

Quý Nữ Khó Cầu

Contents

Quý Nữ Khó Cầu	3
1. Chương 1: Tiệc Mừng Đoạt Mệnh.	4
2. Chương 2: Bất Ngờ Sống Lại.	7
3. Chương 3: Tỷ Đệ Tình Thâm	11
4. Chương 4: Kế Mưu Gây Khó Dễ	14
5. Chương 5: Lần Đầu Tiên Giao Chiến	17
6. Chương 6: Trêu Chọc Hách Liên Dục	21
7. Chương 7: Bái Sư Trạng Nguyên	24
8. Chương 8: Gặp Lại Thế Tử	27
9. Chương 9: Trai Cò Tranh Nhau	31
10. Chương 10: Gần Gũi Thứ Tỷ.	33
11. Chương 11: Bắt Đầu Sắp Xếp Kế Hoạch	36
12. Chương 12: Kết Thành Đồng Minh	40
13. Chương 13: Kinh Thành Thủ Phủ	43
14. Chương 14: Trần Bảo Có Độc	45
15. Chương 15: Dụng Tâm Hiểm Ác	47
16. Chương 16: Lục Dục Đấu Đá	50
17. Chương 17	52
18. Chương 18: Hình Nhân Thế Mạng	53
19. Chương 19: Bình Yên Trước Sóng Gió	55
20. Chương 20: Dạ Yến (1) Trong Cung	57
21. Chương 21: Cảnh Cáo Nho Nhỏ.	60
22. Chương 22: Chuyện Chỉ Có Hai.	62
23. Chương 23: Nữ Nhi Đặng Gia.	64
24. Chương 24: Đạp Tuyết Tìm Mai.	67
25. Chương 25: Đóa Hoa Của Lý Gia	69
26. Chương 26: Tiếp Xúc Thân Mật.	71
27. Chương 27: Kỹ Thuật Diễn Kịch Còn Kém Cỏi	73
28. Chương 28: Xu Nịnh Thúc Ngự	76
29. Chương 29: Người Tài Giỏi Tuần Kiệt Trong Kinh Thành.	78
30. Chương 30: Thì Ra Là Hấn	80
31. Chương 31: Kết Hợp Lại Gây Khó Khăn	82
32. Chương 32: Gặp Chiêu Phá Chiêu	85
33. Chương 33: Âm Thầm Bất Nạt	87
34. Chương 34: Trả Lại Cho Người Một Cái Tắt.	89
35. Chương 35: Mĩa Mai Thái Tử	91
36. Chương 36: Oan Gia Ngõ Hẹp	93
37. Chương 37: Công Chúa Vân Nghê	96
38. Chương 38: Vũ Điện Lớn Mừng Thắng Lợi	98
39. Chương 39: Cố Ý Làm Chuyện Xấu	100
40. Chương 40: Âm Mưu Khiêu Khích.	102
41. Chương 41: Tặng Cho Một Sự Vui Mừng “kinh Hãi”.	104

42. Chương 42: Chuyển Bại Thành Thắng	107
43. Chương 43: Ban Thưởng Nhiều Hơn	109
44. Chương 44: Cố Ý Xa Cách	112
45. Chương 45: Được Người Nào Đó Giải Vây	114
46. Chương 46: Giáo Viên Cô Cô	116
47. Chương 47: Sư Phụ Là Sát Thủ.	118
48. Chương 48: Gấp Không Thể Chờ	121
49. Chương 49: Châm Ngồi Ly Gián.	123
50. Chương 50: Giả Vờ Có Thai	125
51. Chương 51: Đi Lên Chùa Trên Núi	127
52. Chương 52: Thay Mận Đổi Đào.	129
53. Chương 53: Chuyện Ngoài Ý Muốn.	131
54. Chương 54: Bảo Vệ Tiểu Thư	133
55. Chương 55: Tương Kế Tự Kế	135
56. Chương 56: Xoay Ngược Một Trận Chiến	137
57. Chương 57: Cùng Nhau Ngắm Pháo Hoa	141
58. Chương 58: Thế Tử Cầu Hôn	151
59. Chương 59: Hủy Trong Sạch Cửa Nàng	158
60. Chương 60: Không Bằng Người Gả Cho Ta	168
61. Chương 61: Trời Xui Đất Khiến	173
62. Chương 62: Tính Toán	178
63. Chương 64: Mãi Mãi Không Làm Thiếp	183
64. Chương 65: Không Phải Đoạn Tụ	188
65. Chương 66: Cầu Hôn Dưới Triều Đình	193
66. Chương 67: Câu Đố Về Thân Thế	198
67. Chương 68: Thế Lực Sau Lưng	204
68. Chương 69: Thích Khách Giữa Khuê Phòng	207
69. Chương 70: Vương Gia Ghen	217
70. Chương 71: Tình Cảm Thiếu Niên	223
71. Chương 72: A Bích Chết	227
72. Chương 73: Khăn Tay Tứ Xuyên Của Đường Môn	232
73. Chương 74: Công Chúa Tây Nhung	237
74. Chương 75: Lời Tâm Tình Buồn Nôn	242
75. Chương 76: Hồng Môn Yến	247
76. Chương 77: Thân Trúng Độc Xuân	251
77. Chương 78	255
78. Chương 79: Làm Loạn Hậu Cung	255
79. Chương 80: Cắt Đứt Hoàn Toàn	259
80. Chương 81: Cút Ra Khỏi Vương Phủ	261
81. Chương 82: Chuyện Phong Nhã Của Hoàng Gia	264
82. Chương 83: Thái Hậu Chống Chiêu	267
83. Chương 84: Hoàng Thượng Triệu Kiến	269
84. Chương 85: Tắm Thân Xử Nữ	272
85. Chương 86: Thượng Phương Bảo Kiếm	276
86. Chương 87: Quý Phi Chết Thảm	280
87. Chương 88: Trút Giận Vì Nàng	283
88. Chương 89: Bái Tế Đắm Máu	285
89. Chương 90: Một Mũi Tên Trúng Hai Con Nhạn	290
90. Chương 91: Chiến Đấu Một Mình	295
91. Chương 92: Chợt Hiểu Tấm Lòng	297
92. Chương 93: Thái Tử Ban Thưởng	300
93. Chương 94: Âm Thầm Tương Trợ	302
94. Chương 95: Trở Lại Trang Phủ	305
95. Chương 96: Đồng Minh Vỡ Tan	308

96. Chương 97: Bí Ẩn Nặng Nề	312
97. Chương 98: Mua Chuộc Nha Hoàn	316
98. Chương 99: Lòng Hư Vinh	319
99. Chương 100: Di Nương Sẩy Thai	321
100. Chương 101: Đạo Trưởng Tỉnh Hư	324
101. Chương 102: Khắc Cha Khắc Chồng	327
102. Chương 103: Một Cách Trốn Khác	330
103. Chương 104: Là Ai Nói Bậy	333
104. Chương 105: Không Sẩy Thai	335
105. Chương 106: Bài Học Kinh Nghiệm Xương Máu.	338
106. Chương 107: Phải Xuất Chinh	340
107. Chương 108: Chờ Ta Trở Lại	343
108. Chương 109: Ngày Cập Kê	346
109. Chương 110: Vương Phi Của Chàng	348
110. Chương 111: Ở Lại Vương Phủ	350
111. Chương 112: Nhờ Dương Kỳ Giúp Đỡ	355
112. Chương 113: Gặp Trắc Thất	358
113. Chương 114: Người Lo Lắng Cho Ta.	361
114. Chương 115: Đưa Hấn Trở Về	363
115. Chương 116: Ở Cùng Một Đêm	366
116. Chương 117: Bắt Đầu Phản Kích	369
117. Chương 118: Bị Phát Hiện	371
118. Chương 119: Bắt Người Khai Dao	374
119. Chương 120: Ta Phải Trở Về	377
120. Chương 121: Rời Khỏi Vương Phủ	379
121. Chương 122: Điều Tra Lần Nữa	382
122. Chương 123: Tiểu Kiều Của Đường Môn	385
123. Chương 124: Trục Giác Của Nàng	387
124. Chương 125: Ngõ Tối Kinh Hồn	390
125. Chương 126: Quân Muốn Thần Tử	393
126. Chương 127: Bệnh Nguy Kịch	396
127. Chương 128: Sấm Sét Giữa Trời Quang	398
128. Chương 129: Chàng Không Có Cách Nào	401
129. Chương 130: Thân Thế Phức Tạp	403
130. Chương 131: Gặp Lại Cổ Nhân	406
131. Chương 132: Làm Giao Dịch	409
132. Chương 133: Rõ Ràng Chân Tướng	411
133. Chương 134: Chỉ Cần Chàng	414
134. Chương 135: Cùng Quân Gặp Lại	417
135. Chương 136: Lá Ngọc Cành Vàng	419
136. Chương 137: Vĩnh Viễn Không Tuyệt Vọng	422
137. Chương 138: Chợt Truyền Ra Tin Người Đã Chết	424
138. Chương 139: Tiền Đồ Của Mình	427
139. Chương 140: Mạo Hiểm Bức Vua Thoái Vị	429
140. Chương 141: Một Mẻ Bất Gọn	432
141. Chương 142: Thân Phận Của Đường Môn	435
142. Chương 143: Đại Kết Cục	438
143. Chương 144: Ngoại Truyện: Trăm Năm Hảo Hợp	442

Quý Nữ Khó Cầu

Giới thiệu

xoay quanh những bài học kinh nghiệm đã từng thất bại ở kiếp trước khiến cho nàng luôn cảnh giác

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/quy-nu-kho-cau>

1. Chương 1: Tiệc Mừng Đoạt Mệnh.

Từ miệng con hạc bằng đồng thau đặt trên chiếc bàn gỗ đàn hương nhả ra khói hương thơm ngát bay lượn lơ lửng, nền đồ chạm chờn trong cảnh hoan hỉ, rèm che cửa sổ được dệt thành từ gấm Thu Hương thượng hạng phản chiếu ánh sáng đỏ tươi lung linh, tơ vàng bóng mịn thêu thành một bức tranh uyên ương nghịch nước, quả nhiên là phú quý hơn người. Mâm quay đặt trên chiếc bàn nhỏ ở bên cạnh, hạt sen bách hợp xòe ra thành hình dáng hoa mẫu đơn phú quý. Nền đồ cháy rực trong đêm đông phòng hoa chúc.

Cô gái cúi đầu ngồi ở bên giường, đồ trang sức bị khăn voan màu đỏ thêu chỉ vàng che khuất, bàn tay nhỏ nhắn mềm mại như ngọc nắm chặt Đồng Tâm Kết, nhẹ nhàng mở miệng: “Cấp Lam, bây giờ là giờ gì?”

Nha hoàn mặc áo màu xanh mím cười tiến lên: “Là giờ tuất, tiểu thư chờ vội, Thế Tử sẽ tới nhanh thôi.” Dứt lời liền che miệng cười rộ lên.

“Cái người xấu xa này, tiểu thư là người người có thể trên ghẹo sao? Thật là không biết trời cao đất rộng.” Nha đầu mặc áo màu hồng phấn ở bên cạnh nghiêm mặt lạnh lùng khiển trách, nhưng trong mắt cũng không nhịn được hiện lên ý cười.

“Đều bớt tranh cãi một chút đi”, Trần ma ma canh chừng nhìn ra bên ngoài cửa: “Vào Vương Phủ rồi, càng không được phép làm sai dù chỉ một bước, các người nên để những lời này ở trong miệng nói cho sáng khoái, đừng để liên lụy tới tiểu thư. Không đúng, bây giờ phải gọi là Thế Tử Phi.”

“Ma ma”, Trang Hàn Nhạn ngượng ngùng, khuôn mặt xinh đẹp bên dưới khăn voan đỏ ửng lên, muốn nói gì đó để ngăn lời trên ghẹo của bọn họ lại, nhưng lại nói không nên lời. Nhớ tới bóng dáng anh tuấn của thế tử, lại càng thêm xấu hổ tới mức hận không thể dúi đầu vào trong chăn gấm đầy hạt thông bách hợp này.

Thế tử Vệ thân vương Vệ Như Phong, mỗi khi nhớ tới hắn, trong lòng của nàng liền cảm thấy ngọt ngào. Lần đầu tiên nhìn thấy hắn là ở trên buổi tiệc của Dung Phi. Hàn Nhạn rất ít khi ra khỏi cửa, lần đầu tiên tiến vào cung, Ngũ Sơn liền chỉ vào một vị khách nam ở xa xa nói cho nàng biết: “Đó chính là Vệ thân vương.”

Hắn mặc một bộ trường sam* trắng như tuyết, kiêu dáng vô cùng đơn giản, nhưng vẫn không ngăn được khí chất cao quý hơn người. Một đôi mắt dịu dàng nhìn sang, ngoảnh mặt về phía các nàng khẽ mỉm cười.

* Trường sam: Áo dài nam kiểu xưa của Trung Quốc

Nụ cười kia, vừa thấy đã không thể quên được.

Bắt đầu từ khi đó, Ngũ Sơn cũng thường xuyên nói cho nàng biết tin tức của Vệ Như Phong. Đều là thiên kim của Hầu phủ, tính tình Ngũ Sơn hoạt bát, thường xuyên dạo chơi cùng với các phu nhân tiểu thư ngoại phủ. Các nữ quyến ở chung một chỗ ít nhiều gì cũng sẽ nghe được tin tức của các thanh niên anh tuấn

tài giỏi trong kinh. Ngừ Sơn hỏi thăm được, cả nhà Vệ thân vương theo Tiên Hoàng gây dựng nửa giang sơn, chiến công vượt trội, là nguyên lão hai triều, rất được Vua sủng ái. Mà Thế tử Vệ thân vương Vệ Như Phong lại là thiếu niên có chí hướng, là một người văn võ song toàn. Tính tình cũng vô cùng ôn hòa, đối đãi với người khác rất chu đáo.

Cùng một năm ấy, không ngờ mẹ kế Chu thị lại giúp nàng tìm một cuộc hôn nhân tốt, đối phương chính là gia đình Vệ thân vương. Trang Gia từ đời tổ phụ đã bắt đầu bỏ võ theo văn, ở trên triều đình vẫn luôn nắm giữ một vị trí riêng. Vệ Trang kết thân, tuy nàng không hiểu chuyện trong triều đình, nhưng biết đối phương là Vệ Như Phong, chỉ điều này thôi, cũng đủ khiến nàng cảm động Chu thị đến rơi nước mắt rồi.

“Là Ngừ Sơn nói với mẹ, Vệ gia là mối hôn sự tốt , ” Hàn Nhạn còn nhớ rõ lời nói ngay lúc đó của Chu thị: “Tóm lại là cô nương không xuất giá, lá gan dù lớn như thế nào cũng sẽ không có mặt mũi?” Tuy là nói như vậy, nhưng mà trên mặt lại nở nụ cười dịu dàng. Ngừ Sơn ở bên cạnh làm nũng: “Con cũng muốn muội muội có thể xuất giá tìm được phu quân, chẳng lẽ không tốt sao?” Chính nàng cũng ngượng ngùng cúi đầu, nhưng mà trong lòng lại rất ấm áp, người ta đều nói mẹ kế lòng dạ hiểm độc, nhưng mà mẹ kế nhà nàng lại luôn hy vọng cuộc sống của nàng có thể trôi qua thật tốt. Nghĩ tới điều này nàng lại càng thêm cảm kích, chủ động nói với cha nàng Chu thị lên làm chính thất phu nhân.

Rốt cuộc cũng chờ đến ngày này, phu quân đang ở trước mắt, từ nay có thể sống một cuộc sống hạnh phúc viên mãn, nếu mẹ vẫn còn trên đời, có lẽ sẽ rất vui mừng.

Không biết đã ngồi bao lâu, chỉ nghe một tiếng “Kèo kẹt ——”, cánh cửa đã bị đẩy ra.

Hàn Nhạn theo bản năng cúi đầu nhìn xuống phía dưới khăn voan. Không phải là đôi giày lụa giống như trong dự kiến, mà là một đôi giày thêu tinh xảo. Trên mũi giày đỏ thắm thêu bức tranh trăm tử ngàn tôn* nhiều màu sắc. Không hiểu vì sao, trong lòng nàng đột nhiên hoảng hốt.

* Ngụ ý con đàn cháu đống.

“Sao Tam tiểu thư lại tới đây?” Giọng nói kinh ngạc của Cấp Lam truyền tới bên tai.

Ngừ Sơn?

Không biết vì sao, Hàn Nhạn lại không có dũng khí mở khăn voan ra, giờ khắc này, nàng cảm thấy tim đập nhanh một cách khó hiểu. Chính là vào đêm trước ngày thành thân , một cơn ác mộng đã xuất hiện ở ngay trước mắt nàng. Trong mộng, người con gái thành thân với Vệ Như Phong chính là Ngừ Sơn, nàng điên cuồng nhào tới, Ngừ Sơn lại dùng ánh mắt lạnh lùng mà mỉa mai nhìn nàng. Sau khi tỉnh lại nàng buộc bản thân phải tỉnh táo lại, trong lòng tự trách mình đã suy nghĩ lung tung. Giấc mộng này thật sự là quá hoang đường.

“Tứ muội”, giọng nói mềm mại dịu dàng trong trí nhớ, đã không còn gây thơ hoạt bát giống như ngày thường, mà ngược lại còn có thêm một tia lạnh lẽo: “Thế tử bảo thiếp thân đưa rượu đến đây.”

Rốt cuộc cũng không nhịn được nữa, Hàn Nhạn vén khăn voan lên, không để ý tới tiếng hét hoảng sợ của Cấp Lam và Thù Hồng, kinh ngạc nhìn chằm chằm người trước mắt.

Trang Ngừ Sơn một thân mũ phượng khăn quàng vai*, mặt mày xinh đẹp có một không hai, áo cưới đỏ thắm thế nhưng còn tinh xảo hơn cả áo cưới của nàng, đáng vẻ yếu điệu, khéo môi mỉm cười.

* Mũ phượng: Mũ có hình chim phượng của hoàng hậu và các phi tần thời xưa; Khăn quàng vai: một phần trong lễ phục phụ nữ quý tộc Trung Quốc, thời xưa.

Từ lâu nàng đã biết Ngừ Sơn xinh đẹp, chỉ là Ngừ Sơn ở trước mắt nàng vẫn luôn ăn mặc mộc mạc, không ngờ tới khi nàng ấy ăn mặc rực rỡ diễm lệ, lại giống như biến thành một người khác. Nhất là thần sắc giữa lông mày, làm cho người ta cảm thấy hết sức xa lạ.

Ngừ Sơn nhìn nàng chằm chằm, nhàn nhạt cười một tiếng, giọng nói êm tai dễ nghe giống như hoàng oanh rời hang: “Muội muội cảm thấy tỷ tỷ mặc áo cưới này trên người nhìn có đẹp không?”

Hàn Nhạn chớp mắt mấy cái, nhưng lại nói không nên lời. Ngừ Sơn lại che miệng cười ha ha: “Xem tỷ kìa, đã quên mất chuyện chính rồi .” Dứt lời liền quay đầu lại, hai ma ma đi theo phía sau lập tức dâng chiếc khay bạch ngọc lên, chính giữa có đặt một chiếc bình nhỏ và hai chiếc ly để uống rượu.

“Đây là cái gì?”

“Đây là rượu của thế tử gia ban cho.” Ngử Sơn cầm bình rượu lên rót một ly rượu cho nàng: “Muội muội mau uống nhanh đi, lần trễ nải việc thiếp thân và Thế Tử gia động phòng hoa chúc, chính là tội đáng trách.”

“Tỷ nói cái gì?” Đầu Hàn Nhạn choáng váng, Thù Hồng và Cấp Lam muốn xông tới dìu nàng, nhưng không biết từ lúc nào trong phòng đã xuất hiện thêm mấy bà tử to khỏe cường tráng, mấy người này đè các nàng ngã xuống trên mặt đất.

Hàn Nhạn bị một bà tử vịn cánh tay ra sau, khuôn mặt nhỏ nhắn tái nhợt: “Rốt cuộc là tỷ đang nói cái gì?”

“Bảo vật vô giá dễ cầu, lại khó có được một tình lang. Muội muội còn nhớ rõ câu thơ này chứ”, Ngử Sơn rảnh rỗi chơi đùa chiếc ly, “Lúc ấy ở bữa tiệc thưởng sen, chính Thế Tử đã tán dương câu thơ này của ta đấy.”

Đó không phải là thơ do tỷ làm, là ta làm, Hàn Nhạn muốn mở miệng thét chói tai, nhưng lại bị bà tử ở phía sau bịt kín miệng.

“Ta quên mất, lần đó muội muội không có ở đó nhỉ, bình thường muội muội vẫn thích ở trong phủ thêu hoa viết chữ, đương nhiên là không biết những chuyện này rồi.” Ngử Sơn tiếp tục nói: “Người Thế Tử gia yêu mến chính là thiếp thân, nhưng mà thiếp thân chỉ là thứ nữ, đương nhiên không thể trở thành Thế Tử Phi.”

“Muội muội có lẽ không biết, thiếp thân muốn vị trí dòng chính nữ của muội, nghĩ muốn nó đến đáy lòng cũng đau buốt rồi. Đêm đại hôn, muội muội bệnh nặng không chữa được, tỷ tỷ xả thân gả thay muội muội, nghe qua thật sự là giống hệt lời kịch bình thường đúng không.” Ngử Sơn giống như biến thành người khác, đó là một người nàng không hề quen biết, xinh đẹp mà hùng hổ dọa người, toàn bộ hồn nhiên chân thành của ngày thường đều không thấy nữa. Khí thế áp đảo người khác.

Miệng Hàn Nhạn bị bịt kín nói không ra lời, trong lòng giống như lướt trên sóng to gió lớn. Ngử Sơn điên rồi, nếu cha biết sẽ như thế nào. Thế Tử biết được sẽ như thế nào, người đời đều biết gả vào Vệ thân vương phủ chính là Trang Hàn Nhạn. Sao có thể ở trước mắt bao nhiêu người thay xà đối cột*, biến thành Trang Ngử Sơn!

* Thay xà đối cột: tương tự như câu nói trộm long tráo phượng.

“Muội muội không cần phải lo lắng cho Thế Tử gia, đêm tân hôn thấy máu là điềm xấu, thiếp thân đã sớm chuẩn bị một gian phòng mới khác thật tốt. Thế Tử gia biết năm mười hai tuổi muội muội bị tặc nhân bắt đi đánh mất trong sạch, sẽ không để ý. Sợ là muội muội còn chưa biết, Thế Tử gia đã nói, chỉ cần thiếp thân vui mừng là tốt rồi.”

Hàn Nhạn đột nhiên trợn to cặp mắt, mười hai tuổi! Con ác mộng năm mười hai tuổi lại hiện lên ở trước mắt, hơn nữa, cư nhiên lại bị chàng ấy biết được. . . . Chàng ấy sẽ đối xử với mình như thế nào, chàng ấy nhất định sẽ cho là mình không thanh không bạch, hết sức chán ghét mình. Trong lòng Hàn Nhạn giống như tro tàn, hai hàng nước mắt trong suốt theo khóe mắt chảy xuống.

Trang Ngử Sơn lại rất vui khi nhìn thấy bộ dáng chật vật tuyệt vọng của nàng, càng nhìn càng vui liền mỉm cười: “Muội muội cũng không cần lo lắng cho phụ thân, phụ thân tình nguyện mất đi một đứa con gái, cũng sẽ không nguyện ý mất đi cộc hôn sự này. Huống chi, phụ thân vẫn luôn không thích muội muội mà, bằng không, làm sao có thể để mặc cho nương của tỷ diệt trừ Vương thị?”

Nương! Nương là bị hại chết sao? !

Trang Ngử Sơn cười rộ lên thành tiếng “khanh khách”: “Muội muội có lẽ còn không biết, chỉ là cũng khó trách, Trang Hàn Nhạn từ trước tới giờ chỉ ở trong phòng đánh đàn thêu hoa, quanh năm không ra khỏi phủ, các phu nhân nhà khác cũng không biết được trong phủ của chúng ta có cái người này.” Nàng gơ chiếc ly tới gần: “Một người ngay cả mặt mũi còn không nhớ rõ, vào đêm đại hôn lại chết thì cũng có làm sao? Nói không chừng, trong mắt đám người phu nhân kia, thiếp thân mới đúng là dòng chính nữ đường đường chính chính!”

Sắc mặt Hàn Nhạn tái nhợt, cả người run lên, nàng cho là cuộc đời đã rất hạnh phúc mỹ mãn, nhưng hóa ra lại là một âm mưu to lớn. Bên cạnh truyền tới tiếng kêu thảm thiết thê lương của Trần ma ma, lúc này Hàn Nhạn mới phát hiện ra, kể từ sau khi Trang Ngữ Sơn đi vào, thì đã không thấy Trần ma ma đâu cả. Chẳng lẽ. . . Trong lòng nàng run lên, không thể tin nhìn chằm chằm Trang Ngữ Sơn.

Trang Ngữ Sơn lại đi tới bên cạnh Cấp Lam và Thù Hồng: “Ta thấy dáng người của hai nha đầu trung thành này cũng không tồi, hôm nay sợ là thị vệ gác đêm cũng đã mệt mỏi muốn chết rồi, thưởng hai nha đầu này cho bọn họ chơi đi, sáng sớm ngày mai ta sẽ để cho chủ tớ các người gặp nhau.”

Cấp Lam và Thù Hồng là hai nha hoàn mà mẫu thân để lại cho nàng, thuở nhỏ lớn lên cùng nàng tình như tỷ muội, cư nhiên bởi vì nàng, mà mất đi tính mạng, rơi vào cái kết cục như vậy! Tỷ tỷ tốt của nàng! Mẹ kế tốt của nàng!

Trang Ngữ Sơn nói này giờ hình như cuối cùng cũng đã mệt, ngồi xổm người xuống nắm chặt cằm của nàng, đưa ly rượu trong tay tới rót vào cổ họng của nàng.

Rượu độc trí mạng, Kiến Huyết Phong Hầu*. Hàn Nhạn chỉ cảm thấy cổ họng ngọt ngào, từng giọt máu tươi chảy xuống từ khóe miệng.

*Trong khu rừng rậm ở Xi-Xoang-Ba-Na - Vân Nam Trung Quốc có một loại cây cao to gọi là “Tiễn độc mộc” (cây có chất độc để tẩm vào mũi tên). Cây có một loại dịch lỏng mang tính kịch độc. Nếu người hoặc động vật bị dính chất này vào bên ngoài da nơi bị rách sẽ rất nhanh tử vong. Vì vậy người ta mới đặt cho nó cái tên đáng sợ là “Kiến huyết phong hầu” (thấy máu đóng yết hầu).

Là sai lầm của nàng! Là nàng không biết nhìn người, nhận giặc làm cha! Là nàng quá mức ngây thơ, mới có thể đối đãi thật lòng thật dạ với mẹ kế và tỷ tỷ! Nếu như nàng không cả ngày ở trong phủ ngẩn người không hỏi đến thế sự, nếu như nàng có thể không đem toàn bộ hi vọng ký thác ở trên người kẻ khác, nếu như nàng không yêu Vệ Như Phong!

Có phải tất cả đều sẽ không xảy ra hay không?

Có lẽ là không! Cõi đời này khó lường nhất chính là lòng người, cho dù không có cái xuất thân này, mẹ con Chu thị cũng sẽ không bỏ qua ỉn, còn có người phụ thân vô tình vô nghĩa kia của mình.

Hàn Nhạn ngã xuống đất, một đôi đồng tử như hồ nước mưa thu bị máu và nước mắt che kín, Trang Ngữ Sơn, cho dù thành quỷ ta cũng sẽ không bỏ qua cho người!

Tân nương tử xinh đẹp khẽ mỉm cười, nhả ra một câu nói độc ác như loài bò cạp: “Muội muội tốt, trên đường tới hoàng tuyền, nhớ xem tỷ tỷ làm Thế Tử phi thế nào nhé.”

Vào thời điểm tất cả cảnh vật trước mắt đều trở nên mơ hồ, nhịp tim trong lồng ngực chậm dần lạnh thấu xương, ý thức từ từ biến mất, Hàn Nhạn nhìn thấy một đôi giày màu xanh thẫm dành cho quan lại bước vào.

Đó là phu quân của nàng, không ngờ kiếp này chưa kịp sống hạnh phúc trong tình cảm vợ chồng, mà lại mang họa sát thân.

2. Chương 2: Bất Ngờ Sống Lại.

Giường lớn được bọc da chồn mềm mại. Màn lụa buông xuống nhẹ nhàng, màu sắc tươi mát giống như cảnh sắc quang đăng sau cơn mưa. Ngón tay của thiếu nữ đang ngủ say ở trên giường khẽ động đậy, một đôi mắt đen lách chậm rãi mở ra.

Khi Hàn Nhạn tỉnh lại chỉ cảm thấy đầu đau nhức, hai mắt khô khốc khó chịu. Đã xảy ra chuyện gì thế này, không phải nàng đã bị Trang Ngữ Sơn ép uống rượu độc sao. Lẽ ra nên sớm đi tới hoàng tuyền rồi, tại sao còn có thể tỉnh lại chứ?

Nàng chống người ngồi dậy quan sát xung quanh. Trong phòng tràn ngập mùi thuốc nồng nặc. Đây rõ ràng là khuê phòng của mình, nhưng mà tại sao khi nhìn kỹ lại thấy xa lạ như thế. Cảm giác sự xa lạ này dường như đã cách cả một đời. Nàng vươn tay lên day huyệt thái dương. Ai đã cứu nàng?

“Tứ tiểu thư”, một tiếng gọi vui mừng vang lên. Hàn Nhạn giơ mắt nhìn qua thì thấy Trần ma ma cầm một chiếc bát sứ mạ vàng ở trong tay. Bà đặt bát lên trên chiếc bàn nhỏ ở bên cạnh, rồi cuống quýt đi tới phía trước hỏi: “Tiểu thư vừa mới tỉnh, có thấy chỗ nào không ổn không?”

Hàn Nhạn ngơ ngác nhìn bà. Trần ma ma không phải đã bị Trang Ngữ Sơn giải quyết rồi sao. Từng cảnh trong đêm đại hôn lại hiện lên ở trước mắt nàng. Lỗ mũi chợt chua xót, nước mắt ào ào rơi xuống.

Trần ma ma thấy nàng rơi nước mắt, liền hoảng hốt, tiếp đó trong lòng cũng bắt đầu cảm thấy chua xót, ôm chặt nàng vào trong ngực: “Tiểu thư đáng thương của ta! Phu nhân vừa mới đi, lão gia liền muốn rước tiện nhân kia vào cửa. Tiểu thư quả thật không dễ dàng gì. Thân thể tại sao lại liên tiếp sinh bệnh như thế chứ. Tiểu thư cũng đừng khóc nữa, nếu lão gia nhìn thấy lại không vui. . .”

“Bây giờ tiểu thư thấy sao rồi?” Giọng nói trong trẻo vang lên ở bên tai, Hàn Nhạn đột nhiên ngồi thẳng người. Cấp Lam và Thù Hồng đang cầm một hũ mứt hoa quả lo lắng đứng ở phía ngoài cách nàng hai bước: “Tiểu thư có thấy chỗ nào không thoải mái không, có cần đi mời đại phu tới nữa hay không?”

Kiếp trước vì nàng mà hai nhà hoàn tốt bụng đang đứng ở trước mắt phải chết, Hàn Nhạn không nói được cảm giác này là gì: “Cấp Lam. . . Thù Hồng. . .” Trong miệng nghẹn ngào nói ra hai chữ này sau đó cũng không nói thành lời được nữa, định tiếp tục vùi đầu vào trong ngực Trần ma ma khóc rống lên.

Cấp Lam và Thù Hồng sợ hết hồn, không biết Hàn Nhạn tại sao lại như vậy, đành liếc nhìn Trần ma ma dò hỏi. Trần ma ma cho rằng nàng vì phu nhân mới qua đời, phụ thân lại cưới người khác cho nên buồn bã khổ sở. Vì vậy bà vỗ nhẹ lưng nàng an ủi.

Không biết đã khóc bao lâu, Hàn Nhạn dần dần bình tĩnh lại, nghi ngờ trong lòng càng lúc càng sâu.

Trần ma ma xem ra đã trẻ lại không ít, tóc mai bạc trắng ở hai bên ít đi rất nhiều, nhìn Cấp Lam và Thù Hồng có vẻ cũng hơi khác. “Cấp Lam, lấy gương lại đây cho ta.”

Cấp Lam không biết Hàn Nhạn muốn làm gì, nhưng vẫn lấy chiếc gương đồng Lăng Hoa ở trên bàn trang điểm đến cho nàng. Hàn Nhạn nhìn vào trong gương, khuôn mặt nhỏ nhắn tái nhợt gầy gò, đôi mắt đen lầy to tròn, mũi ngọc môi anh đào, tóc dài đen nhánh buông xõa xuống như dòng chảy sông Tô. Người trong gương thanh tú dịu dàng, trên đó còn lưu lại mấy phần ngây thơ. Đúng là nàng, nhưng không phải là nàng của bây giờ.

Gương đồng trong tay rơi xuống trên mặt đất vang lên một tiếng “bốp”, Thù Hồng sợ hết hồn, vội vàng đi lên phía trước: “Tiểu thư.”

Hàn Nhạn ngó người trong giây lát, phất phất tay, trong lòng hoảng loạn như sóng chảy cuộn cuộn. Người trong gương kia, rõ ràng là chính mình ba năm trước. Trang Hàn Nhạn lúc mười hai tuổi!

Nàng ngẩng đầu lên, liếc mắt quan sát xung quanh thật kỹ lần nữa, rốt cuộc cũng hiểu rõ cái loại cảm giác xa lạ mà quen thuộc đó từ đâu mà đến. Bởi vì, cách bài trí của gian phòng này, rõ ràng chính là cách bài trí của ba năm trước đây!

“Ma ma, bây giờ là năm nào?” Một lúc lâu sau, Hàn Nhạn mới hỏi.

“Đại Tông năm thứ mười ba.” Trần ma ma kinh ngạc nhìn nàng: “Tiểu thư sao lại hỏi cái này.”

Trái tim của Hàn Nhạn đập mạnh, Đại Tông năm thứ mười ba, mẫu thân bệnh nặng không chữa được. Chu thị vào cửa, Trang Ngữ Sơn vào phủ. Cũng chính là vào năm này, nàng bị bọn sơn tặc bắt đi. Tuy không xảy ra chuyện gì cả, sự việc cũng bị đè xuống, nhưng mà trong lòng nàng luôn có một gánh nặng trên lưng, chỉ sợ một ngày nào đó chuyện này bị nói ra, thanh danh của nàng sẽ bị hủy hết.

Miệng lưỡi thế gian rất đáng sợ.

Cũng chính vì chuyện này, nàng không bao giờ dám bước ra khỏi cửa nữa, cả ngày trốn ở trong phủ viết chữ thêu hoa, mất đi liên lạc với bên ngoài. Thậm chí khi đệ đệ ruột phạm tội bị nhốt vào đại lao, nàng cũng

là người cuối cùng được biết.

Nàng bị sơn tặc bắt đi, là Chu thị tìm kiếm suốt hai ngày hai đêm, nhận được tin tức của vương phủ liền phái người tới mới cứu được nàng từ trong tay của bọn sơn tặc ra. Nàng liền sinh lòng cảm kích đối với Chu thị, cộng thêm sự chăm sóc hết lòng của Trang Ngữ Sơn, dần dần nàng cũng đón nhận hai mẫu tử này.

Đại Tông năm thứ mười ba, một năm này xảy ra rất nhiều chuyện, chính là bước ngoặt trong số phận của nàng, tất cả nhìn giống như thuận theo tự nhiên, nhưng bây giờ xem ra còn có rất nhiều điểm đáng ngờ.

Ví dụ như Chu thị nếu quả thật là người an phận, vậy tại sao lại có thể vào cửa ngay sau khi mẫu thân mới chết vì bệnh nặng không lâu? Ví dụ như nàng và Trang Ngữ Sơn cũng nhau lên núi bái Phật, thế nhưng tại sao sơn tặc lại chỉ bắt nàng đi? Ví dụ như sơn tặc bắt nàng đi nếu thật sự là muốn của cải tiền bạc, vậy tại sao có thể thông báo cho vương phủ, nếu như không phải là muốn của cải tiền bạc, vậy tại sao họ không hề làm gì cả mà chỉ đợi Chu thị dẫn người tới tìm? Ví dụ như vương phủ nhiều người nhiều miệng, vậy tại sao nhiều năm như vậy mà bí mật này vẫn được giữ kín như thế? Ví dụ như Minh Ca Nhi mới gần mười một tuổi làm sao có thể đột nhiên vì tranh đoạt kỹ nữ thanh lâu mà đánh nhau với người ta, lỡ tay giết chết đối phương bị nhốt vào đại lao?

Năm đó có lẽ nàng cũng sẽ không nghĩ tới những điều này, chỉ một mực oán trách ông trời bất công, lệ thuộc vào phụ thân và Chu thị, sống ở trong thế giới bị thương của mình. Cuối cùng, cũng không nhận lại được điều gì, mà chỉ làm hại người bên cạnh nàng phải bỏ mạng.

Nhưng hôm nay, nàng đã chết một lần, quay đầu nhìn lại con đường khi đó, mọi chuyện đều thấy kỳ quái, vậy mà khi đó nàng lại có thể ngu ngốc mà tin tưởng!

Tất cả đều giống như một cơn ác mộng, dường như thăm trạng đêm đại hôn đó chỉ là một cơn ác mộng trong một đêm khuya nào đấy của nàng năm mười hai tuổi, nhưng Hàn Nhạn biết, đó không phải là mộng.

Nếu ông trời để cho nàng sống lại vào năm này, chính là số mạng của nàng còn chưa đến đường cùng! Đây chính là ông trời cho nàng cơ hội tự tay giết chết kẻ thù, đảo ngược toàn bộ mọi chuyện!

Đại Tông năm thứ mười ba, toàn bộ mọi chuyện đều bắt đầu thay đổi từ năm này, kiếp này, nàng tuyệt đối không để cho chuyện của kiếp trước tái diễn một lần nữa!

Trang Ngữ Sơn, Chu thị, người phụ thân kia của nàng, còn có cả Vệ Như Phong, nàng rất có kiên nhẫn, theo chân bọn họ từ từ đấu một trận thật tốt!

“Ma ma, phải người báo cho phụ thân biết ta đã tỉnh.” Hàn Nhạn khép hờ hai mắt, đưa tay khép lại ống tay áo.

Cấp Lam kinh ngạc nhìn Hàn Nhạn, không biết có phải là ảo giác của nàng hay không, nàng cảm thấy lần này sau khi tiểu thư tỉnh lại hoàn toàn không giống như trước kia, dường như đã biến thành một người khác.

Tiểu thư vẫn luôn ngây thơ hồn nhiên, tâm tư thuần khiết. Kể từ sau khi phu nhân qua đời, cả ngày chỉ lấy nước mắt rửa mặt, giống như bông chốc mất đi người đáng tin cậy. Lão gia khuyên mấy lần cũng bắt đầu chán ghét, tiểu thư lại càng đau lòng, trong lòng càng thêm hoảng sợ không có cảm giác an toàn. Đây cũng là chuyện thường tình của con người, lúc phu nhân còn sống vô cùng cưng chiều tiểu thư, tiểu thư còn quá nhỏ tuổi, cái gì cũng không hiểu, đột nhiên gặp biến cố lớn như vậy, thật sự là không thể thích ứng. Nàng và Thù Hồng muốn giúp đỡ, nhưng lại không biết bắt đầu giúp đỡ từ đâu, mấy ngày trước lão gia nói muốn cưới vợ kế, tiểu thư hết sức ngăn cản, bị lão gia khiển trách một trận sau đó bị nhiễm gió rét, mắc bệnh liệt giường. Trong lòng Trần ma ma rất lo lắng, không thể làm gì khác hơn là vừa cảm hận mắng người vợ kế muốn vào cửa kia, vừa mắng lão gia không nhớ tình nghĩa vợ chồng, rồi lại than thở tiểu thư mệnh khổ.

Nàng và Thù Hồng cũng cực kỳ lo lắng, sợ tiểu thư nghĩ không thông sầu lo thành bệnh, trong đại trạch thường vì những suy nghĩ luẩn quẩn như vậy cuối cùng kéo dài thành bệnh nặng khó chữa, sau này cả đời cũng bị hủy. Canh giữ sát ở bên cạnh giường mấy ngày mấy đêm, đại phu cũng đã xem qua, cuối cùng tiểu thư cũng tỉnh lại. Thế nhưng lần này tỉnh lại, nàng phát hiện tiểu thư trở nên không giống như trước kia.

Mặc dù lúc vừa mới tỉnh lại tiểu thư cũng đột nhiên khóc thút thít một cách khó hiểu, nhưng sau khi tỉnh táo lại thì không hề hốt hoảng nữa. Đôi mắt đen nhánh trong suốt của trước kia lại trở nên tĩnh lặng giống

như một hồ nước tĩnh mịch, sâu không thấy đáy, bình tĩnh không chút gợn sóng.

“Cấp Lam”, Hàn Nhạn đột nhiên gọi nàng. Cấp Lam sửng sốt, vội vàng thu ánh mắt lại, thăm mắng mình sao có thể mất hồn vào lúc này.

“Thù Hồng”, Hàn Nhạn gọi tiếp: “Hai người các muội là nha hoàn bên người của ta, đương nhiên là ta tin tưởng các muội, nhưng mà đi theo ta, chưa chắc là đã có lối thoát tốt. Ta không muốn lừa các muội, cục diện trước mắt, ta ứng phó còn có chút khó khăn.” Nàng khẽ mỉm cười: “Các muội. . . nếu như không muốn ở lại bên cạnh ta, ta có thể tìm người đuổi các muội ra khỏi phủ.”

Nàng thật sự là nghĩ như vậy, nếu như Cấp Lam và Thù Hồng không muốn đi theo nàng, nàng có thể thả các nàng đi. Kiếp trước họ đã vì nàng mà phải trả giá bằng tính mạng của chính mình, như vậy đã đủ rồi.

Thù Hồng khẽ cong chân, thân người thẳng tắp quỳ xuống: “Nô tỳ là nha hoàn bên người của tiểu thư, cả đời này chỉ nhận một chủ nhân duy nhất là tiểu thư. Ngay cả khi nô tỳ chết cũng muốn chết ở bên cạnh tiểu thư.”

Cấp Lam cũng bối rối: “Tiểu thư chớ làm nô tỳ ngại chết, bỏ lại tiểu thư với cục diện trước mắt như vậy còn có thể là người sao? Tiểu thư không cần sợ, Chu thị kia vào cửa, chúng nô tỳ cũng sẽ bảo vệ tiểu thư không để tiểu thư bị khi dễ. Vậy nên đừng đuổi nô tỳ ra khỏi phủ.”

Ánh mắt của Hàn Nhạn hơi đỏ lên, khó có được người trung thành như các nàng. Con người lúc còn sống, có bao nhiêu người thay lòng đổi dạ, lại có bao nhiêu người thật lòng thật dạ.

“Các muội đứng lên đi”, trên mặt Hàn Nhạn hiện lên nụ cười: “Ta đang nói, nếu các muội đã có người trong lòng, thì ta sẽ sai người đưa các muội ra khỏi phủ kết duyên cùng người kia. Xem ra là không có rồi.”

Cấp Lam và Thù Hồng liếc mắt nhìn nhau, cả hai đều đỏ mặt: “Tiểu thư không nên trêu ghẹo chúng nô tỳ như thế.”

Hàn Nhạn duỗi ngón tay ra vuốt nhẹ lọn tóc ở phía trước, kéo một lọn tóc dài quấn quanh ở đầu ngón tay, chậm rãi nói: “Các muội đi theo ta, con đường này nguy hiểm đáng sợ, nhưng mà ta nhất định sẽ dùng hết toàn bộ sức lực bảo vệ các muội chu toàn.”

Thù Hồng sửng sốt, lời nói quái lạ này, lại do tiểu thư mới mười hai tuổi nói ra, thế nhưng lại khiến cho nàng có một loại cảm giác rất an tâm. Ngẫm lại lời nói mới vừa rồi kia, thật sự là do tiểu thư ngây thơ không hỏi tới thế sự nói ra sao? Nàng ngẩng đầu lên, nụ cười bình tĩnh thản nhiên trên khuôn mặt nhỏ nhắn thuần khiết của Hàn Nhạn, đột nhiên giống như một loại nói cười có cơ trí có nông sâu.

Tiểu thư quả nhiên đã không giống như xưa.

“Các muội đi theo ta, phải nghe theo lời dẫn dắt của ta. Nhất là Cấp Lam, tính tình muội hấp tấp nóng nảy. Từ hôm nay trở đi, muội phải sửa lại tính tình. Bởi vì chuyện đầu tiên chúng ta phải làm chính là, nhậm.”

Nhậm, nhậm chuyện người thường không thể nhậm, loại chuyện ngoài sáng trong tối này Trang Ngữ Sơn có thể làm, nhưng kiếp này sống lại, nếu muốn so sánh sức kiên trì, mẫu tử Chu thị chưa chắc sẽ theo kịp nàng. Tục ngữ đã nói, người nhẫn nại sẽ làm vua. Vậy thì so thử một lần, xem ai có thể.

“Lão gia tới.” Trần ma ma vén rèm thủy tinh lên, thận trọng đi vào phòng. Đi theo phía sau nàng là một bóng người cao lớn, người kia mặc trường bào thêu hoa văn hình mây màu đỏ thắm tươi đẹp dừng lại ở phía trước giường bệnh.

Hàn Nhạn không nhin được im lặng cười lạnh, mẫu thân chỉ mới an táng được ba tháng, thì ông ta đã có tâm trạng mặc trang phục màu đỏ, quả thật là vô cùng cuồng vọng, thật sự cho rằng không ai trị được ông ta sao.

Nàng ngẩng đầu lên, tóc đen rủ xuống, khuôn mặt nhỏ nhắn xinh đẹp động lòng người, cổ nén nước mắt hé ra một nụ cười, người chung quanh nhìn thấy trong lòng cũng lập tức trở nên mềm nhũn.

“Phụ thân.” Hàn Nhạn sợ hãi mở miệng.

3. Chương 3: Tỷ Độ Tình Thâm

Trang Sĩ Dương cúi đầu nhìn chăm chăm con gái trưởng của mình. Trên khuôn mặt yếu ớt của con gái đang cố gắng nở một nụ cười, vẻ mặt lấy lòng như vậy cực kỳ thỏa mãn lòng tự tôn của ông ta, giọng nói cũng dịu đi mấy phần: “Nhạn Nhi cảm thấy khỏe hơn chút nào không?”

Hàn Nhạn cúi đầu, nhỏ giọng trả lời: “Nữ nhi cũng không sao rồi, đã khiến phụ thân phải lo lắng.”

Hàn Nhạn còn nhớ rõ một năm này, bởi vì phụ thân nhắc tới việc muốn nạp kế thất (vợ kế). Bản thân nàng vì quá đau lòng nên đã mở miệng cự tuyệt liên tục, bị Trang Sĩ Dương khiển trách một trận, nhất thời không rõ vì sao bị nhiễm gió rét nằm bệnh liệt giường. Người phụ thân này lại không hề tới thăm nàng hay liếc mắt nhìn nàng một cái. Quan hệ của hai người từ đó cũng đã sớm rơi vào bế tắc.

“Trong thời gian bị bệnh Nhạn Nhi đã suy nghĩ kỹ. Trước đây là Nhạn Nhi không đúng, không nên khiến phụ thân tức giận” Nàng nhìn thấy ánh mắt của Trang Sĩ Dương đã bắt đầu dịu dàng hơn, nở một nụ cười ngọt: “Sau khi mẫu thân đi rồi, phụ thân cả ngày vất vả, trong nhà quả thật thiếu đi một người thân thiết.”

Trang Sĩ Dương sững sờ, đứa con gái trưởng này của mình, trước đây không phải vẫn luôn cực lực phản đối mình nạp kế thất sao, tại sao lại đột nhiên thay đổi chủ ý?

“Phụ thân không nên vì Nhạn Nhi mà tức giận thêm nữa”, Hàn Nhạn lau mắt, giọng nói run rẩy không chút sức lực: “Nhạn Nhi đã không có mẫu thân, phụ thân đừng ghét bỏ Nhạn Nhi. Nhạn Nhi chỉ sợ mẫu thân mới không thích Nhạn Nhi. . .” Nói xong liền nghẹn ngào, khóc thút thít không thể nói hết câu hoàn chỉnh. Cả người cũng bắt đầu run rẩy, gần như muốn ngất.

“Tiểu thư không nên quá đau lòng, thân thể đang mệt mỏi làm sao có thể khỏe nhanh được.” Trần ma ma vội vàng tiến lên khuyên giải.

Trang Sĩ Dương nhìn nàng nức nở, ông nghĩ đây cũng là thói thường tình của con người. Đứa con gái này của mình vốn dĩ đã nhất gan, sợ kẻ mẫu vào cửa cũng là lẽ đương nhiên. Nếu nàng đã cố ý buông ra trước, như vậy, trái lại cũng bớt đi được rất nhiều việc. Trong lòng ông nghĩ như vậy, nhưng Trang Sĩ Dương lại cố ý nghiêm mặt, nói lời răn dạy: “Hồ đồ, con là trưởng nữ của Trang gia, là thiên kim của Hầu phủ, sao tính tình có thể giống như đứa trẻ vậy chứ?” Thấy Hàn Nhạn khóc dữ dội hơn, thì vừa hạ giọng nói xuống vừa mềm dẻo dụ dỗ: “Con người Chu di rất ôn hòa, Ngữ Sơn cũng là một đứa bé ngoan, vừa vặn có thể làm bạn với con. Nhạn Nhi phải nên vui mừng.”

Hàn Nhạn cười lạnh trong lòng. Ôn hòa, đứa bé ngoan? Kiếp trước thật sự nàng cũng nghĩ như vậy, đáng tiếc cho đến trước khi chết mới nhìn thấy bộ mặt thật của hai người này, thật không biết là xót xa hay là ngu xuẩn. Năm ngón tay ở bên trong tay áo nắm chặt thành nắm đấm. Hàn Nhạn ngẩng đầu lên, trên mặt vẫn còn lưu lại vệt nước mắt chưa khô, ngây thơ hỏi: “Họ thật sự sẽ không ghét Nhạn Nhi sao?”

Quả nhiên là tính tình trẻ con, Trang Sĩ Dương khẽ mỉm cười: “Nhạn Nhi nói vậy là không tin phụ thân sao? Vậy tìm một ngày nào đó đưa bọn họ vào phủ, Nhạn Nhi gặp mặt sẽ biết thôi.”

“Nhạn Nhi thật sự rất muốn gặp họ. Phụ thân, ngày mai có thể đưa họ tới đây không?” Trong đôi mắt trong suốt của Hàn Nhạn hiện lên sự mong đợi không chút che giấu. Bàn tay mạnh mẽ ôm lấy cánh tay của Trang Sĩ Dương, lắc lắc giống hệt như đang làm nũng.

Trang Sĩ Dương có chút kinh ngạc nhìn nàng một cái. Hàn Nhạn rất ít khi làm nũng với ông. Trang Sĩ Dương vốn dĩ rất lạnh nhạt với thế tử, những chuyện liên quan tới con gái của mình cũng không phải là quá để ý. Hàn Nhạn và ông từ nhỏ đã không thân.

Bị phụ thân kinh ngạc nhìn một cái, thân thể Hàn Nhạn cứng đờ, lúng túng cúi đầu, khuôn mặt nhỏ nhắn tái nhợt hơi ửng đỏ, trong con ngươi sáng ngời mơ hồ hiện lên nước mắt. Bộ dáng giống như muốn lấy lòng phụ thân nhưng lại không biết phải làm sao, Trang Sĩ Dương lập tức hiểu ra. Hàn Nhạn vừa mới mất đi mẫu thân, cực kỳ muốn được phụ thân xem trọng, cho nên mới lấy lòng ông. Chuyện này với ông mà nói chưa chắc đã không phải là một chuyện tốt, ít nhất ở trong chuyện của Chu thị có thể giải quyết đặc biệt

thuận lợi. Vì vậy Trang Sĩ Dương từ ái sờ đầu của Hàn Nhạn: “Ngày mai thì ngày mai, mặc dù hơi vội một chút, nhưng chỉ cần Nhạn Nhi vui vẻ là được rồi.”

Hàn Nhạn cảm kích cười cười với ông: “Cám ơn phụ thân.”

Thuận miệng nói mấy câu việc nhà, Trang Sĩ Dương thấy thật ra thì cũng không có gì để nói, liền dặn dò Hàn Nhạn nghỉ ngơi sớm, rồi đứng dậy rời đi.

Trang Sĩ Dương vừa mới đi, Trần ma ma liền tiến tới trước mặt nàng: “Sao tiểu thư có thể nói lời như vậy? Chu thị này làm sao có thể vào cửa, chỉ có phu nhân mới đúng là chính thất của lão gia. Tiểu thư đúng là quá tốt bụng rồi, cho tới bây giờ chỉ nghe qua kể mẫu lòng dạ hiểm độc, tiểu thư sao có thể không để ý tới điều này chứ!” Bà lại nghĩ tới cảnh Hàn Nhạn cố ý lấy lòng ở trước mặt Trang Sĩ Dương khi này, lỗ mũi liền chua xót: “Nhưng nếu phu nhân còn sống, tiểu thư sao có thể chịu uất ức như vậy. . .”

“Ma ma đừng nói nữa”, Hàn Nhạn ngắt lời bà: “Ta biết ma ma muốn tốt cho ta, chỉ là chuyện này đã không còn đường cứu vãn. Cho dù hôm nay ta không đồng ý, sau này phụ thân cũng sẽ tìm cách cho bà ta vào cửa. Không bằng trước tiên thuận theo ý của bà ta, không để cho bà ta làm tổn hại tới quan hệ của ta và phụ thân. Đồng thời cũng có thể đặt bà ta ở dưới mắt, có động tĩnh gì chúng ta cũng có thể kịp thời ứng phó tốt.”

Trần ma ma há miệng, thật sự không thể nào tin nổi những lời này là từ trong miệng của Hàn Nhạn nói ra. Điều nói đùa bé không có mẫu thân đều sớm biết lo liệu việc nhà, cô nương nhà mình thông minh sớm như vậy thật là làm cho người ta đau lòng.

“Tiểu thư, thiếu gia tới.” Cấp Lam bưng cái đĩa đi vào, vừa dứt lời, Hàn Nhạn đã nghe thấy một tiếng nói trong trẻo: “Tỷ tỷ!”

Trang Hàn Minh đứng ở cửa, giọng nói vội vàng, mới nghe thấy tiếng gọi này, nước mắt của Hàn Nhạn lại lập tức dâng lên.

“Ngũ đệ.” Hàn Nhạn đáp lời.

Minh Ca Nhi là đệ đệ ruột của nàng, kiếp trước tình cảm của hai tỷ đệ bọn họ cực kỳ tốt. Trang Sĩ Dương chỉ có một đứa con trai là Minh Ca Nhi, nhưng mà cũng rất lạnh nhạt đối với đứa con trai này, Hàn Nhạn vẫn luôn cho rằng là vì Minh Ca Nhi quá mức nghịch ngợm, mà Trang Sĩ Dương lại là người phụ thân nghiêm khắc hết sức vất vả. Nhưng bình tĩnh nghĩ kỹ lại, thì có rất nhiều chỗ làm người ta nghi ngờ, Trang Sĩ Dương đối xử với mấy nữ nhi thứ xuất hình như đều tốt hơn so với hai tỷ đệ bọn họ, Trang Sĩ Dương hình như chỉ lạnh nhạt đối với con cái do vợ cả của mình sinh ra.

Minh Ca Nhi từ nhỏ đã thông minh lanh lợi, chỉ là tính tình quá mức nghịch ngợm một chút. Sau khi Chu thị vào cửa, Minh Ca Nhi lúc nào cũng chống đối với bọn họ, lúc mới đầu cũng không có chuyện gì. Sau chuyện thoát khỏi tay bọn sơn tặc kia, nàng cũng đối xử thật lòng thật dạ với mẫu tử Chu thị. Mỗi khi nàng thấy Minh Ca Nhi lại tiếp tục nhắm vào họ thì cũng sẽ lên tiếng ngăn cản. Cũng chính là nguyên nhân này, Minh Ca Nhi dần dần xa cách với nàng, lúc đó tính tình nàng xảy ra thay đổi lớn, cả ngày trốn ở Hậu phủ không hồi thể sự, Minh Ca Nhi không đến tìm nàng, nàng cho là Minh Ca Nhi cũng ghét bỏ thân thể không sạch sẽ của nàng, trong lòng hết sức khổ sở. Không ngờ chỉ sau một thời gian ngắn, Minh Ca Nhi lại tranh đoạt kỹ nữ thanh lâu với con cháu nhà quan, lỡ tay xảy ra án mạng. Nhà kia cũng không phải là người dễ bắt nạt, một tờ đơn kiện tố cáo đưa Minh Ca Nhi vào đại lao.

Đợi tới lúc nàng nhận được tin tức này, Minh Ca Nhi ở trong ngục đã bị hành hạ đến mức thần chí mơ hồ. Nàng giao cho Chu thị toàn bộ đồ cưới mà mẫu thân đã để lại cho nàng, sau khi Chu thị nhờ người cứu Minh Ca Nhi trở về, Minh Ca Nhi bị bệnh suốt mấy ngày cuối cùng không chữa được nên qua đời. Cho nên ngày đại hôn vào ba năm sau, Hàn Nhạn cũng không có huynh đệ nhà mẫu thân để đi theo rước dâu.

Ngây người một lúc, dường như lại nhìn thấy cảnh tượng mẫu thân trước khi lâm chung muốn nàng chăm sóc cho Minh Ca Nhi thật tốt, thế nhưng nàng lại chăm sóc Minh Ca Nhi thành như vậy.

Thấy Hàn Nhạn chậm chạp không có phản ứng, Trang Hàn Minh lại nhanh chóng cuống quýt la lên: “Tỷ tỷ!” Khổ nỗi nam nữ ở trong phòng lớn cho dù là chị em ruột cũng phải kiêng dè, càng không thể trực tiếp chạy ào vào trong phòng.

“Tỷ không sao, ngũ đệ đừng lo lắng.” Hàn Nhạn lấy lại tinh thần, vội vàng trấn an.

“Nghe nói tỷ tỷ tỉnh, đệ liền lập tức chạy tới đây. Bây giờ tỷ tỷ cảm thấy như thế nào rồi?” Trang Hàn Minh lo lắng hỏi thăm, Hàn Nhạn cảm thấy ấm áp trong lòng, cõi đời này ít nhất còn có Hàn Minh thật lòng quan tâm mình, như vậy là đủ rồi.

“Tỷ đỡ hơn rồi, ngược lại đệ cứ như vậy vội vàng chạy tới đây, sợ là vì cố ý trốn tránh bài giảng của tiên sinh đúng không, nếu như đệ phụ thân biết được, sẽ lại phạt đệ đấy.” Hàn Nhạn cười nói.

Trang Hàn Minh hừ một tiếng: “Đại trưởng phu chí ở bốn phương, suốt ngày chơi chữ thì sao có thể được gọi là anh hùng hảo hán. Nếu đệ trưởng thành, thì sẽ ra chiến trường giết địch, chỉ nhận thức mấy chữ như thế làm sao có thể tạo dựng sự nghiệp.”

“Mới bấy nhiêu tuổi mà đã đòi tạo dựng sự nghiệp rồi, ” Hàn Nhạn nói khẽ: “Nếu như thật sự có hứng thú với võ học, tỷ sẽ âm thầm giúp đệ tìm một thầy dạy võ được không? Chỉ là chuyện này nhất định phải giữ bí mật, để những người khác biết được, chỉ sợ ngay cả tỷ cũng phải chịu phạt.”

Kiếp trước Hàn Nhạn không đồng ý để cho Minh Ca Nhi học võ, Trang Sĩ Dương lại cực kỳ khinh thường võ tướng trong triều. Nàng vẫn luôn được nuôi dưỡng ở trong khuê phòng, chịu sự ảnh hưởng của Trang Sĩ Dương, trong lòng cũng cảm thấy những vị võ tướng kia vô cùng thô tục. Nếu như Minh Ca Nhi có thể học thành tài, tương lai thi đậu Trạng Nguyên thì không có gì tốt hơn rồi. Nhưng sau khi chết qua một lần, nàng lại không cho là như vậy nữa. Tính mạng con người quá ngắn ngủi, cần gì phải liều mình cả đời vì chuyện bản thân không thích. Minh Ca Nhi thích võ học, học võ thì sao, lại nói có chút võ công phòng thân vẫn tốt hơn, nếu như Minh Ca Nhi học được võ công, có lẽ năm đó cũng sẽ không xảy ra chuyện cùng người ta đánh lộn ở thanh lâu.

“Tỷ tỷ nói thật sao? !” Trong nháy mắt Trang Hàn Minh lập tức trở nên hưng phấn: “Đệ sẽ không nói ra ngoài đâu, tỷ tỷ nhất định phải giữ lời đó.” Ngay sau đó lại nghiêm mặt nói: “Nếu như đệ học xong võ công, nhất định sẽ không để cho tỷ tỷ bị người khác khi dễ.”

Viên mắt của Hàn Nhạn nóng lên, trong lòng cảm động, mở miệng nói: “Chỉ cần đệ tự bảo vệ bản thân thật tốt đã là báo đáp tốt nhất đối với tỷ tỷ rồi. Chỉ là luyện võ phải liên tục chịu gian khổ nhiều, đệ đừng nên bỏ dỡ nửa chừng.”

“Đệ sẽ không như vậy” Trang Hàn Minh đột nhiên nghĩ đến cái gì đó, dò hỏi: “Nghe Cấp Lam nói phụ thân vừa mới tới, hai người nói cái gì vậy?”

Chuyện nàng và Trang Sĩ Dương âm ỉ Minh Ca Nhi cũng biết. Hàn Nhạn lắc đầu một cái: “Không có gì, chỉ là ngày mai muốn để cho chúng ta gặp mặt Chu thị muốn vào cửa mà thôi.”

“Tỷ đồng ý rồi sao?” Trang Hàn Minh lớn tiếng hỏi không thể tin nổi: “Tỷ, chuyện này tuyệt đối không thể, mẫu thân của chúng ta chỉ có một.”

“Đừng nói nữa ” Hàn Nhạn vội vàng cắt ngang lời nói của em trai, tai vách mạch rừng: “Đệ không hiểu đâu, đệ nghe đây, ngàn vạn lần đừng ở trước mặt phụ thân nhắc tới chuyện này, chỉ cần làm như không biết. Ngày mai thấy bọn họ, chỉ cần lạnh nhạt một chút là được, đừng nên tự quyết định.”

Trang Sĩ Dương vốn dĩ đã không thích đứa con trai này, nếu như Minh Ca Nhi lại ở trước mặt ông quây một trận, sợ rằng chỉ càng làm cho Trang Sĩ Dương chán ghét thêm mà thôi, như vậy sẽ khiến cho Chu thị được toại nguyện rồi. Phụ tử tử hiếu mặc dù chỉ là một loại biểu hiện giả dối, nhưng cũng rất cần thiết. Kiếp trước bởi vì chuyện Hàn Nhạn bị bệnh mà Minh Ca Nhi đã náo loạn một trận với Trang Sĩ Dương, bị phạt đánh gãy nhốt vào từ đường, kiếp này không thể dẫm lên vết xe đổ đó nữa.

“Tỷ, nhưng mà bà ta muốn làm mẫu thân của chúng ta.” Trang Hàn Minh uất ức nói: “Mẫu thân vừa mới qua đời, sao phụ thân có thể. . .”

Hàn Nhạn lắc đầu một cái: “Mẫu thân của chúng ta chỉ có một, ngũ đệ, nếu như đệ tin tỷ, thì cứ theo tỷ mà làm, tỷ tự có tính toán.”

Trang Hàn Minh suy nghĩ một lát, cuối cùng cũng nói: “Đệ tin tỷ tỷ.”

Hàn Nhạn nhìn bóng dáng nho nhỏ ở cửa, khẽ mỉm cười.

Hôm nay chính là lần cuối cùng nàng rơi nước mắt. Từ nay về sau, Trang Hàn Nhạn sẽ phải nuốt tất cả nước mắt vào bụng, phải bảo vệ những người nàng muốn bảo vệ.

Cấp Lam, Thù Hồng, Trần ma ma, còn có, Trang Hàn Minh.

4. Chương 4: Kế Mẫu Gây Khó Dễ

Mặt trời đầu mùa đông mang theo một chút ẩm áp, xuyên qua cửa sổ bằng gỗ lim khắc hoa chiếu vào trong phòng. Giữa sân là một tòa đình nhỏ phong cách cổ xưa, mái gác cong góc vểnh lên. Một hồ nước trong veo chảy vòng quanh đình, từng đóa hồng mai in bóng trên mặt hồ trong vắt như gương, giống như mấy viên hồng ngọc được khảm trên nền ngọc đẹp màu xanh biếc.

Sân vườn âm u, cây cối được cắt tỉa đan xen đẹp mắt, khiến lòng người vui vẻ phóng khoáng. Trang Sĩ Dương làm đại thần tam phẩm trong triều, bản thân ở trong phủ lại yêu thích vẻ đẹp tinh xảo lịch sự tao nhã, núi đá sân nhỏ, không chỗ nào mà không bài trí thỏa đáng.

Chỉ nhìn cảnh sắc của sân vườn này, liền biết tâm tư của người bài trí rất khéo léo nhanh nhẹn. Đáng tiếc người này đã không còn, để lại cảnh đẹp cô đơn như bức tranh, thật tiện nghi cho những người khác.

Hàn Nhạn ngồi ở trong đình nhỏ, mở ra một trang giấy tuyên thành trắng như tuyết đặt trên mặt bàn bằng đá xanh. Cấp Lam mài mực ở bên cạnh, Hàn Nhạn cầm bút nhúng mực, suy nghĩ hồi lâu, nhắc bút lên viết một chữ trên giấy.

Ánh mắt tò mò của Cấp Lam liếc qua, ngạc nhiên nói: “Là một chữ ‘tĩnh’.”

Mùi mực vẫn còn lưu lại trên trang giấy trắng như tuyết, chữ viết cứng cáp có đậm có nhạt, phóng khoáng phong lưu. Cấp Lam không hiểu chữ, chỉ cảm thấy bình thường tiểu thư viết chữ ngay ngắn nho nhã, lần này lại hơi viết ngoáy một chút. Trông không giống như ngày thường, nhưng lại khiến người khác nhìn vào thấy thoải mái.

“Sao tiểu thư lại viết một chữ ‘tĩnh’?” Đè nén tò mò một lúc lâu, cuối cùng Cấp Lam cũng không nhịn được mở miệng hỏi.

Hàn Nhạn cười nói: “Chữ này là tặng uội, cũng là tặng cho chính ta.” Theo như tính toán hôm nay chính là ngày hai mẫu tử kia vào phủ. Trang Sĩ Dương còn chưa cho người tới truyền lời, mình cũng không thể chủ động đi hỏi. Lấy tĩnh chế động mới đúng là cách làm thông minh.

Cấp Lam đỏ mặt: “Tiểu thư chê nô tỳ quá nhiều chuyện, ầm ĩ đến việc tiểu thư viết chữ sao?”

“Trên đời còn chuyện gì vừa lòng hơn ngoài hồng tỳ thêm hương (1), ta nào dám chê nha đầu Cấp Lam của chúng ta lắm chuyện chứ!” Hàn Nhạn cố ý nhìn lên nhìn xuống đánh giá nha đầu bên cạnh, giả vờ lộ ra vẻ si mê.

“Tiểu thư lại trêu ghẹo muội rồi.” Cấp Lam lại càng thêm ngượng ngùng, kể từ sau khi tỉnh lại tính tình của tiểu thư thay đổi không ít, hành vi cũng to gan hơn rất nhiều so với trước kia. Mặc dù thường ngày cũng hay trêu ghẹo đùa giỡn với các nàng, nhưng cũng không đến mức không giới hạn như bây giờ. Chỉ là như vậy cũng chưa chắc đã không phải là chuyện tốt, tiểu thư có thể thoát ra khỏi bóng ma mất đi mẫu thân là điều không gì tốt hơn. Lại nói sau khi phu nhân qua đời, đây là lần đầu tiên nhìn thấy tiểu thư thật lòng mỉm cười như vậy. Chỉ cần tiểu thư vui mừng, mình bị trêu ghẹo mấy câu thì có tính là gì.

Hàn Nhạn đang muốn nói tiếp mấy câu, thì thấy Thù Hồng đang đi về phía bên này, liền vội vàng đứng lên.

Thù Hồng bước tới gần hơn, đưa cho nàng một túi tiền: “Tổng cộng đổi được hai trăm lượng ngân phiếu, còn cái vòng tay thạch anh kia, đổi được một chút bạc vụn.”

Hàn Nhạn cầm miệng túi quan sát, sau đó cất vào trong tay áo, gật đầu một cái với nàng.

Nàng bảo Thù Hồng cầm một chút đồ trang sức trong phòng đi tới cửa hàng cầm đồ đổi bạc. Lúc mẫu thân còn trên đời, vì tránh cho nàng dưỡng thành tính nết kiêu ngạo, vẫn luôn hạn chế cho nàng tiêu vật hàng tháng. Cũng may bình thường nàng cũng không dùng bao nhiêu bạc, cuộc sống trôi qua cũng coi như là dư dả. Sau khi mẫu thân qua đời, tất cả đều trở nên khác xưa. Ngày trước Hải Đường Các được mẫu thân dẫn dò, mỗi tháng sẽ đến giúp nàng cắt vải may xiêm y, bây giờ không ai cho bạc, nên cũng không tới nữa. Mấy đi nương cũng không thân với nàng, càng sẽ không chủ động nói giúp. Thậm chí trong phòng bếp làm đồ ăn cũng không khéo léo bằng ngày trước, nàng từ trước đến giờ vẫn luôn kén chọn, bây giờ cũng đã dưỡng thành thói quen cái gì cũng có thể cũng ăn.

Thiên kim hầu phủ của ngày trước, bây giờ ăn no mặc ấm cũng trở thành vấn đề, hơn nữa mẫu tử Chu thị vào cửa, nàng muốn cài người thân tín nằm vùng, cần phải chuẩn bị bạc để thưởng. Minh Ca Nhi muốn học võ, muốn mời tiên sinh dạy võ cũng phải chi ra một khoản không rẻ. Đồ cưới mẫu thân để lại cho nàng khóa ở trong nhà kho, là để lại cho nàng khi xuất giá, bây giờ không thể động vào. Nước xa không cứu được lửa gần, bất đắc dĩ chỉ có thể bán một chút trang sức lấy tiền mặt.

Chuyện này chỉ có thể để cho Thù Hồng đi làm, nha đầu Thù Hồng này đi theo nàng nhiều năm nay, làm việc rất cẩn thận, là một người rất đáng tin cậy. Mặc dù không thích gần gũi với người khác, nhưng cũng là một người trong nóng ngoài lạnh. Cấp Lam thì lạnh lợi hơn một chút, rất hoạt bát, nha đầu trong phủ ít nhiều gì đều có giao tình với nàng, người như vậy để ở bên cạnh, tương đương với một kho tin tức, có chút tin tức lớn nhỏ gì cũng đều nghe được rất dễ dàng. Hai nha đầu này đều cực kỳ trung thành với Hàn Nhạn, làm nha đầu mà nói, phẩm chất quan trọng nhất chính là ở chỗ này. Có thể một lòng với chủ tử, rất nhiều chuyện Hàn Nhạn cũng không cần phải kiêng dè bọn họ.

Vừa cất ngân phiếu xong, liền thấy Lâm quản gia tới đây truyền tin, Trang Sĩ Dương gọi Hàn Nhạn đi tới sảnh chính.

Hàn Nhạn đủ hiểu là mẫu tử Chu thị đã đến, còn tưởng rằng sẽ tới trễ một chút, không ngờ lại sớm như vậy, thật đúng là không thể chờ đợi muốn vào phủ ngay lập tức mà. Nàng cúi đầu, trong mắt thoáng qua một chút tính toán ngầm, ngẩng đầu lên vừa điềm đạm vừa nhã nhặn lịch sự: “Thù Hồng, Cấp Lam, chúng ta đi.”

Đi xuyên qua hành lang, vòng qua đài các quanh co, vừa muốn bước vào sảnh chính, đã nghe được tiếng cười lạnh lạnh từ trong phòng truyền đến.

Hàn Nhạn ngược mắt nhìn, Trang Sĩ Dương ngồi trên ghế gỗ ở chính giữa phòng, Chu thị ngồi ở bên cạnh, Trang Ngữ Sơn dời một chiếc bàn trà nhỏ tới đặt trước mặt hai người, không biết là đang nói cái gì, chọc cho Trang Sĩ Dương cười ha ha. Chu thị từ ái nhìn con gái đang nói mềm mại, nhẹ nhàng. Nếu là người không biết chuyện nhìn thấy một màn trước mắt này, chỉ sợ sẽ ca ngợi đây quả là tình cảm cha con thân thiết.

Trang Sĩ Dương trái lại cực kỳ quan tâm tới người con gái này. Trong trí nhớ, mình và mẫu thân lại chưa từng thấy được Trang Sĩ Dương ôn hòa như vậy. Nhưng mà rõ ràng nàng mới đúng là con gái trưởng. Số mệnh thật khéo mỉa mai !

Chu thị nói cười dịu dàng, nhưng mà vừa rồi Hàn Nhạn rõ ràng nhìn thấy bà ta nhìn lướt qua bên này, chắc là đã thấy nàng. Coi như bà ta không nhìn thấy, chung quanh có nhiều người làm hầu hạ dâng trà như vậy, chẳng lẽ con người của mọi người đều mù rồi sao? Rõ ràng là đã bày mưu đặt kế từ trước, muốn ra oai phủ đầu sao?

Cấp Lam nhìn không được, tức giận muốn lên tiếng nhắc nhở, liền bị Hàn Nhạn giơ tay ngăn lại. Bọn họ tự nguyện diễn kịch, nàng liền vui vẻ xem họ diễn kịch. Dù sao xem họ diễn kịch cũng thoải mái hơn phải diễn kịch. Chu thị muốn ép nàng mở miệng trước, như vậy tức là vừa bắt đầu đã thua khí thế. Nàng lại cố tình không mở miệng, xem ai có kiên nhẫn hơn.

Chu thị vừa nói chuyện với Trang Sĩ Dương, vừa lặng lẽ liếc nhìn Hàn Nhạn. Con bé này tại sao lại giữ được bình tĩnh lâu như vậy? Vốn dĩ bà muốn mặt kệ không để ý tới nàng trong một đoạn thời gian. Trang Hàn Nhạn bị uất ức nhất định sẽ không nhịn được lên tiếng cắt ngang cuộc trò chuyện của trưởng bối, đây chính là tội bất kính. Nếu như nàng tiếp tục kêu oan vài câu, thì sẽ càng khiến cho Trang Sĩ Dương khó

chịu. Xem như Trang Hàn Nhạn một mực không mở miệng, đứng đợi lâu như vậy, cũng đủ áp chế nhuệ khí của nàng rồi.

Đáng tiếc rất nhanh Chu thị phát hiện mình đã sai. Hàn Nhạn từ đầu đến cuối chỉ cười khanh khách nhìn bọn họ. Khi bắt gặp ánh mắt của bà, nàng không tránh không né, thậm chí khóe môi còn nhếch lên cao hơn, giống như gặp được chuyện gì cực kỳ vui. Chu thị sững sờ, lại thấy đôi mắt sáng ngời của Hàn Nhạn, ánh mắt giống như nhìn thấu toàn bộ mọi chuyện, hình như còn có một chút giễu cợt, trong lòng không khỏi run lên.

Nhưng khi nhìn lại thì lại thấy nụ cười của Hàn Nhạn quả thật là ngây thơ vô hại.

Bà ngẩn ra, vội vàng an ủi chính mình, đối phương cũng chỉ là một cô gái nhỏ mười hai tuổi mà thôi, mình cần gì phải e ngại. Ngây người lâu như vậy, Trang Sĩ Dương cũng nhìn theo ánh mắt của bà phát hiện Hàn Nhạn, nhíu nhíu mày: “Nhạn Nhi đã tới rồi, tại sao lại không lên tiếng.”

Lúc này Hàn Nhạn mới dẫn theo Cấp Lam và Thù Hồng tiến lên, nhẹ nhàng hành lễ: “Phụ thân, Nhạn nhi không muốn quấy rầy phu nhân và người nói chuyện, nên con đành phải đứng chờ ở một bên. Huống chi mới vừa rồi phu nhân vẫn luôn nhìn Nhạn Nhi, Nhạn Nhi còn tưởng là phụ thân đã sớm biết.”

Mấy lời này, vừa nói rõ mình là dựa theo lời nghi mà làm, vừa ám chỉ Chu thị đã sớm thấy nàng nhưng lại không nhắc nhở, rốt cuộc là có tâm tư gì.

Trang Sĩ Dương sững sờ, lập tức hiểu được ý tứ trong lời nói của nàng. Không khỏi tức giận liếc Chu thị một cái, bình thường thì thiếp trong nhà dùng thủ đoạn gì, trước giờ ông cũng chỉ mắt nhắm mắt mở. Nhưng dám giở thủ đoạn ở trước mặt của ông, có vẻ cũng không để lão gia như ông ở trong mắt rồi. Hơn nữa nói thế nào thì trên danh nghĩa Hàn Nhạn cũng là con gái do chính thê của ông sinh ra, nhiều người làm như vậy nhìn vào, cũng không biết sau đó sẽ truyền đi như thế nào. Có thể nói Trang Sĩ Dương ông để cho phòng ngoài tùy ý ức hiếp con gái trưởng hay không, đúng là tai họa trong nhà mà. Ông là quan văn, quan trọng nhất chính là danh tiếng.

Trong lòng Chu thị cực kỳ căng thẳng, vội vàng cười làm lành nói: “Thiếp thân không biết đây chính là tứ tiểu thư, còn nghĩ là cô nương nhà nào đáng đẹp xinh đẹp như vậy, giống hệt tiên nữ trong tranh. Nếu như sớm biết là Nhạn Nhi, thiếp thân nghênh đón còn không kịp ấy chứ.”

Lời này thật hay, vừa thanh minh cho chính mình, vừa lấy lòng nàng. Hàn Nhạn khẽ mỉm cười, bà ta tính toán thật khá, thấy tình thế bắt đầu không ổn liền nịnh bợ mình, muốn hạ thái độ mềm mỏng trước rồi lại nói tiếp?

Đáng tiếc, Hàn Nhạn cúi đầu, cung kính nói: “Tiểu nữ liễu yếu đào tơ, phu nhân quá khen.”

Trang Sĩ Dương rất hài lòng với thái độ ngoan ngoãn nghe theo của nàng, rất nhanh lại nhăn mày lại: “Sao còn gọi là phu nhân phu nhân, nên gọi là Chu di chứ.”

“Chu di?” Khuôn mặt nhỏ nhắn của Hàn Nhạn hơi ngẩng lên, trong đôi mắt trắng đen rõ ràng tràn đầy nghi ngờ: “Vị này là dì của Nhạn Nhi sao?”

Sắc mặt Trang Sĩ Dương có chút lúng túng, trong mắt Chu thị lại thoáng qua một tia căm hận.

“Nhạn Nhi, nói bây bạ gì đó, đây là mẫu thân của con.” Thân phận của Chu thị quả thật có chút khó xử, nếu như không phải là gấp gáp vào phủ như vậy, chờ qua thời gian để tang, chính thức vào cửa cũng không phải là không thể. Chỉ là không biết có phải là lo lắng đêm dài lắm mộng hay không, Chu thị lại chọn vào phủ đúng ngay vào lúc để tang. Bà không phải là làm di nương hoặc là phòng ngoài, mà là muốn lấy phong thái của nữ chủ nhân bước vào phủ. Nhưng lại không thể để lộ ra cho người ngoài biết, chỉ có thể trước tiên dùng thân phận của phòng ngoài vào phủ. Ngày sau lại nâng lên làm chính thất.

“Nếu là mẫu thân, tại sao lại phải gọi là Chu di chứ?” Hàn Nhạn ngây thơ nói: “Phụ thân, năm đó lúc mẫu thân vào phủ, các vị di nương đều phải tới kính trà, các vị trưởng lão trong tộc cũng đều tới tặng quà chúc mừng. Nếu Chu di vào phủ, làm thê tử của phụ thân. Nhạn Nhi cảm thấy, nhất định phải thông báo cho các vị di nương và trưởng lão biết mới được.”

“Không được!” Không đợi nàng nói xong, Trang Sĩ Dương liền quả quyết cự tuyệt, trong lòng không khỏi bắt đầu chột dạ. Chuyện này tuyệt đối không thể nói với các trưởng lão trong tộc, ngay từ đầu ông đã không nghĩ tới sẽ nâng Chu thị lên ngay lập tức. Vốn dĩ cho là Hàn Nhạn còn nhỏ tuổi, dù dỗ nàng gọi là Chu di trước, về sau nâng Chu thị lên làm chính thất thì sẽ sửa lại, bây giờ thì không được.

Chu thị không hề che giấu sự thất vọng hiện lên trong ánh mắt, chỉ có Hàn Nhạn là vẫn mỉm cười dịu dàng, không phải là hao tổn tâm tư và sức lực muốn làm nữ chủ nhân trong phủ sao? Có thể! Chỉ cần có thể khiến cho các trưởng lão tin tưởng và nghe theo, hơn nữa vừa ngay từ đầu, sẽ phải ngồi chuẩn bị đánh lôi đài cùng với các vị di nương khác. Sống ở trong phủ nhiều năm như vậy, Hàn Nhạn cũng không cho là các vị di nương nhà mình là người dễ bắt nạt. Thích tính toán như vậy, liền tính toán thật tốt đi.

Đang muốn tiếp tục thêm lửa vào, thì một giọng nói mềm mại cắt ngang lời nàng: “Vị này chính là Nhạn Nhi muội muội sao?”

Trong lòng Hàn Nhạn cười lạnh một tiếng, rốt cuộc đã tới.

Trang Ngữ Sơn mặc một bộ váy dài bằng vải lụa màu hồng nhạt, vạt áo tản ra thành hình dáng một đóa hoa mẫu đơn đang nở rộ, trước ngực thêu hình hoa hải đường dưới ánh trăng, bên ngoài mặc một chiếc áo khoác ngắn. Tóc mây được búi lên gọn gàng, giữa tóc cài vài cây trâm cánh bướm được chế tác tinh xảo, nàng ta vốn dĩ đã xinh đẹp, mặc dù tuổi còn trẻ dáng người chưa trưởng thành, nhưng cũng đã có phong thái yếu điệu của thiếu nữ. Ăn mặc tỉ mỉ như vậy, làm nổi bật toàn bộ vẻ đẹp yêu kiều, mặt phấn hoa đào.

Một thân váy áo đẹp đẽ như vậy, nhìn lại còn cầu kỳ hơn cả con gái dòng chính như nàng. Cũng khó trách Vệ Như Phong lại động lòng, người ta là mỹ nhân, mềm mại yêu kiều như hoa, động lòng người hơn nhiều so với bộ dáng trầm lặng ít nói của nàng. Nghĩ đến Vệ Như Phong, trái tim nàng lại đau xót.

Trang Ngữ Sơn ở bên cạnh đã thân mật nắm lấy bàn tay của Hàn Nhạn, cười nói: “Tỷ vừa thấy muội muội, đã cực kỳ yêu thích.”

Ánh mắt của Hàn Nhạn rơi vào trên bàn tay của nàng ta, ngón tay trắng muốt như ngọc móng tay tô sơn đỏ thắm. Nàng cũng ngây thơ cười lại một tiếng, sau đó nói một câu, đồng thời khiến cho toàn bộ mọi người trong phòng đều khiếp sợ.

“Nhưng không khéo, muội lại không thích tỷ tỷ.”

Chú thích:

(1) Hồng Tụ Thiêm Hương: Câu này là câu thành ngữ cổ, nghĩa ban đầu là thi sĩ trong thời gian dùi mài kinh sử có hồng nhan giúp đốt thêm hương. Hiểu ngắn gọn là “Hồng nhan thêm hương”

5. Chương 5: Lần Đầu Tiên Giao Chiến

Ánh mắt Hàn Nhạn rơi vào trên khuôn mặt của Chu thị, thấy mặt bà biến sắc. Trang Ngữ Sơn cũng không ngờ nàng sẽ nói như vậy, trong lúc nhất thời chỉ biết ngây người.

“Con nói cái gì?” Người mở miệng là Trang Sĩ Dương, ông hung hăng vỗ bàn một cái: “Đây là thái độ gì hả, ngày thường mẫu thân của con chính là dạy cho con phép tắc như vậy sao! Quý xuống cho ta!”

Hàn Nhạn cắn cắn môi, cúi đầu quỳ xuống.

Trong mắt Trang Ngữ Sơn thoáng qua một tia vui vẻ, rất nhanh đã đổi lại vẻ mặt uất ức, nhưng lại rộng lượng khuyên can: “Không sao, có lẽ là do muội muội chưa quen thuộc với tỷ, trên đất lạnh, muội muội mau đứng dậy đi.”

Hàn Nhạn cười thầm trong lòng, phải biết rằng người phụ thân này của nàng, bình sinh đã rất kiêu ngạo, ghét nhất là người khác không nghe theo ý tứ của ông. Mọi việc trong ngày thường mẫu thân, di nương và

bọn hạ nhân đều nghe theo ông. Trang Ngữ Sơn muốn giả làm người tốt, nhưng lại trực tiếp bỏ quên thái độ của Trang Sĩ Dương. Đây không phải là tự làm mình mất mặt thì là gì.

Quả nhiên, sắc mặt Trang Sĩ Dương không tốt lắm nằng một cái: “Nâng cái gì, nơi này còn chưa tới phiên con nói chuyện!”

Trang Ngữ Sơn không ngờ tới Trang Sĩ Dương tại sao lại đột nhiên thay đổi thái độ, viên mắt ngấn lệ. Chu thị liền vội vàng tiến lên hoà giải: “Ngữ Sơn cũng chỉ là đau lòng cho Nhạn Nhi mà thôi, đứa nhỏ này chính là luôn tốt bụng như thế.”

Muốn kéo lực chú ý tới trên người mình sao? Cái người mẹ kế này ý đồ rõ ràng như vậy, ban đầu tại sao nằng lại không nhìn ra chứ?

Tầm mắt của Trang Sĩ Dương rơi vào trên người Hàn Nhạn, lạnh giọng hỏi “Con có cái gì không hài lòng với Ngữ Sơn chứ? Tại sao lại nói ra những lời không có chừng mực như vậy!”

Hàn Nhạn bắt chéo tay ra sau lưng, bấm mạnh một cái vào lòng bàn tay của mình, trong mắt lập tức tràn đầy nước mắt: “Phụ thân, trên người tỷ ấy có mùi son phấn.”

Trang Sĩ Dương sững sờ, Chu thị và Trang Ngữ Sơn liếc mắt nhìn nhau, trong lòng không hiểu, son phấn thì có vấn đề gì?

Hàn Nhạn thút tha thút thít trả lời: “Chẳng lẽ phụ thân quên mất, Nhạn Nhi bị dị ứng với son phấn sao? Chỉ cần vừa ngửi thấy mùi son phấn thì cả người sẽ không thoải mái. Mùi son phấn trên người vị tỷ tỷ này nồng như vậy, Nhạn Nhi từ xa đã ngửi thấy. Nhạn Nhi thật sự không thích.”

Trang Sĩ Dương lập tức lúng túng, vội vàng nói: “Phụ thân đương nhiên là biết con bị dị ứng với son phấn.”

Biết? Hàn Nhạn giễu cợt nhìn ông một cái, nằng cũng chỉ thuận miệng bịa đặt một cái lý do, nếu Trang Sĩ Dương thật sự biết được, đó mới là có quỷ.

“Nhưng mà”, Trang Sĩ Dương ho nhẹ hai tiếng: “Tuy rằng là như thế, nhưng con cũng không nên đối xử với tỷ tỷ của con như thế, đứng lên đi, đừng quỳ nữa.”

Hàn Nhạn vội vàng đứng dậy, bước tới trước hai bước, một lần nữa cầm bàn tay của Trang Ngữ Sơn lên, chân thành cười nói với nằng ta: “Mới vừa rồi là muội không đúng, tỷ tỷ đừng so đo với muội.”

Trang Ngữ Sơn không sao giải thích được sự nhiệt tình đột ngột của nằng, theo bản năng sẽ phải tránh cánh tay của nằng ra, Hàn Nhạn thuận thế buông lỏng, khuôn mặt nhỏ nhắn xệ xuống: “Sao tỷ tỷ lại đẩy tay của muội ra? Là không chịu tha thứ muội sao?”

Trang Sĩ Dương không vui nhìn chằm chằm Trang Ngữ Sơn, Trang Ngữ Sơn rung mình một cái, liền vội vàng kéo tay Hàn Nhạn: “Sao có thể chứ, tỷ rất thích muội muội.”

Hàn Nhạn vui vẻ cười nói: “Tỷ tỷ người thật tốt, tỷ tỷ tốt với muội như vậy, muội muốn tặng tỷ tỷ một hộp dầu thơm. Thoa lên người sẽ rất thơm, thơm hơn cả mùi son phấn của tỷ tỷ. Muội thấy sau khi Cấp Lam và Thù Hồng hầu hạ ở bên cạnh muội dùng nó, muội cũng không hề bị dị ứng.”

Chu thị vốn dĩ rất hài lòng khi nghe Hàn Nhạn và Trang Ngữ Sơn trò chuyện, đợi đến khi nghe được câu cuối cùng thì sắc mặt trong nháy mắt trở nên khó coi. Cấp Lam và Thù Hồng cũng chỉ là hai đứa nha hoàn, tặng cho Trang Ngữ Sơn thứ đồ vật nha hoàn dùng, còn nói là tốt hơn son phấn của Ngữ Sơn. Chẳng khác nào nói là Trang Ngữ Sơn không bằng cả một nha hoàn trong phủ? Trong lòng càng tức giận, âm thầm nhìn về phía Hàn Nhạn.

Trang Ngữ Sơn cũng nghe ra được ý tứ của Hàn Nhạn, nhưng mà Trang Sĩ Dương đang ở trước mắt, cũng không tiện làm bất cứ hành động phản bác nào. Vốn tưởng là Hàn Nhạn cố ý làm nằng mất mặt, nhưng Hàn Nhạn cười chân thành như vậy, hình như cũng không hiểu rõ ý tứ trong đó.

Người này rốt cuộc là một người ngốc, hay là một người thông minh?

Mặc kệ là ngốc hay là thông minh, sự việc hôm nay cũng đã phát triển vượt qua dự liệu của bà. Chu thị nhú nhú mày, mọi chuyện không hề tiến hành theo đúng kế hoạch bà đã tính trước, chỉ sợ cứ tiếp tục như vậy sẽ có nhiều biến cố hơn nữa.

Vì vậy bà lập tức đứng dậy nói với Trang Sĩ Dương: “Lão gia, thời gian không còn sớm nữa, có thể để thiếp thân đi thu dọn quần áo, thu xếp ổn thỏa cho Ngũ Sơn trước được không?”

Trang Ngũ Sơn chỉ ước gì sớm rời khỏi nơi này một chút, ở trước mặt người muội muội này nàng không chiếm được cái gì tốt cả, thật là khiến người ta bực mình. Liền dụi dụi hai mắt làm nũng nói: “Mẫu thân, con mệt quá.”

Hàn Nhạn đầu với họ này giờ cũng thấy mệt mỏi, lại nói hôm nay đã thu được hiệu quả như mình muốn, nán lại thêm nữa cũng không có gì thú vị.

Trang Sĩ Dương thuận nước đẩy thuyền nói: “Được, để ta đi cùng với hai mẹ con nàng.”

Chăm sóc thật là tỉ mỉ, Hàn Nhạn suốt chút nữa cũng bị cảm động rồi. Nàng nhìn Chu thị từ trên vị trí cũ của mẫu thân đứng lên, nếp gấp trên vạt áo bay bay.

Thành thật mà nói, Chu thị quả thực là một mỹ nhân thiên kiều bá mị, mặc dù đã hơi đứng tuổi, nhưng lại càng có phong thái đầy đặn của phụ nữ đã có chồng. Bên dưới lông mày là một đôi mắt dài mảnh hơi nhếch lên, dù là lúc liếc quanh hay nhìn thẳng đều rất lẳng lơ xinh đẹp. Cặp môi đầy đặn đầy đà, nụ cười không tự chủ mang theo mấy phần câu hồn. Ngẫm lại mẹ không thích trang điểm lắm, nhưng khi nhìn vào lại khiến người ta thấy thoải mái hơn nhiều.

Hôm nay Chu thị mặc một chiếc váy dài màu hồng phấn hoa văn rực rỡ, quanh eo quấn một chiếc đai lưng rộng màu chàm bằng lụa thêu hoa, càng làm lộ ra eo thon không tới một nắm tay, bên ngoài khoác một chiếc áo mỏng cùng màu đẹp đẽ, kết hợp cùng với một bộ trang sức hồng ngọc được Như Ý Lâu chế tác rất tỉ mỉ, cả người toát lên sự giàu sang phú quý.

Nhưng mà, cũng có chút tầm thường.

Trang Sĩ Dương xoay người lại, nói với Hàn Nhạn đang trầm tư: “Ta và Chu di của con đi xem viện tử một chút, con cũng trở về trước đi.”

Nhìn trường bào thêu hoa văn màu xanh ngọc của Trang Sĩ Dương, phối hợp cùng mới màu hồng nhạt của Chu thị và Trang Ngũ Sơn, thế nhưng lại giống như năm màu rực rỡ tươi đẹp, ánh mắt của Hàn Nhạn không tự chủ lạnh xuống.

“Phụ thân. . .” Hàn Nhạn gọi ông lại.

Trang Sĩ Dương quay đầu lại, Hàn Nhạn do dự mở miệng: “Nhạn Nhi còn có một việc. . .” Khó xử nuốt vào nửa câu nói còn lại.

Tâm tình bây giờ của Trang Sĩ Dương cũng không tệ chút nào, liền hòa ái nói: “Nhạn Nhi có việc gì cứ nói thẳng.”

“Con từng nghe phu tử của Quốc Tử Giám nói, căn cứ theo luật lệ Đại Tông, trong thời gian để tang ba tháng không thể mặc trang phục có màu sắc quá tươi sáng, đương kim thánh thượng coi trọng nhất là nhân ái hiếu nghĩa. Năm ngoái có vị đại nhân, tổ tiên vừa qua đời không bao lâu, đã dung túng để cho di nương trong nhà đeo đai lưng hoa màu đỏ dẹt từ lông thú, bị Ngự Sử viết một bản vạch tội, liền bị cách chức quan, cả nhà đều bị đày đi Tây Bắc. Thật là đáng thương.” Giọng nói của Hàn Nhạn thanh thúy, ánh mắt trong suốt như nước: “Này, hôm nay Chu di mặc như vậy, con nhìn thấy màu sắc cũng rất tươi sáng. Chỉ là mẫu thân vừa mới qua đời, bây giờ còn đang trong thời gian để tang, Chu di tới nhà chúng ta tá túc (ở nhờ) lại ăn mặc như vậy, nếu như bị đương kim thánh thượng biết được, Nhạn Nhi và phụ thân có thể sẽ bị đày đi Tây Bắc mất.” Hàn Nhạn cố ý nhấn mạnh hai chữ “tá túc”, bắt ngờ nhìn thấy sắc mặt của Chu thị lúc xanh lúc trắng. “Chẳng lẽ Chu di không biết luật lệ Đại Tông hay sao? Ngay cả Nhạn Nhi cũng biết mà.” Hàn Nhạn cười híp mắt nói.

Trang Sĩ Dương nhìn Trang Ngũ Sơn một chút, rồi lại nhìn Chu thị một chút, lạnh nhạt nói: “Nhạn Nhi nói rất có lý, mặc trang phục màu sáng như thế làm gì!”

Chu thị sững sờ, nhìn con gái một chút, rồi lại nhìn mình một chút. Hôm nay vào Trang phủ, bà đã đặc biệt ăn mặc thật tỉ mỉ. Không ngờ những lời này của Hàn Nhạn đã khiến cho Trang Sĩ Dương khó chịu, đây rõ ràng chính là vì lấy lòng ông, không nghĩ tới bây giờ lại hoàn toàn ngược lại.

Ánh mắt dừng lại ở trên người Hàn Nhạn, đều là tại tiện nhân này. Mọi chuyện ngày hôm nay đều bị nàng ta quấy nhiễu, đứa con gái này của Trang Sĩ Dương cũng không hề đơn giản giống như bề ngoài. Người khác coi như xong, nhưng bà nhìn ra được, Trang Hàn Nhạn rõ ràng là đang nhắm vào hai mẹ con bà!

Trong lòng Hàn Nhạn biết rõ, Trang Sĩ Dương rất xem trọng con đường làm quan, chuyện khác có thể không quan tâm, nhưng chuyện có thể ảnh hưởng tới con đường làm quan của ông, nhất định sẽ cực kỳ nhạy cảm. Chỉ là có thể mạo hiểm bất chấp nguy hiểm lớn như vậy để đưa mẹ con Chu thị vào phủ, cũng có thể nhìn ra được vị trí của Chu thị ở trong mắt ông.

Chỉ là, nàng cười lạnh một tiếng, thứ quan trọng chưa chắc đã là thứ không thể thiếu, đạo lý này, một ngày nào đó Chu thị sẽ hiểu rõ.

Trang Ngữ Sơn oán hận trừng mắt liếc Hàn Nhạn một cái, đắc ý cái gì. Phụ thân lại không thích nàng ta, một ngày nào đó, vị trí thiên kim trong phủ này, sẽ trở thành vật trong bàn tay của Trang Ngữ Sơn nàng!

Chờ tới sau khi Chu thị rời đi, Cấp Lam và Thù Hồng liền tiến lên phía trước, Cấp Lam nói: “Tiểu thư, cái vị Chu phu nhân kia xem ra cũng không phải là người tốt lành gì.”

“Đừng nói lung tung”, không đợi Hàn Nhạn mở miệng, Thù Hồng đã cắt đứt lời nói của Cấp Lam: “Chung quanh nơi này đều có người, đừng tạo thêm phiền toái cho tiểu thư.”

Hàn Nhạn cười ha ha: “Thù Hồng, muội đừng khẩn trương như vậy, khuôn mặt nghiêm túc giống cụ già như vậy, sẽ sinh nếp nhăn đấy.”

Thù Hồng vẫn giữ nguyên bộ dáng không chút biểu tình, Hàn Nhạn sờ lỗ mũi một cái, thật là không thú vị.

“Cấp Lam, Thù Hồng, hôm nay ta mang ra muội đi chơi một chút.”

Con người trong mắt Cấp Lam sáng lên: “Tiểu thư muốn ra ngoài phủ sao?”

“Tiểu thư, không được.” Thù Hồng nhíu nhíu mày: “Nếu như để lão gia phát hiện được sẽ không tốt.”

“Yên tâm đi”, Hàn Nhạn rất chắc chắn: “Bây giờ cha còn đang vội vàng hưởng thụ tình cảm cha con thân thiết, tạm thời sẽ không nhớ tới chúng ta đâu. Hơn nữa chúng ta không đi cửa chính, Thù Hồng cầm theo bạc, chúng ta đi vô quan Đông Thành, tìm tiên sinh dạy võ cho Minh Ca Nhi.”

Thù Hồng còn vài lời muốn nói, thấy Hàn Nhạn đã có ý định chắc chắn, đành phải nuốt xuống mấy lời muốn nói. Chỉ là trên lông mày vẫn hiện lên lo lắng trùng trùng, trái lại Cấp Lam rất vui mừng không biết phải làm thế nào mới tốt, vội vội vàng vàng quay về phòng thu dọn đồ đạc.

Bức tường phía sau trong Thanh Thu Uyển có một lỗ chó, là bí mật Hàn Nhạn phát hiện khi còn bé. Lúc nhỏ nàng còn thường mang theo Cấp Lam Thù Hồng từ trong lỗ chó chạy ra ngoài phủ chơi, từ bảy tuổi trở đi sau khi học nữ giới nữ tắc, biết đây là chuyện không thích hợp, thì cũng không lặp lại hành động này nữa. Nhưng mà kiếp này sống lại lần nữa, tâm tư của nàng cũng thay đổi rất nhiều. Nữ giới nữ tắc cũng chỉ là những lễ nghi tầm thường trói buộc đời người, tại sao phải vì những thứ ràng buộc này mà khiến cho bản thân sống không vui chứ.

Hàn Nhạn bảo Thù Hồng kiểm tra một bộ y phục của a hoàn, ba người mặc áo bông vải thô từ chuồng chó bò ra bên ngoài, Hàn Nhạn dẫn đầu bò ở phía trước đột nhiên cười “khì” một tiếng, dọa Cấp Lam nhảy dựng lên.

“Tiểu thư sao vậy?”

Hàn Nhạn lắc đầu một cái: “Ta đang nghĩ, thật ra như vậy cũng rất không sung sướng. Làm tiểu thư hầu môn thật không có ý nghĩa, ngược lại không bằng làm dân chúng tự do.”

Cấp Lam lắc đầu một cái: “Dân chúng chưa chắc đã tự do, mỗi nhà đều có quyển sách khó đọc, cuộc sống của tiểu thư, cũng là điều bao nhiêu dân chúng hy vọng xa vời mà không được.”

“Rất có lý.” Hàn Nhạn gật đầu một cái, so với kiếp trước, nàng đã thông suốt hơn rất nhiều, cũng càng quý trọng sinh mạng. Sinh mạng ngắn ngủi như vậy, nhất định phải làm chuyện mình thích. Điều kiện tiên quyết là sau khi thay mẹ bảo thù.

Ba người bò ra khỏi lỗ chó, phủi sạch bụi đất dính trên người. Hàn Nhạn vì không muốn để cho người khác phát hiện, nên chỉ ăn mặc giống a hoàn, cũng không chú ý nàng có cái gì khác biệt. Ba người không mượn xe ngựa, lại cực kỳ ít ra cửa, dứt khoát vừa đi dạo vừa tìm đường.

Hàn Nhạn cũng không hề phát hiện ra, bên ngoài bức tường ở cách đó không xa có một bóng người hoàn toàn xa lạ vẫn đang nhìn chằm chằm vào bọn họ, nam tử ngậm cọng cỏ trong miệng, nhìn bóng lưng đi xa có chút hứng thú nói: “A hoàn của Trang phủ này thật là kỳ quái, cửa chính mở lớn thì không đi, lại thích chui lỗ chó.” Suy nghĩ một chút, lại lắc đầu cười: “Thật thú vị.”

6. Chương 6: Trêu Chọc Hách Liên Dục

Trên đường đi, hai bên đường đều buôn bán đầy hàng rong. Cấp Lam ít có cơ hội ra khỏi phủ, nhìn thấy liền sờ cái này sờ cái kia, trông rất hưng phấn.

Hàn Nhạn đối với mấy thứ mới lạ này cũng rất hiếu kỳ, nhưng lại không biểu hiện ra bên ngoài, chỉ biểu hiện trong ánh mắt. Thu Hồng tính tình trầm ổn, đi phía trước dẫn đường, cố gắng bảo vệ Hàn Nhạn.

Hàn Nhạn vừa đi vừa nghĩ, nếu sớm biết bên ngoài đặc sắc như thế thì nàng nên trốn ra khỏi phủ đi chơi nhiều một chút. Nàng biết rằng danh phận thiên kim của mình ở Trang phủ cũng chỉ để trang trí. Trang Sĩ Dương thật sự không hề quan tâm đến nàng. Sau khi mẫu thân qua đời, mọi người trong phủ càng không thêm để ý đến nàng. Nhưng mà không ai để ý đến nàng, thì càng dễ cho nàng thuận tiện hành động.

Võ quán Thuận Xương là võ quán nổi tiếng nhất Đại Tông, người mở võ quán này chính là Võ Trọng nguyên Dương Kỳ của tiền triều. Người trong võ quán này đều là cao thủ đệ nhất, rất nhiều danh môn thế gia muốn đưa con trai của mình vào đây để học võ. Mặc dù võ quán Thuận Xương có danh tiếng nhưng cũng có một luật bất thành văn là người nào muốn đến đây học võ thì chỉ có thể học tại võ quán này. Hàn Nhạn từng nghe nói, Thập Tam hoàng tử của Đường Kim Thánh Thượng muốn mời thầy dạy võ của võ quán vào cung để truyền dạy võ nghệ, nhưng mà khi tin này đến tại Võ Trọng Nguyên thì ngài ấy liền cự tuyệt. Mặt rồng giận dữ, muốn giáng tội cho Dương Kỳ, lập tức bị các đại thần ngăn cản, sự việc này về sau cũng không được giải quyết.

Hàn Nhạn cũng rất bội phục vị Võ Trọng Nguyên này, dám ngang nhiên cự tuyệt ý chỉ của Hoàng Thượng. Mà vị Võ Trọng Nguyên đưa ra quy định này, làm nàng cảm thấy có ý nghĩa bình đẳng ở bên trong. Từ xưa đến giờ nghèo hèn không thể ngang vị cùng phú quý, việc học hành cũng giống như vậy. Nhưng mà học tại võ quán này, mọi người đều bình đẳng. Ở trước mặt bao nhiêu người, Thầy dạy võ không thể làm gì mờ ám, sẽ tận lực tận tâm dạy bảo.

Nghĩ đến đây, nàng đối với vị Võ Trọng Nguyên của tiền triều có vài phần tò mò.

Trên đường đi đến đây, Cấp Lam cũng không nhịn được mà ghé vào sạp bán son phấn ven đường, Hàn Nhạn cười nhìn nàng: “Muốn mua thì cứ mua, tại sao lại keo kiệt như vậy. Người khác nhìn vào tưởng em keo kiệt thật thì sao.”

“Tiểu thư.” Cấp Lam đứng đắn nói: “Giờ là lúc nào rồi, trong phủ không có nhiều bạc, mua những thứ như thế này thật quá lãng phí. Em cũng không muốn mua.”

Hàn Nhạn cảm thấy thật thú vị: “Tiểu thư ta đây chẳng lẽ đến cả một hộp son cũng mua không nổi.” Nàng vừa nói vừa từ trong tay áo lấy ra mấy đồng tiền: “Mua hai hộp đi, em và Thu Hồng mỗi người một hộp.”

Thu Hồng có chút ngượng ngịu: “Nô tỳ không xài mấy thứ này.”

“Chỉ có một hai thứ mà bắt ta tiết kiệm sao?” Hàn Nhạn vừa bực mình vừa buồn cười: “Nếu vậy thì giảm bớt tiền tiêu vặt hàng tháng luôn đi.”

Lần này đến Cấp Lam cũng không dám lên tiếng, nhưng mà Hàn Nhạn lại giật mình, một đồng tiền khó làm nên chuyện lớn. Bây giờ đối với nàng bạc là một vấn đề lớn.

Nàng nhìn xung quanh, trong đám người đang nhón nhón nháo, thương nhân bận rộn, nông dân cần cù. Có cách nào kiếm được bạc một cách nhanh chóng?

Bây giờ nếu có cũng không làm được, chuyện này tạm thời để đó đi. Thời gian kế tiếp, nàng sẽ suy nghĩ về vấn đề này.

Tây Thành càng phồn hoa hơn phố ở phía Bắc, có lẽ là vì bên cạnh có thương nhân buôn bán, khách tới lui nhiều. Mỗi ngày đều rất nhộn nhịp, càng nhìn càng náo nhiệt. Cũng chính vì vậy mà kiến trúc ở đây rất tinh xảo, ngói xanh đỏ thẫm, còn có nhiều cảnh đẹp. Phố phường đông khách, mọi người chen chúc nhau. Cấp Lam và Thu Hồng cố gắng che chở cho nàng đi đến một ngõ hẻm nhỏ, rồi cuộc cũng nhìn thấy một tòa nhà kiến trúc đồ sộ, phía trên là bảng hiệu được làm từ gỗ Hoàng Lê Hoa. Trên bảng hiệu viết bốn chữ “Võ quán Thuận Xương” cứng cáp, rõ ràng.

(Gỗ Hoàng Lê Hoa còn có tên khác là gỗ sưa. Một loại gỗ quý của Trung Quốc, có giá rất đắt đỏ. Gỗ sưa được xếp vào một trong bốn loại gỗ quý (bốn loại gỗ quý là: Tử Đàn, Hoàng Lê Hoa, Kê Sí và Thiết Lực)

Cấp Lam nhanh chóng gõ cửa, có một tiểu đồng mặc bộ quần áo màu xanh trông rất tuấn tú bước ra.

Nhìn thấy ba vị nữ tử đứng đấy, tiểu đồng liền ngăn ra: “Xin hỏi các cô nương đến có việc gì?”

Hàn Nhật mỉm cười: “Chúng ta tới tìm Thầy dạy võ, xin mời dẫn đường.”

Từ lúc Võ quán mở cửa đến nay, chưa bao giờ thu nhận đệ tử nữ. Tiểu đồng ngăn người một lúc, sau đó liền đỏ mặt: “Nhưng mà các vị là nữ tử.”

“Võ quán có quy định không nhận nữ tử vào học võ sao?” Hàn Nhật cười khanh khách nhìn tiểu đồng. Tiểu đồng này trông càng ngốc nghếch hơn Minh nhi.

Tiểu đồng nghiêng đầu ngẫm nghĩ: “Đúng là không có...”

“Nếu không có, vậy phiền tiểu đệ dẫn đường.” Hàn Nhật không có tâm trạng tiếp tục tán gẫu, đợi một lát nữa có người đi qua nhìn thấy sẽ rất phiền phức.

Tiểu đồng khó xử, suy nghĩ một lát rồi mới miễn cưỡng nói: “Xin mời đi theo ta.”

Hàn Nhật cười nói: “Xin tiểu đệ yên tâm. Tỷ đây không phải muốn vào là vào được.”

Mặt tiểu đồng đỏ ửng, trong lòng nghĩ mấy cô nương này thật lợi hại. Sự phụ tính tình đã cổ quái, lúc nào cũng nghiêm khắc, lỗ như nhìn thấy mấy cô nương này đi vào, người mà tức giận cũng không biết sẽ phạt cậu ra sao nữa. Tiểu đồng nhịn không được mà liếc trộm nhìn Hàn Nhật, còn đối phương thì cười khanh khách, làm mặt cậu càng đỏ hơn, cứ như vậy mà cúi đầu chạy đi.

Cấp Lam nói nhỏ: “Tiểu thư, chúng ta thật sự đi vào sao? Võ quán này đều toàn con trai nha.”

“Không cần sợ. Nơi này cũng giống như Quốc Tử Giám, chỉ là nơi để dạy học, tại sao con gái lại không vào? Với lại trong võ quán chắc sẽ có nha đầu hầu hạ, không chừng cũng sẽ có con gái luyện võ.”

Dường như là xác minh lời nói của nàng, phía trước đột nhiên truyền đến tiếng cười của nữ nhân: “Dục ca ca, huynh lại thua nha!”

Hàn Nhật sững sốt, bước chân dừng lại, người phía bên kia hình như đã phát hiện ra các nàng. Ngay sau đó là một giọng nữ xa lạ vang lên: “Các người là ai?”

Hàn Nhật ngẩn đầu, không biết từ lúc nào đã có một cô nương xinh đẹp xuất hiện ở phía trước. Trông cô nương này cũng chừng mười ba, mười bốn tuổi, người mặc võ phục. Hàn Nhật chú ý đến quần áo của nàng, quần áo được dệt từ tơ vàng quý giá, tuy không bắt mắt nhưng lại rất xa xỉ. Chẳng lẽ là người của Hoàng thất?

Đang lúc suy nghĩ, tiểu đồng ở trước mặt đã mở miệng: “Công chúa Vân Nghê.”

Công chúa Vân Nghê, là công chúa được Hoàng Thượng sủng ái nhất.

Bên kia công chúa Vân Nghê đã hiểu kì hỏi: “Tiểu Lý, đây là nha hoàn mới mua về à?”

Tiểu Lý vội vàng xua tay: “Công chúa điện hạ, mấy vị cô nương này muốn tới tìm Thầy dạy võ.”

“Tìm Thầy dạy võ? Ta thật không biết, khi nào mà võ quán đã có quy định nhận con gái vào học rồi.” Một giọng nói trầm ổn đầy nam tính đột nhiên vang lên. Ngay sau đó là một người thanh niên mặc y phục màu đỏ bước ra từ phía sau công chúa Vân Nghê.

Hàn Nhạn đi theo Vân Nghê, đáy mắt không khỏi nhảy dựng lên, người thanh niên này thật tuấn tú!

Áo bào màu đỏ được dệt bằng tơ lụa, rộng thùng thình được khoác lên người, vẫn để lộ ra xương quai xanh còn đẹp hơn con gái, mà điều này cũng không làm cho người khác cảm thấy khó chịu, ngược lại còn tạo thành dáng vẻ phong lưu. Nhìn kỹ, dung nhan của hắn thật tuyệt đẹp, đôi mắt màu ngọc đầy nét thần thái. Nếu dùng từ ngữ để miêu tả vẻ đẹp của người đẹp để tả về người thanh niên này tuyệt đối không có gì là không thích hợp. Người thanh niên nhấp nhẹ môi mỏng cong hình cánh hoa đào hỏi: “Xin hỏi mấy vị cô nương này xưng hô thế nào?”

Hắn tuy nói với ba người, nhưng ánh mắt cứ nhìn chằm chằm Hàn Nhạn. Hàn Nhạn bị hắn nhìn như vậy có chút không thoải mái. Cũng không để ý đến công chúa Vân Nghê đang đứng ở bên cạnh, nàng thần nhiên nói: “Tiểu nữ họ Nghê, tên Đất Duệ”

Khóe miệng hắn cong lên, lộ ra một nụ cười đầy ái muội: “Nghê cô nương?”

Hàn Nhạn nhíu mày, xem cách ăn mặc của người thanh niên này, e là có quan hệ thân thiết với công chúa Vân Nghê, xem ra là công tử quyền quý của nhà nào rồi. Lần này vốn dĩ lên chuồn ra khỏi phủ rồi đi đến đây, không thể để người khác biết được. Nhìn kỹ người này, hình như nàng đã gặp ở đâu đó rồi thì phải. Người như thế, tốt nhất nàng đừng nên chọc vào.

Hách Liên Dục nhìn thấy Hàn Nhạn chỉ lo ngẩn người, xem nhe biểu tình của mình, trong lòng có chút bất mãn. Nữ nhân ở kinh thành này, ai nhìn thấy hắn cũng phải mất hồn, nhưng mà người trước mặt này lại không giống vậy. Tuy mặc quần áo bình thường nhưng lại nhìn như không bình thường, còn có hai nha đầu luôn che chở cho nàng, nhìn họ giống như là hạ nhân. Hắn giật mình, chẳng lẽ là thiên kim tiểu thư của nhà nào? Nhưng mà một mình đi vào võ quán tìm Thầy dạy võ, hành động này rất khác người, không giống cách hành sự của các vị tiểu thư khuê các.

Hàn Nhạn hành lễ với công chúa Vân Nghê, rồi nhẹ giọng nói: “Tiểu nữ còn có việc gấp, xin quận chúa cho phép tiểu nữ đi trước.”

Công chúa Vân Nghê gật đầu, ý bảo Tiểu Lý mang nàng đi. Nàng cảm thấy cô gái này rất khác các vị tiểu thư khuê các kia, ít nhất là khi thấy Dục ca ca cũng không hề trợn mắt. Nàng ấy chỉ mong sớm rời khỏi, lúc đi cũng không thèm liếc Dục ca ca một cái.

Hách Liên Dục không ngờ Hàn Nhạn nói đi là đi, hơn nữa chỉ hành lễ với Vân Nghê. Hách Liên Dục đứng tại chỗ ngẩn người, sau đó thì nghe thấy một giọng nói lạnh lùng: “Chuyện gì xảy ra vậy?”

Hách Liên Dục vừa thấy chàng đến, lập tức nhảy lên: “Phó huynh, ta vừa mới gặp được một cô gái rất thú vị, huynh mau giúp ta vào kinh hỏi thăm nha đầu đó ở nhà nào được không?”

“Vì sao ngươi không tự mình đi hỏi thăm?”

Nghe đến lời này, khuôn mặt tuấn tú của Hách Liên Dục liền suy sụp. Nhìn hắn đầy thảm hại mà nói: “Vài ngày trước, Lý lão phu nhân dẫn theo một cô gái đến nhà ta làm khách. Ta không biết đó là thiên kim Lý gia, nói sai rồi lại sai tiếp, khiến phụ thân ta tức giận, không cho phép ta ra khỏi phủ. Nếu không phải hôm nay Vân Nghê tới tìm ta, chắc hẳn ta còn bị giam tiếp. Hiện tại nhất cử nhất động đều có người theo dõi, làm sao mà tự mình đi hỏi thăm được?”

Vân Nghê nhin không được mà nghĩ, nói sai rồi lại sai tiếp? Chỉ sợ là người trêu chọc người ta, vị biểu ca này từ trước đến nay làm việc không hề câu nệ phép tắc, với bọn họ thì không có vấn đề gì, nhưng người ngoài nhìn vào lại không thích. Vị lão nhân họ Lý kia tính tình cổ hủ, con gái của mình bị trêu ghẹo như thế nhất định sẽ rất giận dữ. Không mang đến một quyển giáo tử vô phương cho Hách Liên lão gia đã là may mắn lắm rồi.

“Nàng ấy chọc giận ngươi à?” Phó Vân Tịch nhìn bộ dạng của hắn, không cần nghĩ cũng biết bằng hữu tốt của mình đã làm gì rồi.

“Vị cô nương kia, không bị sắc đẹp của Dục ca ca hấp dẫn!” Vân Nghê không nhận được mà mở miệng, nói xong chính mình còn cười rộ lên.

“Tiểu nha đầu, người đang trêu ghẹo ta sao, lần sau đừng hòng ta dẫn người ra ngoài chơi.” Hách Liên Dục lườm nàng.

Vân Nghê giả mặt quỷ, nói: “Không dẫn thì không dẫn, ta đi tìm Vân ca ca chơi.”

Hách Liên Dục ghi nhớ lời của nàng nói, nhìn Phó Vân Tịch nói: “Vân Tịch, người nhất định phải giúp ta việc này. Nếu tra ra thân phận của nha đầu kia thì ta sẽ đưa cho huynh bộ sách sử của Quỷ Cốc tiên sinh.”

“Nàng ấy có đặc điểm gì?” Phó Vân Tịch hỏi.

“Nàng ấy gọi là Nghê Đát Duệ.” Vừa dứt lời, liền thấy Phó Vân Tịch lộ ra vẻ mặt kỳ quái.

“Sao thế, huynh nghĩ thế nào?”

“Nghê...Đát...Duệ?” Phó Vân Tịch nhìn hẩn, lặp lại một lần nữa.

Hách Liên Dục vội vàng gật đầu.

Phó Vân Tịch thở dài, không nhận được mà dầy trán. Tên bằng hữu tốt này, bình thường thì rất thông minh, nhưng sao mà đến lúc bị người khác đùa giỡn cũng không biết.

Cái gì mà Nghê Đát Duệ, rõ ràng chính là đại gia người.

(Ở đây Nghê Đát Duệ: | ní dá yè và Đại gia: | nĩ dà yé. 2 từ này đọc cùng âm, ở đây ý nói Nghê Đát Duệ là đại gia của người)

7. Chương 7: Bái Sư Trạng Nguyên

Hàn Nhạn đi theo sau Tiểu Lý, trong lúc vô tình thấy được hai gò má của Cấp Lam đỏ bừng, ngẩn ngơ suy nghĩ một hồi mới hiểu được thì ra là do người thanh niên mặc bộ quần áo màu đỏ lúc nãy. Chỉ có Thu Hồng vẫn hoàn toàn bình tĩnh, có lẽ nàng không có hứng thú. Sau khi dừng lại một lát, nàng mới hỏi Tiểu Lý: “Xin hỏi tiểu đệ, vị công tử vừa rồi đến đây làm gì vậy?”

Tiểu Lý vẫn còn tự trách vì chuyện khi nãy, không ngờ đột nhiên gặp phải đoàn người của công chúa Vân Nghê, khiến cục diện trở nên rất xấu hổ. Thấy Hàn Nhạn có ý muốn biết, tiểu đồng vội vàng trả lời: “Đó là nam nhi của tả tướng. Ngài ấy cũng học võ tại đây.”

Nam nhi của tả tướng, dường như Hàn Nhạn nhớ lại truyện gì đó. Bởi vì kiếp trước để được gả cho Vệ Như Phong, Trang Sĩ Dương đã bắt nàng học thuộc hết tất cả các mối quan hệ trong triều đình. Nàng vốn không để tâm lắm đến những việc này, tuy vậy lại có chút ấn tượng với vị tả tướng đó.

Tả tướng Hách Liên Vô Minh dưới gối chỉ có một đứa nam nhi là Hách Liên Dục. Do Sở phu nhân sinh ra, từ nhỏ tướng mạo đã rất tuấn tú có thể nói là khuynh quốc khuynh thành. Lấy được vô số trái tim của bao thiếu nữ ở kinh thành này, Hách Liên Dục vừa tuấn tú vừa phong lưu, hành sự luôn không có phép tắc, khiến người khác vừa yêu vừa hận.

Người không có phép tắc như vậy mà cũng có thể được đến võ quán học võ, xem ra võ quán Thuận Xương thật sự có bản lĩnh hơn nàng tướng.

Võ quán này rất rộng, vật dụng bài trí khá đơn giản, được sắp xếp ngăn nắp gọn gàng. Sử dụng hai màu chủ đạo là đen và trắng, ngói lợp màu xanh, tường màu xám. Nhìn trông rất kiên cố.

Đi vào cửa phải vòng qua một bồn hoa lớn, đột nhiên ánh mắt của Hàn Nhạn sáng bừng lên, mắt nhìn chăm chăm vào mảnh đất trống phía trước, ở đó đang phát ra tiếng đánh nhau khá lớn, chắc hẳn là các học viên đang luyện tập võ.

Hàn Nhạn cúi đầu đi theo Tiểu Lý băng qua một hàng lang dài, chỉ có điều nàng nhìn không chớp mắt. Vòng thêm mấy vòng, rồi đi lên một bậc thang cao, cuối cùng cũng thấy một gian phòng lớn trước mặt.

Tiểu Lý dẫn các nàng đi vào, cung kính thưa đáp: “Sư phụ, có mấy vị cô nương này muốn tới tìm thầy dạy võ.”

Hàn Nhạn nhìn người đang ngồi ngay ngắn ở giữa phòng, đó là một ông lão khoảng sáu mươi tuổi, râu tóc bạc trắng, hai gò má đỏ hồng, đang nhắm mắt lại. Tay cầm một viên bi bằng sắt. Đầu mùa đông thời tiết đã lạnh thấu xương, nhưng mà ông lão này chỉ mặc một bộ quần áo đơn sơ, trông tinh thần rất khỏe mạnh, khí khái anh hùng.

Nghe thấy lời của Tiểu Lý, ông lão mở mắt ra, nhìn thẳng về phía Hàn Nhạn.

Hàn Nhạn hơi cúi đầu, không tránh ánh mắt của ông lão, chỉ bình tĩnh hành lễ, mở miệng nói: “Dân nữ bái kiến Dương đại nhân.”

Dương Kỳ nheo mắt lại, ông đã lớn tuổi như vậy, gặp qua không ít người nhưng không ai có gan lớn như đứa nữ tử ở trước mặt. Dưới ánh nhìn của ông mà có thể ung dung như vậy, thật khiến người khác cảm thấy kỳ lạ, hơn nữa đối phương chỉ là một cô bé.

Mọi chuyện thật nằm ngoài dự kiến của ông.

“Ta đã từ quan lâu rồi, hai chữ đại nhân này, lão phu e là không gánh vác nổi.” Một lát sau, ông mở miệng nói.

“Là dân nữ không đúng thưa Dương lão tiên bối.” Hàn Nhạn rất hiểu đúng sai.

Trong mắt Dương Kỳ hiện lên tia kinh ngạc mà không ai phát giác được, ông có chút giật mình. Ông lăn tròn cục bi sắt trong tay mình, nói: “Người nói, người đến đây tìm thầy dạy võ?”

Hàn Nhạn cung kính trả lời: “Vâng ạ!”

“Là đến thay người nào?” Dương Kỳ nhìn thấy rõ ràng, ở trước mặt ông có ba người, nhưng mà thái độ của hai người còn lại đối với tiểu nha đầu này rất cung kính. Ông nhìn người bao lâu nay, chỉ cần liếc qua là biết tiểu nha đầu này là chủ tử của hai người còn lại. Nhìn cách ăn mặc của các nàng, xem ra không muốn cho người khác phát hiện ra thân phận của mình. Nàng cố ý che giấu thân phận của mình, xem ra thân phận của tiểu nha đầu này không thấp. Huống chi khí chất của nàng lại ung dung như vậy, không hề giống như là con dân nhà nghèo được bồi dưỡng thành tài. Thiên kim tiểu thư của nhà giàu tìm đến võ quán, không lẽ lại tự mình đi kiếm thầy dạy võ.

“Dân nữ cả gan xin được học võ.”

Lời vừa nói ra, ngay cả Cấp Lam và Thu Hồng đều sửng sốt. Dương Kỳ cũng kinh ngạc, nhất thời giận đến tái mặt: “Cô nương đang trêu trọc lão phu sao? Con gái làm sao lại đòi học võ?”

Dù sao Dương Kỳ cũng từng là Võ Trạng Nguyên, trên người cũng có vài phần khí chất uy nghiêm. Nhất là lúc này, lông mày của ông nhíu lại khiến mọi người đều kinh sợ. Khó trách tại sao Tiểu Lý lại sợ ông đến như vậy. Đáng tiếc điều này đối với Hàn Nhạn không hề có tác dụng, bởi vì nàng trong sạch, mình với Dương Kỳ không có tồn tại lợi ích gì, nên nàng không hề thấy sợ.

Tiểu Lý lúc trước luôn cười khanh khách, còn bây giờ thì đầu đã toát đầy mồ hôi. Một giọng nói trong trẻo, cung kính hỏi lại: “Xin hỏi Dương lão tiên bối, võ quán này có quy định không thu nhận con gái vào học sao?”

Dương Kỳ ngẩn ra, giương mắt nhìn lại, thấy thiếu nữ trước mặt hai mắt sáng ngời, không hề e ngại điều gì, tựa như bản thân đang đối mặt với một người bạn cũ lâu năm. Không đợi ông tiếp tục nói, nàng lên tiếng: “Dân nữ đã sớm nghe nói. Võ quán Thuận Xương tốt nhất, nổi tiếng nhất ở Đại Tông này. Dân nữ cảm thấy, sở dĩ võ quán trường thịnh không suy, là vì võ quán có điểm độc đáo riêng biệt mà không nơi nào. Mà điểm độc đáo này chính là tuyệt đối phải công bằng.”

Nàng ngừng lại, rồi nói tiếp: “Mọi người đều biết, võ quán Thuận Xương nhận học trò thì những học trò đó đều phải đến học tại võ quán, bất luận người đó là ai, con nhà quyền quý hay con nhà nghèo. Điều này tạo

sự bình đẳng cho các học trò. Dân nữ cho rằng, người đưa ra quy định này nhất định phải là người chính trực phân minh, phẩm chất cao thượng.”

Trong lòng Dương Kỳ đầy chấn động, ông vốn là một người nghèo hèn, khi còn nhỏ may mắn gặp được cao nhân, được người dạy dỗ. Nhà ông vốn đã nghèo khổ, vì để thay đổi tình trạng này, ông cố gắng khổ luyện thành tài, rốt cục đến một ngày so tài cùng người khác trên sân đấu, đoạt được danh hiệu Vô Trạng Nguyên.

Ông xuất thân bần hàn, nên hiểu rõ có rất nhiều người muốn học nhưng không được. Vì thế, ngay từ lúc nhỏ ông đã luôn mơ ước đến một ngày, mình có thể mở một võ quán Thuận Xương này. Nhìn những học trò tập võ ở nơi này, ông như thấy được bản thân năm đó. Chính là chuyện này ít người nào biết được, không ngờ đến ngày hôm nay, lại có một tiểu nha đầu nhỏ hơn mình biết bao nhiêu tuổi có thể nói toạc ra hết.

“Nếu có công bằng cho giàu nghèo, tại sao nam nữ lại không thể? Chẳng lẽ Dương lão tiên bối cho rằng, thân phận nữ nhi còn ti tiện hơn thân phận hào môn sao? Nếu vậy tiên bối xem Hoàng Thái Hậu, Hoàng Hậu như thế nào?”

Lấy Hoàng Thái Hậu, Hoàng Hậu ra để lý luận. Tuy rất vớ vẩn nhưng mà Hàn Nhạn nói đúng. Nếu không đáp ứng cho nữ nhi học võ thì có nghĩa trong lòng ông đã xem nữ nhi còn ti tiện hơn hào môn thế gia. Hoàng Thái Hậu và Hoàng Hậu là người tôn quý, nói như vậy khác nào Dương Kỳ bất kính với Hoàng Thất. Ông đột nhiên hiểu ra, những lời này ngay chính ông cũng không thể phản bác được.

Im lặng một lúc lâu, Dương Kỳ đột nhiên cười to: “Đúng là một nha đầu miệng lưỡi bén nhọn.”

Hàn Nhạn vẫn duy trì tư thế cũ: “Dân nữ chỉ muốn tìm một thầy dạy võ cho chính mình thôi. Nếu như mạo phạm đến lão tiên bối, đúng là dân nữ không đúng. Xin lão tiên bối tha tội.”

Dương Kỳ nhìn tiểu cô nương trước mặt, nàng nhìn qua chỉ mới chừng mười một, mười hai tuổi, lại có thể đứng vững vàng dưới sức ép của ông mà nói chuyện, thái độ không kiêu không nịnh, biết tiến biết lùi. Đã hiểu rõ mới không cưỡng cầu, hiểu được thời cơ liền mềm giọng xuống. Đúng là rất có cơ trí, nếu thêm một thời gian nữa nhất định sẽ là người rất xuất sắc. Nếu tiểu nha đầu này là nam nhi, ông nhất định sẽ thu nhận làm đồ đệ, nhưng mà thật quá đáng tiếc.

Ông thở dài: “Người nói cũng có lý, đáng tiếc ở võ quán của lão phu, tất cả học trò đều là nam nhi. Nếu người muốn học võ, chỉ sợ lúc vào võ quán, phải xen lẫn trong đám nam nhi thật sự không tốt lắm. Nếu bị đồn ra ngoài, thanh danh cũng sẽ bị hủy,”

Lời này nói đúng không sai, cho dù Hàn Nhạn có gan lớn đến đâu, cũng không dám cùng một đám nam nhi suốt ngày ở chung một chỗ. Nếu bị truyền ra ngoài, đừng nói là chính mình. Không chừng mặt mũi của cả nhà đều bị hủy.

Dương Kỳ nói không hề sai, võ quán Thuận Xương đều là nam nhi, mặc dù có công chúa Vân Nghê, cũng là vì quan hệ giữa Hoàng Thượng và Dương Kỳ. Cùng lắm là đến võ quán chơi đùa, sư phụ trong võ quán cũng chỉ dạy một vài chiêu thức cho vui. Không phải là nữ nhi học võ một cách nghiêm chỉnh.

“Dân nữ không phải là ép buộc người, chỉ thuận miệng nói ra. Mọi người đều biết, vật hiếm mới là quý, làm việc gì trước tiên phải làm cho đúng. Võ quán Thuận Xương vì sự bình đẳng nên mới độc đáo, nếu bây giờ xuất hiện sự bình đẳng giữa nam và nữ, cái này đối với võ quán chỉ tốt chứ không hại.” Hàn Nhạn nhắc nhở: “Tiền bối cũng biết, xuất thân từ nhà quyền quý không chỉ có nam nhi mà còn có nữ nhi.”

Ánh mắt của Dương Kỳ lóe sáng, trừng mắt nhìn Hàn Nhạn nói: “Người đang uy hiếp lão phu?”

“Dân nữ không dám.” Hàn Nhạn bình tĩnh nói: “Chỉ là giả thiết thôi. Lão tiên bối cũng biết, nữ nhi học võ cũng là để phòng thân. Cho nên cũng không cần võ công quá cao. Cũng giống như lão tiên bối vậy, không phải là không biết dùng nhân tài. Nói không chừng, võ quán này ở kinh thành sẽ là võ quán duy nhất có nữ nhi học võ, như vậy cũng rất nóng hổi.”

Hàn Nhạn nhìn lướt qua Dương Kỳ, rồi nói ra một câu như cọng rơm cuối cùng đè chết lạc đà: “Nếu chuyện này thành công, danh tiếng của lão tiên bối sẽ ngày càng vang xa. Mà trong kinh thành này, nói không chừng nữ nhi của các nhà quyền quý đều đến đây học võ.”

Dương Kỳ nóng giận hỏi: “Thật ra người rút cuộc muốn làm gì?”

Thu Hồng và Cấp Lam sợ ông lão nhìn giống hung thần này sẽ làm tổn thương tiểu thư, vội vàng tiến lên che chắn cho Hàn Nhạn ở phía sau.

Hàn Nhạn nhìn chằm chằm Dương Kỳ, nói: “Hôm nay dân nữ tới đây, không phải vì nóng lòng nhất thời tìm người học võ. Chỉ là đưa ra đề nghị cho lão tiền bối, nếu võ quán có riêng một nơi để dạy nữ nhi học võ thì tốt rồi. Với tên tuổi của lão tiền bối, nhóm người quan lại quyền quý cũng sẽ có kiêng kỵ mà không dám đụng vào.”

Dương Kỳ giật mình, trước kia ông cũng có nghĩ đến việc này nhưng mà chỉ để ở trong đầu. Ông cũng có cao ngạo của chính mình, nếu để cho võ quán khác làm điều này, có thể khiến ông không khỏi tiếc nuối. Nhưng nếu để chính tay ông làm, tuy rằng có chút nguy hiểm nhưng một khi thành công, thì thanh danh của võ quán sẽ càng tốt, điều này cũng không phải xấu.

“Đề nghị này của người rất to gan.” Dương Kỳ bình ổn tâm tình của mình: “Nhưng mà vẫn có thể xem xét được. Vậy người muốn gì nào?”

Nha đầu này, rõ ràng là có chuẩn bị sẵn, thiện hạ không ăn cơm vô ích, nếu đưa ra ý kiến cho ông, nhất định là nàng có điều muốn nói.

Hàn Nhạn vui vẻ trong lòng, khẽ nói: “Rất đơn giản, chỉ cần võ quán nhận nữ nhi vào học. Tiểu nữ cũng muốn vào học ở võ quán.”

Dương kỳ cảm thấy không đúng: “Chỉ có như vậy?”

Hàn Nhạn lắc đầu: “Còn có tiểu đệ, tiểu nữ thỉnh cầu lão tiền bối tự mình dạy bảo.”

Dương Kỳ giận quá hóa cười: “Vớ vẩn! Kiếp này lão phu chỉ nhận một đồ đệ, tỷ muội các người có tư cách gì mà làm đồ đệ của ta?”

Hàn Nhạn biết mình có chút trào cao, con nhà quyền quý trong kinh thành nhiều như vậy, nhưng mà Dương Kỳ vẫn chưa dạy dỗ bất kỳ ai. Minh Nhi không có chỗ nào đặc biệt, làm sao để cho vị Võ Trạng Nguyên này liếc mắt tới?

Nàng thở dài: “Dân nữ không dám gây khó khăn, chỉ là tình thế bất đắc dĩ. Chuyện tiểu đệ học võ không thể để cho người ngoài biết, không thể để tiểu đệ ngang nhiên đi vào võ quán, nên chỉ có thể xin lão tiền bối lên thu nhận.”

Lời vừa nói ra, Hàn Nhạn lại phiền muộn, Võ quán Thuận Xương là nơi có thầy giáo tốt nhất, Minh Nhi chỉ có thể lên học võ không thể ngang nhiên đi vào võ quán. Điều này thật khiến người khác đau đầu.

Ngoài dự đoán của mọi người. Một lúc sau, Hàn Nhạn nghe được giọng bình tĩnh của Dương Kỳ: “Người dẫn tiểu đệ người tới đây, lão phu muốn xem nó có tư cách làm học trò của ta không.”

Hàn Nhạn ngạc nhiên, nghe thấy lời này lập tức mừng rỡ vô cùng: “Lão tiền bối đồng ý?”

“Cũng chưa chắc, mặc dù nó có thể làm học trò của lão phu. Nhưng mà lão phu cũng muốn coi nó có xứng không đã. Cả đời này lão phu không muốn nợ ai, đây coi như là báo đáp cho ý kiến của người.” Dương Kỳ nhìn cục bi sắt trên tay mình, chính ông cũng không hiểu tại sao lại đột nhiên thay đổi chủ ý, đồng ý với tiểu nha đầu này.

Hàn Nhạn cực kỳ cảm kích, lập tức cúi người hành lễ: “Đa tạ Dương lão tiền bối.”

8. Chương 8: Gặp Lại Thế Tử

Sau khi rời khỏi võ quán Thuận Xương, tâm trạng của Hàn Nhạn trở nên rất tốt, trên mặt còn lộ ra nụ cười, mọi chuyện đều thuận lợi hơn dự kiến.

Cấp Lam tò mò hỏi: “Tiểu thư thật sự muốn học võ sao?”

Hàn Nhạn sờ sờ mũi: “Học thêm chút võ để phòng thân thôi.” Lúc trước nàng lúc nào cũng ở trong khuê phòng, học thi từ ca phú. Nàng cho rằng nữ nhi chỉ cần học ngâm thơ thêu thùa là tốt lắm rồi. Học tốt thì có thể trở thành tài nữ. Nhưng mà những việc thêu thùa này nhìn thì điểm lệ nhưng thật ra chẳng có chút hữu dụng nào cả. Luyện võ để phòng thân, so với việc thêu thùa thì có ích hơn nhiều.

Giờ ngộ đã qua, bây giờ đã sắp chạng vạng. Những người bán rong hai bên đường đã bắt đầu dọn dẹp hàng của mình để trở về nhà, sau đó không lâu thì chợ đêm sẽ mở.

Đèn đuốc sáng trưng cả chợ đêm, lúc mẫu thân còn sống chỉ vào ngày lễ tết nàng mới được ra ngoài dạo chơi. Đèn hoa treo đầy lộng lẫy, khiến nàng lưu luyến không muốn đi. Một ngày nào đó, nàng nhất định sẽ rời khỏi nhà giam hầu phủ đó, đi ra ngắm thế giới đầy cảnh đẹp bên ngoài.

Thu Hồng đi mua mấy món điểm tâm tinh xảo mang về. Mới vừa rồi lúc rời khỏi võ quán, Hàn Nhạn bảo Cấp Lam lên đưa bạc cho Tiểu Lý, để cậu ấy đưa cho Dương Kỳ. Mặc dù là nàng đưa ra chủ ý cho Dương Kỳ, mà ông cũng đồng ý dạy cho Minh Nhi, còn mình thì cũng phải vào võ quán học võ. Nhưng mà cũng không thể học không công. Hàn Nhạn đã tính toán rõ ràng, làm việc cũng rõ ràng. Cuối cùng còn lại một ít bạc vụn, bảo Thu Hồng đi mua một ít điểm tâm, buổi tối trở về có thể làm đồ ăn vặt.

Đang lúc bọc điểm tâm lại, Cấp Lam còn chưa kịp gói kỹ càng, thì đã nghe thấy tiếng ngựa hí từ xa. Ngay sau đó là một giọng nói thô ráp vang lên: “Tránh sang một bên! Không nhìn thấy xe ngựa hay sao?”

Hàn Nhạn vội vàng kéo Cấp Lam qua, vừa mới ổn định thì đã thấy một chiếc xe gỗ màu vàng đang đứng ở bên cạnh. Xe ngựa đi thêm một chút rồi dừng lại. Cấp Lam bị Hàn Nhạn kéo tới kéo lui, không cẩn thận làm rơi hết điểm tâm. Tính tình của Cấp Lam luôn nóng nảy, lập tức đi đến trước giận dữ nói: “Mấy người đi đường kiểu gì thế, đụng vào người khác thì làm sao?”

Xa phu (1) là một gã đàn ông rất hung dữ, lại mặc quần áo làm bằng tơ lụa tốt, nghe được câu hỏi của Cấp Lam thì cười lạnh nói: “Đụng? Nha đầu nhà nào mà không hề có phép tắc, đụng vào xe của Thế tử mà còn dám lớn giọng?”

Thế tử? Hàn Nhạn ngẩn người. Ngay sau đó nàng nghe thấy một giọng nói quen thuộc: “Chuyện gì?”

Dân chúng xung quanh đã quây quanh lại xem náo nhiệt, Hàn Nhạn cảm thấy toàn thân lạnh ngắt, ký ức trước kia tràn về, trong lúc nhất thời đứng bất động tại chỗ không nhúc nhích.

Một bàn tay vén màn che lên, lộ ra gương mặt tuấn tú. Đó từng là gương mặt nàng từng thầm thương trộm nhớ hàng đêm. Nhưng mà bây giờ nhìn thấy, chỉ có sự chua xót và thê lương.

Vệ Như Phong, rốt cuộc kiếp này nàng cũng thấy được hân. Chẳng lẽ là nghiệt duyên? Hàn Nhạn cúi đầu, người này dung túng cho tỷ tỷ của nàng dùng thuốc độc để giết nàng. Lúc trước nàng thương hân vì tưởng hân là một chính nhân quân tử, bây giờ ngẫm lại, dưới lớp mặt kia cất giấu tâm tư thật đáng sợ.

Cấp Lam không nghĩ tới người ở trong xe ngựa lại có thân phận cao đến vậy. Trong lúc nhất thời nàng chỉ biết chết đứng tại chỗ. Nhưng mà họ đứng là người sai trước, muốn nàng cúi đầu nhận sai, nàng lại làm không được.

Thu Hồng đi đến bên cạnh Cấp Lam, hành lễ với người ngồi trong xe: “Muội muội của thảo dân không biết người trong xe chính là Thế tử, đụng phải Thế tử là thảo dân không đúng. Nay thay muội muội tạ lỗi với Thế tử, mong Thế tử đại nhân đại lượng bỏ qua cho tiểu muội.”

[Truyện được đăng tại Dieendaanleequydoon]

Vệ Như Phong nhíu mày, vô tình nhìn thấy một đôi mắt trong suốt. Ánh mắt đó chứa đầy ủy khuất, vừa vô lực lại vừa thê lương, cuối cùng là đầy tuyệt vọng. Đôi mắt đó đang nhìn chăm chăm vào hân.

Vệ Như Phong sửng sốt, phát hiện ánh mắt đó là của một tiểu nha đầu, dung mạo chỉ bình thường. Trong lòng hân suy nghĩ, cuối cùng xác định hân không biết đối phương. Thiếu nữ xa lạ này, tại sao lại lộ ra vẻ mặt như vậy? Trong lòng có chút không hiểu, nghe thấy xa phu lên tiếng răn dạy nha đầu đụng vào xe ngựa: “Đúng là nha đầu không biết phép tắc, dám tức giận với Thế tử gia.”

Vệ Như Phong nhíu mày. Ở đây là giữa đường phố, gặp nhiều chuyện thì không tốt, lập tức không vui nói: “Không có việc gì, các người đi đi.” Sau đó quay đầu lại, đã không nhìn thấy thiếu nữ hồi nãy. Hắn cảm thấy buồn rầu, tay nắm màn che run lên. Sau đó hạ màn xuống, nói với xa phu: “Đi thôi.”

Xa phu nghe được giọng điệu không vui của Thế tử, vội vàng đánh xe rời đi. Thu Hồng thở phào nhẹ nhõm, quay sang khiển trách Cấp Lam: “Tại sao lại thiếu kiên nhẫn đến vậy. Nhìn thấy chiếc xe sang trọng như vậy là biết người bên trong nhất định là nhà quyền quý, nhắm mắt nhắm mũi mà xông lên! Lỡ như gây khó khăn cho tiểu thư thì phải làm sao?”

Cấp Lam bĩu môi, ủy khuất nói: “Điểm tâm mới mua đều đã rơi hết. Xe ngựa kia thì chạy lung tung. Thế tử có thể không nói đạo lý sao? Rõ ràng là ngài ấy sai trước.”

Thu Hồng lắc đầu: “Giờ mà còn nghĩ tới điểm tâm. Ủa tiểu thư đâu rồi?”

Hàn Nhạn bước ra từ trong đám người. Khi nãy hình như Thế tử đã phát hiện ra nàng, lúc đó nàng cảm thấy không thích hợp mới lẩn vào trong đám người. Nàng chưa từng nghĩ tới hai người sẽ gặp lại nhau trong tình cảnh như thế này. Bây giờ nàng vẫn chưa chuẩn bị tốt, nhìn thấy cổ nhân (2), thật sự có rất nhiều cảm xúc, lại sợ Vệ Như Phong phát hiện ra điều gì nên mới vội vã trốn đi.

Thu Hồng nhìn thấy sắc mặt của Hàn Nhạn lúc trắng lúc xanh, vội vàng la lên: “Tiểu thư có bị kinh động không?” Sau đó lập tức tự trách bản thân. “Đều tại nô tỳ không tốt, nên chú ý một chút. Như vậy sẽ không gây ra chuyện.”

Cấp Lam không đồng ý mở miệng nói: “Tại sao lại có thể trách tỳ, rõ ràng là Thế tử ỷ thế hiếp người.”

Hàn Nhạn hơi mỉm cười, đúng là biết người biết mặt nhưng không biết lòng. Tên xa phu của Vệ Như Phong hung hãn như vậy, bản thân Vệ Nhu có chỗ nào tốt cơ chứ? Mới vừa rồi khi Thu Hồng giải thích, cũng không nghe được Vệ Như Phong nói lại gì, đúng thật là kiêu ngạo. Người như vậy, tại sao năm đó nàng lại bị hắn mê hoặc nhỉ?

Nhìn những người xung quanh, có không ít cô gái si mê nhìn chiếc xe ngựa rời đi. Đúng rồi, vẻ mặt đó nàng cũng từng có. Tình cảm của thiếu nữ, nhìn thấy đối phương đẹp trai tuấn tú liền âm thầm giao tâm cho người đó. Hơn nữa, trong miệng Trang Ngữ Sơn, vị Thế tử gia này phẩm chất cao thượng. Năm đó nàng lại ngu ngốc tin tưởng mà không hề nghi ngờ, cảm thấy trên đời này sao lại có người tốt đến thế.

Con người của Hàn Nhạn trở nên tối sầm, quăng tất cả những suy nghĩ ra đằng sau. “Đừng nói về chuyện này nữa, mau trở về phủ. Chuyện hôm nay không cần nói với người khác.”

Cấp Lam và Thu Hồng đều gật đầu.

Lúc trở về phủ vẫn vào từ lối chó như cũ. Vừa mới vào phòng, quần áo còn chưa kịp thay, đã nghe thấy tiếng của Trần ma ma. Hàn Nhạn đầu tiên là sững sốt, sao đó mới nhẹ nhõm đi: “Tiểu thư đã đi đâu vậy? Lão nô đến Thu Hương Uyển tìm mà không thấy. Sau đó lặng lẽ đi hỏi thăm, nghe nói hôm nay không có ai xuất phủ, còn tưởng rằng trong viện có kẻ xấu đến. Tìm mãi không thấy, lão nô định đi nói cho lão gia biết rồi.”

Hàn Nhạn cười cười: “Ma ma không cần lo lắng, nếu mà nói cho phụ thân thì không biết sẽ xảy ra chuyện gì nữa.” Trang Sĩ Dương hoàn toàn không để ý đến sống chết của nàng, nếu như mẹ con Chu thị thêm mắm dặm muối, chỉ sợ việc này sẽ càng rắc rối.

Lúc này Trần ma ma mới chú ý đến quần áo trên người của nàng: “Sao tiểu thư lại...” Hình như bà nghĩ đến điều gì đó, giật nảy mình: “Tiểu thư lên trốn ra khỏi phủ sao?”

Hàn Nhạn gật đầu: “Khoan hãy nói, trước tiên để ta đi thay quần áo đã.”

Sau khi Hàn Nhạn thay quần áo, rồi ngồi xuống nói rõ sự tình cho Trần ma ma nghe, chẳng qua nàng không đề cập đến sự việc gặp phải Vệ Như Phong. Nghe xong mọi chuyện, Trần ma ma không thể không trách cứ: “Cô nương thật quá liều lĩnh, cả gan dám xuất phủ. Nếu bị người khác bắt gặp sau đó nói cho lão gia nghe, chắc chắn sẽ chịu phạt. Người bên ngoài không biết người là ai, lỡ như xảy ra chuyện gì, người bị khi dễ thì sao?”

Hàn Nhạn an ủi bà: “Ta đi cùng với Cáp Lam và Thu Hồng mà. Huống chi ta ăn mặc như một nha hoàn, người khác nhìn vào sẽ không chú ý đến ta. Ma ma yên tâm, sau này nếu gặp phải tình huống như thế này, cứ coi như không có việc gì. Đối với phụ thân của ta, không đụng tới càng tốt.”

Miệng của Trần ma ma mở to: “Sau này? Cô nương vẫn còn muốn xuất phủ?”

Hàn Nhạn nhún vai: “Ta phải mang Minh nhi đi gặp Dương lão tiên bối. Huống chi về sau còn phải tới võ quán để học võ, chỉ sợ chỉ có thể âm thầm trốn đi.”

“Cô nương muốn học võ?” Trần ma ma nhìn nàng: “Cô nương là khuê nữ, da thịt mềm yếu. Hà tất phải làm khổ chính mình.”

Hàn Nhạn hơi tay trên lò than, “Bây giờ mọi chuyện đã không còn giống như xưa nữa. Không còn ai che chở cho chúng ta ở trong phủ này rồi. Chúng ta cũng chỉ có thể tự mình che chở cho chính mình mà thôi.”

Trần ma ma đau xót nhìn nàng, trong lòng không biết nói gì. Đưa tay ôm lấy nàng vào lòng: “Tiểu thư phải chịu khổ rồi.”

Hàn Nhạn gục đầu vào trong lòng Trần ma ma, cảm giác ấm áp làm nàng rất thoải mái, không tự chủ mà nhích gần hơn, nói: “Không khổ.” So với mẫu thân và kiếp trước của mình, nàng không cảm thấy khổ tí nào cả.

Tình hình trước mắt tạm thời yên ổn, mẹ con Chu thị đã vào ở trong phủ. Có lẽ rất nhanh sẽ âm ỉ trở lại.

“Cáp Lam.” Hàn Nhạn kêu lên.

Cáp Lam vội vàng buông kim chỉ trong tay, đi lên phía trước.

“Em có quen biết với Mị di nương hay không?” Hàn Nhạn nhớ rõ, lúc mẫu thân chưa mất. Mỗi lần đều do Cáp Lam đi nghe ngóng chuyện của Mị di nương. Có tin tức gì, nàng đều là người đầu tiên biết trước.

“Tiểu thư nói quen biết, nô tỳ liền quen biết.” Cáp Lam cười nói.

Hàn Nhạn xua tay: “Vậy em mau đi kể với mấy nha hoàn trong viện của Mị di nương, nói cho họ biết Chu thị đã vào phủ. Lão gia lại rất sủng ái bà ta, muốn đưa bà ta lên làm chính thê.”

Cáp Lam ngăn người, mặc dù không biết rõ Hàn Nhạn muốn gì nhưng vẫn gật đầu rồi lui xuống. Trần ma ma do dự một lát rồi hỏi: “Tiểu thư nói như vậy, lỡ như bị người khác biết được rồi truyền tới tai của lão gia...”

“Ma ma yên tâm.” Hàn Nhạn hơi tay trên lò than, cả người thoải mái. Nàng nheo mắt lại: “Lão gia vốn rất coi trọng bà ta, sớm muộn gì Mị di nương cũng biết chuyện này. Nếu bây giờ biết, thì sẽ sớm chuẩn bị. Cáp Lam luôn làm việc có chừng mực, sẽ không nói rõ nguyên nhân. Nếu Mị di nương đã biết thì giấu diếm cũng không có ích gì, chi bằng sớm nói cho bà ta biết đi.”

Trần ma ma giật mình, hiểu được ý của Hàn Nhạn. Cảm thấy điều này không thể nào là một cô nương chỉ mới mười hai tuổi nghĩ ra. Với trí thông minh như vậy, không biết là họa hay là phúc. Bà cảm nhận được khi Hàn Nhạn tỉnh lại thì đã không hề giống như lúc trước nữa rồi. Chu thị vào phủ mà nàng vẫn có thể bình tĩnh được như vậy, xem ra sau này Trang phủ sẽ thay đổi chủ nhân mới rồi.

Chú thích:

(1) Xa phu: người đánh xe ngựa

(2) Cổ nhân: người xưa

9. Chương 9: Trai Cò Tranh Nhau

Sáng sớm tinh mơ, Hàn Nhạn bảo Cấp Lam và Thu Hồng chuẩn bị đồ ỉnh. Sau một hồi lâu, Hàn Nhạn chỉ vào một chiếc váy trắng đơn giản: “Lấy cái đó đi.”

Cấp Lam khó xử nói: “Tiểu thư, tuy rằng bây giờ vẫn còn trong thời gian để tang, nhưng mà chiếc váy này cũng quá đơn thuần. Tứ phu nhân vừa mới vào phủ, người ăm mặc đơn giản như vậy chỉ sợ sẽ bị họ khinh thường.”

Hàn Nhạn lắc đầu, “Hôm nay, nhân vật chính không phải là chúng ta. Huống chi ta cũng không thích quá lòe lẹt. Cứ để cho họ xem thường ta. Càng xem thường càng tốt, như vậy tương lai họ mới càng thảm bại.”

Thu Hồng âm thầm giúp nàng tìm một chiếc áo nhỏ, “Tuy rằng nói như vậy, nhưng bây giờ trời đã trở gió. Tiểu thư cũng nên mặc ăm một chút.”

Cấp Lam bận rộn giúp nàng trang điểm, chải đầu. Hàn Nhạn để các nàng tùy ý búi tóc ỉnh. Mái tóc đen nhánh được búi thành hai búi tóc tròn khiến cho nàng trông giống trẻ con hơn. Cấp Lam dùng thêm hai dây dài quấn quanh hai búi tóc, hoàn toàn không hề gắn thêm bất kỳ trang sức nào. Nhìn thiếu nữ trong gương, vốn dĩ nàng đã phát triển muện, bây giờ còn cải trang thành như vậy, so với đứa bé thật không hề khác gì nhau.

“Đi thôi.” Hàn Nhạn sửa sang lại quần áo, bảo ma ma đi cùng với nàng đến sảnh chính.

Từ trước đến nay Trang Sĩ Dương không ham mê nữ sắc. Cho nên nhiều năm như vậy, Trang phủ chỉ có một thê hai thiếp. Điều này đã làm trò cười cho các triều thần khác. Hai vị di nương ở khá xa Phù Dung Viên. Một người là Văn Di nương, vị này là do ông nội lúc còn sống ban cho Trang Sĩ Dương làm nha hoàn thị tẩm, về sau sinh được một người nữ nhi nên được lên làm thiếp. Trang Sĩ Dương đối với vị thiếp này không quan tâm cho lắm, sau khi Văn di nương sinh hạ nữ nhi thì càng ít đến thăm hơn. May mà vị thiếp này cũng biết an phận, nhiều năm qua chưa từng đem đến phiền toái gì ầu thân.

Còn một người nữa là Mị di nương, người này hoàn toàn không hề đơn giản.

Năm đó sau khi Tiên Hoàng băng hà, Tây Bắc lại có nạn đói, Trang gia dùng danh nghĩa “Thôn trang ngàn mẫu” đem toàn bộ lương thực đưa đến Tây Bắc, làm dịu đi tình hình nạn đói. Hoàng Thượng cực kỳ vui vẻ, ban cho Trang gia một số bảo vật, Mị di nương là một trong số đó. Mị di nương người cũng như tên, bà không phải là người Trung Nguyên mà là người Hồ Cơ, xinh đẹp quyến rũ, hành sự lại càng hung hãn lớn mật. Từ khi Mị di nương vào phủ, cuộc sống của Hàn Nhạn và mẫu thân nàng không ngày nào được yên ổn.

Mị di nương xinh đẹp như vậy, Trang Sĩ Dương cho dù là thánh nhân cũng phải động lòng. Huống chi người Hồ Cơ từ trước đến nay có rất nhiều thủ đoạn để thu hút nam nhân. Từ lúc Mị di nương vào phủ, Trang Sĩ Dương càng ít đi gặp chính thê của mình, hằng đêm đều ở lại trong phòng của Mị di nương.

Trang Sĩ Dương tuy nói là không sủng thiếp quên thê, nhưng ở ngoài mặt vẫn luôn tôn trọng chính thê là mẫu thân nàng. Đáng tiếc từ trước đến nay nam nhân làm sao biết được chuyện tình trong phủ. Mị di nương không trực tiếp tranh giành tình cảm, mà là khơi mào sự xung đột của hạ nhân ở trong biệt viện mẫu thân. Mẫu thân trời sanh tính tình yếu đuối, gặp chuyện khó xử cũng không biết làm gì được. Điều này làm cho Mị di nương càng có cơ hội, sau đó không lâu bọn hạ nhân truyền miệng nhau nói mẫu thân bất lực không quản được việc nhà.

Mị di nương muốn ỷ vào sự sủng ái của Trang Sĩ Dương, càng chèn ép mẫu thân để ọi người chỉ trích, tốt nhất là khiến cho Trang Sĩ Dương hờ thê, bà ta có thể đoạt lấy ngôi vị chính thê. Có một lần Mị di nương và mẫu thân xảy ra xung đột, Mị di nương đã làm quá phận làm cho Trang Sĩ Dương rất tức giận, đem Mị di nương tới từ đường giáo huấn. Từ đó về sau, Mị di nương an phận hơn nhiều, hoặc nói là không dám nghĩ đến ngôi vị chính thê. Chỉ toàn tâm toàn ý lấy lòng Trang Sĩ Dương. Tuy nhiên bà ta cũng không đem nàng và mẫu thân để vào mắt, cũng không cố ý gây sự.

Hàn Nhạn cảm thấy được, Mị di nương bị Trang Sĩ Dương dọa sợ rồi, bằng không sao lại để yên cho vị trí chánh thê. Nhưng mà hẳn bà ta cũng nhìn ra được vị trí chính thê chỉ là hư danh, mẫu thân là chính thê mà vị trí lại không bằng một người thiếp. Hậu viện có ba nữ nhân, hai người không có hề có sự uy hiếp.

Nhưng thật không ngờ Trang Sĩ Dương lại có thể nuôi thêm một tiểu thiếp ở bên ngoài, mà tiểu thiếp đó còn sinh ra một người nữ nhi đã lớn vậy rồi.

Trang Sĩ Dương tính tình lạnh lùng, xem ra Chu thị có một vị trí rất quan trọng ở trong lòng ông. Cho nên ngay sau khi mẫu thân qua đời thì liền lập tức cho bà ta vào phủ.

Hàn Nhạn vẫn cảm thấy khó hiểu. Tại sao bây giờ Trang Sĩ Dương mới cho Chu thị vào phủ. Phải biết rằng tính tình mẫu thân rất dịu dàng, nếu Trang Sĩ Dương muốn cho Chu thị vào phủ, chắc hẳn mẫu thân sẽ đồng ý. Vậy tại sao vẫn còn lén giấu ở bên ngoài? Bên trong có ẩn giấu điều gì chăng?

Trong phủ đang chuẩn bị diễn ra một màn kịch hay. Mị di nương nhiều năm như vậy không gặp được đối thủ nào, bây giờ vừa đúng có một người, mà người này còn muốn vị trí chính thê. Xem ra trò hay sắp bắt đầu rồi.

Nghĩ tới đây khoe miệng Hàn Nhạn không khỏi cong. Khiến cho Cấp Lam giật nảy mình.

Đi đến sảnh chính, phòng bếp đã chuẩn bị cơm canh đầu vào đây. Hàn Nhạn nhìn lướt qua mặt bàn, sủi cảo tôm, tổ yến chưng táo đỏ, cháo ngọc bích, bánh phù dung, còn có thêm mấy món khác mà nàng không biết tên.

Trong lòng Hàn Nhạn cười lạnh, bữa sáng hôm nay thật phong phú! Từ sau khi mẫu thân qua đời, nàng cả ngày đều trốn trong phòng mà khóc, không có đi dùng cơm chung với hai vị di nương. Mà phòng bếp mang đến Thanh Thu Uyển chỉ có cháo trắng và rau dưa, thức ăn cực kỳ đơn giản. Nàng thật không biết, cơm canh cũng biết chọn chủ. Từ trước đến nay Văn di nương luôn an phận, xem ra là do Mị di nương phân phó nhà bếp làm.

Cấp Lam dìu nàng ngồi xuống, vừa mới ngồi xuống liền nhìn thấy Mị di nương và Văn di nương đi vào.

Mị di nương nhìn thấy Hàn Nhạn, đầu tiên là sững sốt sau đó lập tức che miệng cười nói: “Tứ Tiểu Thư cũng đến đây à, xem ra là dưỡng bệnh rất tốt. Nhưng mà sắc mặt nhìn sao vẫn không tốt vậy? Nếu đã không khỏe thì chớ nên cưỡng cầu.”

Văn di nương thì vẫn đứng một bên không nói gì, Tam Tiểu Thư ở sau lưng nàng chỉ nhìn thoáng qua Hàn Nhạn rồi cúi đầu.

Vị tam tiểu thư này đối với Hàn Nhạn không có giao tình gì nhiều, có thể coi là người xa lạ. Trang Cẩm và Văn di nương cả ngày đều ở trong Phù Dung Viên thuê thừa.

Hàn Nhạn còn đang suy nghĩ, Thu Hồng đứng ở phía sau đã kéo tay áo của Hàn Nhạn. Giương mắt lên liền nhìn thấy Trang Sĩ Dương đang đi vào cùng với mẹ con Chu thị. Nàng cười nói: “Cám ơn di nương đã quan tâm, kỳ thực thân thể của Nhạn nhi không khỏe. Nhưng hôm nay là ngày đầu tiên Chu di nương vào ở trong phủ. Phụ thân dặn dò con không thể thất lễ.”

Vừa nghe xong Mị di nương liền biến sắc, còn nhìn thấy ba người đó đi vào, khăn gấm trong tay càng bị bà nắm chặt hơn. Vốn tưởng rằng sau khi Vương thị chết, bà có thể vững vàng ngồi lên vị trí chính thất. Không ngờ giữa đường lại nhảy ra một Chu thị cản trở, càng đáng giận hơn là, lão gia lại rất cưng chiều ả tiện nhân kia.

Trực giác nói cho bà biết, Chu thị mới chính là uy hiếp lớn nhất. Hàn Nhạn và Văn di nương căn bản không phải là đối thủ của bà, chỉ có Chu thị, vừa mới vào phủ đã làm cho lão gia vui vẻ rồi. Nhưng mà tối qua lão gia không có ở Phù Dung Viên, tiện nhân đó làm sao so được với chính mình.

Hàn Nhạn suy nghĩ, làm ra vẻ khổ sở nói: “Phụ thân cực kỳ thích Ngũ Sơn tỷ tỷ nha. Hôm qua lúc con đi thỉnh an người, người lại vì tỷ ấy mà quở trách con.” Nàng bĩu môi, làm bộ giống như làm một đứa bé giận lẫy. “Phụ thân cũng chưa từng ăn sáng với con.”

Mị di nương nghe được mấy lời này thì ánh mắt nhìn Trang Ngũ Sơn càng đầy thù hận. Nhiều năm như vậy, bà không thể sinh cho lão gia một đứa con. Tiện nhân đó có thể làm cho lão gia vui là vì sinh được một đứa con gái hay sao? Bà có sắc đẹp, nếu có thêm một đứa con thì vị trí chính thê chắc chắn là của bà rồi! Tại sao bà lại không được! Nghĩ đến điều này, Mị di nương lại bất giác xoa bụng mình, giống như nơi đó thật sự có một sinh mạng đang lớn dần.

Hàn Nhạn nhìn thấy hết mọi việc, gục đầu xuống lén che miệng cười, sau đó ngẩng đầu lên thì Trang Sĩ Dương và mẹ con Chu thị đã đi vào phòng. Hàn Nhạn vội vàng đứng dậy thỉnh an.

Mị di nương và Vân di nương cũng thỉnh an Trang Sĩ Dương. Hàn Nhạn đứng lên, cười nói: “Vân di nương, Mị di nương. Vị này hôm qua mới vào phủ chính là Chu di nương, còn đây là Ngũ Sơn tỷ tỷ.”

Chu thị sững sốt, tại sao mình lại là thiếp? Chẳng phải nàng được làm chính thất sao?

Trang Sĩ Dương không ngờ Hàn Nhạn lại nói vậy. Nhưng sao đó suy nghĩ lại, Chu thị vào phủ với thân phận là phòng ngoài, được làm thiếp cũng không sao. Nhưng mà nếu lên làm chính thê, sợ là không được, chỉ bằng trước tiên cho bà ấy làm thiếp sau đó đưa lên làm chính thê. Vì vậy ông nhìn Hàn Nhạn gật đầu: “Không cần khách sáo.”

Chu thị thấy Trang Sĩ Dương không có lên tiếng phản bác, tay nắm càng chặt. Hàn Nhạn nhìn thấy cũng không nói lời nào. Sau đó Trang Sĩ Dương ngồi xuống, mọi người cũng ngồi xuống theo.

Chu thị vừa mới vào phủ liền muốn làm chính thê, thiên hạ đâu có chuyện nào tốt đến vậy. Nàng càng muốn phá hỏng ý đồ của mẹ con Chu thị, nhưng mà Trang Sĩ Dương rất coi trọng mẹ con Chu thị, nếu nói làm tiểu thiếp không danh không phận thì Trang Sĩ Dương sẽ không đồng ý. Vậy thì cho bà ta làm thiếp, thứ nhất là có thể làm dịu đi tâm trạng của Trang Sĩ Dương, thứ hai là đem bà ta đặt ngang hàng với Mị di nương. Như vậy có thể nhìn xem coi người nào thắng được người nào.

Trần ma ma dẫn dò nhà bếp dọn bát đĩa lên, Vân di nương cúi đầu ăn cơm, Trang Cầm thì im lặng không chớp mắt. Cả hai người đều rất an phận. Trang Ngũ Sơn chưa bao giờ nhìn thấy bữa sáng nào tinh xảo như vậy, ánh mắt càng ngạc nhiên. Nhìn thấy Mị di nương đứng dậy, thân hình mảnh mai lắc nhẹ, âm thanh lại càng câu hồn hơn.

“Lão gia, thiếp thân giúp người gấp thức ăn.”

Hôm nay Mị di nương mặc một bộ quần áo màu xanh lá cây đậm, phối với váy dài có hoa văn. Chỉ có điều là váy dài này không hề có hoa văn cầu kỳ, chỉ có vài bông hoa tuyết. Điều này không làm nàng kém sắc đi, mà ngược lại càng làm cho nàng trông rất phong trần và thanh lệ. Mái tóc đen được búi tùy ý, vài sợi tóc buông xuống ở hai bên vành tai trắng nõn. Lúc cúi đầu gấp thức ăn lại lộ ra chiếc cổ mảnh khảnh. Quần áo đơn thuần nhưng lại làm nổi bật lên làn da trắng như tuyết.

Trang Sĩ Dương lúc này đã như đứng núi này mà trong núi nọ rồi, nhưng trong ánh mắt lại thoáng qua chút tỉnh mịch.

Mị di nương nhìn thấy ánh mắt của Trang Sĩ Dương, còn cười ngọt ngào với ông. Giọng nói càng thêm mềm mại, vô cùng thân thiết: “Lão gia, bánh phù dung này là do đầu bếp mới vào làm, ngài nếm thử xem.”

Mị di nương từ trước tới nay đã là một mỹ nhân luôn có hình tượng lẳng lơ và đánh đá, lúc nào thì đã trở nên dịu dàng như vậy. Còn Trang Sĩ Dương thì chỉ biết lo hưởng thụ cảm giác mới mẻ, gạt mẹ con Chu thị sang một bên.

Hàn Nhạn gấp một chiếc sủi cảo tôm bỏ vào miệng, nhìn sắc mặt Chu thị rất khó coi, đột nhiên cảm thấy đồ ăn sáng hôm nay thật ngon miệng.

Không cần nàng châm lửa, hai người này đã đấu đá đến vậy rồi. Chỉ là trai cò đấu nhau, không biết được người nào ở sau lưng làm ngư ông đắc lợi đây.

10. Chương 10: Gần Gũi Thứ Tỷ.

Trang Sĩ Dương dùng qua một ít điểm tâm, rồi chuẩn bị vào triều. Mị di nương tiễn Trang Sĩ Dương rồi đi, sau đó quay lại nhìn chăm chăm Chu thị, cuối cùng hừ một tiếng mới trở về phòng. Hàn Nhạn lau miệng, cũng muốn trở về phòng. Chu thị liền liếc mắt ra hiệu với Trang Ngũ Sơn. Trang Ngũ Sơn liền đứng lên, giọng điệu đầy thân thiết nói với Hàn Nhạn: “Nhạn Nhi muội muội có chuyện gì gấp gáp không?”

Hàn Nhạn nhìn thấy nụ cười của Chu thị, sau một hồi nghĩ ngợi liền nói: “Không có việc gì.”

Trang Ngữ Sơn lập tức nắm chặt lấy tay của Hàn Nhạn: “Nếu như không có việc gì gấp gáp, vậy thì chúng ta cùng đi dạo chơi hoa viên đi.”

Trần ma ma nhìn mẹ con Chu thị đầy khinh thường, chỉ vừa mới vào phủ mà đã bày đặt làm chủ. Người ngoài nhìn vào, còn tưởng Trang Ngữ Sơn mới là con của chính thê.

Hàn Nhạn cũng không oán giận gì, vừa cười vừa vỗ vỗ vào tay của Trang Ngữ Sơn: “Dù sao tỷ tỷ cũng lần đầu tiên vào phủ, khung cảnh trong phủ này chắc tỷ tỷ cũng chưa bao giờ nhìn qua. Bây giờ muội dẫn tỷ đi dạo xung quanh, tránh cho việc không biết mà đi lạc đường.”

Hàn Nhạn không hề đếm xỉa đến tâm trạng của Trang Ngữ Sơn. Quả nhiên sau khi nói xong gương mặt của Trang Ngữ Sơn vừa trắng vừa xanh, cuối cùng nàng ta miễn cưỡng cười nói: “Vậy thì làm phiền muội muội rồi.”

Hàn Nhạn nói tiếp: “Ồ trong phủ, ngoại trừ phụ thân tất cả mọi người đều gọi muội là Tứ tiểu thư. Ngữ Sơn tỷ tỷ và Chu di nương cũng gọi như vậy đi. Những cách gọi khác, muội nghe không quen.”

“Người!” Trang Ngữ Sơn không ngờ Hàn Nhạn lại nói như vậy, nàng ta tức đến không biết nói gì.

“Muội làm sao?” Hàn Nhạn nghi ngờ hỏi: “Tỷ tỷ sao lại chỉ vào mặt người ta, đây không phải là cách xử sự của một tiểu thư khuê các?”

“Ngữ Sơn!” Đột nhiên Chu thị mở miệng, ánh mắt đầy thâm trầm nhìn Hàn Nhạn, giọng điệu từ tốn nói: “Tứ tiểu thư nói không sai. Tiểu thư khuê các sẽ không tùy tiện chỉ vào người khác, xem ra ta phải tìm người dạy dỗ phép tắc cho Ngữ Sơn mới đúng.”

Hàn Nhạn nghe xong thì nhú mày. Tiểu thư khuê các? Trang Ngữ Sơn chỉ là con của thiếp, làm sao xứng được gọi là tiểu thư khuê các? Xem ra họ đã có tâm tư từ trước, muốn đoạt lấy danh phận con của chính thê. Hai mẹ con Chu thị quả là lòng người dạ thú. Đôi mắt của Trang Ngữ Sơn đã đỏ ửng, nàng ta không dám cãi lại lời của Chu thị. Nghiến răng nghiến lợi nhìn Hàn Nhạn mà nói: “Tứ tiểu thư nói đúng, chúng ta mau đi thôi.”

“Tam tỷ cũng đi cùng nha.” Hàn Nhạn quay đầu nói với Trang Cầm. Nhìn thấy dáng vẻ không biết nên làm sao của Trang Cầm, Hàn Nhạn quay sang nói với Văn di nương: “Văn di nương, lâu rồi con không trò chuyện với tam tỷ. Hôm nay cho con mượn tam tỷ một ngày nha?”

Văn di nương đầu tiên là sững sốt, sau đó cười nói: “Tứ tiểu thư không cần khác sáo. Cầm nhi, hôm nay con đi chơi với Tứ tiểu thư đi.”

Lúc này Trang Cầm mới dám đi lên phía trước, nhưng mà vẫn có chút chần chờ. Hàn Nhạn liền kéo nàng đi, bỏ lại Trang Ngữ Sơn ở phía sau.

“Mẫu thân...” Trang Ngữ Sơn nhìn Chu thị, rồi quay lại nhìn Hàn Nhạn và Trang Cầm, tức giận đến dậm chân.

Chu thị nhú mày: “Mau đi đi.”

Trang Ngữ Sơn mặc dù không muốn nhưng cuối cùng vẫn phải đi. Chu thị nhìn thấy Văn di nương đang cúi đầu đứng bên cạnh, lập tức cười nói với bà: “Tỷ tỷ, chúng ta đi đến sân nhỏ ngồi một chút được không?”

Văn di nương nhẹ nhàng lắc đầu: “Hôm khác đi. Hôm này ta không được khỏe, muốn trở về nghỉ ngơi. Hạnh nhi, mau qua đỡ ta.” Nha hoàn bên cạnh của Văn di nương lập tức đứng lên đỡ bà, Văn di nương gạt đầu với Chu thị: “Ta đi trước.” Không chờ Chu thị trả lời, bà liền bỏ đi.

Sắc mặt Chu thị thay đổi, nhìn bóng dáng đang đi xa, âm thanh đầy độc ác nói: “Tiện nhân! Chỉ là một người được may mắn sống hạnh. Mà dám không để ta vào mắt.”

Lý ma ma đứng bên cạnh nói: “Lão nô thấy vị thiếp này cũng không hề biết thời thế. Phu nhân đã mở lời mà nàng lại không đồng ý, đúng là một người phụ nữ ngu ngốc.”

“Được rồi!” Chu thị không kiên nhẫn nói: “Người bớt nói đi, ta thấy chuyện này không dễ đối phó. Bây giờ quay trở về trước, sau đó chúng ta bàn bạc kỹ lại.”

Hàn Nhạ đi đến Văn Hương Các, nơi này có một vườn hoa rộng lớn. Đầu mùa đông hoa mai đỏ đã bắt đầu nở, làm cho cảnh vật trở nên rất đẹp. Trong không khí đọng lại mùi hương, cảnh sắc tôn lên vẻ thanh tao của cây cỏ, khiến cho lòng người cảm thấy dễ chịu.

Bàn được đặt ở giữa sân đã bày sẵn một bộ cờ, Hàn Nhạ vừa nhìn thấy thì liền hưng phấn, lôi kéo tay Trang Cầm nói: “Muội đã sớm nghe nói tỷ tỷ có tài đánh cờ tuyệt nhất, không bằng chúng ta cùng nhau chơi một ván đi?”

Trang Cầm nhỏ giọng nói: “Tứ tiểu thư đừng nói quá, Trang Cầm chỉ mới học qua thôi.”

Hàn Nhạ đầu tiên là nhú mày, sau đó cười rộ lên: “Không cần nói nhiều. Nào tới đây.”

Trang Ngữ Sơn ở bên cạnh đã rất buồn bực, không biết tại sao Hàn Nhạ đối xử với nàng vô cùng lạnh lùng. Tuy là nói ba người cùng đi dạo, nhưng mà từ đầu đến cuối chỉ có Hàn Nhạ và Trang Cầm nói chuyện với nhau, còn mình thì bị ném sang một bên. Có lúc nàng cũng cố gắng xen vào cuộc trò chuyện của hai người đó, nhưng rồi cuối cùng cũng bị lơ đi.

Trang Ngữ Sơn cảm giác được là Hàn Nhạ căm thù nàng. Tại sao lại như vậy? Nàng theo lời mẫu thân nói, cố gắng lấy lòng của Hàn Nhạ. Đúng là nàng rất tức vì nàng ta là con của chính thê, nếu như không có Hàn Nhạ trên đời này thì mọi thứ của nàng ta chính là của nàng. Tại sao Hàn Nhạ lại có được mọi thứ! Mẫu thân rõ ràng đã nói nàng là...

Trang Ngữ Sơn càng nghĩ càng không cam tâm, gương mặt xinh đẹp vằn vẹo rồi cuối cùng bỏ đi. Hàn Nhạ mặc dù đang chơi cờ nhưng mà biểu hiện của Trang Ngữ Sơn nàng đều nhìn thấy hết. Hàn Nhạ vẫn bình tĩnh đánh cờ.

Nha hoàn hầu hạ Trang Ngữ Sơn tên là Vân Nhi, nàng ta tức giận nói: “Tiểu thư, sao họ lại cố ý đối xử với người như vậy?”

Trang Ngữ Sơn vừa nghe thấy liền nhảy dựng lên, sau đó dần dần bình tĩnh lại. Quay đầu nhìn thấy Hàn Nhạ và Trang Cầm đang chuyên chú chơi cờ, không thèm chú ý đến mình. Lập tức giận dữ, từ nhỏ đến giờ mọi thứ nàng đều rất xuất sắc, đi tới đâu cũng luôn được mọi người chú ý. Từ lúc vào trong phủ, nàng không thể mặc quần áo đẹp, luôn phải che giấu tài năng của mình, thậm chí phải đi lấy lòng của Hàn Nhạ, nàng thực sự không thể nhịn được nữa. Quay đầu bỏ đi, nàng nói với Vân Nhi: “Mặc kệ họ, ta muốn một mình đi dạo.” Nói xong liền đi thẳng đến vườn hoa.

Vân Nhi vội vàng đi theo, Hàn Nhạ không hề nâng mắt lên, nhưng mà Thu Hồng đứng bên cạnh đã đưa ấm trà cho Cấp Lam, sau đó rời đi.

Hàn Nhạ cả thể xác và tinh thần đều tập trung vào ván cờ, sau một lúc do dự cuối cùng cũng đặt quân cờ xuống. Tiếp sau đó là một quân cờ đen đè lên.

“Muội thua rồi.” Hàn Nhạ thở dài, vẻ mặt đầy đau khổ nói: “Đã là ván thứ năm rồi, tại sao muội vẫn thua vậy chứ?”

Trang Cầm cười nói: “Vì muội nóng lòng muốn thành công, mặc dù có suy nghĩ nhưng lại chỉ lo những bước đầu. Mà ngay từ đầu tỷ đã bài sẵn bố cục, chỉ cần muội đi một bước, tỷ liền có thể ứng phó.”

Hàn Nhạ sững sốt, gương mặt nhìn người đối diện đang nhặt những quân cờ, Trang Cầm vô ý nói: “Cuộc sống như bàn cờ, mỗi bước đi không thể vội vàng.”

“Tam tỷ thật là cao thủ.” Hàn Nhạ cười tí mắt nói: “Muội thua tâm phục khẩu phục.”

Trang Cầm lại lắc đầu, có thể chơi cờ cùng với Hàn Nhạ thì chắc chắn đã có duyên, trong vô tình khoảng cách của hai người đã kéo được thu lại. Trang Cầm đứng lên, “Hôm nay chơi tới đây thôi, mẫu thân còn đang chờ ta về làm bánh hoa quế.”

Hàn Nhạ mỉm cười nói: “Vân di nương thực sự coi tỷ là một đứa bé.” giọng điệu Hàn Nhạ thản nhiên nói: “Thực ra muội rất hâm mộ tỷ...”

Trang Cầm ngẩn ra, nhìn người con gái búi hai búi tóc ở trước mặt, trên gương mặt vẫn thoát ra dáng vẻ của trẻ con nhưng mà đôi lông mày thì đang nhíu chặt lại trông đau buồn, nhìn thế nào cũng không hợp với tuổi thật. Trong lòng Trang Cầm trở nên mềm nhũn, vỗ vỗ đầu Hàn Nhạ nói: “Cùng đi thôi.”

Trang Cầm nhìn xung quanh rồi nói: “Vị Trang Ngữ Sơn tiểu thư kia không biết đã đi nơi nào rồi?”

“Ngữ Sơn tiểu thư” lời vừa nói ra, Hàn Nhạ liền hiểu rõ lòng của Trang Cầm. Trang Ngữ Sơn chỉ là một đứa con được nuôi ở bên ngoài, thân phận không được thừa nhận. Hàn Nhạ cười nói: “Không cần quan tâm đến nàng ta, nàng ấy muốn tự mình đi dạo. Chuyện này không trách chúng ta được.”

Trang Cầm cũng không nhiều lời, dẫn nha hoàn rời đi.

Trang Cầm đi rồi, Hàn Nhạ vẫn đứng tại chỗ, cúi đầu suy nghĩ một lúc lâu, lẩm bẩm: “Ta không hề biết Tam tỷ lại thông minh đến thế.”

Cấp Lam mang áo choàng đến cho Hàn Nhạ, “Nô tỳ nhớ rõ, lúc trước tiểu thư rất thích Tam tiểu thư. Lúc nào cũng đi phía sau nàng ấy. Chỉ là về sau, người càng lớn thì càng ít qua lại với Phù Dung Viên.”

Hàn Nhạ nhíu mày, tuy là nàng không nhớ rõ chuyện trước đây, nhưng mà với trí thông minh của Trang Cầm, thế mà thường ngày nàng đều tỏ ra yếu đuối. Thật sự là kém nhau quá xa rồi, sợ là bên trong có ẩn dấu điều gì.

Tại sao nàng ta ở trước mặt mình mà không hề che dấu? Hàn Nhạ một tay chống cằm. Trong lòng suy nghĩ, bàn cờ kìa và lời nói của nàng, rốt cục là ám chỉ điều gì?

Đang suy nghĩ, thì Thu Hồng quay trở về.

“Có chuyện gì không?” Hàn Nhạ hỏi

Thu Hồng lắc đầu: “Ngữ Sơn tiểu thư chỉ đi dạo xung quanh vườn hoa, nhưng mà...”

Mắt Hàn Nhạ sáng lên: “Nhưng mà cái gì?”

“Nô tỳ thấy Lý ma ma hầu hạ bên cạnh Chu thị đang nói chuyện với Lâm quản gia, hai người nói chuyện với nhau rất lâu. Lý ma ma còn đưa cho Chu thị một cây trâm vàng. Nhưng mà nô tỳ chỉ dám đứng xa, không dám tới gần.”

Cấp Lam kinh ngạc nói: “Lý ma ma vừa mới vào phủ, tại sao lại có quan hệ thân thiết với Lâm quản gia?”

Trong mắt Hàn Nhạ đầy lạnh lùng. Lâm quản gia đã làm việc trong phủ này cũng đã vài chục năm, ở trong phủ là người già nhất. Mẫu thân lúc còn sống đã được Lâm quản gia giúp đỡ nhiều lần. Người bên cạnh Chu thị cũng không có ai tốt, còn về cây trâm vàng mà Lý ma ma đưa cho Lâm quản gia, dĩ nhiên là do Chu thị sai bảo, chuẩn bị làm thù lao.

Nhưng mà theo như lời Cấp Lam nói, Chu thị mới vừa vào phủ làm sao lại có thể thân thiết với Lâm quản gia được. Mặc dù Lâm quản gia là người gió chiều nào ngã theo chiều đó, nhưng cũng sẽ không hành sự lỗ mãng đến như vậy. Vậy thì, Chu thị, Lý ma ma và Lâm quản gia rốt cục là có quan hệ như thế nào.

Nếu là đút lót tiền để vào phủ, vậy thì chuyện của mẫu thân, nàng có thể bắt đầu điều tra từ đây

11. Chương 11: Bắt Đầu Sắp Xếp Kế Hoạch

Trên điện Kim Loan, một bóng dáng màu vàng ngồi trên cao ngay tại giữa điện, vắn vớ bá quan đứng hai bên đều cúi đầu. Hôm nay tâm trạng của Hiền Tông Đế rất tốt, chắc là do biên cương truyền về tin đại thắng ở Tây Bắc.

“Trẫm nghe nói biên cương đại thắng. Trẫm đây rất vui mừng, muốn dành chút thời gian mở một yến tiệc trong cung, các vị ái khanh nghĩ như thế nào?”

Tất cả mọi người đều đồng thanh đáp trả. Đã lâu rồi không thấy Hoàng Thượng vui vẻ như vậy, chiến sự ở Tây Bắc đã bắt đầu từ thời của Tiên Hoàng kéo dài đến nay, chuyện này đã là tâm bệnh của Hoàng Thượng. Lần này ngoại tộc Thát Lỗ bị thảm bại, dĩ nhiên là nên chúc mừng.

“Vân Tịch.” Hoàng Đế nhìn trong đám quân thần, “Tướng quân lần này là do khanh đề bạt, luận về ban thưởng, khanh cũng có phần.”

Thanh niên đứng bên phải Tể tướng mặc quần áo màu đỏ, trên áo thêu một con mãng xà màu trắng, giày màu có vàng nhạt kèm theo trang trí bằng men sứ, bên hông đeo một chiếc ngọc bội màu trắng. Gương mặt tuấn tú không hề có biểu tình gì, con ngươi đen như mực và cũng lạnh nhạt như nước, cả người thoát ra ba phần khí khái làm người khác lạnh thấu xương. Trời sinh đã là một người đầy quý phái và tao nhã.

Nam tử đó cúi đầu: “Vi thần không dám nhận.”

Giọng điệu không hề có chút sợ hãi nào, tư thế rất kiêu căng, đối mặt với hoàng thượng mà cũng có thể bình tĩnh: “Dám từ chối Trẫm. Trẫm vẫn đang tính toán sẽ ban thưởng gì cho khanh, hình như khanh vẫn chưa có phi tử, hay là trẫm ban cho khanh một mỹ nữ. Khanh thấy thế nào?”

Thanh niên kia lại chấp tay, giọng điệu không nhanh không chậm nói: “Vi thần vẫn chưa có ý định thành thân.”

Hoàng thượng đột nhiên cười to, dường như rất vui khi nhìn thấy dáng vẻ đầy kinh ngạc của chàng thanh niên đó. Các thần tử khác đang ở trên điện Kim Loan thì mỗi người lại có một sắc mặt khác nhau.

Vệ Vương Vệ Tĩnh nhíu mày, Trang Sĩ Dương nhìn thấy nhất thời trong lòng cũng không vui của. Lúc ánh mắt của hai người giao nhau, cả hai đều bình tĩnh cuối đầu.

Huyền Thanh Vương Phó Vân Tịch và Đường Kim Hoàng Thượng là huynh đệ cùng mẹ, quan hệ của hai người vô cùng tốt. Đầu nghe nói trước giờ để vương vô tình, nhưng mà những điều này hoàn toàn không hề xảy ra giữa hai huynh đệ này.

Phó Vân Tịch năm nay hai mươi tuổi, là một người tuổi trẻ tài cao. Năm kia Thát Lỗ đem quân tấn công vào Trung Nguyên, khi đó Huyền Thanh Vương chỉ mới mười bốn tuổi đã chủ động xin đi giết giặc. Không để ý đến việc phản đối của Hoàng Thượng, trước mặt văn võ bá quan hạ quân lệnh, chiến đấu xa trường. Một trận chiến đã thành danh.

Đẩy lui được thái tử Tây Bắc, toàn quân gần như bị diệt hết toàn bộ. Thành tướng quân lúc đó cũng có tham gia, ngài ấy giữ chức phó tướng. Cũng vào lúc đó, hai người đã thiết lập giao tình với nhau.

Phó Vân Tịch trở thành nhân vật nóng bỏng, không một lời chỉ trích về quyền thế và chiến công. Trở thành người trong lòng của các cô gái ở kinh thành. Phó Vân Tịch là một người tuấn tú, văn võ song toàn, tương lai hiển hách, không cần nói cũng có rất nhiều người muốn lui tới. Đáng tiếc người này lại không ham nữ sắc, tính cách lạnh lùng, quanh năm bên cạnh không hề có một người phụ nữ nào. Trên phố có người đồn Phó Vân Tịch bị đoạn tụ.

Vệ Như Phong và Huyền Thanh Vương luôn đối đầu nhau, một là vì xuất thân của hai người, hai là vì Thành tướng quân. Cô cô của Thành tướng quân gả cho Vệ Vương không lâu sau thì khó sinh mà chết. Từ đó về sau hai nhà liên trở mặt nhau. Chuyện trong kinh thành bị đồn thổi rồi bị bẻ cong, tuy là không biết rõ chuyện gì xảy ra, nhưng mà hai gia đình từ thông gia biến thành cừu gia, chắc chắn trong đó đã xảy ra chuyện gì.

Quan hệ của Thành tướng quân và Phó Vân Tịch vừa là thầy vừa là bạn. Phó Vân Tịch đứng chung chiến tuyến với Thành tướng quân, dĩ nhiên cũng đối đầu với Vệ Vương. Hôm nay Hoàng Thượng khích lệ Thành tướng quân, khen ngợi Phó Vân Tịch, đương nhiên sẽ khiến Vệ Vương không thích. Trang Sĩ Dương thì cùng một phe với Vệ Vương dĩ nhiên cũng không hề thích điều này.

Hoàng Thượng tuy vui vẻ mỉm cười nhưng lại đem sắc mặt của mọi người thu vào trong mắt hết. Nói thêm vài câu thì công công bên cạnh khom người tuyên bố: “Bãi triều.”

“Vương gia, xin chúc mừng.” Trang Sĩ Dương lên tiếng chúc mừng Phó Vân Tịch.

Phó Vân Tịch liếc nhìn ông, rồi thản nhiên nói: “Là do Đại Tông phúc khí tốt. Tất cả mọi người đều vui mừng.” Sau đó xoay người bỏ đi.

Trang Sĩ Dương giống như đập trúng cây đinh, vừa then vừa giận, oán hận nhìn chằm chằm bóng dáng đang đi xa của Phó Vân Tịch. Sau đó nhỏ giọng nói: “Chỉ là tên nhóc chưa đủ lông đủ cánh. Thật là cuồng vọng! Tự mình là trời à!”

Vệ Vương đi tới, vỗ vai Trang Sĩ Dương cười nói: “Vương gia lập công lớn. Hoàng Thượng dĩ nhiên là ban thưởng rồi.”

Trang Sĩ Dương vội vàng quay đầu, vuốt đuôi ngựa nói: “Luận về công trạng, làm sao so được với đại nhân. Nguyên lão hai triều, Huyền Thanh Vương cũng phải nhìn sắc mặt của ngài. Những thứ được ban thưởng, e rằng đều không được đại nhân xem vào mắt.”

Vệ Vương cười to, cũng không hề nói gì, chỉ nhìn chằm chằm bóng dáng của Phó Vân Tịch.

Tại Cung Đồng Uyển (1), ở trên giường nhỏ có một nữ nhân đang ngồi, nữ nhân này mặc bộ quần áo màu xanh bạc, phía dưới mặc một chiếc váy màu hồng. Đầu thì bới kiểu tóc Lưu Vân Kế (2), cài thêm một cây trâm vàng hình hoa mẫu đơn, gương mặt được trang điểm như hoa sen. Trông rất xinh đẹp, tú lệ.

Trang Ngữ Sơn nhào vào lòng của Chu thị, oán hận nói: “Mẫu thân, con tiện nhân kia khi dễ chúng ta. Hôm nay bày ra cách khác vũ nhục con, nó coi con còn không bằng đứa con được thiếp không được sủng ái.”

Chu thị nhìn đứa con gái xinh đẹp đang đầy ủy khuất. Gương mặt liền hiện lên một tia đau lòng, vội vuốt ve đầu của nàng, trầm giọng nói: “Là mẫu thân sơ xuất, cứ tưởng là Vương thị và Hàn Nhạn đều giống như nhau, đều là một lũ vô dụng. Không ngờ nó lại là một đứa thông minh.” Bà cười lạnh một tiếng, đôi mắt hiện lên tia ác độc: “Ngữ Nhi đừng sợ, Vương thị chúng ta đã loại trừ được. Còn Hàn Nhạn chỉ là một đứa bé, làm sao lại đấu không lại. Tóm lại là nó chỉ mới có mười hai tuổi, làm sao mà có thể thông minh mà lật trời?”

Lý ma ma đang đứng ở bên cạnh cũng nói theo: “Phu nhân và tiểu thư đừng ưu phiền. Tứ tiểu thư không được lão gia sủng ái, cho nên trong phủ cũng không có địa vị gì. Không giống như tiểu thư nhà ta, được lão gia yêu thương.”

Chu thị gạt đầu, sau đó dùng giọng dụ dỗ Trang Ngữ Sơn: “Con ở trước mặt lão gia ngoan ngoãn một chút, đừng giống như hôm nay vội vàng vàng xông vào. Ta bình thường dạy dỗ con như thế nào? Làm cho lão gia vui vẻ, chúng ta mới có địa vị ở trong phủ.” Chu thị dừng lại một lúc rồi tiếp tục nói: “Ta thấy Hàn Nhạn không được sủng ái lắm, còn hai người ở Phù Dung Viên một người không có con, một người không được sủng ái. Nói tóm lại là không uy hiếp được chúng ta.”

Lý ma ma nhìn tiểu thư nhà mình, chần chờ nói: “Thiếu gia kia, dù gì cũng là con trưởng...” Lời còn chưa nói xong đã bị Chu thị cười lạnh cắt ngang: “Con trưởng? Lão gia có coi nói là con trưởng không, việc này không cần người xen vào, nó cũng không có uy hiếp gì, còn không bằng ả tiện nhân Mị thị ở Phù Dung Viên kia. Nhưng mà đã vào phủ thì cũng nên đi xem một chút, đem quà ra mắt.”

Trang Ngữ Sơn ngẩn người, sau đó hỏi: “Mẫu thân, người muốn tặng lễ vật sao?”

Chu thị trừng mắt, “Con không có cái gì tốt cả, lúc nào mới thông minh lên đây? Lễ vật ta đã chuẩn bị rất tỉ mỉ, là một món đồ rất quý giá. Tiểu thiếu gia nhất định sẽ rất thích.”

Trang Ngữ Sơn còn muốn nói gì đó, nhưng nhìn thấy sắc mặt của Chu thị thì lúng túng không dám mở miệng.

Thanh Thu Uyển vào đông, cảnh vật vẫn như cũ, chỉ là cây cối vẫn xanh tươi, bớt đi phần hiu quạnh.

Hàn Nhạn ngồi chơi xích đu trong viện, đang thưởng thức dây thừng trong tay. Nhìn thấy Cấp Lam đi tới, cười nói: “Nghe được gì rồi?”

Cấp Lam căm giận nói: “Mẹ con Chu thị thật ác, nô tỳ vừa mới ra ngoài đã nhìn thấy hạ nhân trong phủ không coi quy củ ra gì hết. Tất cả đều nghe theo lời của Cung Đồng Uyển. Cũng không biết là bên đó cho họ lợi lộc gì. Rõ ràng tiểu thư mới là chủ tử mà.”

Hàn Nhạn cười cười, không thèm để ý, chỉ lắc đầu: “Các nàng vừa mới vào phủ, tự nhiên sẽ đi mua chuộc hạ nhân. Cũng rất đúng lúc, ta muốn xem coi, rốt cuộc trong phủ này ai là thật tâm, ai không thật tâm.” Hình như nghĩ đến gì đó, sắc mặt của Hàn Nhạn liền thay đổi: “Ta mặc kệ ở trong viện xảy ra chuyện gì, chỉ cần quan tâm Thanh Thu Uyển là được rồi. Thu Hồng, Cấp Lam, các người cũng phải chú ý, Chu thị muốn mua chuộc người theo dõi động tĩnh ở chỗ chúng ta, nhưng mà cũng phải xem coi bọn họ có bản lĩnh đó không.”

Cấp Lam mở to hai mắt: “Tiểu thư, vậy chúng ta sẽ làm gì đây?”

“Làm gì sao?” Hàn Nhạn cười nhìn nàng, sau đó thoải mái duỗi thẳng lưng, “Cái gì cũng không cần làm. Chúng ta bày kế xong rồi mới tính tiếp.”

Thu Hồng nhú mày, dường như đang suy nghĩ lời nói của Hàn Nhạn, một lát sau chân mày mới giãn ra. Ánh mắt đã thể hiện rằng mình đã hiểu rõ. Hàn Nhạn cười tán thưởng, nha đầu này rất thông minh. Có thể dạy dỗ cho nàng thành thân tín bên người. Bây giờ muốn sinh tồn thì phải diệt trừ kẻ khác. Cấp Lam và Thu Hồng có thể làm tai mắt cho nàng.

Nhấp một ít nước quả mơ. Vị chua còn chưa kịp lan tỏa, đã nghe Cấp Lam nói lại: “Nô ty...nô tỳ nghe người ta nói lại, Tứ phu nhân mang theo một chiếc hộp đến Triều Tùng Viện.”

Hàn Nhạn cả kinh, cảm thấy miệng đầy đau xót, thật ra là nàng quá hoảng hốt đã cắn vào đầu lưỡi của mình. Không kịp nghĩ nhiều, nàng từ trên bàn đu nhảy xuống, trong mắt hiện lên vẻ lạnh lùng: “Bọn họ định làm gì Minh nhi.”

Thu Hồng cũng sửng sốt, Cấp Lam thăm dò nói: “Nhất định là không có gì tốt. Bây giờ trong phủ, thiếu gia dù gì cũng là một nửa chủ nhân, bọn họ muốn nịnh bợ lấy lòng sao?”

“Em cho rằng, Minh nhi là một nửa chủ nhân sao?” Hàn Nhạn hỏi Cấp Lam.

Cấp Lam ngẩn người, Hàn Nhạn nói tiếp: “Trong phủ này, không một hạ nhân nào xem Minh nhi là chủ tử. Lão gia không thích, Minh nhi là con trưởng thì sao? Muốn nói Chu thị nịnh bợ Minh nhi, ta tuyệt đối không tin.” Càng nghĩ, Hàn Nhạn càng nắm chặt tay, chân đã muốn đi ra khỏi Thanh Thu Uyển: “Không được, ta phải đi nhìn một chút.”

Minh nhi là người thân duy nhất của Hàn Nhạn, là đệ đệ cùng một mẹ. Việc mà Hàn Nhạn tiếc nuối nhất là không chiếu cố Minh nhi thật tốt, chăm sóc đến khi Minh nhi trưởng thành. Việc khác Hàn Nhạn còn có thể lơ đãm, nhưng đối với Minh nhi thì không được. Mất thấy hai mẹ con Chu thị đã tiếp cận Minh nhi, nàng làm sao còn bình tĩnh được nữa.

Thu Hồng đi đến bên cạnh Hàn Nhạn: “Tiểu thư đừng bứt dây động rừng.”

Hàn Nhạn sửng sốt, Thu Hồng cầm tay nàng lên, giọng đầy an ủi: “Bây giờ nô tỳ lập tức đi xem tình hình thế nào. Giữa ban ngày ban mặt, mẹ con Chu thị không thể làm gì trước mặt hạ nhân. Nếu như có chuyện gì xảy ra, nô tỳ nhất định sẽ dốc toàn lực bảo vệ thiếu gia.”

Cấp Lam cũng nói: “Tiểu thiếu gia rất thông minh, tiểu thư đừng vội.”

Hàn Nhạn nhìn hai nha hoàn trước mặt, sau đó cũng từ từ bình tĩnh lại. Tình huống trước mắt không thích hợp để bứt dây động rừng, nếu như bây giờ đi đến Triều Tùng Viện, chỉ sợ mẹ con Chu thị sẽ biết bên cạnh mình có gian tế. Về sau muốn thăm dò tin tức thì càng khó hơn. Huống chi Thu Hồng nói rất đúng, Chu thị không ngu đến mức giữa ban ngày ban mặt mà xuống tay hãm hại Minh nhi, bây giờ đối với bà tay Minh nhi chỉ là một đứa bé, hoàn toàn không hề có uy hiếp gì hết. Xem ra là mình nhất thời lỗ mãng rồi.

Thu Hồng nhìn Hàn Nhạn, trịnh trọng nói: “Tiểu thư hãy tin tưởng nô tỳ.”

Hàn Nhạn gật đầu: “Đi nhanh về nhanh.”

Chú thích:

(1) Củng: Viên ngọc bích lớn

(2) Lưu Vân Kê: kiểu tóc búi lệch một bên trên đỉnh đầu

12. Chương 12: Kết Thành Đồng Minh

Lúc Trang Sĩ Dương trở về phủ, mặt trời đã lặn về phía Tây, hoàng hôn buông xuống khắp bốn phương.

Khi xe ngựa vừa dừng lại, thì thấy có hai nha hoàn mặc chiếc áo nhỏ màu hồng cánh sen đang đứng đợi ở trước cửa Trang phủ. Một người ôm chiếc lò sưởi tay bằng kim loại màu tím có khắc hoa. Một người xách theo chiếc đèn lồng nhỏ bằng lụa. Vừa thấy ông xuống xe ngựa, liền lập tức ra nghênh đón.

Trang Sĩ Dương thuận tay nhận lấy chiếc lò sưởi ấm trong tay nha hoàn kia. Hơi nóng phả ra khiến cho ông cảm thấy thật thoải mái, ông khẽ thở nhẹ một hơi. Sau đó ông ngược mắt lên nhìn hai nha hoàn kia, cảm thấy khuôn mặt có chút xa lạ, liền hỏi: “Các người là người ở viện tử nào?”

Nha hoàn cầm đèn lồng lập tức cúi người, nhỏ giọng nói: “Bẩm lão gia, nô tỳ là người của Cung Đồng Uyển. Chủ tử nói bây giờ trời đang lạnh, đường đi lại tối, nên bảo chúng nô tỳ ra ngoài hầu hạ lão gia.”

Trang Sĩ Dương sững sờ, khẽ híp mắt, một lát sau liền nói: “Chủ tử các người thật có lòng.” Ngay sau đó liền phân phó cho gã sai vặt ở bên cạnh: “Đi thông báo với Tam phu nhân một tiếng, hôm nay gia không qua đó.”

[Truyện được đăng duy nhất tại [dieenddaanleequuydoon](#)]

Nha hoàn đứng bên cạnh nghe vậy liền lập tức vui vẻ, nhưng cũng không dám thể hiện ra ngoài mặt. Trong lòng chỉ thầm tán thưởng: ‘Tứ phu nhân thật thủ đoạn, chỉ cần mềm mại một chút liền có thể giữ được lão gia ở lại Cung Đồng Uyển. E là tối nay có người Phù Dung Viên sẽ tức tối đến nổi đập vỡ vài cái ly rồi.’

Trang Sĩ Dương đi theo hai nha hoàn bước vào Cung Đồng Uyển. Trong sân yên tĩnh, tại một gian buồng của Đông sương phòng, ánh đèn sáng rực hắt lên cửa sổ. Một bóng dáng yếu diệu ngồi ở bên cửa sổ, dáng người dịu dàng hiện rõ trên giấy lót cửa, hình như người đó đang cúi đầu chăm chú khâu thêu.

Trang Sĩ Dương phát tay bảo hai nha hoàn lui ra, rồi đẩy cửa bước vào. Người ngồi bên cửa sổ hình như còn chưa phát hiện ra, vẫn cặm cụi tiếp tục chuyên tâm thêu bức tranh trăm con ngan cháu trên khung thêu.

Trang Sĩ Dương không nói không rằng, đứng lẳng lặng nhìn bà từ phía sau. Lúc này Chu thị chỉ mặc một bộ quần áo trong màu trắng tinh, bên ngoài khoác một chiếc áo khoác màu đỏ tía. Quần áo mỏng manh phô bày toàn bộ dáng người hoàn mỹ của bà. Eo con ong, chân dài trắng nõn. Mái tóc đen nhánh không dùng dây trâm ngọc cài lên, xõa tùy ý trên người, càng làm nổi bật đôi môi đỏ mọng. Hàm răng trắng ngà, hai má như cánh hoa đào ngâm nước, bị lò sưởi ấm bên cạnh hun đỏ ửng. Về mặt dịu dàng, nhưng lại có vài phần phong tình và quyến rũ. Trong tay đang cầm một chiếc khung thêu màu đỏ thắm xinh đẹp, ngón tay trắng nõn như đang tung bay ở trên tấm lụa.

Trang Sĩ Dương nhìn một lát, chỉ cảm thấy trong lòng ngứa ngứa, giống hệt như có con gì đó bò qua. Ngón tay như ngọc kia càng nhìn càng mềm mại vô lực, ông chỉ cảm thấy miệng đắng lưỡi khô. Người phụ nữ kia lại cố tình ngồi thẳng người, hoàn toàn không để ý đến sự tồn tại của ông. Ông nuốt nước miếng một cái, lập tức vươn một cánh tay ra ôm sát mỹ nhân vào trong ngực từ đằng sau.

“Ôi trời!” Chu thị sợ hết hồn, chiếc khung thêu trong tay lập tức rơi xuống mặt đất, bà nghiêng đầu sang chỗ khác: “Lão gia. . .” Đôi môi vừa lúc chạm phải chóp mũi của Trang Sĩ Dương. Trang Sĩ Dương cảm thấy máu nóng trong người xông lên, toàn bộ khó chịu ở trên triều ngày hôm nay cùng với cảnh đẹp trước mắt hòa lẫn vào nhau, vọt thẳng xuống bên dưới... Ông lập tức ôm chặt lấy Chu thị, đè bà xuống chiếc giường hẹp, không để ý tới tiếng kêu của đối phương.

Sau một phen hô mưa gọi gió, Trang Sĩ Dương thở phào một hơi, từ trên người của Chu thị xoay người nằm xuống. Một tay vuốt nhẹ lên lưng trần của người phụ nữ, một tay không an phận vuốt ve khắp người bà.

Chu thị làm nũng ưm một tiếng, cảm tay ông đẩy ra: “Hôm nay sao lão gia lại càn quấy như thế, nếu như để người làm nhìn thấy. . .”

Trang Sĩ Dương lập tức cười to: “Là do hôm nay nàng quá mê người, khiến gia muốn kiệt sức. Cơ thể này còn nhiệt tình hơn lúc trước nữa. Người làm có kẻ nào dám vào”, Chợt ông nghĩ tới điều gì, đột nhiên sắc mặt trầm xuống: “Tại sao trong phòng này không có lấy một người hầu hạ?”

Chu thị kinh ngạc, nói: “Không phải hai nha hoàn của thiếp thân vừa mới đi đón lão gia hay sao. Còn có Lý ma ma, vừa rồi thiếp mới phân phó tới đỡ Ngũ Nhi ngủ rồi để cho bà ấy đi nghỉ ngơi.”

Trang Sĩ Dương nghe vậy lại càng giận dữ: “Nàng mới vừa vào phủ, tại sao mọi chuyện đều phải dùng tới nha hoàn mình mang theo chứ. Trang phủ ta trên dưới còn có nhiều nha hoàn mà. Ngày mai gọi quản sự mang mấy nha hoàn tới, nàng chọn lấy vài người đi.”

Chu thị mừng rỡ trong lòng, nhưng lại chần chừ nói tiếp: “Tứ tiểu thư nói, di nương trong phủ đều được phân người như vậy. Thiếp thân không muốn để cho người ta bàn tán.”

“Trong phủ này là ta làm chủ hay là con bé làm chủ hả?” Nói chưa dứt lời, sắc mặt của Trang Sĩ Dương đã lộ vẻ giận dữ: “Ta là phụ thân của nó! Trong phủ này đến khi nào thì tới lượt nó chuyên quyền rồi!”

Sắc mặt Chu thị hơi sợ hãi: “Nhưng thiếp thấy dường như Tứ tiểu thư không thích hai mẫu tử thiếp, Ngũ Nhi cũng từng nhắc qua. Lão gia, thiếp thấy tứ Tiểu thư này là một người rất toan tính, không phải là người luôn thuận theo giống như ngày thường lão gia vẫn hay nói đâu.”

Những lời này của Chu thị còn có dụng ý khác, ngoài mặt thì oán trách, thật ra bà đang cảnh cáo. Ấm chỉ đứa con gái này của Trang Sĩ Dương trong ngoài không giống nhau. Sợ rằng toàn bộ biểu hiện khéo léo hiểu thuận trong ngày thường đều là giả vờ. Nhưng mà nhìn vào biểu hiện của nàng ta qua hai ngày bà mới vào phủ, liền hiểu rõ không thể xem thường tâm cơ của vị tứ Tiểu thư này. Không nói tới thủ đoạn phía sau ra sao, mặc kệ như thế nào cũng nhìn không giống như là thủ đoạn mà một tiểu cô nương mười hai tuổi có thể nghĩ ra.

Trang Sĩ Dương cũng nghi ngờ trong lòng, từ nhỏ Hàn Nhạn đã thân thiết gần gũi với Vương thị, ngược lại không hề có chút tình cảm thân thiết nào với người phụ thân như ông, thậm chí còn cực kỳ e ngại. Cũng may Vương thị nuôi dạy con bé rất tốt, mặc kệ thái độ của ông như thế nào, Hàn Nhạn vẫn luôn một mực tuân thủ nghiêm ngặt, ngoan ngoãn nghe lời ông.

Nhưng kể từ sau khi Vương thị qua đời, đã rất lâu rồi ông chưa để ý tới đứa con gái này. Cho đến khi Chu thị vào cửa, ông mới phát hiện Hàn Nhạn đã thay đổi. Thì ra con bé cực kỳ sợ hãi mình, cho tới bây giờ cũng không dám đối chọi gay gắt với ông. Mỗi khi đưa mắt nhìn ông, trong ánh mắt không phải lộ ra sự tôn trọng và vâng lời, mà mang theo nỗi lòng trắc ẩn khó nói thành lời. Ánh mắt như vậy làm ông có chút chột dạ.

Đứa con gái này đột nhiên khiến ông cảm thấy rất xa lạ, dường như không cách nào nắm chắc được trong tay. Từ trước đến giờ lòng ham muốn khống chế của ông rất mạnh. Cho nên với tình huống ngoài ý muốn này của Hàn Nhạn đã khiến ông cảm thấy rất tức giận.

Chu thị mềm mại tựa vào trước ngực của Trang Sĩ Dương, nói: “Tứ tiểu thư không có mẫu thân, cho nên bài xích với thiếp thân cũng là điều có thể hiểu được. Chẳng qua lão gia là phụ thân của con bé, dù sao phận làm con cũng phải giữ thể diện cho phụ thân. Ngày trước ở trước mặt hạ nhân, con bé lại ăn nói như vậy, không phải là đánh vào mặt của lão gia sao?”

Trang Sĩ Dương ngẩn ra, trong đầu lại hiện ra lời nói của Hàn Nhạn ngày hôm đó khuyên bảo Chu thị không được mặc quần áo màu sắc quá tươi sáng. Ông không biết từ khi nào Hàn Nhạn lại có tài ăn nói lanh lợi như vậy. Sắc mặt lập tức trở nên u ám.

Chu thị thấy đã đạt được mục đích, liền vội vàng cười nói: “Hôm nay thiếp thân đã đi gặp Ngũ thiếu gia.”

Trang Sĩ Dương cũng không ngờ bà lại đột nhiên nói một câu như vậy, bèn thuận miệng hỏi: “Thế nào?”

Chu thị vẫn tiếp tục vui mặt ở trong lòng của ông, giọng nói vừa u oán vừa thâm tình: “Sĩ Dương, thiếp thật sự muốn sinh nam nhi cho chàng.”

Trang Sĩ Dương nghe xong lời này, liền cho rằng bà ở chỗ Trang Hàn Minh đã phải chịu uất ức. Lập tức ông càng thêm bài xích hai tỷ đệ Hàn Nhạn. Lại vừa nghe thấy lời mong ngóng của người phụ nữ mềm mại

trong ngực, lòng tự ái của đàn ông lại càng thêm thỏa mãn, khó kìm lòng nổi, tiếp tục ôm Chu thị lăn một vòng.

Bóng đêm trêu chọc người, bên này thân nhau, nhưng mà tối nay trong Phù Dung Viên lại có người chưa chớp mắt.

“Xoảng!”, Chén sứ trắng có hoa văn đàn bướm trắng và mỹ nhân bị ném vỡ trên mặt đất. Tổ yến bên trong rơi vãi trên đất. Nha hoàn ở bên cạnh thở dài nhìn đồng bừa bọn kia. Đây chính là cháo tổ yến mà chủ tử đã cố ý dặn dò phòng bếp hầm suốt ba canh giờ. Cứ như vậy đã bị ném đổ hết.

Người phụ nữ nằm trên giường lườm nàng một cái: “Người cũng không tới, vật này còn có ích lợi gì?”, Bà lật người lại khế cắn răng: “Hôm nay lão gia thật sự nghỉ ngơi ở Củng Đồng Uyển sao?”

Tiểu nha hoàn sợ hãi nói: “Nô tỳ nghe người ta nói như thế.”

Người phụ nữ trẻ tuổi trên giường nhỏ kia chính là Mị di nương. Hôm nay bà thấy Trang Sĩ Dương hết sức thân mật với mẫu tử Chu thị, khiến bà đột nhiên có cảm giác bị uy hiếp. Bà không có con cái, có thể có một chỗ đứng nhỏ nhoi ở trong phủ này, hoàn toàn là dựa vào sự sủng ái của lão gia. Chu thị kia lại có một đứa con gái là Trang Ngừ Sơn, dĩ nhiên đã có một lợi thế hơn bà. Tuy Chu thị không xinh đẹp bằng bà, nhưng lại có vẻ rất quyến rũ, khí chất mềm mại này bà không thể học được. Nhiều năm nay, Trang Sĩ Dương đã quen với dạng mỹ nhân mạnh mẽ, trong phủ có thêm một người tính tình mềm mại ôn hòa, ít nhiều cũng sẽ có chút hứng thú. Nam nhân đều luôn ham thích đồ chơi mới mẻ. Bây giờ bà đã hơn hai mươi tuổi hoa, nếu như lúc này bị thất sủng, có muốn xoay người cũng rất khó khăn.

Vì vậy tối nay bà mới cố ý trang điểm ăn mặc thật đẹp, muốn hầu hạ Trang Sĩ Dương thật tốt, để giữ chặt trái tim của ông. Không ngờ gã sai vặt ở bên cạnh Trang Sĩ Dương lại đột nhiên tới thông báo, tối nay Trang Sĩ Dương muốn nghỉ ngơi ở Củng Đồng Uyển. Công sức bà tỉ mỉ ăn mặc, dặn dò phòng bếp hầm canh nóng, đều uống phí. Như vậy làm sao bà có thể không tức giận, có thể không hận được!

“Hồ ly tinh!” Mị di nương nghiêng rằng: “Mới vừa vào phủ đã không an phận như vậy rồi, làm như người Phù Dung Viên ta đều đã chết hết rồi sao! Chỉ là một mụ già, cũng muốn tạo sóng gió!”

Tiểu nha hoàn ở bên cạnh lên nhìn sắc mặt của bà, cuối cùng cũng mở miệng: “Chủ tử, khi này nô tỳ ra ngoài thì đụng phải nha hoàn cận thân của Tứ tiểu thư tên là Cấp Lam, nên đã nói chuyện với nàng ta một lát.”

Mị di nương biết nàng sẽ không vô duyên vô cớ nói đến chuyện này, trừng mắt nhìn nàng: “Nói chuyện gì?”

“Bẩm chủ tử, nghe Cấp Lam nói, gần đây Chu thị cực kỳ ân cần với Tứ tiểu thư. Hôm nay còn đi gặp tiểu thiếu gia, tặng không ít quà, sợ là có lòng nịnh bợ.”

Mị di nương giận dữ: “Cũng chỉ là một vị tiểu thư không được sủng ái mà thôi. Nịnh bợ, hừ, chẳng qua ả ta muốn tìm một trợ thủ thì đúng hơn!”

Bà uống một hớp trà điều hòa lại tâm trạng, rồi ngẩng đầu hỏi: “Bên Tứ tiểu thư nói thế nào?”

Tiểu nha hoàn tiến lại gần nói: “Cấp Lam nói Tứ tiểu thư là một người không hiểu chuyện, thấy Chu thị kia tốt với nàng, trông cũng có mấy phần vui vẻ.”

Mị di nương không nói gì, chỉ vuốt ve hoa văn trên mép váy của mình, một hồi lâu sau, liền đứng lên nói: “Kiều Mộng, kể từ hôm nay, ngươi nên thân thiết với nha hoàn cận thân của Tứ tiểu thư hơn một chút. ả ta muốn lôi kéo Tứ tiểu thư sao, nằm mơ!”

Tuy chỉ là một đứa con không được sủng ái, nhưng dù sao vẫn có tiếng nói ở trong tộc. Nếu như Trang Sĩ Dương có lòng nâng Chu thị lên làm chính thất. Chỉ cần Hàn Nhạn nói vài lời tốt đẹp ở trước mặt trưởng tộc, thì chuyện cũng sẽ được thành một nửa. Bà không thể để tình huống xảy ra như thế, phải nghĩ cách kéo Tứ tiểu thư đến bên mình mới được.

13. Chương 13: Kinh Thành Thủ Phủ

Thời tiết dần dần chuyển lạnh, mặt trời ngày mùa đông cũng không còn khiến người ta cảm thấy ấm áp nữa. Ngược lại các quầy bán đồ ăn của những người bán hàng rong lại tỏa mùi thơm nóng hổi của thức ăn, khiến người ta vừa nghĩ thấy đã sáng khoái.

Trong kinh thành, vẫn luôn lưu truyền câu nói “Đông nghèo, Tây giàu, Nam quý, Bắc loạn”. Đại ý chính là chỉ phía Đông đa phần là nhiều chỗ định cư của người nghèo. Phía Bắc trị an hỗn loạn. Phía Nam quan lại quyền quý chiếm đa số. Phía Tây giàu có và đông đúc nhất. Nghe nói khi Tiên hoàng còn sống từng có một người đạo sĩ đi du lịch khắp nơi đã nói rằng: “Thật ra nào có khoa trương như vậy. Chẳng qua là do vùng Đông Bắc gần sát ngoại ô, lại là vùng đất hoang vu nhiều rừng núi, đương nhiên sẽ không có người ở.”

Cầu Nam lại là nơi mà quý nhân trong kinh thích dừng lại nhất. Nơi này có rất nhiều chỗ chơi đùa, chủng loại đa dạng. Phàm là công tử thế gia nào cũng rất thích tới chỗ này tìm trò vui. Ngoại trừ thói quen, cũng bởi vì yêu thích cảnh vật xinh đẹp, tinh xảo của nơi này. Tìm một quán trà lịch sự tao nhã vừa uống trà vừa nghe đàn, chính là một hình thức giải trí rất thú vị.

Mắt thấy có một gian cửa hàng ở cuối Cầu Nam, bên trong rộng rãi sáng sủa. Tuy bài trí đơn giản mộc mạc, nhưng tiềm ẩn vẻ giàu sang bất phàm. Tấm bảng hiệu treo trước cửa là một hàng chữ lớn, ánh vàng rực rỡ: tiệm cầm đồ Phú Quý.

Lão trưởng quầy ở trong cửa hàng đang bận rộn tính toán sổ sách. Ngược mắt nhìn lan can tinh xảo ở lầu hai của hiệu cầm đồ, thì thấy một quán rượu.

Từ trên lầu hai nhìn xuống, không những có thể nhìn thấy dòng người hối hả ở phía dưới, mà nhìn về phía Đông đã có thể nhìn thấy một hồ nước xanh biếc như ngọc bích đang chảy róc rách bên dưới cầu Nam.

“Chỗ này thật tốt, chỉ sợ là có thể thống trị toàn bộ thắng cảnh một phương rồi.” Người thanh niên mặc áo màu đỏ, tay cầm ly rượu uống cạn một ngụm. Đôi mắt của hắn quyền rũ sóng sánh như biển hồ mê hồn. Nếu đôi mắt đó là của một cô gái, có lẽ nàng chính là một người xinh đẹp, tuyệt mỹ vô cùng.

Màn lụa rủ xuống khẽ lay động. Màu sắc xanh nhạt nhẹ nhàng, khoan khoái giống như sắc thái của bầu trời sau cơn mưa, hay dòng nước xanh biếc phản chiếu sắc trời. Bên ngoài bức rèm che có hai cô gái xinh đẹp đang gầy đàn tỳ bà. Âm thanh trong trẻo, êm tai tựa như ngọc trai rơi trên khay ngọc, làm lòng người say mê mẩn.

Toàn thân người thanh niên lộ vẻ giàu sang đang ngồi ở bên kia, người mặc áo choàng ngắn xếp tua màu đỏ thẫm, kim bài đính thạch anh đeo dọc ở bên người. Toàn bộ nút áo đều được may tỉ mỉ bằng chỉ bạc. Đầu đội mũ làm bằng vải nhung màu đỏ, khảm minh châu phát ra ánh sáng tím lấp lánh. Tay cầm đôi đũa ngọc gắp một miếng thức ăn bỏ vào trong miệng, nói: “Ta chưa từng thấy có người thích ăn quýt như huynh. Lão bản ta cũng không muốn chiêu đãi mấy kẻ rảnh rỗi, mỗi ngày đều chạy tới đây. Nếu chuyện Tiểu thiếu gia của Hách Liên gia chạy tới ăn chực ở tiệm Phú Quý của ta lộ ra ngoài, huynh không sợ có mọi người cười rộng rằng hết sao?”

Hách Liên Dục nghe vậy liền cười to: “Có gì mà phải sợ chứ! Giang Ngọc Lâu huynh là nhà giàu nhất thiên hạ. Chẳng qua ta chỉ đến ăn một bữa cơm, huynh cần gì phải hẹp hòi như vậy. Hơn nữa cũng đâu phải chỉ một mình ta ăn chực.”, Hắn hất cằm chỉ về phía đối diện: “Sao huynh không nói đến người kia?”

“Huynh ấy có đưa bạc, nhưng huynh không có.”, Giang Ngọc Lâu quan sát hắn từ trên xuống dưới: “Không bằng huynh vào làm việc cho tiệm Phú Quý của ta cũng tốt. Chỉ cần hát một điệu hát dân gian gì đó, rồi dùng sắc đẹp của huynh. Ta dám cá, không quá ba ngày, nhất định sẽ có vô số công tử cố hết sức ném lụa đỏ cho huynh.”

“Huynh!” Hách Liên Dục bình sinh ghét nhất là người ta nói hắn nam sinh nữ tướng. Thế mà cái gã đối diện hắn lại là một người mặt dày, hắn uất ức không thể làm gì hắn ta được. Trong cơn tức giận liền chuyển ánh mắt tới phía khác: “Vân Tịch, huynh mới vừa tới đã bắt đầu nhìn chăm chăm lầu dưới, dưới có gì hay à? Chẳng lẽ đã nhìn trúng cô nương nhà nào?”

Người thanh niên kia chính là Phó Vân Tịch, lúc này chàng đang ngồi dựa vào lan can. Con người đen như mực lại đang nhìn chăm chăm vào một chiếc xe ngựa vô cùng bình thường ở lầu dưới.

Phu xe dừng xe ngựa ở trước hiệu cầm đồ. Một lát sau, có hai cô gái bộ dáng giống như nha hoàn bước xuống, nha hoàn mặc áo màu xanh dương đứng ở trước buồng xe, vén rèm lên, đỡ người ở bên trong đi xuống.

Đó là một cô gái trẻ vóc người nhỏ nhắn, dáng vẻ ước chừng khoảng mười hai, mười ba tuổi. Nàng mặc một chiếc áo vải bông mỏng có chấm bi, bên ngoài chỉ đeo một dải gấm màu xanh quanh ngực, trông thật đơn giản. Mái tóc được chải thành hai búi tóc tròn tròn, nhìn từ trên cao khó có thể thấy rõ diện mạo của nàng, chỉ thấy nàng đang ôm một chiếc hộp bằng gỗ cao cỡ nửa người.

Hách Liên Dục đã sắp đến gần, thoạt nhìn cũng hơi sững sờ và kinh ngạc, nhưng cũng nhờ thế mà quên đi cảm giác khó chịu khi này. Hắn quay lại hỏi Giang Ngọc Lâu: “Cửa tiệm của huynh, không phải chỉ nhận bảo bối thôi sao?”

Giang Ngọc Lâu lắc đầu: “Phàm là vật giàu sang, đều không có lý do gì mà từ chối. Bảo bối hay không cũng không quan trọng.”

“Vậy thì thật kỳ quái.” Hách Liên Dục tự nhủ: “Cô nương kia ăn mặc tầm thường như vậy, lại dám bước vào cửa hàng nhà huynh. Hay là người ta đi nhầm chỗ vậy?”

“Huynh cho rằng tiệm Phú Quý của ta là chỗ nào, người bình thường cũng có thể đi nhầm sao?” Giang Ngọc Lâu tiếp lời nói: “Phú Quý không dễ dàng nhìn thấy, càng là người có bảo bối, càng phải che giấu kỹ càng.”

Hách Liên Dục hừ một tiếng, lại thấy Phó Vân Tịch ở bên cạnh hiem khi lộ vẻ hứng thú, cho nên hắn lại nhìn xuống phía dưới lần nữa.

Người con gái mặc quần áo bình thường kia lại chính là Hàn Nhạn. Nha hoàn đi theo làm bạn ở bên cạnh chính là Cấp Lam và Thù Hồng. Hôm nay bọn họ đến đây muốn cầm đồ. Chẳng qua thứ này chỉ sợ các hiệu cầm đồ bình thường trong kinh không dám nhận. Nhưng chỉ có mỗi tiệm Phú Quý, hiệu cầm đồ lớn nhất Kinh thành, mới có thể dám nhận món đồ này. Tuy vậy, cũng chỉ là có thể mà thôi.

Chưởng quầy là một ông lão tóc hoa râm, khi thấy đám người Hàn Nhạn đi tới. Ông ta không hề phớt lờ, mà lại đến nghênh đón, dẫn các nàng đến phòng chính. Sau khi sai người dâng trà thì ông ta nhã nhặn nói: “Cô nương chính là tới cầm đồ sao?”

Hàn Nhạn thầm tán thưởng, người nào buôn bán trong kinh mà không biết nhìn người. Bọn họ đều đã luyện thành những kẻ tinh ranh rồi. Hôm nay nàng cố ý ăn mặc bình thường, nếu ở trong cửa hàng khác, người ta thấy nàng ăn mặc nghèo nàn, tuổi lại còn nhỏ, chỉ sợ bọn họ đã khinh thường bỏ qua rồi. Thế nhưng lão chưởng quầy này chẳng những không có lộ ra ý khác, ngược lại còn hòa nhã như vậy, khó trách cửa hàng này buôn bán phát đạt nhất trong kinh thành.

“Đã làm phiền chưởng quầy rồi, chỉ là ta có một món đồ chơi nhỏ. Mong chưởng quầy nhìn thử xem nó đáng giá bao nhiêu tiền.” Nói xong nàng quay lại bảo Cấp Lam mở hộp gỗ ra.

Phòng chính và phòng ngoài của tiệm cầm đồ được ngăn cách bởi một tấm vải rèm thật dày. Hơn nữa còn có người đứng trông coi, chính là để phòng ngừa kẻ xấu. Vì vậy Hàn Nhạn cũng không lo lắng, Cấp Lam bước lên mở cái hộp ra, để lộ món đồ bên trong trước mắt mọi người.

“Cái này. . .” Chưởng quầy giật mình.

Hàn Nhạn nghiêng đầu cười: “Chưởng quầy, ước lượng giá đi.”

“Cô nương có ý gì?” Lão chưởng quầy lập tức trầm mặt: “Chẳng lẽ cô nương muốn đùa giỡn lão phu sao?”

Hàn Nhạn nói: “Chưởng quầy không nhận ra vật này sao?”

Chưởng quầy nghe vậy thì sững sờ. Thành thật mà nói, quả thật ông không nhìn ra giá trị của món đồ trước mặt. Huống chi món đồ này trông quá bình thường. Từ lúc ông bắt đầu vào tiệm Phú Quý làm ăn, mỗi ngày đánh giá bảo bối không xuể, đã luyện được một đôi mắt tinh đời. Lúc này khi thấy một cô gái nhỏ đi tới, tuy quần áo mộc mạc, dáng vẻ cũng bình thường, nhưng lại ôm cái hộp cực kỳ cẩn thận. Khiến ông không thể khinh thường đồ vật trong tay đối phương, nhưng thật không ngờ khi mở ra xem lại là thứ như vậy.

Ông nhìn kỹ vật trong rương một lần nữa, xác định đó không phải đó không phải là bảo bối gì cả, nhất thời có chút khó chịu: “Ta nhìn liền nhận ra được, đó chỉ là vật không đáng giá! Nếu như cô nương không có vật gì khác, thì tới cửa hàng cầm đồ khác là được rồi.”

Hàn Nhạn còn chưa kịp mở miệng, thì Thù Hồng đã nói: “Lão chường quây! Nếu như ông cứ để cho cô nương nhà chúng ta rời đi. Chỉ sợ nếu chủ nhân nhà ông biết được, thì sẽ trách mắng ông đấy.”

Chủ nhân phía sau hiệu cầm đồ và quán rượu ở tiệm Phú Quý cũng không phải là ông lão trước mắt, mà là Giang Ngọc Lâu nhà giàu nhất kinh thành hiện nay. Người này buôn bán rất có đạo đức, tuổi chỉ mới hai mươi, nhưng đã làm ăn buôn bán lớn như vậy, lại có thể mở được một cửa hàng hoành tráng ở trong kinh thành.

Lão chường quây ngẩng lên nhìn cô gái trẻ ở trước mặt. Cái đầu nhỏ nhỏ, trên khuôn mặt tròn nhỏ mập mạp của đứa trẻ lộ ra nụ cười tự tin. Cô gái ung dung quan sát ông, dường như vật mà nàng đang cố hết sức nắm chặt trong tay chính là một bảo bối. Ông lập tức liền hồ nghi, rồi lại nghe Hàn Nhạn nói: “Xin lão chường quây bớt buồn phiền, ông cứ gọi chủ nhân nhà ông ra, ta bảo đảm ngài ấy sẽ không trách cứ ông.”

Lão chường quây nhìn nàng một cái, rồi cuộc quyết định nói với một gã sai vặt ở bên cạnh: “Người đi thông báo với công tử một tiếng. Vị cô nương này muốn làm một cuộc buôn bán lớn.”

14. Chương 14: Trân Bảo Có Độc

Lúc Giang Ngọc Lâu đang nếm thử rượu ngon làm từ nho do Tây Vực chuyển tới giá trị lên đến trăm lượng bạc ròng, thì thấy một gã sai vặt mặc áo màu xám tro đứng ở bên ngoài bức rèm che nói: “Công tử, dưới lầu có một vị cô nương tới bán bảo bối. Nhưng mà Phương chường quây không nhìn ra được lai lịch của nó, nên mời ngài đi xuống xem một chút.”

Giang Ngọc Lâu nghe vậy liền ngẩn ra, hắn cũng hiểu rất rõ ánh mắt xem đồ của lão Phương. Ngay cả lão Phương cũng không thể nhìn ra được vật đó là gì, nhưng vẫn cứ một mực nói đó là một bảo bối. Chuyện này khá thú vị đây!

Về mặt Hách Liên Dục vô cùng hứng thú: “Không phải là tiểu nha đầu vừa mới đi vào kia chứ? Ha ha, chỉ sợ người ta muốn trêu đùa huynh mà thôi, chứ nào có món bảo bối gì.”

Phó Vân Tịch ở bên cạnh một tay cầm ly rượu khê ngừng lại giữa không trung, lắc lắc đầu nói: “Chưa chắc.”

Giang Ngọc Lâu đã vén áo bào đứng lên, lười biếng nói: “Sao cũng được, dù sao cũng lâu rồi ta chưa thấy có món đồ chơi nào mới mẻ trong kinh thành. Gia lập tức sẽ xuống đó một chuyến để xem đó là bảo bối gì. Các huynh cứ tiếp tục uống, không cần chờ ta.” Hắn vén bức rèm lên, đi theo gã sai vặt kia xuống lầu.

Hách Liên Dục hừ nhẹ một tiếng: “Chỉ sợ là phải mất hứng quay về mà thôi.”

Phó Vân Tịch dường như đang suy nghĩ điều gì đó, vẫn nhìn chằm chằm xe ngựa ở lầu dưới, về mặt không thấy có gì khác thường.

Nói đến Giang Ngọc Lâu theo người làm đi tới cửa hàng, vừa đi vào phòng chính đã thấy một cô gái nhỏ đang ngồi trên chiếc ghế ở giữa phòng.

Phương chường quây vừa thấy hắn tới, thì thở phào nhẹ nhõm nói: “Công tử.”

Chàng giơ tay lên: “Vị này chính là cô nương muốn bán bảo bối à?”

Hàn Nhạn đáp lại ánh mắt của hắn, cất cao giọng nói: “Công tử nói quá lời rồi. Thứ này cũng không phải là món bảo bối gì, chỉ là một món đồ chơi mới mẻ mà thôi.”

Giang Ngọc Lâu hết sức ngạc nhiên trước câu trả lời của nàng. Khi nhìn thấy điểm tâm và trà xanh ở trên bàn ăn, hắn càng thêm tò mò. Khi này hắn chỉ thấy nàng chẳng qua là một bé gái chưa tới tuổi cập kê. Cho

nên chàng cũng không để ý. Giờ thấy nha đầu này thật can đảm, người trong kinh tới tiệm Phú Quý của chàng, có ai mà không hết sức thận trọng. Nha đầu này lại là người trầm ổn bình tĩnh, thản nhiên giống như đây là vườn hoa phía sau nhà mình. Vẫn còn có tâm trạng ăn uống, thật không biết có phải nàng là nghệ con không sợ cộp hay không.

Trong lúc chàng đang xem xét Hàn Nhạn, thì chính bản thân Hàn Nhạn cũng đang cố hết sức tạo ình vẻ bề ngoài trấn định. Những chỗ giống như tiệm Phú Quý này, khi quý nhân trong kinh thành vào đây cũng có vài phần bất an lo lắng. Nhưng nàng lại không thể rút rè, sợ sệt bây giờ được. Bởi vì, sau này nàng vẫn phải đến chỗ này thường xuyên. Hôm nay là lần đầu ra trận, tuyệt đối không thể thua khí thế.

Giang Ngọc Lâu nhú mày, đi thẳng về phía rương gỗ kia. Ánh mắt khẽ lướt qua, hai gã sai vặt liền lấy đồ vật ở bên trong ra.

Lòng bàn tay Hàn Nhạn giờ phút này đã ướt đầm mồ hôi, nàng cẩn thận dò xét sắc mặt của Giang Ngọc Lâu. Người được đồn là giàu có nhất kinh thành xem ra còn trẻ tuổi hơn so với tưởng tượng của nàng, trông hẳn có vẻ là một người thông minh. Khí chất thoát tục, dung mạo cũng rất tuần tú, chỉ là cách ăn mặc của hẳn. Hàn Nhạn nhú mày, hẳn ăn mặc như thế rất sợ người ta không biết bản thân là người có tiền.

Quần áo đắt tiền giàu sang như vậy, vừa có dáng vẻ xinh đẹp bình thường lại vừa có khí chất quý phái, bộ dáng nhẹ nhàng thoải mái như thế kia quả thật đáng tiếc. Thời điểm nàng đang âm thầm tiếc hận, thì người nọ cũng đã ngẩng đầu lên, vừa vặn đối diện với ánh mắt của nàng. Hàn Nhạn sau khi kinh ngạc thì hơi đỏ mặt, liền quay mặt qua chỗ khác.

Giang Ngọc Lâu không thể hiểu được vì sao nha đầu kia lại nhìn mình có vẻ tiếc hận như vậy. Thật khó hiểu! Hẳn thấy Hàn Nhạn lúng túng quay mặt qua chỗ khác, liền cười nói: “Bảo bối này của cô nương hình như có chút lai lịch, nhưng không biết tại hạ có đoán đúng hay không.”

Hàn Nhạn nhìn hẳn chằm chằm, thấy từ trong miệng hẳn phát ra hai chữ: “Hào Bằng (Đại bàng gào thét).”

Món đồ được gã sai vặt khiêng ra, ngoại trừ tấm vải đen che phủ ở bên ngoài ra. Thì chính là một chiếc lồng khổng lồ bằng vàng. Trong lồng có một con chim lớn chừng bàn tay, đang nằm ở trong lồng khẽ đảo mắt.

Con chim này nhìn qua có vẻ bình thường, trông không khác gì một con chim sẻ. Điểm khác biệt duy nhất chính là toàn thân nó có màu đen, trên chiếc đuôi dài có một nhúm lông màu trắng, nhưng nó cũng không phải là loài chim nổi tiếng hay quý giá gì.

Hàn Nhạn cười thầm trong lòng, quả nhiên là người biết nhìn hàng, ngay sau đó nàng liền gạt đầu một cái: “Đúng vậy.”

Đại bàng có bản tính Dâm Độc, vừa sinh ra, người gặp vội tránh đi. Khi nó gặp được phụ nữ, liền chủ động mố lên đòi giao hợp. Người địa phương trói chúng vào người rơm mặc áo đỏ thẫm, cài trâm hoa trên đầu, đại bàng lập tức không ngừng xuất tinh trên đó. Người phụ nữ càng chống cự, thì nó càng mạnh mẽ hăng hái.

Con Hào Bằng ở trong chiếc lồng kia chính là một loại chim của Miến Điện. Loại chim này có bản tính Dâm Độc, vừa gặp được con gái xinh đẹp sẽ xuất tinh ngay tại trên người. Chất lỏng do bọn chúng tiết ra gọi là Xa Linh, đó là một loại xuân dược quý giá. Chỉ dựa vào mùi hương thôi cũng có thể làm cho người ngửi lập tức nảy sinh phản ứng. Nếu như ăn vào, lại có thể trở thành linh đan diệu dược.

Thay vì nói Hào Bằng là một loại chim quý giá, không bằng nói là Xa Linh do nó tiết ra là dược vật quý giá. Nếu như không phải ở kiếp trước, sau khi Hàn Nhạn thoát khỏi tay sơn tặc. Cả ngày luôn nhốt mình đọc sách ở trong nhà, trong lúc vô tình đọc được một quyển sách cổ ghi chép về loại chim này. Thì có lẽ chính nàng cũng sẽ không ngờ lai lịch của một con chim nhỏ lại có thể phức tạp đến vậy.

Chẳng qua cho dù thứ này là bảo vật quý giá, thì cũng tuyệt đối không thể dính vào.

Giang Ngọc Lâu liên tục kinh ngạc. Nha đầu này dường như cũng biết rõ động vật Hào Bằng này. Hơn nữa khi đối mặt với một người nam nhi như hẳn, nàng lại có thể vô tư thản nhiên. Nhất thời sắc mặt hẳn có chút kỳ quái.

“Nếu như Giang công tử đã biết giá trị của Hào Bằng, có thể ước lượng một cái giá hay không?”

Giang Ngọc Lâu vuốt ve chiếc quạt trong tay, trông mắt hơi dao động: “Hào Bằng này tuy là bảo vật quý giá, nhưng cũng không thể bán ra ở trong kinh thành. Nhân tiện xin hỏi cô nương một câu, cầm đồ sống hay là chết?”

Hàn Nhạn nghe xong lập tức nóng giận, thứ này đương nhiên là cầm đồ chết rồi. Chẳng lẽ có ngày nào đó nàng còn phải cầm bạc tới đây chuộc nó về sao? Nàng mất kiên nhẫn trả lời: “Cầm đồ chết.”

Giang Ngọc Lâu thấy nàng nổi nóng, lại càng cảm thấy nàng rất thú vị: “Cô nương cho rằng nó đáng giá bao nhiêu?”

“Một ngàn lượng hoàng kim.” Sau khi nói ra những lời này, Hàn Nhạn lập tức nhìn chằm chằm người đối diện không hề nháy mắt. Nàng muốn nhìn xem một chút manh mối gì đó từ nét mặt của hắn. Nào ngờ Giang Ngọc Lâu chỉ vung tay lên: “Lão Phương, đi lấy ngân phiếu.”

Việc này sao lại đơn giản như thế? Hàn Nhạn kinh ngạc, vốn cho là ra giá cao như vậy, nhất định sẽ phải tranh chấp một lúc với Giang Ngọc Lâu. Không ngờ tới chàng lại dễ dàng đồng ý như vậy. Phải biết rằng mười mấy lượng bạc cũng đã đủ ột gia đình bình thường ăn trong một năm rồi. Chẳng lẽ con Dâm Điều này còn có thể đổi được giá cao hơn sao? Như thế chẳng phải nàng bị lỗ vốn rồi sao! Nghĩ tới đây, lập tức vội vàng nói tiếp: “Đây chẳng qua chỉ là giá tiền của con chim, cái lồng kia còn cần hai trăm lượng hoàng kim.”

Giang Ngọc Lâu cười nói: “Đi lấy.”

Hàn Nhạn thấy chàng cười nói vui vẻ, thì càng thêm xác định là mình đã làm một cuộc buôn bán thua lỗ. Dù sao đối phương lại chính là người giàu có nhất trong kinh thành, nếu như để ỉnh kiếm lợi, thì sao có thể được xem là người có thủ đoạn. Hôm nay mình thua lỗ cũng không sao, sau này vẫn còn phải tới nơi này buôn bán. Sau khi bình tĩnh lại liền nói: “Ta cũng cần một trăm lượng bạc vụn, làm phiền Giang công tử rồi.”

Sau khi thu xếp xong mọi việc, Hàn Nhạn cất ngân phiếu đi, dặn dò Cấp Lam và Thù Hồng cất bạc vụn xong, rồi khẽ cúi chào Giang Ngọc Lâu: “Chuyện hôm nay mong công tử đừng nói ra ngoài, tiểu nữ xin cáo từ.”

Thế nhưng Giang Ngọc Lâu lại gọi nàng dừng lại: “Tại hạ mạo muội hỏi một câu. Làm sao cô nương có được con Hào Bằng này?”

Một cô nương chưa lấy chồng, làm sao có thể có vật không nên có như thế này.

Hàn Nhạn không quay đầu lại: “Là người khác tặng.” Khóe miệng khẽ nở một nụ cười lạnh, đúng vậy, là Chu thị tặng.

Giang Ngọc Lâu chợt nhíu mày, nhỏ giọng dặn dò người bên cạnh: “Người đi theo xe ngựa kia. Điều tra xem đó là cô nương nhà nào.”

Nàng thật can đảm, dám giao dịch buôn bán như vậy với hắn. Ánh mắt nhìn sang lồng chim trên bàn, hắn khẽ cười một tiếng. Phải mau đem lên cho bọn Vân Tịch xem về thứ đồ chơi mới mẻ này mới được.

15. Chương 15: Dụng Tâm Hiểm Ác

Vừa mới trở về phủ, Trần ma ma đã vội vàng nói với nàng: “Tiểu thư, tiểu Thiếu gia đang chờ người ở trong sân đấy.”

Hàn Nhạn nhíu mày: “Thằng bé đến nhanh thật!” Tuy vậy khuôn mặt vẫn hiện lên ý cười, ánh mắt cũng dịu dàng hơn nhiều.

Trong sân vườn của Thanh Thu Uyển có một cậu thiếu niên mặc áo vải màu xanh đang ngồi bên cạnh bàn đá. Khi nghe thấy tiếng bước chân, liền quay đầu lại cười với nàng: “Tỷ tỷ!”

Hàn Nhạn cười nói: “Đệ ngồi ở trong sân làm gì, không sợ gió lạnh thổi qua sao. Ma ma đã đốt bếp lò ở trong phòng, mau vào đi. Cấp Lam, mau lấy một phần Thiên sơn ngân châm mới hái hôm qua đưa cho Thiếu gia dùng.”

Trang Hàn Minh mỉm cười đứng dậy đi tới, mở miệng nịnh nọt: “Vẫn là tỷ tỷ thương đệ.”

Trở lại trong phòng, Hàn Nhạn lại bảo Thu Hồng đặt một chiếc lò sưởi nhỏ bằng sắt vào trong tay của Trang Hàn Minh. Rồi bảo đệ đệ uống một ngụm trà ấm, khi thấy sắc mặt của đệ đệ hồng hào ấm áp, nàng mới nói: “Hôm qua Chu thị tới tìm đệ sao?”

Nhắc đến Chu thị, sắc mặt của Trang Hàn Minh lập tức thay đổi, hừ lạnh: “Không có gì hay, đệ vừa nhìn thấy họ đã thấy ghê tởm.”

“Đệ và họ không xảy ra xích mích gì chứ?” Hàn Nhạn lo lắng hỏi. Đệ đệ này của nàng dù sao vẫn còn nhỏ tuổi, lại không hiểu rõ những thủ đoạn dơ bẩn trong đại trạch viện, cộng thêm tính tình háo thắng của thiếu niên trẻ tuổi chỉ e sẽ dễ dàng gây xích mích với Chu thị. Nếu rơi vào trong miệng lưỡi của người khác, ngược lại sẽ dễ cho người ta nghĩ rằng đứa nam nhi của thê tử trước này đối xử hà khắc với di nương vừa mới vào phủ. Như thế Trang Sĩ Dương cũng sẽ sinh lòng bất mãn.

Trang Hàn Minh lắc đầu một cái: “Đệ nghe theo lời dặn của tỷ, chỉ đối xử cực kỳ lạnh nhạt với bọn họ. Họ đưa quà xong đệ liền đuổi đi.”

Khóe miệng Hàn Nhạn giương lên thành nụ cười, cất giọng mỉa mai: “Tặng quà, bà ta cũng thật biết cách tặng quà!”

Tối hôm qua, sau khi Cấp Lam hỏi thăm tin tức trở về, nói cho Hàn Nhạn biết mẫu tử Chu thị đã tới gặp Minh nhi. Chỉ nói là đến tặng quà gặp mặt ngày đầu vào phủ, nhưng mà bà ta tặng rất nhiều quà, hơn nữa nghe nói đều là những món đồ quý giá.

Nàng không tin mẫu tử Chu thị lại có lòng tốt như thế. Nếu họ làm vậy, chắc chắn là có mục đích gì đó. Tối hôm đó, Trang Hàn Minh sai nha hoàn thân cận đưa một vật tới chỗ nàng, chính là con chim trong chiếc lồng kia.

Lúc đó Chu thị nói với Trang Hàn Minh rằng, con chim này cực kỳ thú vị, nó rất yêu thích những cô gái xinh đẹp. Nếu như nó thấy mỹ nhân, ngay lập tức nhào lên người cô gái kia bày tỏ thân mật. Các công tử nhà giàu ở trong kinh thành cũng thường chơi đùa các loại chim nhỏ này. Trang Hàn Minh còn nhỏ tuổi, đương nhiên sẽ có hứng thú với món đồ chơi mới mẻ này. Chẳng qua bây giờ Trang Hàn Minh rất căm ghét mẫu tử Chu thị, cho nên cũng không thích con chim này của bà, dứt khoát sai người cầm đem cho Hàn Nhạn. Dù sao con gái cũng đều yêu thích những động vật nhỏ này. Nhưng thật không ngờ, sau khi Hàn Nhạn nhìn thấy con chim này liền kinh ngạc. Vừa nhìn một cái đã thấy con vật này có hình dáng rất giống Hào Bằng được mô tả trên quyển sách cổ. Cộng thêm việc Trang Hàn Minh truyền đạt lại lời nói của Chu thị cho nàng biết, thì càng thêm xác định đây chỉ là một con Dâm Điểu.

Thủ đoạn của Chu thị thật là ác độc! Nếu như là một thiếu niên bình thường, khi thấy con chim mới lạ như vậy, tất nhiên sẽ phải lập tức bảo người đi tìm một cô gái xinh đẹp tới để thử nghiệm. Đến lúc đó sau khi con Hào Bằng này thấy người đẹp sẽ động tình, tiết ra Xa Linh. Mùi hương của loại xuân dược này chỉ cần vừa ngửi sẽ khiến cho người ta mất hồn mất chí. Như vậy, dễ dàng xảy ra quan hệ nam nữ với người con gái kia. Lâu ngày, sẽ trở thành phế vật lún sâu vào nữ sắc. Mà năm nay Minh Ca Nhi chỉ mới vừa tròn mười một tuổi. Chu thị làm như vậy chính là để hủy hoại Minh Ca Nhi mà!

Ở trong kinh thành, người có thể nhận biết con Hào Bằng này rất ít. Ngay cả Phương chưởng quầy từng xem qua vô số bảo vật cũng không thể biết được thứ này. Huống chi ở trong phủ, lại càng khó có người nào biết được. Một chiêu này của Chu thị vừa mị mờ vừa ôn hòa. Ngày sau nếu Minh nhi xảy ra chuyện gì, cũng sẽ không có ai nghi ngờ đến con chim nhỏ kia! Kiếp trước Minh nhi vì kỹ nữ thanh lâu mà bị nhốt vào đại lao, không chừng lại chính vì lý do này. Nghĩ đi nghĩ lại, sắc mặt của Hàn Nhạn liền lạnh xuống, thì ra ngay từ khi bắt đầu, Chu thị đã bố trí xong xuôi tất cả!

Trang Hàn Minh nhìn sắc mặt u ám của Hàn Nhạn, cũng không đoán ra được điều gì, nên hỏi: “Nhưng mà con chim này có gì không tốt sao?”

Hàn Nhạn không muốn nói rõ cho đệ đệ biết loại chuyện dơ bẩn đó, chỉ nói mơ hồ: “Đây là một loài chim có độc, không thể gần thân thể của nó.”

“Cái gì?” Trang Hàn Minh nghe xong liền giận dữ: “Họ thật độc ác, dám cả gan mưu hại đệ ngay trong phủ! Tỷ tỷ, chúng ta mau nói cho phụ thân biết đi!” Nói xong liền lập tức đứng dậy.

Hàn Nhạn kéo lại: “Đệ làm gì vậy! Bây giờ đệ đi nói cho phụ thân biết, ngược lại sẽ khiến cho hai mẫu tử họ nghi ngờ. Sau này có thể họ sẽ tiếp tục đưa thêm đồ tới phòng của đệ. Không bằng bây giờ tạm thời gạt họ, như vậy họ sẽ tạm thời không làm gì cả.”

Trang Hàn Minh nhìn nàng nói: “Tỷ, bây giờ con chim đó đang ở phòng tỷ, tỷ có bị sao không?”

Hàn Nhạn cười nói: “Yên tâm đi, hôm nay tỷ đã tới hiệu cầm đồ, đem cầm con chim kia và cả chiếc lồng đó rồi. Mẫu tử bọn họ muốn tặng thì cứ tặng, chúng ta sẽ đem những thứ đó đổi hết thành bạc, muốn xài như thế nào thì xài!”

Trang Hàn Minh trợn to hai mắt: “Tỷ, tỷ dám lén lút trốn ra khỏi phủ sao?”

“Xuyt”, Hàn Nhạn trừng mắt: “Đệ muốn cho toàn bộ mọi người trong phủ đều nghe thấy sao?” Dừng lại một chút, nói tiếp: “Chuyện này không có ai biết đâu, đệ đừng lo lắng”. Nói xong liền móc ngân phiếu từ trong ngực ra: “Đây là ngân phiếu mới đổi hôm nay, đệ cầm lấy đi.”

Trang Hàn Minh lắc đầu, nhét ngân phiếu trở lại vào tay Hàn Nhạn: “Thường ngày đệ cũng không có việc gì cần dùng đến bạc. Tỷ cứ giữ lại đi. À đúng rồi...”, đột nhiên cậu nghĩ đến cái gì, lại nói: “Chu thị còn tặng đệ rất nhiều quần áo và đồ chơi nhỏ. Đệ thấy những bộ quần áo kia cũng khá tinh xảo chắc đó là vật có giá trị. Những món đồ chơi nhỏ kia cũng là vật quý hiếm, không bằng tỷ tỷ đều đem đi cầm đồ hết đi.”

Quần áo? Đồ chơi?

Đôi mắt Hàn Nhạn hơi híp lại, miệng nở một nụ cười khinh khỉnh.

Quần áo tinh xảo và đồ chơi quý hiếm, chính là muốn Minh nhi trở nên bại hoại, trở thành một cậu ấm không học vấn không nghề nghiệp, suốt ngày chỉ biết chơi đùa. Nếu Trang Sĩ Dương nhìn thấy, cũng sẽ cảm thấy đứa nam nhi này của ông chỉ có vẻ bề ngoài hào nhoáng, là đứa con phá sản đáng ghét. Nâng lên để giết, thủ đoạn của Chu thị thật cao tay!

“Nếu đệ rảnh rồi thì thu dọn một chút đi, ngoại trừ quần áo, còn những món đồ chơi khác đều đem qua để tỷ mang đi cầm đồ, đừng phụ lòng khổ tâm của di nương.”

“Tỷ”, Trang Hàn Minh cầm tay của nàng, chân thành nói: “Thường ngày đệ đều ở Quốc Tử Giám, nên chưa từng bước vào trong hậu viện. Dù sao đệ cũng là nam nhi, Chu thị vẫn sẽ cố kỵ vài phần với đệ. Nhưng tỷ thì khác, mọi việc nhớ phải cẩn thận một chút.”

Trong lời nói không che giấu sự quan tâm lo lắng, trong lòng Hàn Nhạn cực kỳ cảm động. Nàng nhìn thiếu niên ở trước mặt, bất tri bất giác, dáng người của Minh nhi đã cao hơn nàng rồi. Khuôn mặt nhỏ nhắn thanh tú đã có chút nét kiên nghị của người nam nhi, bớt đi vẻ ngây thơ của đứa trẻ ngày nào. Kể từ sau khi mẫu thân qua đời, dường như Minh nhi đã cao lớn hơn không ít. Bất chợt lòng nàng cảm thấy mềm mại ấm áp.

Trần ma ma nhìn đôi tỷ đệ này không khỏi cảm động. Suy cho cùng cũng là tỷ đệ ruột thịt, tình cảm không phải là giả dối. Trong phủ này, khắp nơi đều là cạm bẫy, đều là người không có lòng tốt. Thật đáng thương cho đứa nhỏ thông minh này. Cũng may tiểu thư là người hiểu chuyện, có tâm tư và cơ trí. Khi bà nhìn thấy sự thông tuệ của nàng cũng phải khen ngợi nức nở. Ít nhất nàng sẽ không để cho người khác mặc sức chém giết tại Trang phủ này.

Bên kia, Trang Sĩ Dương và Chu thị mới vừa trải qua một hồi lăn qua lăn lại. Thân thể mềm mại không một mảnh vải của Chu thị dựa vào người đàn ông, giọng nói quyến rũ làm say lòng người: “Lão gia, mấy ngày nữa là tới dạ yến trong cung, các đại thần đều phải mang nữ quyền theo . . .”

Trang Sĩ Dương mới vừa phóng túng dục vọng của mình, nên vô cùng thỏa mãn. Khi nghe bà nói ông cũng lập tức hiểu rõ, cười một tiếng: “Đương nhiên phải dẫn yêu tinh nhỏ này theo rồi. Nàng là tâm can của gia, không mang nàng theo thì mang ai theo?”

“Thân phận của thiếp chỉ là thiếp”, Đôi mắt trong suốt của Chu thị khẽ rưng rưng, trông thật phong tình vạn chủng: “Thân phận của Ngừ nhi cũng chỉ là một con giá của thiếp. Nếu đi theo lão gia, sợ là sẽ bị người có lòng sẽ nói xấu.”

“Nàng là người của gia, Ngừ nhi là con gái của gia, kẻ nào dám nói! Hơn nữa ai nói nàng chỉ là thiếp chứ? Gia đã từng nói sẽ nâng nàng lên làm chính thê, sớm muộn cũng có một ngày nàng chính là Đại phu nhân của Trang phủ này!”

Chu thị nhận được lời bảo đảm của Trang Sĩ Dương, không kìm được vui mừng, bà vui mặt vào lồng ngực trần trụi của người ông: “Lão gia nói cái gì thì chính là cái đấy.”

Trang Sĩ Dương chỉ cảm thấy cái thân thể mềm mại kia đang kích thích mình, lập tức đè bà ở dưới thân, trong màn lại lập tức vang lên tiếng rên rỉ.

Nha đầu quét dọn ở ngoài phòng nắm chặt cây chổi trong tay khẽ căng thẳng, một lát sau liền bước nhanh đi ra khỏi sân nhỏ.

16. Chương 16: Lục Đục Đầu Đá

Sau khi Hàn Nhạn dùng xong cơm tối thì quay về phòng viết chữ, hiếm khi mẫu tử Chu thị lại an tĩnh như vậy. Tuy đang bày mưu tính kế chuyện khác, nhưng nàng cũng không muốn bị người ta quấy rối giây phút yên tĩnh ngắn ngủi.

Không ngờ, mới vừa viết được một dòng, thì nha hoàn quét dọn ở trong sân đã chạy tới thông báo: Mị di nương tới.

Hàn Nhạn hơi nhú mày, nàng còn chưa tới tìm, thì bên kia đã tới tìm mình trước, ngược lại cũng bớt được việc rồi.

Lập tức đặt giấy bút trong tay xuống, thân thiện nói: “Mị di nương tới sao? Mau mau nghênh đón người vào đây.”

Người phụ nữ xinh đẹp ăn mặc quyền rũ bước vào khuê phòng của Hàn Nhạn. Bà liếc nhìn xung quanh, phản ứng đầu tiên là chau mày. Vật dụng sắm sửa ở trong phòng này thật quá bình thường. Hàn Nhạn với tư cách là đồng chính nữ của Trang gia, lại bị đối xử y hệt người thứ nữ tên Trang Cầm kia.

Hàn Nhạn cũng chỉ cúi đầu đứng ở cửa, tay nắm vạt áo, lộ rõ dáng vẻ chân tay luống cuống: “Di nương đã nhớ đến Nhạn nhi rồi sao?”

Mị di nương cẩn thận đánh giá Hàn Nhạn một chút. Nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn hồn nhiên ngây thơ của nàng, ánh mắt ẩn chứa sự lo lắng, cẩn thận và cố gắng lấy lòng. Ngay lập tức bà cảm thấy giá trị con người mình được nâng lên không ít. Tâm tình khó chịu trong mấy ngày qua do chỗ mẫu tử Chu thị bên kia cũng bắt đầu được thả lỏng. Bà nhìn Hàn Nhạn càng lúc càng thấy thuận mắt. Đưa tay vỗ vỗ bàn tay của Hàn Nhạn, dịu dàng nói: “Coi kìa, sao lại nói như vậy, di nương đương nhiên rất nhớ Tứ tiểu thư rồi. Tứ tiểu thư vừa khỏi bệnh, ta sợ thân thể con không khỏe, nên di nương mang theo vài món ăn đến thăm con này.”

Hàn Nhạn lập tức cảm thấy buồn nôn. Lúc mẫu thân còn sống, Mị di nương này có khi nào đối xử với nàng vui vẻ hòa nhã như thế. Trước giờ bà ta chỉ có ngẩng cao đầu ức hiếp sỉ nhục chứ chưa hề để Tứ tiểu thư này vào trong mắt đâu. Bây giờ lại đến lấy lòng như vậy, chỉ khiến cho Hàn Nhạn cảm thấy gượng gạo, giống như nuốt phải ruồi bọ, có miệng khó trả lời mà thôi.

Mị di nương thấy nàng không lên tiếng, liền cho là nàng đang sợ sệt. Bà càng thêm khinh bỉ đứa con gái dòng chính nữ này. Chỉ cảm thấy Hàn Nhạn là một đứa nhỏ dễ gây khó dễ, liền quyết tâm tạo mối quan hệ tốt với bên này.

Hàn Nhạn nhìn bà, cười ngọt ngào: “Cám ơn di nương đã quan tâm. Mấy ngày nay Nhạn nhi bị bệnh, mấy vị di nương khác cũng hết sức quan tâm Nhạn Nhi rất chu đáo. Nhạn nhi thật cảm động.”

Lời nói chân thành của nàng, nghe vào trong tai lại làm Mị di nương kinh ngạc, bà vội vàng nói: “Mấy vị di nương khác? Vậy còn có ai tới thăm con nữa?” Kiều Mộng ở bên cạnh khẽ kéo vạt áo của bà, lúc này Mị di nương mới ý thức được mình đang luống cuống, vội vàng che giấu tâm trạng, ho nhẹ một tiếng.

Hàn Nhạn dường như không hề phát hiện ra tâm trạng mất bình tĩnh vừa rồi của bà, vẫn khéo léo đáp lại: “Vãn di nương có bảo Tam tỷ tới đây một lần. Chu di nương và Ngừ Sơn tỷ tỷ thì lại thường xuyên tới đây, còn mang theo rất nhiều quà tặng.”

Mị di nương nghe vậy, lập tức siết chặt túi hương ở trong tay. Bà thầm oán hận, đồ tiện nhân này, động tác cũng nhanh thật!

Hàn Nhạn vẫn tiếp tục nói: “Hôm qua Chu di nương còn đi thăm Ngũ đệ, tặng rất nhiều đồ chơi, còn có một con chim nhỏ.”

Lúc Mị di nương nghe đến ba chữ con chim nhỏ thì đã mơ hồ cảm thấy có điều kỳ lạ, nhưng vẫn chưa nắm rõ trọng điểm. Chẳng qua nếu đến tặng những món đồ chơi nhỏ tinh xảo kia thì bà cũng có thể hiểu được. Tuy bà là một người Hồ Cơ do Thánh Thượng ban tặng. Nhưng mấy năm trước cũng đã từng được ma ma ở trong cung dạy dỗ. Lâu ngày, mưa dầm thấm đất. Cho nên bà cũng hiểu được thủ đoạn tranh giành tình cảm của nữ nhân ở trong gia đình. Nâng lên để giết, điều này cũng không xa lạ gì. Suy nghĩ một chút, liền cười híp mắt hỏi Hàn Nhạn: “Có vẻ con khá ưa thích mẫu tử Chu thị nhỉ?”

Hàn Nhạn rút cổ một cái, giống như sợ hãi nói: “Chu di nương và Ngừ Sơn tỷ tỷ đối xử rất tốt với Nhạn nhi, Nhạn nhi đều biết. Tuy họ không phải là mẫu thân...” Giọng nói càng ngày càng nhỏ.

Mị di nương nhướng mày, trong lòng thở phào nhẹ nhõm. Hiện tại điều bà lo lắng nhất chính là Chu thị lôi kéo được Hàn Nhạn, chiếm được lợi thế trước mặt Trưởng tộc. Nhưng mà nhìn thấy Hàn Nhạn này vẫn sợ nhiều hơn là kính với Chu thị, bà cũng mừng thầm. Trẻ con mà, đều luôn sợ kẻ mẫu. Tuy giao tình của mình và vị Tứ tiểu thư này không tốt lắm, nhưng dù sao cũng đã ở chung dưới cùng một mái nhà nhiều năm như vậy, cũng sẽ không xa lạ. Vì vậy sắc mặt liền thay đổi, lộ vẻ nghiêm túc, nói: “Chu thị này không hề tốt bụng nào đâu. Bà ta tặng quà cho các con chính là có lòng tính toán muốn hại các con đấy.”

Hàn Nhạn sợ hết hồn, vội ngẩng đầu lên: “Sao Mị di nương lại nói như vậy? Chu di nương rất tốt bụng, đừng nói oan cho họ.”

Mị di nương liền trừng mắt nhìn nàng, lấy tay ấn nhẹ cái trán của Hàn Nhạn, giọng điệu vô cùng thân thiết nói: “Con chính là một người lương thiện nên không hiểu đâu. Họ làm như vậy để khiến tiểu Thiếu gia mê muội mất hết ý chí đấy. Người không biết còn tưởng là bà ta đang lấy lòng, kỳ thật lại không hề có ý tốt như vậy.”

Hàn Nhạn kinh hoảng nhìn Mị di nương, dáng vẻ hoang mang lo sợ: “Vậy Nhạn nhi phải làm sao đây, Ngũ đệ còn phải thi Trạng Nguyên nữa.”

“Yên tâm, có di nương ở đây, sao có thể để cho bọn họ lật trời!” Mị di nương nói vài lời trấn an bà. Khóe môi Hàn Nhạn hơi nhếch lên, rốt cuộc bà ta cũng nói ra những lời này.

Hàn Nhạn cầm tay Mị di nương, mở miệng nói lời cảm kích: “Nhạn nhi và Ngũ đệ cảm ơn di nương, nhưng mà...” Vừa ngập ngừng vừa nói: “Con nghe nói mấy ngày tới trong cung sẽ tổ chức dạ yến. Phụ thân đã quyết định sẽ dẫn Chu di nương đi cùng.”

“Cái gì?” Mị di nương nghe xong lời này, ngay tức khắc lại mất kiên nhẫn lần nữa, lập tức đứng lên, suy nghĩ một chút, lại hỏi Hàn Nhạn: “Con nghe ai nói?”

Hàn Nhạn lắc đầu một cái: “Là nha hoàn của Nhạn nhi nghe người làm trong sân nói. Mị di nương, không phải phụ thân vẫn luôn rất thương yêu người sao? Tại sao lại dẫn Chu di nương đi theo?”

Mị di nương nghe những lời này lòng càng đau như dao cắt. Phải biết rằng dạ yến trong cung, nữ quyến mà thần tử dẫn theo bắt buộc phải là chính thất phu nhân. Vương thị đã mất, lần này người được dẫn theo ra ngoài cơ hồ sẽ tương đương với việc được chấp nhận với thân phận là chính thất phu nhân. Bây giờ nghe nói Trang Sĩ Dương muốn dẫn Chu di nương đi theo. Sao bà không thể không lo lắng?

“Tứ tiểu thư, hiện giờ sắc trời cũng đã muộn. Di nương cũng không làm chậm trễ thời gian nghỉ ngơi của con nữa. Ta đi về trước.” Mị di nương mở miệng nói, giữa lòng mày khó che giấu sự lo lắng, sốt ruột.

Hàn Nhạn mỉm cười hết sức ngây thơ: “VẬY để con bảo Thu Hồng tiễn di nương. Chu di nương giỏi trò xấu hại Nhạn nhi, nhưng nếu bà ấy được phụ thân sủng ái. Nhạn Nhi cũng đành phải chấp nhận. Chỉ là,” nàng cười ha ha: “Nhạn nhi thích Mị di nương hơn, Mị di nương đẹp hơn!”

Lời khen của trẻ con là chân thật nhất không hề giả dối. Mị di nương cũng nở nụ cười, chẳng qua tâm trạng nhanh chóng lại căng thẳng. Phải biết rằng dù sao Hàn Nhạn cũng chỉ là đứa bé mười hai tuổi. Mình muốn lôi kéo nàng, cũng cần phải làm chút chuyện để cho nàng đồng ý giúp mình có cơ hội thật sự trở thành chính thất phu nhân ở trong phủ này.

Theo Thu Hồng ra khỏi Thanh Thu Uyển, Kiều Mộng hết sức cẩn thận dò dặt quan sát sắc mặt của chủ tử nhà mình. Lão gia muốn dẫn Chu thị vào trong cung dự tiệc. Bất luận nói như thế nào, vấn đề này Chu thị đã chiếm được ưu thế.

“Hồ ly tinh!” Mị di nương đứng lại một chỗ, cắn răng oán hận.

Kiều Mộng tiến lại gần nói nhỏ: “Chủ tử, không thể để cho Cung Đồng Uyển vào cung. Mẫu tử bọn họ kiêu ngạo hống hách như thế. Nếu như thành công, về sau sẽ càng ngày càng không để chủ tử vào trong mắt.”

“Sao ta có thể để cho ả ta toại nguyện?” Mị di nương hừ lạnh một tiếng, trong mắt lóe lên một tia ác độc: “Người giúp ta chuyển lời cho Lâm Chung Gia.”

Kiều Mộng lập tức hiểu rõ, bóng dáng nhanh chóng biến mất ở trong bóng đêm đen như mực.

Trong phòng, Hàn Nhạn đang rảnh rỗi lột vỏ quýt, xé một múi đưa vào trong miệng, vị chua nồng khiến nàng phải nheo mắt lại.

Trần ma ma nhẩn nại hồi lâu, cuối cùng vẫn nói: “Tiểu thư nói cho Tam phu nhân biết tin này, chính là muốn cho Tam phu nhân vào cung sao?” Vừa nói vừa nhíu mày: “Tam phu nhân này cũng không phải là một người có thể dễ dàng mang lại lợi ích. Tiểu thư làm như khác nào vừa đuổi sói đi thì đã dẫn hổ về? Như vậy sao tốt được?”

Hàn Nhạn ngáp một cái: “Mị di nương kia đang muốn lôi kéo ta, trước mắt sẽ không làm gì ta đâu. Ngược lại lòng dạ của Chu thị quá sâu, lần này không thể để cho bà ta vào cung. Ma ma cũng thấy đấy, Mị di nương sẽ không để cho Chu thị vào cung, nhất định sẽ ngăn chân làm cho bà ta ầm ứ. Chu di nương không đi được, phụ thân cũng sẽ không để cho Mị di nương là một người Hồ Cơ có thân phận dè tiện vào cung để tự hạ thấp thân phận của mình đâu. Cùng lắm cũng chỉ có thể để cho Văn di nương đi cùng mà thôi.”

Trần ma ma còn muốn nói gì đó, nhưng Hàn Nhạn đã ăn hết quả quýt, nói một câu mơ hồ không rõ: “Chúng ta cứ việc xem kịch là được rồi.”

Nhưng mà sang ngày thứ hai, lại xảy ra một chuyện khiến Hàn Nhạn không ngờ tới, toàn bộ cục diện đều bị rối loạn.

17. Chương 17

Thiếu, sẽ thêm vào sau.

18. Chương 18: Hình Nhân Thế Mạng

Đại phu đã nhanh chóng chạy tới, Chu thị vội vàng đặt Trang Ngữ Sơn nằm ngang lên giường nệm ở trong phòng. Đại phu nâng tay bắt mạch, Trang Sĩ Dương vội vàng hỏi: “Ngữ Nhi bị sao vậy?”

Đại phu này là một người nam nhân trung niên. Hàn Nhạn chỉ nhìn ánh mắt ông cũng biết đây là một người khôn khéo, chắp tay nói với Trang Sĩ Dương: “Đại nhân đừng hoảng sợ, tiểu thư như vậy là vì bị trúng độc. Độc này sẽ khiến cho nạn nhân đau bụng không ngừng. Cũng may tiểu thư chỉ ăn một lượng ít. Lão phu sẽ viết một phương thuốc, tạm thời hốt hai thang thuốc về sắc cho tiểu thư uống, nghỉ ngơi khoảng hai ngày là khỏi phục lại.”

Trang Sĩ Dương vừa vội vàng sai người đi hốt thuốc, vừa nhờ đại phu bước sang xem xét bánh ngọt hình con thỏ trắng ở trên bàn. Thân ở nhà lớn, những chuyện tầm thường này đại phu ít nhiều cũng sẽ biết một chút. Chỉ thấy ông chần chừ trong chốc lát, liền bẻ bánh ngọt kia ra, để ở dưới mũi ngửi một cái, nhú mày nói: “Trong bánh ngọt này, sợ là đã hạ không ít độc.”

Trang Sĩ Dương lập tức hiểu ra, sai người lấy bạc trả cho đại phu rồi tiễn ông ra cửa, Hàn Nhạn để ý thấy, lúc đại phu kia gần đi đã liếc mắt với Chu thị, ánh mắt giao nhau dường như còn ẩn chứa ý nghĩ sâu xa.

Sau khi tiễn đại phu đi, Trang Sĩ Dương trở lại phòng khách, sai người kéo tên đầu bếp mới vừa bị đánh hai mươi gậy lên, trầm giọng nói: “Bây giờ người mau nói cho ta biết, là ai đã bảo người hạ độc vào trong bánh ngọt?”

Tên đầu bếp này tuy là một hạ nhân, nhưng ngày thường đều ăn ngon uống tốt, chưa từng phải chịu qua nhiều đau đớn như thế. Bỗng chốc bị đánh hai mươi gậy, người chỉ còn lại một hơi thở thoi thóp, khỏe miệng vẫn còn chảy máu, nói: “Lão gia, tiểu nhân bị oan, tiểu nhân không hề hạ độc.”

Chu thị cũng bước nhanh về phía trước, vô cùng đau đớn nói: “Người không hạ độc? Vậy tại sao đại phu lại nói bánh ngọt kia có vấn đề, càng không nói tới cây trâm vàng ở trong ngực người. Nếu không phải là có người mua chuộc, một hạ nhân như người, làm sao có được nó?”

Ánh mắt âm trầm của Trang Sĩ Dương nhìn chằm chằm tên hạ nhân kia: “Nói, cây trâm này là ai cho người?”

Tên đầu bếp kia hô to kêu oan: “Lão gia, tiểu nhân thật sự không biết, là nha hoàn Hạnh Nhi ở bên cạnh Nhị phu nhân cho tiểu nhân, nói là nhìn thấy tiểu nhân cực khổ nên khen thưởng.”

Cặp mắt của Lý ma ma hơi híp lại: “Cây trâm này có giá trị hơn mấy chục lượng bạc, một hạ nhân như người, được khen thưởng như vậy cũng không phải là quá cao rồi sao. Đừng đội nước bẩn lên người Nhị phu nhân!”

Hàn Nhạn vẫn đứng quan sát ở một bên xem tình hình phát triển như thế nào, chỉ thấy Trang Cầm gắt gao cắn môi, sắc mặt Văn di nương tái nhợt, gần như muốn ngất.

Trang Sĩ Dương chuyển sang nhìn Văn di nương, lạnh lùng nói: “Cây trâm này thật sự là của người?”

“Bẩm lão gia, đúng là của thiếp thân.” Văn di nương khó khăn đáp.

Lại nói bên này, Chu thị đã bắt đầu cảm thấy không đúng. Bà đã sớm mua chuộc người ở trong Phù Dung Viên, cũng biết rõ Mị thị tính toán điều gì, định tương kế tựu kế, muốn ả tỳ bê đá đập vào chân mình. Thế nhưng cây trâm này, tại sao lại trở thành vật của Văn thị rồi?

Bà lập tức có chút sốt ruột, Văn thị tính tình nhu nhược, đợi về sau từ từ dọn dẹp cũng không muộn. Bây giờ điều cấp thiết nhất là phải lật đổ Mị thị ngay lập tức, vì vậy bà đành mở miệng khuyên nhủ: “Lão gia, thiếp thân thấy Văn tỳ tỷ là người hiền lành tốt bụng, đối xử với Ngữ Nhi cũng rất tốt. Sợ là trong đó còn có hiểu lầm gì đó, đừng để bị người ta lợi dụng.”

Hàn Nhạn nheo mắt lại, tầm mắt rơi vào trên người Mị di nương, chỉ thấy lúc này sắc mặt bà ta đã lộ vẻ ung dung thoải mái, rõ ràng là đã biết từ trước.

“Cây trâm của người, tại sao lại xuất hiện ở trên người của hạ nhân?” Trang Sĩ Dương nhìn người phụ nữ hiền lành chậm chạp kia, trong lòng quả thật là tức giận không thể kiềm được.

“Cây trâm của thiếp thân đã bị mất từ mấy ngày trước.” Hai mắt của Văn di nương rưng rưng, vẻ mặt không giống như đang giả bộ.

“Dẫn Hạnh Nhi lên đây!” Trang Sĩ Dương lạnh lùng sai bảo hạ nhân.

Hạnh Nhi là nha hoàn cận thân của Văn di nương, lúc bị dẫn tới thì đã sợ hãi đến nỗi mặt không còn chút máu. Đúng lúc đó, tên đầu bếp vẫn luôn cẩn rắng kiên trì kêu oan đột nhiên lớn tiếng kêu lên: “Là nàng ta! Ngày đó nàng ta nói phu nhân thấy tiểu nhân vất vả, chăm chỉ nấu ăn, nên thưởng cây trâm này cho tiểu nhân. Tiểu nhân vừa nhìn thấy cây trâm thì trong lòng vui mừng, nên. . . nên vội vàng đi hỏi thử giá của nó. Lúc ấy tiểu nhân liền rời khỏi phòng bếp, chỉ có nha hoàn này ở lại! Nhất định là nàng ta đã hạ độc vào trong bánh!”

Trong mắt Hàn Nhạn thoáng hiện lên một tia mỉa mai. Mới vừa rồi còn ngậm chặt miệng không thể nói, trông thật đáng thương vô cùng. Bây giờ lại đột nhiên thay đổi khẩu cung. Trắng trợn ngậm máu phun người!

Trang Sĩ Dương giận dữ: “Chuyện người nói là sự thật sao?”

Tên đầu bếp kia nôn ra một ngụm máu rồi mới nói: “Tuyệt đối không dám lừa gạt lão gia.”

“Bốp” một tiếng, Trang Sĩ Dương tức giận ném vỡ ly trà trong tay, âm trầm tàn nhẫn nhìn Văn di nương nói: “Chuyện tới nước này, người còn có lời nào để nói?”

Trong mắt Văn di nương thoáng hiện lên một tia tuyệt vọng, không thể tin nổi nhìn đầu bếp đã ngã quỵ ở trên mặt đất, lại hơi liếc nhìn Trang Sĩ Dương, chột nhăm hai mắt lại.

Lại nghe thấy hai tiếng “bộp bộp”, Trang Cầm đã quỳ rạp xuống đất, kêu oan: “Phụ thân, nhất định không phải là do di nương làm! Nếu như di nương thật sự có lòng hạ độc, cần gì để lại cây trâm kia để cho người ta bắt được. Huống chi di nương chưa bao giờ tranh cái gì. . . Phụ thân!” Trên khuôn mặt nhỏ nhắn đã ngập tràn nước mắt. Nhưng nếu để ý nhìn kỹ, liền có thể phát hiện được sự oán hận trong mắt nàng.

Hàn Nhạn thở dài một tiếng trong lòng. Văn di nương bị người lấy ra làm lá chắn. Chu thị một lòng muốn lật đổ Mi di nương. Mi di nương lại là một người thủ đoạn, đổ hết mọi tai họa lên người Văn di nương. Kết quả đầu đi đầu lại, người vô tội nhất lại phải chịu phạt.

Trang Sĩ Dương biết Trang Cầm nói rất có đạo lý, người trong phủ của mình có đức hạnh gì ông còn không rõ sao. Văn di nương mặc dù không được sủng ái, nhưng nhiều năm qua vẫn an phận thủ thường, chưa từng để xảy ra sơ suất nào. Hôm nay lại muốn hạ độc hại con gái của mình, ngay cả ông cũng tuyệt đối không tin. Nhưng mà những lời này của Trang Cầm chính là đang nghi ngờ khả năng quản lý gia đình của ông, cho nên ông cực kỳ không thích: “Người bốt lảm mồm đi! Cũng chỉ là một tiện thiếp, tự coi mình là cái gì rồi!”

Thân thể Trang Cầm lập tức chấn động, quật cường cắn chặt môi, thẳng tắp quỳ gối, đáng vẻ không sợ thua.

Trong lòng Hàn Nhạn cũng khó chịu, đột nhiên sinh ra cảm giác đồng bệnh tương liên. Trang Hàn Minh đã lấy lý do phải trở về Quốc Tử Giám để rời đi, Hàn Nhạn cũng không muốn để cho cậu bé phải nhìn thấy những chuyện xấu xa bẩn thỉu này.

Chỉ trong chốc lát Trang Sĩ Dương đã cẩn thận suy xét lại mọi chuyện, cũng biết được chuyện hôm nay có chút kỳ lạ, chỉ sợ là do người khác làm. Trong phủ này tỷ đệ Hàn Nhạn còn quá nhỏ, tính tình của Văn thị lại rất dịu dàng, người duy nhất có thể khơi mào sự việc, chính là Mị thị. Mặc dù ông rất tức giận, nhưng lại không nổi giận với Mị thị. Dù sao cũng là người thiếp được ông sủng ái nhiều năm, hơn nữa ông cũng không thể rời được cơ thể kia. Quan trọng nhất, ông cần Mị thị giúp cân bằng thế lực trong phủ, không thể để cho Chu thị chuyên quyền.

Âm thầm suy nghĩ trong giây lát, đột nhiên xảy ra một chuyện khiến ọi người không thể ngờ được, Hạnh Nhi vẫn yên lặng quỳ trên mặt đất không nói một lời, đột nhiên cao giọng nói: “Lão gia, chuyện này không

liên quan tới di nương, là nô tỳ khó chịu khi thấy Chu di nương một mình chuyên sủng, nên đã tự mình tìm độc được mưu hại. Cây trâm kia là do nô tỳ trộm, chính là để sai khiến đầu bếp!”

Chu thị sững sốt: “Người nói láo!”

Lời nói này của bà quả thật là quá vội vàng. Mọi người lập tức nhìn bà, ánh mắt có chút ý vị sâu xa. Trong lòng bà hơi hoảng hốt, lại càng tức giận vì cái nha hoàn thích xen vào việc của người khác này. Lập tức tát mạnh vào mặt Hạnh Nhi khiến nàng ngã nhào trên mặt đất: “Người thật độc ác, lại dám làm ra loại chuyện đại nghịch bất đạo như vậy! Người đâu, đánh hai mươi hèo rồi bán vào thanh lâu!”

Hàn Nhạn kinh sợ, Hạnh Nhi này vẫn còn có lòng trung thành, nhưng mà nếu bị bán vào thanh lâu, cả đời này cũng sẽ bị hủy rồi. Thủ đoạn của Chu thị này thật là độc ác, lửa giận trong lòng lại sôi lên.

Vân di nương há miệng, còn chưa kịp nói, đã thấy bóng người ở trong phòng đột nhiên lao tới cột trụ bằng đồng ở bên cạnh. Động tác của Hạnh Nhi quá nhanh, không ai phản ứng kịp. Tới lúc nhớ ra phải chạy tới kéo lại, thì trên đất chỉ còn lại một bóng người ngã trong vũng máu.

“Hạnh Nhi!” Vân di nương kêu thảm một tiếng, đẩy người ở bên cạnh ra, lao đảo xông tới phía trước. Hạnh Nhi và bà đều là nha hoàn cận thân cùng nhau hầu hạ lão phu nhân, hai người tình như tỷ muội. Sau đó bà bị lão phu nhân đưa cho lão gia, Hạnh Nhi trở thành nha hoàn cận thân của bà, nhưng mà chưa từng có một chút ghen tỵ và oán hận. Hạnh Nhi đi theo bà, chưa từng có lấy một ngày sống thật tốt. Nhưng mà hôm nay, tỷ muội tốt của bà, Hạnh Nhi, lại bị những người này liên tiếp ép phải chết!

“Chủ tử”, Hạnh Nhi mở to mắt, máu từ trán bà chảy ra khắp khuôn mặt, khiến cho nàng trông rất dữ tợn và kinh khủng, nhưng bà lại khẽ mỉm cười: “Trong phủ này, chỉ có chủ tử đối xử với Hạnh Nhi tốt nhất. Hạnh Nhi không có gì báo đáp, chỉ có một cái mạng này.” Giọng nói nhỏ dần: “Nô tỳ van ngài một chuyện, giúp nô tỳ chăm sóc mẫu thân già. . .”

Vân di nương nắm chặt tay của nàng, khóc không thành tiếng: “Ta đồng ý với muội.”

Trên khuôn mặt của Hạnh Nhi rốt cuộc cũng lộ ra nụ cười thoải mái, nhìn Vân di nương nhẹ nhàng nói: “Vân Nhi . . . Kiếp sau lại tiếp tục làm tỷ muội nhé. Vạn lần không cần sinh ra trong gia đình giàu sang.”

Bà gọi chính là tên của Vân di nương lúc làm nha hoàn của lão phu nhân. Bên trong hai mắt đầm lệ mơ hồ của Vân di nương, giống như thấy lại cảnh xuân trăm hoa nở rộ rực rỡ vào năm ấy. Hai thiếu nữ ngày thơ cùng nhau nói cười đùa giỡn ở trong sân, họ cứ tưởng rằng mình sẽ có cả đời hạnh phúc, nhưng không ngờ số mạng trên người. Một người chịu khổ chết yểu, một người sẽ vĩnh viễn ở lại bên trong cái nhà lớn ăn thịt người, không thấy mặt trời.

Người trong ngực trút hơi thở cuối cùng. Vân di nương đặt thi thể Hạnh Nhi nằm xuống đất, nhìn đám người đang ngồi ở giữa phòng, bà cười buồn bã.

19. Chương 19: Bình Yên Trước Sóng Gió

Tất cả mọi người trong đại sảnh đều khiếp sợ, không ai đoán được là Hạnh Nhi sẽ tự sát. Từ đầu tới giờ Hàn Nhạn chỉ giữ thái độ xem họ diễn trò, nhưng giờ phút này nàng mới thực sự nổi giận. Nhìn thấy máu của Hạnh Nhi chảy dài trên mặt đất, Mị di nương bắt đầu run rẩy. Chỉ có một mình Chu thị là vẫn giữ thái độ bình tĩnh, bộ dạng dường như không cam lòng.

Trang Cầm đi tới bên cạnh mẫu thân của mình, vừa mới đi được hai bước thì đột nhiên ngã khụy xuống đất. Lúc này, cả đại sảnh lại càng thêm rối loạn, Trần ma ma vội vàng nói: “Lão gia, đừng để tiểu thư nhìn thấy máu. Như vậy sẽ làm tiểu thư rất hoảng sợ.”

Lúc này Trang Sĩ Dương mới nhớ tới hai đứa con gái của mình, vội vàng phát tay bảo các nàng trở về phòng.

Trước khi Hàn Nhạn rời đi, quay đầu nhìn Vân di nương, thấy bà vẻ mặt đầy đau khổ, cả người nhếch nhác. Không khỏi cảm thấy đồng tình.

Trần ma ma dẫn Hàn Nhạn về, sau đó bảo nhà bếp làm cho Nhàn Nhạn một bát nước gừng. Rồi bảo những người không liên quan đều lui ra ngoài, cuối cùng Trần ma ma đến chốt cửa thật kỹ.

Hàn Nhạn bối rối vô cùng, nàng cảm thấy sự việc xảy ra hôm nay hình như không được hợp lý cho lắm. Chu thị thì biết rõ kế hoạch của Mị di nương, Trang Ngừ Sơn thì làm bộ trúng độc, đến cả đại phu chắc cũng đã mua chuộc luôn rồi. Nhưng thật không ngờ Mị di nương lại chuẩn bị thêm một chiêu hiểm đặng sau, không biết từ đâu lấy ra cây trâm giá họa cho Văn di nương, hại Hạnh Nhi vì bảo vệ chủ tử mà tự vẫn.

Nghĩ đến Hạnh Nhi, Hàn Nhạn chợt nghĩ đến Thu Hồng và Cấp Lam. Kiếp trước họ cũng bị Trang Ngừ Sơn hại chết, nàng nắm chặt hai tay, cả người run rẩy.

Thu Hồng nhìn thấy Hàn Nhạn từ nãy đến giờ không nói gì, chỉ ngồi đó mà ngẩn người, liền có chút lo lắng. Bây giờ còn nhìn thấy nàng sợ hãi đến vậy, Thu Hồng vội vàng đi tới nắm lấy đôi tay của Hàn Nhạn, “Tiểu thư thấy không thoải mái hay sao?”

Lúc này Hàn Nhạn mới bừng tỉnh trong cơn hoảng loạn, ngược mắt nhìn thấy Thu Hồng mà tựa như đã xa cách cả một kiếp.

Trần ma ma đi tới phòng bếp kiểm tra, sau khi xảy ra chuyện vừa rồi, bà càng phải cẩn thận hơn nhiều. Tuyệt đối không thể để kẻ khác hãm hại tiểu thư. Cấp Lam đang bỏ than vào lò sưởi, nhìn thấy dáng vẻ của Hàn Nhạn, cũng vội vàng đi tới an ủi: “Tiểu thư nhất định là bị dọa sợ khi thấy chuyện vừa rồi. Tiểu thư, người đừng sợ, chúng nô tỳ đều ở đây.”

Hàn Nhạn bị hai người họ vây quanh an ủi, tâm trạng cũng dần ổn trở lại. Sau đó nàng nói: “Lát nữa hai em ra ngoài đi hỏi thăm tình hình bên kia một chút, xem coi rốt cuộc chuyện đó được xử lý sao rồi?”

Cấp Lam gật đầu: “Nô tỳ sẽ đi.”

Hàn Nhạn ngã người về sau, thở dài nói: “Thật đáng tiếc cho Hạnh Nhi. Nàng ấy thật gan dạ.”

Cấp Lam và Thu Hồng nhìn nhau, sau đó đồng thời khuyên nhủ: “Tiểu thư đừng quá đau buồn, mỗi người đều có số cả. Có lẽ sau khi Hạnh Nhi đến Diêm Vương phủ. Kiếp sau sẽ được đầu thai vào gia đình phú quý.”

Hàn Nhạn nghe xong chỉ biết cười khổ. Kiếp sau ư? Chính nàng là người được trùng sinh, cho nên chính nàng cũng hiểu được sinh mạng quý giá đến cỡ nào. Nàng không thể trông chờ vào kiếp sau. Hàn Nhạn thâm thê, nhất định nàng phải đem tất cả những gì mà kiếp trước nàng chịu trả lại cho bọn họ.

Sắc mặt của Hàn Nhạn dịu lại, khẽ nói: “Nếu như ngày hôm nay mục tiêu là ta.”

“Tiểu thư đừng nói như vậy.” Thu Hồng hoảng sợ, lòng hơi bối rối: “Nô tỳ tuyệt đối sẽ không để cho chuyện này xảy ra. Xin tiểu thư đừng lo lắng.”

Hàn Nhạn lắc đầu: “Nếu như mục tiêu hôm nay là ta. Mọi người tuyệt đối phải tin tưởng ta sẽ có thực lực bảo vệ chính mình, tuyệt đối không được hành động giống như Hạnh Nhi. Nếu như chỉ vì muốn bảo vệ chủ tử mà dùng tính mạng của mình để đánh đổi, thì ta kiếp này sẽ hối hận cả đời.”

Cấp Lam sốt ruột nói: “Bậy bậy bậy. Tiểu thư nhất định sẽ không có việc gì. Chúng nô tỳ sẽ ở cùng với tiểu thư, phu nhân cũng đã từng nói. Sau này nô tỳ còn phải đi theo tiểu thư lập gia đình nữa.”

Hàn Nhạn “xi” một tiếng, nở nụ cười, liếc xéo các nàng: “Đúng là không biết xấu hổ, cô nương còn chưa lấy chồng mà đã nói hai chữ gia đình. Không sợ người khác chê cười à?”

Thu Hồng thấy sắc mặt của Hàn Nhạn không còn căng thẳng nữa, lúc này mới thở phào. Không biết vì sao vừa rồi khi nhìn thấy sắc mặt của tiểu thư, trong lòng nàng liền cảm thấy bất an, tựa như chủ tử đã thật sự tan biến.

Còn bên này, Trần ma ma đã đi nghe ngóng tin tức trước khi Hàn Nhạn bảo Cấp Lam đi dò la. Trang Sĩ Dương đem toàn bộ tội lỗi đổ lên người của Hạnh Nhi. Văn thị vì quản giáo người hầu không nghiêm, phải cùng với Trang Cẩm đi đến Phật đường niệm kinh cầu phúc trong vòng bảy bảy bốn mươi chín ngày.

Còn về tên đầu bếp kia, sau khi điều tra ra thì biết được hắn là người Mị di nương cho vào phủ. Trang Sĩ Dương rất tức giận, liền giam cầm Mị di nương. Chỉ có mẫu tử Chu thị là hưởng lợi, vì do Trang Ngừ Sơn

bị bệnh, cho nên nàng ta ngày ngày được ăn uống toàn là sơn hào hải vị. Được liệu quý giá không ngừng đưa tới Cung Đồng Uyển. Còn Hàn Nhạn thì bị phớt lờ xem nhẹ, nhưng nàng cũng không thềm để ý tới.

Sắc mặt của Trần ma ma vẫn đầy căm hận: “Ai mà không biết con bé đó giả bệnh. Thật là khôn khiếp. Tốt xấu gì tiểu thư cũng là con của chính thất.”

Hàn Nhạn nghe thấy chỉ cười cười: “Chuyện của Hạnh Nhi sao rồi?”

Hạnh Nhi dù gì cũng không phải là nô tỳ trong phủ, mẫu thân của Hạnh Nhi thì làm việc may vá buôn bán ở thôn trang. Chu thị chỉ kêu gã sai vặt đem xác Hạnh Nhi ném ngoài bãi tha ma. Hàn Nhạn nghe thế liền bảo người đi tìm một cỗ quan tài mai táng, nhưng không lập mộ. Sau đó bảo người đưa tiền ấu thân của Hạnh Nhi, bảo là của Hạnh Nhi gửi về.

Trần ma ma nói với Hàn Nhạn: “Tiểu thư thật mềm lòng. Dù sao cũng chỉ là một nha hoàn, nếu lão gia mà biết được...” (SunnePham -)

“Ma ma” Hàn Nhạn nhìn bà nói: “Ta làm vậy không phải vì Hạnh Nhi mà là vì Văn di nương.” Thật ra là chính nàng nợ Văn di nương.

Nếu không phải tại nàng xúi giục Mị di nương, thì bà ta sẽ không đi hạ độc. Chu thị cũng sẽ không tương kế tựu kế, vô tình hại Hạnh Nhi phải chết thảm. Trong lòng Hàn Nhạn đầy buồn phiền. Kiếp này, nàng một lòng muốn bảo vệ người của mình, nhưng mà lại gián tiếp hại một người vô tội phải chết.

Trần ma ma chỉ biết thở dài, nghĩ xong rồi nói: “Nhị phu nhân cũng là người chịu khổ, tất cả đều tại Chu thị kia.” Bà nói xong, thì bắt đầu tức giận, “Chẳng qua chỉ là một người thiếp. Vậy mà cũng dám giả bệnh không thềm đến gặp tiểu thư. Còn làm ra vẻ ta đây, thật đáng chết.”

Hàn Nhạn cũng không thềm để ý, chỉ nói: “Yên tâm đi. Nếu bà ta muốn lạnh nhạt với ta, thì cứ kệ họ. Ta đoán chẳng bao lâu họ còn phải chạy đến lấy lòng của ta nữa.”

Trần ma ma ngạc nhiên, mở to mắt, khó hiểu nhìn Hàn Nhạn. Còn nàng thì thản nhiên ngồi đọc sách.

Lúc này Văn di nương đang ở Phật đường, Mị di nương thì bị cấm túc. Ba ngày sau là đến buổi dạ yến ở trong cung. Như vậy chỉ có mỗi Chu thị đi được.

Tuy cái chết của Hạnh Nhi là chuyện ngoài ý muốn, nhưng mà tới cùng vẫn là do Chu thị. Xem ra lần này Mị di nương thua rồi, dã tâm của Chu thị quá lớn. Làm sao mà bà ta lại có thể buông tha ột buổi yến tiệc có thể để bà ta có danh tiếng được chứ?

Còn Trang Hàn Nhạn nàng đây là con gái của chính thê, dĩ nhiên sẽ quen biết nhiều người hơn Trang Ngữ Sơn. Chu thị sẽ vì dạ yến này mà tới lấy lòng nàng. Hy vọng có thể moi chút tin tức nào đó từ miệng nàng. Những vị quý phu nhân kia như thế nào, chủ đề họ thường nói là gì, phải biểu hiện khéo léo ra sao, cử chỉ phải thế nào cho hợp lễ nghĩa. Bọn họ đều muốn biết tất cả.

Nhưng mà, họ làm sao có thể biết được, rốt cuộc nàng có chiều ý của họ hay không?

Chu thị luôn muốn được vang danh vọng tiếng. Chỉ e khi đó bà ta chỉ có thể làm trò cười cho cả thiên hạ.

20. Chương 20: Dạ Yến (1) Trong Cung

Ba ngày sau, trời vừa mới tản sáng. Hàn Nhạn đã bị Trần ma ma gọi dậy.

Nhìn thấy sắc trời bên ngoài còn sớm, Hàn Nhạn lưu luyến chiếc chăn ấm áp, sau đó mới từ từ chui ra, giọng nói lơ ngơ còn ngái ngủ: “Cho ta ngủ thêm một chút, giờ này còn rất sớm để thỉnh an mà...”

Trần ma ma vội la lên: “Tiểu thư ơi! Người quên hôm nay trong cung có yến tiệc sao? Người mau thức dậy, chải đầu, rửa mặt đi.”

Nghe đến hai từ “yến tiệc”, Hàn Nhạn mới tỉnh táo lại, dụi dụi mắt. Nhưng sau đó lại chui vào chăn, miệng than thở nói: “Không có gì để chuẩn bị.”

Trần ma ma nhất quyết không buông tha: “Tiểu thư đừng nói như vậy, yến tiệc này rất quan trọng, các tiểu thư tôn quý đều sẽ đi sớm. Tiểu thư cũng phải vậy, để còn lưu lại danh tiếng tốt chứ.” (SunniePham -)

Nàng thực sự quên mất điều này. Hàn Nhạn nghĩ mình cũng không thể qua loa, tuy nhiên vẫn kì kèo mè nheo từ trên giường bò xuống.

Cấp Lam và Thu Hồng sớm đã chuẩn bị chỉ còn chờ nàng thức dậy, khi nhìn thấy nàng đi tới. Hai người liền bước lên hầu hạ nàng rửa mặt, sau đó đưa tay nàng lên lò sưởi hơi cho ấm. Hàn Nhạn ngủ gà ngủ gật ở trước bàn trang điểm, khiến cho Cấp Lam ở phía sau không thể chải tóc bình thường được.

“Tiểu thư, người muốn chải kiểu tóc nào?”

Hàn Nhạn nói: “Ngày thường ta thường chải kiểu nào thì giờ làm kiểu đó đi.”

Cấp Lam nóng nảy nói: “Như vậy thì không được. Yến tiệc trong cung sao có thể qua loa được. Tiểu thư, hay là chải kiểu Phi Tiên nhé?”

Hàn Nhạn dở khóc dở cười nói: “Ta không có đi ca hát khiêu vũ, em chải kiểu cầu kỳ đó để làm gì? Yến tiệc lần này là để mừng việc đại thắng ở Tây Bắc. Ta mà quá huênh hoang ngược lại sẽ khiến người khác không thích.”

“Nhưng mà tiểu thư...” Cấp Lam không phục nói: “Ngày hôm qua, mẫu tử Chu thị đã bắt đầu chuẩn bị rồi. Nghe nói họ còn đi tới Như Ý lâu để đặt trang sức và quần áo nữa. Tiểu thư ăn mặc đơn giản như vậy khác nào khiến cho họ càng thêm nổi bật.”

Hàn Nhạn cười nói: “Họ càng ăn mặc tử mỹ, chúng ta càng ăn mặc đơn giản. Chẳng phải họ muốn chứng minh địa vị của mình ở Trang phủ sao? Nhưng mà di nương và thứ nữ lại ăn mặc còn đẹp hơn cả con gái của chính thê, người thông minh tự động sẽ biết phải làm thế nào.” (SunniePham -)

Cấp Lam lúc đầu ngây người ra, sau đó hé miệng cười rộ lên: “Tiểu thư thật thông minh. Nô tỳ đúng là ngốc mà.”

Thu Hồng đứng bên cạnh cũng mở miệng nói: “Yến tiệc này đối với tiểu thư danh môn khêu tú mà nói chỉ là chuyện vô cùng bình thường. Chỉ có những người từ trước tới nay chưa từng thấy qua cảnh đời, mới làm quá lên. Đúng là ngu muội.”

Hàn Nhạn không trầm mặc như thường này, mà đầu tiên là ngạc nhiên sau đó nở nụ cười nói: “Em ngày càng to gan nhĩ. Dù sao họ cũng là chủ tử ở trong phủ. Nếu bị người khác biết được, em sẽ phải nếm mùi đau khổ đó.”

Thu Hồng cúi đầu xới than ở trong lò sưởi, “Nô tỳ chỉ nghĩ cho tiểu thư thôi.”

Hàn Nhạn cười tít mắt, cũng không nói lời nào nữa.

Cuối cùng, Cấp Lam đành búi cho Hàn Nhạn hai búi tóc như ngày thường. Nàng vốn dĩ đã phát dục muộn, bây giờ ăn mặc như vậy càng nhìn giống hệt một đứa bé. Nhưng mà lại trông rất đáng yêu, nhìn sao cũng rất hợp. Hàn Nhạn cảm thấy cung đình là nơi rất nguy hiểm, chính vì vậy nàng mới biến mình thành một đứa bé. Điều này sẽ không làm nàng bị chú ý quá nhiều, như vậy sẽ ít gặp phiền phức. Huống chi, nếu Chu thị dám ở trong cung gây chuyện với nàng, nàng có thể dựa vào cách ăn mặc này này thu phục lòng đồng tình của mọi người.

Tuy Cấp Lam cũng đồng ý với nàng, nhưng vẫn không cam lòng. Cho nên bên cạnh hai búi tóc, nàng ta còn cài thêm một vài món trang sức tinh xảo lung linh. Hàn Nhạn tuy không thích những món trang sức nặng nề này, nhưng mà yến tiệc trong cung cũng không thể sơ xài quá. Vì thế nàng để mặc Cấp Lam lấy đôi hoa tai hình con bướm trong hộp nữ trang đeo lên cho nàng. Đôi hoa tai óng ánh càng tôn lên làn da trắng hồng của nàng. (SunniePham -)

Đầu tóc đã chuẩn bị xong, nhưng đến việc chọn quần áo thì càng đau đầu hơn. Hàn Nhạn không nghĩ ra phải mặc gì, nàng không muốn ăn mặc quá phô trương nhưng cũng không thể ăn mặc quá sơ xài. Cuối cùng

nàng chọn chiếc áo bông màu mật ong, áo khoác ngoài thì chọn áo thêu hoa hồng hai màu, váy màu mùa thu. Nhìn không quá nổi bật, nhưng lại rất hoạt bát đáng yêu. Thêm một chiếc vòng cổ bằng chuỗi ngọc, khiến cho nàng trở nên xinh đẹp.

Cấp Lam đứng bên cạnh, ngắm nghía một hồi, rồi cuộc cũng tươi cười khen ngợi: “Tiểu thư, người đẹp lắm.”

Hàn Nhạ lúc này mới mở to mắt nhìn vào trong gương.

Trong gương phản chiếu lên một cô bé da trắng như tuyết, tóc dài đen huyền mềm mại được bới thành hai búi tóc. Phía dưới tóc mai là một đôi mắt đen long lanh, chớp mũi bởi vì rét lạnh mà trở nên đỏ ửng. Đôi môi hồng hồng, hàm răng trắng tinh, nhìn trông nhỏ nhắn đáng yêu.

Trần ma ma đẩy cửa bước vào, vừa nhìn thấy Hàn Nhạ liền kinh ngạc. Sau đó thì cười tí mắt, nói: “Tiểu thư nhà chúng ta đúng thật là một mỹ nhân. Tuy rằng ăn mặc rất đơn giản, nhưng vẫn đẹp vô cùng. Làm cho người khác càng nhìn càng thích.” Giọng nói của Trần ma ma ngập tràn vui vẻ, không hề kinh ngạc về quần áo mà Hàn Nhạ đã chọn.

Hàn Nhạ thì cố ý cong miệng lên, giọng đầy bất mãn nói: “Tại sao đã vài năm rồi, mà ta vẫn không hề có thay đổi gì hết?”

Trần ma ma liền nở nụ cười, “Tiểu thư đừng lo lắng, chẳng qua là người phát triển hơi chậm thôi. Ma ma khẳng định, tương lai người sẽ rất giống phu nhân, trở thành một người quốc sắc thiên hương. Đẹp hơn Trang Ngữ Sơn gấp trăm lần.”

Tuy chỉ là lời nói dối, nhưng cũng khiến Hàn Nhạ vui vẻ. Nhớ đến mẫu tử Chu thị, sau đó nói với mọi người: “Chúng ta đến xem Chu di nương. Ta e rằng, hiện giờ họ đang vội vàng chuẩn bị.”

Cấp Lam cười tươi, lấy chiếc áo choàng da sóc khoác lên người Hàn Nhạ, rồi nói: “Vâng, thưa tiểu thư.”

Khi Hàn Nhạ vừa đi tới Củng Đồng Uyển, mới bước vào đã nghe thấy âm thanh của Chu thị và Trang Ngữ Sơn: “Cái này không được, trông quá buồn xín. Mau đem cây trâm được khảm Hồng Ngọc tới đây cho ta.” (SunniePham -)

Nhà hoàn đứng bên ngoài đang muốn thông báo, thì Hàn Nhạ vẫy tay, ý bảo lui xuống. Sau đó nàng cười tí mắt dẫn theo Cấp Lam và Thu Hồng bước vào trong phòng. Giọng nói đầy ngọt ngào: “Chu di nương!”

Chu thị đang mặc đồ cho Trang Ngữ Sơn, nghe thấy giọng nói của Hàn Nhạ liền kinh sợ. xoay người lại, nhìn thấy cách ăn mặc của Hàn Nhạ, đúng là có đẹp hơn ngày thường một chút. Trang Ngữ Sơn từ xa đã nhìn thấy Hàn Nhạ, môi hồng răng trắng, gương mặt tươi cười đáng yêu. Trong đáy lòng của nàng liền hiện lên một sự ghen tị, nhưng mà khi nhìn thấy quần áo của Hàn Nhạ, thì nàng lập tức dằn ỷ.

Chu thị cười nói: “Hôm nay Tứ tiểu thư dậy thật sớm nhỉ?”

Hàn Nhạ không nói gì, chỉ nhìn chăm chăm Chu thị. Hôm nay Chu thị mặc chiếc áo màu tím (2), trên áo được thêu chỉ vàng. Đầu cắm đầy châu ngọc, mã não. Tuy bà là một người đẹp, nhưng Hàn Nhạ chỉ cảm thấy bà ta toàn thân lấp lánh, trông rất huênh hoang. Nhất thời nàng nở một nụ cười đầy châm biếm. Chu thị tự biến mình thành một trưởng giả học làm sang, đầu cắm đầy vàng bạc châu báu. Chỉ sợ đến lúc dự tiệc, sẽ có trò hay để coi rồi.

Hàn Nhạ cười ôn hòa, ngay thơ nói: “Quần áo của Chu di nương thật là đẹp. Nhưng mà chúng ta đi dự yến tiệc trong cung, di nương ăn mặc như vậy có quá phô trương không?”

Chu thị vốn dĩ đã không hài lòng với bộ dạng hiện giờ, sau khi nghe Hàn Nhạ nói xong, càng thấy bất mãn. Bà nhìn Hàn Nhạ mặc quần áo không hề đẹp đẽ gì, liền cho rằng Hàn Nhạ chỉ vì ghen tị nên mới nói vậy. Sau khi đánh giá Hàn Nhạ kỹ càng, mới trả lời đầy ôn nhu: “Dù sao cũng là yến tiệc trong cung. Nếu ăn mặc quá bình thường, thì sẽ làm mất mặt Trang phủ.”

Hàn Nhạ cười lạnh trong lòng, thể diện của Trang phủ có thể để ột thiếp thất đại diện sao? Thật là nhục cười, bà tự coi mình là chủ tử à.

Cấp Lam vừa muốn mở miệng, Hàn Nhạn đã nắm lấy tay áo của nàng, cười nói: “Di nương nói vậy cũng đúng.”

Nàng cũng đã nhắc nhở rồi nha, nếu như Chu thị bị bề mặt tại yến tiệc. Sau này Trang Sĩ Dương mà có truy cứu, cũng không dính líu tới nàng.

“Tứ tiểu thư thấy ta mặc vậy có đẹp không?” Giọng nói đầy êm tai vang lên, Hàn Nhạn giương mắt nhìn, đồng tử (3) bỗng co rút lại.

Chú thích:

1. Dạ yến: Yến tiệc tổ chức vào ban đêm
2. Chiếc áo màu tím: Nó giống như hình bên dưới
3. Đồng tử: con người

21. Chương 21: Cảnh Cáo Nho Nhỏ.

Trong trí nhớ của Hàn Nhạn, nàng không có ấn tượng gì về sự xinh đẹp của Trang Ngữ Sơn. Lần duy nhất nàng nhớ chính là đêm tân hôn lần đó. Trang Ngữ Sơn mặc quần áo của tân nương, như con tu hú chiêm tổ chim khách, vừa bước vào đã tặng nàng một ly rượu độc.

Đó là ác mộng của nàng, cả đời này nàng vĩnh viễn không thể nào quên.

Giờ nghĩ lại, từ lúc Trang Ngữ Sơn xuất hiện, nàng ta đều ăn mặc đơn giản khi đứng trước mặt nàng. Dung nhan nàng ta trời sinh diễm lệ, trang phục bình thường đương nhiên không thể làm nổi bật nhan sắc của nàng ta. Trước nay Hàn Nhạn chưa bao giờ để ý đến điều này.

Còn lúc này, người thiếu nữ xinh đẹp mặc trang phục lộng lẫy đang đứng trước mặt của Hàn Nhạn. Đôi mắt nàng ta đầy sâu thẳm mà mệnh mỏng, sau đó từ từ yên lặng mà hóa thành một làn nước trong suốt.

“Ngữ Sơn tỷ tỷ thật là đẹp.” Nàng nói nhẹ nhàng, ở giữa lông mày thoáng hiện một chút thù hận.

“Tứ tiểu thư quá khen.” Tuy nói lời khiêm tốn, nhưng gương mặt nàng ta lại lộ ra vẻ đắc ý.

Nàng ta không ăn mặc quá sang trọng giống Chu thị, cũng không ăn mặc quá đáng yêu giống Hàn Nhạn. Trang Ngữ Sơn chỉ lớn hơn Hàn Nhạn một tuổi, nhưng cơ thể lại phát triển không ngừng. Đôi chân mảnh mai thon dài, làn da trắng như tuyết. Nàng ta mặc một bộ quần áo bằng lụa màu hồng nhạt, váy dài thả tới mắt cá chân, trước ngực có thêu hoa mẫu đơn đang nở rộ, cánh hoa e ấp xếp tầng tầng lớp lớp. Mái tóc búi kiểu Lưu Vân Kê, trên đầu cắm thêm một cây trâm bằng ngọc thạch khảm mã não. Cộng thêm đồ trang sức bằng trân châu, vòng tay bát bảo nhẹ nhàng lay động. Tất cả làm nổi bật lên làn da trắng mịn của nàng.

Gương mặt xinh đẹp, đôi mắt long lanh, quần áo phất phới, dáng người đầy yêu mị. So với tiên nữ, nàng ta lại có vẻ phong tình hơn. So với vũ nữ, nàng ta lại đoan trang hơn. Thật đúng là một mỹ nhân yếu điệu, tuy tuổi còn nhỏ, nhưng mà chỉ giờ tay nhắc chân cũng đã đầy sức quyến rũ.

Ngay cả Hàn Nhạn cũng không thể dối lòng, trong lòng thầm khen một chữ đẹp.

Có thể do nhìn thấy sự tán thưởng trong ánh mắt của Hàn Nhạn, khiến cho Trang Ngữ Sơn vui vẻ. Thái độ cũng trở nên thân thiện hơn nhiều: “Ta thấy phục trang hôm nay của Tứ tiểu thư cũng rất đáng yêu.”

Hàn Nhạn nghiêng đầu nói: “Làm sao bằng được một nửa của Ngữ Sơn tỷ tỷ.”

Trang Ngữ Sơn càng cảm thấy hài lòng. Chu thị nhìn con gái mình, cũng cảm thấy hài lòng.

Tuy hôm nay trong cung tổ chức dạ yến, nhưng phu nhân và con gái của các nhà đều phải tiến cung sớm. Bởi vì Hoàng Hậu muốn cùng các vị phu nhân thưởng mai ở Ngự Hoa Viên sau giờ Ngọ, để tăng thêm chút hương vị.

Sau khi chải tóc, thay quần áo. Hàn Nhạn và mẫu tử Chu thị cũng chuẩn bị vào cung.

Chu thị lấy một chiếc áo choàng màu ngọc bích đầy lấp lánh từ trong rương ra. Hàn Nhạn hơi ngạc nhiên, nàng thấy chiếc áo này rất quen mắt. Chu thị thấy nàng nhìn chăm chăm chiếc áo trong tay mình, liền nhoẻn miệng cười nói: “Cái này gọi là Tác Tước Kim, đây là áo được làm từ lông khổng tước ở nước Ba Tư. Lão gia đem tặng nó cho ta. Chẳng qua ta cũng đã lớn tuổi, không thích hợp mặc chiếc áo quá lấp lánh thế này. Bây giờ nên để cho Ngũ nhi mặc.” Dứt lời bà ta liền choàng áo lên người của Trang Ngũ Sơn.

Hàn Nhạn nheo mày lại, nhớ lại chuyện đã xảy ra rất nhiều năm về trước.

Năm Hàn Nhạn lên tám tuổi, có một người làm ăn với Trang Sĩ Dương tặng cho ông một vài món đồ lạ của thương nhân mang từ biển về. Trong đó có chiếc Tác Tước Kim này, chiếc áo này giữ ấm chống lạnh, bên ngoài nhìn cực kỳ đẹp, mẫu thân liền muốn có nó. Không ngờ chỉ trong chớp mắt, ông ta lại nói là chuẩn bị làm quà tặng ột viên quan cấp trên. Lúc ấy mẫu thân tuy tiếc nuối, nhưng cũng hiểu áo choàng này quý giá nhường nào.

Hiện giờ chiếc áo choàng đó lại đang ở trên người Trang Ngũ Sơn. Bất luận là từ đâu đưa tới, Trang Sĩ Dương đều đưa cho Chu thị. Nghĩ tới việc Chu thị được sung ái, khiến lòng Hàn Nhạn có chút mờ mịt.

Trang Ngũ Sơn nhìn thấy sắc mặt của Hàn Nhạn trông rất kỳ lạ, lòng càng thêm đắc ý, giọng điệu đầy khoe khoang: “Mẫu thân, cái này cũng bình thường thôi mà. Phụ thân đã từng nói, chỉ cần Ngũ nhi thích cái gì, phụ thân đều đưa cho Ngũ nhi.”

Hàn Nhạn vô cùng hâm mộ: “Phụ thân đối xử với Ngũ Sơn tỷ tỷ thật tốt! ”

Chu thị giả vờ khiêm tốn nói lại: “Lão gia cũng đối xử tốt với Tứ tiểu thư mà.” Bà vừa nói vừa nhìn áo choàng của Hàn Nhạn, trong câu nói đó không cần đoán cũng biết thâm ý của nó.

Hàn Nhạn gật gù đắc ý: “Đương nhiên rồi! Dù sao con cũng là dòng nữ chính mà.”

Nàng cắn răng nói ba từ ‘dòng nữ chính’. Quả nhiên sắc mặt của mẫu tử Chu thị lập tức liền thay đổi. Đối với mẫu tử Chu thị, thân phận chính là nỗi đau của bọn họ. Hàn Nhạn muốn dùng dao găm xé toạc vết thương đó ra. Nàng muốn xem ai lợi hại hơn ai.

Chu thị miễn cưỡng cười nói: “Chúng ta mau chóng tiến cung thôi.”

Xe ngựa của Trang phủ đã chờ sẵn ở bên ngoài, khi nhìn thấy chỉ có một chiếc xe ngựa. Hàn Nhạn liền vẫy vẫy tay, bảo gã sai vặt: “Đi tìm thêm một chiếc xe ngựa lại đây.”

Chu thị đang tính lên xe, nghe thấy Hàn Nhạn nói vậy nhất thời sửng sốt: “Tứ tiểu thư vì sao lại phải tìm thêm một chiếc xe ngựa?” Bà căn gã sai vặt đang định đi tìm người giữ ngựa lại.

Hàn Nhạn nhún vai trả lời: “Con cũng muốn ngồi xe ngựa!”

“Không phải tứ tiểu thư sẽ đi cùng xe ngựa với mẫu tử ta sao?” Trang Ngũ Sơn đứng ở phía sau hỏi.

Hàn Nhạn chép miệng trả lời: “Ba người ngồi chung một chiếc xe rất chật chội. Ta không thích vậy.”

Chu thị nhíu mày nói: “Như vậy thì không hợp lý lắm.”

Hàn Nhạn liếc nhìn bà: “Từ trước tới giờ, con đều đi dự tiệc với mẫu thân. Nhưng hôm nay phải đi cùng với di nương và Ngũ Sơn tỷ tỷ. Nhạn nhi thật không thể chịu được.”

Lời nói của Hàn Nhạn đầy hàm ý. Là không thể chịu được xe ngựa chứa ba người, hay không thể chịu được hai mẫu tử Chu thị? Người hầu ở xung quanh đều cúi đầu, trong lòng thâm nhủ, tiểu thư của chính thất và vị thiếp mới vào phủ, dường như khá giống nước với lửa.

Chu thị nghe thấy vậy thiếu chút nữa là không thở được.

Hàn Nhạn cảm thấy bầu không khí trầm xuống, liền ủy khuất nói: “Ta đường đường là dòng nữ chính. Bây giờ muốn một chiếc xe ngựa để đi dự tiệc cũng phải nhìn sắc mặt của người khác sao? Lời này mà truyền ra ngoài thì còn thể thống gì...” Đôi mắt của nàng trở nên lạnh lùng: “Trong danh sách dự tiệc đã có tên của ta, nếu như yến tiệc lần này có sai sót gì. Hoàng Thượng mà nổi giận, các người ai sẽ chịu trách nhiệm.”

Nàng cố tình nói sự việc trở nên thật nghiêm trọng, khiến cho tất cả người hầu đều giật mình, vội vàng chuẩn bị xe ngựa cho nàng. Chu thị tức giận đến giậm chân, nhưng Hàn Nhạn chỉ mỉm cười, giọng nói cực kỳ quan tâm: “Di nương và Ngũ Sơn tỷ tỷ mau lên xe đi, bên ngoài gió lớn lắm. Ngũ Sơn tỷ tỷ lại ăn mặc mỏng manh như vậy, rất dễ bị cảm lạnh. Chẳng may lỡ bị bệnh lại phải tiếp tục nằm trên giường nữa. Đến khi đó không có Văn di nương cầu an, thì có thể khỏe mạnh nhanh như vậy không?”

Thân thể của Trang Ngũ Sơn cứng đờ, Chu thị thì trừng mắt liếc Hàn Nhạn. Sau đó cắn răng kéo Trang Ngũ Sơn lên xe.

Trang Ngũ Sơn ngồi trên xe, nhìn chằm chằm mẫu thân của mình, sắc mặt khó chịu: “Mẫu thân, người ta không muốn ngồi cùng chúng ta lại là chuyện tốt. Con không muốn nhìn thấy con tiểu tiện nhân kia!”

“Câm miệng.” Chu thị quát to, dọa Trang Ngũ Sơn hoảng sợ. Nhất thời phải núp ở một góc của xe ngựa, không dám nói lời nào.

Chiếc xe ngựa nhanh chóng được đưa đến, Hàn Nhạn vui mừng nhảy lên xe, lớn tiếng kêu: “Cấp Lam, Thu Hồng mau lên xe đi.”

Tiếng nói đầy trong trẻo, toàn bộ người của Trang phủ đều nghe thấy. Bọn người hầu đều kinh ngạc. Tứ tiểu thư đồng ý cho hai nha hoàn đi cùng xe với mình, lại không muốn đi cùng xe với mẫu tử Chu thị.

Hàn Nhạn cố ý nói lớn tiếng, dĩ nhiên là đạt được kết quả của mình mong muốn. Sau cùng mới gật đầu đắc ý.

Thật là nhục nhã! Bên kia hai mắt của Chu thị đã đỏ ngầu lên.

22. Chương 22: Chuyện Chỉ Có Hai.

Bọn nô tỳ đã nhanh chóng tìm một chiếc xe ngựa thật tốt, bên trong được trải thảm da chồn mềm mại. Vừa rộng lại vừa ấm, Hàn Nhạn thu tay đang sưởi ấm từ lò than, ngồi nhâm nhi đồ ăn vặt.

Cấp Lam cười hì hì nói: “Chỉ sợ giờ này Tứ phu nhân đang nổi giận bùng bùng rồi.”

Thu Hồng có chút lo lắng: “Tiểu thư đối xử với họ như vậy, chính người cũng phải cẩn thận đó.”

Hàn Nhạn không thèm để ý, chỉ xua tay nói: “Ta muốn chọc tức họ, tốt nhất là chọc họ giận quá mất khôn, quên hết mọi quy củ. Khiến các phu nhân dự tiệc hôm nay phải nhìn họ với con mắt đầy độc ác.”

Thật ra thì Hàn Nhạn chưa từng dự yến tiệc lần này, bởi vì năm đó nàng đang chìm đắm trong sự đau thương khi mới vừa mất mẫu thân, làm gì còn có tâm trạng để mà đi dự tiệc. Hơn nữa, năm đó Chu thị cũng thường đến thăm nàng. Khi đó bà ta hay cười nói về các phu nhân tham dự nghiêm khắc cỡ nào, quy củ trong cung khó khăn ra sao. Nếu không cẩn thận thì sẽ dễ dàng đắc tội người khác, gây họa cho Trang phủ. Tuy ngày thường nàng cũng thường xuyên theo mẫu thân đi dự tiệc, nhưng mà yến tiệc trong cung này thì lần đầu mới tham dự. Nghe bà nói vậy, nàng cũng thấy khiếp sợ, cuối cùng cáo ốm, ở trong Trang phủ nghỉ ngơi. Hàn Nhạn khép hờ mắt lại, bây giờ nhớ lại, mỗi lần dự tiệc về Trang Ngũ Sơn đều nói yến hội có nhảm chán cỡ nào, các tiểu thư kia thì khó nói chuyện ra sao, chính mình bị ủy khuất đến nhường nào. Năm tháng dài đằng đẵng, loại yến tiệc này có bao nhiêu đâu. Trong lòng Hàn Nhạn thầm oán hận, chính nàng quá ngu ngốc, tự cách ly mình khỏi các phu nhân trong kinh, nghe lời gièm pha của mẫu tử bọn họ. Rốt cuộc thành ra tự mình hại mình!

Cũng may ông trời thương xót, cho nàng được sống lại một lần nữa. Kiếp này, nàng nhất định phải phá hỏng kế hoạch của Chu thị. Đứng từ trên cao nhìn xuống xem họ bị quả báo như thế nào. Bọn họ thiếu nợ nàng, thiếu nợ mẫu thân nàng, nàng sẽ từng bước từng bước đòi lại tất cả.

Bên trong chiếc xe ngựa còn lại, Chu thị oán giận vừa cầm khăn tay xé rách vừa chửi: “Tiện nhân!”

Kế hoạch của bà vốn dĩ rất hoàn hảo, cùng ngồi chung một xe với Hàn Nhạn. Đoạn đường dài như vậy, có thể từ miệng của Hàn Nhạn moi ra chút tin tức.

Vốn dĩ bà xuất thân không cao, bản thân cũng là thứ nữ. Về sau trời xui đất khiến để bà gặp Trang Sĩ Dương rồi sau đó có Trang Ngữ Sơn. Nhưng thật không ngờ Trang Ngữ Sơn lại đi theo con đường cũ của bà, trở thành thứ nữ. Cho nên bà thề rằng, nhất định phải làm cho Trang Ngữ Sơn thoát khỏi danh phận thứ nữ, trở thành dòng nữ chính.

Chẳng ngờ rằng, bà vừa bước vào phủ, sự tình lại không giống như bà nghĩ. Cái con tiện nhân kia để lại một đứa con cũng không hiền lành gì, dám ngang nhiên tranh chấp với bà. Khó khăn lắm mới có cơ hội tiến cung, bà đã quyết định phải bước chân vào hàng ngũ phu nhân cao quý. Để còn trải đường cho Trang Ngữ Sơn sau này.

Chỉ là từ trước tới nay bà rất ít có cơ hội đi dự tiệc, đối với những chi tiết bên trong cũng không rõ ràng mấy. Lại càng không biết các phu nhân cao quý đó như thế nào. Vì thế bà muốn moi được chút tin tức từ miệng của Hàn Nhạn, để có thể dựa vào điều đó kết giao với bọn họ, mà không phạm phải sai lầm nào. Chỉ cần bà hỏi mà Hàn Nhạn không trả lời, thì sẽ mang tội bất kính, phạm vào một trong những đức hạnh cần phải có của con gái. Trước mặt đám người hầu, Hàn Nhạn chắc chắn sẽ không dám không trả lời.

Bà thật không ngờ, Hàn Nhạn lại dám dùng lý do khác để không phải ngồi cùng mình. Sau đó còn đổi chiếc xe ngựa khác, hơn nữa còn dám bảo hai nha hoàn cận thân của mình lên xe ngồi chung. Nó rốt cuộc coi bà ra gì hả?

Chu thị càng nghĩ càng không cam lòng, trong mắt lóe lên tia ác độc. Trong lúc vô tình nhìn thoáng qua Trang Ngữ Sơn, bà hơi sửng sờ.

Ngữ Sơn càng lớn càng xinh đẹp. Với bộ dáng này, chỉ cần nam nhân nhìn thấy chắc chắn sẽ bị mê hoặc. Yến tiệc lần này nhất định sẽ có các quý công tử đến tham dự, nếu có thể để Ngữ Sơn nổi bật thì...

Không được, thân phận của Ngữ Sơn bây giờ chỉ là con của thiếp, nếu bị những cậu ấm kia nhìn trúng, e là chỉ có thể làm thiếp.

Bà phải để cho Ngữ Sơn vứt bỏ thân phận này. Trong mắt Chu thị ẩn chứa điều gì thâm sâu, rồi đột nhiên nhỏ giọng nói: “Ngữ nhi, mẫu thân nói cho con nghe...”

Xe ngựa đi được một canh giờ thì dừng lại. Hàn Nhạn được Cấp Lam và Thu Hồng đỡ xuống xe, liếc mắt liền nhìn thấy những bức tường cao đầy khí thế.

Kiến trúc của Hoàng gia thật huy hoàng, chỉ cần nhìn ở bên ngoài cũng đã thấy được khí thế bất phàm. Trong lòng Hàn Nhạn có chút mờ lung, một nơi tinh xảo đẹp đẽ như vậy, thực ra chính là một cái lồng chim vàng. Tường cao bao bọc bốn phía, nhốt cả con người khi còn sống.

Trang Ngữ Sơn theo Chu thị xuống xe. Đứng trước những bức tường cao lớn như thế, trông nàng lại càng nhu nhược, nhỏ bé, tựa như một đóa hoa mẫu đơn thuần thà.

“Mẫu thân, đây là hoàng cung sao? Thật là tráng lệ!” Trang Ngữ Sơn nhìn chăm chăm vào bên trong, trong mắt hiện lên vẻ sốt ruột. “Chúng ta mau vào đi.”

Chu thị trừng mắt nhìn nàng: “Ngữ nhi, con đã quên mẫu thân dặn dò gì sao?”

Trang Ngữ Sơn ngạc nhiên, vội vàng thu hồi cảm xúc, mỉm cười nói: “Ngữ nhi chỉ là có chút kích động thôi.”

Hàn Nhạn nhìn thấy hai mẫu tử họ, trong lòng cười thầm. Dù sao Trang Ngữ Sơn cũng còn nhỏ tuổi, vẫn không giỏi che giấu cảm xúc được. Chu thị có thể khiến Trang Ngữ Sơn sợ đến vậy, xem ra thủ đoạn cao hơn nhiều rồi.

Nghe lại cũng đến lúc phải đi chung với họ rồi, Hàn Nhạn bước tới cạnh hai mẫu tử họ, nói: “Ngũ Sơn tỷ tỷ nói đúng, chúng ta mau vào thôi.”

Chu thị thấy Hàn Nhạn biết giữ hòa khí, tuy trong lòng kinh ngạc nhưng vẫn làm bộ diễn trò, giả vờ thân mật nói: “Được”

Chu thị kéo kéo tay Trang Ngũ Sơn, cũng không biết làm cho ai xem.

Hàn Nhạn im lặng không nói, bảo Cấp Lam và Thu Hồng đi theo. Rồi để cung nữ dẫn đường đi vào trong.

Nơi ở của Hoàng gia quả thật không tầm thường. Đá ngọc thạch được mài dũa tỉ mỉ, vườn cây được chăm sóc rất tinh xảo, mái ngói sơn màu đỏ thắm. Vừa cao quý lại đoan trang. Tuyết mới vừa rơi, trên đất đọng chưa nhiều, nhìn con đường tuy trong trắng nhưng lại rất vắng lặng, mang theo vài phần tĩnh mịch, làm cho lòng người cũng lạnh lẽo theo.

Trang Ngũ Sơn và Chu thị tuy vẫn cố gắng không biểu hiện cảm xúc gì, nhưng mà trong lòng cũng không khỏi lay động. Nhất là Trang Ngũ Sơn, đôi mắt cứ nhìn chăm chăm vào khung cửa sổ nạm vàng kia. Thấy cảnh xa hoa như thế khiến nàng ta lại không kìm lòng được. Trước kia ở Trang phủ đã thấy phú quý nhường nào, cho nên nàng ta luôn cố gắng tìm cách cướp đoạt mọi thứ của Hàn Nhạn, để tận hưởng một cuộc sống giàu sang. Nhưng bây giờ nàng nhìn thấy hoàng cung còn tráng lệ và huy hoàng hơn nữa, so với Trang phủ như một trời một vực. Giờ khắc này Ngũ Sơn sinh lòng chấp niệm, sau này nàng cũng muốn có phủ đệ tráng lệ như vậy, muốn trở thành một đệ nhất phu nhân đầy tôn quý.

Hàn Nhạn nhìn thấy lòng tham hiện lên trong mắt của Trang Ngũ Sơn, khóe miệng nàng khẽ nở nụ cười đầy mỉa mai. Giàu sang có gì mà quyến luyến? Chỉ là lòng người khó lường, một khi đã nổi lên lòng tham thì có muốn trở lại như trước cũng không được.

Dù sao nàng không biết, Trang Ngũ Sơn sẽ dùng thủ đoạn gì đây?

Cung nữ dẫn đường phát hiện ra không khí có chút kỳ lạ, cũng không nói nhiều. Sau khi đi qua một hành lang dài, thì đã đến ngự hoa viên hùng vĩ. Hàn Nhạn vừa ngẩng đầu lên đã nhìn thấy ba chữ “Điện Thái Phụng” được viết ở trên.

“Trang phu nhân tới.” Cung nữ vừa mới thông báo xong, nhất thời tất cả tiếng xì xào đều biến mất. Hàn Nhạn đưa mắt lên nhìn vào đôi mắt sắc bén đang ngồi chính giữa điện.

Trong lòng Hàn Nhạn trở nên căng thẳng, tuy nhiên trên mặt vẫn cười tươi. Tiến lên vài bước hành lễ: “Thần nữ Trang Hàn Nhạn thỉnh an Hoàng Thái Hậu.”

23. Chương 23: Nữ Nhi Đặng Gia.

Người phụ nữ lớn tuổi ngồi chính giữa điện, mặc một bộ quần áo làm bằng vải gấm lấp lánh kim tuyến, đang thưởng thức một tách trà thơm. Mặc dù tuổi đã hơn năm mươi, nhưng đôi mắt vẫn thông minh và đầy sắc bén, toàn thân tỏa ra khí thế uy quyền của hoàng gia, khiến người khác cảm thấy có vài phần áp lực. Hàn Nhạn nửa quỳ hành lễ. Một lúc sau Thái Hậu vẫn không nói lời nào, im lặng một lúc nữa mới mở miệng nói: “Đứng lên đi, lại đây cho ai gia nhìn xem.”

Hàn Nhạn ngạc nhiên, xưa nay nàng cũng chưa từng tiếp xúc gì với Thái Hậu, thái độ như vậy thật quá sâu xa. Nàng không dám chậm trễ, liền vội vàng đứng dậy, đi tới bên cạnh Thái Hậu.

Hoàng Thái Hậu nhìn xuống, thấy Hàn Nhạn nét mặt ngây thơ, bộ dạng hoạt bát đáng yêu, nhấp nháy mi mắt, cất giọng ôn hòa, “Đúng là một đứa bé ngoan.” Nói xong liền cởi chiếc vòng ngọc đang đeo trên tay đưa cho Hàn Nhạn: “Dáng người cũng rất xinh đẹp.”

Hàn Nhạn nhìn thấy vòng tay này, trong lòng đầy phức tạp, lập tức có phần sợ hãi, sau đó từ chối nói: “Thái Hậu, vật này quá quý trọng. Thần nữ không dám nhận.”

Thái Hậu cười cười: “Mau nhận đi, ai gia nhìn thấy con thông minh lanh lợi nên thưởng cho con đó.”

Hàn Nhạn suy tính trong lòng, sau cũng lo lắng nhận lấy.

Chu thị và Trang Ngữ Sơn nhìn thấy cảnh này, có chút không yên. Nào ai ngờ Thái Hậu lại thay đổi thái độ với Trang Hàn Nhạn. Nhất là Trang Ngữ Sơn, nàng uất hận nhìn chằm chằm vòng ngọc trong tay Hàn Nhạn.

Tại sao chỉ là một con tiểu tiện nhân mà cũng được Thái Hậu coi trọng?

Chu thị cũng bắt chước Trang Hàn Nhạn bước lên phía trước thỉnh an: “Nô tỳ thỉnh an Thái Hậu.”

Trang Ngữ Sơn vừa mới nhìn thấy Thái Hậu đã tặng cho Trang Hàn Nhạn chiếc vòng tay bằng ngọc, bây giờ đã tức giận đến đỏ mắt tía tai. Nàng quyết tâm muốn lấy lòng Thái Hậu, không chừng còn có thể được người ban thưởng nhiều hơn. Vì vậy vội vàng bước lên, dùng giọng nói dịu dàng: “Thần nữ thỉnh an Thái Hậu.”

Giọng nói của nàng vốn êm tai, giờ còn cố ý mềm mỏng, làm người nghe cảm thấy như một cơn gió nhẹ thổi qua tai. Làm cho lòng người gọn sóng.

Nàng vừa mới mở miệng, tất cả những nữ quyền bên trong đều nhìn chằm chằm vào nàng. Hàn Nhạn được ban thưởng đã khiến mọi người kinh ngạc, bây giờ Trang phủ lại xuất hiện thêm một vị tiểu thư khác. Trong nháy mắt tất cả ánh mắt đều rơi trên người của Trang Ngữ Sơn.

Hàn Nhạn khẽ thở dài trong lòng, Trang Ngữ Sơn cố làm ra vẻ ta đây. Giọng điệu mềm nhũn này nếu để nam nhân nghe được thì chắc chắn sẽ khiến cho người khác thương tiếc mà sủng ái. Nhưng mà thật đáng tiếc, tất cả mọi người ở đây đều là nữ nhân, hơn nữa toàn là danh môn khêu tú. Cả đời bọn họ đều xem trọng hiền lương thực đức. Trang Ngữ Sơn dùng giọng đều đều ma mị như vậy, khi lọt vào tai của họ, dĩ nhiên thành loại con gái không biết tuân thủ nữ đức, bại hoại thuần phong mỹ tục.

Quả nhiên, khi Trang Ngữ Sơn đang thầm vui mừng trong lòng. Thì Thái Hậu đã ngẩng lên nhìn Chu thị, từ từ mở miệng nói: “Người là kẻ thất (1) mà Trang đại nhân mới cho vào phủ sao?”

Chu thị không nghĩ tới Thái Hậu lại đột nhiên hỏi như vậy, liền cắn chặt môi. Vốn dĩ bà muốn tham dự yến tiệc lần này, chính là để mọi người nhận thức bà là tân chủ nhân của Trang phủ. Bây giờ Thái Hậu đã nói như vậy, bà không thể nào nhắm mắt nói dối, nếu không liền phạm vào tội bất kính, nếu như bà thừa nhận mình chỉ là thiếp thất, vậy bữa yến tiệc này còn có ý nghĩa gì nữa.

Sau cùng, bà cắn răng nói: “Nô tỳ không phải là kẻ thất, mà là... thiếp thất.”

Tất cả các nữ quyền xung quanh đều hiểu rõ, nhìn mẫu tử Chu thị đầy khinh bỉ. Khó trách không lên được bàn tiệc, thì ra chỉ là thiếp thất và con gái của thiếp. Nhìn Chu thị nuôi dưỡng con mình thành như vậy, đầy lẳng lơ, cũng không biết là học được bao nhiêu thủ đoạn hồ ly rồi. Quả nhiên không thể sánh bằng con gái của chính thê. Phấn trang ngọc trác (2), dáng người đầm đạm, toàn thân đầy phong thái cao quý.

Chu thị bị thua thiệt. Nghe thấy Thái Hậu nhàn nhạt nói: “Thì ra là vậy. Đứng lên đi.” Không có câu sau, lúc này Chu thị đã bỏ bừa cả khuôn mặt, lôi kéo Trang Ngữ Sơn ngồi một bên.

Trang Ngữ Sơn tuy không biết chuyện gì xảy ra, nhưng vẫn cảm giác ánh mắt của những người xung quanh đều là lạ. Nhìn thấy Thái Hậu không có ý định ban thưởng gì, trong lòng càng tức giận, đem tất cả thù hận đổ lên đầu của Hàn Nhạn. Đang muốn nói với Hàn Nhạn mấy câu, thì thấy Hàn Nhạn đang ngồi bên cạnh một cô gái mặt quần áo màu vàng, hai người nắm tay cười đùa với nhau.

“Điện Thái Phượng” là nơi ở của Thái Hậu, ngày thường chỉ dành để tiếp đãi các phi tần trong cung. Giờ phút này tất cả các nữ quyền trong kinh đều tới đây nói chuyện với nhau, cũng xem như vui vẻ hòa thuận. Sóng gió nhỏ nhoi vừa rồi cũng đã qua, giờ mọi thứ đã khôi phục lại như cũ.

“Hàn Nhạn, chúng ta đã bao lâu rồi không gặp nhau nhỉ?” Cô gái áo vàng cứ nắm chặt tay của Hàn Nhạn không chịu buông, khuôn mặt ngập tràn niềm vui.

Hàn Nhạn nhìn cô gái trước mặt, tâm tư liền bay xa.

Đặng Thiên là bạn tốt của nàng, ngày trước sau khi bị sơn tặc bắt, cả ngày nàng đều trốn ở trong phủ, chỉ có mỗi Đặng Thiên vẫn thường đến tìm nàng chơi đùa. Tình nghĩa của hai người không hề cạn. Đáng tiếc về sau Đặng Thượng Thư phạm lỗi khiến Hoàng Thượng nổi giận, bị giáng làm quan thất phẩm. Đặng Thiên thì gả ột vị quan của Viện Hàn Lâm, gả đi không tới một năm thì đổ bệnh mà qua đời.

Sức khỏe của Đặng Thiên vốn dĩ rất tốt, Hàn Nhạn nghe sơ được tin tức mà không dám tin. Về sau nghe được vị quan Hàn Lâm kia tính tình rất biến thái, tất cả mọi người đều nhao nhao cho rằng Đặng Thiên bị vị quan kia hành hạ liên tục cho đến chết.

Đặng Thượng Thư cũng chỉ có mỗi một người con gái, sau khi Đặng Thiên qua đời, không lâu sau ngài cũng buồn khổ mà xuôi tay. Sau một năm nữa, Đặng phu nhân vì quá nhớ thương Đặng Thượng Thư và con gái, cuối cùng cũng đi theo họ.

Nghĩ tới đây, trong lòng Hàn Nhạn trở nên căng thẳng, cầm chặt tay Đặng Thiên nói: “Ta cũng rất nhớ người.”

Đặng Thiên bị nàng dọa cho hoảng sợ, vội vàng nói: “Sau hai mắt của người đổ ừng vậy? Khi nghe nói bá mẫu qua đời, ta rất muốn đến thăm người, nhưng lại không thể đi được. Nghe nói người kia là kẻ mẫu của người, chẳng lẽ người bị bà ta ức hiếp sao?”

Hàn Nhạn nhìn thấy Đặng Thiên vẫn êm đẹp đứng ở trước mặt mình, trong lòng kích động vì hành động luống cuống vừa rồi. Nhìn thấy gương mặt đầy lo lắng của Đặng Thiên, tim nàng cảm thấy ấm áp, cười nói với nàng ấy: “Bà ta chỉ là một thiếp thất, làm sao dám ức hiếp ta được. Ta không sao đâu, nhìn thấy người là vui rồi.”

Đặng Thiên đầu tiên là sững sốt, lúc đi dự tang lễ, nàng vẫn nhìn thấy Hàn Nhạn nắm chặt tay nàng mà khóc sụt sùi, trong ánh mắt ngập tràn sự tuyệt vọng. Bây giờ không biết tại sao nàng thấy nàng ấy ngập tràn sinh khí, không còn buồn khổ như trước kia nữa. Quan hệ của các nàng vốn dĩ rất thân thiết, Hàn Nhạn có chút thay đổi gì nàng liếc mắt thấy là nhìn ra. Bây giờ Hàn Nhạn trầm ổn hơn nhiều, tuy vừa rồi đối mặt với Thái Hậu vẫn mang dáng vẻ đáng yêu, nhưng nàng cảm thấy Hàn Nhạn không hề nhu thuận như lúc trước nữa. Hàn Nhạn bây giờ vừa thông minh vừa khôn khéo, dường như nàng ấy còn che giấu điều gì đó. Còn nữa khi nghe Hàn Nhạn nói về Chu thị, cả người toát ra ánh của sự tự tin, tựa như nàng ấy đã nắm chắc mọi thứ trong tay. Đặng Thiên cảm thấy hơi xa lạ, nhất thời nàng ngáy người ra.

Hàn Nhạn nhìn thấy Đặng Thiên ngẩn người, cười nói: “Thế nào, sao không nói lời nào hết vậy? Chẳng lẽ trên mặt ta dính gì sao?”

Đặng Thiên lấy lại bình tĩnh, tự nhủ bản thân đã quá đa nghi. Tuy Hàn Nhạn đã thay đổi, nhưng mà điều này lại tốt cho nàng ấy. Hàn Nhạn đầy sức sống vẫn tốt hơn so với một Hàn Nhạn trầm lặng, yếu đuối trước kia. Nàng chân thành nói: “Lúc trước ta sợ người nghĩ quẩn, bây giờ thì tốt rồi. Ta thấy người rất vui vẻ.”

“Chuyện gì rồi cũng sẽ qua.” Hàn Nhạn lắc đầu nói: “Ta nếu tiếp tục đau lòng, thì chỉ khiến kẻ thù thì vui mừng, còn người quan tâm ta thì càng thêm lo lắng. Một khi đã như vậy, hà tất phải đau khổ. Để cho kẻ thù vui vẻ.”

Đặng Thiên sững sốt, “Kẻ thù vui mừng...” Lời còn chưa dứt, liền nghe thấy giọng nói ngọt ngào vang lên: “Sao tứ muội chỉ mãi nói chuyện với vị tiểu thư này, mà không hề để ý đến tỷ tỷ vậy?”

Chú thích:

(1) Kế thất: Vợ kế, nghĩa là chính thê/vợ cả thứ hai.

(2) Phần trang ngọc trác: Cụm từ thường dùng để mô tả người phụ nữ xinh đẹp thanh cao hoặc những đứa bé trắng nõn, mềm mịn, ở đây nghiêng về nghĩa thứ hai

24. Chương 24: Đạp Tuyệt Tìm Mai.

Sở dĩ Trang Ngữ Sơn hành động như vậy, là vì thái độ vừa rồi của Thái Hậu. Các vị phu nhân đang ngồi gần đó cũng chú ý tới các nàng. Tuy mỗi người nói một chuyện, nhưng ánh mắt của họ vẫn liếc về phía các nàng. Tiếng nói của Trang Ngữ Sơn không nhỏ, nên thu hút phần lớn ánh mắt của các vị phu nhân.

Hàn Nhạn nhíu mày, Trang Ngữ Sơn lại muốn đến tìm phiền phức.

Trang Ngữ Sơn không để ý đến thái độ của Hàn Nhạn, thản nhiên đi tới nắm lấy tay của nàng, ra vẻ thân thiết: “Nhạn nhi muội muội, thường ngày ở trong phủ muội đều không thích ra ngoài, cả ngày cứ ở trong phòng thêu hoa viết chữ. Ta cũng chỉ có thể gặp được mặt muội có vài lần. Bây giờ chúng ta cùng nhau dự tiệc, nên nói chuyện nhiều một chút mới được.”

Đặng Thiển đánh giá vị tỷ tỷ mới vào phủ của Hàn Nhạn, nghe được lời nói của nàng ta, trong lòng liền tức giận. Nói gì vậy? Thường ngày chỉ thấy Hàn Nhạn có vài lần, chẳng khác gì ám chỉ Hàn Nhạn là người kiêu căng sao? Trước mặt các vị phu nhân, tiểu thư, lại nói xấu Hàn Nhạn khó sống chung, còn ngược đãi tỷ tỷ trong nhà!

Quả nhiên, vài vị phu nhân bên cạnh liền nhìn Hàn Nhạn với ánh mắt khác.

Hàn Nhạn bình tĩnh, không vội nói gì, chỉ thở dài trong lòng. Sự đời là vậy, mọi người đều chỉ nghe toàn những tin đồn, nhưng không chịu tin tưởng vào đôi mắt của mình. Trang Ngữ Sơn là con của thiếp, nhưng lại còn không biết cư xử, mất đi dáng vẻ của một tiểu thư khuê các, lòng dạ hẹp hòi, thậm chí còn rất độc ác... Mấy vị phu nhân này thì quá rảnh rồi không có gì làm, khi nghe thấy chuyện nhà của người khác, thì hận không thể đào sâu thêm nữa, để cho bọn họ có nhiều đề tài mà ngồi nói chuyện với nhau.

Đặng Thiển cuống lên, đang muốn mở miệng nói hộ cho Hàn Nhạn, thì thấy Hàn Nhạn khẽ kéo tay áo của nàng. Đặng Thiển hơi ngẩn ra, Hàn Nhạn đã ngẩng đầu đón nhận ánh mắt đầy đắc ý của Trang Ngữ Sơn, mỉm cười nói: “Tại sao Ngữ Sơn tỷ tỷ lại nói như vậy? Từ khi mẫu thân của Nhạn nhi qua đời, thân thể Nhạn nhi liền đổ bệnh. Nhạn nhi không muốn lây bệnh cho người ngoài cho nên mới phải ở cả ngày trong phòng. Hơn nữa, suốt mấy ngày nay Nhạn nhi đều luôn trông mong Ngữ Sơn tỷ tỷ đến chơi với Nhạn nhi, nhưng đều vô vọng. Có thể do Ngữ Sơn tỷ tỷ vừa mới vào phủ phải làm việc bận rộn, cho nên không thể đến thăm Nhạn nhi.”

Trang Ngữ Sơn sững sốt, nhất thời cả gương mặt đều đỏ ửng.

Lời nói của Hàn Nhạn rất rõ ràng, không phải vì nàng trốn trong phòng không muốn ra gặp người khác, mà là nàng ốm đến mức phải nằm ở trên giường, hơn nữa nàng cũng không muốn mình lây bệnh cho người khác. Điều này cho thấy nàng là con người có tâm địa thật lương thiện. Còn tỷ tỷ của nàng, các vị phu nhân đều dùng ánh mắt đầy khinh thường nhìn Trang Ngữ Sơn. Con gái của chính thê, còn là muội muội của mình sinh bệnh, vậy mà thân làm tỷ tỷ cũng không chịu đi thăm. Thật sự là không hiểu cấp bậc lễ nghĩa.

Đặng Thiển thở phào nhẹ nhõm, Trang Ngữ Sơn vẫn còn muốn biện hộ ỳnh, “Ta không có... Bệnh của muội sớm đã khỏi rồi.”

Hàn Nhạn cúi thấp đầu xuống, che giấu cảm xúc thật của chính mình, làm như rất khó xử nói: “Ngữ Sơn tỷ tỷ, chuyện Nhạn nhi sinh bệnh cả Trang phủ đều biết mà. Mẫu thân vừa mới qua đời, trong lòng muội rất khó chịu, bây giờ vẫn còn cảm thấy đau khổ.”

Các phu nhân đang ngồi bên cạnh, ai cũng là mẫu thân cả. Tất cả đều biết Hàn Nhạn vừa mới mất mẫu thân. Họ thấy mi mắt của nàng sụp xuống, khuôn mặt ngầy thơ đượm buồn khổ. Khiến cho tất cả không khỏi sinh chút lòng thương xót. Nghĩ thầm, đứa bé này tuy tuổi còn nhỏ nhưng đã rất có hiểu. Còn khi nhìn qua Trang Ngữ Sơn thì cảm thấy chán ghét. Chỉ là con của thiếp, vậy mà còn dám lớn tiếng lộng hành!

Chu thị nhìn thấy Trang Ngữ Sơn đối phó không được, vội vàng bảo Trang Ngữ Sơn đi đến bên cạnh bà. Hàn Nhạn cũng vui vẻ khi không nhìn thấy gương mặt của Trang Ngữ Sơn, trong lòng trở nên thoải mái hơn nhiều.

Sau khi Trang Ngữ Sơn đi khỏi, Đặng Thiển nói nhỏ bên tai của Hàn Nhạn: “Ta thấy tỷ tỷ của ngươi cũng không phải là kẻ dễ bắt nạt, rõ ràng muốn đến gây sự với ngươi.”

Hàn Nhạn nhún vai: “Chỉ là tôm tép mà thôi, không cần tranh chấp với loại người như nàng ta.”

Đặng Thiên hé miệng cười, “Mấy ngày không gặp, mồm mép của người ngày càng lợi hại. Không biết được ai dạy đây.”

Hàn Nhạn cười mà không nói, giương mắt lên thì nhìn thấy một tổng quản ma ma đi vào, đi phía sau còn có vài cung nữ. Bà dịu dàng mỉm cười nói với mọi người đang ngồi: “Các vị phu nhân, hoàng hậu nương nương đang chờ ở Mai Viên. Thỉnh Thái Hận nương nương và các vị phu nhân cùng đi thưởng mai.”

Yến tiệc bắt đầu vào buổi tối, bây giờ vẫn còn là ban ngày, cho nên Hoàng Hậu mời các vị phu nhân và tiểu thư đi thưởng mai để giết thời gian. Bây giờ là mùa đông, đập tuyết tìm mai cũng là chuyện rất hợp lý.

Hàn Nhạn kéo tay Đặng Thiên đi phía sau các vị phu nhân. Mặc dù không quen biết các vị phu nhân này, nhưng mà cười nói vài câu, sau đó cũng thành quen.

Cái gọi là yến tiệc, thực ra là buổi kết giao với các phu nhân, tất cả đều có mục đích. Có nhà thì sắp gả con gái, có nhà thì con trai sắp thành thân, nói chuyện rồi hỏi thăm gia thế, sau đó có thể kết thành nhân duyên.

Nam nhân thì bàn chính sự trên bàn rượu, còn nữ nhân thì bàn chuyện nhà ở đây. Mà hôn nhân, chính là chính sự lớn nhất của nữ nhân.

Hàn Nhạn suy nghĩ lung tung về mấy thứ này, liếc nhìn qua mẫu tử Chu thị. Thấy Trang Ngữ Sơn đang vây quanh nói chuyện với một cô gái, trên mặt ra vẻ nịnh nọt. Mà cô gái quần áo thượng hạng, giữa hai hàng lông mày hiện lên vẻ kiêu căng, xem ra là người có địa vị và gia thế.

Trang Ngữ Sơn cảm nhận được ánh mắt của Hàn Nhạn, quay đầu lại nhìn, trên môi còn hiện lên một nụ cười đầy khiêu khích. Hàn Nhạn ngẩn người, lắc đầu không để ý đến nàng ta. Trong lòng chỉ cảm thấy Trang Ngữ Sơn thật sự là một kẻ ngu ngốc, nịnh bợ một tiểu thư có gia thế danh giá thì có gì mà đắc ý.

Nhưng mà chiêu nịnh nọt này, hẳn là do mẫu thân của nàng ta truyền lại. Hàn Nhạn nhìn các vị phu nhân đang cười nói thân thiện với Chu thị, khuôn mặt có chút dăm chiêu.

Quả đúng là người khôn khéo, nhanh như vậy đã có thể giải trừ hết mọi khúc mắc với các vị phu nhân, thậm chí họ còn bắt đầu tiếp nhận bà ta. Hàn Nhạn suy nghĩ, chuyện này dường như không tốt lắm, nàng nên nghĩ biện pháp gì để ngăn cản đây?

Đặng Thiên nhìn thấy Hàn Nhạn ngẩn người, đẩy đẩy bả vai của nàng: “Sao mà ngây ngốc ra vậy, mau đi xem hoa mai này. Oa thật là đẹp!”

Lúc này Hàn Nhạn mới tỉnh táo lại, nhìn theo ánh mắt của Đặng Thiên. Một rừng hoa mai hiện ra, hương thơm ngào ngạt. Hàn Nhạn hít một hơi, cảm thấy thể xác lẫn tinh thần như say nồng trong hương mai.

Đây là hoa viên của hoàng gia, rộng hơn mười dặm. Tất cả đều trồng toàn hoa mai, một trận gió nhẹ thổi qua, cánh hoa mai rơi xuống đất, không biết là tuyết hay là mai, nhìn tựa như tiên cảnh. Nơi này thật xa hoa.

Các vị phu nhân cũng bị cảnh đẹp này hấp dẫn. Hoàng Hậu đang ngồi cạnh một chiếc bàn nhỏ, trên bàn đặt đầy điểm tâm tinh xảo. Ở nơi này mà thưởng mai và trò chuyện, quả thật là rất tuyệt vời.

Hàn Nhạn đi theo Đặng Thiên ngồi cạnh Đặng phu nhân. Đặng phu nhân là một người rất dịu dàng, hiền hòa, rất thương yêu Hàn Nhạn. Cấp Lam, Thu Hồng và các nha hoàn khác thì đứng một bên hầu hạ. Trang Ngữ Sơn thì ngồi cạnh cô gái đi chung vừa rồi, ánh mắt vô tình hướng về nàng, không cần nói cũng biết là đang nói chuyện thị phi.

Chuyện tình như vậy thật không có biện pháp nào ngăn cản. Lòng dạ Trang Ngữ Sơn đã không trong sáng, huống chi lại bị Hàn Nhạn làm cho thiệt thòi, bây giờ thì trừng mắt cảnh cáo nàng, ý muốn đòi lại mối hận vừa rồi.

Nói một hồi, Trang Ngữ Sơn đột ngột đứng dậy, đi tới cạnh nàng nói: “Nhạn nhi muội muội, tỷ muốn đi đến Tịnh phòng, muội dẫn đường cho tỷ nha.”

Lập tức Hàn Nhạ có trực giác là Trang Ngũ Sơn đang có âm mưu gì đó, theo bản năng nàng mở miệng cự tuyệt: “Hay là để cho cung nữ dẫn đường đi. Muội cũng không biết đường.”

Trang Ngũ Sơn nhất quyết không buông tha, cẩn thận nhìn nàng nói: “Tỷ... Tỷ rất sợ, chúng ta là tỷ muội mà. Chẳng lẽ Nhạ nhi muội muội ghét bỏ tỷ chứ?”

Nói đến nước này, nếu nàng vẫn tiếp tục cự tuyệt thì chứng tỏ nàng không coi Trang Ngũ Sơn ra gì. Các phu nhân bên cạnh đều đang nhìn nàng, nàng còn có thể làm gì đây?

Đặng Thiên cũng mơ hồ cảm nhận được có điều gì đó không thích hợp, đứng dậy nói: “Để ta đi cùng với hai người.”

Hàn Nhạ lắc đầu nói: “Không cần, ta đi cùng với Ngũ Sơn tỷ tỷ là được rồi. Rất nhanh sẽ quay lại thôi.”

Đặng Thiên không có liên can gì tới chuyện này, nàng không muốn lôi kéo nàng ấy vào cuộc. Hàn Nhạ suy nghĩ, dù sao cũng là ở trong cung, Trang Ngũ Sơn cũng không dám cả gan làm bậy gì. Nàng đề phòng nhìn lướt qua vị tiểu thư đã đi cùng với Trang Ngũ Sơn, rốt cuộc thân phận của nàng ta là gì?

25. Chương 25: Đóa Hoa Của Lý Gia

Cung nữ dẫn đường đi phía trước, Hàn Nhạ và Trang Ngũ Sơn đi phía sau. Trên mặt Trang Ngũ Sơn vẫn mỉm cười ôn hòa, nhưng Hàn Nhạ luôn cảnh giác như cũ. Rốt cuộc là nàng ta muốn gì, nàng âm thầm nắm chặt chiếc trâm giấu trong tay áo.

Chiếc trâm hoa mai bằng gỗ này là quà sinh thần năm nàng mười tuổi, lúc đó Trang Hàn Minh chính tay mài dừa rồi tặng nó cho nàng. Tuy hoa văn trên trâm không hề tinh xảo, nhưng mà cũng nhìn ra được người làm trâm rất có thành ý. Mới đầu nàng cảm động đến mức không dám dùng, hướng chỉ nàng là một tiểu thư con nhà quan, nếu dùng cây trâm này e là không hợp lắm. Cho nên mới bỏ vào trong hộp để cất giữ. Sau khi nàng sống lại, trong lúc thu dọn vật phẩm vô tình nhìn thấy cây trâm này. Nàng nhận ra chiếc trâm vẫn còn mới như ban đầu, có thể thấy Trang Hàn Minh đã dùng loại gỗ rất tốt để làm ra chiếc trâm này.

Vật gì cũng có chỗ dùng, nàng mài một đầu trên trâm nên nó vô cùng bén nhọn, rồi biến nó thành con dao găm cho chính mình. Có thể chém gọt, đánh quyền để làm vật phòng thân. Tuy trong lúc bất trắc, cây trâm này cũng không dùng được nhiều, nhưng mà có nó phòng thân cũng khiến nàng yên tâm một chút.

Trang Ngũ Sơn vốn dĩ không có ý tốt gì, nàng tốt nhất cũng phải thật cẩn thận. Chỉ là... trong cung này Trang Ngũ Sơn cũng không có quen bất kỳ ai, cho nên nàng ta sẽ không dám làm chuyện ngu ngốc gì. Trừ phi là có người trong cung làm chỗ dựa. Hàn Nhạ nghĩ tới vị tiểu thư vừa rồi, nhìn qua thì có địa vị cao, chẳng lẽ nàng ta là người trong cung?

Trang Ngũ Sơn muốn đối phó với nàng, tất nhiên sẽ có người khác hỗ trợ.

Hàn Nhạ cảm thấy có gì đó không đúng, nhưng vẫn tiếp tục đi theo.

Đường đi trong cung khá phức tạp, cung nữ kia dẫn Hàn Nhạ và Trang Ngũ Sơn đi qua rất nhiều nơi, vòng qua nhiều hành lang dài. Lúc Hàn Nhạ cảm thấy hai chân đều đau nhức, cung nữ kia mới dừng lại, “Trang tiểu thư, đã tới nơi.”

Trang Ngũ Sơn cầm tay của Hàn Nhạ đi vào, Tịnh phòng của Hoàng gia quả thật là cũng được làm bằng ngói đỏ tường hồng, khí thế bất phàm. Hàn Nhạ thầm nghĩ trong lòng, Tịnh phòng bình thường còn tốt hơn cả Trang phủ. Hàn Nhạ vừa mới nghĩ vậy, ngay sau đó lập tức chửi chính mình. Bây giờ đã là lúc nào rồi, mà con đem Tịnh phòng và Trang phủ ra so sánh.

Tịnh phòng có tổng cộng ba gian, Trang Ngũ Sơn và Hàn Nhạ mỗi người vào một gian. Từ lúc bắt đầu Hàn Nhạ đã cảnh giác, cảm thấy được Trang Ngũ Sơn sẽ làm gì đó, nên nàng lúc nào cũng nhìn chăm chăm vào cửa, phòng ngừa Trang Ngũ Sơn đột nhiên phá cửa mà xông vào.

[Truyện được đăng chính thức và miễn phí tại [dien dan le quy don](#)]

Chờ đợi đến mỗi mồn, Hàn Nhạn cảm thấy Trang Ngữ Sơn không có động tĩnh gì, cảm thấy có chút kỳ quái. Đẩy cửa đi ra, gọi một tiếng: “Ngữ Sơn tỷ tỷ.”

Trả lời lại nàng chỉ là tiếng gió lạnh lẽo.

Hàn Nhạn rung mình, chợt nghĩ ra điều gì, vội vàng bước tới hai gian phòng còn lại. Tất cả đều trống không, chẳng có một bóng người.

Đứng một hồi lâu, nàng mới bắt đầu dĩ cười. Nàng mãi đề phòng Trang Ngữ Sơn hại nàng, hoặc làm khó dễ, không ngờ nàng ta lại dùng chiêu này.

Họ bỏ rơi nàng ở đây!

Đây là lần đầu tiên Hàn Nhạn tiến cung, cũng không biết rõ đường đi trong cung thế nào. Giờ phút này tỉnh ngộ lại, cung nữ vừa rồi đưa nàng đi qua rất nhiều nơi, dọc đường đi đều không có thái giám hay cung nữ nào. Điều này hoàn toàn không hợp lý.

Trong cung có rất nhiều nơi kiêng kỵ, cũng có nơi rất bí mật, có thể làm cấm địa. Bây giờ Hàn Nhạn đứng ở chỗ này, ở đây không có một bóng người. Không nhìn được mà nghi ngờ, có khi nào nơi này là cấm địa không?

[Truyện được đăng chính thức và miễn phí tại [dien dan le quy don](#)]

Nếu thực sự là cấm địa, mà nàng cứ đứng chờ ở đây. Đợi lát nữa Trang Ngữ Sơn trở về có thể nói nàng đột nhiên mất tích, sau đó sẽ nhờ người đi tìm, lúc đó phát hiện ra nàng đang ở cấm địa. Không cần biết là vô tình hay cố ý, nhất định Hoàng Thượng sẽ trách tội, đối với một khuê nữ mà nói, chỉ có thể ban cho nàng cái chết. Không ngờ Trang Ngữ Sơn lại độc ác đến như vậy, tuy tuổi còn nhỏ mà thủ đoạn tàn nhẫn rồi.

Nhưng mà bây giờ muốn rời khỏi, Hàn Nhạn cũng không biết nên đi như thế nào. Nơi này không có một bóng người, nếu nơi này đúng thật là nơi cấm địa, chỉ cần đi nhầm một bước, hậu quả e là khó lường.

Nghĩ tới đây Hàn Nhạn không khỏi chán chường, nếu lúc đó để cho Cấp Lam đi theo thì tốt rồi. Đáng tiếc bây giờ nàng ta đang ở quá xa, có gọi cũng không ai nghe.

Nàng cắn chặt răng, đến nước này chỉ còn cách là phải liều thôi. Hàn Nhạn cứ đi thẳng về phía đông, băng qua một cánh rừng rộng lớn.

Theo lý thuyết thì, con người sẽ lần theo đường đất mà đi, nhưng mà Hàn Nhạn lại không dám làm như vậy.

Nếu như nàng đang ở cấm địa, thì ít ra đi trong rừng cây cối rậm rạp may ra còn có thể trốn được. Những công trình kiến trúc bên kia, tuyền đối không được bước vào.

Nàng vừa đi vừa để ý xung quanh, rất nhanh Hàn Nhạn phát hiện, xung quanh đây không có một bóng người nào cả.

[Truyện được đăng chính thức và miễn phí tại [dien dan le quy don](#)]

Nơi này chắc chắn là chỗ không thăm thường, cho nên mới không có thái giám hay cung nữ. Hàn Nhạn cũng thầm cảm thấy may mắn vừa rồi mình đã chọn đi đúng đường, nếu đi về phía đất trống kia, lỡ như có chuyện gì cũng chưa chắc có chỗ để trốn! Nếu có ai tìm tới, chỉ cần liếc mắt là sẽ nhìn thấy nàng.

Nhưng mà cứ đi như vậy, khi nào mới tới được Mai Viên?

Không biết đi bao lâu, Hàn Nhạn vẫn không tìm được lối ra, dường như cánh rừng này không có lối thoát. Lúc nàng đang lo lắng, thì ngửi thấy một mùi hương bay tới. Mùi thơm ngào ngạt, thấm nhuần vào lòng người. Hàn Nhạn không khỏi ngẩn người, trước mặt nàng là cả một khu rừng toàn hoa mai màu đỏ.

Nếu như ví hoa mai trắng ở nơi Hoàng Hậu đang ngắm cảnh là một thắng cảnh, thì nơi này chính là tiên cảnh.

[Truyện được đăng chính thức và miễn phí tại [dien dan le quy don](#)]

Hàng ngàn đóa hoa mai cùng nhau nở rộ, cả một mảnh rừng ngập tràn sắc đỏ. Còn có mang theo mùi thơm ngào ngạt. Màu của hoa chói mắt, mang theo vẻ đẹp cao ngạo mà quý phái. Hoa nở trên cành cây cao ngất, không hề run sợ tuyết lạnh. Trong nhất thời Hàn Nhạn mới hiểu được thế nào là sắc xuân.

Mười dặm hoa mai, tuyết phủ đầy đất, vừa diễm lệ lại vừa mộc mạc, vừa náo nhiệt lại thêm cô quạnh. Tựa như một khuê nữ phương hoa đang bị thương được bước ra ngoài, mang theo vẻ đẹp rực rỡ huy hoàng. Đẹp nhất cũng là ở đây, thảm nhất cũng là ở đây, vì người mà khép vì người mà nở, chỉ tiếc rằng không có ai đến thưởng thức.

Những bông hoa mai này đến cũng vội vàng mà đi cũng vội vàng. Sắc đỏ rực rỡ như lửa. Khiến Hàn Nhạn ngây ngốc cả người. Cuộc đời quá ngắn ngủi, hoa chóng nở sớm tàn, giống như nàng ở kiếp trước, chết vào tuổi thanh xuân, đẹp nhất cũng chỉ một ngày.

Hàn Nhạn cảm nhận được những đóa hoa mai kia như là chính mình, nàng cũng chết vào một ngày như mai nở rộ như vậy. Nàng cũng bị ai khi không ai thưởng thức. Vẻ đẹp của nàng, người kia không thấy được.

Hoa mai nở vào mùa đông, cho nên tất yếu sẽ chịu cơn bão tuyết đến thanh tẩy cho chúng. Cuộc đời của nàng, vĩnh viễn không có từ 'bằng phẳng'. Cho nên cả đời này, dù là mưa gió bão táp, cũng không có ai thương tiếc cho nàng. Có ai hiểu được nàng, thưởng thức vẻ đẹp của nàng, đồng ý săn sóc cho nàng? Nàng giống như một chiến binh, sống đầy kiêu ngạo rồi lại thương tâm, mà nàng cũng chỉ có thể đi trên con đường này thôi!

Nước mắt của Hàn Nhạn trào ra, đi về phía trước vài bước thì thấy ở xa xa đằng trước có một ánh mắt dò xét nàng, cả người nàng lạnh đi, tinh thần liền tỉnh táo lại, giương mắt lên nhìn về phía trước. Chỉ nhìn thấy một bóng dáng thon dài, đang đứng dưới tán cây hoa mai đỏ, dường như cả người hần đang hòa với tuyết trắng, đứng lẳng lặng nhìn vào nàng.

26. Chương 26: Tiếp Xúc Thân Mật.

Hàn Nhạn cứ ngẩn người nhìn, không bao lâu thì tuyết bắt đầu rơi.

Bông tuyết rơi lên đầu và vai của nàng, trong lúc này bóng dáng người nọ lại có chút mơ hồ. Hàn Nhạn không dám làm gì, đối phương đã phát hiện ra nàng. Trong lúc nhất thời, nàng chỉ có thể đứng ngây ngốc tại chỗ, không biết nên làm điều gì.

Không biết ai đã san phẳng nền tuyết đặc, cất tía những đóa mai này?

Chỉ biết rằng, giờ phút này hoa tuyết rơi lả lướt, lại thêm hoa mai màu đỏ làm điểm nhấn. Nếu không phải người đang đứng đó là một người không quen biết, thì thực sự là một cảnh tượng tuyệt đẹp.

Chỉ tiếc là nhân vật chính lại không có tâm trạng thưởng thức cảnh đẹp này, qua khoảng thời gian bối rối, bây giờ Hàn Nhạn đã dần tỉnh táo lại. Người đó xuất hiện ở đây, hoặc là hần là người ở trong cấm địa này, hoặc là thân phận của người đó đã cao đến mức ngay cả cấm địa cũng không thể ngăn cản.

Hàn Nhạn cúi đầu suy tư, rõ ràng là đối phương đã phát hiện ra nàng, nhưng mà cũng không hề động đậy gì, chẳng lẽ hần ta muốn tha cho nàng sao?

Hàn Nhạn chần chờ, cuối cùng cũng hạ quyết tâm. Cho dù đối phương là ai, bây giờ chạy mới là thượng sách. Đang muốn nhấc chân bỏ chạy, thì nghe thấy tiếng động phát ra từ đằng sau.

Hàn Nhạn liền hồi hộp, tại sao lại còn có người khác?

Đây là một khu rừng mai đỏ rộng lớn, nhìn mấy cây mai thôi cũng đủ rậm rạp rồi. Nhưng mà cũng không che hết được bóng dáng của Hàn Nhạn. Huống hồ bây giờ trời đang có tuyết, dáng vẻ của Hàn Nhạn trông rất bắt mắt.

Hàn Nhạn cảm thấy rất hoảng hốt, ngẩng đầu lên nhìn về phía cung điện kia, góc tường có thể giấu kỹ nàng, đúng rồi, người vừa rồi đang đứng ngay góc rẽ mà.

Hàn Nhạn cảm thấy lo lắng, liệu người đó có phải cùng một bọn với đám người vừa rồi không, còn người phía sau nữa? Nếu đúng là cùng một bọn thì kết cục của nàng chỉ có một. Nếu không phải thì nàng nên làm thế nào?

Tiếng bước chân càng ngày càng gần, đang đi tới gồm có hai người, một nam một nữ đang nói chuyện với nhau, còn ở phía cung điện chỉ có một người. Hàn Nhạn cắn răng, đi về phía cung điện.

Bóng dáng đang đứng ở phía cung điện không hề có phản ứng gì, hình như không chú ý tới Hàn Nhạn, cũng không chú ý tới đôi nam nữ kia. Vẫn đứng dưới cây mai như cũ.

Càng đến gần, trong lòng Hàn Nhạn càng lo lắng, còn bên kia đôi nam nữ đã thâm sâu đi về phía rừng mai. Hàn Nhạn chỉ dám cúi đầu đi về phía trước. Nhìn thấy đôi giày quan mạt vàng đây quý giá cách mình vài bước.

Hàn Nhạn cực kỳ khẩn trương, bởi vì người đang đứng trước mặt cô đang tỏa ra khí lạnh và ánh mắt cực kỳ sắc bén. Giờ phút này, Hàn Nhạn cả đầu cũng không dám ngẩng lên.

Thật là, nàng không thể ngờ, phía sau truyền tới âm thanh rên rỉ của đôi nam nữ, âm thanh này giống như vừa đau khổ lại vừa sung sướng. Âm thanh rên rỉ của nữ nhân và tiếng thở dốc của nam nhân đang gầm thét, cực kỳ khó nhin. Hàn Nhạn lập tức hiểu được, sau vài giây, gương mặt nhỏ nhắn liền đỏ ửng.

Trước khi xuất giá, Trần ma ma có lấy vài cuốn sách cho nàng xem. Bởi vì Trần ma ma muốn nàng phải bắt được tâm của Vệ Như Phong, cho nên mới nói mọi chuyện rõ ràng với nàng, thậm chí còn tìm vài tượng gỗ để làm mẫu. Bây giờ Hàn Nhạn hiểu rõ âm thanh này thể hiện điều gì, nghĩ đến Vệ Như Phong, sắc mặt của Hàn Nhạn lập tức trắng nhợt. Ngay sau đó, thì càng lo lắng hơn.

Nữ nhân trong cung, trừ bỏ các phu nhân và tiểu thư đang dự tiệc, thì còn lại đều có thể nói là nữ nhân của Hoàng Thượng. Lúc này Hoàng Thượng và các nam nhân đang ở khu vực săn bắn, còn nam nhân này lại dám giao du với nữ tử. Bất luận nữ tử này có phải là nữ nhân của Hoàng Thượng hay không, thì đều mắc phải tội thông dâm. Nếu như nàng bị phát hiện, nhất định chỉ có một con đường chết. Nếu như thân phận của nam nhân đó cao quý, còn nữ nhân đó là người ngoài cung, hôm nay hai người họ thông gian với nhau bị Hàn Nhạn biết được, thì nàng chỉ có thể gả cho nam nhân đó mà thôi!

Vận mệnh của nữ tử là vậy, nhất là con gái nhà quyền quý, từng bước đi cũng không được sai sót. Thói đời lắm gian khổ, không nghĩ tới hôm nay Trang Ngữ Sơn lại làm cho nàng gặp phải tình huống khó khăn đến thế này!

Đôi nam nữ đó không biết tại sao lại làm chuyện đó ở đây, càng ngày càng đi gần về phía của nàng, nếu đi thêm vài bước nữa, có khả năng sẽ nhìn thấy Hàn Nhạn.

Hàn Nhạn vừa hận vừa vội, nhìn thoáng qua người nọ, đột nhiên trong lòng đầy chấn động.

Từ lúc bắt đầu tới giờ, người này không hề kích động gì cả, cứ đứng im như vậy. Mặc dù nhìn thấy Hàn Nhạn đi tới, cũng không có phản ứng gì.

Hàn Nhạn có chút chột dạ, vẫn không dám ngẩng đầu. Nhưng mà nhìn thấy đôi giày của người này, thì nàng lập tức biết rõ người nam nhân này thân phận rất cao quý, nàng không thể trêu chọc. Chỉ là bây giờ họ đang ở chung một thuyền, mà tình hình bây giờ đang rất cấp bách!

Hắn ta bình tĩnh đến như vậy, chẳng lẽ không sợ gì sao?

Hắn không sợ, nhưng nàng sợ!

Nàng bây giờ là một người không được sủng ái, chỉ có duy nhất là thân phận con của chính thê, còn người này thì thân phận không cần nói tới. Bây giờ nếu nàng bị phát hiện, hoặc là nàng bị giết chết, hoặc là phải gả cho tên gian phu kia. Bất luận kết cục là như thế nào, nàng đều không muốn!

Dựa vào cái gì mà người khác phạm sai lầm lại bắt nàng gánh chịu. Kiếp này, nàng không muốn chết trong tay của Trang Ngữ Sơn!

Nàng không cam lòng!

Cũng không biết dừng khí từ đâu tới, lúc tiếng bước chân càng ngày càng gần. Nàng vén vạt áo choàng của nam nhân bên cạnh, rồi chui vào.

Sau khi chui vào rồi nàng mới cảm thấy hơi lạnh, tên nam nhân này tỏa ra khí lạnh đến thấu xương. Làm cho nàng muốn bị đông thành băng rồi.

Cùng lúc đó, nàng mới cảm thấy sợ. Vào lúc gấp rút, liệu tên nam nhân này có thể ứng phó không, nàng không thể để mình bị lộ, nên mới gấp gấp chui vào trong áo khác của hắn. Nhưng mà nàng không rõ hắn là địch hay bạn, hắn hoàn toàn có thể dùng một tay kéo nàng ra. Mà nàng lại dám làm ra chuyện lớn mật như vậy, dám áp sát thân thể của nam nhân. Mùi vị nam tính đặc thù xông vào mũi nàng, mang theo một vào sự tao nhã và mùi của cây trúc. Làm cho trống ngực của Hàn Nhạn đập thành thình thịch.

Hàn Nhạn đang kề sát trên người đối phương cảm giác được là đối phương đang rất giận dữ, cảm thấy có chút tuyệt vọng, nghĩ tới chuyện bị đá văng ra, thân thể có chút phát run.

Chỉ là trong chốc lát, đột nhiên nam nhân đó đưa một tay đỡ ở phía sau lưng của nàng, làm nàng áp sát vào người của hắn. Tiếp theo rất chính xác mà níu chặt lấy gáy của nàng, rồi phi thân lên. Hàn Nhạn cảm thấy cả người nhẹ đi, dưới chân không cảm nhận được gạch đá, sợ tới mức ôm chặt lấy quần áo của nam nhân đó, mắt cũng không dám mở. Thân thể đang treo ở trên không, tim của nàng đập rất nhanh, nhưng chỉ trong giây lát, cả người nàng đã đứng ở trên mặt đất.

Bây giờ nàng không dám làm gì cả, chỉ cuộn người ở trong áo khác của ai đó. Nhưng mà nơi này cũng rất ấm áp, chỉ có điều là mọi thứ đều tối thui, vừa rồi xảy ra chuyện gì?

Từ trên đỉnh đầu nàng nghe thấy âm thanh vừa trong trẻo lại vừa lạnh lùng và còn động lòng người truyền tới. Nó như là một loại rượu thượng hạng, làm cho trái tim nàng hơi rung động,

“Vẫn chưa chịu ra?”

27. Chương 27: Kỹ Thuật Diễn Kịch Còn Kém Cỏi

Hàn Nhạn lại càng hoảng sợ, vội vàng chui từ trong ngực người nọ ra, lúc này mới phát hiện mình đang đứng trên một mảnh đất trống ở phía sau, trước mặt là một bức tường đá ngăn cách đường đi. Trong lòng lập tức hiểu ra, nam tử này có lẽ là người có khinh công, cho nên mới có thể ôm mình rời đi như thế này, khó trách mới vừa rồi lại trấn định như vậy. Nghĩ tới chuyện mới vừa rồi, khuôn mặt không khỏi đỏ ửng lên.

Nghĩ kỹ một chút, Hàn Nhạn liền ngẩng đầu lên, đang muốn nói chuyện, vừa ngược mắt lên thì lập tức ngây ngẩn cả người.

Đập vào tầm mắt, là một khuôn mặt tuần tú khôi ngô không ai sánh bằng. Nam tử trước mặt ước chừng hơn hai mươi, lông mày hơi xệch chạm vào tóc mai, sống mũi thẳng, một đôi mắt phượng đen như mực không chút gợn sóng, thâm trầm giống như một đầm nước sâu không thấy đáy, bình tĩnh nhưng lại ẩn chứa gợn sóng lẫn ẩn bất tận, đồng thời lại mang theo vài phần phong lưu quyến rũ. Cánh môi mỏng khê mím chặt, ngũ quan sắc nét góc cạnh giống như được gọt dũa bằng dao đeo bằng búa. Mái tóc đen như mực buông xõa xuống ở giữa, chỉ dùng Trâm ngọc búi lên. Trên người mặc trường bào màu xanh thẫm mép áo viền tơ bạc thêu hoa lan, bên ngoài khoác một chiếc áo khoác rộng tay màu đen. Dáng người như tranh vẽ, đẹp như tiên giáng trần.

Giờ phút này, nam tử trẻ tuổi khôi ngô tuần tú kia đang nhìn nàng chằm chằm không nói được lời nào, ánh mắt lại mang theo một loại áp lực bức người.

Kiếp trước Hàn Nhạn gả cho Vệ Như Phong, một phần nguyên nhân cũng là bởi vì tướng mạo tuần tú khôi ngô của Vệ Như Phong, nhưng so sánh với nam tử ở trước mặt này, chính là trên trời dưới đất. Nam tử trẻ tuổi này tuổi không lớn lắm, toàn thân cao quý nhưng lại hoàn toàn tự nhiên, hắn không hề làm gì, nhưng

lại khiến cho người ta cảm thấy đây chính là người có dáng vẻ tao nhã, khí chất cao quý, phong thái bất phàm. Có vài người trời sinh đã bộc lộ rõ hai chữ “Quý tộc”, Hàn Nhạn cảm thấy, nam tử trước mắt chính là một người như vậy. Chỉ là khí chất cao quý như vậy, sợ rằng đây chính là người của Hoàng gia. Nghĩ tới ban nãy mình mới vừa ôm chặt thân thể của người trước mặt, Hàn Nhạn lại cảm thấy cả người không được tự nhiên, suy nghĩ một chút, liền chào hân một tiếng, ngọt ngào cười nói: “Vị đại nhân này, mới vừa rồi tiểu nữ bị lạc đường, thấy hai người xa lạ, nhất thời nóng lòng, mạo phạm đại nhân, kính xin đại nhân đừng trách tội.”

Nàng nở nụ cười ngây thơ, khuôn mặt như trẻ con, hành động khéo léo, ăn mặc đáng yêu, dù là một người bình thường, cũng sẽ cảm thấy thiếu nữ trước mặt chỉ là một đứa trẻ ham chơi, không có chút tâm cơ nào, đánh bậy đánh bạ.

Đáng tiếc người đối diện Hàn Nhạn, không phải là người bình thường.

Phó Vân Tịch khép hờ mắt, con ngươi màu đen hiện lên một ý nghĩ sâu xa khó đoán.

Cánh rừng hoa mai lúc này, không phải ai cũng có thể bước vào. Hôm nay hân thay hoàng huynh làm việc, xong việc mới rút lui tới chỗ này, vốn dĩ chỉ là vô tình dừng lại, không ngờ vừa đứng nhìn thấy một tiểu cô nương gầy yếu.

Cách một cánh rừng hoa mai và khung trời đầy tuyết, Phó Vân Tịch không thấy rõ dáng điệu của tiểu cô nương kia, chỉ là trong lòng cảnh giác, bất luận là người nào, vào nơi này, bị hân bắt gặp, đương nhiên sẽ không thể dễ dàng rời đi.

Chỉ là rất nhanh sau đó hân lập tức phát hiện, trên người tiểu cô nương kia tản mát ra một loại bi thương thấm thiết vô tận, cách xa như vậy, Phó Vân Tịch cũng có thể cảm nhận được sự tuyệt vọng và bi thương của nàng. Nàng ngẩn người nhìn hồng mai trên cành, vươn tay ra muốn vuốt ve, rồi lại dừng lại giữa không trung, giống như đó là một vật rất dễ bị vỡ tan tành. Mặc dù không thấy rõ vẻ mặt của nàng, nhưng một khắc kia, Phó Vân Tịch lại cảm thấy, tiểu cô nương ở phía xa kia thể nhưng lại giống như là sắp phải rời xa nhân thế.

Một tiểu cô nương vóc người vẫn còn rất nhỏ, nhìn bộ dạng giống như chỉ mới mười một mười hai tuổi, tại sao lại có thể có được dáng vẻ giống như đã hiểu hết mọi đau thương như vậy?

Dường như hân cũng cảm thấy xúc động, đáy lòng đột nhiên nặng nề, vậy mà ngay sau đó tiểu nha đầu kia đã phát hiện sự tồn tại của hân, điều khiến Phó Vân Tịch bất ngờ là, nàng chỉ đứng tại chỗ quan sát hân, không có kêu to hoặc là chạy trốn, ngược lại còn hết sức bình tĩnh, cho dù là giả bộ, thì phần chừng chắc này, ở tuổi của nàng, cũng đã là khó có được.

Cảm nhận được ánh mắt dò xét của tiểu nha đầu kia, Phó Vân Tịch chỉ lẳng lặng đứng chấp tay, vốn dĩ chỉ muốn xem thử nàng sẽ làm như thế nào, không ngờ bên kia lại có hai người đi tới.

Nhất thời hân cũng có chút nghi ngờ, chẳng lẽ nha đầu này còn tìm những người khác tới đây sao?

Lại thấy nha đầu kia vừa giống như là chần chừ trong chốc lát, vừa giống như là đã quyết tâm hạ một quyết định nào đó, đột nhiên chạy tới trốn bên cạnh hân.

Hân lập tức sinh nghi, lại thấy tiểu cô nương kia cúi đầu chạy tới trước mặt hân, dáng vẻ có chút hoảng sợ.

Nơi này chỉ có một mặt tường thành có thể che chắn, Phó Vân Tịch chỉ mới nghĩ rằng lá gan của cô nương này thật lớn, thì đã lập tức nghe được âm thanh khiến cho người ta xấu hổ.

Đối với hân mà nói, dĩ nhiên là hiểu được âm thanh này là cái gì, chỉ là tiểu cô nương ở đối diện còn chưa tới tuổi cập kê, hân cũng không có ý nghĩ gì đặc biệt. Nhưng mà rất nhanh sau đó hân liền phát hiện, tiểu cô nương ở trước mặt, dường như đang đỏ mặt.

Nàng hiểu được âm thanh đó có ý nghĩa gì sao?

Trong lòng Phó Vân Tịch rất kinh ngạc, cách ăn mặc của tiểu nha đầu này nhìn có vẻ giống như là con gái của một gia đình giàu có nào đó, nhưng mà nếu là con gái của một gia đình giàu có, tuổi còn nhỏ như vậy mà đã biết được chuyện khuê phòng của nam nữ rồi sao?

Đây cũng là một chuyện khá thú vị.

Mà đôi nam nữ ở phía bên kia hình như cũng đã phát hiện ra bọn họ, cho nên lập tức đi về phía bên này.

Trong lòng hắn vẫn còn đang suy nghĩ, thì tiểu nha đầu kia lại làm ra một hành động khiến cho hắn không thể tưởng tượng nổi, nhanh chóng trốn vào trong áo khoác của hắn.

Lúc đó Phó Vân Tịch gần như ngạt nhiên tới mức muốn trợn mắt há mồm.

Trước giờ hắn không thích bị người khác đụng vào, ngay cả bạn bè thân thiết cũng phải giữ một khoảng cách nhất định, hôm nay lại để ột tiểu nha đầu xa lạ, trốn vào trong ngực của hắn!

Nha đầu này thật quá to gan, lập tức cảm thấy nổi nóng, muốn túm nàng ném ra bên ngoài.

Nhưng một lát sau lúc cảm nhận được sự lo lắng của thân thể mềm mại đang nép sát vào người mình, hắn lại đột nhiên thay đổi chủ ý. Muốn che chở nàng ở trong ngực, mang nàng ra khỏi vùng đất thị phi này.

Hắn không phải là người tốt có lòng dạ lương thiện, mới vừa rồi cũng chỉ là cảm thấy nha đầu này có chút đặc biệt, cho nên mới thuận tay cứu nàng một mạng. Nhưng người đối diện trước mặt là khéo léo dùng bộ dạng đáng yêu cảm ơn hắn, còn đem chuyện vừa rồi trở thành một chuyện trùng hợp, khiến cho hắn có vài phần kích động.

Nha đầu này, không hề đơn giản giống như biểu hiện bên ngoài của nàng, thậm chí, hiện tại còn muốn lừa gạt hắn? Nhưng trước mắt còn có chuyện quan trọng hơn phải làm. Về phần nha đầu ở trước mặt này, cũng chỉ là có chút cơ trí hơn so với những tiểu thư khuê nữ bình thường mà thôi, cũng không đáng để cho hắn ở lại đây làm phí thời gian.

Hàn Nhạn đang ngăn người nhìn nam tử có ngũ quan anh tuấn khôi ngô trước mặt, thì thấy người nọ đột nhiên nhú mày, trong con ngươi đen như mực hiện lên thần sắc sâu không thể lường, nhàn nhạt mở miệng nói: “Cô nương diễn kịch còn quá kém.”

Hàn Nhạn ngăn người, đột nhiên phản ứng kịp, không biết tại sao, ánh mắt của người nam tử trước mặt này khiến cho nàng cảm thấy cực kỳ không thoải mái, giống như có thể nhìn thấu nội tâm của người khác, trong lòng mình đang suy nghĩ gì, ở trước mặt hắn đều bị nhìn thấy rõ không sót lại cái gì. Vì vậy nàng liền cắn cắn môi, tiếp tục giả vờ ngốc nghếch nói: “Đại nhân muốn xem diễn kịch sao? Trong yến tiệc ngày hôm nay có thể sẽ mời một đoàn kịch tới diễn đấy.”

Còn đang suy nghĩ tiếp theo đối phương sẽ nói cái gì, thì đã nhìn thấy người nọ xoay người lại, lạnh lùng nói: “Còn không mau đi đi?”

Hàn Nhạn có chút không hiểu rõ người trước mặt, hắn vừa mới vạch trần nàng đang giả bộ ngốc nghếch, đã có thể thả nàng đi dễ dàng như vậy? Nghĩ lại, bên phía người của rừng mai không tìm được nàng có lẽ cũng rất lo lắng, huống chi người này vừa rồi mới cứu nàng, nếu như muốn hại nàng thì cũng không cần phiền toái như vậy, chắc hắn không phải là người xấu. Vì vậy liền nói: “Đại nhân có biết đường đi tới rừng mai chỗ Hoàng Hậu nương nương thưởng mai hay không?”

Im lặng trong giây lát, mới truyền đến giọng nói trong trẻo lạnh lùng của nam tử kia: “Cứ đi theo con đường nhỏ này, sẽ gặp được cung nữ quét dọn ở Mặc Hồ Các, tìm họ nhờ dẫn đường là được.”

Trong lòng Hàn Nhạn cực kỳ vui vẻ, nhìn về phía hắn chân thành cúi đầu cảm ơn: “Cảm tạ đại nhân ra tay tương trợ, tiểu nữ không dám quên, sau này có cơ hội chắc chắn sẽ tới cửa đáp tạ.” Nói xong liền vội vã rời đi.

Sau này có cơ hội, Hàn Nhạn vừa đi vừa nghĩ, tốt nhất vĩnh viễn cũng không có cơ hội, nam nhân kia thật đáng sợ giống hệt như khối băng, tốt nhất chỉ nên kính trọng từ xa.

Sau khi Hàn Nhạn rời đi được một lúc, Phó Vân Tịch xoay người, ánh mắt bị một vật trên mặt đất hấp dẫn, khom lưng nhặt lên, nhìn theo bóng lưng Hàn Nhạn dần biến mất, có vẻ đắm chiêu.

28. Chương 28: Xu Nịnh Thúc Ngựa

Giống như lời của người kia vừa nói, Hàn Nhạn đi không lâu thì nhìn thấy một ngự hoa viên tuyệt đẹp. Ở phía ngoài có hai cung nữ đang quét dọn, Hàn Nhạn đi tới nói chuyện với họ, sau khi nghe xong một cung nữ liền dẫn nàng đi đến Mai Viên.

Cấp Lam và Thu Hồng đang rất lo lắng, từ xa nhìn thấy tiểu thư của mình, vội vàng chạy tới, “Tiểu thư người trở lại rồi. Đều là do chúng nô tỳ không tốt, không đi cùng với tiểu thư. Tiểu thư không xảy ra chuyện gì chứ?”

Hàn Nhạn nhìn các nàng, chỉ lắc đầu cười nói: “Ta không sao”

Đặng Thiên cũng đứng dậy, nắm lấy tay của nàng lo lắng hỏi: “Sao lại như thế? Mới vừa rồi tỷ tỷ của người nói cho ta biết, người ở bên ngoài Tịnh phòng chờ nàng, lúc nàng đi ra thì không thấy người đâu hết. Lý tiểu thư còn sai bảo hạ nhân đi tìm người nữa đó.”

Hàn Nhạn nhú mày hỏi: “Lý tiểu thư? Ai là Lý tiểu thư?”

Đặng Thiên nói: “Người ngồi cạnh tỷ tỷ người đó. Thiên kim của Hữu thừa tướng chứ ai.”

Lúc này Hàn Nhạn mới đưa mắt nhìn người ngồi cạnh Trang Ngữ Sơn, các vị phu nhân, tiểu thư nhìn thấy Hàn Nhạn trở về nên ai cũng có chút chú ý vào nàng. Lúc nhìn thấy Hàn Nhạn đang đi gần đến, sắc mặt của Trang Ngữ Sơn trở nên trắng bệch. Chợt dạ không dám nhìn nàng.

Trong lòng Hàn Nhạn bây giờ mới sáng tỏ, nhìn lướt qua cô gái mặc quần áo thêu hoa. Vị này chính là Lý tiểu thư, bây giờ đang trừng mắt nhìn nàng, trong ánh mắt hiện lên đầy vẻ phẫn nộ và không cam lòng.

Lạ thật, nàng căn bản không biết vị Lý tiểu thư này. Nếu là ra tay vì Trang Ngữ Sơn cũng không đến nỗi như vậy, nàng đã bỏ lỡ chuyện gì sao?

Suy nghĩ cẩn thận lại một lần nữa, Hàn Nhạn xác định mình không có mâu thuẫn với vị Lý tiểu thư này. Trong lòng đang khó hiểu, thì nghe vị Lý tiểu thư đó nói: “Trang tiểu thư vừa rồi sao có thể đi lạc được? Hoàng Cung không giống như bên ngoài, không thể đi sai nha. Nếu gặp phải chuyện gì thì sao?”

Nàng vừa nói, các vị phu nhân xung quanh đã quay đầu nhìn Hàn Nhạn. Những vị phu nhân đang nói chuyện với Hoàng Hậu, đang bưng trà cũng dừng lại, quay đầu nhìn nàng.

Hàn Nhạn nhú mày, ý nói là nàng không hiểu lễ nghi, dám đi loạn trong Hoàng Cung, còn ám chỉ mình gặp phải chuyện gì nữa. Hoàng Hậu đã chú ý tới nàng, nếu như mà chuyện vừa rồi bị phát hiện, thì hôm nay nàng xong rồi. Bây giờ phải tìm cách giải quyết mới được.

Nhìn những ánh mắt tò mò xung quanh, Hàn Nhạn thở dài, giọng đầy ủy khuất nói: “Thật ra thì Ngữ Sơn tỷ tỷ chỉ dẫn theo một cung nữ. Cung nữ đó thì đi theo tỷ tỷ vào Tịnh phòng. Nhạn nhi một mình ngồi đợi ở bên ngoài, đợi lâu lắm cũng không thấy tỷ tỷ đi ra. Trong lúc nhàm chán, thì nhìn thấy Kim Sí Tước bay qua. Nhạn Nhi thấy ngạc nhiên nên mới đuổi theo, không nghĩ tới lại...lạc đường.” Hàn Nhạn xấu hổ cười, “May mà gặp phải một cung nữ tỷ tỷ, tỷ ấy mới dẫn Nhạn nhi trở về.” Giọng điệu của Hàn Nhạn vừa ngây thơ, lại mang theo vài phần hâm mộ nói: “Trong Hoàng Cung này, chuyện kỳ lạ nhiều thật đó. Từ trước tới nay Nhạn nhi chỉ nhìn thấy Kim Sí Tước qua sách vở. Ngày hôm nay quả thật là được mở mang tầm mắt, nường nường và bệ hạ thật là có phúc, kể cả chim Tước cũng bay qua, thật là có phúc cho Đại Tông chúng ta.”

Hàn Nhạn hôm nay búi hai búi tóc tròn, khuôn mặt tròn tròn ửng đỏ, nhìn có vài phần giống như ngọc nữ bên cạnh Quan Âm Bồ Tát. Cộng thêm những lời này vừa trong trẻo, vừa hoạt bát, càng làm động lòng người.

Lời nói này cũng thật kéo, Trang Ngữ Sơn đi Tịnh phòng mà chỉ dẫn theo có một cung nữ, mà cung nữ này còn đi cùng nàng vào Tịnh phòng. Nói theo cách khác là phục vụ có chút quá đáng, dám để Hàn Nhạn ở bên ngoài một mình, người có tâm đều hiểu sẽ xảy ra chuyện gì. Trong lúc này, các vị tiểu thư nhìn Trang Ngữ Sơn càng thêm hèn mọn.

Mà Hoàng Hậu lại bị một tiếng ‘có phúc’ của Hàn Nhậm làm cho nàng rất vui mừng, trên mặt hiện lên một nụ cười tươi. Vẫy vẫy tay bảo Hàn Nhậm đi tới: “Đứa trẻ ngoan, mau đi tới bên cạnh bồn cung!”

Hàn Nhậm lập tức đi qua, Hoàng Hậu sờ sờ đầu của nàng, giọng nói có chút gấp gáp: “Con thực sự nhìn thấy Kim Sĩ Tước sao?”

Hàn Nhậm có chút khiếp sợ, nhưng vẫn vui vẻ đáp lại: “Vâng ạ! Nhậm nhi là lần đầu tiên nhìn thấy, cho nên mới lạc đường.” Nàng cẩn thận nhìn Hoàng Hậu, “Màu lông vàng kim của chim Tước, nhìn có chút giống với phụng bào của nương nương.”

Lời vừa dứt, Hàn Nhậm nghe thấy một giọng đầy nũng nịu: “To gan! Dám đem nương nương ra so sánh với loài súc sinh?”

Hàn Nhậm ngẩn đầu lên nhìn thấy người nói chuyện chính là vị Lý tiểu thư kia, giờ phút này nàng ta đã đứng dậy, dáng vẻ đầy phần nộ nhìn nàng.

Hoàng Hậu có chút không vui, nắm chặt tay lại: “Giai Kỳ, nữ tử làm sao có thể lỗ mãng tới như vậy? Để cho Trang tiểu thư nói hết.”

Hàn Nhậm bĩu môi, trên khuôn mặt nhỏ nhắn hiện lên vài phần sự thật, nói: “Kim Sĩ Tước không phải là súc sinh. Mẫu thân của Nhậm nhi đã từng nói, Kim Sĩ Tước là do thần hộ thân hóa thân thành. Chỉ nhà nào có Kim Sĩ Tước bay qua, thì sẽ có phúc khí gấp trăm lần. Phúc khí này kéo dài đến con cháu, mãi không dứt. Nhậm nhi cảm thấy được, nương nương cũng là người có phúc khí. Mấy năm nay vẫn luôn ở cạnh Hoàng Thượng, giang sơn Đại Tông mới có thể phòng vinh được như vậy. Huống chi khi chim Tước tức giận, cũng rất giống nương nương. Hay nói là, nương nương là hóa thân của Kim Sĩ Tước, chỉ là Kim Sĩ Tước phù hộ nhà nhỏ, còn nương nương thì phù hộ nhà lớn.”

Là nữ nhân, ai cũng thích nghe lời ca ngợi từ người khác. Đa số các vị phu nhân và tiểu thư ở đây đều nịnh nọt Hoàng Hậu, nhưng mà không có người nào lại có miệng lưỡi như Hàn Nhậm. Một câu đầu tiên của nàng là khen ngợi Hoàng Hậu cao quý, trời sinh mệnh phú quý, lại càng giúp quốc gia có phúc khí hơn. Hoàng Hậu là người đứng đầu hậu cung, mấy nay những lời nịnh nọt nghe cũng không ít. Nhưng mà những lời của Hàn Nhậm thì mới nghe lần đầu. Làm cho nàng không nịnh được mà cười rạo rộ, cúi đầu nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn đầy ngây thơ của Hàn Nhậm, trong nhất thời liền cảm thấy rất yêu thích: “Đứa nhỏ này, nói cái gì đâu không. Giang sơn xã tắc, đều là nhờ phúc khí của Hoàng Thượng, các vị đại thần và các vị tướng sĩ mới đứng. Bồn cung cũng chỉ là một người phụ nữ, đâu có phúc phận đến vậy.”

Hàn Nhậm nghiêng đầu, đột nhiên từ phía sau truyền tới tiếng cười đầy sảng khoái: “Tử Đồng không cần từ chối. Trẫm thấy vị tiểu thư này nói không sai, nàng thật sự là phúc tinh của Trẫm.”

Hàn Nhậm ngẩn đầu, nhìn thấy Hoàng Thượng và một vài vị quan đang đi tới. Chắc là đã nghe được những lời nàng nói.

Hoàng Hậu nghe vậy nhất thời sửng sốt, trong mắt hiện lên một tia kinh hãi, vội vàng đứng dậy hành lễ: “Thần thiếp thỉnh an Hoàng Thượng!”

Các vị phu nhân và tiểu thư xung quanh cũng quỳ xuống hành lễ, Hoàng Thượng vui vẻ nói: “Cái vị chư khanh không cần đa lễ.” Rồi quay sang nói với Hoàng Hậu: “Tử Đồng, những lời Trang tiểu thư nói Trẫm đều nghe hết. Xem ra năm nay Đại Tông phồn thịnh, đều là nhờ tới chim bay dẫn phúc.”

Hoàng Hậu mỉm cười: “Đều là Hoàng Thượng có cách trị quốc.”

Hoàng Thượng hài lòng nhìn nàng, nói: “Trong đó cũng có công lao của nàng!”

Đã lâu rồi Hoàng Thượng không nói chuyện ôn hòa như vậy với nàng. Hoàng Hậu vui vẻ, gương mặt đều ửng đỏ cả lên. Khi bà nhìn Hàn Nhậm trong mắt có vài phần dịu dàng.

29. Chương 29: Người Tài Giỏi Tuần Kiệt Trong Kinh Thành.

Trên đường thường mai gặp được Hoàng Thượng, coi như là một cuộc sống gió nhỏ. Hoàng Thượng ở lại một lát rồi rời đi, rừng mai cũng dần dần khôi phục cảnh tượng náo nhiệt như trước.

Hàn Nhạn ngồi ở bên cạnh Hoàng Hậu, khéo léo trò chuyện cùng với Hoàng Hậu. Trải qua một số chuyện vừa rồi, ánh mắt của các phu nhân và tiểu thư ở chung quanh nhìn Hàn Nhạn lập tức thay đổi, thậm chí còn hiện lên ý muốn thân thiết lấy lòng.

Hàn Nhạn từ đầu đến cuối chỉ mỉm cười dịu dàng, Hoàng Hậu nói chuyện với nàng, câu trả lời của nàng cũng khiến cho người ta cực kỳ yêu thích, phối hợp với bộ dáng đáng yêu của nàng, ngược lại càng làm cho Hoàng Hậu nảy sinh thêm mấy phần yêu thương từ tận đáy lòng.

Phía bên kia, sắc mặt của Trang Ngữ Sơn đã trở nên cực kỳ khó coi, nàng không ngờ, chủ ý của mình chẳng những không trùng trị được Hàn Nhạn, ngược lại còn để cho nàng ta có cơ hội nổi tiếng. Lúc Hoàng Thượng rời đi còn không quên tán thưởng Hàn Nhạn mấy câu, mà hiện tại Hoàng Hậu cư nhiên còn để cho nàng ta ngồi ở bên cạnh, tức khắc trong mắt nàng thoáng qua một tia ghen tỵ.

Chu thị lại đang bận rộn trò chuyện cùng với các vị phu nhân, mặc dù trong lòng bà cũng thầm hận Hàn Nhạn có vận số tốt, nhưng mà có thể giúp Trang Ngữ Sơn trải sẵn một con đường bằng phẳng mới là điều quan trọng hơn. Cơ hội vào cung cũng không có nhiều, phải nắm chặt cơ hội để lợi dụng.

Hàn Nhạn trong lúc cười cười nói nói, cũng không quên quan sát vị Lý cô nương kia. Lý Giai kỳ vẫn thảnh thơi nhìn chằm chằm nàng, Hàn Nhạn cũng nhạy cảm nhận ra được thái độ thù địch của nàng ta, trong lòng càng thêm kinh ngạc.

Không duyên không cớ lại có thái độ thù địch với nàng, vị Lý Giai Kỳ kia, tại sao phải nhằm vào nàng?

Nếu như thái độ thù địch rõ ràng kia là của Lý Giai Kỳ, như vậy còn một ánh mắt dò xét khác, cũng khiến cho áp lực của Hàn Nhạn tăng lên gấp bội.

Gắp một miếng bánh ngọt lên, Hàn Nhạn che giấu ý nghĩ sâu xa trong mắt, ánh mắt liếc về phía Hoàng Thái Hậu đang ngồi bên cạnh Lệ Phi.

Ánh mắt dò xét kia, đại biểu cho cái gì, Hàn Nhạn không thể nào biết được. Nhưng mà từ lúc vừa mới bắt đầu thấy mặt vị Hoàng Thái Hậu này, thì thái độ của đối phương đã vô cùng sâu xa khó hiểu. Vòng ngọc trong khăn găm chặt trong ngực, dường như cũng bắt đầu nóng lên.

Nghĩ như thế nào cũng không ra, Hàn Nhạn dứt khoát gác chuyện này qua một bên, an tâm thưởng mai, cánh rừng hoa mai trắng này tuy đẹp, nhưng lại không bì kịp nửa phần tao nhã của rừng mai đỏ kia. Trong cung có cảnh đẹp khó bì kịp như vậy, Hoàng Hậu là thưởng mai ở nơi này, trừ phi chỗ kia là nơi không phải người thường có thể đi vào, hoặc là liên quan đến bí mật nào đó.

Hàn Nhạn không có một chút hứng thú đối với bất kỳ bí mật nào trong cung, bình thường mà nói, biết càng nhiều bí mật, chết càng sớm. Ngược lại nhớ tới nam tử tuần tú khôi ngô vừa mới gặp, trong đầu Hàn Nhạn lại hiện lên hình ảnh mình núp ở trong áo choàng của đối phương, thì không khỏi đỏ mặt.

Người nọ có thể tùy ý đi lại ở trong cung như vậy, chắc hẳn phải là một người tôn quý, hi vọng đừng nên gặp lại thì tốt hơn, mình cũng không muốn lại bị tổn thương do giá rét một lần nữa đâu.

Thời gian thường mai trôi qua rất nhanh, không bao lâu sau, trời đã tối dần. Hoàng Hậu đứng lên, nhìn về phía chỗ ngồi của mọi người ở giữa phòng cười nói: “Thời gian không còn sớm nữa, cung yến có lẽ đã chuẩn bị xong rồi, chúng ta cũng mau tới đó thôi.”

Hàn Nhạn nhìn Hoàng Hậu, lời kêu gọi của bà nghe qua cảm thấy rất thân thiết tự nhiên, giống như chỉ là một vị phu nhân quan lại bình thường, nhưng phong thái lại rất tao nhã tôn quý, không hổ là mẫu nghi thiên hạ đứng đầu lục cung.

Nàng cúi đầu xuống có vẻ dăm chiêu, nếu như có thể học được phong thái đó từ trên người Hoàng Hậu, có lẽ về sau sẽ có chỗ phải dùng đến.

Hàn Nhạn đi theo các vị phu nhân tới phòng bày tiệc rượu.

Nơi bày tiệc rượu trong cung, đại diện phía trước dựa vào khe suối trong vát, dòng chảy trong veo, thể như rồng bơi lội, bên trên lan can bằng đá ở hai bên, đều treo các loại đèn lồng trong suốt, điểm xuyết Ngân Hoa Tuyết Lăng. Đèn hoa muôn màu chiếu sáng, xung quanh treo đầy lụa mỏng, vô cùng tinh xảo.

Sắc trời đen như mực, không trăng không sao, tuyết trắng dày đặc bao trùm khắp mười dặm xung quanh, đèn lồng đỏ thắm dưới mái hiên tỏa ra vàng sáng màu đỏ tươi lung linh, chung quanh đều là cung nữ mặc chiếc áo nhỏ màu xanh biếc, đang cầm cái khay bằng bạc cung nghênh các vị phu nhân.

Bàn tiệc trong đại diện chia làm nam quyền và nữ quyền, bởi vì là chuyện vui của hoàng gia, cho nên không đặt bình phong ngăn cách. Các tiểu thư khuê nữ có mặt trong cung yển đều lộ rõ dáng vẻ mong đợi, trong mắt hiện lên tâm trạng hưng phấn, rồi lại nhanh chóng cúi đầu cho hợp với cấp bậc lễ nghi, không dám tùy tiện nhìn khắp nơi.

Đặng Thiên dụng nhẹ một cái vào cánh tay của Hàn Nhạn: “Nghe nói hôm nay Thành tướng quân sẽ trở về đây, như vậy chúng ta cũng có thể thấy được phong thái dũng mãnh của đại tướng quân rồi.”

Hàn Nhạn nhìn nàng chăm chăm khẽ mỉm cười: “Cũng chỉ là hai con mắt một cái miệng, còn có cái gì khác sao, có gì để nhìn chứ?”

Đặng Thiên không đồng ý nói: “Nhưng ngài ấy là đại tướng quân đánh đuổi quân phản loạn Tắc-ta ở vùng Tây Bắc, phụ thân ta nói, từ lúc bắt đầu năm Đại Tông đến nay, có thể đánh đuổi sạch người Tắc-ta như vậy, Thành tướng quân là người đầu tiên, hơn nữa, ngài ấy chỉ mới hai mươi một tuổi.”

Hàn Nhạn liếc mắt nhìn Đặng Thiên có vẻ dăm chiêu, thấy nàng nhắc đến vị Thành tướng quân kia thì thần thái có vẻ rất hào hứng, nên trêu ghẹo: “Người dường như biết rất rõ, chẳng lẽ là động lòng xuân rồi sao?”

Đặng Thiên sững sờ, da mặt lập tức đỏ bừng lên, dáng vẻ thẹn quá hóa giận, lập tức đẩy Hàn Nhạn ra: “Biết rõ còn nói vậy! Ai dạy người to gan như vậy, nói cái gì vậy chứ!”

Hàn Nhạn cười cười cầu xin tha thứ, hai người vừa nói vừa cười một lúc, Đặng Thiên mới nói: “Nói tới cung yển lần này, thật ra chúng ta vẫn còn có thể thấy được rất nhiều đại nhân vật đấy. Thành tướng quân kia là một, còn có những người khác nữa.”

“Những người khác?” Hàn Nhạn thuận miệng hỏi.

Tình cảm của Trang Sĩ Dương và nàng rất lạnh nhạt, đừng nói tới việc trong triều, ngay cả việc thường ngày trong nhà cũng không bao giờ nói nhiều với nàng. Còn Đặng Thiên lại là hòn ngọc quý trên tay Đặng Thượng Thư, rất nhiều chuyện liên quan tới triều đình và dân gian, nếu không phải là chuyện quan trọng, thì đều nguyện ý biến nó thành chuyện vui kể cho Đặng Thiên nghe. Nghe Hàn Nhạn hỏi lên như vậy, Đặng Thiên lập tức lôi kéo nàng khẽ nói: “Các đại nhân vật trong kinh thành này, nếu như là người trẻ tuổi, hôm nay có Huyền Thanh Vương, Thế tử Vệ Vương, tiểu thiếu gia của Hách Liên gia, Thành tướng quân, còn có người giàu nhất kinh thành Giang Ngọc Lâu.”

Nghe thấy tên của Vệ Như Phong, trong lòng Hàn Nhạn thoáng chùng xuống, ngay sau đó liền cười khổ, ở trong mắt người đời, Vệ Như Phong quả thật là một vị thanh niên anh tuấn tài giỏi hiếm có, thể nhưng vị thanh niên anh tuấn tài giỏi đó, kiếp trước đã ban cho nàng một ly rượu độc.

Đặng Thiên không có chú ý tới sắc mặt của Hàn Nhạn, vẫn còn tiếp tục nói thêm: “Hôm nay không thể thấy được Giang Ngọc Lâu, ngài ấy là thương hộ, hiển nhiên là không thể vào cung. Nhưng mà mấy vị khác, hôm nay chúng ta đều có thể gặp.”

Hàn Nhạn thoáng dừng lại, đều có thể gặp, nói cách khác, cung yển ngày hôm nay, nàng có thể sẽ phải gặp Vệ Như Phong? Nghĩ tới đây, trong lòng không nhịn được rối như mớ bòng bong.

“Thành tướng quân thì người cũng biết, ta không cần phải nói, còn tiểu thiếu gia của Hách Liên gia, nghe nói từ lúc sinh ra đã khuyên quốc khuyên thành, còn đẹp hơn cả nữ nhân ba phần. Nhưng mà danh tiếng của ngài ấy, thật ra cũng không được tốt lắm.”

Hàn Nhạn nghe Đặng Thiên nói vậy, liền nhớ tới vị nam tử xinh đẹp mặc áo đỏ đã gặp trước đó, khuôn mặt quyền rũ anh tuấn kiệt xuất kia, quả thật là tương xứng với bốn chữ ‘quốc sắc thiên hương’, tức khắc liền không nhịn được muốn bật cười.

Đặng Thiên thấy Hàn Nhạn nở nụ cười, thì cho rằng bản thân nàng cũng có hứng thú với chuyện mình đang nói, lập tức càng hăng hái hơn trước: “Thế tử Vệ Vương kia, tên là Vệ Như Phong, là một người nhã nhặn điềm đạm, tướng mạo cũng là loại thượng phẩm, quan trọng hơn là ngài ấy đối xử với mọi người rất khiêm tốn mềm mỏng, là một quân tử quang minh chính đại đấy.”

Quân tử? Hàn Nhạn yên lặng giật giật khóe miệng, không biết nên dùng vẻ mặt gì để lựa ý hòa theo lời nói của Đặng Thiên.

“Nhưng mà người nổi bật nhất, chính là Huyền Thanh Vương!” Giọng điệu của Đặng Thiên đã chuyển sang một loại hâm mộ: “Vị Huyền Thanh Vương này mới mười bốn tuổi đã mặc áo giáp ra trận, nghe nói còn là sư phụ của Thành tướng quân. Người nghĩ xem, Thành tướng quân đã dũng mãnh như vậy, vị Huyền Thanh Vương này không phải là còn lợi hại hơn sao. Phụ thân ta từng nói, vị Huyền Thanh Vương này nắm giữ địa vị trọng thần trong triều, ngay cả Hoàng Thượng còn phải xem sắc mặt của ngài ấy. Hơn nữa, tướng mạo của ngài ấy mặc dù không bằng Hách Liên Dục, nhưng mà phong thái lại cao hơn một bậc, trong kinh thành có nữ nhi nào gặp qua ngài ấy mà không bị khuynh đảo, chỉ là đáng tiếc, ” nói tới chỗ này, giọng nói của Đặng Thiên liền hạ thấp xuống: “Nghe nói ngài ấy là một người đồng tính!”

Hàn Nhạn lấy làm kinh hãi, sau đó “phì” một tiếng bật cười.

Đặng Thiên sững sốt: “Người cười cái gì?”

Hàn Nhạn lắc đầu một cái: “Ta chỉ là đang nghĩ, ngài ấy nếu thật sự tốt như người nói, mà lại có tật xấu kia, ngược lại thật đáng tiếc.”

Đặng Thiên bĩu môi: “Còn không phải sao.”

Hàn Nhạn cũng không so đo nữa, mấy người nổi bật nhất trong kinh thành, Vệ Như Phong, Hách Liên Dục, Giang Ngọc Lâu nàng đều đã thấy, ngược lại bắt đầu có chút tò mò đối với hai vị còn lại .

Đúng lúc này, nghe được một tiếng hét chói tai thật dài của thái giám ở cửa: “Hoàng Thượng giá lâm...”

Hàn Nhạn quay đầu lại theo bản năng, liền thấy một bộ long bào Minh Hoàng tôn quý hoa lệ, mấy vị đại thần đi theo ở phía sau, chậm rãi bước đến.

30. Chương 30: Thì Ra Là Hắn

Hoàng Thượng giá lâm, cái vị khách đang ngồi vội vàng hành lễ. Hoàng Thượng bảo họ bình thân, rồi dẫn cái đại thần đi vào chỗ ngồi.

Bàn tiệc trải dài hai bên, nam nữ tách nhau ra mà ngồi. Ở giữa có những chậu hoa mà tím vừa óng ánh vừa trong suốt, như có như không mà ngăn cách. Đế Hậu ngồi song song trên ngai vàng ở phía trên cao, kế tiếp là các vị quan phân theo phẩm cấp cùng với gia quyến.

Nhóm người nam quyền vừa mới ngồi xuống, thì nhóm nữ quyền ngồi phía bên này liền yên lặng. Không khí náo nhiệt trước kia đều biến mất hết, các vị quý phu nhân tự động nói chuyện với âm thanh nhỏ nhẹ, đến cả động tác giơ tay nhắc chân cũng đầy tao nhã. Các vị tiểu thư thì cúi mặt xuống, cũng không nhìn được mà liếc mắt nhìn về phía bên kia.

Trước giờ nam nữ luôn bị ngăn cách. Nếu không phải lần này có cung yến đặc biệt, thì những vị tiểu thư này sẽ không có cơ hội nhìn thấy nhiều nam nhân đến vậy. Khi tuổi vừa lớn, họ đều hiểu ý của mẫu thân, nên lặng lẽ quan sát những người mà có thể trở thành phu quân của mình.

Trong lòng Hàn Nhạn chỉ cảm thấy vô vị, giương mắt lên thì nhìn thấy Minh nhi đang trừng mắt nhìn nàng. Tâm trạng của nàng liền trở nên nhẹ nhõm hơn nhiều, cho cậu một nụ cười tươi.

Chỉ là khi nụ cười vừa mới nổi lên, thì nàng đã nhìn thấy một ánh mắt đầy cổ quái. Hàn Nhạn không khỏi sững sốt, là hắn?

Hách Liên Dục không nghĩ sẽ tiến cung dự loại tiệc bỏ đi này, nhưng mà phụ mẫu cứ ở nhà lái nhai liên tục. Lại nghe thấy Phó Văn Tịch cũng sẽ tham dự, nên hắn mới miễn cưỡng đồng ý tham dự.

Nhưng mà khi nhập tiệc, lại không nghĩ tới nữ quyến bên kia không ngừng truyền tới vô số ánh mắt. Làm cho hắn hết sức căng thẳng, mấy ánh mắt này hắn không hề xa lạ. Tất cả đều là ánh mắt ái mộ, những vị thiên kim tiểu thư này ngày thường thì hết sức nhu hòa, dịu dàng. Vậy mà giờ phút này đây lại nhìn hắn như là một miếng thịt béo bở. Làm cho hắn cực kỳ chán ghét.

Hắn quay mặt đi, vừa đúng lúc nhìn thấy một tiểu cô nương lộ ra một nụ cười thật tươi, trong lúc nhất thời có chút ngây ngất. Tiểu nha đầu này có một nụ cười thật đáng yêu, trong lòng hắn cảm thấy phiền chán. Cứ nghĩ là lại thêm một người ái mộ dung mạo của hắn. Không khỏi liếc nhìn nàng đầy hèn mọn.

Hàn Nhạ đang nhìn thấy nam tử mặc quần áo màu đỏ đang sững sờ. Thầm nghĩ chắc là Hách Liên Dục chưa chắc gì nhận ra nàng, kết quả là nhìn thấy Hách Liên Dục nhìn nàng, trong mắt hiện lên sự chán ghét.

Đầu tiên Hàn Nhạ không giải thích được, tiếp theo là không thể tin. Sau đó nhìn mấy vị tiểu thư xung quanh, rồi nhìn theo ánh mắt của các nàng, cuối cùng nàng cũng hiểu được vài phần. Sợ là Hách Liên Dục cũng xem nàng như mấy tiểu thư này, ái mộ dung mạo của hắn. Vừa rồi là nàng cười với Minh nhi! Hắn đúng là tự mình đa tình.

Dung mạo của Hách Liên Dục vô cùng tuấn tú. Xinh đẹp không giống người phàm trần, một nam tử mà có thể xinh đẹp như hồn nhiên thiên thành (1), vừa giống yêu lại vừa giống tiên. Hoặc là giống như một yêu ma dạo chơi nhân gian, nữ nhân bình thường nhìn thấy hắn sẽ cười yếu ớt, giống như là bị mê hoặc đến nỗi không tìm được đường ra rồi. Sự thật đúng là vậy, Hách Liên Dục giống như một bụi hoa lâu năm, nữ tử thì không hái được. Cho nên lúc này hắn mới tự phụ đến như vậy.

Chỉ là hắn không biết, đối với Hàn Nhạ sau khi trải qua chuyện chết đi sống lại, lúc này mới biết rõ một đạo lý. Đó chính là, đừng nhìn người mà chỉ xem bề ngoài. Cho dù gương mặt có tuấn tú hay xinh đẹp, nhưng bên trong lại có thể xấu xa, độc ác. Nhưng mà gương mặt xấu xí, thì có thể bên trong không đáng sợ. Vệ Như Phong nhìn rất ôn hòa, trông rất quân tử, nhưng mà lại có thể trong đêm tân hôn trở mặt đứng nhìn người khác độc chết thê tử của mình. Trên đời này, gương mặt có thể đại diện cho cái gì?

Cho nên đối với Hàn Nhạ những thứ nào xinh đẹp, nàng luôn cảnh giác ba phần. Thế cho nên đối với dung mạo của Hách Liên Dục, trong mắt nàng lúc đầu là kinh ngạc, sau đó thì trở nên rất vô vị.

Nghĩ như vậy, Hàn Nhạ chỉ liếc mắt một cái, rồi cúi đầu xuống, giả bộ nhu thuận đáng yêu.

Hách Liên Dục nhìn chằm chằm bên đó, tiểu nha đầu đó sau khi đụng phải ánh mắt của hắn thì đầu tiên là ngẩng người rồi sau đó cúi đầu xuống. Chỉ là ánh mắt nhìn hắn, như thế nào mà hắn lại cảm thấy có vài phần cười nhạo?

Nhất định là hắn đã nghĩ quá nhiều, nhìn thấy Hàn Nhạ không ngẩng đầu lên. Hắn cũng thoải mái cùng huynh đệ nhà mình nói chuyện.

Cung yến cũng không thân thiện cho lắm bởi vì có Đế Hậu ở đây, các thần tử tuy là biểu hiện rất vui vẻ, nhưng cuối cùng vẫn tuân theo quy định. Biểu tình của Đế Hậu cũng chỉ lạnh nhạt, không hề có bao nhiêu vui mừng.

Trong lòng Hàn Nhạ cảm thấy kỳ lạ, cung yến này tại sao lại không có không khí vui mừng.

Trong lúc còn đang thắc mắc, thì nghe thấy giọng của một thái giám còn trẻ tuổi vang lên: “Huyền Thanh Vương, Thành Tướng Quân đến...”

Hoàng Thượng liền mỉm cười, “Truyền!”

Nhìn thấy hai bóng dáng cao lớn đang đi tới, mang theo khí lạnh bao quanh, hai người đó đi tới giữa đại điện thì hành lễ: “Mặt tướng tham kiến Hoàng Thượng!”

Ngay sau đó là một âm thanh lạnh lùng, không trong sáng hào phóng như Thành tướng quân. Khi truyền vào trong tai Hàn Nhạ lại giống như một tiếng sấm sét, làm cho nàng ngây người thật lâu, “Vi thần tham kiến hoàng thượng!”

“Ái khanh không cần đa lễ. Bình thân.”

Hàn Nhạn ngẩng đầu lên, nhìn vào bóng dáng thon dài ở giữa đại điện. Khí khái anh hùng, đẹp đẽ, quý giá mà lại lạnh thấu xương, trên người khoác một chiếc áo khoác màu đen vừa quen thuộc lại vừa chói mắt, mang theo hơi nước ẩm của mùa đông.

Đó chính là nam nhân thần bí trong rừng mai. Chính là Huyền Thanh Vương Phó Vân Tịch!

Hàn Nhạn nhìn chăm chăm vào hắn, đôi bàn tay giấu trong tay áo nắm chặt lại. Cư nhiên lại có quan hệ với Huyền Thanh Vương, lần này thực sự không biết là phúc hay họa nữa!

Đặng Thiên phát hiện ra Hàn Nhạn rất kỳ lạ, chỉ thấy nàng nhìn chăm chăm vào Huyền Thanh Vương. Đi tới bên cạnh nàng, thì thầm vào tai, trêu đùa nói: “Còn nói ta. Bây giờ người động tâm chính là người đó, tại sao chỉ nhìn ngài ấy. Nhưng mà người nên chú ý, nếu vị di nương của người nhìn thấy, lại sinh ra chuyện thị phi đó.”

Mặt của Hàn Nhạn đỏ lên, đang muốn lên tiếng trả lời lại. Lập tức hiểu rõ thì ra Đặng Thiên muốn tốt cho nàng, Chu thị vẫn đang chú ý tới nhất cử nhất động của nàng. Bây giờ bà ta chỉ mong sao nàng phạm sai lầm, mới vừa rồi nàng đang ngây người, nếu bị nhìn thấy, thì có thể xảy ra chuyện rồi. Nàng cúi đầu, chỉ lo nhìn chăm chú vào ly trà trước mặt.

Đặng Thiên ‘xi’ một tiếng, đẩy đẩy Hàn Nhạn: “Đồ ngốc, mới nói đã tin. Người đó nhìn mấy lần cũng không sao. Các vị tiểu thư ngồi ở đây đều nhìn chăm chăm bên kia, không ai dám e ngại.”

Hàn Nhạn sửng sốt, gương mặt lên nhìn. Quả nhiên cái vị thiên kim tiểu thư xung quanh gương mặt đả ửng hồng nhìn Huyền Thanh Vương, đáng thương cho Thành Tướng Quân bị xem nhẹ rồi. Những ánh mắt của các vị tiểu thư này si mê không kém gì khi nhìn Hách Liên Dục, thậm chí các nàng vừa rồi còn nhìn Hách Liên Dục cũng không dám to gan như vậy!

Hàn Nhạn nhớ tới lời của Đặng Thiên: Trong kinh thành đứng đầu là danh tiếng. Tuy là dung mạo của Huyền Thanh Vương không thể so với Hách Liên Dục, không ôn hòa như Vệ Như Phong, không tiêu sái như Giang Ngọc Lâu, không dũng mãnh như Thành Lỗi. Nhưng lại có một loại tao nhã, tư thái tự nhiên không cần tô điểm, nếu chỉ dùng một từ để hình dung thì đó chính là độc nhất vô nhị.

Đúng là hắn có rất nhiều điểm tốt, nhưng mà ánh mắt đầy lạnh lùng đến dọa người. Làm sao mà lại có nhiều nữ tử ái mộ đến vậy? Hàn Nhạn nhìn bóng lưng của hắn, nhớ đi nhớ lại, trong lòng tràn đầy nghi vấn.

Đúng lúc này, người nọ hơi nghiêng đầu. Con người đen hiện lên một ý nghĩ sâu xa, ánh mắt như có như không rơi vào trên người Hàn Nhạn.

Chú thích:

(1) Hồn nhiên thiên thành: Khí chất hoàn mỹ

31. Chương 31: Kết Hợp Lại Gây Khó Khăn

Thân thể Hàn Nhạn cứng đờ, lập tức một mực cúi đầu, trong lòng cầu nguyện Huyền Thanh Vương không nhận ra nàng, chẳng qua chỉ là mình hoa mắt.

Bên tai truyền tới tiếng cười trầm thấp của Hoàng Thượng: “Thành tướng quân, hôm nay khanh có công đẩy lùi quân địch, khiến cho Tây Nhung bị tổn thất nặng nề, giường cao uy danh của Đại Tông ta, quả thật là nên trọng thưởng, Trẫm liền ban thưởng có khanh một vạn lượng hoàng kim, ba ngàn mẫu ruộng tốt, một trăm cửa hàng, năm mươi mét đất. Khanh còn muốn được ban thưởng thứ gì, cứ nói với Trẫm, Trẫm làm chủ cho khanh!”

Lần ban thưởng này, nghe vào trong tai mọi người, quả thực là có chút giật mình. Thành Lỗi chỉ mới hai mươi tuổi, đã được phong chức đại tướng quân, bây giờ lại được ban thưởng rất nhiều thứ, thật sự là làm cho người ta đỏ mặt.

Mà Hoàng Thượng lại cảm thấy, Thành tướng quân và Phó Vân Tịch là bạn tốt, lòng trung thành có trời đất chứng giám, mặc dù tuổi còn trẻ, nhưng đều là mãnh tướng hiếm có, ngày sau nhất định thành nhân tài bất phàm. Chẳng qua hiện tại tuổi còn trẻ, chức quan không thể tăng thêm được nữa, nếu không các thể lực trong triều sẽ không được cân bằng. Là một Đế Vương, làm việc tất nhiên phải biết bày mưu tính kế. Mới vừa rồi mặc dù ban thưởng không tệ, nhưng cũng chỉ là chút bạc, là một quan võ, quanh năm chinh chiến ở bên ngoài, bạc là thứ vô dụng nhất. Vì để bồi thường, hẳn mới thuận thể nói Thành Lỗi nếu còn muốn cái gì khác thì cứ nói.

Thành Lỗi cúi gập người rất cung kính, giọng nói âm vang có lực: “Mặt tướng tạ ơn Hoàng Thượng yêu mến, không dám mong muốn gì hơn.”

Hoàng Thượng hài lòng mỉm cười, phát tay nói: “Được rồi, khanh và Vân Tịch vào chỗ ngồi đi, dạ tiệc cũng nên bắt đầu rồi, các vị ái khanh hôm nay nhớ phải uống nhiều thêm vài chén.”

Hai vị thần tử lập tức lui ra ngồi vào vị trí bên cạnh, đây đều là vị trí đầu não ngồi ngay phía dưới Hoàng Thượng, Vệ vương Vệ Tĩnh ngồi ở bên phải Thành tướng quân, giờ phút này sắc mặt hết sức khó coi, nhìn đáng vẻ đường quan rộng mở của Thành Lỗi ngồi ở ngay bên cạnh, trong lỗ mũi phát ra một tiếng hừ lạnh.

Sắc mặt của quần thần ủng hộ phái Vệ Vương cũng khó coi hết như nhau, Trang Sĩ Dương chính là một người trong số đó, sắc mặt của ông vô cùng lạnh nhạt, trong lòng càng thêm không cam lòng. Tên Thành Lỗi kia cũng chỉ là một đứa trẻ miệng còn hôi sữa, bây giờ lại trở thành người tâm phúc ở trước mặt Hoàng Thượng, sau này phái Huyền Thanh Vương sẽ càng thêm đắc ý, con đường làm quan của mình sợ rằng cũng sẽ không mấy thuận lợi.

Trang Hàn Minh nhìn sắc mặt âm u khó đoán của phụ thân mình, trong lòng dường như cũng hiểu rõ vài phần. Nhưng mà hẳn vốn dĩ cũng không mấy thân thiết với phụ thân của mình, ngược lại đối với vị đại tướng quân Thành Lỗi kia, trong lòng hẳn lại vô cùng kính nể và muốn lấy đó làm gương noi theo. Hiện tại phụ thân cả ngày để cho hắn ở Quốc Tử Giám chăm chỉ học tập, nhưng ai biết lòng hắn không hề đặt ở chỗ này, nam tử hán đại trượng phu phải kiến công lập nghiệp trên chiến trường, mới gọi là đại anh hùng chân chính. Nghĩ tới đây lại không nhịn được nhìn về phía Thành đại tướng quân kia, thấy hắn mặt mày đoan chính lỗi lạc, động tác lại có khí chất kiên cường chính trực của người trong quân đội, bất giác càng thêm thổ dài.

Hàn Nhạn từ lúc bắt đầu tiệc cho đến giờ vẫn không dám ngẩng đầu lên, chỉ cảm thấy trong lòng hết sức mâu thuẫn. Trước đó nàng cho rằng người nàng gặp trong rừng mai kia có thân phận cao quý, liền đoán là vị hoàng tử nào đó. Nhưng tuyệt đối không nghĩ tới lại là Huyền Thanh Vương, như thế thì rất tốt rồi, người nào không biết Huyền Thanh Vương và Hoàng Thượng huynh đệ tình thâm, nàng tiến vào nơi không nên tiến vào như vậy, thấy chuyện không nên dính vào, chuyện liên quan đến bí mật hoàng gia, Huyền Thanh Vương đương nhiên là đứng về phía Hoàng Thượng, sợ là mình sẽ gặp nguy hiểm rồi!

Hơn nữa, trước còn may mắn, nếu như thật sự chạy không thoát, mình sẽ cầu khẩn một phen, có thể đối phương sẽ mềm lòng chỉ xem mình là một tiểu cô nương tuổi còn nhỏ mà bỏ qua, nhưng hiện tại vừa vặn, vị Huyền Thanh Vương này lại là một người đồng tính, sợ là rất chán ghét nữ tử. Mình còn làm ra hành động bất kính với hắn, hiện tại Hàn Nhạn chỉ cảm thấy đau đầu nhức óc, từ sau khi sống lại đây là lần đầu tiên nàng có cảm giác không biết phải làm sao.

Sớm biết người nọ là Huyền Thanh Vương, sợ là nàng tình nguyện bị phát hiện, cũng sẽ không to gan làm ra chuyện như vậy !

Trong lúc nàng vừa hối hận vừa lo lắng, Đặng Thiên ở bên cạnh thấy đáng vẻ này của nàng, trong lòng khẽ động, nhỏ giọng nói: “Người không phải là thật sự nhìn trúng vị kia rồi đấy chứ? Nhìn một chút là được rồi, thân phận của ngài ấy, người như chúng ta tuyệt đối không nên nghĩ tới.”

Huyền Thanh Vương quyền khuynh thiên hạ, bản thân vừa sinh ra đã là người ưu tú, đừng nói nàng là dòng chính nữ của một đại thần tam phẩm, cho dù là kết đôi với Quận chúa, cũng là dư sức .

Hàn Nhạn lắc đầu một cái: “Ta sao có thể không biết, người đừng trêu ghẹo ta, nhưng mà ta thấy người và vị Thành đại tướng quân kia cũng rất xứng đôi, dòng dõi cũng tương xứng, không bằng. . .”

Da mặt Đặng Thiển đỏ bừng lên: “Ít đem ta ra trêu ghẹo đi.” Giữa lông mày lộ ra dáng vẻ mềm mại yêu kiều của người con gái.

Hàn Nhạn nhìn nàng ấy trong lòng khê động, kiếp trước Đặng Thiển gả cho một vị quan lại trong Hàn Lâm Viện, lại rơi vào kết cục tuổi còn trẻ đã hương tiêu ngọc vãn, kiếp này, nàng có thể giúp nàng ấy thay đổi loại số mạng này hay không? Đặng Thiển rõ ràng cũng có ý với vị Thành đại tướng quân kia, hai nhà cũng xem như là môn đăng hộ đối. Mới vừa rồi Hàn Nhạn đã quan sát vị Thành Lỗi kia, hành động rõ ràng quang minh chính đại, hẳn là một người có tính cách tốt. Tính ra, kiếp này còn một năm nữa Đặng Thương Thư sẽ bị giáng chức, mình có thể thay đổi được gì không?

Hàn Nhạn mãi suy nghĩ đến nỗi ngẩn người, Đặng Thiển đẩy nàng một cái: “Ngẩn người cái gì vậy, nào ném thử những món ăn này đi, đồ do đầu bếp trong cung làm ra quả nhiên không hề tầm thường.”

Lúc này Hàn Nhạn mới gạt bỏ suy tư trong lòng, cầm chiếc đĩa lên ném thử một miếng bánh ngọt, bỗng nhiên cảm thấy hương thơm lan tỏa trong miệng, mặt mày không nhịn được khê cong lên.

“Ta không nói sai đúng không”, Đặng Thiển thấy Hàn Nhạn nở nụ cười, thì gấp một chiếc bánh thạch anh hạt sen ngọc châu cho nàng, phía trên rắc hạt vừng óng ánh trong suốt, hương thơm đậm đà, hình dáng đáng yêu, Hàn Nhạn vừa thấy cũng không nhịn được cảm thấy vui mừng trong lòng.

Đột nhiên nghe thấy bên cạnh truyền đến một tiếng hừ lạnh đầy khinh thường: “Bộ đáng tham ăn như vậy, không biết còn tưởng rằng là hạ nhân của nhà nào, cười thành bộ dáng gì không biết! Quả nhiên là thân phận gì thì sẽ có loại giáo dục đó!”

Hàn Nhạn ngẩn ra, liền nhìn thấy Lý Giai Kỳ ngồi ngay ngắn ở bên cạnh, khoe miệng giễu cợt nhếch lên, một đôi mắt khinh thường nhìn nàng chằm chằm.

Bàn tiệc của nam nữ quyền phân chia khá rõ ràng, các phu nhân và các tiểu thư tách ra ngồi riêng, các quan đại thần và trẻ em cũng tách ra ngồi riêng. Chỗ ngồi của các vị tiểu thư lại không giống với các nam quyền ở bên kia, mà phần lớn là những người thường ngày thân thiết với nhau ngồi chung một chỗ. Hàn Nhạn từ sau khi mẫu thân bị bệnh thì không tiếp xúc với các tiểu thư ở bên ngoài nữa, đương nhiên không có bằng hữu nào cả. Cho nên chỉ có Đặng Thiển ngồi ở bên cạnh, mà trên bàn của các tiểu thư, xem ra thân phận của vị Lý Giai Kỳ này là cao nhất, lúc trước Hàn Nhạn bị gây khó dễ, mấy vị tiểu thư kia cũng hòa theo phụ họa, cũng không có trách mắng. Giờ phút này nàng ta nói một lời này, những thiên kim tiểu thư khác cũng rói rít nhìn qua phía bên này, ánh mắt khinh bỉ coi thường.

Bỏ đá xuống giếng, là bản tính tự nhiên của con người. Huống chi Lý Giai Kỳ còn có thân phận là thiên kim của Hữu Tướng, sợ là nàng có lý, cũng sẽ bị vị thiên kim tiểu thư này nói thành vô lý.

Lại thấy Trang Ngữ Sơn sợ hãi mở miệng: “Lý cô nương đừng nên nói như vậy, Nhạn Nhi mười tuổi còn nhỏ, có thể cùng mọi người cùng nhau tham gia buổi tiệc cũng là cơ hội rất hiếm có, có lẽ là thật sự rất vui mừng.”

Một câu nói này bề ngoài thì nhìn giống như là đang giải vây giúp nàng, kỳ thật là đang nói Hàn Nhạn nàng ỷ vào việc tuổi còn nhỏ không hề có phép tắc, còn nói nàng trong ngày thường ít có cơ hội như vậy, thật sự là một nữ nhi không được sủng ái.

Ám chỉ như vậy, xem Trang Hàn Nhạn nàng là người ngu sao?

Lý Giai Kỳ quả thật cũng rất vui mừng, con người nhìn chằm chằm Hàn Nhạn càng lộ ra thái độ khiêu khích.

Hàn Nhạn không nói gì, chỉ lẳng lặng nhìn Trang Ngữ Sơn, nụ cười trên mặt không giảm, sắc mặt không có một tia dao động. Đặng Thiển vốn dĩ muốn thay nàng nói chuyện, nhưng thấy dáng vẻ này của Hàn Nhạn, trong bụng so đo, nên cũng không nói gì nữa, chỉ ngồi ở một bên xem

32. Chương 32: Gặp Chiêu Phá Chiêu

Hàn Nhạn nhìn chằm chằm Trang Ngữ Sơn nở nụ cười, rốt cục Trang Ngữ Sơn chịu không nổi thái độ này, gương mặt biến sắc nói: “Nhạn nhi muội muội cười gì vậy?”

Hàn Nhạn vô tội, buồn tay ra, “Hôm nay là cung yến. Hoàng Thượng và Hoàng Hậu mời các tỷ tỷ muội muội tham dự, cung yến này lớn nhỏ đều là nường nường căn dặn người làm. Bao gồm việc bố trí rượu và thức ăn.” Hàn Nhạn cầm cốc trà trong tay, nhấm nháp nhẹ nhàng, nói: “Nường nường bố trí có tử mĩ hay không. Bây giờ chỉ cần nhìn là biết, Hàn Nhạn cảm thấy điểm tâm này vô cùng ngon miệng. Mới khen vài câu, đó là trên mặt Hoàng Thượng và nường nường có hào quang. Cái này có gì mà không tốt? Hàn Nhạn chỉ biểu đạt sự vui sướng trong lòng. Không lẽ tỷ tỷ bắt Hàn Nhạn phải khóc? Vậy tại sao Ngữ Sơn tỷ tỷ lại nói Hàn Nhạn không biết lễ nghi.”

Nàng ngồi ngay ngắn, gương mặt tươi cười như gió xuân: “Cười không thể quá, ăn không thể gấp, giống như cây tùng mộc, ngôn ngữ phải ôn nhu, đó mới là thực nữ. Xin hỏi Ngữ Sơn tỷ tỷ, Hàn Nhạn đã phạm vào điều gì?”

Trang Ngữ Sơn không ngờ Hàn Nhạn lại dám trước mặt nhiều người phản bác lại, trong lúc này vừa giận vừa hận, đối phương còn nói đang dự tiệc. Ở nơi này nhiều người nhìn như vậy, chính mình cũng cảm thấy khó xử. Miễn cưỡng nhìn xuống, nàng ngồi xuống, từ kẽ răng phun ra hai chữ: “Không có.”

Các vị tiểu thư xung quanh không khỏi cảm thấy rét run. Vừa rồi Thái Hậu và Hoàng Hậu khen thưởng, đã làm cho các nàng cảm thấy ghen tị với vị tiểu thư này. Về sau Trang Ngữ Sơn lại châm ngòi, Lý Giai Kỳ đối kháng lại, các nàng cũng muốn áp bức Hàn Nhạn. Không nghĩ tới vị tiểu thư cười tít mắt kia lại không dễ trêu chọc, mới vừa nói có mấy lời mà nàng lại làm cho Trang Ngữ Sơn phải im lặng. Nàng ta có thể đem nữ đức ra nói, nhưng mà đối với một đứa bé chỉ mới mười hai tuổi, mà có thể nói những lời này, thì chắc chắn không thể xem thường.

Hàn Nhạn mỉm cười, kiếp trước sống trong phủ, việc tiêu khiển duy nhất của nàng chính là đọc sách. Phòng sách của Trang phủ có nhiều sách cổ, Trang Ngữ Sơn không thích xem, chuyện này rất hợp ý nàng. Tuy là lúc đó trong lòng của nàng có chút phiền chán, nhưng mà vì để làm một thê tử tốt, trông cậy vào việc làm cho Vệ Như Phong vui vẻ. Nàng đã cố gắng học nữ đức từ đầu tới đuôi.

Chỉ là lần này sẽ không như vậy, Hàn Nhạn cúi đầu, che giấu đi đôi mắt đầy sầu xa. Sau khi ngẩng đầu lên thì đã nhìn thấy gương mặt tươi cười của Lý Giai Kỳ, âm thanh trong veo rất êm tai vang lên: “Nếu như Hàn Nhạn không có vi phạm lễ nghi, nói vậy thì Ngữ Sơn tỷ tỷ nhìn lầm rồi. Hàn Nhạn cảm thấy khối bánh ngọt này rất ngon, Lý tiểu thư cảm thấy thế nào?”

Lý Giai Kỳ liếc nhìn nàng đầy hèn mọn: “Hẹp hòi, chỉ là một miếng bánh. Cho chó nhà ta chúng cũng không thêm.”

Lời vừa nói ra, không khí xung quanh liền trở nên cứng ngắt. Lý Giai Kỳ cũng có chút hối hận về lời nói của mình, vốn chỉ nghĩ là đả kích Hàn Nhạn nhân tiện khoe khoang phủ Thừa tướng của mình. Nhưng mà nàng quên mất mình đang ngồi cùng các vị tiểu thư khác, nếu như mà theo nàng nói thì các nàng cả chó cũng không bằng. Nhưng suy nghĩ lại, thân phận của nàng là cao quý nhất, những người này còn ra sức nịnh bợ nàng, chính mình phải sợ cái gì. Lý Giai Kỳ lập tức lấy lại tinh thần.

Hàn Nhạn lạnh nhạt nhìn nàng ta, cho Đặng Thiên một ánh mắt an tâm. Lý Giai Kỳ không phải là kẻ ngốc, ít ra còn có chút đầu óc, nàng nhìn thấy rõ biểu tình hối hận của nàng ta. Chỉ là nàng ta đã tìm lầm đối thủ, bây giờ Hàn Nhạn tính toán tìm cách chụp mũ lại.

“Thì ra chó nhà Lý tiểu thư lại ăn điểm tâm của Hoàng gia.” Xung quanh vốn dĩ đã im lặng. Hàn Nhạn vừa mở miệng nói, thì tất cả mọi người đều kinh ngạc.

“Người đang nói bây bạ gì đó? Ta nói như vậy hồi nào? Trang Hàn Nhạn, người đừng ngậm máu phun người.” Lý Giai Kỳ kích động, âm thanh đầy bén nhọn mà lên tiếng. Những vị phu nhân và các nam quyền ngồi bên kia, cũng tò mò nhìn qua bên này.

Lý Giai Kỳ bị mọi người chú ý, vội vàng ngồi xuống. Gương mặt đỏ lên, trừng mắt nhìn Hàn Nhạn, ánh mắt của nàng ta dường như đang muốn giết người. Chỉ là các vị tiểu thư xung quanh, bây giờ ai cũng không

dám nói lời nào.

Thu Hồng đứng bên cạnh Hàn Nhạn, thay nàng chỉnh lại váy áo. Hàn Nhạn cũng không biểu hiện gì, vẻ mặt vẫn như cũ, trên mặt vẫn nở nụ cười, dáng vẻ đầy vui sướng, từ từ nói: “Có nhiều người nhìn như vậy. Lý tiểu thư muốn tự làm mình xấu hổ hay sao? Ta cho rằng phủ Thừa Tướng dạy dỗ tiểu thư rất tốt, nhất là phải dám làm dám chịu. Dù sao thì Lý Thừa Tướng cũng là trụ cột của quốc gia.” Nói xong nàng thở dài, dáng vẻ dường như rất hối tiếc.

Lý Thừa Tướng giữ chức quan rất quan trọng, nhưng mà lại dạy dỗ con gái nhà mình không dám làm dám chịu, làm ọi người nghi ngờ nhân phẩm của Lý Thừa Tướng. Hoàng Thượng và các vị đại thần cũng nhìn thấy, không cần nói cũng biết.

Lý Giai Kỳ cười lạnh một tiếng: “Trang Hàn Nhạn, người cũng đừng nên đe dọa ta. Ta chỉ nói là điểm tâm này ta cho chó nhà ta ăn, bởi vì ta yêu thương chúng nên mới cho chúng ăn. Người là người ngoài mà vẫn còn muốn nhúng tay vào à?”

Hàn Nhạn dùng một tay chống cằm, trên mặt hiện lên vẻ ngây thơ, cười nói: “Thì ra là thế. Lý tiểu thư là con nhà phú quý, phụ thân là Hữu tướng ở trong triều, Hoàng Thượng cũng phải nể mặt ba phần. Dĩ nhiên là không đem điểm tâm trong cung để vào mắt, là Nhạn nhi có lỗi. Thật xin lỗi.”

Giọng nói của nàng vừa vui vừa ảm áp, lời vừa nói ra khiến cho người khác động lòng, không có một chút hàn khí nào.

Lý Giai Kỳ cảm thấy lời nói của nàng có chút kỳ lạ, nhưng mà không nghĩ ra được gì, nhìn thấy nàng ta thoải mái nhận sai. Bản thân mình còn đang muốn làm khó làm dễ, nhưng mà vừa rồi nghe thấy âm thanh của nàng đầy lạnh lùng phản bác lại, làm cho ánh mắt mọi người đều nhìn về phía này, cho nên Lý Giai Kỳ cố gắng nhin xuống, oán hận nói: ” Không có việc gì. Trang tiểu thư không cần đa lễ. ”

Hàn Nhạn không thêm để ý, cúi đầu tiếc tục dùng trà, nhưng trong lòng lại cười lạnh một tiếng.

Dạ yến trong cung, tự nhiên sẽ có tai mắt của Hoàng Thượng ở khắp mọi nơi, mấy chuyện như thế này ở trong phủ đã có rồi. Kiếp trước, lúc bên viện của nàng có chuyện gì, chưa tới một phân (1) thì bên Cung Đồng Uyển đã biết hết mọi chuyện. Có đôi khi nàng cảm thấy nhức đầu, thì một khắc (2) sau Chu thị đã mang thuốc tới. Lúc đó nàng cho rằng Chu thị quan tâm mình, cảm động đến rơi nước mắt. Bây giờ nghĩ lại, sợ là bên trong và bên ngoài Thanh Thu Uyển đều có người của Chu thị sắp đặt vào.

Hoàng Cung cũng giống như vậy, thậm chí là hơn chứ không kém. Trong cung này chỉ cần nhìn đại một thái giám hay cung nữ nào thì cũng có thể là tai mắt của Hoàng Thượng. Lời nói vừa rồi không phải để cho Lý Giai Kỳ nghe, cũng không phải để cho các vị tiểu thư ngồi ở đây nghe, mà là cho các tai mắt của Hoàng Thượng nghe.

Quyền lực trong tay của Lý Thừa Tướng cực kỳ lớn, bây giờ cả con gái cũng không đem điểm tâm để vào mắt. Vậy tiếp theo có phải sẽ không đem Hoàng Thượng bỏ vào mắt rồi không?

Các tai mắt sẽ tự động đem chuyện này nói với Hoàng Thượng, còn về Hoàng Thượng nghĩ thế nào thì là chuyện của người. Từ xưa đến nay Đế Vương luôn rất đa nghi, đừng nói chi đến việc đụng tới ngôi vị cửu ngũ chí tôn và tôn nghiêm của mình. Có khả năng, những ngày kế tiếp của Hữu Tướng sẽ không dễ chịu rồi.

Nàng bày mưu tính kế với người trong Trang phủ, trong phủ thì có thể cố gắng chịu đựng. Còn ở bên ngoài, nếu như muốn hại nàng thì nàng cũng không có tốt bụng đâu, khẳng định nàng nhất định sẽ trả lại gấp mười lần.

Hàn Nhạn vui vẻ cười nói với Đặng Thiên, cũng không ngờ rằng nhất cử nhất động của mình toàn bộ đều rơi vào đôi mắt đầy lạnh lùng của một người ngồi ở đây của nam quyền.

Chú thích:

(1): 1 nhật = 12 canh = 96 khắc = 1 ngày (24 h)

1 canh = 8 khắc = 2 giờ

1 khắc = 60 phân = 15 phút

1 phân = 15 giây

33. Chương 33: Âm Thâm Bất Nại

Thức ăn trên bàn tiệc, quả thật là không tệ. Hàn Nhạn sống ở Trang phủ nhiều năm như vậy, nhưng đây vẫn là lần đầu tiên nhìn thấy một bàn tiệc phong phú đến vậy. Chỉ là trong lòng nàng có chuyện, thật sự là không có tâm trạng động đũa, chỉ vân vê mấy miếng bánh xốp giòn hình hoa mẫu đơn. Các tiểu thư ở xung quanh thì lại càng theo quy củ cũ, chỉ tạo nhĩ, nhỏ giọng nói đùa, hoặc là bàn luận về những gì mình mới học được gần đây, ví dụ như là thêu được vài cái túi thơm, may được cái xiêm áo xinh đẹp nào đó. Thay vì nói là cười đùa, không bằng nói là khoe khoang. Đặng Thiên không cổ hủ giống như họ, chỉ cần nàng cảm thấy đói bụng, thì sẽ ăn cái gì đó. Hàn Nhạn một tay đỡ ly trà, mặt không biến sắc quan sát mọi người trên bữa tiệc.

Đế hậu thì lại càng không cần phải nói, ngồi thẳng trên cao, uy nghi thiên thành*. Chỉ là hạ thần trong triều hình như chia làm hai phái rất rõ rệt, kiếp trước Hàn Nhạn từng nghe Trang Ngữ Sơn hữu ý vô ý nói qua, trong triều có hai phe đại thần địa vị ngang nhau. Một phe do Vệ Vương và Thất Hoàng Tử làm chủ, một phe do Thái Tử và Huyền Thanh Vương làm chủ. Hiện tại Hoàng Thượng đã qua bốn mươi tuổi, ở tuổi này chính là lúc tinh thần và sức lực hùng mạnh, thế nhưng lại vội vàng lập Thái Tử sớm, vốn là ngoài dự liệu của mọi người. Thái Tử là do Hoàng Hậu sinh ra, năm nay chỉ mới mười tuổi.

* Ý nói đáng về uy nghi của bậc Đế hậu là do trời ban.

Hoàng Tử do Hoàng Hậu sinh ra được lập làm Thái Tử, vốn dĩ là chuyện dễ hiểu, nhưng mà Thất Hoàng Tử là do Trần Quý Phi sinh ra, mà hiện nay Trần Quý Phi lại rất được Hoàng Thượng sủng ái, hơn nữa hai năm gần đây Thất Hoàng Tử ở trên triều đình lập được nhiều thành tích, khiến người ta khen ngợi. Thái độ của Hoàng Thượng đối với Thất Hoàng Tử cũng rất thân thiết, ngược lại không quan tâm tới Thái Tử lắm, ý nghĩa sâu xa ở trong đó cũng khó bề phân biệt.

Thái Tử muốn trở thành người kế vị ngày sau, tất nhiên còn phải trải qua một cuộc xem xét kỹ lưỡng, Thất Hoàng Tử có tài năng kinh thiên động địa, tự nhiên có đại thần ủng hộ. Thậm chí có vài người còn đang âm thầm suy đoán, có phải là Hoàng Thượng có ý muốn lập lại Thái Tử hay không, dù sao đương kim Thái Tử cũng chỉ là một đứa bé, thật là khiến cho người ta khó hiểu.

Vệ Vương và Thất Hoàng Tử qua lại thân thiết, là bởi vì Trần Quý Phi và Vệ Vương Phi là tỷ muội ruột, trong đó còn có một tầng quan hệ thân thích, lợi ích liên kết chặt chẽ với nhau. Mà kiếp trước, ngay cả Trang phủ cũng thân phục phe Thất Hoàng Tử, cho nên mới có thể gả Hàn Nhạn đi để tạo quan hệ thông gia, chỉ là lúc đó Hàn Nhạn cho rằng Vệ Vương tới kết thông gia, là do Vệ Như Phong thật lòng muốn lấy nàng làm vợ. Bây giờ nghĩ lại, hẳn ta chỉ muốn thế lực của Trang phủ, cho nên chỉ cần là họ Trang, cưới ai cũng đều như nhau, cuối cùng mới cho nàng một ly rượu độc.

Ánh mắt của Hàn Nhạn tối sầm lại. Nhưng mà, Vệ Vương quyền cao chức trọng, đại thần theo phe Thất Hoàng Tử cũng không ít, tại sao lại lựa chọn Trang gia. Trang gia chỉ là một triều thần tam phẩm, Trang Sĩ Dương lại không hề tạo được công lớn gì, chẳng lẽ trong này còn có ẩn ý gì khác hay sao?

Xem ra kiếp này, thế cục trong triều đình vẫn không có gì thay đổi, Hàn Nhạn nhớ rõ vào năm đại hôn của mình, chiến tranh giữa phe Thái Tử và phe Thất Hoàng Tử đã tiến vào thời khắc kịch liệt, hai bên giằng co không ngừng. Cuối cùng vẫn không có kết quả.

Hàn Nhạn nhìn bóng dáng lạnh lùng nổi bật trong đám nam quyền náo nhiệt ở phía bên kia, khẽ nhủ mày, với khí phách của Huyền Thanh Vương, xem ra người này tuyệt đối không phải vật trong ao, đối kháng với người này, sợ là sẽ không có lợi.

Từ trước tới nay, trong thời loạn, tính mạng của người con gái luôn chung một nhịp thở với toàn bộ gia tộc ở sau lưng. Hàn Nhạn thân là nữ nhi của Trang gia, nếu như có một ngày Thất Hoàng Tử thất thế, như vậy nàng cũng sẽ bị liên lụy. Nàng đương nhiên không thể nào khuyên được Trang Sĩ Dương quay đầu lại, trên thực tế căn bản là nàng cũng không muốn khuyên. Biện pháp duy nhất trong lúc này là phải khiến cho nàng và Minh Ca Nhi thoát ly khỏi Trang phủ, không còn quan hệ gì với bọn họ nữa. Nhưng mà phải làm như thế nào mới có thể làm được như vậy?

Thánh ý khó dò, về phần Thái Tử và Thất Hoàng Tử, Hàn Nhạn cũng không muốn phỏng đoán xem bọn họ có bao nhiêu trọng lượng trong lòng Hoàng Thượng, nhưng mà đời này, coi như là vì ly rượu độc kia, nàng cũng không thể nào đầu quân vào phe Thất Hoàng Tử.

Nghĩ đi nghĩ lại, liền cười rộ lên.

Rượu cay khiến hai lỗ tai nóng bừng lên, ngay cả không khí lúc đó cũng rất nồng. Các phu nhân cười nói vui vẻ, các thần tử nâng ly cạn chén, các tiểu thư và các công tử liếc mắt nhìn nhau, quả thật là giống hệt cảnh tượng nam nữ đoán câu đố liếc mắt đưa tình trong hội hoa đăng đầu năm.

Hàn Nhạn quan sát mọi người một lúc cũng cảm thấy vô cùng nhàm chán, đang muốn nhìn Trang Hàn Minh một chút, chỉ chớp mắt lại phát hiện trên yến tiệc căn bản không hề có bóng dáng của Trang Hàn Minh. Nhất thời liền cảm thấy lạnh người.

Trang Hàn Minh mặc dù bướng bỉnh, nhưng mà trong những trường hợp long trọng như thế này đều rất an phận thủ thường, đương nhiên là không thể nào tự mình lén trốn ra ngoài. Hàn Nhạn đợi một lúc lâu, cũng không thấy bóng dáng cậu quay trở về, thật sự là không kiềm chế được, liền bẩm báo muốn tự mình đi tới tịnh phòng một chuyến, mang theo Cấp Lam và Thù Hồng ra khỏi đại sảnh.

Chỉ nghe thấy được vài câu hử bỏ của Trang Ngũ Sơn ở phía sau, giờ phút này Hàn Nhạn cũng không còn tâm trạng đi so đo với nàng ta, trong lòng chỉ có Trang Hàn Minh. Trong cung phải có chừng mực, lại càng nguy hiểm đáng sợ hơn nhiều so với trong nhà. Hàn Minh chính là lý do để nàng sống tiếp, là người mà nàng muốn dùng hết sức lực để bảo vệ, nếu như ở chỗ này xảy ra chuyện gì, nàng cũng không biết tiếp theo phải làm sao.

Xung quanh cung yến ngoại trừ thị vệ, thái giám và cung nữ đều rất ít. Hàn Nhạn cũng không thể trực tiếp chạy tới hồi tung tích của Trang Hàn Minh, đi loanh quanh vài vòng, không ngờ là đi tới một nơi giống hệt Ngự Hoa Viên, không biết người ở chỗ nào.

Trời đang vào đông, gió đêm mang theo khí lạnh, giống như muốn đâm xuyên vào từng thớ thịt trên người. Hàn Nhạn chỉ cảm thấy mái tóc của mình dường như cũng đã bị sương lạnh trong hoa viên làm ướt rồi, hơi lạnh ngấm vào người ngay cả ngón tay cũng đã lạnh như băng. Theo bản năng muốn tìm lò sưởi, nhưng lại phát hiện căn bản là không mang theo lò sưởi ở trên người. Cấp Lam rướn cổ lên nhìn một chút, khẽ nói: “Tiểu thư đừng nóng vội, nơi này đen như mực, phía trước có ngọn đèn dầu, chúng ta theo ánh sáng đi về phía bên kia thôi. Cẩn thận kéo ngã.”

Trong lòng Hàn Nhạn rất sốt ruột, dưới chân có chút vội vàng, bước vài bước về phía phát ra ánh sáng ở hướng bên kia, Thù Hồng đột nhiên mở miệng: “Bên kia có âm thanh!”

Trong lòng Hàn Nhạn lập tức căng thẳng, ra hiệu bảo Cấp Lam và Thù Hồng thả nhẹ bước chân, khom lưng tiến lại gần phía bên kia.

Đi lại ở trong cung, chính là phải xem mình như người mù người điếc. Nếu như là lúc trước, gặp phải chuyện như vậy, Hàn Nhạn sẽ lập tức tránh xa còn không còn kịp, làm sao có thể mạo hiểm bị phát hiện tiếp cận nơi nguy hiểm. Nhưng vừa nghĩ tới Minh Ca Nhi, trong lòng lập tức giống hệt như bị lửa đốt, không thể không lo lắng.

Thù Hồng đi tuốt ở đằng trước, đợi đến khi khoảng cách càng ngày càng gần thì dừng lại, ngay sau đó liền quay đầu lại, dùng khẩu hình không tiếng động nói với Hàn Nhạn ba chữ: “Tìm được rồi.”

Trong lòng Hàn Nhạn cực kỳ vui mừng, tìm được Minh Ca Nhi, giống như toàn bộ trách nhiệm trên vai đều đã được dỡ xuống, đang muốn mở miệng, lại thấy Thù Hồng ngăn động tác của nàng lại, vẻ mặt hết sức kỳ quái.

Hàn Nhạn sững sờ, trong lòng dâng lên một dự cảm chẳng lành, lập tức đi về phía trước hai bước, đẩy Thù Hồng sang một bên, tự mình xem thử phía trước đã xảy ra chuyện gì.

Dưới ánh sáng mờ ảo của đèn lồng, vài thiếu niên mười mấy tuổi đang tụ tập chung một chỗ, không biết là đang làm cái gì. Một người trong đó bị đẩy vào hòn non bộ, chiếc áo ngắn may bằng tơ lụa mềm màu tùng hương kia sao lại quen thuộc như vậy.

Thiếu niên mặc áo trắng có vóc người cao nhất đang đứng trước hòn non bộ, giọng nói phách lối, trên khuôn mặt vốn dĩ rất tuấn tú lại hiện lên một nụ cười hung ác vắn vẹo: “Trang Hàn Minh, đừng tưởng rằng người đội cái danh con trai trưởng ở trên đầu thì dám la lối om sòm ở trước mặt gia, tỷ tỷ của người là dòng chính nữ thì sao chứ, ai cũng biết nàng ta là người không được sủng ái, ta muốn nói nàng ta xấu xí ngu dốt đê tiện, thì người có thể làm gì ta nào?”

Lại thấy thiếu niên bị ép vào hòn non bộ, hai mắt đỏ ngầu, trên khuôn mặt nhỏ nhắn trắng nõn hiện rõ năm dấu tay đỏ tươi, ở dưới ánh sáng của đèn lồng càng trở nên chói mắt khác thường.

34. Chương 34: Trả Lại Cho Người Một Cái Tát.

“Ta không cho người nói như vậy!” Trang Hàn Minh trừng mắt đầy hung tợn nhìn hấn, thật muốn cho hấn một đấm. Nhưng mà tay chân của cậu đang bị mấy người còn lại đè lấy, không thể động đậy, cậu đành nổi giận mắng: “Nhiều người ăn hiếp một người thì ra tích sự gì! Trương Uy! Người có bản lĩnh thì một mình đấu với ta!”

Thiếu niên áo trắng vừa nghe thấy liền cười nhạo nói: “Chỉ một mình người, còn muốn một chọi một với bốn thiếu gia. Thật giống với vị tỷ tỷ ngu ngốc của người!”

Hàn Nhạn chỉ liếc mắt một cái, liền nhận ra người này là ai. Tỷ tỷ của Chu thị gả cho Trương Thái Sư làm thiếp, còn vị thiếu niên này là con trai của Đại Chu thị, đồng thời cũng là cháu của Chu thị. Tuy chỉ là con của thiếp, nhưng Trương Thái Sư lại yêu thương vị thiếp này chỉ có thêm không bớt, còn với đứa con thì cực kỳ sủng ái. Kể từ khi Chu thị vào phủ, vị thiếu niên này có đi tới Trang phủ vài lần, cũng thường xuyên tranh chấp với Trang Hàn Minh. Mỗi lần tranh chấp thì Trang Sĩ Dương đều trừng trị Trang Hàn Minh, ông ta lấy lý do là Trần Hàn Minh không biết đối xử tốt với huynh đệ. Sau khi bị trừng phạt thì mẹ con Chu thị lại đi tới xin lỗi nàng, còn Hàn Nhạn chỉ biết ngượng ngùng khó xử. Xem ra mỗi lần họ tranh chấp, đều là như thế này.

Thiếu niên mặc áo trắng đó là cháu của Chu thị tên Trương Uy, thường ngày hấn là một tay ăn chơi háo thắng. Hiện giờ lại cùng mấy người khác tranh chấp với Trang Hàn Minh. Hàn Nhạn hơi hí hóp mắt, tại sao Thái Tử cũng có mặt ở đây?

Trương Uy nhắm vào Hàn Minh, không cần nghĩ cũng biết là kẻ của Chu thị. Chỉ nghĩ tới Minh nhi phải chết già trên núi, vì bảo vệ nàng mà không khuất phục. Trong lòng Hàn Nhạn liền đau xót.

Nàng không phải là một người tỷ tỷ tốt, mới có thể để mặt đệ đệ của mình bị người khác ăn hiếp. Nếu nàng có bản lĩnh, thì đám người này làm sao dám khi dễ Minh nhi!

Hàn Nhạn nắm chặt hai tay lại, hai mắt sáng lên. Mặc kệ tại sao Thái Tử có mặt ở nơi này, hôm nay nàng nhất định phải thay Minh nhi tính sổ!

Hít sâu vào, Hàn Nhạn chấp tay sau lưng, chậm chậm đi tới. Nhẹ nhàng mở miệng, âm thanh trong trẻo vang lên ở nơi đêm tối đầy trống vắng, kỳ lạ dị thường.

“Các vị đây thật là hăng hái, tình nguyện không dự cung yến mà kéo đệ đệ của ta tới đây. Chỉ là gió đông thật mát, giờ phút này lại không có hừng ngấn hoa. Không biết đã xảy ra chuyện gì?”

Trong đêm tối lạnh lẽo, giọng của nàng vang lên đầy thanh thoát cũng rất thoải mái. Nhưng lại không hề có một tia ấm áp nào. Rõ ràng là rất lạnh lùng, lời nói mặc dù không có gì lạ, nhưng mà làm ọi người ở đây

đề cả kinh.

Trương Uy ngẩng đầu lên, nhìn thấy Hàn Nhạ từ vườn hoa đi tới. Quần áo đầy nổi bật, khoe miệng hơi nhếch lên. Giữa hai hàng lông mày hiện lên tia ác độc, tự dưng lá gan của hắn lại nhỏ lại.

Bất quá chỉ trong một khoảnh khắc, hắn phản ứng lại kịp, liếc mắt nhìn Hàn Nhạ: “À, thì ra là biểu muội.”

Hàn Nhạ đi tới cạnh hắn thì dừng lại, Cấp Lam che chở ở trước mặt nàng, phòng ngừa Trương Uy đột nhiên lại gây sự.

“Biểu ca thật là hăng hái, tìm ngũ đệ để làm gì vậy?” Trương Uy lớn hơn Hàn Nhạ hai tuổi, Hàn Nhạ kêu một tiếng biểu ca cũng không thiệt thòi gì.

Mấy vị thiếu niên khác cũng không nói gì, chỉ đang xem xét Hàn Nhạ. Trương Uy là lão đại, tất cả theo bản năng bao vây Hàn Nhạ lại.

Trương Uy không nghĩ là sẽ ở lại lâu, chỉ liếc Hàn Nhạ một cái rồi tùy ý nói: “Ta và biểu đệ cũng chỉ nói có vài câu thôi. Biểu muội không có chuyện gì, vậy thì biểu ca xin đi trước.” Nói xong thì hắn buông tay đang nắm chặt áo của Trang Hàn Minh, nhắc chân muốn rời đi.

“Khoan đã.” Hàn Nhạ mở miệng.

Trương Uy sửng sốt, không nghĩ tới Hàn Nhạ lại gọi hắn, hắn không kiên nhẫn trả lời: “Có chuyện gì?”

Hàn Nhạ lườm hắn một cái, cười nhìn về phía Thái Tử. Chỉ thấy trên gương mặt non nớt của cậu là một sự vui mừng khi người khác gặp nạn. Ngược lại Hàn Nhạ không cho là quan hệ của Thái Tử và Trương Uy lại tốt đến vậy, xem ra Thái Tử chỉ đến để coi trò vui thôi.

Hàn Nhạ đi tới bên cạnh Trang Hàn Minh, vương tay vuốt nhẹ má phải của cậu. Nàng cảm nhận được từ lòng bàn tay là cảm giác sưng lên, trên gương mặt của cậu hiện rõ năm dấu tay. Hàn Nhạ thu tay lại, cười nói: “Ngũ đệ, là thế này phải không?”

Trang Hàn Minh ngẩng người, không muốn để cho nàng lo lắng, cắn răng nói: “Không”

Trương Uy cười nhạo một tiếng, xoay người lại muốn đi. Lại nghe thấy tiếng Hàn Nhạ hỏi ngũ đệ của mình: “Ngũ đệ, là thế này phải không?”

Lúc này, cả Trương Uy và Trang Hàn Minh đều nhìn sắc mặt của nàng.

Hàn Nhạ mỉm cười nhìn chằm chằm vào Trang Hàn Minh, chiếc miệng nhỏ màu hồng hơi nhếch lên, đôi má bị gió thổi mà đỏ ửng. Ngũ quan thanh tú lại mang theo vài phần như trẻ con. Ánh mắt đầy trong suốt sáng ngời, rất giống sao mai, trong suốt mà không thấy rõ sắc thái. Thật động lòng người. Giờ phút này, đột nhiên Trương Uy đột nhiên phát hiện ra biểu muội tâm thường này lại là một tiểu mỹ nhân, gương mặt thoáng qua nét tham lam.

Trang Hàn Minh nhìn ánh mắt của Hàn Nhạ, đột nhiên cảm thấy sợ hãi. Tỷ tỷ của mình tức giận thì không có biểu hiện gì hết, nhưng mà cậu lại âm thầm cảm thấy rất đáng sợ. Nuốt một ngụm nước bọt, nhìn ánh mắt cảnh cáo của Hàn Nhạ, cậu mới gian nan mở miệng: “Biểu ca... và đệ có tranh chấp với nhau.”

Hàn Nhạ ‘A...’ một tiếng, tiếp tục cười nói: “Cho nên hắn tát đệ một cái phải không?”

Tất cả mọi người xung quanh đều không rõ thái độ của Hàn Nhạ, ngay cả Trương Uy cũng có chút cảnh giác. Nhìn thấy biểu muội hỏi như vậy, cảm thấy nghi ngờ. Chưa kịp nghĩ nhìn thì Hàn Nhạ đã xoay người lại, cười đi về phía hắn.

Dưới ánh đèn lồng, cả người Hàn Nhạ được ôm lại bởi chiếc áo choàng da sọc phủ dài dưới tuyết trắng. Mấy tóc đen có vài sợi buông xuống bên tai, làm cho nàng càng thêm trắng nõn như ngọc. Cộng thêm đôi mắt khi cười cong lên, tiểu thư nhà ai mà thật xinh đẹp, so với tiểu thư khuê các còn thêm vài phần sinh khí.

Trong lúc này ánh mắt của Trương Uy có chút si mê, chỉ thấy Hàn Nhạ đi tới bên cạnh của hắn rồi dừng lại. Đôi mắt đen chớp chớp, giọng nói ngọt ngào gọi một tiếng: “Biểu ca.”

Dáng người Hàn Nhạn nhỏ xin, còn Trương Uy lại cao ráo. Lúc này ánh đèn chiếu xuống, Hàn Nhạn hơi nhón chân, ngửa đầu mỉm cười. Bóng phải chiếu trên mặt đất, nhìn như là tình chàng ý thiếp. Trang Hàn Minh lo lắng muốn gọi một tiếng, thì bị người bên cạnh che miệng lại, tay chân không thể động đậy. Trong lòng cậu sợ hãi, chỉ sợ Hàn Nhạn bị Trương Uy khi dễ.

Lúc Trương Uy mười hai tuổi đã thông hiểu chuyện nam nữ, hai năm trở lại đây thường xuyên đi tới kỹ viện vui chơi không ngừng. Hắn biết nữ nhân trời sinh lại có một loại hấp dẫn. Không nghĩ tới một ngày loại hấp dẫn này sẽ xuất hiện với một cô bé chỉ mới mười hai tuổi. Rõ ràng nàng không có bất kỳ cử chỉ ám muội nào, nhưng mà nhất cử nhất động, làm cho lòng của hắn trở nên rất ngứa. Dường như nhịn sắp không nổi mà muốn trào lên.

Trương Uy híp mắt, gọi một tiếng: “Biểu muội...” Một bàn tay muốn sờ lên khuôn mặt nhỏ nhắn của Hàn Nhạn.

Đôi mắt của Hàn Nhạn lạnh lùng lại, không chút do dự vung tay lên, chỉ nghe thấy một tiếng ‘bốp...’, trên mặt Trương Uy xuất hiện năm dấu tay đỏ ửng.

Hàn Nhạn từ trong ngực áo lấy ra một chiếc khăn, lau chùi tay mình. Không nhanh không chậm làm ọi người khinh ngạc đến ngây người, cười nói: “Trả lại cho người một cái tát.”

35. Chương 35: Mĩ Mai Thái Tử

Trương Uy đầu tiên là ngăn người ngay tại chỗ, đợi đến khi phản ứng lại được thì lập tức không nhịn được nổi giận, vươn tay tóm lấy Hàn Nhạn, tung ra một quả đấm đánh về phía khuôn mặt của Hàn Nhạn, nhưng lại nghe thấy giọng nói bình tĩnh của Hàn Nhạn: “Nếu biểu ca không muốn bị chu di cửu tộc, tốt nhất là nên buông biểu muội ra.”

Nghe thấy nàng nói như vậy, Trương Uy lập tức dừng tay lại, sắc mặt âm trầm: “Người có ý gì?”

Cấp Lam và Thù Hồng vội vàng tiến lên, cứu Hàn Nhạn từ trong tay Trương Uy ra, che chở nàng ở phía sau. Hàn Nhạn không chút hoang mang nhìn về phía Trương Uy cười một tiếng, thấy hắn gần như đã hoàn toàn nổi điên mới từ từ mở miệng: “Biểu ca và ngũ đệ tới đây ngắm hoa, quả thật không phải là chuyện lớn gì. Vì sao phải dẫn theo Thái Tử tới đây chứ?”

“Lúc này Thái Tử diện hạ cần phải ở trong cung yến, huynh lại vụng trộm dẫn Thái Tử rời tiệc, đã là phạm tội lớn. Nổi lên tranh chấp với ngũ đệ còn ra tay đánh người trước, làm mất mặt Thái Tử, đây là tội thứ hai. Huynh đem cục diện huynh đệ tương tàn bày ra trước mặt Thái Tử diện hạ, có phải là cố ý dạy diện hạ sau này xảy ra tranh chấp với các vị hoàng huynh thì cũng giải quyết như vậy hay không? Huynh như vậy là đã phạm vào tội dạy hư Thái Tử, đây là tội thứ ba. Hơn nữa, tất cả những người này đều là con cháu của phủ Trương Thái Sư nhà huynh, Thái Tử một thân một mình, huynh lại đối xử hung dữ với ngũ đệ như vậy, có phải là có tâm tư gì khác đối với Thái Tử hay không, đây là tội thứ tư.” Nàng nói vừa nhanh vừa vội, căn bản là không cho Trương Uy thời gian suy nghĩ, đã lập tức chất vấn: “Trong cung yến của Hoàng Gia không được phép xảy ra một chút sai lầm nào cả. Biểu ca, huynh có thể phủ nhận hết mọi chuyện, nhưng mà chỉ cần Hoàng Thượng nổi lên nghi ngờ, phủ Thái Sư nhà huynh sẽ bấp bênh nguy hiểm. Xin khuyên biểu ca một câu, tốt nhất là trước khi làm chuyện gì cũng phải động não. Hôm nay, một cái tát này của biểu muội, có lẽ huynh còn phải cảm ơn muội, bởi vì nếu như Hoàng Thượng hỏi thăm, huynh còn có thể nói là do tranh chấp với ngũ đệ, hai bên cũng không ai chiếm được chỗ tốt. Nếu không huynh chính là lấy lớn hiếp nhỏ, không tuân theo quy củ!”

Trương Uy há miệng thở dốc, không ngờ tới vị biểu muội này của mình lại có tài ăn nói giỏi như vậy, mặc dù vẫn còn có chút hoài nghi đối với lời nói của nàng, nhưng mà trong lòng cũng sinh ra vài phần sợ hãi. Trương Thái Sư mặc dù sủng ái hắn nhiều hơn nữa, nhưng nếu như phủ Thái Sư thật sự gặp nguy hiểm, sợ là sẽ không buông tha cho hắn đầu tiên.

Hắn cúi đầu, nhìn về phía vị biểu muội xa lạ kia, đột nhiên phát hiện trên khuôn mặt của vị tiểu biểu muội này từ đầu tới cuối đều luôn nở nụ cười, không hiểu sao, hắn đột nhiên cảm thấy có một trận run sợ ập tới. Mẫu thân của hắn, Đại Chu thị là một nữ nhân rất có thủ đoạn, thế cho nên chỉ dựa vào địa vị của một thiếp thất ở trong phủ Thái Sư cũng có thể giành được rất nhiều sự sủng ái của Trương Thái Sư. Nhưng khôn khéo như mẫu thân của hắn, tới lúc nổi điên tức giận mắng chửi người ta, thì toàn bộ biểu tình cũng đều thể hiện rõ ràng ở trên mặt. Thế nhưng vị biểu muội này, từ đầu đến cuối đều kiềm chế biểu tình rất tốt, không có một tia biến hóa. Khiến người ta sợ hãi không có một chút sơ hở nào.

Mà năm nay nàng chỉ mới mười hai tuổi.

Hàn Nhạn nghiêng đầu nhìn về phía Trương Uy, nụ cười ngọt ngào, giống hệt như một tiểu muội muội ngây thơ đang làm nũng với ca ca, giọng nói mềm mại: “Một cái tát kia là trả lại cho biểu ca, về sau biểu ca đừng tiếp tục tìm ngũ đệ gây rối, nếu không, biểu muội cũng sẽ không chỉ trả lại một cái tát đâu, ít nhất —— cũng là hai cái tát đấy.”

Nàng cười duyên thoả mái không chút cố kỵ, nhưng Trương Uy lại hoảng sợ lùi lại một bước, vừa rồi mặc dù Hàn Nhạn không nói gì, nhưng hắn lại có thể cảm nhận được sát ý.

Đây là chuyện gì xảy ra? Ánh mắt Trương Uy nhìn Hàn Nhạn giống như đang nhìn thấy ma quỷ, nhanh chóng kêu huynh đệ vội vàng chạy trốn rời khỏi đó. Hàn Nhạn nhìn bọn họ đi xa, mới khép hờ mắt, nhìn về phía Trang Hàn Minh đã chạy đến bên cạnh mình.

“Tỷ, tỷ có xảy ra chuyện gì không?” Trang Hàn Minh không che giấu được lo lắng. Mới vừa rồi, một màn kia quả thật là thiếu chút nữa đã hù chết cậu rồi, vốn dĩ cậu còn cực kỳ sợ Trương Uy sẽ đối phó với hai tỷ đệ cậu, không ngờ Hàn Nhạn chỉ mới nói hai, ba câu đã hù dọa được hắn.

“Tại sao đệ và hắn lại xảy ra tranh chấp?” Nụ cười trên khuôn mặt của Hàn Nhạn đã biến mất, chỉ còn lại dáng vẻ nghiêm túc. Trang Hàn Minh không khỏi co rúm lại một chút, ấp a ấp úng nói: “Hắn. . . mắng tỷ.”

Đợi một lúc lâu vẫn không nghe thấy câu trả lời của Hàn Nhạn, trong lòng Trang Hàn Minh rất lo lắng, ngẩng đầu lên nhỏ giọng nói: “Tỷ, tỷ đừng tức giận, sau này đệ sẽ không kích động như vậy nữa.”

Nhưng mà Hàn Nhạn chỉ thờ dài, sờ sờ đầu của cậu: “Minh Ca Nhi, sau này nếu còn gặp lại chuyện như vậy, đệ cũng đừng để ý tới hắn nữa là được, không cần so đo với hắn.”

Trang Hàn Minh vừa nghe lời này, có chút không phục: “Tỷ. . .”

“Hôm nay có phải là đệ vừa nghe thấy hắn nói những lời đó, thì lập tức xảy ra tranh chấp với hắn ở trên yến tiệc, thậm chí còn đồng ý ra ngoài đấu với hắn hay không?”

Trang Hàn Minh chần chờ một chút, rồi mới gật đầu một cái.

“Đệ có biết, nếu hôm nay tỷ không kịp tới đây, bọn họ sẽ không chịu dàn hòa. Người thua thiệt là đệ, tỷ làm sao có thể yên tâm.” Trong giọng nói của Hàn Nhạn ẩn chứa khổ sở: “Hiện nay, tỷ đệ chúng ta sống nương tựa lẫn nhau, hôm nay lúc tỷ trên đường tới đây liền nghĩ, nếu như đệ xảy ra chuyện gì, tỷ làm sao có thể sống tiếp?”

Trang Hàn Minh mới vừa rồi bị đánh cũng không rên một tiếng, giờ phút này vừa nghe thấy lời nói của Hàn Nhạn thế nhưng hốc mắt lại đỏ lên, cầm tay Hàn Nhạn khẽ nói: “Tỷ. . .”

Hàn Nhạn vỗ vỗ vai cậu: “Đệ muốn bảo vệ tỷ, thì trước hết phải tự bảo vệ mình thật tốt. Cứng đối cứng là điều không nên làm, sau này nếu mấy vị biểu ca của Chu gia còn tới tìm đệ gây phiền toái nữa thì đệ cũng không cần phải để ý tới, không cần dây dưa với họ. Chơi đùa với chó dại đang phát điên, chỉ tự làm mình mất mặt. Nếu như đệ phản ứng quá mạnh, sẽ bị bọn họ cắn ngược lại. Đối với những người không liên quan, không cần hao phí quá nhiều tâm tư.”

Trang Hàn Minh cắn cắn môi: “Đệ biết rồi.”

“Đệ trở về đi.” Hàn Nhạn lắc đầu một cái: “Tỷ để cho Thù Hồng đi theo đệ, lúc tỷ ra đây chỉ có một mình, không tiện cùng đệ quay lại đó. Đệ đi trước đi, tỷ sẽ theo sau.”

Trang Hàn Minh suy nghĩ một chút, rồi gật đầu một cái, sau đó lại giống như nghĩ tới cái gì, vừa đi vừa lẩm bẩm nói nhỏ: “Rõ ràng chỉ lớn hơn đệ một tuổi, tại sao mọi chuyện đều là vì lo lắng cho đệ. . .”

Hàn Nhạn ra hiệu bảo Thù Hồng đi theo, nhìn theo bóng lưng của cậu cười nói: “Cho dù chỉ lớn hơn một khắc đồng hồ thì cũng đều như nhau, tỷ là tỷ tỷ của đệ.”

Lúc này Trang Hàn Minh đã đi xa, cũng không nghe thấy được lời nói của Hàn Nhạn. Cấp Lam giúp Hàn Nhạn sửa sang lại xiêm áo, đang muốn rời đi, đột nhiên nghe thấy một tiếng nói non nớt: “Thật ra thì người vẫn còn rất lo lắng cho hần.”

Hàn Nhạn sửng sốt, vừa xoay người lại liền nhìn thấy ánh mắt khinh miệt của một thiếu niên mặc áo màu vàng rực rỡ đang nhìn mình: “Nhìn thấy bốn thái tử tại sao không quỳ xuống!”

Hàn Nhạn kinh ngạc nhưng sau đó chỉ khẽ nở nụ cười: “Thái Tử điện hạ nói đùa, đại thần và thái tử cũng chỉ được tính là đồng liêu, thần nữ cho dù có thể chịu uất ức, nhưng tại sao lại phải vừa quỳ vừa nói. Từ xưa có lạy trời lạy đất lạy Quân Vương, hai người chúng ta, điện hạ vừa không phải là quân, tiểu nữ vừa không phải là thần, không hợp lí. Hay là nói Thái Tử điện hạ đã có hùng tâm chí lớn, muốn mưu cầu địa vị thiên tử, mặc dù thiên hạ này sớm muộn gì cũng là của điện hạ, nhưng thiên tử hiện tại cũng không phải là người!”

“Người ——” vị tiểu thiếu niên kia nghe xong thiếu chút nữa là tức tới nổ tung: “Người nói hươu nói vượn, đừng làm trò vu hãm bốn Thái Tử. Bốn Thái Tử không có lòng mưu phản, phụ hoàng sẽ không tin người!” Thấy Hàn Nhạn cũng không nói chuyện, chỉ mĩa mai nhìn cậu, liền ra lệnh: “Mặc dù không phải là quân thần, người cũng cần phải hành lễ với bốn Thái Tử. Nhưng người lại không hề làm gì cả, bốn Thái Tử có thể lập tức kêu người tới trị tội người!”

Hàn Nhạn chỉ cảm thấy buồn cười, người của hoàng gia quả nhiên đều giống như nhau, vào thời điểm muốn trị tội người ta thì đều rất uy nghi, cho dù chỉ là một đứa trẻ mười tuổi cũng có thể quyết đoán như vậy.

“Thái Tử?” Hàn Nhạn cười như không cười nhìn cậu: “Tiểu nữ chỉ là đi qua tịnh phòng một chuyến, vừa vặn đi ngang qua vườn hoa, làm sao có thể gặp Thái Tử. Vào giờ phút này Thái Tử phải ở trong cung yến mới đúng, làm sao có thể tự hạ thấp thân phận ở chung lẫn lộn trong một đám con vợ kẻ, còn làm ra chuyện vô lương đứng ở một bên xem người ta tranh chấp đánh nhau. Nếu như để cho Hoàng Thượng biết được, sẽ trở thành bộ dáng gì chứ?”

Thái Tử nhất thời kinh hãi, đã nghe ra được hàm ý uy hiếp trong câu nói của Hàn Nhạn, lại nghe thấy Hàn Nhạn thờ ơ nói tiếp: “Vị công tử này nếu như lạc đường, thì mau trở về đi. Chắc hẳn bên cạnh người cũng sẽ có ám vệ đi theo, tiểu nữ cũng không cần phải cho người mượn nha hoàn của mình đâu nhỉ, tạm biệt không tiễn.”

36. Chương 36: Oan Gia Ngõ Hẹp

Tiểu Thái Tử sống mười năm trên đời, những người xung quanh đối với cậu luôn lấy lòng và cung kính, chưa từng có một người nào dám đối với cậu như vậy cả. Không hề e ngại thân phận Thái Tử của cậu, thậm chí còn dám nói lời uy hiếp.

Lúc đầu sở dĩ cậu đi cùng với Trương Uy là vì hần ta lấy lòng, nịnh hót cậu. Vì thế khi Trương Uy và Tranh Hàn Minh có tranh chấp với nhau, cậu liền đứng bên ngoài xem náo nhiệt. Trong lòng cậu cũng không hề thích Trang Hàn Minh, chỉ cảm thấy hần ta rất đáng ghét, với lại hần là một người không được sủng ái. Đối với những chuyện bỏ đá xuống giếng thì vốn dĩ nó đã là bản năng, sinh ra ở trong cung chính là như vậy.

Không nghĩ tới cậu sẽ nhìn thấy một màn này, tỷ tỷ của Trang Hàn Minh lại có thể dám ở trước mặt nhiều người như vậy mà cho Trương Uy một cái tát. Còn nói thêm mấy câu dọa Trương Uy chạy mất dép. Cậu biết Trang Hàn Nhạn nói dối, sau khi Trương Uy bỏ đi, thì nàng yên lặng ở lại. Nhìn thấy Hàn Nhạn và Trang Hàn Minh nói rõ, trái lại làm cậu có chút kinh ngạc.

Quan hệ của nàng ta và Trang Hàn Minh dường như rất thân thiết.

Trong Hoàng Thất có rất ít tình thân tốt đẹp như vậy, ngoại trừ tỷ tỷ Vân Nghê thì các vị công chúa khác đối với cậu cực kỳ lạnh nhạt, cũng chỉ là giả vờ thân thiết bên ngoài mà thôi.

Tuy là cậu rất tò mò, nhưng mà lại không thể làm tổn hại đến tôn nghiêm của Hoàng Thất. Hàn Nhạn dám lấy Phụ Hoàng của cậu ra nói lý, không nghĩ tới người bị uy hiếp lại là Thái Tử cậu. Tiểu Thái Tử nhớ lại, muốn dồn ép uy phong của nàng. Tốt nhất là làm nàng biết mình sai mà cầu xin tha thứ.

Hàn Nhạn nhìn thấy khuôn mặt của Thái Tử đỏ lên, cậu nói: “Người... Dám làm càn!”

“Nếu Thái Tử không trở về, lỡ bị Hoàng Thượng phát hiện thì đó mới chính là làm càn! Đúng rồi, ta muốn nhắc nhở Thái Tử một câu, trên đời này không có nhiều chuyện náo nhiệt như vậy mà để nhìn. Không quan tâm tới người khác thì mình sẽ gặp nạn. Lời nói chỉ có bấy nhiêu, xin cáo từ.”

Lời này muốn ám chỉ Thái Tử, nếu sau này vẫn còn bàng quan, có ý nghĩ vui sướng khi nhìn thấy người khác gặp nạn. Thì nàng sẽ không ngại mà kéo Thái Tử vào, chết cũng phải tìm in một cái đệm lưng, không phải sao?

Cấp Lam đi theo Hàn Nhạn rời khỏi vườn hoa, trong lòng âm thầm tắc lưỡi. Tiểu thư nhà mình lại dám uy hiếp đến cả Thái Tử, nếu như bị truy cứu thì phải làm sao?

Hàn Nhạn không biết tâm tư của nha hoàn nhà mình. Bởi vì bây giờ đối mặt với tình cảnh trước mắt, so với tâm trạng của nha hoàn nhà mình thì chuyện này cần khiến người khác rối rắm hơn.

Đi thêm vài bước, mắt thấy đã gần ra khỏi vườn hoa. Thì nhìn thấy phía trước có hai bóng dáng cao lớn, dĩ nhiên là đã đứng đây lâu rồi. Những lời vừa nói đều đã rơi vào tai của hai người, không biết là tuồng vui này đã bắt đầu từ lúc nào.

Trong lòng Hàn Nhạn nhú mày lại, cân nhắc, sau đó nhướn miệng cười. Nếu đã vậy thì coi như chưa thấy gì đi, cứ tự nhiên mà đi tới.

“Là người!” Một giọng nói đầy hoảng sợ vang lên.

Hàn Nhạn sửng sốt, trong lòng thầm mắng một tiếng. Ngẩng đầu chống lại gương mặt đầy diễm lệ có một không hai, kinh ngạc nói: “Công tử biết ta sao?”

Hách Liên Dục nghe xong thì cảm thấy lòng mình bị cái gì đó đè nén lại: “Đừng nói là người đã quên ta. Nghê... cô... nương.” Hắn gắng từng chữ, nghiêng răng nghiêng lợi nói. Để nhận thấy chuyện lúc trước Hàn Nhạn trêu đùa hắn, hắn không dễ gì quên được.

Trong lòng Hàn Nhạn gần như im lặng, giờ phút này đây cũng không hề thừa nhận, cười nói: “Tiểu nữ không phải họ Nghê. E là công tử đã nhìn nhầm người.” Nàng nhắc chân phải lên muốn rời đi.

Vừa định bước đi thì nghe thấy người đứng bên cạnh Hách Liên Dục thản nhiên mở miệng hỏi: “Người họ gì?”

Trong lòng Hàn Nhạn liền u ám, ngàn sợ vạn sợ, sợ điều gì sẽ gặp điều đó. Vội trốn tránh Huyền Thanh Vương ở cung yên, cho nên mới chạy tới đây. Vừa tới đây thì thấy bên kia có chuyện ồn ào. Khoan.... Hắn nghe thấy nàng uy hiếp Thái Tử, đó là cháu của hắn. Người khác đồn rằng Huyền Thanh Vương văn võ song toàn, có khi nào hắn vùng một chưởng lên đánh chết nàng để giúp cháu mình hả giận không?

Trên đời này còn có ai đáng thương hơn so với nàng?

Cấp Lam nhìn thấy tiểu thư nhà mình không nói gì, chỉ thấy sắc mặt mơ hồ đứng yên tại chỗ. Vội vàng kéo góc áo của nàng mà nhắc nhở. Tuy là không biết hai vị công tử trước mặt này có thân phận là gì, nhưng mà công tử áo đỏ này rất tuấn tú, còn có công tử áo trắng, khụ, làm cho tim của người khác đập mạnh!

Hàn Nhạn hồi phục lại tin thần, nói qua loa: “Tục danh của tiểu thư khuê các không thể nói cho nam nhân biết được. Nếu hai vị công tử đây không còn gì muốn nói, tiểu nữ xin phép đi trước.”

“Không được...” Hách Liên Dục không hề nghĩ ngợi gì, liền mở miệng không đồng ý. Nói đùa gì chứ, tiểu nha đầu này hắn tìm bấy lâu nay, chưa có ai dám trêu đùa hắn như vậy. Hôm nay tự nhiên đâm đầu vào,

cho dù thế nào thì hôm nay cũng phải cho hắn một lời giải thích. Lời còn chưa nói ra, thì bị người bên cạnh cắt ngang: “Ừ.”

Hàn Nhạn sững sốt, không thể tin được mà ngăn đầu. Hắn thả nàng đi?

Ánh đèn chiếu xuống gương mặt vừa tuần tú vừa lạnh lùng không chút thay đổi, ngay cả liếc cũng không thêm liếc nàng một cái. Trong lòng nàng liền vui vẻ, lời cáo từ cũng không thêm nói, lập tức kéo Cấp Lam chạy trốn.

Nhìn thấy bóng dáng Hàn Nhạn biến mất còn nhanh hơn con thỏ, rất lâu sau Hách Liên Dục mới có phản ứng: “Vân Tịch! Tại sao lại cho nàng đi, ta đã tìm rất lâu đó...”

“Nàng là người vào dự cung yến.” Nam nhân cắt ngang lời lải nhải của hắn: “Mộc Nham!”

Một vị nam tử áo đen từ phía sau lập tức đi ra: “Có thuộc hạ!”

“Đi theo Thái Tử. Đừng để nó có sơ xuất gì.”

“Vâng!” Bóng dáng lập tức biến mất, nơi vừa rồi giờ trở nên trống rỗng.

“Ám vệ của người thật tốt đó. Khi nào thì cho ta hai người này đây?” Hách Liên Dục nhìn một vị nam nhân áo đen khác, trêu ghẹo hỏi.

Mộc Phong không nhịn được mà nhích xa ra, hắn không muốn có một vị chủ tử mà so với nữ nhân còn xinh đẹp hơn. Hơn nữa người này lại nói nhiều, nếu làm ám vệ của hắn, sớm muộn gì thì lỗ tai cũng sẽ bị chai. Còn chủ tử của họ lại ít nói, cho nên hai người mới đi theo.

Nghĩ tới chuyện vừa rồi, Mộc Phong không khỏi kích động. Chủ tử lại mở miệng hỏi cô nương đó họ gì, chủ tử đối với chuyện bên ngoài chưa bao giờ nói nhiều. Mới vừa rồi trong yến tiệc nhìn thấy Thái Tử bỏ đi, ngài chỉ nghĩ là đi theo phòng ngừa có chuyện xảy ra, không nghĩ tới lại có một màn khiến ọi người kinh ngạc.

Mộc Phong chép miệng, tiểu nha đầu đó thật khiến cho người ta giật mình. Không chỉ cho Trương Uy một cái tát, mà còn dám uy hiếp Thái Tử. Trong đó lại còn dùng tới mỹ nhân kế, công tâm kế (1), kế ly gián mà Thành Tướng Quân và chủ tử nhà mình từng nói qua. Thực sự là một người không đơn giản, Mộc Phong nghĩ, không lẽ chủ tử có ý với nha đầu kia. Chủ tử đã hỏi cô nương đó họ gì, có khi nào muốn tới cầu hôn? Cô nương đó đáng vẻ rất tốt, xem ra qua thêm vài năm nữa, có thể trở thành một đại mỹ nhân xinh đẹp hiếm có. Với lại nàng cũng là người lanh lợi, hành sự không phải là kẻ không có đầu óc. Đối xử có tình có nghĩa, nàng vì đệ đệ mà không ngại đắc tội với Thái Tử. Chỉ có một khuyết điểm duy nhất thôi - Mộc Phong nhíu mày: “Tuổi của nàng ta còn nhỏ quá.” Nhìn thì chỉ mới mười một mười hai tuổi, chủ tử nhà mình thì đã hai mươi một tuổi rồi.

“Người nói cái gì?” Hách Liên Dục kinh ngạc, mở miệng hỏi

Lúc này Mộc Phong mới phát hiện là mình đã nói ra những lời suy nghĩ trong lòng, vội vàng lắc đầu bày tỏ ý không có gì.

Hách Liên Dục nhìn hắn với ánh mắt nghi ngờ, hỏi Phó Vân Tịch: “Người làm sao biết nàng ta là người tham dự cung yến?”

Trái lại Phó Vân Tịch không hề biết thuộc hạ của mình giờ phút này đang hao tâm tổn sức mà suy nghĩ đại sự cả đời cho hắn. Hắn chỉ phun ra hai chữ: “Cảm giác.”

Hách Liên Dục trợn to mắt, Mộc Phong thì dường như muốn khóc trong vui mừng rồi.

Chủ tử nói cảm giác, vậy thì đối với cô nương này có cảm giác! Thật tốt quá, rốt cục chủ tử cũng có người trong lòng rồi. Hắn muốn đem tin tốt này nói cho Mộc Nham, để cho hắn ta cũng cao hứng giống hắn

Chú thích:

(1) Công tâm kế: kế đánh vào tâm lý

— ——Lời ngoài mặt—— —

Mộc Phong: Chủ tử, người ta vì chung thân đại sự của người mà hao tâm tổn trí. Người cũng nên có phản ứng đi chứ.

Phó Vân Tịch: ... Hừ (dáng vẻ đầy kiêu ngạo)

37. Chương 37: Công Chúa Vân Nghê

Lúc Hàn Nhạn dẫn theo Cấp Lam trở về buổi tiệc, thì đã nhìn thấy Trang Hàn Minh có mặt ở đó. Thu Hồng nhìn thấy các nàng thì thở phào nhẹ nhõm. Hàn Nhạn ngồi xuống bên cạnh Đặng Thiên, Đặng Thiên quan tâm hỏi: “Sao đi lâu vậy? Ta còn lo lắng cho người gặp chuyện không may?”

Sau đó thì nghe thấy Trang Ngữ Sơn ngồi đối diện khẽ cười một tiếng: “Trong cung này rộng lớn, cảnh sắc cũng khôn giống nhau. Nếu muội muội đi ngắm cảnh thì về tình có thể tha thứ được.”

Lý Giai Kỳ cười lạnh một tiếng: “Cũng không biết có phải đi vụng trộm với người khác hay không!”

Hàn Nhạn chỉ cười tít mắt mà nói: “Chỉ cần trong lòng có Phật, thì xem ai cũng đều là Phật.”

Đầu tiên là Lý Giai Kỳ sững sốt, sau đó mới phản ứng kịp. Hàn Nhạn nói như vậy là ám chỉ Lý Giai Kỳ nàng thường xuyên làm loại chuyện này, cho nên mới xem mọi người đều giống như vậy.

“Tứ muội, sao muội lại có thể nói Lý tiểu thư như vậy?” Trang Ngữ Sơn nhìn thấy sắc mặt của Lý Giai Kỳ, lập tức lo lắng hỏi. Đáng tiếc cho dù che giấu đến đâu cũng không che giấu được sự vui mừng khi người khác gặp nạn trong lời nói.

Đặng Thiên lại đột nhiên mở miệng: “Trang tiểu thư nói gì vậy? Nhìn chúng tỷ muội chúng ta ở trên bàn coi, Hàn Nhạn cũng đâu có nói là Lý tiểu thư. Trang tiểu thư như thế nào mà lại cho rằng Hàn Nhạn nói Lý tiểu thư?”

Trang Ngữ Sơn ghen lời, hiểu rõ vừa rồi mình quá nóng vội. Lý Giai Kỳ lườm nàng một cái, đem cục tức trút lên đầu nàng. Đối phương lại là thiên kim tiểu thư quyền quý, Trang Ngữ Sơn đành phải yên lặng. Mang dáng vẻ tươi cười đầy thân mật.

Hàn Nhạn không muốn nói nhiều về việc này, ân oán của nàng và Lý Giai Kỳ đã kết thúc. Bây giờ không có khả năng thay đổi được gì, Hàn Nhạn chỉ lo lắng chuyện vừa rồi. Mới vừa rồi là do nàng quá kích động, dám đánh Trương Uy, uy hiếp Thái Tử. Không phải nàng cả gan làm loạn, thực ra chỉ cần chuyện gì có liên quan tới Trang Hàn Minh, lòng của nàng liền trở nên hỗn loạn. Quá quan tâm sẽ trở nên rối rắm, rõ ràng Trang Hàn Minh là tử nguyệt của nàng.

Hàn Nhạn thở dài, nếu nàng và Thái Tử kết thù với nhau... Tuy là không biết tương lai Thái Tử tranh giành sẽ trở thành thế cục gì, chỉ cần nói tới bây giờ, đắc tội Thái Tử cũng không có chuyện gì tốt. Trái lại Trương Uy không cần phải lo lắng, dù sau thì nàng và mẹ con Chu thị đã vạch mặt nhau. Đại Chu thị lại là thân thích của họ, tự nhiên cũng sẽ đối địch với Hàn Nhạn. Chỉ là... còn lại hai người.

Hàn Nhạn đưa ánh mắt về phía chỗ quen thuộc ở phía nam, Huyền Thanh Vương và Hách Liên Dục cũng đã trở về và ngồi xuống. Hách Liên Dục, người này vốn có lá gan lớn, Hàn Nhạn sợ hấn vì chuyện trước kia mà làm ra chuyện lớn gì. Nhưng mà Hàn Nhạn cũng không đoán được hôm nay sẽ chạm mặt hấn trong tiệc rượu này, dù sao chuyện gặp Hách Liên Dục cũng chỉ là chuyện trùng hợp thôi.

Ánh mắt Hàn Nhạn rơi vào nam nhân mặc áo trắng bên cạnh Hách Liên Dục. Người nọ chỉ cuối đầu nhấp một chút trà, đôi mắt lạnh lùng, không hề nhìn xem mọi người xung quanh, cũng không có phản ứng gì khác. Yên lặng ngồi một chỗ, vậy mà lại hấp dẫn người khác làm cho họ không nhìn được mà nhìn thêm vài lần, giống như là một vị tiên nhân không màn chuyện phàm trần.

Đa số các vị quan trong triều đều có danh lợi trên người, cho nên đa số đều có nhiễm một chút khí bẩn. Hàn Nhạn cũng từng thích Vệ Như Phong, là bởi vì hấn ta so với các vị quan khác trên người có vài phần ngay thẳng. Nhưng mà có ngay thẳng hay không, cuối cùng cũng không biết được. Trên người Huyền Thanh

Vương không hề có chính khí hay khí bản, căn bản hẳn ta không có nhân khí. Trong lòng Hàn Nhạn thầm nghĩ, người này quả thực giống với thần tiên, đầy kiêu ngạo, mọi sự vạn vật đều không thể lọt vào tầm mắt của hắn. Rất khó tưởng tượng được một người đầy thanh cao và tao nhã như vậy lại là một trọng thần của triều đình.

Tay người nọ khẽ động, buông tác trà đang cầm trong tay ra. Hàn Nhạn vội vàng cúi đầu, sợ bị đối phương phát hiện hành vi của chính mình.

Nàng nhìn ánh mắt của Huyền Thanh Vương, âm trầm, giống như có thể nhìn thấu người khác. Trực giác này là Huyền Thanh Vương cho nàng, chỉ sợ người này còn khó giải quyết hơn so với Thái Tử.

Sau một hồi, đột nhiên nghe thấy một tiếng nói to đầy đáng yêu vang lên trong đại sảnh: “Nhi thần tham kiến Phụ Hoàng.”

Hàn Nhạn vừa nghe thấy thì nhìn ngay, ở đại sảnh có một cô nương mười bốn mười lăm tuổi. Đầu đội kim mào khảm đầy châu báu, mặc một chiếc áo màu tím lợt, váy dài màu kim, thêm một chiếc áo choàng ngắn thêu chỉ vàng. Bên hông quần thêm một chiếc đai lưng đơn giản màu hồng ngọc. Mát đẹp như nước sơn, lông mày như mực vẽ, cười nói riu rít. Vừa xinh đẹp lại thêm một chút tao nhã và cao quý.

Hàn Nhạn cảm thấy cô nương này có chút quen mắt, không lâu sao thì hiểu ra. Đây chính là công chúa Vân Nghiê mà nàng đã từng gặp có một lần. Không nghĩ tới hôm nay lại xuất hiện ở đây.

Dường như Hoàng Thượng cũng không đón được công chúa Vân Nghiê sẽ xuất hiện ở đây, nhưng mà đây là nữ nhi mà ông sủng ái nhất. Cho nên ông cũng muốn nhìn xem nàng muốn làm gì.

Công chúa Vân Nghiê nghiêng đầu cười: “Hôm nay là dạ yến trong cung. Nhi thần học được một điệu nhảy, muốn nhảy cho Phụ Hoàng xem. Xin trời phù hộ, giang sơn Đại Tôn vĩnh viễn phồn thịnh.”

Mọi người ồ lên. Đơn giản là nữ nhân không được lộ mặt, công chúa Vân Nghiê là người trong hoàng thất, thân phận cao quý vạn phần. Lại dám trước mặt thần tử mà nhảy múa, đây cũng chính là hạ thấp thân phận của mình, nếu so với các nữ tử trong kỹ viện thì có khác gì nhau. Sắc mặt Hoàng Thượng liền trầm xuống, đúng là công chúa Vân Nghiê nói không sai, múa vì giang sơn Đại Tôn thì ông không thể phản bác. Nếu như đồng ý, thì thể diện của Hoàng Thất sẽ để vào đâu?

Hàn Nhạn nhìn công chúa Vân Nghiê, trong lòng có chút khâm phục. Vị công chúa này có gan thật lớn, dám không để ý tới sắc mặt của Hoàng Thượng mà làm việc. Nhưng mà, như vậy lại khiến cho người khác hâm mộ.

Rõ ràng là Hoàng Thượng tức giận, mọi người trong buổi tiệc đều im lặng. Không ai dám nhỏ răng cọt, tất cả đều hy vọng lửa giận của Hoàng Thượng không gián xuống đầu mình.

Đúng lúc này, một giọng nam đầy sáng sủa vang lên: “Phụ Hoàng. Nhi thần cho rằng hoàng muội nói không sai.”

Ngoại trừ Hoàng Hậu, Hoàng Thượng và các phi tần đang ngồi cùng một chỗ, thì Trần Quý Phi đang cầm tách trà lập tức đứng dậy. Trên gương mặt xuất hiện vẻ khẩn trương thật nhỏ.

Hàn Nhạn nhìn qua, chỉ thấy một vị nam tử trẻ tuổi đầy tuấn mỹ. Ăn mặc hoàng toàn ngược lại với Hoàng Thất, Hàn Nhạn suy đoán người này là vị Hoàng Tử nào đó. Chỉ thấy Hoàng Thượng nhìn chằm chằm vị nam tử này, sắc mặt không nhìn ra được là đang giận dữ hay đang vui mừng, nói: “Lão Thất, con có suy nghĩ gì?”

Hàn Nhạn sững sờ, lão Thất. Thất Hoàng Tử?

Thất Hoàng Tử cúi người hành lễ với Hoàng Thượng, sau đó mới nói: “Nhi thần cho rằng lần này Thành Tướng Quân đại thắng, làm cho thiên hạ vui mừng. Hoàng muội có ý này là chuyện tốt, thay vì một người vui không bằng trăm người cùng vui. Sớm nghe nói nữ nhân Đại Tôn ta tài mạo song toàn, các vị thiên kim đại thần lại càng hơn. Không bằng hôm nay để cho các vị tiểu thư ngồi đây biểu diễn một vài tiết mục, để cho Phụ Hoàng không cảm thấy nhàm chán. Còn có thể nhìn xem tài năng của nhà nào là tuyệt nhất.”

Hàn Nhạn cả kinh, trong nhất thời có chút phức tạp nhìn vị Thất hoàng tử này. Chỉ nói một vài câu thì từ việc công chúa Vân Nghiê hạ thấp thân phận để biểu diễn thành các vị tiểu thư biểu diễn. Tiến cử các vị

thiên kim của đại thần vào, sẽ không ai dám nói con gái nhà mình hạ thấp thân phận. Mà lời nói vừa rồi, cũng lấy lòng các vị tiểu thư, cũng lấy lòng công chúa Vân Nghê. Cũng không đắc tội bên nào, cũng không có phản bác ý của Hoàng Thượng. Đúng là người khéo đưa đẩy!

Mà người giỏi đưa đẩy này, lại là người đối lập với nàng. Nàng thế có cơ hội hòa nhau một ván với người này được hay không?

Hàn Nhạn nghĩ như vậy, nhìn thấy Hoàng Hậu cố gắng gượng cười. Hoàng Thượng vừa lòng nói: “Nói nghe cũng có lý. Vân Nghê, Trầm chuẩn tấu cho con múa. Cái vị thiên kim của chúng ái khanh cũng cần phải biểu lộ tài hoa, để cho Trầm mở rộng tầm mắt.”

38. Chương 38: Vũ Điệu Lớn Mừng Thắng Lợi

Hoàng Thượng đã lên tiếng, các vị đại thần cho dù có bất mãn cũng không dám biểu lộ ra bên ngoài. Hàn Nhạn nhìn một vòng, thấy các vị phu nhân và tiểu thư đều có vẻ mặt đang chờ mong, nghĩ lại cũng thấy thoải mái. Lần này các vị tiểu thư được tể thí tài nghệ trước mặt các danh môn công tử, chẳng những có thể tranh cái danh hư ảo, mà thậm chí còn có khả năng gả vào nhà giàu có. Đối với những thứ nữ (1) mà nói, đây là một cơ hội tốt. Đối với các vị tiểu thư khuê các đầy cao quý mà nói, thì đây cũng chính là một khảo nghiệm cho hôn sự của mình.

(1) Thứ nữ: Ý ở đây là nói con của thiếp.)

Trang Ngữ Sơn kích động đến mức nắm chặt hai tay, không khỏi liếc mắt qua bên chỗ ngồi của các nam quyền. Hàn Nhạn chú ý, ánh mắt của nàng ta không ngừng nhìn Huyền Thanh Vương và Hách Liên Dục đầy lưu luyến. Trong lòng Hàn Nhạn cười lạnh một tiếng, thân phận của hai người này là gì mà Trang Ngữ Sơn lại dám mơ tưởng, đến cả việc làm thiếp cũng không biết có đủ tư cách không.

Dáng vẻ của Lý Giai Kỳ thì trấn định, ánh mắt chú ý tới Hàn Nhạn, nhìn không được mà khiêu khích nói: “Trang tiểu thư thoải mái như vậy, chắc là có tài nghệ gì rất tốt.”

Làm sao Hàn Nhạn không biết được, nàng chỉ là con gái của một đại thần tam phẩm, không tới lượt nàng biểu diễn. Về phần tài nghệ, nàng cảm thấy không cần phải biểu diễn, biểu diễn thì không khác gì làm đào kép mua vui cho người khác, dựa vào cái gì mà nhau nhau chờ mong. Nàng cười nói: “Ta không có tài năng gì. Làm sao mà so được với tài năng tuyệt sắc của Lý tiểu thư chứ.” Lý Giai Kỳ nhìn nàng kinh thường, ra vẻ ngạc nhiên nói: “Trang tiểu thư không cần phải khiêm tốn. Ai cũng biết người cả ngày ở trong phủ thêu hoa đánh đàn. Chắc rất chăm chỉ, tài nghệ chắc hẳn là rất xuất sắc.”

Hàn Nhạn còn chưa nói thì Trang Ngữ Sơn đã mở miệng: “Đúng đó Tứ muội, trong phủ mọi người đều biết muội đàn rất tốt. Tiếng đàn này có thể dụ được bướm tới, chờ một lúc nữa nhất định muội phải biểu diễn.”

Nghe Trang Ngữ Sơn nói, Lý Giai Kỳ liền có chút ganh tị nhìn Hàn Nhạn, giọng không vui nói: “Quả nhiên là Trang tiểu thư rất khiêm tốn. Tại sao lại cất giấu, hay là đợi lát nữa cho chúng ta một sự kinh hi.”

Hàn Nhạn lạnh nhạt nhìn Trang Ngữ Sơn, một lúc sau mới nói: “Tỷ tỷ nói đùa. Từ ba năm trước mẫu thân ốm phải nằm trên giường, muội đã không đụng tới đàn. Tỷ tỷ thực sự là rất quan tâm Hàn Nhạn, vừa mới vào phủ không bao lâu thì đã hỏi thăm rõ ràng chuyện tình ba năm trước đây của Hàn Nhạn.”

Trang Ngữ Sơn sững sốt, gương mặt đỏ lên. Lời này của Hàn Nhạn ám chỉ phẩm hạnh của nàng không tốt, vừa mới vào phủ thì liền đi hỏi thăm việc của con chính thê. E là nàng cũng không phải là người an phận gì.

Hàn Nhạn nhìn bộ dạng á khẩu của nàng ta không nói gì được, cười nói: “Còn nữa, làm sao đến lượt Hàn Nhạn lên biểu diễn. Nhân ngoại hữu nhân, thiên ngoại hữu thiên (2). Hàn Nhạn cũng không dám sơ ý, nổi trội không có mà xin ra chuyện gì xấu hổ, thì thể diện của Trang phủ để đi đâu.” Nói xong thì cho Trang Ngữ Sơn một ánh mắt đầy cảnh cáo, nếu như Trang Ngữ Sơn muốn mượn cơ hội này để trưng ra khuôn mặt xinh đẹp của mình, sau đó bị người khác lợi dụng thì chắc chắn sẽ liên lụy cả Trang phủ. Tuy là nàng đối

với cái nhà này không có cảm giác gì đặc biệt, nhưng mà nếu tổ chim bị phá thì trứng liệu có còn nguyên vẹn không. Bây giờ nàng vẫn chưa thể rời khỏi được, nếu cái nhà đó có gì sơ xuất. Nàng và Minh nhi cũng bị liên lụy.

(2) Thiên ngoại hữu thiên, nhân ngoại hữu nhân: Nghĩa là, trên trời còn có trời, trên người còn có người. Tương đương Vô cực dày có móng tay nhọn)

Hàn Nhạn cúi đầu trầm tư, Trang Ngữ Sơn xinh ra đã đẹp, lại ham hư vinh. Nàng ta ở trong Hoàng Cung này dễ bị lợi dụng. Đường như Trang Ngữ Sơn có người chống lưng, nếu muốn đập ngã cũng không phải dễ dàng gì.

Trang Ngữ Sơn bị lời của Hàn Nhạn làm cho á khẩu không nói được gì. Trong lòng hận đến không thể đem Hàn Nhạn xé nát ngay lập tức, con người hiện lên một tia thâm độc nhìn chằm chằm Hàn Nhạn. Suy nghĩ một lúc, rồi cúi đầu nói nhỏ bên tai của Lý Giai Kỳ.

Hàn Nhạn chỉ lờm một cái không thèm để ý, dùng ngón chân cũng có thể nghĩ là hai người đó đang có âm mưu gì đó. Nhưng mà ở nơi này nhiều người như vậy, hai người lại có thể làm gì? Trái lại Hàn Nhạn rất tò mò, tuy nhiên trên mặt lại vẫn hiện lên một nụ cười thoải mái, trong lòng thì ngẫm cảnh giác.

Đặng Thiên kéo tay của nàng, nói: “Mau nhìn kia!”

Hàn Nhạn giương mắt lên, lúc này chỉ lo suy nghĩ về hai người đó mà quên mất công chúa Vân Nghê đã bắt đầu nhảy múa.

Thị nữ ở phía sau đánh đàn, đây là một loại vũ đạo vui nhộn. Công chúa Vân Nghê mặc quần áo như tiên, dáng người uyển chuyển, bước chân nhịp nhàng, trong tay cầm một cái chuông cổ, bàn tay trắng nõn nhẹ nhàng gõ vào, vừa nhảy vừa xoay.

Hàn Nhạn nhìn ra công chúa Vân Nghê đang nhảy lại điệu múa mừng thắng lợi của Hoàng Thất, mà điệu múa này đã thất truyền từ nhiều năm về trước. Rất nhiều năm về trước mẫu thân của Tiên Hoàng nghĩ ra điệu múa này, bởi vậy Thái Thượng Hoàng mới yêu thương nàng ta. Bây giờ công chúa Vân Nghê lại có thể nhảy ra điệu múa nhiều năm đã không thấy, đừng nói là Hoàng Thượng, Hoàng Hậu đến cả bá quan văn võ cũng đầy kinh ngạc, sợ hãi và tán thưởng.

Hàn Nhạn nhìn chằm chằm vào cô gái đang nhảy múa, rõ ràng là độ tuổi đầy cảnh xuân, khuôn mặt vì dùng lực mà trở nên hơi đỏ, dung nhan xinh đẹp đáng yêu, giữa hai hàng lông mày hiện lên nét sinh động và ngây thơ, rất khó tin là một cô gái như vậy lại là người của Hoàng Thất. Khi thì nàng ta khom lưng xoay người theo nhịp điệu, khi thì chuông cổ chuyển động trong tay, một cái nhún mặt, một nụ cười cũng làm cho người khác tự nhiên vui mừng. Ánh kim rực rỡ ở mép váy sáng lên, châu báu ngọc ngà trên người cũng rung động kêu leng keng.

Hàn Nhạn chú ý, công chúa Vân Nghê vừa nhảy múa vừa đưa ánh mắt có tình ý về phía nam quyền. Nàng nhìn theo phương hướng, chỗ đó là chỗ ngồi của một nam tử cao lớn, chính là Thành Lỗi.

Người trong lòng công chúa Vân Nghê chính là Thành Đại Tướng Quân?

Hàn Nhạn lặng lẽ đánh giá Thành Lỗi, đã thấy hắn không thèm để ý, không vui sướng cũng không động tình. Lại nhìn thấy biểu tình thẹn thùng của công chúa Vân Nghê, dĩ nhiên đây gọi là chàng vô tâm nhưng thiếp hữu ý.

Lúc Hàn Nhạn nhìn chằm chằm vào công chúa Vân Nghê và Thành Lỗi, thì không biết động tác của mình đã rơi vào tay người khác.

Hách Liên Dục nhìn chằm chằm nàng: “Nàng ta thật là người dự tiệc. Không biết là thiên kim của phủ nào.”

Nam tử áo trắng ngồi bên cạnh nhìn theo ánh mắt của Hách Liên Dục, giọng điệu lạnh lùng: “Thấy hợp thì đi cầu hôn đi.”

Hách Liên Dục hoảng sợ, vội vàng khoát tay: “Người tha cho ta đi. Nha đầu kia ngay cả cháu của người cũng dám uy hiếp, nếu mà lấy về thì không chừng lật cả trời. Với lại...” Hắn chán ghét nhìn Hàn Nhạn, “Chỉ là một đứa bé miệng còn hôi sữa, muốn cầu hôn mà không thành thân sao.”

Đứa bé miệng còn hôi sữa? Phó Vân Tịch nhú mồm, làm như đang nghe được một câu chuyện cười. Tâm kế của tiểu cô nương kia, sợ là rất nhiều nữ tử trưởng thành còn không có.

Hách Liên Dục nhìn thấy bạn tốt của mình nhìn chằm chằm bên kia, trong lòng vừa động, trêu ghẹo nói: “Chẳng lẽ người coi trọng tiểu nữ nhân đó? Chắc chắn, nói ra thì hai người cũng xứng. Một người lạnh lùng như băng, một người trong lòng đều tràn đầy ý xấu. Nếu mà thành đôi, cũng không biết ai thu phục ai?” Nghĩ tới đây, hắn càng phát hiện chính mình càng nói càng có lý: “Chỉ là không biết thân phận của cô nương này. Nếu như môn đăng hộ đối, cũng có thể là một chuyện tốt.”

Phó Vân Tịch tĩnh lặng nghe Hách Liên Dục nói bấy bả xong, sau đó mới thản nhiên nói: “Nếu người muốn bị Tả Tướng tống đến Từ Đường vài ngày thì cứ việc nói tiếp.”

Hách Liên Dục im lặng, chớp mắt liên tục, phía sau gáy chảy xuống giọt mồ hôi lạnh. Nói đùa à, bị lão già mình nhốt vài ngày thì khác nào lấy mạng mình.

Hàn Nhạ đang suy nghĩ, được nhìn thấy vũ đạo nồng nhiệt của công chúa Vân Nghê, điệu múa thất truyền nhiều năm, coi như cũng buôn bán có lời rồi. Thu Hồng đứng ở bên cạnh yên lặng hầu hạ nàng, không chú ý tới Lý Giai Kỳ liếc mắt ra hiệu với Trang Ngữ Sơn, cười đầy âm độc với Hàn Nhạ.

—Lời ngoài mặt—

Phó Vân Tịch: Còn không cho ta lên sân khấu? Lão bà của ta gặp nguy hiểm rồi!

Trà Trà: Ái chà, vẫn chưa tới lúc anh hùng cứu mỹ nhân. Mấy chuyện nhỏ này lão bà của người không sao đâu.

39. Chương 39: Cố Ý Làm Chuyện Xấu

Dáng múa của công chúa Vân Nghê nhanh nhẹn, cử động đầy xinh đẹp, cử chỉ làm khuynh đảo mọi người. Các nam nhân đang ngồi ở phía nam quyền đều lộ ra ánh mắt si mê. Hàn Nhạ nhìn cũng thấy rất đẹp, dùng lực tận tâm như vậy là bởi vì muốn người nào đó cao hứng, cho nên cũng thêm một vài phần tình cảm vào.

Khi vũ điệu dừng lại, toàn bộ đại sảnh vang lên tiếng ca ngợi liên tiếp, mặt rồng của Hoàng Thượng cũng cực kỳ vui mừng, cười to nói: “Vân Nghê, con múa rất tốt. Trẫm rất thích, hiềm thấy con có tâm ý như vậy. Ban thưởng vàng, chuỗi Ngọc Như Ý mỗi loại.”

Công chúa Vân Nghê cúi đầu chân thành lên tiếng: “Nhi thần tạ Phụ Hoàng ban tặng.” Trong lúc trở về chỗ ngồi ở dãy nữ quyền, nàng vùng trộm liếc Thành Lỗi, nhưng mà hắn chỉ đang ngồi nói chuyện, uống rượu bên với người bên cạnh, trên mặt nàng xuất hiện một tia thất vọng.

Nhưng vào lúc này, Trang Ngữ Sơn bưng trà đi tới nói chuyện với Hàn Nhạ và Đặng Thiên, nàng ta khẽ nói: “Đã dự tiệc được một lúc lâu, Ngữ Sơn còn chưa có trò chuyện với Đặng Thiên tiểu thư. Thực sự cảm thấy áy náy, bây giờ xin kính Đặng tiểu thư một ly trà, hy vọng tiểu thư không so đó với Ngữ Sơn.”

Đặng Thiên có chút sững sờ, không đợi Hàn Nhạ ngăn cản thì đã cầm lấy cốc trà bưng lên. Hàn Nhạ nghĩ không tốt, thường ngày Đặng Thiên được Đặng Thượng Thư sủng ái vô cùng, không hề biết lòng người hiểm ác, cứ như vậy mà kính trà, sợ là Trang Ngữ Sơn sẽ nói gì đó.

Trang Ngữ Sơn đương nhiên không có khả năng sẽ kính trà cho Đặng Thiên, nhưng mà trước mặt nhiều tiểu thư như vậy, Đặng Thiên cũng không thể cự tuyệt. Hàn Nhạ và Trang Ngữ Sơn trở mặt nhau, và nàng cũng không có giao tình gì với các vị tiểu thư ở đây, cho nên chính mình cũng không cần kiêng kỵ gì. Nhưng mà Đặng Thiên và Trang Ngữ Sơn là lần đầu tiên gặp mặt không thể vì chính nàng mà làm ảnh hưởng tới thanh danh của Đặng Thiên.

Chỉ trong một lúc ngắn ngủi, trong lòng Hàn Nhạ xẹt qua muôn vàn suy nghĩ. Đột nhiên nàng nhìn thấy, Lý Giai Kỳ ngồi đối diện lộ ra ánh mắt đầy ganh ghét. Nàng tức giận quay đầu đi, trong lòng không ngừng mắng, thì nhìn thấy chung trà trong tay Trang Ngữ Sơn đang nghiêng xuống. Đặng Thiên chấn động, đã

tránh không kịp, thấy chung trà muốn đổ lên người Đặng Thiễn. Hàn Nhạ vội vàng đẩy bả vai của Đặng Thiễn ra, chung trà cứ thế mà đổ lên tay của Hàn Nhạ, thậm chí còn làm ướt luôn cả ống tay áo.

“Hàn Nhạ!” Đặng Thiễn cuống quýt kêu lên, nhìn thấy sắc mặt của Hàn Nhạ trắng bệch, vội vàng chạy tới xem, chỉ thấy chung trà khói bay ngậy ngút, trên mu bàn tay của Hàn Nhạ đã đổ hết một phần.

Thực ra là ly trà nóng đó đã làm nàng bị phỏng!

Trang Ngừ Sơn thấy mình đã gây họa, cắn cắn môi, trong mắt nhanh chóng nổi lên tầng nước, hoảng sợ nói: “Tứ muội, muội không sao chứ? Ta... ta vô ý, hay là kêu đại phu tới xem?”

Từng lời nói của nàng ta vô cùng sợ hãi, đáng vẻ yếu đuối. Ai không biết thì còn tưởng người bị hắt nước trà chính là nàng ta.

Đặng Thiễn nổi giận, chỉ trích Trang Ngừ Sơn: “Người sao lại làm thế? Hàn Nhạ bị phỏng rồi!”

Trang Ngừ Sơn không thèm nhìn Đặng Thiễn, vừa nhìn Hàn Nhạ, nước mắt vừa rơi: “Ta... Ta vô ý. Tứ muội, muội đừng giận ta, chỉ cần muội nguôi giận, Ngừ Sơn làm điều gì cũng được.”

Trong lòng Hàn Nhạ cười lạnh, đáng vẻ này của Trang Ngừ Sơn không biết là làm cho ai coi. Nói rõ ràng như vậy, không phải là ám chỉ Trang Hàn Nhạ nàng ở phủ tác uy tác oái sao. Lấy thân phận dòng nữ chính ức hiếp thứ nữ, thứ tử chỉ mới làm sai có một chút là nơm nớp lo sợ.

Tranh thủ kiếm sự đồng tình? Trang Ngừ Sơn là một người ngu ngốc. Trong lòng Hàn Nhạ kinh thường, cũng biết lúc này Hoàng Thượng đang ở trước mặt, càng không thể làm phiền Đặng Thiễn. Cho nên nàng mới nói: “Ngừ Sơn tỷ tỷ nói nghiêm trọng rồi. Ngày thường Hàn Nhạ tức giận là đi làm chuyện khác, không làm phiền Ngừ Sơn tỷ tỷ đâu.”

Nói như vậy không mẫn không nhạt, Trang Ngừ Sơn như đập trúng cây đinh, mặt hết xanh rồi trắng, rồi hết trắng lại xanh. Sau cùng thì cắn chặt răng, cười nói: “Tứ muội không có gì thì tốt.” Nàng ta nói qua loa, miễn nhắc tới chuyện tìm đại phu, rất nhanh trở về ngồi bên cạnh Lý Giai Kỳ.

Hàn Nhạ thờ ơ nhìn ánh mắt đắc ý của Lý Giai Kỳ, biết rõ đây là kế hoạch của họ. Chỉ là Trang Ngừ Sơn có thể dám lợi dụng Đặng Thiễn, trong lòng Hàn Nhạ lạnh đi.

Mặc dù biết rõ đây là một cái bẫy, nếu có thể lựa chọn lại một lần nữa, thì nàng vẫn lựa chọn cứu Đặng Thiễn. Đơn giản là nàng luôn quý trọng người bạn này. Đời này của nàng chỉ muốn bảo hộ những người mà nàng yêu quý, không để cho chính mình lẻ loi nữa. Hàn Nhạ thậm chí cảm thấy bắt đầu cảm thấy may mắn, may mắn là chính mình thay Đặng Thiễn đỡ cốc trà đó, nếu không lúc này người chịu đau là Đặng Thiễn rồi.

Mu bàn tay nóng rát, Đặng Thiễn muốn kêu đại phu. Hàn Nhạ liền lắc đầu, yển tiệc kiêng kỵ loại chuyện này, không tiện để lộ ra bên ngoài. Đặng Thiễn vẫn đang lo lắng, lại bị Hàn Nhạ nói vài lời trấn an.

Cuối cùng Đặng Thiễn trấn định lại, trong lòng Hàn Nhạ mới thở nhẹ ra. Đặng Thiễn là người bao che khuyết điểm, mới vừa rồi sợ nàng thực sự kích thích, may là không có chuyện gì. Chỉ là... Hàn Nhạ cuối đầu coi tay phải của mình, đã đổ một mảnh lớn, làn da non mịn đã bị trà nóng phá hủy, hoàn toàn không thể đụng được thứ nào nữa, cứ đụng vào là đau ngay. Trang Ngừ Sơn quả thực không hề nương tay, một ly trà đổ xuống, không đau kêu đến thảm thiết là may lắm rồi. Nhờ đời trước nàng có chịu khổ nạn, để cho nàng hình thành tính tình cứng rắn và máu, ẩn nhẫn nhẫn xuống. Nếu không có thể sẽ xấu mặt ở cung yến của Hoàng Thất rồi.

Phong ba bên này ngoại trừ các vị tiểu thư không ai chú ý tới, giờ phút này Hoàng Thượng đang thưởng thức điệu múa mừng thắng lợi của công chúa Vân Nghê. Ngài hứng thú hỏi mọi người: “Chư vị thiên kim của ái khanh không cần thận thủng. Có tài nghệ gì thì cứ biểu diễn, có tài có học vấn, như vậy Trẫm mới có dịp thưởng thức.”

Lý Giai Kỳ nghe được như vậy thì thẳng lưng lên, ngẩng cao đầu, tay cầm tách trà. Bình tĩnh mà xem xét, nàng cũng là một mỹ nhân, nhưng mà lại bình tĩnh như vậy, không nhìn ra đang nghĩ gì. Làm mọi người cho rằng tiểu thư nhà nào mà có khí chất tuyệt vời đến vậy, đây cao thượng và cao ngạo.

Mỹ nhân cao ngạo cũng có thể hấp dẫn lòng người, dẫn tới sự đeo đuổi của nam nhân, ở điểm này, Lý Giai Kỳ chỉ biết giải vờ yếu đuối làm ra vẻ quyền rũ.

Giờ phút này vẻ mặt Trang Ngũ Sơn đầy mong chờ nhìn chằm chằm Hoàng Thượng, mỗi tiểu thư ở đây đều nóng lòng muốn biểu diễn. Dù gì thì không ai có lá gan dám đề cử chính mình, huống hồ chủ động biểu diễn cũng đồng thời hạ thấp thân phận của mình.

Bỗng nhiên có một âm thanh đột ngột vang lên: “Nhi thần nghe nói con gái trưởng của Lý Thừa Tướng là tài nữ trong Kinh Thành. Không biết hôm nay có phúc được nhìn thấy Lý tiểu thư biểu diễn hay không?”

Mọi người đều nhìn thấy hướng của âm thanh vang lên, là Thất Hoàng Tử đang nói. Giọng điệu cung kính, không hề giống như một đứa trẻ nhỏ miệng còn hôi sữa, các vị nữ quyền cũng có ấn tượng vài phần với hắn. Lời nói Lý Giai Kỳ là tài nữ trong kinh không phải là giả, mấy năm nay Hoàng Thượng cũng có nghe nói, chỉ liếc nhìn Thất Hoàng Tử, cười nói: “Nếu đã vậy thì Lý tiểu thư hãy biểu diễn ọi người xem tài năng của mình đi.”

Lý Giai Kỳ chân thành đứng dậy, đi vào trong đại sảnh, nhẹ nhàng hành lễ, âm thanh động lòng người: “Thần nữ ngu dốt, hai chữ tài nữ không dám nhận. Hôm nay là cung yến mừng chiến thắng, để góp vui cho Hoàng Thượng và chư vị đại nhân. Thần nữ đành trình diễn kém cỏi.”

Những lời này đủ khiêm tốn, đúng là có vài phần phong thái của tài nữ. Nha hoàn bên người đã mang tới một chiếc cầm màu đen đầy tao nhã. Lý Giai Kỳ muốn đánh đàn?

Hàn Nhạn lạnh lùng nhìn, bên môi hiện lên một nụ cười đầy mỉa ma. Quả nhiên là Lý Giai Kỳ đã chuẩn bị hết, ánh mắt nàng rơi vào bàn tay của mình. Làm như vậy quả là không hề sơ hở tí nào.

Nàng cũng không có tâm tình mà tranh giành, Lý Giai Kỳ thực sự là làm thừa rồi.

40. Chương 40: Âm Mưu Khiêu Khích.

Một cây mộc cầm đầy tao nhã, đặt gần một nữ tử xinh đẹp. Dân hương rửa tay, cửa chỉ không hề mất phong độ lễ nghi của một tiểu thư khuê các. Hàn Nhạn mỉm cười nhìn, tuy là nàng không thích con người của Lý Giai Kỳ, nhưng mà khí chất của một vị tiểu thư thì nàng lại cảm thấy khác. Lý Thừa Tướng dạy dỗ con gái của mình vốn dĩ đã khó bấy giờ lại càng khó hơn, nghĩ lại cũng không phải không có lý.

Mọi người dự cung yến đều lắng nghe, ngay cả mắt cũng không nháy, nhìn chằm chằm vào nữ tử đang ngồi ở trung tâm. Vẻ mặt của Lý Giai Kỳ đầy cao ngạo, bàn tay trắng nõn nhẹ nhàng gảy, đầu ngón tay hạ xuống tạo ra một nốt nhạc êm tai.

Nàng ta đang đàn một đoạn ‘Họa Mi làm biếng’, khúc nhạc này rất nhẹ và êm tai, Nói theo cách khác thì một cô nương vừa lịch sự lại vừa có tài năng vô hạn, thì chuyện đánh đàn chỉ như là một chuyện cũ mà thôi. Giờ phút này, ống tay áo của Lý Giai Kỳ bay phất phới, bàn tay trắng nõn nhanh nhẹn, cùng với khúc nhạc hợp lại với nhau lại càng tăng thêm sức mạnh.

Hàn Nhạn chú ý nghe, cái danh tài nữ của Lý Giai Kỳ không phải là hư danh. Nàng ta điều khiển thành thạo mọi thứ, đã vậy còn chuyển âm rất nhiều, trong đó còn lần lượt thay đổi đoạn âm đàn, nhưng lại không thấy Lý Giai Kỳ có chút trắc trở nào. Mây bay nước chảy rất sinh động, tiếng đàn vang lên nghe rất trôi chảy. Nếu so với vũ điệu nhiệt tình vừa rồi của công chúa Vân Nghê thì đoạn nhạc này lại giống như một dòng nước suối xanh biếc, vừa nhu hòa vừa rót vào trái tim người. Dần dần, ánh mắt mọi người xung quanh nhìn Lý Giai Kỳ đầy tán thưởng.

Đặng Thiên lặng lẽ kéo tay của Hàn Nhạn: “Không nghĩ tới nàng ta cũng có chút tích sự. Đúng rồi Hàn Nhạn, nếu như mà người biểu diễn chắc chắn không hề thua kém gì nàng ta.”

Cầm kỳ thi họa của Hàn Nhạn chỉ thuộc hạng trung, tốt nhất chính là cầm nghệ. Mẫu thân của nàng mới là cầm nghệ cao siêu, trước đây Hàn Nhạn từng nhìn thấy người gảy đàn dụ bướm tới, hình ảnh này thật

đẹp. Về sau Hàn Nhạn liền nổi hứng đánh đàn, vì muốn tài giỏi giống mẫu thân nên mới ra sức khổ luyện, rốt cục thì nàng cũng nổi tiếng về hạng nhất cầm nghệ.

Đặng Thiên lại nói: “Chỉ là bấy giờ tay người lại bị phỏng. Không thể nào gảy đàn, thật sự rất đáng tiếc. Nếu không đêm nay người mà trở tài, nhất định có thể thể hiện tài năng của mình.”

Hàn Nhạn lắc đầu: “Cầm nghệ của ta không bằng nàng ta.” Lời nói này không hề giả, tuy là cầm nghệ của Hàn Nhạn xuất chúng. Nhưng mà từ lúc mẫu thân ốm, nàng đã ba năm chưa đụng tới đàn. Về sau mẫu thân mất, nàng lại tốn thời gian cho việc thối tiêu, miễn cho việc nhìn vật nhớ người. Ba ngày không luyện đã không quen tay, huống chi đã lâu vậy rồi. Hôm nay nếu như Hàn Nhạn mà đi lên, chỉ sợ không bằng một nửa của Lý Giai Kỳ.

Đặng Thiên bĩu môi: “Người quá khiêm tốn rồi đó.”

Hàn Nhạn cười cười, cũng không hề giải thích, chỉ nhìn bộ dạng đắc ý của Trang Ngữ Sơn ngồi đối diện. Trong lòng liền sáng tỏ, thì ra là Trang Ngữ Sơn đã đem chuyện mình có cầm nghệ tốt nói cho Lý Giai Kỳ biết. Cho nên vừa rồi mới xảy ra một màn hắt nước đó, đơn giản là Trang Ngữ Sơn không muốn để cho nàng được nổi trội, nhưng mà bản thân Hàn Nhạn cũng không có tâm tư này, cho nên những điều mà nàng ta vừa làm chỉ là thừa thãi. Chỉ là, Hàn Nhạn nghiêng đầu suy nghĩ, thiên kim của phủ Thừa Tướng sẽ không dùng thủ đoạn bỉ ổi như vậy, với tính tình kiêu ngạo của Lý Giai Kỳ không phải là nên khiêu khích hay sao? Sau đó thì quang minh chính đại tỷ thí một lần? Nếu như nói nàng ta kiêu kị nàng, nàng tuyệt đối không tin. Làm đệ nhất tài nữ của Kinh Thành, Lý Giai Kỳ tất nhiên là có tự tin.

Trừ phi, đôi mắt của Hàn Nhạn tối sầm lại, nàng ta còn có chiêu khác.

Lý Giai Kỳ không biết trong lòng Hàn Nhạn nghĩ gì, giờ phút này đang đắm chìm trong ánh mắt ngưỡng mộ của mọi người. Nhịn không được mà càng thêm đắc ý, nhưng mà trên mặt vẫn hiện lên vẻ trầm tĩnh, trong lòng suy nghĩ không biết người kia... Có nhìn thấy tài hoa của nàng không?

Đặng Thiên không có tâm tư xem Lý Giai Kỳ đánh đàn, chỉ nhìn về phía Thành Lỗi đang ngồi ở phía nam quyền. Thành Lỗi cảm nhận được ánh mắt của nàng, có chút nghi ngờ nhìn qua, nhìn thấy Đặng Thiên. Đặng Thiên hoảng sợ, vội vàng cúi đầu, tim đập thình thịch, không biết nên làm gì cho phải.

Hàn Nhạn nhìn nhất cử nhất động của hai người, chỉ thấy Thành Lỗi đang chú ý tới Đặng Thiên. Không thấy được công chúa Vân Nghê đang gắt gao nhìn theo.

Thành Đại Tướng Quân thực sự rất có sức quyến rũ, hai vị kim chi ngọc diệp đều nhìn hẩn. Trong lòng Hàn Nhạn suy tính, từ xưa tới nay mỹ nhân ái mộ anh hùng, Thành Lỗi còn trẻ mà đã được phong là Đại Tướng Quân. Trên người có vài phần khí khái nam nhi hơn với các vị công tử thế gia vinh hoa phú quý. Ánh mắt của Đặng Thiên và công chúa Vân Nghê cũng không kém. Hàn Nhạn suy nghĩ, Thành Lỗi và Đặng Thiên cũng gọi là môn đăng hộ đối, vẫn hơn công chúa Vân Nghê. Nhưng mà nếu như công chúa thật sự có lòng với Thành Lỗi, thỉnh cầu Hoàng Thượng tứ hôn, thì Đặng Thiên không có cơ hội rồi.

Nhìn dáng vẻ bạn tốt của mình khi có mối tình đầu, Hàn Nhạn không biết phải làm thế nào để nàng ta bỏ ý nghĩ này. Đau dài không bằng đau ngắn, bây giờ còn sớm thì nhân cơ hội phải giải quyết nhanh, nếu không ngày sau chỉ thêm đau khổ.

U mê một lúc, Hàn Nhạn mới phản ứng lại, chính mình bị làm sao vậy? Tại sao nàng lại muốn làm bà mai cho Đặng Thiên, vì chung thân đại sự của Đặng Thiên mà nghĩ đến nát cả tâm. Người ta bên kia còn chưa đưa bát tự, bản thân mình lại nóng lòng.

Nhưng vào lúc này, khúc nhạc của Lý Giai Kỳ kết thúc, đầu ngón tay giống như khiêu vũ trên sợi dây. Âm luật khe khẽ chậm lại như một chiếc khay ngọc đựng đầy trân châu, nhỏ nhỏ du dương. Rốt cục đầu ngón tay hơi động, đảo một vòng tròn cho âm cuối cùng, toàn bộ lập tức im lặng. Đúng là tài nghệ thật hoàn mỹ!

Cả đại sảnh yên tĩnh trở lại, đột nhiên nghe thấy tiếng Thất Hoàng Tử vỗ tay, cười to nói: “Không hổ danh là tài nữ đệ nhất Kinh Thành. Tiếng đàn tuyệt mỹ như vậy, thật sự là trăm nghe không bằng một thấy!”

Hoàng Tử vừa mở miệng thì các vị đại thần nhao nhao phụ họa theo, trong lúc này tiếng than thở liên tiếp vang lên. Hoàng Thượng cũng có ý cười.

Nhưng mà Hàn Nhạn nhú mày, Thất Hoàng Tử nhiều lần nói giúp cho Lý Giai Kỳ, đều không phải là ngẫu nhiên. Chỉ e là Lý Thừa Tướng ở cùng phe với Thất Hoàng Tử mới đúng, lần này cũng không ngoại lệ, bên địch đoàn kết lại, chỉ sợ tương lai muốn đối phó cũng không dễ dàng gì, mà mình lại Ách, vừa rồi ở ngự hoa viên chính mình mới bị uy hiếp qua.

“Quả nhiên là rất khéo léo, Lý khanh gia dạy dỗ con gái rất tốt! Trẫm ban thưởng ột chuỗi châu bằng gỗ lim, gấm vóc hạng nhất của Trường Xuân cung.”

Lý Giai Kỳ nhẹ nhàng tạ ơn: “Đa tạ Hoàng Thượng ban tặng!”

Giờ phút này nàng rất nổi bật, vừa rồi mọi người đã chứng minh mình là tài nữ, chuyện này không thể giả. Ngày mai chuyện nàng làm náo động cung yến sẽ truyền khắp Kinh Thành, trong lòng không khỏi càng thêm đắc ý.

Hàn Nhạn nhìn Lý Giai Kỳ đứng trong đại sảnh, chỉ chớp mắt nhìn thoáng qua Trang Ngữ Sơn. Chỉ cảm thấy được ánh mắt của Trang Ngữ Sơn mang theo vài phần vui mừng khi người khác gặp nạn. Bây giờ Hàn Nhạn rõ rồi, e là bây giờ có cái hố sâu nào đó để nàng nhảy vào.

“Bẩm Hoàng Thượng, thần nữ có một yêu cầu hơi quá đáng.” Lý Giai Kỳ đột nhiên mở miệng, mọi người đều sửng sốt, sau đó dần yên tĩnh lại.

Bàn tay to của Hoàng Thượng vùng lên: “Cứ nói, đừng ngại.”

Trong lòng Hàn Nhạn xẹt qua một dự cảm không mấy tốt lành, không nghĩ nhiều, quả nhiên nghe giọng Lý Giai Kỳ mềm mại vang lên: “Thần nữ nghe nói, Trang Tứ tiểu thư của Đại phu nhân Trang phủ tài sắc vẹn toàn. Nhất là cầm nghệ cực kỳ tốt, hôm nay được gặp, muốn nghe Trang tiểu thư gảy một bản. Thần nữ sẽ chăm chú lắng nghe.”

Trong lòng Hàn Nhạn cả kinh, giương mắt nhìn lên, thấy Lý Giai Kỳ đang đứng cách xa nàng cho nàng một nụ cười khiêu khích.

41. Chương 41: Tặng Cho Một Sự Vui Mừng “kinh Hãi”.

Lý Giai Kỳ vừa dứt lời, phút chốc trong sảnh lập tức lặng yên không tiếng động, tiếp theo mọi người đều đưa mắt nhìn sang chỗ ngồi của nữ quyền, ai cũng muốn nhìn thử xem là vị cô nương nào khiến cho Tài nữ Kinh Thành cũng phải khen ngợi.

Từ nhỏ, Hàn Nhạn đã được mẫu thân giáo dục phải tuân thủ lễ nghi, không thể vượt qua khuôn phép, ngoại trừ các buổi tiệc rượu quan trọng của các phu nhân, nàng rất ít khi có cơ hội ra khỏi cửa. Vì vậy ở trong ấn tượng của mọi người, cũng không có bao nhiêu hiểu biết đối với cái vị tứ tiểu thư của Trang phủ như nàng.

Trang Ngữ Sơn hả hê nhìn Hàn Nhạn. Tay Hàn Nhạn bị bỏng, đương nhiên không thể nào gảy đàn, lúc này nếu như nàng cự tuyệt, chính là khinh thường mặt mũi của Thiên Tử, ít nhiều gì Hoàng thượng cũng sẽ không vui. Mà Trang Ngữ Sơn nàng có thể nhờ đó thuận thế mà lên, gảy một bài giúp Trang phủ lấy lại mặt mũi, một chiêu biểu lộ tài hoa, khiến cho những người này phải nhìn nàng với cặp mắt khác xưa!

Hàn Nhạn bình tĩnh thu hết toàn bộ sắc mặt của Trang Ngữ Sơn vào đáy mắt, xa xa thấy Hoàng Thái Hậu cũng đang nhìn mình chăm chăm, vẻ mặt khó lường, ngược lại bộ dáng lại có mấy phần tìm tòi không rõ nông sâu.

Hoàng Thượng cất giọng hỏi: “Ai là tứ tiểu thư của Trang phủ?”

Lúc này, Hàn Nhạn mới đứng dậy, dưới con mắt của mọi người, không nhanh không chậm đi tới trước chỗ ngồi của Thánh Thượng, cúi người hành lễ: “Thần nữ Trang Hàn Nhạn xin thỉnh an bệ hạ.”

Vóc người của nàng nhỏ nhắn, cử chỉ lại không có một chút sai lầm. Nhìn dáng vẻ chỉ khoảng mười một mười hai tuổi, nhưng tác phong kia lại không thua gì những nữ tử đời gả thường ngày được dạy lễ nghi cung đình.

Nhìn nàng như thế, trong mắt Hoàng Thượng liền có thêm mấy phần thưởng thức, Hoàng Hậu cũng đã nhận ra Hàn Nhạn, mở miệng cười: “Bổn cung còn nói là nữ nhi nhà nào được nuôi nấng nhanh nhạy xuất sắc như vậy, thì ra là tứ tiểu thư của Trang phủ.”

Hoàng Thượng rất ít khi nghe thấy Hoàng Hậu tán dương người khác, cũng thuận theo mà nói: “Lý cô nương vừa mới nói tài đánh đàn của khanh rất xuất chúng, khanh hãy gảy một bản, để cho Trẫm và chư vị cùng đánh giá một chút xem khanh và Lý cô nương ai hơn ai một bậc.”

Hoàng Thượng chính là Hoàng Thượng, giọng điệu ra lệnh như vậy, chẳng khác nào xem nàng như kỹ nữ thanh lâu. Hàn Nhạn khẽ nhíu mày, một cái nhíu mày nhân nhật gần như không thể nhận ra, bỗng nhiên ngẩng đầu lên nhìn thẳng Hoàng Thượng, thoải mái nở một nụ cười thật tươi: “Thần nữ không thể đồng ý Hoàng Thượng.”

Lời này vừa nói ra, tất cả mọi người trong sảnh đều hít vào một ngụm khí lạnh, sau đó đều rơi vào một trận trầm mặc giống như chết, yên tĩnh đến mức ngay cả một cây kim rơi trên mặt đất cũng có thể nghe thấy.

Lý Giai Kỳ đứng cách đó khá gần, trong khoảnh khắc nghe thấy Hàn Nhạn nói như thế, thiếu chút nữa là bật cười hả hê, chỉ là hiện tại còn đang ở trước mặt của mọi người, nàng thu liễm vô cùng tốt, vẻ mặt vẫn kiêu ngạo không gợn sóng.

Cũng không có người nào để ý, ở bên dưới, bờ môi của Trang Ngữ Sơn nâng lên một nụ cười đắc ý, và ánh mắt đáp lại của Chu thị, bà nghĩ thầm: “Lần này, Hàn Nhạn coi như là xong rồi. Đắc tội với Thiên Tử, sợ rằng Trang phủ cũng sẽ không để cho nàng sống dễ chịu. Cứ ngồi ở một bên xem kịch hay là được rồi.”

Đặng Thiên lo lắng xoắn chặt chiếc khăn trong tay, thiếu chút nữa là không nhịn được đứng lên thay Hàn Nhạn nói ra sự thật tay nàng ấy bị người ta làm bỏng, nhưng mà bà vai lại bị một đôi tay nhẹ nhàng đè lại, quay đầu nhìn lại, không ngờ lại là nha hoàn Thù Hồng của Hàn Nhạn. Giờ phút này, mặc dù trên mặt Thù Hồng và Cấp Lam đều mang theo sự lo lắng, nhưng mà vẫn bảo trì dáng vẻ điềm tĩnh đứng ở dưới bàn tiệc.

Trương Uy âm thầm mừng rỡ trong lòng, tiện nhân này, vừa rồi mới đánh mình một bạt tay, hiện tại sắp bị Hoàng Thượng trách phạt, đáng đời! Tiểu Thái Tử ngồi trên bàn tiệc của thân quyến trong cung liếc mắt nhìn Hàn Nhạn, vừa có vài phần xem thường vừa có vài phần tò mò, nàng cư nhiên cự tuyệt phụ hoàng, nàng thật sự không biết trời cao đất rộng hay là còn có ý đồ riêng?

Sắc mặt của Trang Sĩ Dương xanh mét, bàn tay để dưới bàn nắm chặt thành quyền, ánh mắt hung ác nhìn chằm chằm bóng dáng Hàn Nhạn ở trong sảnh. Đứa con gái này, cho tới bây giờ cũng không làm được chuyện gì khiến ông vừa lòng, hiện tại lại chọc giận Hoàng Thượng còn có thể làm liên lụy đến Trang phủ, ban đầu lúc Vương thị sinh hạ nàng đáng lẽ phải một đao giết chết mẹ con các nàng, như vậy hôm nay cũng đỡ phải sinh ra nhiều thị phi như thế này!

Trang Hàn Minh cũng mím chặt môi, sau lưng cứng ngắc cực kỳ căng thẳng, mắt không chớp nhìn chằm chằm tỷ tỷ của mình. Mặc dù không biết đã xảy ra chuyện gì, nhưng mà tỷ tỷ chắc chắn không phải là người không biết phân biệt dám cả gan từ chối Hoàng Thượng như vậy, nếu như Hoàng Thượng muốn truy cứu, trách phạt tỷ tỷ, cậu chỉ có thể thay Hàn Nhạn chịu phạt.

Nhưng mà, nhìn lướt qua một vòng, biểu hiện của mọi người đều đã sáng tỏ trong lòng, Hàn Nhạn vẫn duy trì nụ cười, giọng điệu của Hoàng Thượng nghe không ra vui giận: “Hả? Vì sao lại không thể?”

Hàn Nhạn khẽ mỉm cười, nghiêng đầu, giọng nói có vài phần ngậy thơ: “Không biết Lý cô nương nghe được tin tức ở đâu, tài đánh đàn của Hàn Nhạn vẫn chưa có sư phụ dạy bảo, thật sự chỉ là tư chất thường thường, không dám lấy ra bên ngoài. Nếu như hôm nay Hàn Nhạn gảy đàn ở chỗ này, tài đánh đàn vụng về như vậy, Thánh Thượng là người nhìn rõ mọi việc, vừa nghe là biết.”

Nàng đỏ mặt, cúi đầu giống như có vài phần xấu hổ: “Ở đây có nhiều đại nhân và phu nhân như vậy, Hàn Nhạn thật sự rất xấu hổ.”

Nàng vốn dĩ đã rất đáng yêu, cách ăn mặc lại rất ngây thơ hoạt bát, lúc nhỏ giọng nói chuyện lại lộ ra vài phần hồn nhiên của trẻ con. Những người ở đây đều có chút tâm tư, Hàn Nhạn đứng ở trước mặt những thiên kim tiểu thư giống như ông cụ non kia, lại càng giống như một đứa con nít hoàn toàn vô hại, tự nhiên không chút che giấu, khiến cho cặp mắt của mọi người vừa nhìn đã tỏa sáng.

Sắc mặt của Hoàng Thượng liền dịu đi mấy phần: “Thì ra là như vậy.” Nhưng lại không có ý nói tiếp

Lý Giai Kỳ nở một nụ cười mềm mại: “Có thể là người trong kinh truyền nhầm. Nhưng mà, Trang cô nương thông minh khéo léo như vậy, tài đánh đàn không giỏi, thì cũng sẽ có tài nghệ gì khác chứ? Có thể biểu diễn một chút ọi người cùng thưởng thức hay không?”

Người ta cũng đã nói như vậy rồi, Hàn Nhạn còn có thể làm gì, bằng không thì thừa nhận chính mình là một kẻ vô dụng, không có tài nghệ gì có thể đem ra biểu diễn, vậy sau này nàng cũng không cần phải lăn lộn trong đám quý nhân ở kinh thành nữa.

Đây là một cơ hội tốt, để bước đầu tiên trong kế hoạch được làm vua thua làm giặc, vốn dĩ Hàn Nhạn cũng không có hứng thú làm mấy chuyện khoe khoang ở trong cung yến lần này, nhưng mà Lý Giai Kỳ lại cố ý gây sự, phải để cho nàng ta biết cái gì gọi là tự bẽ mặt đập vào chân mình.

Nam tử mặc áo đỏ trên bàn tiệc của nam quyền cũng rất hào hứng, nói: “Thì ra nàng chính là tứ tiểu thư của Trang phủ, nhìn thế nào cũng không giống dáng vẻ của một vị tiểu thư nên có, lá gan lớn như vậy, thật thú vị!”

Chàng trai trẻ tuổi anh tuấn ở bên cạnh từ chối cho ý kiến, chỉ nhàn nhạt liếc về phía thiếu nữ nhỏ nhắn xinh xắn đang đứng ở trên kim điện, nói là thiếu nữ cũng có chút quá đáng, nhìn nàng càng có vẻ giống như một đứa trẻ phần điêu ngọc trác trên bức tranh tét. Nhìn một lúc, trên mặt Phó Văn Tịch liền hiện lên sắc thái vui vẻ, khẽ mỉm cười.

Hách Liên Dục không hề phát hiện sự biến hóa trên nét mặt của chàng, nếu không nhất định sẽ rất chấn động. Khôi bằng Vương Gia trong truyền thuyết lại cũng có ngày nhiễm phải bụi trần, mỉm cười nhìn một tiểu cô nương chưa đủ lông đủ cánh sao?

“Sao ta lại có cảm giác Lý tiểu thư kia đang cố ý làm khó tiểu nha đầu nhỉ?” Hách Liên Dục mở miệng, đối với những thủ đoạn ngầm đấu đá này, làm đại thiếu gia như hắn đương nhiên trực giác cũng rất nhạy cảm.

Phó Văn Tịch nhú mày không nói. Làm khó? Chỉ sợ là không biết ai làm khó ai thôi.

Nghe Lý Giai Kỳ nói xong, Hàn Nhạn liền ngẩng đầu lên, nở một nụ cười ngọt ngào: “Hàn Nhạn tuổi nhỏ bất tài vụng về, không tính là có tài nghệ gì xuất chúng, nhưng nếu vì giúp cung yến tăng thêm không khí náo nhiệt, Hàn Nhạn xin dâng lên một tiết mục vui nho nhỏ góp vui ọi người.”

Lời này vừa nói ra, Lý Giai Kỳ và Trang Ngữ Sơn đồng thời sửng sốt, có chút không thể tin nhìn chằm chằm Hàn Nhạn, chẳng lẽ nàng ta còn có chiêu gì sao? Nhưng mà, tay phải của nàng ta hiện tại đã không thể nào đánh đàn được, chẳng lẽ muốn khiêu vũ sao? Thế nhưng trước đó Văn Nghệ Công Chúa đã khiêu vũ, coi như nàng ta có nhảy múa khá hơn đi nữa, Hoàng Thượng cũng không thể nào nghiêng về phía người ngoài.

Hàn Nhạn ngẩng đầu nghênh tiếp ánh mắt nghi ngờ của Trang Ngữ Sơn, khẽ mỉm cười, Trang Ngữ Sơn muốn nàng không có cách nào biểu diễn tài nghệ, sau đó để nàng ta lên thay sao? Trò cười, chuyện tu hú chiếm tổ chim khách, kiếp này sẽ không còn có lần thứ hai!

Mọi người trên tiệc rượu đều không biết nàng muốn biểu diễn trò vui gì, nhưng mà ánh mắt nhìn nàng càng lúc càng phức tạp. Trong đó có vài ánh mắt cực kỳ thâm trầm, khiến Hàn Nhạn dừng ngồi không yên.

Không cần nghĩ cũng biết có một ánh mắt là của Hoàng Thái Hậu, vài ánh mắt khác, không biết có phải có một cái là của Thất Hoàng Tử hay không?

“Trẫm hỏi khanh, khanh muốn biểu diễn cái gì?” Hoàng Thượng nói.

Hàn Nhạn nghiêng đầu, nói: “Xin Hoàng Thượng ban thưởng giấy bút, một chiếc nghiên mực Hàng Châu.”

Hoàng Hậu sửng sốt: “Khanh muốn viết chữ vẽ tranh sao?”

Hàn Nhạn gật đầu một cái: “Vâng”

“Người tới, mang giấy, bút và mực lên!” Hoàng Thượng vung tay lên, mấy cung nữ liền lấy giấy, bút, mực đưa tới trước mặt Hàn Nhạn.

Giấy Tuyên Thành trắng như tuyết được trải rộng trước mặt, mực Hàng Châu tản ra một loại hương thơm thanh tịnh mà đẹp dễ, Hàn Nhạn thả lỏng một tay ở sau lưng, một tay khác cầm bút nhúng mực.

Trong giây phút đó, tất cả mọi người có mặt trong sảnh đều kích động, bởi vì, bọn họ nhìn thấy rất rõ ràng, bàn tay cầm bút của Hàn Nhạn, lại là tay trái!

Hàn Nhạn thể nhưng vẫn bình tĩnh ung dung cười một tiếng, giống như hành động của nàng là một chuyện hết sức bình thường, giọng nói trong trẻo như hoa như sương giữa sớm mai: “Khởi bẩm Hoàng Thượng, ngày hôm kia, thần nữ ở trong phủ bị thương tay phải, vết thương còn chưa lành, không thể dùng tay phải cầm bút, cho nên. . . Hôm nay liền dùng tay trái viết lưu niệm!”

42. Chương 42: Chuyển Bại Thành Thắng

Nếu như trước đó ánh mắt mọi người nhìn về phía Hàn Nhạn đa phần là tò mò, thì giờ phút này chính là kinh hãi.

Dùng tay trái viết lưu niệm, ngay cả một người thường cũng sẽ cảm thấy rất khó khăn, huống chi Hàn Nhạn chỉ là một tiểu cô nương mười một mười hai tuổi. Nhìn động tác của nàng cũng không giống một người thuận tay trái, làm sao có thể nghĩ tới chuyện này?

Lý Giai Kỳ không ngờ Hàn Nhạn lại biết viết lưu niệm bằng tay trái, trước mắt nàng đã quay lại chỗ ngồi, Trang Ngữ Sơn ngồi ở bên cạnh nhỏ giọng nói: “Nói khoác mà không biết ngưng, đừng tự làm mình mất mặt.”

Lý Giai Kỳ chần chờ một chút, nhìn đôi mắt tự tin của Hàn Nhạn, trong lòng thoáng nghi ngờ, nàng ta thật sự sẽ bị mất mặt sao?

Trang Ngữ Sơn giống như là nhìn ra được suy nghĩ trong lòng nàng, lên tiếng an ủi: “Đừng lo, cho tới bây giờ cũng chưa từng nghe nói nàng ta có bản lĩnh viết chữ vẽ tranh xuất chúng gì đó, sợ rằng chỉ là miễn cưỡng cho có lệ mà thôi.” Lý Giai Kỳ nghe xong, lúc này mới yên lòng lại.

Đặng Thiên cũng có chút lo lắng, tranh chữ của Hàn Nhạn nhiều nhất cũng chỉ có thể coi là bình thường, chứ đừng nói là dùng tay trái viết lưu niệm. Nếu như chỉ vì muốn bảo toàn thể diện cho Trang phủ mà khi phách đáp ứng, đến lúc đó nếu mất mặt, chỉ sợ cũng sẽ chọc cho Thiên Tử nổi giận.

Hách Liên Dục sờ lên cằm như có điều suy nghĩ: “Dùng tay trái viết lưu niệm, thật đúng là mới mẻ, tiểu nha đầu này càng ngày càng thú vị.”

Phó Vân Tịch trầm mặc không nói, ánh mắt nhàn nhạt quét qua cô gái nhỏ đứng trước giấy Tuyên Thành, con người đen như mực lộ vẻ thâm trầm.

Hàn Nhạn không biết được lòng dạ của mọi người, chỉ lẳng lặng đưa mắt nhìn giấy Tuyên Thành trong chốc lát. Mới vừa rồi Công Chúa Vân Ngê nhảy một khúc mừng thắng lợi vừa vui tươi nhẹ nhàng, vừa nhiệt tình như lửa, một khúc nhạc khuê phòng của Lý Giai Kỳ vừa nhẹ nhàng dễ nghe, vừa tĩnh lặng như nước. Một tĩnh một động, phối hợp cực tốt, thể hiện rõ hai loại tính tình hoàn mỹ của người con gái, nàng thêm một bài nữa, cũng sẽ phá hư thể cân bằng trong đó, chẳng khác nào thêm chân cho rắn. Cho nên ca múa đã không thể chọn, chỉ có thể đi đường vòng.

Sợ rằng những người biết nàng, cũng không nghĩ đến nàng sẽ viết lưu niệm.

Tất cả mọi người đều không hiểu được Hàn Nhạn muốn làm cái gì, Hoàng Thượng cũng tò mò nhìn về phía nàng, lại thấy Hàn Nhạn khẽ nâng cổ tay trắng nõn lên, bút lông sồi trên tay được nhúng đầy mực, hai mắt đột nhiên nhắm lại.

Chiếc bút lông sói trong tay giống hệt như có sinh mạng, thế bút linh động, lưu loát, ngòi bút chạm tới đâu thì chỗ đó liền tản ra hương mực nhàn nhạt xông vào mũi, sắc mây cuộn cuộn. Mà tiểu cô nương đứng ở giữa điện lại nhắm chặt hai mắt, đứng thẳng tắp, mặc dù không ngược mắt lên nhìn, nhưng lại tựa như nhìn thấu tất cả, tản ra một loại cảm giác sáng suốt tự nhiên. Nụ cười nhàn nhạt, nhưng tư thái lại hết sức nghiêm nghị, nàng tựa như đang vẽ tranh, vẽ vừa nhanh vừa vội, trong chớp mắt màu mực đen đã tung hoành ngang dọc trên giấy Tuyên Thành trắng như tuyết. Người trong sảnh không thấy rõ nàng vẽ gì lên bức họa, nhưng mà phong thái và dáng vẽ của tiểu cô nương kia, người trong nghề vừa nhìn một cái liền có thể nhìn thấy, không phải mười năm khổ luyện tuyệt đối không thể luyện được tài hoa như vậy!

Trong lúc nhắm mắt, nàng vẫn cảm nhận được hương mực quanh quẩn dưới chóp mũi. Hàn Nhạn khê vung tay, cây bút lông sói trong tay lại được nhúng đầy mực, thoăn thoắt hướng về phía khoảng giấy còn trống. Bóng lưng nhỏ nhắn xinh xắn của nàng tùy ý vung mực, lưu lại vô số hào quang rực rỡ, lướt nhẹ như mây trôi, uốn lượn như rồng múa, giống như đàn nhạn bay lượn chơi đùa trên biển, đàn hạc múa lượn dạo chơi trên trời. Những người tham dự cung yến đều là đại thần lớn tuổi, nhưng đều thấy được sự thông minh trên người tiểu cô nương này, là loại trí tuệ khoan thai sau khi trải qua năm tháng lắng đọng, trải qua thế gian trăm tình trăm vẽ, giống như là thân ở ở ngoài phồn hoa, lấy tĩnh mịch rửa sạch hào quang náo nhiệt rực rỡ.

Chỉ một thoáng ngắn ngủi, giống như vừa trải qua một giấc mộng, chỉ thấy sau khi Hàn Nhạn vẽ xong nét vẽ cuối cùng, đặt bút xuống bên cạnh, mở hai mắt ra nhìn về phía mọi người nở một nụ cười ngọt ngào, lúc này, mọi người mới hồi phục lại tinh thần.

“Trang cô nương, vẽ xong rồi sao?” Hoàng Hậu lên tiếng hỏi, trong lòng nàng cũng có vài phần yêu mến tiểu cô nương này, trước mắt thấy Hàn Nhạn tỏa sáng rực rỡ như vậy, trong lòng càng thêm thưởng thức.

“Khởi bẩm nương nương, còn chưa xong.” Hàn Nhạn nói xong, khê xoay người, duỗi tay ra cầm một bầu rượu đặt trong khay bạc mà cung nữ ở bên cạnh đang bưng: “Mượn một giọt rượu ngon!” Một tay cầm ly rượu, rót rượu vào ly, đầu ngón tay hất một giọt rượu chạm vào trên trang giấy, liền thấy giữa bức họa thoáng hiện lên một vầng sáng màu vàng rất nhỏ.

Đây là rượu Hoán hoa nhưỡng, được ủ từ nhiều loại hoa tươi, mùi rượu thanh, ngọt, màu sắc là màu vàng sáng ngời trong suốt, giờ phút này được vẽ lên bức họa, cùng với màu đen của của mực, màu trắng của giấy Tuyên Thành cùng tôn nhau lên, một chút màu vàng liền có vẻ tươi sáng khác thường.

Hàn Nhạn gạt đầu ra hiệu, hai tiểu cung nữ lập tức đi tới đem giấy Tuyên Thành trải ra trên giá Kim mộc lót lụa đỏ bày ra trước mặt Đế hậu. Lúc Hoàng Thượng nhìn thấy bức họa này, tầm mắt dừng lại thật lâu, một lúc lâu sau vẫn không mở miệng.

Mọi người trên bàn tiệc đều không biết đã xảy ra chuyện gì, thấy Hoàng Thượng không lên tiếng, trong lòng cũng bắt đầu đánh trống, đồng thời cũng rất tò mò đối với bức họa này. Trang Ngữ Sơn và Lý Giai Kỳ liếc mắt nhìn nhau, trong lòng đều hiện lên nghi ngờ, nhìn dáng vẽ của Hoàng Thượng không giống như đang vui sướng, càng thêm há hê, đoán rằng Hàn Nhạn vẽ quá tệ, chọc Hoàng Thượng tức giận. Hoàng Hậu nhìn bức họa kia, vẻ mặt khó lường. Đợi đến khi tất cả mọi người đều mong ngóng có chút đứng ngồi không yên thì Hoàng Thượng mới đột nhiên hắng giọng cười to: “Người tới, để cho chư vị thưởng thức bức họa này một chút!”

Cung nữ vội vàng đi tới, đem giấy Tuyên Thành trải ra trước mặt mọi người. Lúc cảnh vật trong bức họa đập vào tầm mắt mọi người thì toàn bộ người dự tiệc trong sảnh đều lặng yên như tờ.

Chỉ là từng vết mực trải ra khắp trang giấy, đậm nhạt vừa phải, mực đen trên bức họa giống như tùy tâm sở dục vung lên, nhưng lại tinh xảo không thể tưởng tượng nổi. Chỉ thấy dưới cổng thành, khói lửa dâng cao, quân kỵ chiến thắng trở về, tướng sĩ tại hạ, mà ở nơi xa đột nhiên thấp thoáng một vầng sáng màu vàng, chính là dáng người của Thiên Tử.

Cái Hàn Nhạn vẽ, chính là khung cảnh hưng thịnh, quân đội chiến thắng trở về, thu quân hồi triều, Đế Vương ở trên cao, thiên hạ thịnh vượng!

Điều khiến cho người ta giật mình nhất cũng không phải nội dung vẽ trên bức họa, mà là đoạn thơ ngắn viết trên khoảng giấy trắng để trống: Bách chiến sa trường toái thiết y, Thành Nam dĩ hợp sở trọng vi. Đột

doanh xạ sát hô diên tương, độc lĩnh tàn binh thiên kỵ quy*.

* Áo giáp sắt chinh chiến trên sa trường đã nát, Thành Nam đã rơi vào vòng vây trùng điệp. Đột phá doanh trại bắt chết Tướng Hô Diên, một mình thống lĩnh tàn binh thiên kỵ quay trở về.

Chỉ là vài nét ít ỏi, đã miêu tả được toàn bộ chiến công hiển hách của một vị đại tướng quân anh dũng giết địch. Dáng vẻ của tiểu cô nương kia chỉ mới mười một mười hai tuổi, lại giống như đã tự mình trải qua tất cả. Nét chữ phóng khoáng mà ngang tàng, bức họa cứng như sắt, nét móc đẹp như thổi bạc, cứng cáp hùng hồn, phong cách cổ xưa mẫu mực, bằng làm vỡ bình ngọc, nguyệt làm nát sao Thai, uyển chuyển như cây, kính cần như gió mát. Một bức họa đẹp dày công tôi luyện, nếu không phải tận mắt nhìn thấy, làm sao có thể khiến cho người ta tin tưởng, đây là bức họa của một tiểu cô nương có nụ cười ngọt ngào, còn buộc tóc thành nắm nhỏ như búi tóc! Ngay cả tài tử xuất sắc nhất trong kinh thành, cũng không viết ra được nét chữ đẹp như vậy, làm ra được bài thơ hay như vậy!

Cái gì gọi là thiên tài, đây chính là thiên tài!

Trang Ngữ Sơn và Lý Giai Kỳ sau khi trải qua kinh ngạc, hiện tại chỉ còn lại cảm hận vô tận. Bây giờ Hàn Nhạn có tài năng hơn người, Trang Ngữ Sơn nàng cũng không còn cơ hội để ra sân, tại sao? Nếu như nàng là trưởng nữ của Trang phủ, thì hiện tại người được mọi người trong đại sảnh khen ngợi chính là nàng, nghĩ tới đây, ánh mắt nàng nhìn về phía Hàn Nhạn càng tràn đầy ghen tỵ.

Mà Lý Giai Kỳ cũng hận đến nổi điên. Càng nhìn khuôn mặt tươi cười híp mắt của Hàn Nhạn càng thấy nàng ta giả dối. Rõ ràng là có loại tài năng này, lại còn có thể che giấu tốt như vậy, hơn nữa mới vừa rồi lại làm ra vẻ khổ sở, khiến lòng vui sướng, căn bản là nàng ta đang đùa mình. Nàng đường đường là thiên kim Hữu tướng, lòng tự tôn lại bị vũ nhục, trong lòng đã sớm liệt Hàn Nhạn vào vị trí kẻ địch lớn nhất cuộc đời này.

Hàn Nhạn nhìn về phía Đặng Thiên âm thầm nháy mắt một cái, tỏ ý toàn bộ đều đã không có việc gì, Đặng Thiên vừa kích động vừa nghi ngờ, từ lúc nào bút pháp của Hàn Nhạn đã trở nên ưu tú như vậy? Mới vừa rồi lúc nhìn nàng đứng ở trong sảnh viết chữ, Đặng Thiên cơ hồ có một loại ảo giác đây không phải là Hàn Nhạn, bởi vì phong thái và tài hoa của tám lưng kia vừa xa lạ vừa chói mắt, gần như khiến cho người ta không thể nhìn thẳng.

Mọi người đắm chìm trong hàng ngàn hàng vạn suy nghĩ, chỉ có Hàn Nhạn một người đứng ở trên đại sảnh, nhưng lại giống như là đứng ở ngoài hồng trần, nhìn những vết mực kia, hình ảnh kiếp trước tựa như một cỗ xe ngựa đèn hoa rực rỡ, từng cảnh xẹt qua trước mắt.

43. Chương 43: Ban Thưởng Nhiều Hơn

Không có ai biết, nàng đã phải trả giá lớn như thế nào mới đạt được bút pháp dày công tôi luyện như vậy. Kiếp trước, sau khi thoát khỏi tay sơn tặc, nàng đã tự đóng chặt bản thân, suốt ngày tự nhốt mình ở trong Thanh Thu Uyển. Mỗi đêm đều luôn gặp phải những cơn ác mộng liên tiếp, không cách nào ngủ được, cho nên mới đốt đèn dầu, viết chữ vẽ tranh để giết thời gian, tạm thời quên mất những bóng ma kia.

Trên đời nào có nhiều thiên tài như vậy, cũng chỉ là quá quen thuộc mà thôi, cùng một loại tranh chữ, luyện một trăm lần, luyện một ngàn lần, cho dù hồng cũng có tới bảy phần thành công. dVị vậy mặc dù kiếp trước thư pháp của nàng chỉ thuộc loại thường thường, nhưng trải qua nhiều đêm khó ngủ như vậy, cũng liền đạt được cách vẽ phóng khoáng ngang tàng như hôm nay.

Bờ môi khẽ nhếch lên một nụ cười chua xót, người đời từ trước tới nay chỉ nhìn vào cảnh tượng náo nhiệt của người trước mắt, đâu hiểu được máu và nước mắt ở trong đó.

Chàng trai trẻ tuổi anh tuấn bình tĩnh quan sát tiểu cô nương trong sảnh, cái cảm giác cô đơn và bi thương rõ rệt trên người nàng lại khiến cho chàng giật mình một lần nữa, đồng thời cũng khiến cho chàng càng

ngày càng tò mò. Đủ loại dấu hiệu cho thấy, cách xử sự của tiểu cô nương này căn bản không giống như một người mười hai tuổi nên có, ở trên người nàng, đến tốt cùng là đã xảy ra chuyện gì?

Hoàng Thượng cười ha ha, liên tục nói ba chữ “Tốt”: “Không ngờ Đại Tông ta còn có nhân tài như vậy! Thông tuệ như vậy, cho thấy phụ nữ cũng không hề thua đấng mày râu!”

Đúng là như thế, so với vũ điệu của Công Chúa Vân Nghê và tiếng đàn của Lý Giai Kỳ, một bức tranh chữ này đã làm sống dậy sự mềm mại uyển chuyển bị bỏ quên của người con gái, thắng vì đánh bất ngờ. Điều nói nhìn chữ đoán người, nhìn bút pháp thanh tú phóng khoáng kia, liền nhận ra được cội lòng trong sáng vô tư của người thiếu nữ. Nào có nữ nhi nhà ai vẽ tranh sa trường, có thể thấy được tấm lòng rộng lớn của vị tử tiểu thư Trang phủ này, quả thật là hiểu biết hơn nhiều so với nữ nhi nhà khác. Với phép so sánh này, thủ khúc kia của Lý Giai Kỳ lập tức rơi xuống hàng thấp kém.

Vị tướng sĩ không kém phần anh tuấn uy vũ đang ngồi trên bàn tiệc, cũng cực kỳ tán thưởng đối với Hàn Nhạn, khó có thể gặp được tiểu cô nương không kiểu cách như vậy, lúc nói chuyện lại có mấy phần ngây thơ thản nhiên, thật sự là làm cho người ta không thể không yêu thích.

Hàn Nhạn lại cúi đầu hành lễ lần nữa, rồi mới cười nói: “Bức họa này chính là để chúc mừng Đại Tông đại thắng Tây Bắc, Thành tướng quân giết địch nơi chiến trường, có thể xem như là anh hùng của Đại Tông, giống như bài thơ viết ở bên cạnh. Đại Tông có vị minh quân như Hoàng Thượng, lại có thần tử như Thành tướng quân, nhất định sẽ càng thêm phồn vinh càng thêm hưng thịnh.”

Nói xong liền nhìn về phía Thành tướng quân cười nhẹ một tiếng, Thành Lỗi hơi sững sốt, dường như là không ngờ Hàn Nhạn sẽ nói như vậy, chạm phải cặp mắt trong suốt của nàng, không khỏi có chút xấu hổ: “Vi thần chỉ là tận sức làm tròn bổn phận của mình, hai chữ anh hùng thật không dám nhận.”

Hoàng Thượng cũng cười ha ha: “Thành tướng quân không cần khiêm tốn, Trẫm biết lần này khanh là công thần, Trang cô nương nói không sai, có khanh, giang sơn Đại Tông ta mới có thể càng thêm phồn vinh, càng thêm hưng thịnh!”

Chỉ trong phút chốc không khí lập tức trở nên náo nhiệt hơn, các vị đại thần thấy long tâm Hoàng Thượng cực kỳ vui vẻ, cũng rối rít tán dương chiến công vĩ đại của Thành tướng quân, ca ngợi Đại Tông lên tận mây xanh. Hàn Nhạn âm thầm thở phào nhẹ nhõm trong lòng, tuy nói đây là cuộc tỷ thí tài nghệ của các thiên kim tiểu thư, nhưng dù sao cung yến hôm nay cũng là để chúc mừng đại thắng Tây Bắc, không thể làm lẫn lộn. Những lời này của nàng vừa kéo bữa tiệc về trọng tâm, vừa gián tiếp lấy lòng Thành tướng quân. Vị Thành tướng quân này là người quang minh lỗi lạc, ngày sau cũng là tâm phúc quan trọng trong bệ phái Thái Tử.

“Trang cô nương, Trẫm thấy khanh viết lưu niệm bằng tay trái cực kỳ thuần thực, thư pháp cũng cực kỳ xuất sắc, đây là kế thừa từ người nào?” Hoàng Thượng đột nhiên đặt câu hỏi.

Hàn Nhạn không chút hoang mang đáp lại: “Bẩm Hoàng Thượng, thần nữ chưa từng được ai dạy qua, mà là ông cố đã từng giảng giải chuyện sa trường với thần nữ, trong lòng thần nữ quả thật rất xúc động, sau này ngũ đệ của thần nữ một lòng muốn làm một anh hùng chinh chiến sa trường, thỉnh thoảng cũng đàm luận với thần nữ. Thần nữ bị dẫn dắt, thường viết một số tranh chữ có liên quan tới vùng biên cương, tự mình thưởng thức, hôm nay đem chút tài mọn ra biểu diễn, chỉ sợ làm bẩn ánh mắt của các vị đại nhân, phụ nhân và tiểu thư, thật sự là rất xấu hổ.”

Mặc dù dáng vẻ của nàng ngây thơ đáng yêu, nhưng cách nói chuyện lại rõ ràng mạch lạc, làm cho người ta cảm thấy nàng vừa xinh đẹp lại vừa thông minh. Hoàng Thượng trầm giọng nói: “Trang lão đại nhân cũng từng là một mãnh tướng của Đại Tông, năm đó ở trên chiến trường tư thế anh dũng, cường tráng. Hiện tại, nếu ngũ đệ của khanh muốn đi theo con đường võ học, cần phải được hướng dẫn thật tốt, để ngày sau cố gắng ra sức vì giang sơn Đại Tông ta.”

Không cần đoán cũng biết hiện tại sắc mặt của Trang Sĩ Dương nhất định là rất khó coi. Từ trước tới nay, ông là người trọng văn khinh võ, trong lòng cực kỳ xem thường những tên võ phu cầm đao cầm thương kia, nhưng toàn bộ lời khen ngợi hôm nay, đều là nhờ vào hào quang rực rỡ của võ phu mang lại. Vốn dĩ lúc Hoàng Thượng hỏi Hàn Nhạn học được từ đâu, Trang Sĩ Dương còn cho là Hàn Nhạn sẽ đẩy toàn bộ công

lao lên người phụ thân có cách dạy con, thế nhưng trong câu trả lời của nàng, một câu cũng không nhắc tới tên ông. Như vậy thử hỏi đồng liêu sẽ nhìn ông bằng ánh mắt gì, mặt mũi của ông biết đặt vào đâu đây!

Hàn Nhạn thấy mình đã đạt được mục đích dẫn lối cho Trang Hàn Minh, liền thu lại ánh mắt, cười nói: “Thần nữ nhất định không phụ kỳ vọng của Hoàng Thượng.”

Hoàng Thượng thấy đứa trẻ này đối mặt với mình không run rẩy sợ hãi giống như những thiên kim tiểu thư khác, ngược lại còn trả lời rất tự nhiên, nếu không phải tâm cơ quá sâu, thì chính là một người ngây thơ, hoàn toàn không biết sợ hãi là gì. Bây giờ nhìn lại, cô gái này trong lòng thẳng thắn vô tư, cũng không giống như loại thứ nhất, như vậy hẳn là người thông minh có tấm lòng trong sáng hiền lành, ánh mắt không khỏi trầm xuống, Trang Sĩ Dương vậy mà lại nuôi dạy được một nữ nhi thông minh lanh lợi như vậy?

“Truyền ý chỉ của Trẫm, tứ tiểu thư Trang gia cực kì thông minh, có công dâng tặng lễ vật, đặc biệt ban thưởng một cây Trầm Hương Quải Trụ, một chuỗi Gà Nam Niệm Châu, bốn xấp Phúc Thọ Miên Trường Cung Trù, mười thỏi vàng ” Bút Đĩnh Như Ý“, mười thỏi bạc ”Cát Khánh Hữu Ngư“, phân cho hai bộ Ngự Chế Tân Thư, hai hộp Bảo Mặc, bát vàng, bát bạc, mỗi thứ hai chiếc, ấn theo lễ nghi ban tặng. Hai chiếc vòng vàng, vòng bạc, một trăm xâu tiền.”

Lần ban thưởng này, khiến cho toàn bộ phu nhân, tiểu thư ngồi trong bữa tiệc đều nhìn tới đỏ con mắt. Hôm nay Hàn Nhạn thật sự là may mắn liên tiếp, đầu tiên là được Thái Hậu ban thưởng, sau đó lại được Hoàng Hậu đối đãi thân mật, hiện tại lại được Hoàng Thượng hết lời khen ngợi. Nhưng lại chỉ là một tứ tiểu thư Trang phủ đáng người tầm thường, thật là khiến cho người ta không thể tưởng tượng nổi.

Đặng Thiển và Trang Hàn Minh đều cực kỳ vui mừng, nhất là Trang Hàn Minh, cậu cảm thấy rất kiêu ngạo tự hào. Mà Chu thị và Trang Ngữ Sơn ở bên cạnh, lại hung hăng nhìn chằm chằm Hàn Nhạn, đầu ngón tay bấm vào lòng bàn tay thật sâu, cắn răng không để cho vẻ mặt của mình quá khó coi.

Hàn Nhạn quỳ xuống tạ ơn: “Thần nữ tạ ơn Hoàng Thượng ban thưởng.” Nhưng trong lòng lại âm thầm lo lắng, hiện tại được Hoàng Thượng ban thưởng mặc dù có thể khiến cho người khác trong một thời gian ngắn không dám khinh thường nàng, nhưng cũng vì vậy mà nàng rước lấy không ít phiền toái, hiện tại những ánh mắt ghen tỵ của các thiên kim tiểu thư cũng đủ nuốt sống nàng rồi.

Lý Giai Kỳ cắn môi, trong lòng giống hệt như đang có sóng to gió lớn không cách nào bình tĩnh được, qua ngày mai, chuyện trên cung yến sẽ được truyền khắp phổ phưởng, sợ rằng danh tiếng tài nữ kinh thành này sẽ phải đổi chủ rồi!

Hàn Nhạn quay trở lại bàn tiệc trong ánh mắt tìm tòi của mọi người, Đặng Thiển hăng hái lôi kéo tay của nàng nói chuyện.

Mọi người trên bàn tiệc nam quyền đều cảm thấy rất hứng thú với vị tứ tiểu thư Trang phủ đột nhiên xuất hiện này. Yếu điệu thực nữ, quân tử hảo cầu. Tiểu cô nương tài hoa hơn người này đã gọi lên hứng thú của không ít thiếu gia, công tử, mặc dù nhìn tuổi còn hơi nhỏ, nhưng đợi thêm mấy năm nữa cũng không sao .

Trên bàn tiệc của cung quyền ở bên kia, Thất Hoàng Tử ý vị sâu xa nhìn Hàn Nhạn quay trở lại chỗ ngồi lúc đầu, gồ gồ ly rượu, một gã sai vặt mặc áo ngắn màu nâu lập tức tiến lên. Hắn khẽ mỉm cười, nhẹ giọng phân phó: “Lập tức đi thăm dò thân thể của Trang Hàn Nhạn.”

Sau khi gã sai vặt mặc áo ngắn màu nâu rời đi, Mộc Phong đang chờ ở ngoài phòng tiệc mới nhảy xuống khỏi xà nhà, đi theo gã sai vặt kia biến mất trong bóng đêm.

Hàn Nhạn trải qua một hồi giày vò, mu bàn tay phải càng thêm đau đớn, đúng lúc này, một tỷ nữ thanh tú mặc áo ngắn màu xanh đi tới bên cạnh nàng, cúi đầu nói nhỏ: “Trang cô nương, đây là thuốc cao chủ tử nhà nô tỳ tặng cô nương, có thể chữa trị vết thương ở trên tay cô nương.”

Hàn Nhạn sửng sốt: “Chủ tử nhà ngươi là ai?”

Tỷ nữ này mỉm cười quay đầu lại, Hàn Nhạn nhìn theo ánh mắt của nàng, trong lòng không khỏi thất lại, chỉ cảm thấy trong đầu nháy mắt liền trống rỗng, gần người tại chỗ không biết phải làm sao.

Người mỉm cười với nàng, chính là người tối nay nàng vẫn cố ý tránh né, Thế tử Vệ Như Phong.

44. Chương 44: Cố Ý Xa Cách

Đầu tiên Hàn Nhạn sững sốt, sau đó thì khôi phục lại tinh thần như cũ. Cúi đầu xiết chặt hai tay, mặc dù nàng không biết rốt cuộc Vệ Như Phong có mục đích gì. Nhưng mà tình hình trước mắt, thuốc này chính là vô công bất thụ lộc, tuyệt đối không thể nhận.

Nàng ngẩng đầu lên, cười nói với tỳ nữ: “Phiền công tử lo lắng, tiểu nữ bây giờ không còn gì đáng lo ngại. Thuốc này quý hiếm, tiểu nữ không dám nhận, xin công tử thu hồi.”

Tỳ nữ không nghĩ tới Hàn Nhạn sẽ nói như vậy, mở to hai mắt nhìn nàng. Há miệng thở dốc, còn muốn nói thêm cái gì nữa, thì Hàn Nhạn đã cầm chung trà lên uống, hoàn toàn không để ý đến ý tứ của nàng. Tỳ nữ ngẩn ngơ, rồi lại hậm hực mà quay trở về.

Đợi sau khi tỳ nữ đi khỏi, Hàn Nhạn mới lặng lẽ thở phào nhẹ nhõm. Đột nhiên nhìn thấy Đặng Thiên cười gian: “Mau thành thật khai báo.”

Hàn Nhạn trả lời: “Khai báo cái gì?”

Đặng Thiên chớp mắt mấy cái: “Thế Tử Vệ Vương làm sao có thể đưa thuốc cho người? Các người quen biết khi nào?”

Trong lòng Hàn Nhạn cũng nghi ngờ. Ở kiếp này, hôm nay mới là lần đầu tiên nàng gặp hắn mới đúng. Đột nhiên hắn lại đưa thuốc cho nàng, rốt cục là có ý gì? Nàng nhìn Đặng Thiên lắc đầu, thành thật nói: “Ta không biết. Hôm nay là lần đầu tiên ta nhìn thấy ngài ấy.”

Đặng Thiên thấy nàng không giống như đang làm bộ. Suy nghĩ một chút, vừa cười vừa nói: “Không phải là ngài ấy có ý với người rồi chứ? Vệ Thế Tử là tài tử trong Kinh. Mới vừa rồi nhìn thấy tài hoa của người, không chừng đã động lòng với người rồi. Bởi vậy mới có thể quan tâm tới người mà sai người mang thuốc tới.”

Hàn Nhạn nghiêm mặt nói: “Lời này không thể nói bậy! Ta và Vệ Thế Tử cũng chỉ là những người xa lạ mà thôi!” Nhưng mà trong lòng nàng đã như cái trống, gõ không ngừng. Trang Ngữ Sơn đã từng nói qua, Vệ Như Phong là một người yêu mến tài năng. Bản thân đã có tài hoa vô cùng phong phú, bởi vậy đối với những tài tử khác hiểu nhau mà không cần nói. Cho nên về sau nàng mới cố gắng ở trong phủ đọc sách viết chữ, hy vọng một ngày nào đó mình sẽ lọt vào mắt của Vệ Như Phong. Chẳng qua là trước mắt, Vệ Như Phong lại đột nhiên sai người đưa cho nàng một lọ thuốc, chẳng lẽ bởi vì nàng viết thơ vẽ tranh đã làm cho hắn nổi lên lòng yêu thích tài năng hay sao?

Đặng Thiên vuốt cằm, nhìn nàng đầy khó hiểu: “Nói ra thì người và Vệ Thế Tử cũng được coi là môn đăng hộ đối. Nhân phẩm và tài mạo đều tốt, người thật sự không động tâm sao? Qua hai năm nữa người cũng tới tuổi cặp kè, đối với việc hôn nhân cũng nên sớm chuẩn bị.”

Từ trước tới nay Đặng Thiên nói chuyện luôn rất mạnh dạng, Hàn Nhạn cũng không ngại ngừng gì, chỉ thở dài nói: “Đến đối phương là ai cũng không biết, thì động tâm thế nào? Chỉ dựa vào một phía thì quá qua lo. Nhân duyên, chỉ có thể tự đến không thể cưỡng cầu.”

Đặng Thiên hơi sững sờ, cảm thấy vẻ mặt của Hàn Nhạn khi nói lời này rất xa lạ. Mà lời vừa rồi của nàng giống như đã trải qua mưa gió gì đó, cộng thêm việc đêm nay. Người bạn từ nhỏ với nàng, vậy mà nàng lại có vài phần nhìn không thấu rồi.

Hàn Nhạn quay đầu, nhìn thấy ánh mắt muốn phun ra lửa của Lý Giai Kỳ. Ánh mắt này so với trước kia còn hung dữ hơn nhiều, che giấu càng ngày càng ít, cứ gắt gao nhìn chằm chằm vào nàng không rời. Trong lòng Hàn Nhạn nghi ngờ, có cái gì đó hiện lên trước mặt, cảm giác trong lòng linh ngộ được cái gì đó nên mỉm cười. Chỉ là cái này chỉ chợt lóe lên rồi biến mất, làm cho nàng không rõ là gì.

Trang Ngữ Sơn châm chọc cười nói: “Phong cách của Tứ muội thật là tốt. Nhanh như vậy mà có người đã tới tặng thuốc trị thương, xem ra rất lo lắng uội. Vị công tử kia cũng không đơn giản đâu.”

Những lời này nói đúng việc danh tiếng của nàng đã nổi lên. Sẽ quyến rũ người khác, nhanh như vậy mà đã làm cho các cậu ấm danh môn chú ý tới. Lập tức các tiểu thư nhìn nàng với ánh mắt có chút không vui, dù sao cũng không ai muốn sự nổi trội của mình bị người khác cướp đi? Hàn Nhạn chú ý, sau khi Trang Ngữ Sơn nói những lời này xong, thì Lý Giai Kỳ nhìn nàng càng căm hận. Trong lòng không ngừng suy nghĩ, Lý Giai Kỳ và Vệ Như Phong, chẳng lẽ hai người này có quan hệ gì?

Hàn Nhạn cười trả lời : “Ngữ Sơn tỷ tỷ quá khen. Buổi tiệc hôm nay mọi người đều mạnh khỏe, chỉ có duy nhất Hàn Nhạn là bị thương. Ở buổi tiệc này mọi người đều có lòng tốt, tặng một bình thuốc thì coi là cái gì. Nếu như Hàn Nhạn làm Ngữ Sơn tỷ tỷ bị phỏng, thì cũng sẽ có người khác đưa thuốc thôi.”

Một câu quanh co rồi lại quay về trên người của Trang Ngữ Sơn. Ung dung thản nhiên nhắc nhở Trang Ngữ Sơn đã làm mình thành ra thế này, làm sao mà Hàn Nhạn có thể bị phỏng khéo đến vậy? Mọi người có mắt sẽ biết chuyện gì xảy ra, bất quá chỉ là thứ nữ và con chính thê tranh chấp với nhau. Nhưng mà cũng không ai ngờ Hàn Nhạn lại có thể dùng tay trái để viết chữ, vẽ tranh để bây giờ trở thành tài nữ.

Trang Ngữ Sơn đã tức tới muốn chết. Lời của Hàn Nhạn như có như không cười nhạo nàng, làm cho nàng đỏ bừng cả gương mặt. Sau đó nàng còn nhận được ánh mắt của Chu thị làm cho nàng không dám làm thêm chuyện gì khác. Chỉ là trong lòng càng thêm hận Hàn Nhạn.

Từ đó về sau, Hàn Nhạn và Đặng Thiên trò chuyện với nhau rôm rả. Mục đích hôm nay dự Cung yến đã đạt được, mặc dù có chút chênh lệch nhưng mà đều mình muốn đã đạt được, trong lòng cũng sung sướng vài phần.

Sau khi Cung yến kết thúc, Cấp Lam và Thu Hồng đi theo Hàn Nhạn, xe ngựa đang đậu ở ngoài cung. Trang Sĩ Dương và Trang Hàn Minh đi một chiếc trở về trước, Chu thị và Trang Ngữ Sơn đi một chiếc khác. Sau khi Hàn Nhạn nói lời từ biệt với Đặng Thiên xong, xung quanh cũng chẳng còn ai, đang muốn bước lên xe ngựa. Đột nhiên từ phía sau truyền tới âm thanh: “Trang tiểu thư.”

Âm thanh này đầy dịu dàng động lòng người, thân thể Hàn Nhạn run lên. Màn xe đang được vén lên một chút, cuối cùng cũng được bỏ xuống. Nàng từ từ xoay người lại.

Vệ Như Phong mặc một bộ trường bào được dệt từ gấm của Vân Nam, tay áo rộng rãi tiêu sái, giấy xanh đai ngọc. Mặt mày tuấn tú, đang mỉm cười nhìn nàng.

Đầu óc Hàn Nhạn dừng lại, âm thầm nắm chặt quần áo. Móng tay ghim thẳng vào lòng bàn tay, sau đó mới từ từ lộ ra một nụ cười: “Kiến giá Vệ Vương Thế Tử.”

Vệ Như Phong thấy nàng như vậy, cười nói: “Trang tiểu thư đúng là đang sợ hãi ta?”

Hàn Nhạn ngẩng người: “Không có.”

“Vậy tại sao không chịu nhìn thẳng ta?” Vệ Như Phong truy hỏi. Từ lúc bắt đầu, Hàn Nhạn chỉ nhìn xung quanh hẩn, cho dù là tươi cười thì cũng chỉ là tươi cười cứng nhắc và qua loa.

Hàn Nhạn nghe vậy, ánh mắt nghiêng nghiêng, nhìn vào hẩn thản nhiên nói: “Nếu Vệ Thế Tử chỉ muốn nói mấy lời này, nhưng mà bây giờ trời đã tối. Thực sự không thích hợp để tiểu nữ và Vệ Thế Tử nói chuyện.”

Vệ Như Phong có chút ngạc nhiên.

Hẩn ở trong kinh là công tử nhỏ nhen, cho tới bây giờ không có nữ nhân nào không mong đợi hẩn. Hôm nay thấy tiểu cô nương này tài hoa hơn người, nên trong lòng có chú ý, về sau nghe được nàng bị thương là thật, cho nên mới cố ý sai người đi đưa thuốc. Không nghĩ tới lại bị cự tuyệt. Lần đầu tiên trong đời hẩn lại rơi vào tình cảnh này, vốn dĩ muốn thừa dịp nói thêm vài câu. Nhưng mà tiểu cô nương này trong mắt hoàn toàn không có bóng dáng của hẩn, giống như là đang khinh thường hẩn. Ngay cả ánh mắt cũng không thèm nhìn hẩn. Mới vừa rồi ở đại sảnh thấy nàng tươi cười ngọt ngào, đáng yêu như ngọc như tuyết. Tại sao bây giờ lại biến thành một người khác, rất khó mà tưởng tượng được một tiểu cô nương với đôi mắt lung linh đáng yêu lại có ánh mắt lạnh lùng đến vậy.

“Nàng... Cực kỳ chán ghét ta sao?” Chần chờ trong giây lát, Vệ Như Phong mới hỏi. Lời vừa nói ra cũng có chút hối hận, tại sao hẩn lại có thể nói ra những lời như vậy. Nếu như để những người có ý nghe được, thì sẽ hiểm họa là hẩn đang lợi dụng tiểu cô nương này. Như vậy phiền phức sẽ rất lớn.

Hàn Nhạn cung kính trả lời: “Tiểu nữ và Vệ Thế Tử lần đầu tiên gặp mặt. Làm sao có thể vô duyên vô cớ chán ghét?”

Ánh mắt Vệ Như Phong tối sầm lại, không chán ghét hẳn? Cũng không thích hẳn? Giọng điệu đang cứng ngắt có chút khá hơn: “Tại sao lại không nhận thuốc ta đưa?”

Hàn Nhạn hơi vuốt cằm: “Vô công bất thụ lộc.”

“Người!” Vệ Như Phong có chút khó thở, khuôn mặt tuần tú trong nhất thời có chút khó coi. Nha đầu này cứ vòng đi vòng lại, làm cho hắn như bị một cục đá mắc nghẹn ở cổ họng. Mỗi câu nói của nàng không sai, cũng không tìm ra khuyết điểm nào, nhưng mà có thể khiến người khác mắc nghẹn đến thở không nổi.

Nhìn thấy Vệ Như Phong đang muốn làm khó làm dễ. Đột nhiên Hàn Nhạn nghe thấy từ phía sau truyền tới âm thanh lạnh như băng: “Tại sao Vệ Thế Tử còn chưa về?”

45. Chương 45: Được Người Nào Đó Giải Vây

Giọng nói tinh khiết lạnh thấu xương kia, giống như hương thơm nhàn nhạt, thanh nhã của một ly rượu hoa, làm cho người ta đang ở dưới tình thế sốt ruột liên cảm thấy một tia mát mẻ, Hàn Nhạn quay đầu lại, nhìn Phó Vân Tịch đứng ở bên ngoài mấy bước, tướng mạo ngọc thụ lâm phong.

Vệ Như Phong sững sốt, mỉm cười nói: “Ở đây gặp được Trang tứ tiểu thư, thuận tiện tán gẫu.”

Hàn Nhạn âm thầm trợn trắng mắt, Trang tứ tiểu thư, tiểu thư giả chết*, tên Vệ Như Phong này không phải là cố ý đẩy chứ?

* Trang tứ tiểu thư và trang tử tiểu thư có cách phiên âm gần giống nhau. Trang tử tiểu thư = tiểu thư giả chết.

Chỉ là sau khi nhìn thấy Phó Vân Tịch, trong lòng Hàn Nhạn cũng có thể thở phào nhẹ nhõm, ít nhất Vệ Như Phong ở trước mặt Huyền Thanh Vương, cũng sẽ không dám làm khó nàng quá mức.

Chỉ nghe thấy Phó Vân Tịch lạnh lùng nói: “Hiện tại Vệ Vương đang tìm huynh khắp nơi.”

Lời nói rõ ràng như vậy, còn nghe không hiểu thì chính là kẻ ngu. Phó Vân Tịch rõ ràng là muốn đuổi hắn đi, Vệ Như Phong liếc về phía Hàn Nhạn, rồi lại nhìn Huyền Thanh Vương, cuối cùng nở nụ cười yếu ớt, nói: “Như vậy, Vệ mỗ đi trước một bước. Trang cô nương, Vương Gia, cáo từ.” Sải bước rời đi, nhưng trong lòng lại hiện lên nghi ngờ, Phó Vân Tịch và Trang Hàn Nhạn có quan hệ như thế nào?

Thấy Vệ Như Phong rút cuộc cũng rời đi, Hàn Nhạn mới thả lỏng người, chỉ cảm thấy mỗi lần gặp Vệ Như Phong đều giống như đang trải qua một trận chiến căng thẳng. Vừa nhìn bóng người sừng sững bất động trước mặt, vừa âm thầm kêu khổ, một người rời đi một người ở lại, lời nói vừa rồi của Phó Vân Tịch rõ ràng là đang giải vây giúp cho nàng, nhưng mà tại sao lại vậy chứ?

Ngẩng đầu lên, vừa vận chạm vào ánh mắt thâm thúy sắc bén của Phó Vân Tịch, con ngươi đen như mực, bình lặng như một hồ nước, lại có sức mạnh nhìn thấu tâm hồn khiếp người. Ở dưới tầm nhìn của đôi mắt ấy, giống như tất cả tâm tư bị giấu kín đều không có cách nào che giấu tiếp. Khẽ dời ánh mắt xuống phía dưới, rơi vào dưới sống mũi anh tuấn của chàng, đôi môi mỏng ở dưới ngọn đèn dầu càng thêm đỏ thắm, ướt át, mái tóc đen nhánh buông xuống ngang hông, nổi bật trên nền áo khoác, càng thêm tuần tú phiêu dật. Hàn Nhạn nhất thời có chút đờ đẫn, khác hẳn với lúc ở rừng mai trong cung yến, lúc này, Phó Vân Tịch đã cởi bỏ vẻ bề ngoài lạnh lùng và khí chất như thần tiên, càng thêm quyến rũ một cách khó hiểu, nhưng mà nét quyến rũ kia dung hợp với phong thái giống như tiên giáng trần, tạo thành một loại cảm giác đặc biệt, lại có mấy phần. . . vừa chính vừa tà.

Bị nàng ánh mắt không chút che giấu của nàng nhìn chằm chằm, Phó Vân Tịch cũng có chút tức giận, nhíu mày, lạnh lùng nói: “Cô nương còn muốn nhìn tới khi nào?”

Hàn Nhạn phục hồi lại tinh thần, cảm thấy có chút khó xử, nhìn một nam tử đến gần người như vậy, làm người hai kiếp đây vẫn là lần đầu tiên nàng gặp phải tình huống như vậy. Coi như gặp phải đệ nhất tuyệt sắc kinh thành Hách Liên Dục, nàng cũng chưa từng luống cuống như vậy. Vì vậy cúi đầu nói: “Khụ, Vương Gia nếu như không có việc gì, tiểu nữ xin phép rời đi trước.”

Liên tục đóng kịch cũng sẽ mệt, dù sao ở trước mặt vị vương gia này, có giả bộ cũng chỉ uống công, không bằng cứ thản nhiên một chút, nói rõ sự thật mình muốn chạy trốn.

Trong mắt Phó Vân Tịch thoáng qua một tia kinh ngạc, ngay sau đó liền nhíu mày: “Cô nương biết Vệ Như Phong?”

Hàn Nhạn sửng sốt, lập tức đáp lại: “Không biết.”

Đợi một lúc vẫn không nghe thấy Phó Vân Tịch trả lời, Hàn Nhạn kỳ quái ngẩng đầu lên, lại thấy trước mặt đã xuất hiện một bóng người màu trắng, người nọ thể nhưng đã đi tới bên cạnh mình, hơi cúi người nhét vào trong tay Hàn Nhạn một cái bình nhỏ.

Dưới chóp mũi khẽ thoáng qua một hơi thở ấm áp rồi biến mất, Hàn Nhạn theo bản năng nắm chặt chiếc bình trong tay: “Đây là cái gì?” Ánh mắt nhất thời có chút mờ mịt.

“Thuốc trị bỏng, nếu như cô nương không muốn để lại sẹo, đại khái có thể liều lĩnh thử một chút.” Phó Vân Tịch đã đứng thẳng người, mắt nhìn xuống Hàn Nhạn vừa cao tới ngực mình.

Mới vừa rồi ở trong sảnh nàng chỉ nói là tay phải của mình bị thương, cũng không nói là bị bỏng, tại sao người nào cũng đều như đã biết trước, còn đưa thuốc trị bỏng tới đây. Chỉ là. . . nàng còn chưa kịp mở miệng, đã nghe thấy giọng nói trong trẻo lạnh lùng của Phó Vân Tịch truyền đến: “Vô công bất thụ lộc, nếu như cô nương còn một mực có loại ý nghĩ này, chỉ sợ cả đời cũng không nhận được ban thưởng.”

Đây là nói nàng cả đời cũng sẽ không lập được công lao gì sao? Hàn Nhạn có chút tức giận nhìn chằm chằm đối phương, người này ăn nói sao lại không xuôi tai như vậy chứ? Từ lúc vừa mới bắt đầu đến bây giờ, tại sao mỗi câu nói đều giống như đang châm chọc nàng? Chắc không phải là trước đó nàng đã có chỗ nào đắc tội người này đấy chứ? Nhưng chàng lại thay mình giải vây, không giống như là cố ý bới mìn.

Lúc Hàn Nhạn còn đang suy đoán, Phó Vân Tịch đã xoay người rời đi. Vẫn là Thù Hồng nhắc nhở nàng, không có biện pháp, Hàn Nhạn chỉ có thể nắm chặt chiếc bình trong tay nhảy lên xe ngựa.

Trên đường trở về phủ, nghĩ lại việc này, theo lẽ thường mà nói, Phó Vân Tịch vạn phần không nên bảo vệ nàng như vậy, thậm chí có thể nghĩ biện pháp muốn mạng của nàng. Hôm nay ở trên cung yến, Phó Vân Tịch nhìn thấy Trang Hàn Nhạn, cũng không phải là một người tiểu thư khuê các bình thường, coi như chuyện của Thái Tử chàng đại nhân đại lượng không so đo, nhưng mà chuyện ở rừng mai, đối với người có khả năng là đang dòm ngó bí mật của Hoàng gia, đáng lẽ không nên dễ dàng bỏ qua như vậy.

Thái độ của Phó Vân Tịch, thật là khiến cho người ta phải suy nghĩ.

Lúc trở lại trong phủ đêm đã khuya, Trang Sĩ Dương trực tiếp đi tới Cung Đồng Uyển, trong Thanh Thu Uyển chỉ có Trần ma ma canh giữ đèn sáng ở trong phòng, thấy nàng trở lại, liền vội vàng tiến lên nhận lấy áo choàng Hàn Nhạn vừa cởi xuống, phân phó Cấp Lam và Thù Hồng đi bưng nước nóng.

Trần ma ma thấy vết bỏng trên tay Hàn Nhạn thì vừa đau lòng, vừa thao thao bất tuyệt trách mắng Trang Ngữ Sơn, lúc nhớ tới phải đi lấy thuốc thì bị Hàn Nhạn ngăn lại: “Ma ma đừng nóng vội, ở đây có thuốc.” Móc một cái bình nhỏ từ trong tay áo móc ra.

Thuốc mỡ màu xanh nhạt, thoa lên trên tay có mùi thơm thoang thoảng, còn có một chút lạnh lạnh. Sau khi Hàn Nhạn thoa xong cũng không còn cảm thấy đau như trước nữa. Vị Huyền Thanh Vương này ra tay thật hào phóng, xem ra thuốc trị bỏng này thật sự là loại vô cùng tốt.

Hàn Nhạn nằm ở trên giường, trợn tròn mắt cẩn thận nhớ lại ký ức kiếp trước về chuyện của Huyền Thanh Vương. Đại khái chỉ nghe nói, năm đó chàng đạt được thành công hiếm có, quyền khuynh thiên hạ, lại là một người rất được lòng dân, danh tiếng ở trong dân gian rất tốt. Nhưng mà sau đó cuộc tranh giành của Thất Hoàng Tử và Thái Tử càng ngày càng kịch liệt, chàng cũng bị liên lụy vào trong đó, cũng gặp phải

phiền phức không ít. Vào hai năm sau còn gặp phải một căn bệnh nặng, thân thể không còn như trước, thậm chí còn phải cưới một người tân nương xung hỉ. Vị tân nương đó chính là Công Chúa Tây Nhung.

Công chúa tôn quý phải làm tân nương xung hỉ, thật sự là một chuyện không thể tưởng tượng nổi, dân chúng không ngừng truyền miệng, vì vậy Hàn Nhạn cũng nghe được vài phần. Chỉ là bây giờ nghĩ lại, lại cảm thấy chuyện này rất không bình thường, chỉ sợ là trong đó còn dính dáng tới rất nhiều bí mật không muốn người ta biết.

Chỉ là sau khi rước tân nương xung hỉ vào cửa, thân thể của Huyền Thanh Vương thể nhưng thật sự dần dần khá hơn rất nhiều. Kiếp trước, trước ngày đại hôn, Hàn Nhạn nghe nói cuộc tranh giành của Thất Hoàng Tử và Thái Tử đã bước vào thời khắc máu chốt. Khoảng thời gian đó, Trang Sĩ Dương cũng rất ít khi về nhà, hình như còn có chuyện gì rất trọng đại.

Kiếp này, nếu như muốn cách xa bè phái Vệ Vương, thì bên Thái Tử chính là một cái ô tuyệt hảo, mà Huyền Thanh Vương lại là người ủng hộ Thái Tử, mình có cần phải nhắc nhở chàng một chút hay không? Nhưng với tư cách là dòng nữ chính của Trang gia, thái độ của bọn họ đối với mình, cũng không biết là có bao nhiêu tin tưởng.

Nghĩ tới đây, Hàn Nhạn quyết định không nghĩ nhiều nữa, trước mắt quan trọng nhất không phải Huyền Thanh Vương, mà là địa vị của mình ở trong phủ. Di nương ở trong Trang phủ là một phiền toái cực lớn, hơn nữa trải qua một màn trong cung yến đêm nay, sợ là Trang Ngữ Sơn và Chu thị cũng sẽ không tha cho nàng. Ngày trước nàng sống ở trong phủ đã bị Chu thị tính toán, hôm nay lại tạo được danh tiếng lớn như vậy, sợ rằng rất nhanh sẽ rước thêm rắc rối không cần thiết.

Ngày mai, còn có một trận chiến ác liệt cần đánh.

46. Chương 46: Giáo Viên Cô Cô

Sáng hôm sau, Hàn Nhạn vừa tới đại sảnh thỉnh an Trang Sĩ Dương, liếc mắt đã thấy Chu thị và Trang Ngữ Sơn đã đứng chờ ở một bên. Trang Ngữ Sơn và Trang Sĩ Dương đang cười với nhau, đáng vẻ làm nũng làm cho Trang Sĩ Dương cảm thấy thoải mái. Trong trí nhớ của Hàn Nhạn, dường như nàng chưa bao giờ nhìn thấy Trang Sĩ Dương có vẻ mặt ôn hòa như vậy khi đối diện với mình. Ánh mắt của nàng trở nên lạnh lùng, tiến lên hành lễ: “Nữ nhi thỉnh an phụ thân.”

Trang Sĩ Dương nhìn thấy Hàn Nhạn đi vào, lông mày nhíu lại, có chút bất mãn nói: “Tại sao lại đến trễ như vậy? Nữ nhi nữa canh giờ trước đã tới rồi. Thân là dòng nữ chính, tại sao có thể bại hoại đến vậy.”

Lời của ông rất nghiêm khắc, không đợi Hàn Nhạn mở miệng, thì Chu thị đã tiếp lời: “Bữa tiệc hôm qua Tứ tiểu thư cũng vì sĩ diện của Trang phủ, thực sự là rất vất vả. Đến muộn một chút cũng không có gì là sai, lão gia không cần phải làm tiểu thư đau lòng.”

Không nói thì thôi, nhắc tới cung yến. Trang Sĩ Dương lập tức nhớ tới chuyện Hàn Nhạn ở trước mặt Hoàng Thượng mà không hề nhắc tới mình. Làm cho ông càng thêm không vui, nhất thời lời càng cay nghiệt: “Hừ, cũng không có chuyện gì lớn. Đùng tự ỉnh là đúng mới tốt.”

Nhìn thấy Hàn Nhạn bị giáo huấn, Trang Ngữ Sơn vẫn bàng quan, trong mắt còn hiện lên tia đắc ý. Hàn Nhạn theo đúng quy cũ, nhẹ giọng nói: “Phụ thân giáo huấn rất đúng. Sao này nữ nhi nhất định sẽ thỉnh an trước nữa canh giờ, nhất định sẽ thống nhất với Ngữ Sơn tỷ tỷ.”

Cùng Trang Ngữ Sơn thống nhất, mà thời gian thỉnh an lại bất đồng. Một người là tiểu thư đứng đầu Trang phủ, lại nói hùa theo thứ nữ. Sắc mặt Chu thị ngày càng thay đổi, cười nói: “Tứ tiểu thư là một người có lòng hiếu thảo. Lão gia tất sẽ biết.”

Hàn Nhạn chỉ cười cười không trả lời, Chu thị thấy thế, ôn nhu nói với Trang Sĩ Dương: “Lão gia, thiếp thân muốn thỉnh cầu một chuyện.”

Trang Sĩ Dương nói: “Chuyện gì?”

Chu thị lườm Hàn Nhạ: “Hôm qua tài thi họa của Tứ tiểu thư vô cùng tốt. Ngữ Sơn thỉnh cầu thiếp, đi thỉnh cầu Tứ tiểu thư. Muốn Tứ tiểu thư dạy nó về thi họa.”

Bàn tay to của Trang Sĩ Dương vung lên: “Chuyện này thì có đáng là gì. Hàn Nhạ, con cả ngày không có chuyện gì làm vậy thì dạy tỷ tỷ của mình đi.”

Trang Sĩ Dương đưa ra một ánh mắt đầy mệnh lệnh, còn ánh mắt của Trang Ngữ Sơn đầy vẻ chờ mong, Hàn Nhạ cười nói: “Chút tài mọn này, Hàn Nhạ đâu dám bêu xấu. Không phải là Hàn Nhạ không muốn, nhưng mà thực sự Ngữ Sơn tỷ tỷ vốn dĩ đã rất xuất sắc, Hàn Nhạ không dám sơ ý. Hay là phụ thân mời tài nữ Yến cô cô nổi danh nhất Kinh Thành tới dạy cho Ngữ Sơn tỷ tỷ. Năm đó phong thái của Yến cô cô không ai theo kịp, cầm kỳ thi qua tinh thông. Dĩ nhiên là còn tinh thông hơn Hàn Nhạ, Chu di nương và Ngữ Sơn tỷ tỷ cầm thấy thế nào?”

Trang Ngữ Sơn không muốn thừa nhận mình thua kém Hàn Nhạ, nhưng mà vẫn muốn học được tài vẽ của nàng. Cho nên chỉ miễn cưỡng đồng ý. Nghĩ lại mình không cần phải học tập dưới trướng của Hàn Nhạ, với lại vị cô cô này còn xuất sắc hơn Hàn Nhạ nhiều, cho nên nàng lập tức trả lời: “Như vậy cũng được...” Nàng còn muốn nói thêm cái gì đó, nhưng nhìn thấy ánh mắt của Chu thị nên rút về. Chu thị nhìn Hàn Nhạ, tuy là đối với lời nói của Hàn Nhạ sinh lòng bất mãn, nhưng mà tên tuổi của Yến cô cô cũng làm cho bà động tâm không thôi. Hàn Nhạ nói không có sai, vị Yến cô cô này tài nghệ đúng là rất tuyệt, nếu Trang Ngữ Sơn có thể học tập được một ít, thì tất nhiên có thể hạ bệ được Hàn Nhạ. Ngày sao cũng sẽ có thêm lợi thế gả vào hào môn.

Quả nhiên trong khoảng khắc, Chu thị liền cười nói: “Để Ngữ Sơn cả ngày làm phiên Tứ tiểu thư, thiếp đây cũng thấy áy náy. Không bằng mở vị Yến cô cô kia tới đi. Chỉ là không biết có thể không cần đi được không...”

Trang Sĩ Dương không thềm để ý phát tay nói: “Chuyện này có gì đâu. Đợi lát nữa ta tiện tay bảo hạ nhân đi đưa thư mời, ngồi chờ tin tốt đi.”

Mục đích đã đạt được, Hàn Nhạ cười nói: “Phụ thân, Nhạ nhi hôm nay có hẹn với Đặng Thiên tỷ tỷ. Xin cáo lui trước.”

Vốn dĩ Trang Sĩ Dương nhìn thấy Hàn Nhạ đứng ở chỗ này đã chướng mắt, nghe vậy thì không kiên nhẫn nói: “Vậy con mau đi đi.”

Hàn Nhạ hành lễ theo quy cũ, rồi cáo lui.

Trên đường trở về Thanh Thu Uyển, Cấp Lam nhin không được mà hỏi: “Tiểu thư, tại sao người lại đề xuất ý kiến hay cho Tứ phu nhân. Yến cô cô tài hoa như vậy mà không đến dạy cho tiểu thư, ngược lại lại có lợi cho bên Cưng Đồng Uyển kia. Ngày sao nếu như địa vị của tiểu thư bị hạ thấp thì làm sao bây giờ?”

Không đợi Hàn Nhạ mở miệng, Thu Hồng đã trầm giọng nói: “Người kia sao có thể so với tiểu thư của chúng ta?”

Hàn Nhạ sửng sốt, rồi cười lên, nhìn thấy bốn phía vắng lặng, mới nói nhỏ: “Hai em biết Yến cô cô là ai không?”

Cấp Lam ngẩn ngơ, rất nhanh đã phản ứng kịp, có chút kinh hỉ nhìn Hàn Nhạ: “Chẳng lẽ...”

“Không phải là người dễ đối phó.” Hàn Nhạ hơi hợt nói: “Ngày thường Ngữ Sơn tỷ tỷ rất rảnh rỗi, dù sao cũng nên làm một chút việc gì đó.”

Cấp Lam nhin không được mà ca ngợi nàng, “Tiểu thư thật thông minh.”

Hàn Nhạ từ chối cho ý kiến.

Hiểu biết của nàng đối với vị Yến cô cô này, chính là nhờ phúc của Chu thị. Kiếp trước, từ khi Hàn Nhạ biết mình phải gả cho Vệ Như Phong, sợ chính mình có điểm gì đó không tốt. Cho nên mới năn nỉ Chu thị mời một vị cô cô đến dạy bảo. Chu thị cũng thật sự vì nàng mà mời một tài nữ trong Kinh Thành, người này chính là Yến cô cô.

Vị Yến cô cô này tài hoa hơn người không phải là giả, đáng tiếc trên đời này tài hoa và phẩm cấp không cùng một thứ hạng. Lúc Yến cô cô còn trẻ thiếu chút nữa là tiến cung làm tú nữ, nhưng mà cuối cùng lại không được bởi vì dung mạo quá bình thường. Bởi vậy nên Yến cô cô rất ghét những nữ tử có dung mạo xinh đẹp, với lại Chu thị còn có ý ‘dận dò’. Cho nên Hàn Nhạn chịu không ít hành hạ, Trang Ngữ Sơn xinh đẹp, sợ là vị Yến cô cô này cho nàng ta ném không ít mùi đau khổ.

Với lại tính tình của Trang Ngữ Sơn rất cao ngạo, sợ là vị Yến cô cô và nàng ta tương lai sẽ có không ít xung đột với nhau. Không biết Trang Ngữ Sơn có thể vì tài hoa mà tạm thời nhân nhượng vì lợi ích của toàn cuộc hay không, hay là bị vũ nhục mà không cam lòng yếu thế. Bất quá chuyện này cũng không liên quan tới nàng.

Trở lại Thanh Thu Uyển, “Tiểu thư, chúng ta có tới phủ Đặng Thượng Thư không?” Thu Hồng dò hỏi.

Hàn Nhạn lắc đầu: “Đi chuẩn bị một chiếc xe ngựa không gây chú ý. Chúng ta đi tới võ quán Thuận Xương.”

Tuy là Cấp Lam kinh ngạc nhưng vẫn theo lời nói của nàng đi tìm một chiếc xe ngựa. Hàn Nhạn thay quần áo bình thường, với thắt lưng màu xanh, bên ngoài chọn áo nhỏ màu hồng bạc, bên trong mặc một chiếc váy trắng. Đầu vẫn búi hai búi tóc như cũ. Nhìn giống như nha hoàn của nhà giàu có.

Nhìn thấy áo ngoài có chút ngắn, Thu Hồng nói: “Tiểu thư, khi nào thì người sẽ đi đến Như Ý Lâu may vài bộ quần áo mới. Mấy bộ này đều đã ngắn hết rồi...”

Lúc này Hàn Nhạn mới chú ý, nhưng mà vẫn không nở. Nhưng bộ quần áo này, đều là mẫu thân lúc còn sống đã làm cho nàng. Từ sau khi mẫu thân qua đời, nàng ăn cơm sinh hoạt như thường ngày. Ngoại trừ nha hoàn bên người và Trần ma ma, thì người trong phủ này cũng không có ai hỏi đến, nàng không khỏi cười khổ: “Không cần. Ta thấy nó vẫn còn rất tốt.”

Thu Hồng có chút do dự: “Thường ngày tiểu thư thường thưởng bạc cho hạ nhân. Nhiều đó cũng đủ làm vài bộ rồi...”

Hàn Nhạn lắc đầu: “Quần áo vẫn còn vừa với ta. Ta mặc mấy bộ này sẽ không xảy ra chuyện gì, trong phủ này một ngày mà không đưa hối lộ cho hạ nhân, thì có thể thành con thiêu thân. Huống chi, ta không hề thiếu bạc...” Nàng cười cười: “Thôi, không nói mấy chuyện này nữa. Chúng ta đi thôi.”

Thu Hồng tìm cho nàng một cái khăn che mặt cẩn thận mang lên, Hàn Nhạn từ trong hòm lấy ra một xấp ngân phiếu bỏ vào trong tay áo. Thời gian gần đây võ quán Thuận Xương đã mở một gian phòng riêng cho nữ tử. Các vị phụ thân lại nhao nhao, lúc này rất náo nhiệt. Hàn Nhạn cũng có nghe thấy, bây giờ nên đi thăm dò tin tức rồi. Cuối cùng Dương Kỳ cũng đón nhận lời đề nghị này của nàng.

47. Chương 47: Sư Phụ Là Sát Thủ.

Xe ngựa chạy trên đường phố Thành Tây, Hàn Nhạn nghe thấy âm thanh huyền ảo của những người buôn bán hàng rong bên ngoài xe ngựa, nhớ tới chút việc mà Cấp Lam nghe được từ nơi dạy học có nữ tử ở võ quán Thuận Xương.

Nam và nữ là hai phái khác biệt, bởi vì thân phận của nữ nhi khá đặc biệt, cho nên có thể tự chọn sư phụ dạy võ ỳnh, như vậy thì miễn đi chuyện thân phận nữ nhân bất tiện.

Khi Dương Kỳ làm chuyện này, mọi người trong Kinh đầu tiên là kinh ngạc, tiếp theo thì trông ngóng, cuối cùng là nóng lòng muốn thử. Nhất là con gái nhà võ, từ nhỏ đã không thích trang sức, chỉ yêu võ trang, muốn mời một vị sư phụ về dạy võ nghệ cũng không có gì là sai. Có người thứ nhất sẽ có người thứ hai, dần dần, nơi dạy võ cho nữ nhi danh tiếng ngày càng lớn, thậm chí so với nơi dạy võ cho nam nhi chỉ có hơn chứ không kém.

Trong lòng Hàn Nhạn thở phào, cho tới bây giờ mọi chuyện nàng lo lắng rốt cục cũng được giải quyết. Ở kiếp trước vào hai năm sao đó, trong Kinh cũng có người mở ra nơi dạy võ cho nữ, nhưng mà người sáng

lập không phải là Dương Kỳ, mà là nhà mẹ đẻ của Trần Quý Phi - Trần Thị Lang. Ngay lúc đó võ quán của nữ nhi cực kỳ náo nhiệt, mà Dương Kỳ lại bị bệnh, từ đó võ quán Thuận Xương liền từ từ suy sụp. Mà Trần Thị Lang dựa vào võ quán của nữ nhi làm lung lay một số quý nhân trong Kinh, cho nên thế lực của Thất Hoàng Tử càng lớn mạnh hơn.

Lúc trước nàng đề xuất với Dương Kỳ về chủ ý này là không muốn để cho thế lực của Thất Hoàng Tử lớn mạnh. Nếu để Dương Kỳ mở trước, ngày sau danh tiếng e là sẽ rất lớn. Chỉ là trước đó nàng vẫn lo Dương Kỳ sẽ không chịu tiếp nhận ý kiến này, nhưng mà cuộc diện bây giờ có thể làm cho nàng cảm thấy yên tâm.

Xe ngựa dừng trước võ quán, Thu Hồng và Cấp Lam đỡ Hàn Nhạn xuống xe ngựa. Bởi vì gần đây thường có nữ nhi tới mời sư phụ, người qua đường cũng coi như không thấy gì. Mở cửa đón tiếp vẫn là tiểu đồng thanh tú đáng yêu lần trước - Tiểu Lý, cậu liếc mắt một cái liền nhận ra Cấp Lam và Thu Hồng. Nghĩ lại thì hiểu rõ Hàn Nhạn chính là vị thiếu nữ giả nam lần trước, gương mặt của cậu đỏ lên: “Cô nương mời đi theo ta.”

Trái lại Hàn Nhạn không có kiêng dè gì, đi theo tiểu đồng rẽ bảy tám vòng đường nhỏ, rốt cuộc cũng đi tới đại sảnh lần trước gặp Dương Kỳ. Mới vừa bước vào đại sảnh, thì thấy Dương Kỳ ngồi ở chính giữa trên chiếc ghế làm bằng cây gỗ Lê thượng đẳng, nhìn thấy nàng ông không mặn không nhạt nói: “Người đến rồi à!”

Hàn Nhạn hành lễ, đứng ở chính giữa nói: “Lão tiên bối. Võ quán của nữ nhi xem ra cũng không tệ.”

Dương Kỳ ngẩng đầu nhìn nàng một cái, giọng điệu không nghe ra là vui hay bực: “Người tới đòi lợi ích sao?”

“Vâng.” Hàn Nhạn đáp lại rõ ràng, làm cho Dương Kỳ không nhịn được mà nhìn nàng chăm chú vài lần, sau một lúc lâu mới thở dài nói: “Trái lại gan của người rất lớn, không giống như là một đứa trẻ.”

Hàn Nhạn mỉm cười: “Lão tiên bối nói đùa.”

Dương Kỳ nhìn chăm chăm vào nàng, nhìn thấy trong mắt của nàng vẫn như cũ lộ ra một sự nhạt nhẽo như lụa trắng, ông có chút thất vọng: “Tuổi còn trẻ như vậy mà đã thâm trầm, cũng không biết là học được từ ai. Cũng được, Tiểu Lý con đi kêu nhóm người dạy võ lại đây.”

Cấp Lam và Thu Hồng liếc nhìn nhau, nhìn thấy tiểu đồng vội vàng rời đi, chỉ trong chốc lát sau, cậu lại dẫn mười mấy nữ nhân đi vào.

“Đây là những vị sư phụ có công phu tốt nhất võ quán, người tự chọn đi.” Dương Kỳ nói rõ ràng.

Hàn Nhạn trầm ngâm nhìn, hơn mười nữ nhân này tư thế đều hiên ngang, oai hùng, quyền cước lưu loát. Chỉ nhìn là lập tức thoát ra một loại khí thế hào hùng, chính trực, trong lòng nàng cũng không tán thưởng vài phần.

Chỉ có hơn mười người, nhưng mà chọn một người thì đúng là vấn đề khó khăn.

Hàn Nhạn dừng lại trước một vị nữ nhân mặc quần áo màu hồng, nữ tử nàng nhìn rất oai phong凛冽, ánh mắt sáng ngời bằng phẳng. Tiểu Lý vội vàng tiến lên giải thích: “Vị này là sư phụ đã theo Tướng Quân từ lâu, công phu cực kỳ tốt.”

Hàn Nhạn im lặng, tiếp tục đi về phía trước, lần này là một vị có làn da ngăm đen, dáng người cường tráng. Tiểu Lý nói: “Hà tiên sinh ở nông thôn làm hộ vệ cho người khác, tài nghệ tốt nên được lão Vương Gia cho làm thị vệ bên người của Vương Phi.”

Vài người kế tiếp đều có tài nghệ thành thạo, kiếm thuật tốt, đao pháp tuyệt vời, hoặc là quyền cước công phu không tệ. Dung mạo xấu, đẹp hoặc là nhìn so với nam nhân không có khác biệt gì. Mà các nàng thân phận cũng không dám làm cho người khác khinh thường. Hàn Nhạn đi tiếp, trong lòng ngược lại nắm chắc, Dương Kỳ dụng tâm như vậy cũng khó trách võ quán của nữ nhi lại lớn mạnh đến vậy.

Hàn Nhạn đi đến người đứng cuối cùng, đột nhiên trong lòng Hàn Nhạn cảm thấy căng thẳng, theo bản năng ngẩng đầu lên nhìn, đối diện với nàng là một mắt trần đầy sát khí.

Đó là một người nữ tử toàn thân mặc toàn quần áo màu đen, dung mạo bình thường ném vào trong đám người cũng sẽ tìm không thấy, dáng người gầy thấp bé, liếc sơ qua thì cũng không có gì đặc biệt. Nhưng mà đều làm Hàn Nhạn sững sờ không phải là mấy cái đó, mà là nhìn nữ nhân bình thường ngày lại có một đôi mắt đầy sát khí.

Đôi mắt kia giống như ao nước đang động lại, nhưng mà tập hợp lại thì nó dày đặc khí lạnh. Nàng đã chết qua một lần nên đối với ánh mắt này có nhạy cảm hơn. Hàn Nhạn nhìn rất rõ ràng, nữ nhân ở trước mặt này không phải là quá bình thường hoặc quá sôi nổi. Mà từ trong đáy lòng sinh ra cảm giác coi thường sinh mạng, đối với cái chết đã luyện thành thói quen.

Tiểu Lý nhìn thấy Hàn Nhạn nhìn người này rất lâu, có chút sốt ruột. Vị Sài sư phụ này tính cách cổ quái, dường như không kết giao với các vị sư phụ khác. Mỗi lần cậu nhìn thấy đều rất sợ hãi, ấn tượng của Hàn Nhạn đối với Tiểu Lý không tệ, cho nên cậu thực sự không muốn bản thân nàng phải nhảy vào trong hồ lửa. Cho rằng Hàn Nhạn bị Sài Tĩnh đứng ở trước mặt dọa tới nỗi phải đứng lại, cho nên cậu mới giải vây: “Cô nương muốn suy nghĩ rõ ràng...”

Lời còn chưa nói xong thì nghe thấy Hàn Nhạn nhìn nữ nhân áo đen, nói khẽ: “Xin hỏi vị sư phụ này. Ngày trước làm nghề gì?”

Nữ nhân đáp lại lạnh lùng: “Sát thủ.” Giọng nói bình tĩnh, không có một tia gợn sóng.

Hàn Nhạn suy nghĩ trong chốc lát, cung kính cúi người hành lễ với nàng ta: “Thỉnh sư phụ dạy công phu cho dân nữ.”

Lời vừa nói ra, mọi người trong sảnh đều cả kinh. Các vị sư phụ còn lại cũng chưa nghĩ tới cuối cùng Hàn Nhạn sẽ chọn vị nào, Tiểu Lý và hai nha hoàn bên cạnh cũng không thể tin được mà nhìn Hàn Nhạn. Dáng vẻ của nữ nhân áo đen này cũng rất đáng sợ, làm sao mà Hàn Nhạn lại chọn nàng ta?

Sài Tĩnh nhíu mày, nhìn Hàn Nhạn cung kính trước mặt có chút khó hiểu, mấp máy môi nhưng không nói chuyện. Mà Dương Kỳ ngồi đó, nghe vậy thì nhìn Hàn Nhạn đầy xa xa, bưng trà lên nhấp một chút.

“Người nghĩ kỹ chưa?” Dương Kỳ nói

Hàn Nhạn trả lời: “Dân nữ đã suy nghĩ rất kỹ.”

“Nếu vậy thì,” Dương Kỳ phát phát tay: “Sài Tĩnh, người làm sư phụ dạy công phu cho vị cô nương này đi.”

Sài Tĩnh ngẩn ngơ phun ra một chữ: “Vâng.”

Sau khi chọn được sư phụ, những người còn lại đều lui ra ngoài. Trong sảnh chỉ còn có ba chủ tớ Hàn Nhạn và Dương Kỳ.

“Tiểu nha đầu, vì sao người chọn nàng?” Dương Kỳ hỏi.

Hàn Nhạn cười nói: “Chỉ cảm thấy hợp ý mà thôi.”

Xem ra nàng không muốn nói lời trong lòng, Dương Kỳ cũng không hỏi lại, chỉ là hỏi: “Khi nào người dẫn đệ đệ của người tới?”

Đầu tiên là Hàn Nhạn sững sờ, sau đó lập tức vui vẻ nói: “Đã nhiều ngày rồi, làm phiền lão tiên bối bận tâm. Hàn Nhạn tính không đưa nó đi.” Từ trong tay áo nàng lấy ra một xấp ngân phiếu: “Thỉnh lão tiên bối nhận lấy.”

Dương Kỳ không nhận ngân phiếu của nàng, chỉ thở dài nói: “Thôi đi. Lão phu mở võ quán cho nữ nhi này cũng đã có nhiều chỗ tốt, làm sao có thể nhận bạc của người. Chi e là... trước đó người cũng không biết rõ lợi hại trong chuyện này.”

48. Chương 48: Gặp Không Thể Chờ

Nội tâm Hàn Nhạn chấn động, suy đoán của Dương Kỳ là ngụ ý chuyện này của võ quán sẽ có thiệt hại vì nó có liên quan tới Thất Hoàng Tử. Nhưng mà không phải bây giờ, Trần Thị Lang ba năm sao nếu mở một võ quán cho nữ tử giống thế này, dĩ nhiên là không đạt được hiệu quả đến vậy. Chẳng lẽ ngài ấy bây giờ đã nhìn ra gì điều gì rồi sao?

Nhưng mà nàng là một khuê nữ, ở trước mặt người ngoài không thể bày tỏ chuyện chính sự của triều đình. Nàng nữa cười nữa không: “Lão tiên bối. Đệ đệ của dân nữ...”

Dương Kỳ gắt gao nhìn chằm chằm nàng một lúc lâu: “Người chọn một ngày nào đó dẫn hần tới đây đi. Nếu như là một người thông minh, lão phu đây cũng không keo kiệt đến nỗi có mấy quyền cước mà không được dạy cho hần.”

Hàn Nhạn phát hiện thái độ Dương Kỳ đối với nàng đã từ từ trở nên tốt hơn, trong lòng cũng cảm thấy vui mừng. Vì thế từ trong túi lấy ra một cái gối nệm: “Đây là tiểu nữ sai nha hoàn làm một cái gối nệm. Lão tiên bối suốt ngày tập võ khó tránh khỏi việc các ngón tay bị tổn thương. Bây giờ đã là mùa đông, ông nội của tiểu nữ từng dùng cái này để giảm bớt đau đớn, nếu các ngón tay không có vấn đề gì thì dùng cái này đặt ở trên đùi cũng có thể chống lạnh. Thỉnh lão tiên bối nhận, không cần khách sáo.”

Dương Kỳ ngẩng ra, Cấp Lam đã mang cái gối đưa lên. Dương Kỳ vừa nhận mới thấy là một chiếc gối da thỏ được làm từ vải xa tanh màu xanh xám, đường may tỉ mỉ, không có hoa văn và màu sắc tươi đẹp nào khác, chỉ có một góc là được sửa thành con Tỳ Hưu (1). Có thể nhìn thấy là chiếc gối này được làm người từ người có lòng. Trong lúc nhất thời ông có chút bối rối.

Cả đời Dương Kỳ chưa bao giờ lập gia đình, dưới gối cũng không có đứa con nào. Giờ giương mắt nhìn lại, thấy vóc dáng Hàn Nhạn nhỏ bé, đáng yêu, nét mặt thận trọng và thông tuệ nhưng có chút không hợp với tuổi thật. Trong lòng ông không khỏi cảm thán, nếu đứa bé vừa thông minh vừa thanh tú này là con gái của mình, thì ông sẽ biến nó thành trái tim của mình, là hòn ngọc quý trên tay, vì điều này mà kiêu ngạo và tự hào.

“Người rất có tâm.” Một lúc lâu sau, Dương Kỳ mới thở dài nói.

Hàn Nhạn đáp lễ lại: “Chỉ là bọn nha hoàn làm, tiểu nữ chỉ nói cũng không dám tham công gì.” Dừng một lát, nàng lại nói: “Một ngày là thầy, suốt đời là thầy. Ngài là sư phụ của đệ đệ tiểu nữ, dĩ nhiên tiểu nữ đối với ngài cũng sẽ cung kính.”

Dương Kỳ cười to: “Ta cũng chưa có đồng ý.”

Tiểu Lý đứng ở một bên ngẩng người ra, Dương đại nhân nở nụ cười. Nhiều năm rồi, ngoại trừ lúc cao hứng đặc biệt thì còn lại những lúc khác ngài đề không có dáng vẻ cười đùa tùy tiện như vậy. Nhưng mà hôm nay ngài lại thoải mái đến vậy, ánh mắt của cậu không khỏi liếc về phía Hàn Nhạn, trong lòng như đang suy nghĩ gì đó.

Hàn Nhạn mỉm cười không nói.

Từ biệt Dương Kỳ, Hàn Nhạn tìm được Sài Tĩnh đang chờ trong sân nhỏ dành để huấn luyện. Cho dù lúc này, giữa hai người đã có quan hệ thầy trò, nhưng mà khi nàng gặp Sài Tĩnh thì vẫn có chút rét run.

Sài Tĩnh bình tĩnh nhìn nàng nói: “Khi nào thì bắt đầu?”

Đây là hỏi nàng khi nào thì có thể bắt đầu dạy võ. Hàn Nhạn suy nghĩ, vẻ mặt nghiêm nghị nói: “Ngày mai.”

Sài Tĩnh có chút ngạc nhiên, các vị tiểu cô nương đều không muốn học võ công, ngoại trừ những thiên kim nhà Tướng. Bây giờ ở trong Kinh các nữ tử đến võ quán giống như là thủy triều, có rất nhiều tiểu như nhao nhao bắt chước. Có bao nhiêu người muốn được học, không cần nói cũng biết. Hàn Nhạn chọn nàng làm sư phụ đã là ngoài dự liệu, bây giờ nhìn nàng gấp gấp đến vậy rốt cuộc là vì sao?

Hàn Nhạn lại nói: “Sư phụ. Nhạn nhi có một yêu cầu hơi quá đáng?”

Sài Tĩnh nghe thấy cách gọi của nàng, vẻ mặt có chút khê động: “Nói đi.”

“Người trong nhà Nhạn nhi không biết chuyện Nhạn nhi tập võ. Sư phụ có thể mỗi ngày thức dậy vào sáng sớm canh năm, dạy võ cho Nhạn nhi ở sau đỉnh núi thành Phía Tây không?”

Sài Tĩnh quay lại nhìn chăm chăm vào nàng, “Canh năm?”

Hàn Nhạn cuối đầu: “Đã quá rầy mộng đẹp của sư phụ. Thật hổ thẹn.”

“Vô sự.” Sài Tĩnh thu hồi cảm xúc, “Người tập võ không có mộng đẹp, chỉ là sợ người chịu khổ thôi.”

Hàn Nhạn thở dài một tiếng: “Nếu như chịu khổ có thể giữ được mạng, cả đời khổ có gì mà phải ngại?”

Lời vừa nói ra, Sài Tĩnh cảm thấy có chút kinh ngạc, trên mặt cũng biểu hiện ra cảm xúc. Chỉ là nhìn thấy tiểu cô nương này gương mặt sáng sủa, mà cảm thấy mình nhìn không thấu.

“Như vậy thì ngày mai gặp.” Im lặng một lúc, Sài Tĩnh gật đầu với Hàn Nhạn, sau đó xoay người rời đi.

Hàn Nhạn nhìn bóng của nàng lảo đảo nói: “Vị sư phụ này, thật là... đặc biệt.”

Cấp Lam nói: “Nhìn rất đáng sợ. Tiểu thư, người thật sự muốn để nàng dạy võ sao?”

Hàn Nhạn lắc đầu: “Có gì đáng sợ, chỉ là một người từng trải thôi. Hai em phải nhớ, chuyện này không thể để cho bất luận người nào biết, kể cả ma ma cũng không được nói.” Nhất định Trần ma ma sẽ không đồng ý, nhất là khi nàng lại chọn người sư phụ như vậy.

Cấp Lam gật đầu liên tục, nhưng mà Thu Hồng không nhịn được lại nói: “Tiểu thư, vì sao lại gấp gáp đến vậy?”

Hàn Nhạn nhìn về nơi xa nói: “Thu Hồng, rất nhanh sẽ tới giao thừa thôi?”

Cấp Lam nhanh nhẹn nhanh miệng nói: “Còn hai mươi ngày nữa. Tiểu thư có nên mua sắm một ít quần áo và trang sức mới không?”

Hàn Nhạn cười âm thầm, “Không cần đến lúc đó tự nhiên sẽ có một phần đại lễ cho ta.”

Cấp Lam có chút khó hiểu, nhưng mà thấy Hàn Nhạn không muốn nói nên đành thôi. Thu Hồng chú ý về mặt của Hàn Nhạn đột nhiên trở nên rất kỳ lạ, như là rơi vào trong hồi ức, mà cũng không phải là hồi ức tốt đẹp gì. Con người chợt lóe lên vẻ thống khổ, sau đó tràn đầy lạnh lùng. Đường như mọi chuyện trên thế gian này không còn quan trọng nữa. Hận ý như ẩn như hiện này giống như là một loại ảo giác, chớp mắt lại là không thấy rồi.

Hận?

Cùng một ngày vào Đại Tông năm mười ba, vào đêm tất niên, Trang Hành Nhạn và Trang Ngữ Sơn lên núi bái Phật trở về. Nhân lúc còn sớm bọn họ và Chu thị ngồi xe ngựa đi dạo hội Hoa Đăng. Không ngờ lại gặp sơn tặc, Trang Hàn Nhạn bất hạnh bị bắt, Trang Ngữ Sơn may mắn chạy thoát. Chu thị báo quan, quan phủ phong tỏa cả thành truy lùng hai ngày hai đêm cuối cùng Chu thị và thị vệ đã dẫn Trang Hàn Nhạn về Trang phủ. Sơn tặc một lưới bị bắt hết.

Trong lòng Hàn Nhạn trở nên lạnh lùng, ngày đó nàng vĩnh viễn cũng sẽ không quên, nàng bơ vơ không nơi nương tựa. Sau đó nhìn thấy người thân thì toàn tâm toàn ý ỷ lại. Đêm người sắp xếp mọi chuyện trở thành ân nhân của mình, đối đãi thiệt tình, cũng không nghĩ mình bị người khác lừa dối trong lòng bàn tay.

Nhờ Chu thị dẫn dò với quan phủ. Cho nên quan phủ mới tận tâm tận lực làm cho toàn thành trên dưới đều biết chuyện Trang tứ tiểu thư Trang phủ bị sơn tặc bắt đi. Từ đó về sau, các quý phụ nhân muốn chọn rể cho con trai của mình sẽ không nghĩ tới Trang tứ tiểu thư. Thanh danh nữ tử đã bị hủy, còn ai muốn nữa?

Con người của Hàn Nhạn sụp xuống, người quản lý Kinh Thành này là Doãn Tri Phủ. Bởi vì hết lòng trung thành mà được Trang Sĩ Dương khen ngợi, con đường làm quan được phong lên làm ngũ phẩm, cũng coi như là công đức viên mãn rồi. Nếu không phải nàng lệnh cho Cấp Lam lên đi hỏi thăm, thì không biết hóa ra Doãn Tri Phủ và Chu thị là bà con xa. Chỉ e là mọi người ở trong Kinh này chỉ xem đây là chuyện trùng hợp mà thôi.

Chu thị đúng là không để cho chính mình chịu thua thiệt. Một mũi tên đã bắn mấy con diều rồi hả? Chuyện sơn tặc, phá hủy thanh danh của nàng, ở trước mặt mọi người thì được dán cho cái danh kẻ mẫu hiền lành, lấy được sự tin tưởng của nàng, lại còn tự mình bắt tay với bà con họ hàng của mình.

Cho nên Hàn Nhạn mới phải vội vã đi tìm sự phụ. Bởi vì, nàng không còn thời gian nữa rồi.

Chú thích:

(1) Tì hưu (): con gấu trắng (bạch hùng), một giống thú rất mạnh, cho nên đời xưa các dũng sĩ gọi là tì hưu.

49. Chương 49: Châm Ngòi Ly Gián.

Gần tới năm mới, cảnh tượng trong Kinh Thành đều rất náo nhiệt, từng nhà đều treo lòng đèn màu đỏ ở trước cửa, bọn người hầu vội vàng dán các câu đối xuân. Nữ nhân của gia đình phú quý thì vội vàng may quần áo và làm trang sức mới, các quản gia thì đi mua thức ăn, vì bữa cơm giao thừa mà chuẩn bị tỉ mỉ.

Trang Sĩ Dương bảo Đỗ ma ma tới hỏi Hàn Nhạn có muốn mua gì không. Còn đặc biệt cố ý mời Như Ý Lâu tới đo dáng người mà may quần áo cho Hàn Nhạn. Hàn Nhạn thuận miệng hỏi, mới biết được thì ra là Chu thị đề cập với Trang Sĩ Dương.

Hàn Nhạn cười cười: “Chu di nương thật có tâm. Tỷ muội trong phủ chúng ta nên đối xử bình đẳng, làm phiên ma ma dẫn sự phụ này tới may cho Tam tỷ vài bộ quần áo mới. Phụ thân mà biết cũng sẽ khen ngợi Chu di nương biết rõ đạo lý.”

Đỗ ma ma là người sống lâu năm trong Trang phủ, lúc trước đã là người hai mặt, gió chiều nào theo chiều đó. Năm đó mẫu thân ở trong phủ không được sủng ái với lại người dễ bị khi dễ, cho nên bà ta đến lấy lòng Mị di nương, không biết đã gây ra bao nhiêu khó khăn ấu thân. Bây giờ Chu thị vào phủ, Đỗ ma ma thấy Trang Sĩ Dương có ý định nâng đỡ Chu thị làm chánh thê, bây giờ bắt đầu phục tùng Chu thị rồi. À không, bây giờ bà ta đã coi mình là người của Chu thị mà đi truyền lời.

Hàn Nhạn nói xong thì bưng ly trà lên uống, không hề liếc nhìn Đỗ ma ma một cái. Đỗ ma ma từ trước tới nay biết rõ Hàn Nhạn ở trong lòng Trang Sĩ Dương hoàn toàn không có địa vị gì, vừa yếu đuối vừa dễ bị khi dễ, cho nên cũng không tôn trọng nàng. Bây giờ nghe thấy lời phân phó của Hàn Nhạn mà trong lòng cũng không thích gì. Lại nhìn thấy thái độ Hàn Nhạn không thèm để mình vào trong mắt, trong lòng lại càng tức giận, thuận miệng nói: “Lão nô chỉ truyền lời, không dám tự ý quyết định.”

Hàn Nhạn cũng không nói gì, vẫn dùng trà như cũ, trên mặt không có bất kỳ biểu cảm gì. Lúc đầu Đỗ ma ma còn có chút vênh vao, nhìn thấy thái độ của Hàn Nhạn thì không hiểu lắm, thậm chí trong lòng còn có chút không yên. Lén nhìn trộm dáng vẻ của Hàn Nhạn, thấy nàng cúi đầu thưởng thức trà, khuôn mặt dịu dàng, so với vẻ đẹp của Trang Ngữ Sơn hùng hổ dọa người thì hoàn toàn khác biệt, đó là một loại trong sáng thuần túy, giống như là một nụ hoa còn nhỏ mới nở, dĩ nhiên cũng sẽ có vài phần diễm lệ. Bây giờ thì lại không thấy rõ lắm, nhưng mà tới cùng thì sẽ nở thành cái gì?

Hàn Nhạn im lặng một lúc lâu, sau đó mới từ từ nói: “Ma ma cũng đừng nói như vậy. Trong phủ này, người làm sao mà chỉ có thể là người truyền lời? Nói cho cùng thì người vẫn là người hầu bên cạnh phụ thân ta, lời nói rất quan trọng.”

Đỗ ma ma cảm thấy được lời nói của Hàn Nhạn có chút kỳ lạ, nhưng lại không biết vấn đề nằm ở đâu. Nghe thấy sự ca tụng trong lời nói của Hàn Nhạn, không tự chủ được mà có cảm giác nhẹ nhõm, ngoài miệng thì nói: “Tứ Tiểu Thư đừng nói vậy. Lão nô là được lão gia để mắt...”

Hàn Nhạn mỉm cười: “Đúng rồi, trước kia ở trước mặt mẫu thân, không phải Đỗ ma ma thường xuyên thay mẫu thân quyết định hay sao? Bây giờ lại cam tâm làm người truyền lời cho Chu di nương, phúc khí của Chu di nương thật sự là quá tốt.”

Giống như một gáo nước lạnh dội lên đầu, vẻ mặt của Đỗ ma ma biến đổi, đột nhiên bà tỉnh táo lại. Nhìn Hàn Nhạn cười khanh khách dùng trà, vậy mà trong lòng không kèm được mà run rẩy: “Tứ Tiểu Thư làm nô tỳ khó xử, nô tỳ...”

Hàn Nhạn nhè nhàng cười rộ lên, nói với Cấp Lam và Thu Hồng đang đứng bên cạnh: “Lá gan của Đỗ ma ma cũng thật nhỏ. Ta nói bà là người truyền lời, mới vừa rồi các em đều nghe thấy, câu đó là chính Đỗ ma ma nói. Bây giờ thì nói ta làm bà khó xử, ai không biết còn tưởng rằng tiểu thư ta - con chính thê muốn gây sự, làm khó dễ người hầu. Nếu không phải ta biết Đỗ ma ma là một người trung thành, thì còn tưởng rằng Đỗ ma ma có ý muốn hại ta.” Nói xong nàng nhìn thoáng qua Đỗ ma ma, giữa hai hàng lông mày hiện lên cảm xúc không rõ ràng.

Cấp Lam hiểu ý, ngay lập tức tiếp lời: “Còn không phải sao. Ai không biết còn tưởng rằng Đỗ ma ma là một tiểu nhân tính toán, muốn cố ý làm hỏng thanh danh của tiểu thư nhà chúng ta!”

Đầu Đỗ ma ma đầy mồ hôi, đột nhiên cảm thấy được Tứ Tiểu Thư này trở nên rất khó đối phó, đứng cạnh nàng ta đều có thể cảm nhận được một sự áp bức đè lên. Ngay lúc này, ở cửa đột nhiên truyền tới một âm thanh dịu dàng: “Đang nói cái gì về làm xấu danh tiếng?”

Hàn Nhạn giương mắt thì thấy Chu thị, Trang Ngữ Sơn và nha hoàn bên cạnh đang từ từ đi tới. Người đi sau cùng chính là Trang Sĩ Dương.

Hàn Nhạn vội vàng đứng dậy, cười nghênh đón: “Phụ thân, Chu di nương, Ngữ Sơn tỷ tỷ.”

Mỗi lần Chu thị nghe được ba chữ ‘Chu di nương’ từ trong miệng Hàn Nhạn thì sẽ cảm thấy như có hàng vạn cọng sâu nhỏ đang gặm tĩa trong lòng, khó chịu muốn chết. Nhìn thấy ý cười trong mắt Hàn Nhạn, càng cảm đó thấy tuyệt đối là một sự châm chọc. Nhưng sau đó bà lại cười thêm ôn nhu: “Mới vừa rồi nghe các người nói cái gì thanh danh? Ai muốn phá hoại thanh danh của tứ tiểu thư?”

Hàn Nhạn còn chưa kịp nói, thì Cấp Lam đã đứng bên cạnh nói: “Chín là nữ nhân gian xảo tính toán này, ý mình là nhũ mẫu của lão gia mà lại dám lấy danh nghi Tứ phu nhân đi hãm hại tiểu thư!”

“Cấp Lam!” Hàn Nhạn hét lên, sau đó giống như có lỗi nhìn Trang Sĩ Dương cười nói: “Chỉ là một hiểu lầm nho nhỏ thôi. Đỗ ma ma là người bên cạnh phụ thân, làm sao lại có ý nghĩ muốn hãm hại con? Phụ thân cũng sẽ không tin, có đúng không?” Nói xong thì nàng cười cười, chỉ là nụ cười này có chút miễn cưỡng, rơi vào trong mắt người khác thì là đáng vẻ bị ủy khuất mà không dám nói.

Trang Sĩ Dương xấu hổ ho hai tiếng: “Ta dĩ nhiên sẽ không để cho người khác khi dễ con.”

Chu thị có chút bối rối nhìn thoáng qua Trang Sĩ Dương, tuy là ông ấy cũng không thích nữ nhi này, nhưng mà ở ngoài mặt cũng không thể quá đáng. Đỗ ma ma làm chuyện này thế nào bà cũng bị liên lụy? Nhớ lại thì bà liếc mắt trừng Đỗ ma ma một cái.

Ở trong phủ Đỗ ma ma đã quen hoành hành ngang ngược, sau có thể chịu được loại ủy khuất này. Nhất là sự ủy khuất này còn bị một tiểu thư không được sủng ái ban cho, lúc này cũng có chút tức giận: “Lão gia. Nô tỳ thật sự không tâm tư như vậy đối với Tứ Tiểu Thư.”

Hàn Nhạn trừng mắt nhìn: “Đỗ ma ma, người làm sao vậy? Ta và phụ thân nói người không sai, chỉ là hiểu lầm thôi. Bây giờ chẳng lẽ người muốn bản tiểu thư nhận lỗi với người, người mới hài lòng?”

Dòng nữ chính mà phải giải thích với người hầu, còn ra thể thống gì! Trang Sĩ Dương là người chú trọng quy củ, trong lúc nhất thời thì âm trầm nhìn thoáng qua Đỗ ma ma. Đỗ ma ma sợ tới mức vội vàng ngậm miệng, trong lòng vừa cảm phẫn vì tâm cơ của tứ tiểu thư tốt, vừa nghi ngờ khi nào mà Hàn Nhạn đã trở nên lợi hại đến vậy rồi. Không ngờ Hàn Nhạn lại tiếp tục nói: “Nói ra thì từ trước tới giờ Đỗ ma ma và Mị di nương cũng rất thân thiết. Đã lâu rồi không nhìn thấy Mị di nương, rất nhanh sẽ tới đêm giao thừa, phụ thân không ngại để cho Mị di nương được ra khỏi viện đi lại chút. Nhất định là trong lòng Đỗ ma ma cũng rất cao hứng, có đúng không?”

Lời vừa nói ra, thì ba người ở giữa sân đều cứng đờ.

Trong lòng Chu thị muốn tìm đường chết cho Hàn Nhạn trăm ngàn lần rồi, bây giờ tha cho Mị thị, thì bản thân mình lại thêm một đối thủ phiền phức. Mà sau khi trải qua chuyện lần trước, Mị thị đã hận bà tới tận

xương tủy, chỉ sợ sẽ gây ra nhiều thủ đoạn hơn.

Đồ ma ma chột dạ không thôi, lời của Hàn Nhạn ý nói bà và Tam phu nhân là cùng một bè, khó trách chuyện Chu thị sinh lòng nghi ngờ. Nếu như Tam phu nhân biết bà lấy lòng Tứ phu nhân, đương nhiên sẽ không để cho bà sống dễ chịu. Cứ như vậy thì sẽ mất lòng cả hai bên.

Trang Sĩ Dương nghi ngờ, nữ nhi của mình càng ngày càng nhanh trí và thâm trầm, làm cho ông nổi lên sự cảnh giác. Lần này cũng không ngoại lệ, khi nào thì Hàn Nhạn và Mị thị đã có quan hệ như vậy?

Hàn Nhạn cũng giả vờ làm ra vẻ cảm phần nhìn Chu thị, đáng vẻ không ưa nhau. Trang Sĩ Dương trong lòng cũng cảm thấy có chút trống trải, e là ông đã không còn thích Chu thị, nên muốn tìm Mị thị để cùng nhau đối phó Chu thị.

Hậu phương của ông không thể để ột người độc quyền, Trang Sĩ Dương cũng rất lâu rồi không ném trái qua thân thể xinh đẹp của Mị thị. Vì vậy mà vui vẻ thuận nước đẩy thuyền, giả vờ suy nghĩ một lát rồi nói: “Con nói cũng có lý. Nếu đã sắp tới năm mới thì miễn hình phạt giam cầm của nàng ta đi.”

50. Chương 50: Giả Vờ Có Thai

Trong lòng Chu thị tức giận muốn chết, nhưng mà lại không thể biểu hiện ra bên ngoài. Ngày trước bà và Trang Ngữ Sơn đã cố sắp xếp cho Trang Sĩ Dương ở trong viện của mình, từ đó Trang Sĩ Dương và cơ thiếp trong phủ cũng không có qua lại gì nhiều. Nói trắng ra thì là bà muốn độc sủng. Bây giờ đã vào Trang phủ, Vân di nương thì như có như không, chỉ còn có một Mị thị tranh sủng với bà. Nữ nhân người Hồ Cơ đó quyền rũ thật dễ tiện, không quan tâm Trang Sĩ Dương nâng đỡ nàng thành chính thê.

Vốn tưởng rằng chính mình có thể làm đại phu nhân của Trang phủ là có thể tùy ý gây khó dễ cho bà ta. Nhưng mà Trang Sĩ Dương lại chậm chạp không chịu nâng đỡ bà làm chính thê. Con nhỏ người Hồ Cơ đó nếu như được sủng ái thì địa vị của bà sẽ bị hạ thấp, như thế một khi mà bà bị thất sủng thì mọi chuyện bà tính toán được làm chánh thê hoàn toàn thất bại rồi.

Ánh mắt bà chuyển sang Trang Ngữ Sơn. Chu thị cảm thấy có chút an ủi, cũng may mình còn có một lợi thế nữa. Mị thị không có con nói dối, mà bà thì có Ngử nhi.

Trang Ngữ Sơn không phụ kỳ vọng của Chu thị, kéo tay Trang Sĩ Dương bắt đầu làm nũng: “Phụ thân, cũng sắp đến tết rồi. Ngử nhi đã làm cho phụ thân một đôi giày, chờ lát nữa nữ nhi bảo Vân nhi mang đến cho người.”

Trang Sĩ Dương nghe vậy thì cười to lên, trên mặt hiện lên vẻ sủng ái: “Tốt. Ngử nhi quả thực rất hiểu chuyện, không uổng công phụ thân yêu thương con nhất.”

Hàn Nhạn thờ ơ nhìn, con gái chính thê con đang đứng đây. Mà Trang Sĩ Dương có thể nói ra ba chữ ‘yêu thương nhất’ với thứ nữ. Đúng là trước mặt các hạ nhân tấp vào mặt nàng, nhưng mà Hàn Nhạn chỉ mong Trang Sĩ Dương càng ngạo mạn càng tốt. Không biết khi Ngự sử mang chuyện này nói với Hoàng Thượng, một Trang Sĩ Dương sủng thiếp diệt thê, thì Trang Sĩ Dương sẽ có biểu tình gì.

Trang Ngữ Sơn xấu hổ cười, dịu dàng trả lời: “Tài nghệ của Ngử nhi không tốt. Phụ thân đừng chê cười.”

Trang Sĩ Dương cười to: “Làm sao có thể? Ngử nhi tặng giày cho phụ thân, phụ thân cũng không thể để Ngử nhi tay không mà về. Đến cuối năm, muốn gì thì cứ việc mua để phòng kế toán trực tiếp chi trả là được rồi.”

Hàn Nhạn dường như muốn cười lạnh, Trang Ngữ Sơn từ chối vài câu, Chu thị cười nói: “Tứ tiểu thư cũng đi cùng đi. Chọn mấy món trang sức.”

Lời này nói xong, giống như nàng nhờ phúc của Trang Ngữ Sơn mà nàng mới có được trang sức. Hàn Nhạn cũng không giận, cười khanh khách nói: “Đa tạ phụ thân, hay là mời luôn Tam tỷ đi? Đều là thứ nữ, không thể nặng bên này mà nhẹ bên kia.”

Nụ cười của Chu thị cứng đờ, đều là thứ nữ. Hàn Nhạn nói lời này giống như xát muối vào vết thương của bà, cắn chặt răng, cuối đầu nói: “Lão gia, người thấy thế nào?”

Trang Sĩ Dương nghe thấy trong lời của Hàn Nhạn có ý châm chọc, không khỏi nhìn nàng đầy xấu xa, phất tay áo mà nói: “Theo ý con đi.” Giọng điệu có chút bất mãn.

Trang Ngữ Sơn dĩ nhiên cũng tức giận không thôi, ở Trang phủ này nàng là người được sủng ái nhất. Còn Trang Cầm kia thì lại không là gì, dựa vào gì mà có thể so sánh với mình. Nhìn thấy dáng vẻ ôn hòa của Hàn Nhạn, trong lòng hận đến muốn xé nát gương mặt tươi tắn của nàng ta.

Hàn Nhạn vui vẻ nói: “Thực sự là quá tốt.”

Gương mặt Chu thị có chút khó coi, đợi lúc bốn người rời khỏi. Hàn Nhạn nhìn ngoài sân, nụ cười trên mặt từ từ phai nhạt.

Cấp Lam tức giận nói: “Lão gia thực sự là quá bất công. Thiên vị bên Cũng Đồng Uyển, coi họ bây giờ kiêu ngạo thành gì rồi?”

Hàn Nhạn lắc đầu: “Nếu chỉ là kiêu ngạo thì chưa đủ để gây nên sợ hãi. Chuyện ta muốn em làm đã làm tốt chưa?”

Cấp Lam vội vàng nói: “Chuyện tiểu thư phân phó, đã làm tốt rồi... Chỉ là, Nhị phu nhân sẽ làm vậy sao?”

Hàn Nhạn cười cười: “Bà ta nhất định phải làm như vậy. Bởi vì, bà ta cũng không còn thời gian rồi.”

Bên trong vườn của Phù Dung Viên, Mị di nương mặc quần áo toàn màu lam nhạt, bên trên được thêu thêm những đóa hoa đào màu hồng đào nở rộ, trải dài theo làn váy bên eo. Eo nhỏ được buộc bởi đai lưng rộng rãi màu đỏ tươi, thắt lại thành một cái nơ hình con bướm. Màu sắc tươi đẹp có chút khí, càng có dáng vẻ của một mỹ nhân. Lộ ra làn da trắng nõn, ngũ quan xinh đẹp, quyến rũ động lòng người.

Kiều Mộng Hỉ nói: “Phu nhân, lão gia đã miễn hình phạt giam cầm của người rồi. Bắt đầu từ hôm nay người có thể tùy ý đi lại trong phủ rồi.”

Mị di nương vừa nghe xong, gương mặt liền lộ ra một tia vui mừng, vội vàng hỏi: “Lão gia nhớ ta sao?” Nói xong thì ngược cổ lên nhìn xung quanh: “Có phải lão gia tới Phù Dung Viên rồi không?”

Kiều Mộng cúi đầu, nhỏ giọng nói: “Là Tứ tiểu thư thỉnh cầu lão gia.”

Hàn Nhạn? Động tác của Mị di nương cứng đờ, sắc mặt dần trầm xuống. Lúc này Hàn Nhạn lại cầu tình thay bà, đúng là khiến người khác ngạc nhiên. Theo lý mà nói thì bây giờ bà đang thất sủng, không phải là Hàn Nhạn nên tránh sao? Thay một người đang thất sủng cầu tình, trừ khi... Chu thị ở trong phủ đã càng ngày càng ngang ngược rồi.

Nghĩ tới đây, bà liền cảm thấy căng thẳng, nói với nha hoàn bên cạnh: “Con tiện nhân đó vẫn quần lầy lão gia sao?”

Kiều Mộng cẩn thận nói: “Mấy ngày gần đây lão gia... đều ngủ ở Cũng Đồng Uyển.”

Chuyện này trong dự liệu, nhưng mà khi lọt vào tai, bà vẫn cảm thấy khó chịu. ‘Bốp’ một tiếng, ly trà trong tay bị ném vỡ trên mặt đất. Sắc mặt Mị di nương trắng bệch: “Ồ ly tinh!”

Kiều Mộng nhìn chủ tử nhà mình, cắn cắn môi, hạ quyết tâm nói: “Phu nhân. Nếu còn tiếp tục như vậy nữa, thì có khả năng bên Cũng Đồng Uyển kia sẽ có thai...”

Địa vị của nàng còn đâu! Mị di nương giận dữ nói: “Ta biết! Nhưng mà bây giờ còn có biện pháp gì?” Lão gia sủng ái con tiện nhân kia, còn mình vì lần trước mà bị lão gia xa lánh. Bây giờ muốn hòa nhau một ván, nói thì dễ mà làm thì khó.

Kiều Mộng bước lên một bước: “Phu nhân, việc này cũng không có gì khó. Chỉ cần phu nhân mang thai con nối dòng trước, thì tự nhiên lão gia sẽ sủng ái người. Bây giờ lão gia chỉ có một vị công tử, nếu như phu nhân có thể vì lão gia sinh thêm một vị tiểu công tử, thì Chu thị sẽ không đấu lại người.”

“Nói đùa.” Mị di nương thở hổn hển, “Nếu như ta có thể sinh được thì đã sinh từ lâu. Nhiều năm như vậy còn chưa có, đi đâu mà tìm ra đứa con trai?”

Kiều mộng nhìn ngoài cửa sổ, xác định không có ai, mới hạ giọng nói: “Nô tỳ nghe nói trong cung có một loại bí dược. Ăn vào lập tức có thể tạo thành mạch tượng có thai. Tình hình bây giờ rất bất đắc dĩ, nếu như phu nhân ăn được này vào, làm bộ có hỉ mạch. Mười tháng sau từ ngoài ôm một đứa trẻ trở về thì được rồi. Nếu như trong lúc đó mà phu nhân có thai thiệt thì càng tốt chứ sao.”

Mị di nương nghe Kiêu Mộng nói xong cũng không lộ ra vẻ vui mừng gì, chỉ hỏi: “Người nghe từ chỗ nào?”

Thân thể Kiêu Mộng run lên, “Là Tiểu Hồng ở phòng giặt đồ lúc bắt chuyện với nô tỳ nói ra. Tiểu Hồng có một tỷ tỷ làm tỳ nữ ở trong cung. Chuyện này thấy không ít.”

Thấy Mị di nương không trả lời, Kiêu Mộng lại nói khẽ: “Phu nhân xem...”

“Để ta nghĩ lại.” Mị di nương ngắt lời nàng, tuy nói như vậy nhưng mà vẻ mặt có chút dao động. Đường như đó với ý định này có chút tiếp nhận. Kiêu Mộng cũng không nói gì thêm, dọn dẹp đồng mảnh sứ vụn.

Cùng lúc đó, Cấp Lam cầm một túi bạc tới tìm một nô tỳ ăn mặc áo mà vàng bạc rỏ tiền về mặt đầy kinh sợ, đó chính là Tiểu Hồng. Khi nàng ta nhìn thấy Cấp Lam vội vàng cúi đầu.

Cấp Lam đem bạc vụn đặt ở trên tay nàng: “Nhớ kỹ. Chuyện này không được để người khác biết, nếu không có chuyện gì không ai cứu được người đâu.”

Nô tỳ đó nghe vậy thân thể run lên, nhưng vẫn kiên định trả lời: “Tiểu Hồng cái gì cũng không biết.”

Cấp Lam hài lòng gật đầu: “Mau cầm lấy bạc đi xem bệnh cho phụ thân người đi.”

51. Chương 51: Đi Lên Chùa Trên Núi

Những ngày yên ổn trôi qua rất mau, đảo mắt một cái đã tới đêm giao thừa.

Ngày này năm trước, mẫu thân vẫn còn sống, năm nay thì cảnh còn người mất. Trang phủ lại không vì một chủ mẫu qua đời mà làm ảnh hưởng đến mọi chuyện, ngược lại có Chu thị nhúng tay vào, mọi chuyện trở nên rất náo nhiệt.

So với lồng đèn đỏ treo trước cửa Cũng Đồng Uyển thì Thanh Thu Uyển cái gì cũng không có, duy nhất chỉ có một câu đối xuân do chính Hàn Nhạn tự tìm giấy đỏ viết: xuân vũ tì tì tú vạn vật hồng mai điểm điểm nhuận giang sơn hoành phê: xuân ý áng nhiên.

Cấp Lam ngại câu đối này viết quá tầm thường, nhưng mà trái lại thì Thu Hồng lại cực kỳ thích. Hàn Nhạn cười mà không nói, khi mẫu thân còn sống, mỗi khi viết câu đối xuân đều có ý nghĩ cao xa, nhưng lại chứa một tia đau buồn. Hàn Nhạn biết trong lòng mẫu thân đau khổ, bây giờ đến nàng rơi vào cảnh bốn bề đều là địch, tâm trạng trở nên rất khác biệt. Cái gì ý nghĩ cao xa, cái gì tài danh lan xa, đều là gặt người, không bằng làm một câu tầm thường, vui vẻ giữ lấy những ngày tốt đã qua.

Chỉ là muốn sống vui vẻ thì sợ là càng khó. Bao nhiêu người nhìn chằm chằm vào cái vị trí dòng nữ chính này, Minh nhi lại không được Trang Sĩ Dương sủng ái, có thể nói, nàng ngoại trừ biết được tương lai thì không có lợi thế gì hết.

Trước mắt chỉ có thể tận dụng sự việc mình biết được trước tương lai, mà biến hóa cho nó thành thứ có lợi ỉnh.

Trang Sĩ Dương kêu gã sai vặt truyền lời bảo Hàn Nhạn đi tới đại sảnh nói chuyện, Hàn Nhạn dẫn theo Thu Hồng, vừa đến đại sảnh thì đã thấy Chu thị và Trang Ngữ Sơn đã ở đây. Trang Sĩ Dương thấy nàng đi vào, trầm giọng nói: “Nhạn nhi, ngày mai Ngữ nhi muốn đi chùa dâng hương cầu phúc. Con hãy đi cùng nó đi.”

Lời nói giống như đúc, giống như thời gian đã đảo ngược, giống như quay trở về trước kia, khoảng khắc mà nàng bị sơn tặc bắt đi. Tay Hàn Nhạn nắm chặt lại thành quả đấm, trong lòng không khỏi có sự kích động và hưng phấn, ngày mai là một bước ngoặt của đời nàng, có thể tránh hay không, là phúc hay họa, đều phải nhờ chính nàng.

Hàn Nhạn ngẩng đầu, Chu thị đang tha thiết nhìn nàng, thấy Hàn Nhạn không lập tức trả lời, nên tiếp tục nói: “Ngày mai thiếp thân và lão gia phải chuẩn bị yến tiệc niên kỷ trong phủ nên không thể nào đi theo. Ngũ nhi cũng là nữ nhi của lão gia nên cũng rất lo lắng, cho nên mới mời Tứ Tiểu Thư đi cùng để có gì thì chăm sóc lẫn nhau.”

Trong lòng Hàn Nhạn cười lạnh, lúc trước nàng trả lời như thế nào nhỉ? Khi Trang Sĩ Dương nhắc tới đề nghị này nàng lập tức đồng ý, thậm chí còn bàn bạc và chuẩn bị cùng với Trang Ngữ Sơn.

“Thì ra Nhạn nhi lợi hại đến như vậy. Ngũ Sơn tỷ tỷ xuất phủ không cho thị vệ đi theo, muốn Nhạn nhi đi cùng mới yên tâm.”

Lời vừa ra khỏi miệng Hàn Nhạn, Chu thị liền biết mình đã nói sai, trong lời nói của Hàn Nhạn có sự châm chọc để bà tức giận. Đúng là không thể phản bác, đành phải đưa mắt cầu cứu Trang Sĩ Dương.

Gương mặt của Trang Sĩ Dương trầm xuống: “Nàng là tỷ tỷ của người, trong lúc này tỷ muội tại sao không thể chăm sóc lẫn nhau? Không cần nói, sáng mai người đi cùng với Ngũ nhi!”

Hàn Nhạn cúi đầu xuống, nói: “Con biết rõ, thừa phụ thân.”

Trang Ngữ Sơn thấy thế thì cười đắc ý, hai mẹ con Chu thị liếc nhìn nhau, sau đó thì nàng chạy đến bên cạnh Trang Sĩ Dương bắt đầu làm nũng, gần này nàng nghe lời mẫu thân nói, càng gần gũi lòng Trang Sĩ Dương hơn nữa. Làm cho Trang Sĩ Dương ban thưởng cho nàng không ít.

Hàn Nhạn mở miệng: “Nếu như vậy thì trước tiên Nhạn nhi xin lui xuống.” Thật sự nàng không có hứng thú ở đây nhìn hai người diễn tiết mục phụ tử tử hiếu. Trang Sĩ Dương gật đầu, giọng điệu vẫn lạnh cứng như cũ: “Đi đi.”

Nhìn thấy trong mắt Chu thị đầy sáng khoái, khóe môi Hàn Nhạn hiện lên một nụ cười mỉa mai, từ từ xoay người rời khỏi. Bọ ngựa bắt ve, chim sẻ rình mồi, chỉ là trên đời này đã có nhiều người đến cuối cùng vẫn coi mình là chim tước. Nhưng lại không biết, cây cung sẵn bắn vừa vặn đã nhắm vào mình.

Khinh địch, Chu thị đã phạm sai lầm đầu tiên.

Trong thư phòng của Huyền Thanh Vương phủ. Huyền Thanh Vương đang nghiêng người dựa vào vào bàn đọc sách, mặc một bộ trường bào mỏng màu xanh trúc đường viền thêu chỉ bạc, bên ngoài khoác một chiếc áo lông cáo rộng thùng thình, lông tơ trắng như tuyết không nhuốm bụi trần, vừa cao quý vừa nghiêm nghị, mà chủ nhân của bộ trường bào này lại tao nhã vạn phần. Áo trong của chàng mặc không ngay ngắn, lộ ra xương đòn trắng nõn như ngọc. Khuôn mặt tuấn tú ưu nhã, lạnh băng ngày thường đã trút bỏ đi, chỉ còn lại sự dịu dàng và điềm lệ, nếu người ngoài mà nhìn thấy chắc chắn sẽ rất chấn động.

Bên cạnh có một nam tử phú quý đang ngồi trên ghế, vươn ngón tay ra gõ gõ ly trà, đây chính là Kinh Thành Thủ Phủ Giang Ngọc Lâu, trái lại hẳn đối diện với sắc đẹp trước mắt hoàn toàn không để ý, chỉ mở miệng nói: “Mấy ngày nay Thất Hoàng Tử cực kỳ yên lặng, chắc chắn ngày mai lại có hàng động gì đó.”

Phó Vân Tịch lật sách trong tay, không thèm để ý nói: “Không sao.”

Dường như Giang Ngọc Lâu đoán được phản ứng của chàng, nữ nén giận nữa thở dài nói: “Đứa cháu trai của người thật sự tính cách hoàn toàn khác xa người, suốt ngày đều nghĩ làm thế nào để vật ngã người. Ngày trước chuyện ở Giang Đô không phải đã bị hắn đem ra viết văn sao. Chỉ có người là khéo léo, làm cho Hoàng Thượng không vui đối với hắn. Với tính cách tính toán chi li của Thất Hoàng Tử, e là mấy ngày nay đã dự tính chuyện gì đó rồi!”

Phó Vân Tịch nhíu mày: “Người sợ à?”

Giang Ngọc Lâu mỉm cười: “Có Huyền Thanh Vương ở đây. Còn lo lắng gì, chỉ là không sợ trộm, chỉ sợ trộm nhớ đến, hẳn cả ngày ngấm ngấm đã kích hay công khai đã kích, người cũng thêm phiền phức.”

“Cũng chỉ là hận ta không ủng hộ hắn thôi. Tiểu hài tử diễn trò, đúng là vô sự.”

Giang Ngọc Lâu nhún nhún vai: “Được rồi, nhưng mà ngài mai mấy vị triều thần đi tới chùa Phong Thê gặp mặt Thanh Phong đạo trưởng. Người cũng nên đi cùng đi.” Nghĩ thêm một chút, hắn lại bổ sung: “Đã lâu rồi người không gặp Thanh Phong đạo trưởng.”

Phó Vân Tịch gật đầu đồng ý.

Giang Ngọc Lâu nhìn thấy Phó Vân Tịch chỉ lo xem cuốn sách trong tay, cố tình dời đi sự chú ý của chàng, cất ngang nói: “Nói đi nói lại, cũng đã qua một năm rồi. Người cũng đã thêm một tuổi, e là Hoàng Thượng sẽ thúc giục người nạp phi rồi đó.”

Chàng chưa bao giờ có gút mắt gì với nữ nhân. Từ năm mười tám tuổi, hằng năm Hoàng Thượng đều thúc giục hôn sự của chàng. Nhất Quốc Chi Quân quan tâm đến đại sự cả đời của thân tử, đây cũng là điều mới nghe lần đầu. Nhưng mà mỗi lần như vậy thì Phó Vân Tịch đều khéo léo từ chối, cũng bởi vì như vậy, mà cái danh Phó Vân Tịch bị đoạn tụ mỗi năm càng lớn.

Cho dù là vậy, nhưng chàng vẫn là người trong mộng của các khuê nữ trong Kinh.

Phó Vân Tịch nghe được lời nói của Giang Ngọc Lâu, sắc mặt không đổi, dừng lại một lát, giọng nói đầy lạnh lùng: “Có liên quan gì tới người?”

Giang Ngọc Lâu ngượng ngừng sờ sờ mũi: “Như vậy không hợp tình hợp lý, chẳng lẽ người định cả đời độc thân? Dứt khoát ngày mai ở chùa Phong Thê cầu xin một tấm thẻ nhân duyên tốt là được rồi.”

Lần này thì Phó Vân Tịch đã buồn quyền sách trong tay ra, nhìn thẳng vào Giang Ngọc Lâu, ánh mắt có chứa chút tức giận, miệng phả ra hai chữ: “Nhảm chán.”

Giang Ngọc Lâu xoay người than thở: “Cũng không thể trách người. Bản thân sinh ra đã quá tốt, sợ là dung chi tục phấn (1) không thể nào lọt vào mắt của người. Cũng không biết sau này Huyền Thanh Vương phi khuynh quốc khuynh thành sẽ là ai?...” Hắn rung đùi đắc ý thở dài một tiếng.

Phó Vân Tịch nheo mắt lại, ngón tay thon dài đặt lên cán chuôi của ly trà, lịch sự tao nhã giống một bức họa, nhưng vẻ mặt như suy nghĩ gì đó.

Ấm vệ Mộc Phong canh giữ ngoài phòng nhanh chóng chớp mắt vài cái với Mộc Nham, vừa nghe thấy hai chữ ‘vương phi’ thì Mộc Phong không nhịn được mà vánh tai lên nghe. Mộc Nham thì yên lặng đứng nhìn hắn, dáng vẻ y như khúc gỗ đứng yên không nhúc nhích, chỉ cảm thấy được ánh mặt trời hôm nay thực sự rất thoải mái. Bởi vì rất nhanh sẽ đến đêm giao thừa thôi.

Chỉ là giao thừa ngày mai, ai có thể bảo đảm sẽ có bao nhiêu biến đổi?

Chú thích:

(1) Dung chi tục phấn: Mặt mày bôi son trát phấn tầm thường.

52. Chương 52: Thay Mện Đổi Đào.

Sáng sớm ngày hôm sau, Hàn Nhạn đã dậy thật sớm. Hôm nay là ngày giao thừa, Cấp Lam mang tới cho nàng một chậu nước ấm sạch. Sau đó hầu hạ nàng thay quần áo, rửa mặt.

Hôm nay Hàn Nhạn không búi tóc, mà để cho Cấp Lam tết cho nàng hai bím tóc thật dài, mái tóc dày đen huyền được chải chuốt chỉnh tề. Trên trán buông xuống vài cọng tóc mai, kẹp thêm một chiếc kẹp bằng thủy tinh màu tím, óng ánh trong suốt. Hoa tai được thay đổi thành đôi hoa tai trân châu bát bảo, trên cổ mang một cái túi hương màu hồng xinh xắn đáng yêu. So với cách ăn mặc thường ngày thì khác biệt rất lớn, nhưng mà cũng không quá cao quý. Hàn Nhạn tìm chiếc áo khoác bằng gấm, ngày trước nàng vô cùng ngại khi mặc chiếc áo này bởi vì nó quá sắc sỡ, nên nhìn rất quê mùa. Cho nên Hàn Nhạn rất ít mặc, bây giờ nhìn lại thấy nó rất giống như mới. Vừa mặc đã thấy đẹp, Trầm ma ma nhìn cô gái nhỏ phần điều ngọc trác ở trước mặt, cười nói: “Tiểu thư rất xinh xắn. Nhưng mà nhìn vẫn còn có chút mộc mạc.” Bà nhàn nhàn lại: “Hay là đổi bộ đồ mới màu đỏ đi...”

Hàn Nhạn lắc đầu: “Không cần, ta và Ngữ Sơn tỷ tỷ đi đến miếu cầu phúc. Ăn mặc sắc sỡ thì ngược lại không tốt lắm.”

Trần ma ma không nói gì. Lúc này Cấp Lam và Thu Hồng cũng thay xong quần áo, cả hai người đều mặc váy dài và áo nhỏ màu xanh nhạt. Đứng cùng một chỗ với Hàn Nhạn, nhìn sơ không thể phân biệt được ai là ai.

Trần ma ma trợn mắt ha hồm, Hàn Nhạn giương môi cười. Từ trong gương lấy ra một chiếc áo choàng làm từ da con chồn đỏ khoác lên người. Áo choàng này được cắt may cực kỳ tinh xảo, vừa vặn bao bọc toàn bộ thân hình của Hàn Nhạn. Bề ngoài cũng vô cùng trơn mịn, trông rất đẹp. Có thể cho là một vật báu vật vô cùng hiếm có, sau khi mặc áo choàng vào thì chiếc áo khoác màu xanh nhạt được che hết sức kín đáo. Bây giờ thì so với Cấp Lam và Thu Hồng thì hoàn toàn khác nhau. Sau khi làm xong hết mọi chuyện, Hàn Nhạn mới đi ra ngoài.

Xe ngựa cũng tới đúng lúc, khi Hàn Nhạn đi ra ngoài. Chu thị đang dạo dò Trang Ngữ Sơn gì đó, nhìn thấy cách ăn mặc của Hàn Nhạn thì lập tức kinh ngạc. Thực sự là cách ăn mặc của Hàn Nhạn hôm nay so với bình thường cực kỳ không giống nhau. Quần áo thì giống như ngày thường nhưng mà đã từ bỏ hai búi tóc xinh xắn đáng yêu như một đứa trẻ. Cứ như Hàn Nhạn chỉ trong một đêm mà trưởng thành lên không ít. Lúc này nàng khoác bên ngoài chiếc áo choàng đỏ rực, hai bím tóc dài được buông xuống trước ngực, trang sức đơn giản. Môi hồng răng trắng, da thịt trắng như tuyết, đôi mắt đen láy cong thành hình trăng lưỡi liềm. Khôn kéo dịu dàng, làm cho người khác nhìn vào thì từ trong đáy lòng sinh ra một sự thoải mái, rất tự nhiên lại còn có ý động lòng người. Khi Trang Sĩ Dương nhìn thấy cũng không khỏi lộ ra một tia kinh ngạc.

Cho tới bây giờ ai cũng nói Trang Ngữ Sơn sinh ra đã đẹp, Hàn Nhạn chỉ có thể gọi là thanh tú. Nhưng mà bây giờ, Hàn Nhạn và Trang Ngữ Sơn không phân cao thấp.

Trang Ngữ Sơn cũng không nháy mắt nhìn chằm chằm vào chiếc áo choàng da chồn trên người Hàn Nhạn. Ánh mắt hiện lên đều đặn vẻ tham lam. Chiếc áo choàng này thực sự rất quý, nếu mà chính mình cũng có một cái như vậy mặc lên người, nhất định sẽ là quốc sắc thiên hương. Nghĩ tới đây trong lòng Trang Ngữ Sơn đã hạ quyết tâm, nhất định phải nghĩ được biện pháp lấy chiếc áo choàng đó từ trong tay Hàn Nhạn.

Chu thị nhìn thấy cách ăn mặc của Hàn Nhạn hôm nay khác với ngày thường, không biết vì sao trong lòng có chút bất an, nửa cười nửa không nói: “Cách ăn mặc của Tứ tiểu thư hôm nay, làm cho thiếp thân thiếu chút nữa đã nhận không ra rồi.”

Hàn Nhạn cười cười: “Giao thừa thì cũng coi như là đã qua một năm mới. Thay đổi cách ăn mặc cũng mang lại điềm tốt. Huống chi bây giờ Hàn Nhạn đã lớn thêm một tuổi, không còn là một đứa trẻ. Cho nên không thể ăn mặc như một đứa trẻ.”

Lời nói này mười phần đều như tính trẻ con, Chu thị dĩ nhiên là không tin, nhưng lại cảm thấy chính mình vừa trông gà hóa cuốc (1). Nghi ngờ liếc nhìn Hàn Nhạn, lại nhìn thấy nàng hình như không thèm để ý gì chỉ đi tới bên cạnh xe ngựa. Trang Sĩ Dương nói: “Nếu như vậy thì mau lên xe ngựa. Đường xá xa xôi, đi sớm về sớm.”

Hàn Nhạn nghiêng đầu nhìn Trang Sĩ Dương, duỗi tay ra chỉ về phía hai chiếc xe ngựa: “Phụ thân, không phải là Hàn Nhạn và Ngữ Sơn tỷ tỷ đi cùng một chiếc xe ngựa hay sao?”

Chu thị nhìn thoáng qua Trang Sĩ Dương, ôn nhu nói: “Lần trước lúc đi vào cung, không phải Tứ tiểu thư nói không quen đi cùng với người khác trong một chiếc xe ngựa sao? Huống chi Tứ Tiểu thư cũng cần phải dẫn theo nha hoàn của mình. Một chiếc xe ngựa sợ là không ngồi được, hai chiếc thì rộng rãi hơn nhiều.”

Thuận thế nhắc lại chuyện xe ngựa trong cung yئن lần trước, người khác không biết nghe vào thì cảm thấy Hàn Nhạn không biết thân phận, tự cao tự đại. Dám ngồi cùng với nha hoàn mà không muốn ngồi cùng với di nương trong phủ. Thực sự là quá ngạo mạn, khi dễ con của thiếp.

Quả nhiên, Trang Sĩ Dương nghe xong mấy lời này sắc mặt liền trầm xuống. Lạnh lùng nói với Hàn Nhạn: “Người không phải thích ngồi một mình sao? Bây giờ cần quấy làm gì!” Sau đó quay sang Trang Ngữ Sơn, giọng điệu vô cùng dịu dàng: “Ngữ nhi phải cẩn thận một chút. Đường xá xa xôi, sau khi quay về thì cùng phụ thân dự tiệc rượu pháo hoa trong thành.”

Trang Ngữ Sơn cười nói: “Ngữ nhi nhất định sẽ cầu Bồ Tát phù hộ phụ thân mọi chuyện thuận lợi. Di nương thân thể an khang.”

Hàn Nhận đợi bọn họ dẫn dò xong, mới nhắc chân bước lên một chiếc xe ngựa.

Vào bên trong xe ngựa, Cấp Lam kề sát tai Hàn Nhận nói: “Tiểu thư, trong phủ có rất nhiều thị vệ.”

Hàn Nhận vén rèm xe lên thì thấy, quả nhiên xung quanh mỗi chiếc xe ngựa đều có sáu người mặc trang phục thị vệ. Không khỏi cười lạnh lùng, hạ màn xuống, một lần nữa ngồi vào chỗ dựa mềm mại bên trong xe.

Những tên thị vệ này toàn bộ đều bị Chu thị mua chuộc. Lúc trước nàng cũng không hiểu, mười hai tên thị vệ võ công cao cường làm sao lại không đối phó được với bọn sơn tặc. Huống chi về sau nghĩ lại bọn sơn tặc này võ công cũng không hề cao cường gì, ngược lại quyền cước đều đầm đá bậy bạ. Những thị vệ này không tới cứu nàng, mà là để đảm bảo mọi chuyện tiến hành hết sức cẩn thận, hay nói cách khác là họ giám thị nàng.

Thu Hồng nhìn Hàn Nhận cởi áo choàng ra, sưởi ấm bằng lò sưởi trong xe. So với bên ngoài ẩm áp không ít, Hàn Nhận mặc áo choàng vừa dày vừa nặng, đôi má có chút ửng hồng.

Cấp Lam nhỏ giọng nói: “Tiểu thư bây giờ người có thể nói cho chúng nô tỳ biết, vì sao hôm nay chúng nô tỳ phải ăn mặc như vậy?”

Tối qua, Hàn Nhận đã nói cho Cấp Lam và Thu Hồng. Hôm nay cả hai người theo nàng đi lên núi cầu phúc, chỉ bằng mặc quần áo màu xanh nhạt. Tuy là hai người khó hiểu nhưng vẫn làm theo. Đi theo Hàn Nhận nhiều năm như vậy, hai người và Hàn Nhận đều đã có những sự ăn ý ngầm. Hôm nay Hàn Nhận xuất phủ lên núi, thế nhưng lại phải trù tính mọi thứ, rốt cục là có cái gì?

Hàn Nhận liếc cái màn xe ngựa, kéo tay Cấp Lam qua. Lật lòng bàn tay của nàng ta về phía trước, vươn ra một ngón tay viết lên mấy chữ.

Cấp Lam và Thu Hồng đầu tiên là nghiêm túc nhìn, đợi đến lúc hiểu ra mấy chữ đó nói gì thì không khỏi hít vào một ngụm khí lạnh.

Mấy chữ đó là: Chu thị muốn hủy đi trong sạch của ta.

Thu Hồng đột ngột ngẩng đầu, lo lắng nhìn về phía Hàn Nhận. Hàn Nhận tiếp tục viết: Sơn tặc bắt ta đi, giả vờ báo quan.

Hai nha hoàn đều trợn mắt há mồm, các nàng ở trong phủ nhiều năm thế này. Mặc dù gặp không ít chuyện, nhưng mà biện pháp thâm độc như vậy lại sử dụng cho tiểu thư nhà mình. Vẫn không thể tin, trong lòng vừa hoảng hốt nhưng lại không có cách xử lý. Thu Hồng phản ứng lại trước tiên, ngừng trong giây lát. Sau đó nàng mới há miệng thở dốc, nói không ra tiếng động: “Sao... Sao... Xử lý”

Hàn Nhận cười cười trấn an các nàng, ngón tay dùng lực, một bút quét xuống bốn chữ: thay mặt đổi đào.

Chú thích:

(1) Trông gà hoá cuốc: Phù Kiên thời tiền Trần dẫn binh tấn công Đông Tấn, tiến đến lưu vực sông Phì Hà, leo lên thành Thọ Xuân nhìn ra xa, thấy quân Tấn đội hình chỉnh tề, lại nhìn ra núi Bát Công xa xa, thấy cỏ cây trên núi mà tưởng toàn là quân Tấn, cảm thấy sợ hãi. Sau này dùng thành ngữ này chỉ lúc hoang mang, trông gà hoá cuốc

53. Chương 53: Chuyện Ngoài Ý Muốn.

Phong Thê là ngôi chùa nổi tiếng ở Kinh Thành. Người tới dân hương thì không nhiều, Phong Thê được gọi là ngôi chùa nổi tiếng là vì trong chùa có Thanh Phong đạo trưởng. Thanh Phong đạo trưởng là người tài giỏi, nhưng ngài ấy lại rất ít khi chịu gặp người khác. Đường núi lên chùa Phong Thê không dễ đi, đối với các tín đồ hâm mộ danh tiếng mà đi tới, nhưng cuối cùng lại không được gặp Thanh Phong đạo trưởng thì trong lòng cảm thấy chán nản, dần dần cũng không tới nữa.

Tuy người tới dân hương rất ít, thậm chí việc thờ cúng trái cây tươi cũng rất hiếm có. Nhưng mà chùa Phong Thê cũng không phải là một tòa cô miếu hoang tàn, trong lòng Hàn Nhạn suy nghĩ, sợ là sau lưng chùa Phong Thê có người nào đó, mới có thể chi ra số tiền nhan đèn khổng lồ tới vậy.

Ấn tượng của Hàn Nhạn đối với chùa Phong Thê cực kỳ không tốt, thậm chí căm thù tới tận xương tủy. Bởi vì ngày trước ở nơi này này đã bị sơn tặc bắt đi, xem như là giận chó đánh mèo đi. Đời này gặp lại, đứng ở trước cổng chùa, nhìn kiến trúc giống hệt nhau như trong trí nhớ, trong lòng Hàn Nhạn cảm xúc đang xen, từ quá khứ trở về sau, dường như con đường này nàng đã đi ngàn năm vạn năm.

Trang Ngữ Sơn sai bảo người hầu đi dọn đồ, quyên góp cho chùa một ít lương thực và chăn bông. Những vị hòa thượng ngày thường đều thiếu mấy thứ này, cái khác thì không cần rồi.

Một sư cô trung niên dẫn hai người đi vào trong đại sảnh ở trong chùa, nhìn thấy tượng Bồ Tát Kim Thân Pháp Tướng đặt ở chính giữa. Trong lòng Hàn Nhạn mỉm cười, một ngôi chùa cổ ở sâu trong núi mà có tiền tài để xây dựng một tượng Bồ Tát bằng vàng như vậy, thì thực sự là Tài Đại Khí Tho (1) rồi.

Trang Ngữ Sơn quỳ trên đệm cói, Hàn Nhạn thuận theo cũng quỳ xuống. Nhìn thẳng vào ánh mắt của Bồ Tát, nàng không tin Phật, bởi vì mẫu thân rất tin Bồ Tát, kết cục lại bị hại chết. Đời trước mình không tranh với đời, nhưng lại bị âm mưu của duyên số hại chết. Bồ Tát không phải cứu khổ cứu nạn sao? Vậy tại sao lúc nàng giãy giụa trong bể khổ, lại không có một vị Bồ Tát nào tới cứu nàng. Thực sự... không tin sao? Khi nàng được trùng sinh, không phải là số trời đã đảo ngược kết quả sao. Có phải là Bồ Tát cũng không ưa nhìn nàng bị người ác lăng nhục không? Cho nên mới cho nàng cơ hội để thay đổi toàn bộ, làm lại từ đầu?

Cung kính dập đầu ba cái, Trang Ngữ Sơn vẽ mặt thẹn thùng đứng bên cạnh cầu thể nhân duyên, Hàn Nhạn liếc qua, đợi sau khi nàng ta cầu được tấm thể mình hài lòng. Sau đó hai người mới đi ra bên ngoài. Được sư cô dẫn đường, mời các nàng ở lại chùa dùng cơm.

Lần này Trang phủ biểu cho chùa nhiều vật dụng, Hàn Nhạn không sợ họ keo kiệt, với lại những người tu hành không đủ, cho nên nàng mới lên tiếng bảo thị vệ và nha hoàn bên ngoài đi vào giúp đỡ.

Cơm chay của chùa cực kỳ đơn giản, chỉ có cháo trắng và rau dưa, Hàn Nhạn cảm thấy mùi vị có khác. Trang Ngữ Sơn thì nuốt không nổi, nhìn thấy Hàn Nhạn ăn rất tự nhiên, trong lòng cảm thấy kinh thường. Miễn cưỡng động đũa, ăn vài miếng thì đã gác đũa xuống.

Sau khi Hàn Nhạn dùng xong cơm chay, tự nhiên từ biệt các vị tăng nhân. Lúc ở trên xe ngựa, nàng dựa vào chằm mềm mà ngủ gật, không biết qua bao lâu, xe ngựa đột nhiên dừng lại, thùng xe nghiêng ngả về phía trước, thiếu chút nữa là Hàn Nhạn đã bị quăng ra ngoài. Nàng mở to đôi mắt, vô cùng tỉnh táo, không còn chút buồn ngủ nào.

Vén màn xe lên, Hàn Nhạn kinh ngạc hỏi thị vệ xung quanh: “Tại sao xe ngựa lại ngừng?”

Một thị vệ bước lên trước, chấp tay nói với Hàn Nhạn: “Thư tiểu thư, xe ngựa đã xảy ra vấn đề?”

Hàn Nhạn quá sợ hãi, vội vàng vén rèm xe nhảy xuống, nhìn thấy xe ngựa đứng trước một lùm cây cổ thụ, hai con ngựa kéo xe đã ngã quỵ trên mặt đất, cả hai con ngựa đang thở dữ dội, ánh mặt đường như muốn đóng lại. Một thị vệ cầm chiếc roi ngựa lên tàn nhẫn đánh xuống, con ngựa bị đập hai cái, cái mũi phun ra đầy khí, hoàn toàn đứng dậy không nổi.

“Con ngựa này làm sao có thể đột nhiên bị bệnh?” Trang Ngữ Sơn từ trên xe ngựa nhảy xuống, cảm thấy kỳ lạ hỏi.

Hàn Nhạn khổ sở nhìn một lát, rồi nói với thị vệ: “Làm sao bây giờ? Xe ngựa dừng ở đây, nếu kiếm người khác đánh xe tới, e là phải đợi tới tối rồi.”

Thị vệ vừa nghe, thì mồ hôi cũng chảy đầm đìa, trước đó Tứ phu nhân đã nói qua, trước chạng vạng phải tới được bãi Sa Hà. Bây giờ xe ngựa đột nhiên bị hỏng, lần này e là không kịp rồi. Hàn Nhạn nhìn Trang Ngữ Sơn, đột nhiên nói: “Ngữ Sơn tỷ tỷ, không bằng để cho Hàn Nhạn ngồi cùng xe với tỷ đi. Đỡ phải kéo dài thời gian, bỏ lỡ yến tiệc pháo hoa vào đêm nay.”

Trang Ngữ Sơn đang muốn cự tuyệt, vừa nghe thấy nàng nói ra bốn chữ yến tiệc pháo hoa, lời vừa muốn nói lập tức nuốt vào. Bởi vì buổi yến tiệc pháo hoa đêm nay sẽ thấy được nhiều quan lại quyền quý và danh môn công tử mà ngày thường ít gặp. Nàng cũng không muốn bỏ qua cơ hội này.

Thị vệ cầm đầu vừa nghe thấy Hàn Nhạn nói vậy, đôi mắt cũng sáng lên, tiếp lời nói: “Như vậy cũng được. Hai vị tiểu thư ngồi cùng một chiếc xe ngựa đi, nô tài tìm người trông coi chiếc xe ngựa này.”

Rốt cục Trang Ngữ Sơn cũng gật đầu, Hàn Nhạn nở nụ cười, thân thiết nói: “Làm phiền tỷ tỷ rồi.”

Trang Ngữ Sơn lại nói: “Tứ muội có thể lên xe, nhưng mà hai nha hoàn này thì không thể, họ phải ở bên ngoài.”

Hàn Nhạn cười cười, nói: “Cấp Lam, Thu Hồng, hai em đi theo xe ngựa đi.”

Cấp Lam và Thu Hồng vội vàng vâng lời, không nghĩ tới Hàn Nhạn lại dễ dàng đồng ý tới vậy. Trang Ngữ Sơn hơi sững sờ một chút, trong lòng có chút khó chịu.

Hàn Nhạn cười nhẹ nhàng, nhưng mà nếu nhìn kỹ thì sẽ phát hiện ra trong mắt nàng cười như có như không. Bên ngoài đường núi gập ghềnh, để cho hai nha hoàn đi cùng với những thị vệ, thật sự là có dụng tâm. May mà xe ngựa đi không nhanh, làm cho Thu Hồng và Cấp Lam đỡ mệt.

Hàn Nhạn thu hồi ánh mắt, chỉ vì người bên cạnh mình ánh mắt nhìn nàng hết sức mãnh liệt, nếu không phải nàng biết Trang Ngữ Sơn là đối thủ một mất một còn, thì nàng đã cho rằng Trang Ngữ Sơn đang yêu thương mình.

Lúc này ánh mắt của Trang Ngữ Sơn đầy si mê nhìn chằm chằm vào áo chồn đỏ trên người Hàn Nhạn. Càng nhìn kỹ, thì càng cảm thấy áo choàng này thật sự quý giá vô cùng, màu đỏ như lửa này làm cho nàng yêu thích không thôi. Choàng lên người thì phong thái sẽ càng cao quý, làm cho nàng gấp rút muốn đem chiếc áo choàng này chiếm làm của riêng.

Hàn Nhạn quay đầu lại, nhìn thấy ánh mắt của nàng ta nhìn chằm chằm vào áo choàng của mình, nên mới hỏi: “Ngữ Sơn tỷ tỷ đang nhìn áo choàng trên người Nhạn nhi sao?”

Trang Ngữ Sơn ngẩng ra, cố ý dời đi ánh mắt không nhìn nàng ta, chỉ hỏi: “Áo choàng này ngươi từ đâu mà có?”

Hàn Nhạn vuốt ve áo choàng trên người, cười nói: “Là ông nội tặng uội.”

Khi ông nội còn sống, rất yêu thương nàng. Có lẽ ở trong Trang phủ, ngoại trừ mẫu thân luôn ở bên cạnh thì người thân duy nhất sưởi ấm cho nàng chính là ông nội.

Trang Ngữ Sơn nghe vậy, trong lòng vừa đổ kị vừa hận, nàng được Trang Sĩ Dương nuôi dưỡng ở bên ngoài phủ, chưa bao giờ nhìn thấy ông nội qua lời nói của Hàn Nhạn ra sao. Nhưng chắc chắn ông ta ra tay rất hào phóng, nếu chính mình có thể được nuôi dưỡng trong Trang phủ thì nhất định sẽ có thể có được nhiều đồ tốt hơn nữa.

Chú thích:

(1) Tài đại khí thô: là có tài nhưng khí chất thì thô thiển, khoe khoang thô tục.

54. Chương 54: Bảo Vệ Tiểu Thư

Hàn Nhạn tiếp tục nói: “Đây là vật mà năm đó ông nội khi đi săn bắt được đầu tiên, đó là khu vực săn bắn lớn nhất, có nhiều con mồi xinh đẹp. Về sau ông nội tìm tới thợ may tốt nhất Kinh Thành để may chiếc áo choàng này. Chiếc áo choàng này dưới ánh mặt trời có thể phát sáng, vô cùng quý giá.”

Trang Ngừ Sơn nhin không được mà nuốt nước bọt. Lời nói của Hàn Nhạ làm cho trong lòng nàng nổi sóng lớn. Gắt gao trừng mắt nhìn chiếc áo choàng đỏ rực trên người Hàn Nhạ. Hậ không thể đoạt ngay nó từ trên người nàng ta.

Nhìn thấy dáng vẻ Hàn Nhạ cười tí mắt, trong lòng nàng thầm nghĩ: cười đi, cười đi, đợt lát nữa người sẽ cười không nổi.

Tuy không biết rõ kế hoạch của mẫu thân là gì, nhưng mà mẫu thân đã nói qua. Bây giờ người muốn hủy hoại Trang Hàn Nhạ, làm cho nàng cao hứng mười phần.

Trong xe ngựa có chiếc bàn nhỏ bên trên đang nấu nước trà, Hàn Nhạ động tay rót ỉnh một chén, nước trà nóng bỏng muốn tràn ra ngoài. Nha hoàn Vân nhi ngồi ở một bên nghĩ lại muốn nói gì đó, chưa kịp mở miệng, thì tay của Hàn Nhạ run lên. Chén trà nóng bỏng đã hắt đầy người Trang Ngừ Sơn.

“A!” Trang Ngừ Sơn lập tức hét chói tai, một bàn tay giơ cao lên muốn tát cho Hàn Nhạ một cái. Hàn Nhạ lại ‘ai nha’ một tiếng, hoảng hốt lo sợ nói: “Tỷ tỷ, áo choàng...”

Trang Ngừ Sơn sững sốt, vội vàng cúi đầu xem. Hôm nay nàng mặc một chiếc áo choàng da thỏ màu trắng mới tinh, xứng với áo nhỏ bằng gấm vóc màu hồng nhạt, trong cực kỳ dịu dàng xinh đẹp. Giờ phút này chiếc áo choàng dính đầy vết nước trà đọng lại, loàn lổ khắp nơi, nhìn rất xấu xí.

Trong lòng Trang Ngừ Sơn giận không kiềm chế được, rống to với Hàn Nhạ: “Người làm áo choàng của ta biến thành cái dạng này rồi! Bữa tiệc pháo hoa tối nay làm sao đây? Rõ ràng là người cố ý!”

Hàn Nhạ cúi đầu, dáng vẻ luống cuống: “Muội không cố ý... Bữa tiệc pháo hoa, Ngừ Sơn tỷ tỷ đổi toàn bộ quần áo cũng được... Bộ quần áo này muội sẽ đền.”

Trang Ngừ Sơn nhất quyết không buông tha: “Cái gì mà đổi toàn bộ quần áo! Áo choàng này là mấy ngày trước phụ thân đã cho người may cho ta, người lấy cái gì để bồi thường? Người nói nghe dễ dàng quá, không lẽ muốn ta mặc quần áo cũ đi dự tiệc pháo hoa?”

Nhìn thấy Hàn Nhạ cúi đầu nín chặt vạt áo choàng của mình, đôi mắt Trang Ngừ Sơn sáng lên: “Hay là người đưa áo choàng của người cho ta. Ta miễn cưỡng mặc. Người bồi thường thêm chút bạc là được.”

Trong lòng Hàn Nhạ trở nên lạnh lùng, Trang Ngừ Sơn tính toán rất hay. Áo choàng này vô cùng quý hiếm, Trang Ngừ Sơn lại dám bắt mình đền thêm bạc, lòng tham cũng hơi lớn rồi đó. Nghĩ như vậy, Hàn Nhạ liên tục xua tay: “Không được, đây là ông nội tặng uội...”

Trang Ngừ Sơn mặc kệ những thứ này, chỉ cảm thấy ngay trước mặt nhiều người như vậy mà Trang Hàn Nhạ lại hắt nước trà lên người của mình, cho nên giờ phút này nàng sẽ không nhượng bộ. Không bằng thừa cơ hội này chiếm chiếc áo choàng đó, nghĩ tới Trang Ngừ Sơn lại nghiêng người kéo áo choàng trên người Hàn Nhạ, miệng không ngừng nói: “Thiếu nợ trả tiền đó là điều lý lẽ không thể thay đổi. Đều là tỷ muội, ta miễn cưỡng mặc, áo choàng của ta đúng là bị người làm dơ! Nếu phụ thân biết người cố ý làm bẩn áo choàng của ta, thì người sẽ phạt người như thế nào!”

Hàn Nhạ vốn đang cùng Trang Ngừ Sơn níu kéo, không cho nàng ta kéo lấy áo choàng của mình. Nghe thấy tên Trang Sĩ Dương, động tác liền chậm lại, ủy khuất phần hận trừng mắt nhìn Trang Ngừ Sơn. Trang Ngừ Sơn lột áo choàng trên người Hàn Nhạ xuống, vội vã mặc lên người. Liền cảm thấy vô cùng ấm áp, lập tức hỏi nha hoàn Vân nhi ngồi bên cạnh: “Đẹp không?”

Mặc dù Vân Nhi cảm thấy có chút không tốt nhưng vẫn nói: “Đẹp.”

Trang Ngừ Sơn dương dương đắc ý liếc mắt nhìn Hàn Nhạ đang phẫn nộ, mở miệng nói: “Thật ra Tứ muội cũng không thích hợp với chiếc áo choàng này lắm. Ngược lại thì ta cảm thấy chiếc áo choàng này càng thích hợp với ta hơn.” Nói xong thì nàng ném chiếc áo choàng da thỏ của mình cho Hàn Nhạ: “Hay là Tứ muội trước hết hãy mặc cái này đi.”

Hàn Nhạ nhìn nàng nói: “Đa tạ Ngừ Sơn tỷ tỷ, chỉ là Hàn Nhạ chưa từng có thói quen mặc lại đồ của người khác đã mặc. Như vậy rất giống ăn may.”

Trang Ngừ Sơn nghe ra ý châm chọc trong lời nói của Hàn Nhạ, cười lạnh nói: “Tứ muội không muốn mặc áo choàng của ta, thì Vân nhi, gói chiếc áo choàng này lại.” Nhìn thoáng qua áo khoác da của Hàn Nhạ,

châm chọc nói: “Chỉ là chờ một lúc nữa Tứ muội không bị chết cọng thì mới tốt.”

Hàn Nhạn bình tĩnh trả lời: “Không cần Ngũ Sơn tỷ tỷ quan tâm.” Nàng cúi đầu nhìn quần áo màu xanh nhạt của mình, nụ cười bên môi giương lên rồi hạ xuống.

Tính chiếm hữu của Trang Ngũ Sơn rất mạnh mẽ, một chiếc áo như vậy mà lọt vào mắt của nàng ta thì nhất định nàng ta phải lấy cho bằng được. Nếu như Trang Ngũ Sơn không đề cập tới chuyện muốn đổi áo choàng với mình, thì Hàn Nhạn cũng sẽ nghĩ cách đưa áo choàng của mình cho nàng ta. Toàn bộ mọi thứ tiến hành thuận lợi như tưởng tượng của nàng.

Các nàng cãi nhau ở trong xe, đương nhiên sẽ truyền tới tai các thị vệ bên ngoài. Nhưng mà bọn họ làm như không biết chuyện gì, đội người đi sau cùng chính là Cấp Lam và Thu Hồng. Hai người đều thở hổn hển, đi đường núi gập ghềnh, cho dù là nam nhân cũng có chút không chịu nổi, nói chi tới hai nữ nhi yếu đuối. Nhưng mà rất may là tính tình của Cấp Lam rất hoạt bát, thường xuyên nói chuyện với thị vệ xung quanh để giải buồn, đường đi dường như cũng chẳng còn xa.

Cũng không biết đi bao lâu, Cấp Lam dừng lại một chút, kéo kéo tay áo của thị vệ, nhìn hẩn nở ra một nụ cười tươi: “Đại ca, đã tới đâu rồi?” Dứt lời nàng còn lau mồ hôi trên trán, nhìn rất nhu mì.

Thị vệ này cũng có chút thương hoa tiếc ngọc, lại thấy Cấp Lam thanh tú, miệng lưỡi cũng ngọt, an ủi nói: “Không có gì. Cũng sắp tới bãi Sa Hà rồi. Qua khỏi bãi Sa Hà đi thêm nữa canh giờ là có thể tới thành.”

Cấp Lam nghe vậy, nói cảm ơn với thị vệ. Sau đó Thu Hồng và nàng liếc nhìn nhau, trong lòng hai người đều có tính toán.

Trong xe ngựa, Hàn Nhạn không nhanh không chậm ăn điểm tâm, tính thời gian, e là sẽ tới nhanh thôi. Nàng quay đầu, nhìn thấy Trang Ngũ Sơn đang dựa vào cạnh xe thưởng thức vòng bạc trong tay, hàng động rõ ràng là đang khoe khoang. Mặt mũi Hàn Nhạn mỉm cười, áo khoác da màu xanh nhạt trên người cũng coi như là tươi đẹp, nhưng mà nếu như so sánh với áo choàng đỏ tươi trên người Trang Ngũ Sơn thì có thể nói là ảm đạm vô cùng.

Chu thị rất cẩn thận, nhất định sẽ không nói kế hoạch của mình cho Trang Ngũ Sơn biết. Do tính tình của Trang Ngũ Sơn không đủ trầm ổn, Chu thị lo lắng về tình về lý cũng có thể tha thứ được. Nhưng mà bởi vì nguyên nhân này, mới có thể để cho Hàn Nhạn thừa cơ hội.

Hai vị tiểu thư ngồi cùng một chiếc xe, bọn sơn tặc thật sự có thể nhận ra ai là Nhị tiểu thư, ai là Tứ tiểu thư sao?

Hàn Nhạn cúi đầu nở một nụ cười thoáng ẩn thoáng hiện, còn chưa kịp thu hồi thì nghe thấy bên ngoài xe ngựa truyền tới âm thanh huyền ảo, cùng với tiếng gió ngựa ‘lộc cộc, lộc cộc’. Xe ngựa lung lay, thị vệ xung quanh rút đao ra, âm thanh vang dội. Ở trong vùng hỗn loạn có một âm thanh thô ráp vang lên trước mặt mọi người: “Giữ người phía sau!”

Rốt cục cũng đã tới, vẻ mặt Hàn Nhạn lạnh lùng, thật đúng là sợ bọn họ không tới. Diễn xuất thế này, nên làm sao để tiếp tục?

Nha hoàn bên cạnh Trang Ngũ Sơn đột nhiên hét to lên, nàng ta không hiểu rõ tình hình. Hàn Nhạn vén màn xe nhảy xuống, lớn tiếng la lên, giọng đầy hoảng sợ: “Bảo vệ tiểu thư!”

55. Chương 55: Tương Kế Tự Kế

Một tiếng quát to của Hàn Nhạn, lập tức hấp dẫn sự chú ý của mọi người. Bên ngoài xe ngựa đã thành một đồng hỗn loạn, ngoài dự đoán của mọi người, thị vệ của Trang phủ tất cả đều ngã trái, ngã phải trên mặt đất. Dường như là đã có âm mưu từ trước, tất cả mọi người đáng vẻ đều vô lực. Chỉ có trưởng thị vệ là có võ công cao nhất, bây giờ vẫn còn đang vật lộn cản trở hành động của bọn sơn tặc.

Trong mắt Hàn Nhạn hiện lên tia chăm biếm, người này thực sự là tận trung với cương vị của mình. Đến lúc này mà cũng không quên diễn trò, chỉ là lòng trung thành này làm cho ai xem?

Bọn thị vệ đều té ngã trên mặt đất, bên ngoài xe ngựa có hơn mười nam nhân to khỏe mặc đồ đen. Toàn bộ đều ăn mặc như sơn tặc, người cầm đầu đang cười một con ngựa lớn, không ngừng thông thả bước đi, nhưng không có lập tức bắt người.

Hàn Nhạn biết, bọn họ đang tìm nàng.

Trang Ngừ Sơn ở trong xe ngựa nhất thời choáng váng. Đột nhiên hiểu ra, đêm hôm trước Chu thị đã từng dặn dò với nàng, cho dù có chuyện gì phát sinh cũng không được hoảng sợ. Kế hoạch của bà là hủy hoại Trang Hàn Nhạn. Đầu óc của Trang Ngừ Sơn không hề ngu ngốc, trong giây lát đã hiểu rõ mọi chuyện. Chẳng lẽ kế hoạch của Chu thị là để ột đám người sơn tặc bắt Hàn Nhạn đi? Cứ như vậy, trong sạch của Hàn Nhạn khó giữ, có một nữ nhi như vậy thì nhất định trên mặt Trang Sĩ Dương sẽ không còn ánh sáng. Nếu như mình biết biểu hiện nhu thuận một chút, thì danh phận dòng chính nữ sẽ ở trong lòng bàn tay. Nhớ đến việc Hàn Nhạn bị một người mạnh khỏe vũ nhục, trong lòng Trang Ngừ Sơn cực kỳ vui sướng, nhắc mành xe lên, vội vã muốn nhìn thấy tình trạng của Hàn Nhạn đầy bi thảm khi bị người khác lăng nhục.

Không nghĩ tới khi nàng vừa vén màn xe lên, Cấp Lam và Thu Hồng đồng thanh lớn tiếng nói với nàng: “Tiểu thư!” Trang Ngừ Sơn ngẩn người, còn chưa rõ chuyện gì thì hai người đó đã bỏ nhào về phía nàng. Mà dáng vẻ của Hàn Nhạn cũng đầy kinh sợ, hét lớn: “Cấp Lam. Mau bảo vệ tiểu thư!”

Người nam nhân ngồi trên ngựa vô cùng nghi ngờ, bọn họ nhận tiền làm việc. Đối phương muốn bắt một vị tiểu thư có hai búi tóc, ngồi ở xe ngựa thứ hai, kết quả là ở đây chỉ có một chiếc xe ngựa, người trong xe ngựa không có ai búi hai búi tóc cả. Mà bên ngoài xe ngựa thị vệ đều đột nhiên té xỉu hôn mê bất tỉnh trên mặt đất, lại càng không hiểu, sợ là chuyện tình đã xảy ra sơ suất gì. Không nghĩ tới lại nghe được tiếng la của hai nha hoàn, cộng thêm việc Hàn Nhạn kêu một tiếng ‘Cấp Lam’, trong lòng liền kết luận nữ tử mặc áo choàng đỏ tươi chính là người phải bắt đi. Đơn giản là phía bên kia đã nói qua, Tứ tiểu thư của Trang phủ có hai nha hoàn bên người, một người tên Cấp Lam, một người tên Thu Hồng.

Trang Ngừ Sơn còn chưa kịp phản ứng, thì một người nam tử áo đen đã vọt tới trước xe ngựa, một bàn tay nắm lấy cánh tay của Trang Ngừ Sơn kéo xuống. Trang Ngừ Sơn bối rối trong chót lát, đang muốn nói mình không phải là người mà họ muốn bắt, thì miệng đã bị một miếng vải chặn lại. Cấp Lam và Thu Hồng đều liều mạng chạy về phía này, miệng kêu lên “Tiểu thư, tiểu thư!” Hàn Nhạn, Cấp Lam và Thu Hồng đứng chung một chỗ, tất cả đều mặc áo nhỏ màu xanh nhạt không khác nhau lắm. Đám người sơn tặc nhìn thấy chỉ tưởng nàng là nha hoàn. Trong lòng cũng chút buồn bực, nơi này ngoại trừ bốn đứa nha hoàn, cũng chỉ có một vị tiểu thư, trước đó đối phương cũng không nói rõ ràng sẽ có hai vị tiểu thư, xem ra là tạm thời thay đổi rồi.

Nha hoàn Vân nhi của Trang Ngừ Sơn đứng ngây ngốc tại chỗ, không biết tại sao tiểu thư của mình lại bị bắt đi. Muốn mở miệng la lớn, nhưng sợ đến mức không dám nói.

Tên sơn tặc mặc đồ màu đen bắt Trang Ngừ Sơn tới trước mặt tên thủ lĩnh, sau đó lập tức đặt Trang Ngừ Sơn lên ngựa. Người áo đen trên ngựa vung roi ngựa lên, hạ lệnh nói: “Rút!”

Trang Ngừ Sơn một mực kêu to, trong lòng la: “Ta không phải là Trang Hàn Nhạn!” Nhưng mà miệng bị chặn lại, chỉ có thể phát ra sự tức nức nở đầy tuyệt vọng. Tên thủ lĩnh từ dưới thân ngựa nhảy lên, mang theo Trang Ngừ Sơn càng chạy càng xa. Trang Ngừ Sơn gắt gao nhìn chăm chăm Hàn Nhạn, nhìn thấy Hàn Nhạn ngã nhào trên mặt đất, dáng vẻ đầy nhếch nhác, thêm thăm nhìn nàng, nhưng mà khéo môi lại khê cười.

Con ngựa từ từ biến mất trong tầm nhìn của mọi người, Hàn Nhạn từ từ đứng dậy. Giờ phút này Vân nhi nhìn thấy xe ngựa té liệt ngã trên đất, Hàn Nhạn đi tới trước mặt nàng, bình tĩnh nói: “Không thấy sao? Nơi này bọn thị vệ đều đã bị trúng độc, không thể động dậy. Tiểu thư nhà ngươi bị bắt đi, còn không nhanh đi báo quan.”

Vân nhi ngẩn người, từ từ phục hồi lại tinh thần. Đột nhiên hiểu rõ Trang Ngừ Sơn đã bị bắt đi, nếu như Tứ phu nhân mà biết, nàng nhất định sẽ không toàn mạng. Nghe Hàn Nhạn nói như vậy, trong lòng giống như cuối cùng cũng bắt được cọng rơm cứu mạng, đứng lên muốn chạy đi. Hàn Nhạn lại có lòng tốt nhắc nhở: “Ngày thường quan phủ đều có nhiều công vụ cần xử lý. Bây giờ tình hình nguy cấp, người mau đến

trước cửa nha môn mà đánh trống, nhất định sẽ hấp dẫn được sự chú ý của Tri Phủ. Như vậy Ngũ Sơn tỷ tỷ mới có thể mau chóng được cứu.”

Vân nhi gật đầu, nghiêng ngả lão đảo chạy đi. Lúc này Hàn Nhạn mới vỗ vỗ tay đứng dậy, Cấp Lam và Thu Hồng cũng đi tới. Lúc Trang Ngũ Sơn bị bắt, chiếc áo choàng đỏ này đã bị rơi xuống, Hàn Nhạn nhặt từ mặt đất lên, vũ vũ phủi lớp bụi trên áo, sau đó mặc lại vào người. Không nhanh không chậm thông thả đi tới bên cạnh trưởng thị vệ duy nhất còn tỉnh táo.

Từ lúc ăn cơm chay ở chùa Phong Thê, Thu Hồng đã thừa cơ giúp đỡ đã bỏ một chút thuốc vào đồ ăn của bọn thị vệ. Độc bỏ vào thức ăn cũng không có gì đáng ngại, nhưng nếu phối hợp với các loại hương liệu khác, thì có thể khiến người khác hôn mê.

Nàng biết Trang Ngũ Sơn sẽ không cho Cấp Lam và Thu Hồng vào trong xe ngựa. Bởi vì xe ngựa không có khả năng sẽ chứa được năm người, Trang Ngũ Sơn sẽ không để cho nha hoàn của mình xuống xe, Cấp Lam và Thu Hồng đương nhiên sẽ bị đuổi ra ngoài xe ngựa, đi cùng với bọn thị vệ.

Cấp Lam ở ngoài xe ngựa, lúc bắt chuyện với bọn thị vệ thì đã cùng với Thu Hồng lên đem hương liệu trong tay bỏ vào vỏ đao của bọn thị vệ. Những thứ này đều vô sự với bọn họ, nhưng lúc rút đao khi gặp sơn tặc, hương liệu bay ra hòa cùng với hỗn hợp của thức ăn, lập tức biến thành độc được hôn mê. Mà trưởng thị vệ tính tình quá cảnh giác, Cấp Lam sợ bị hấn phát hiện nên không dám làm rõ ràng, chỉ dám nhả một chút mà thôi. Mà bây giờ thì trưởng thị vệ toàn thân đều vô lực, tinh thần thì vẫn tỉnh táo.

Hàn Nhạn ngồi xổm xuống bên cạnh trưởng thị vệ, trưởng thị vệ này làm một người nam nhân đã trung niên. Trận đánh này hấn nhìn thấy vô cùng rõ ràng, lúc Trang Ngũ Sơn bị bắt đi, hấn nhớ lại dọc đường đi xe ngựa đột nhiên rất khác lạ, Hàn Nhạn và Trang Ngũ Sơn đổi áo choàng cho nhau, bọn thị vệ đột nhiên hôn mê, Cấp Lam và Thu Hồng đối xứng hô với Trang Ngũ Sơn. Trong lòng lập tức hiểu rõ, tiểu cô nương trước mặt ngay từ đầu đã có kế hoạch, tàn nhẫn đặt bọn họ chẳng biết gì vào bẫy, e là nàng ta đã sớm biết rõ kế hoạch hôm nay, mới có thể tương kế tựu kế, thiết kế cho Trang Ngũ Sơn bị bắt đi. Lần này, Chu thị đã tự vác đá đập vào chân mình, hủy đi sự trong sạch của Trang Ngũ Sơn, Hàn Nhạn thì lại bình yên vô sự.

Trong lòng hấn khinh ngạc, híp mắt nhìn tiểu cô nương bên cạnh mình. Gương mặt Hàn Nhạn cong lên, nhìn hấn thân thiết nói: “Vị đại ca này, người có khỏe không?”

Hấn cắn chặt răng, khó khăn trả lời: “Mưu kế của tiểu thư rất hay.” Tâm cơ rất tốt! Như vậy mà vẫn còn rất bình thản, vào lúc này cũng không lộ ra diện mạo thật của chính mình, đột nhiên hấn cảm thấy có chút sợ hãi.

Hàn Nhạn không để ý tới lời nói của hấn, cười títt mắt nói: “Người yên tâm. Vân nhi đã đi báo quan, quan phủ nhất định sẽ nói ra chân tướng, trả lại sự trong sạch cho nhóm người của người.” Nàng cắn răng nói ra hai ‘trong sạch’, cũng không thêm liếc nhìn trưởng thị vệ, xoay người nói với Cấp Lam và Thu Hồng: “Hai em tìm người nào đó tới điều khiển xe ngựa? Ngũ Sơn tỷ tỷ đã bị bắt đi, chúng ta phải nhanh đi báo tin mới được.” Lời còn chưa dứt, phía sau đột nhiên truyền tới một tiếng hừ lạnh đầy khinh thường.

56. Chương 56: Xoay Ngược Một Trận Chiến

Hàn Nhạn xoay người sang chỗ khác, thì nhìn thấy nhóm người đứng trước mặt nàng chính là Phó Vân Tịch, Hách Liên Dục, Vệ Như Phong và một chàng trai xa lạ.

Tiếng hừ lạnh do Vệ Như Phong phát ra. Hấn bước lên một bước, dùng ánh mắt khinh bỉ nhìn Hàn Nhạn, mở miệng nói: “Không ngờ lòng dạ của Trang tứ tiểu thư lại ác độc như thế. Ngay cả tỷ tỷ mình cũng không tha.”

Ánh mắt Hàn Nhạn lướt nhìn qua bốn người này. Bốn người họ có người cao quý hiên ngang, có người xinh đẹp diễm lệ, có người ôn hòa lễ độ. Kể cả chàng thiếu niên xa lạ kia, cũng tuấn tú trẻ trung, căng nhựa sức

sống như phong lan. Nếu bọn họ xuất hiện trong đám đông, chắc chắn sẽ dễ dàng cướp lấy biết bao trái tim của các tiểu thư chốn khuê các.

Chẳng qua dưới tình huống này, thật sự không phải là lúc thích hợp để thưởng thức vẻ đẹp. Đặc biệt...là đang làm chuyện xấu còn bị người khác phát hiện. Ánh mắt Hàn Nhạn dừng lại trên người Vệ Như Phong. Biểu lộ khinh bỉ trên khuôn mặt của Vệ Như Phong khiến Hàn Nhạn nhìn thấy rất chói mắt. Bất luận từ kiếp trước đến kiếp này, hình như Hàn Nhạn nàng đều chưa từng được người này xem vào mắt. Có lẽ ông trời đã định trước, Trang Ngữ Sơn quả thật có phúc lớn. Kiếp trước khi mình bị sơn tặc bắt đi, cũng không hề có mấy thanh niên tài tuấn này đến bắt bình thay. Nghĩ đi nghĩ lại, nàng nở một nụ cười mỉa mai.

Vệ Như Phong không biết Hàn Nhạn đang suy nghĩ điều gì. Hôm nay hắn và vài người trong điều cùng đi đến chùa Phong Thê nghe Phong đạo trưởng thuyết giảng. Trên đường trở về thì vô tình đi ngang qua nơi này, cho nên toàn bộ chuyện khi này hắn đều nhìn thấy cả. Mọi hành động của Hàn Nhạn hắn đều nhìn thấy rõ ràng. Hơn nữa nàng và hai nha hoàn cùng nhau gọi Trang Ngữ Sơn là “tiểu thư”, thu hút sự hấp dẫn của bọn sơn tặc lên Trang Ngữ Sơn. Nhìn đến đó, toàn bộ bọn họ đều sáng tỏ sự việc.

Bình thường hắn cũng hay nghe nói về những chuyện đấu đá nội bộ của thứ nữ và chính nữ trong các gia đình giàu có. Hôm nay nếu sự việc này ở trên người kẻ khác, hắn cũng sẽ không có suy nghĩ gì nhiều. Nhưng khi thấy rõ người nợ chính là Hàn Nhạn, trong lòng hắn bất chợt cảm thấy cực kỳ thất vọng.

Trên cung yển, mọi người đều thấy rõ tài hoa thiên phú của Hàn Nhạn. Nhìn chữ xem nét người, ở trong lòng hắn, Hàn Nhạn chính là một người con gái phẩm chất cao thượng. Thế nhưng hôm nay, khi thấy nàng lòng dạ ác độc, vì tự vệ không tiếc bán đứng tỷ tỷ, khiến hắn cảm thấy nàng thật trơ trẽn. Cho nên hắn liền thốt ra những lời nói đó.

Sau khi Vệ Như Phong nói xong, thì cảm thấy bản thân nói hơi nặng lời. Dù sao Hàn Nhạn cũng chỉ là một tiểu cô nương mười hai tuổi, bị một nam tử trẻ tuổi nói như vậy, sợ là sẽ thấy mất mặt. Hắn có chút hối hận nhìn về phía nàng, lại thấy tiểu cô nương đó chỉ nở một nụ cười lạnh nhạt.

Giọng nói của nàng trong trẻo thanh thúy, hệt như tiếng chuông ngân, nhẹ nhàng gõ vang bên tai mọi người.

“Vệ thế tử cần gì nói như vậy? Nếu hành động của tiểu nữ là trơ tráo. Thế người tự xưng là chính nghĩa tại sao lúc trò vui xảy ra lại không ra tay tương trợ?”

Mất thấy mặt của Vệ Như Phong trong nháy mắt đỏ lên, Hàn Nhạn tiếp tục nói: “Vừa muốn bo bo giữ mình, lại muốn bước ra làm anh hùng, trên đời nào có chuyện dễ dàng như vậy.”

Nàng đi tới bên cạnh xe ngựa, quay đầu lại, thản nhiên cười: “Ác độc dù sao cũng còn đàng hoàng hơn giả nhân giả nghĩa.”

Cứ như vậy đấy Vệ Như Phong đứng bàng quan ra ngoài.

“Xi” Âm thanh này phát ra từ người thanh niên kia, lời nói của Hàn Nhạn làm hắn buồn cười, hả hê nhìn sắc mặt cứng ngắc của Vệ Như Phong.

Về mặt của Hách Liên Dục khá phức tạp. Tiểu cô nương này, mỗi lần nhìn thấy đều không giống nhau. Lần trước ở trong cung yển đã khiến cho người ta mở rộng tầm mắt, cảm thấy nàng thông minh lanh lợi, láu lỉnh tinh quái. Nhưng ngày hôm nay lại thấy nàng tàn nhẫn với tỷ tỷ nhà nàng, giống như một kẻ lòng dạ ngoan độc. Hơn nữa khi nói chuyện với Vệ Như Phong cũng không hề khách khí. Cô nương bình thường khi gặp Vệ Như Phong chẳng phải thường hay rung động, ngại ngùng đỏ mặt đến tận mang tai sao? Nàng lại thản nhiên trả lời một cách mỉa mai, khiến tài tử kinh thành phải á khẩu không đáp lại được. Thật để người ta nhìn nàng với cặp mắt khác.

Hàn Nhạn đang muốn nhảy lên xe ngựa, thì nghe thấy một giọng nói lạnh lùng phát ra: “Vết thương đã ổn?”

Đó là giọng nói của Phó Vân Tịch. Hàn Nhạn quay đầu, nhìn thấy bóng dáng thon dài của Phó Vân Tịch đang đứng cách nàng mấy bước. Đôi mắt lạnh nhạt nhìn chằm chằm mình, nàng cúi người, nhẹ giọng nói: “Đa tạ vương gia đã tặng thuốc, Hàn Nhạn đã ổn.”

Lời vừa nói xong, sắc mặt Vệ Như Phong càng khó coi hơn.

Hàn Nhạn gật đầu với mọi người một cái: “Tỷ tỷ của tiểu nữ gặp phải bất trắc, trước mặt cần phải vội vàng đi báo quan. Tiểu nữ xin đi trước, cáo từ.” Dứt lời, nàng không quay đầu lại, chui thẳng vào xe ngựa. Thù Hồng và Cấp Lam ngồi ở bên ngoài đánh xe, nhanh chóng rời đi.

Đám người còn đứng lại tại chỗ đều im lặng không nói. Chốc lát, vị thiếu niên tuấn tú kia mở miệng hỏi: “Không biết là tiểu thư nhà nào? Trông thật thú vị.”

Hách Liên Dục trả lời: “Là Trang phủ Tứ tiểu thư.”

“Con gái của Trang đại nhân?” Thiếu niên kia kinh ngạc, nhưng đã nhanh chóng khôi phục vẻ mặt: “Con gái của Trang đại nhân thật rất thú vị.” Bọn họ tiếp tục trò chuyện, bên trong dường như đang ngầm bài xích Vệ Như Phong. Khi này Vệ Như Phong bị Hàn Nhạn chế nhạo ở trước mặt mọi người, giờ phút này sắc mặt hẳn trở nên xanh mét. Hình tượng ôn hòa đã sớm không còn tồn tại, trông mất thoáng hiện vẻ ác độc.

Quay lại về ba người Hàn Nhạn, sau khi họ tới thác Sa Hà, xe ngựa dần dần đi chậm lại. Cấp Lam đột nhiên kêu lên: “Ồi chào! Tiểu thư, xe ngựa này không chịu nghe lời nữa. Làm sao bây giờ, nô tỳ không không chế được.” Nói xong liền giật giây cương một cái, xe ngựa bỗng dừng đổi hướng, chạy băng về phía thành Đông.

Giọng nói trầm ổn của Thù Hồng bên ngoài phát ra: “Có lẽ do bọn chúng hoảng sợ khi gặp Sơn phỉ. Chúng ta cố gắng dùng lực, phải chạy tới dạ tiệc Khói Lửa ở Vọng Giang lâu thành Nam mới được. Lão gia và các di nương đều ở đó chờ tiểu thư đấy.” Miệng tuy nói vậy, nhưng đôi tay vẫn thuận thế quật roi lên ngựa, lái xe ngựa chạy đến thành Đông.

Hàn Nhạn ngồi ở trong xe ngựa nghe hai người này một xướng một họa. Nàng cười thầm trong lòng. Khi còn nhỏ, Cấp Lam và Thù Hồng đã từng cùng nàng đến trường đua ngựa. Khi đó tổ phụ còn sống, chính ngài đã đích thân dạy nàng cách cưỡi ngựa, hai nha đầu này cũng đi theo học. Tuy không tinh luyện, nhưng cũng thừa sức ứng phó tình huống này. Hàn Nhạn cười khẽ, mặt không đổi sắc, lớn tiếng nói: “Làm sao thế? Các người mau nghĩ biện pháp nhanh lên. Nếu kéo dài thời gian cứu Ngũ Sơn tỷ tỷ, tất cả chúng ta đều sẽ bị phạt đấy!” Giọng nói của nàng hốt hoảng vô cùng, vẻ mặt lại nhàn nhả lạnh nhạt, cầm lấy hũ mật ở trên bàn con, lấy miếng xí muối ra ăn.

Mộc Phong phụng mệnh đi theo Hàn Nhạn nhìn thấy cảnh đó muốn học máu. Hai nha hoàn nghiêm trang nói láo thì thôi, Hàn Nhạn lại còn phối hợp theo cùng. Hắn cảm thấy kinh ngạc, vương phi tương lai... thật quá xảo quyệt.

Ngày thường Thù Hồng luôn cẩn thận tỉ mỉ, lúc này ánh tà dương đã dần ngã về phía Tây, hào quang mờ nhạt, đằng sau xe ngựa ở xa xa có một bóng người đổ trên đất. Thù Hồng nhìn thấy bóng người đó liền giật mình. Nàng đưa tay chợt khẽ Cấp Lam, nháy mắt ra hiệu.

Mộc Phong cẩn thận đi theo xe ngựa của Hàn Nhạn. Cây cối xung quanh không nhiều nữa, hắn chỉ có thể sử dụng khinh công giữ vững khoảng cách nhất định với cỗ xe ngựa. Chợt thấy xe ngựa đằng trước đột nhiên vòng vào một con đường nhỏ rồi biến mất. Hắn vội vã phi thân đuổi theo, băng qua con đường nhỏ đó thì thấy trước mặt lại trống không. Trong lòng khẽ hoảng, Mộc Phong thầm nói “không tốt”, vội vàng đuổi theo phía trước.

Đợi đến khi bóng dáng hắn biến mất, trong bóng râm ở góc rẽ, Cấp Lam và Thù Hồng đồng thời thở phào một cái. Hàn Nhạn suy nghĩ một chút, nói: “Kiếm con đường khác mà đi thôi, tuy đi vòng một chút, nhưng mà dù sao chúng ta cũng không thiếu thời gian.”

Cấp Lam và Thù Hồng gật đầu đồng ý. Hàn Nhạn lại nhíu mày, rốt cuộc là kẻ nào đi theo các nàng. Không biết là địch hay là bạn, vẫn nên cẩn thận một chút cho thỏa đáng.

Xe ngựa rốt cuộc cũng đã chạy vào thành, chẳng qua là chạy thẳng đến thành Đông. Sau đó lượn quanh rồi vòng lại trên đường nhỏ ở thành Đông. Thấy thời gian cũng vừa khít, Hàn Nhạn mới quyết định đi đến thành Nam. Bởi vì không muốn người khác chú ý trên đường, cho nên Hàn Nhạn cố gắng lựa chọn các đường nhỏ, ngõ nhỏ đi qua nông hộ. Trên đường, Thù Hồng dừng xe lại trước một quán rượu và đi vào mua nước trà cho Hàn Nhạn uống giải khát.

Hàn Nhạn vốn đang nhắm mắt dựa vào thành xe, đột nhiên nghe thấy tiếng người nói chuyện: “Thất điện

hạ. . .” Ba chữ này đánh oang vào đầu nàng, Hàn Nhạn ngồi dậy, trong lòng rối loạn như dãi sông lấp biển. Nàng vội vàng khẽ kéo rèm che cửa sổ, nhìn qua khe hở nhỏ thấy cảnh bên ngoài.

Nhìn thấy gã sai vặt đang đứng nói chuyện với một cô gái diễm lệ. Hàn Nhạn nhú mày, cảm thấy khuôn mặt cô gái này trông khá quen mắt, nhưng nghĩ mãi cũng không nghĩ ra. Bọn họ đứng khá gần xe, ước chừng là nhìn vào bên trong xe ngựa rất lâu nhưng không thấy có động tĩnh, nên cho rằng không có người bên trong.

Hàn Nhạn trước chỉ nghe thấy bọn họ nói “thất diện hạ”, nên nghĩ thầm có lẽ có liên quan đến Thất hoàng tử, nhưng lại vô tình nghe rõ ràng. Giờ phút này còn muốn lắng nghe, thì hai người kia cũng đã gần nói xong, bước vào trong quán rượu.

Hàn Nhạn trầm ngâm, Thất hoàng tử muốn làm cái gì, trước mắt nàng vẫn không rõ, nhưng trong lòng lại cảm thấy có chút lo lắng. Cấp Lam và Thù Hồng bước từ trong quán rượu ra ngoài, đưa nước trà cho nàng, liền quát ngựa rời đi.

Hôm nay thành Nam hết sức náo nhiệt, chỉ vì mỗi năm dạ tiệc Khói Lửa mới tổ chức một lần. Tối nay, vô số các thiếu nữ khuê các, thiếu niên trẻ tuổi đều ở đây dự tiệc, thưởng thức khói lửa, đi dạo xem hội Hoa Đăng. Thật là một chuyện tốt nhân gian. Các quan lại quyền quý cũng đã sớm đến Vọng Giang lâu, tìm một vị trí có góc độ tốt để ngắm cảnh đẹp.

Càng đến gần Thành Nam, xe ngựa của Cấp Lam và Thù Hồng càng lao mạnh mẽ, xiên xiên vẹo vẹo, hết sức chói mắt trong đám người. Hai nha hoàng đều mang bộ dáng kinh hoảng, quần áo xóc xếch, giống như mới té lăn từ trong tro bụi.

Hàn Nhạn ở trong xe ngựa cười nhẹ nhàng một tiếng, cánh tay vung lên, ly trà trên bàn nhỏ liền va xuống đất. Nước trà và thức ăn trộn lẫn vào nhau, trông rất lộn xộn. Nàng cởi áo choàng của mình xuống, xếp lại gọn gàng, đặt ở trên ghế sau xe ngựa. Làm xong mọi thứ, nàng sửa sang lại cổ áo, ngồi đằng hoàng nghiêm chỉnh.

Trên tầng hai của Vọng Giang lâu đã có không ít quan lại quyền quý ngồi ở đó. Hai ngày trước, Trang Sĩ Dương đã đặt một số chỗ ngồi gần cửa sổ, tuy giá thành có đắt một chút, nhưng cũng dễ dàng ngắm nhìn cảnh đẹp khó thấy này. Chẳng qua Hàn Nhạn và Trang Ngữ Sơn đã lâu vẫn không thấy xuất hiện, khiến ông khó chịu cau mày một cái: “Tại sao đã lâu như vậy vẫn không thấy đám người Nhạn nhi trở về?”

Lúc này, Chu thị đang nói chuyện với một phu nhân Ngũ Phẩm, nghe ông nói thế liền trấn an: “Chắc là trên đường có chuyện nào đó nên trì hoãn, hai vị tiểu thư còn nhỏ tuổi, có lẽ ham chơi quên đường về không chừng. Dù sao cũng có mang theo rất nhiều thị vệ, không có việc gì đâu.”

Trang Sĩ Dương nghe thế cũng bình ổn chút. Mị di nương liếc mắt nhìn sang, cười duyên nói: “Lão gia đang lo lắng cho hai vị tiểu thư mà. Nếu đại tiểu thư con chính thê của Trang phủ chúng ta xảy ra chuyện, vậy làm sao ổn được.”

Ba chữ “con chính thê” vừa thốt ra, nét mặt Chu thị liền cứng đờ. Trang Sĩ Dương không vui nhìn Mị di nương một cái. Trang Cẩm và Văn di nương ngồi ở một bên vẫn giữ vẻ mặt lạnh nhạt, tựa như không hề quan tâm đến mọi thứ bên ngoài.

Trang Hàn Minh ngồi chung với bạn bè ở Quốc Tử Giám, nhưng lòng thấy chút lo lắng. Không thấy tỷ tỷ mình trở lại, trên mặt không giấu nổi sự sốt ruột bất an.

Chu thị cũng nghi ngờ, theo lý mà nói lẽ ra Trang Ngữ Sơn đã sớm trở lại mới đúng. Tại sao đến giờ vẫn không thấy bóng dáng, chẳng lẽ đã xảy ra chuyện gì? Nghĩ đến đó, trái tim bà thấp thỏm không yên, vội vàng tự an ủi chính mình. Không sao đâu, mọi thứ đều an bài thỏa đáng. Trừ phi Hàn Nhạn đã mọc cánh, nếu không nàng ta làm sao có thể thoát khỏi mười hai tên thị vệ và cả đám sơn tặc kia.

Đang lúc ấy, gã sai vặt bên người Trang Sĩ Dương đột nhiên lao vào, hô lớn: “Lão gia, đã xảy ra chuyện!”

Tại tầng hai Vọng Giang lâu, các quan khách đều dừng bình phong lưu ly nửa che nửa hở, khá dễ dàng cho các vị phụ nhân, tiểu thư quen biết nhau qua lại chuyện trò. Lúc này, gã sai vặt hét to một tiếng, thu hút toàn bộ sự chú ý của mọi người trong sảnh về Trang Sĩ Dương.

Trang Sĩ Dương tức giận, trợn mắt nhìn gã sai vặt này một cái, trầm giọng nói: “Chuyện gì mà hốt hoảng như vậy?”

Gã sai vặt lau mồ hôi trên ót, lắp bắp nói: “Xe ngựa của nhị...nhị tiểu thư đã trở về!”

Ban đầu Hàn Nhạn và Trang Ngữ Sơn chia ra ngồi hai chiếc xe ngựa. Lúc này xe ngựa Trang Ngữ Sơn đã trở về, nhưng không thấy nói đến xe ngựa của Hàn Nhạn. Trang Hàn Minh run tay, lập tức đứng dậy nắm cổ áo của gã sai vặt: “Xe ngựa của tỷ tỷ ta đâu?”

57. Chương 57: Cùng Nhau Ngắm Pháo Hoa

Tử y vũ cơ (*) ngăn người, lập tức trả lời: “Người nhận sai người rồi!”

(Tử y vũ cơ: cô gái nhảy múa mặc quần áo màu tím)

Thu Hồng nhất định không buông tha, khóc lóc kêu la: “Tiểu thư, nô tỳ biết trong lòng tiểu thư đau khổ. Nhưng mà cũng không thể không trở về nhà được, lão gia thực sự đang rất lo lắng, phu nhân suốt ngày dùng nước mắt rửa mặt...” Nàng vốn là người có tính tình trầm ổn, bình tĩnh, ngày thường vui mừng không hiện lên mặt, nhưng mà giờ phút này hành động không hề gấp chút trở ngại nào, ngược lại còn rất tự nhiên làm cho người nghe thấy được sự đau lòng. Nếu mà Cấp Lam ở đây, chắc chắn sẽ rất kinh ngạc đến thiếu chút nữa sẽ rơi nước mắt rồi.

Tử y vũ cơ lời ké không được, cho nên vô cùng cảm phẫn nói: “Ta không phải tiểu thư của nhà người. Rót cuộc là người muốn gì?” Nàng xoay đầu nhìn về phía Phó Vân Tịch đang ngồi trên giường êm, trong mắt nhẹ nhàng hiện lên nước mắt: “Vương gia cứu thiếp!”

Đôi mắt của Phó Vân Tịch hờ hững nhìn về phía nàng, làm cho vũ cơ cả người đều phát run. Rõ ràng là gương mặt rất tuấn mỹ, nhưng mà lại có khí thế lạnh thấu xương, tự nhiên không thể xâm phạm. Đôi mắt thâm sâu như mực, dường như toàn bộ tính toán trong lòng đều không thể nhìn thấy được. Nàng cắn chặt răng, dưới chân nàng vừa động, Thu Hồng cảm thấy bụng mình như bị ai đó giẫm lên. Một cước đó trong mắt mọi người xung quanh dường như chỉ là đang nhẹ nhàng giãy giụa, nhưng mà đó chính là mười phần sức lực, một sự đau đớn kéo tới, Thu Hồng nhẹ buông tay, che bụng nằm ngửa trên mặt đất. Lúc gương mặt lên thì vũ cơ đã sớm nhào vào lòng Phó Vân Tịch: “Vương gia!”

Trên mặt nàng mang theo chút nước mắt, thân thể lại mềm mại không xương. Mặc dù đối với nàng đã có sự nghi ngờ, nhưng mà thân là nam nhân, nhìn thấy dáng vẻ mỹ nhân rơi lệ như vậy cũng cảm thấy tiếc thương, nhịn không được cũng sẽ mềm lòng. Nhưng mà Phó Vân Tịch chỉ nhìn chăm chăm vào ly rượu trong tay, giống như rượu ngon này mới có thể hấp dẫn toàn bộ sự chú ý của chàng.

Trong nháy mắt khi Vũ Cơ nhào vào ngực của Phó Vân Tịch, tay áo đột nhiên hiện ra một thứ bén nhọn, một thanh đoản kiếm sáng bóng được rút ra khỏi vỏ, hướng thẳng đến tim của đối phương, vẻ mặt của nàng đầy hung dữ, giống như là ác quỷ. Người nọ ngồi đối diện nhìn thấy cây đoản kiếm hướng tới mình, chân mày cũng không động một cái, chỉ hơi nhếch môi, các đốt tay cầm ly rượu hơi hơi dùng lực, ly rượu bằng ngọc trong nhất thời bị vỡ ra thành nhiều mảnh, như một đóa hoa bằng đá ngọc trắng mịn rời rạc, mang theo sức lực dẻo dai, nhẹ nhàng đón nhận thanh đoản kiếm. Vũ Cơ chỉ cảm thấy trên tay chấn động, cổ tay của mình lan tỏa sự đau đớn đến thấu xương, ‘ầm’ một tiếng giòn tan, miếng đá ngọc đánh rớt thanh đoản kiếm trong tay nàng, song song rơi trên mặt đất.

Nàng mở to hai mắt đầy kinh hãi nói: “Người...” bản lĩnh của mình tuyệt đối không tệ, thế nhưng người nhìn như mỹ nam này lại có thể nhẹ nhàng ngăn cản nàng, bản thân mình ám sát thất bại rồi? Nhưng mà hình như đối phương giống như đang đùa bỡn, rõ ràng là không dùng hết lực ra chống trả.

Không đợi tới động tác tiếp theo của nàng, chỉ thấy ngoài cửa sổ đột nhiên truyền tới một tiếng nổ tung, sau đó là âm thanh bàn ghế va chạm vào nhau, tiếng phụ nhân (*) khóc lóc, quát gọi bên tai không dứt.

Ngay sau đó sống lưng chợt lạnh, mấy chục người mặc áo đen che mặt phá cửa sổ ra, ‘xoạt’ một tiếng lấy ra một bội đao, không nói lời gì mà chém tới người ngồi ở giữa.

(Phụ nhân: người phụ nữ đã có chồng)

Đôi mắt của Phó Vân Tịch đầy lạnh lùng, tự mình ngồi dậy, đột nhiên một người áo đen từ phía sau chàng vung đao lên chém xuống, một giây kế tiếp trên tay không có cảm giác gì. Cúi đầu nhìn xuống, thì thấy cánh tay phải đang cầm đao của mình đã bị chặt đứt đang nằm trên mặt đất, mà vết thương một giọt máu cũng không có. Phó Vân Tịch đang ngồi chính giữa đã không thấy đâu, chỉ có một chiếc khăn bằng tơ lụa thêu một đóa hoa mai trắng màu sắc thanh đậm. Lưu lại âm thanh trong veo mà lạnh lùng mang theo mười phần sát khí: “Giải quyết tốt hậu quả.”

Lúc này ở gian phòng cách vách, Hàn Nhạn đang núp sau bình hoa Quan Diêu cao lớn không dám lên tiếng, cũng không biết tại sao lại như thế. Rõ ràng là nàng đã bảo Thu Hồng vào gian phòng của Phó Vân Tịch, còn mình thì ở gian phòng cách vách chờ. Nơi này là một gian phòng nhỏ của gian phòng lớn, gian phòng trong là nơi đãi tiệc của những thương buôn, tách biệt với gian phòng ngoài bởi một tấm bình phong, gian phòng ngoài là nơi để cho nha hoàn đứng chờ sai bảo. Những thương buôn này không có nha hoàn hầu hạ, Hàn Nhạn sợ người khác nhìn thấy sẽ không tốt, cho nên liền trốn ở gian phòng ngoài, không nghĩ tới trong khoảng khắc, trong phòng trong truyền tới âm thanh của đao kiếm chém giết. Cùng lúc đó, trong đại sảnh cũng là một mảnh hỗn độn, trước mắt không thể ra hoặc vào, cho nên nàng đành phải thời trốn ở phía sau bình hoa Quan Diêu cao hơn mình nửa người.

Hồ hấp của nàng nhẹ nhàng chậm chạp, trong lòng lo lắng không thôi, tước mắt cũng không biết là tình huống gì, Thu Hồng chắc sẽ không xảy ra chuyện gì chứ? Nghĩ tới đây, Hàn Nhạn lại càng lo lắng. Trong lòng thầm mắng chính mình lại đi xen vào chuyện của người khác, nếu không phải nàng lo lắng Thất Hoàng Tử sẽ gây bất lợi gì đó với Phó Vân Tịch thì mình cần gì phải chạy tới nơi này. Bây giờ chính mình như đang rơi vào đường cùng, còn liên lụy cho Thu Hồng.

Ngay lúc này, gian phòng trong truyền tới giọng khóc lóc xin tha của phụ nhân, cùng với tiếng khóc nỉ non của trẻ sơ sinh. Trong lòng Hàn Nhạn rung mình, ngay sau đó là tiếng máu thịt bị xé rách của trường đao đâm vào, tiếng khóc của đứa bé và tiếng kêu la của phụ nhân đều im bật. Trong lòng Hàn Nhạn chậm rãi trầm xuống, nhịn không được mà xiết chặt hai tay. Nhưng mà chỉ trong khoảng khắc, trong gian phòng yên tĩnh truyền tới bước chân nhẹ nhàng và chậm chạp.

Âm thanh này dường như mang theo sát khí, Hàn Nhạn chỉ cảm thấy da đầu của mình run lên, lưng đổ đầy mồ hôi lạnh, thân hình trốn phía sau bình hoa có chút phát run. Nhưng mà nàng mặt không đổi sắc nhanh rút cây trâm hoa mai bên eo ra.

“Cạch cạch, cạch cạch, cạch cạch...” Tiếng bước cách Hàn Nhạn ngày càng gần, Hàn Nhạn chỉ cảm thấy trong lòng bàn tay nóng muốn chết, hồ hấp càng ngày càng phải kiềm nén.

Đợi sau khi tiếng bước chân đi qua khỏi Hàn Nhạn, khi đó nàng mới nhẹ nhàng thở ra. May mà tránh được một kiếp, nhưng mà hơi thở còn chưa đều hòa, thì bên cạnh mình đã tỏa ra một cổ khí lạnh, trực tiếp kéo lại.

Không tốt! Trong lòng Hàn Nhạn quát to một tiếng, bản thân mình không có võ công, nhưng người áo đen này thì đã từng luyện tập qua, thính lực hơn người, chính mình vừa rồi đã lơ là mà thở ra hơi, e là đã dẫn tới họa sát thân. Trong khoảng khắc nhanh như chớp nàng dùng lực đâm cây trâm hoa mai về phía trước, dùng hết sức lực đâm về phía người nọ. Nghĩ tới cho dù hôm nay có chết, cũng phải cùng người này đồng quy vu tận (*)

(Đồng quy vu tận: Chết cùng với nhau.)

Không nghĩ tới cơn gió rét lạnh từ trên đỉnh đầu của nàng đã dừng lại, một đôi tay hơi lạnh nhẹ tay xoa đầu của nàng. Hàn Nhạn mở to hai mắt ngẩng đầu, đối diện với nàng là một đôi mắt đen đầy thâm thúy, dưới ánh trăng hiện lên một dung nhan đầy tuấn mỹ giống như tiên giáng trần không nhuốm bụi trần, giờ phút này chàng đang khoác trên người chiếc áo khoác lông cáo màu trắng, dáng người cao ngất thon dài, cầm trong tay một thanh trường kiếm sáng bóng, đang chăm chú nhìn Hàn Nhạn.

Đúng là Phó Vân Tịch.

Trong lúc nhất thời Hàn Nhạn giật mình, sau đi tỉnh táo lại mới phát hiện chính mình đã nhìn chăm chăm đối phương rất lâu. Cuối cùng cũng cảm lắm mà nói: “Vương... Vương gia.”

Phó Vân Tịch nhíu mày, ánh mắt rơi vào cây trâm hoa mai trên tay nàng, gương mặt Hàn Nhạn đỏ lên, vội vàng đem tay dấu sau lưng, có chút luống cuống nói: “Đa tạ Vương gia đã cứu mạng”

“Đi thôi.” Phó Vân Tịch nhìn nàng nói.

“Thu Hồng...” Hàn Nhạn cố tình hỏi thăm, mắt cũng không nháy mà quan sát vẻ mặt của chàng.

“Có Hách Liên ở đây.” Phó Vân Tịch đã đưa lưng về phía Hàn Nhạn mà đi ra khỏi gian phòng.

Hàn Nhạn cắn cắn môi, nàng lo lắng cho Thu Hồng. Trước mắt có Phó Vân Tịch đảm bảo, tuy nói là nàng cũng có an tâm sơ sơ, nhưng mà trước mắt là tình huống gì vậy? Chính mình muốn cứu người thì ngược lại lại được người ta cứu, bây giờ muốn mình đi đâu?

Không đợi Hàn Nhạn suy nghĩ rõ ràng thì Phó Vân Tịch đã nhìn thấy nàng chậm chạp theo không kịp, quay đầu lại thì nhìn thấy Hàn Nhạn đứng ngẩn người. Chàng dứt khoát đi tới bên cạnh nàng, dùng một tay xách nàng lên, thi triển kinh công nhảy ra khỏi Vọng Giang Lâu.

Trong lòng Hàn Nhạn mắng Phó Vân Tịch là cẩu huyết nhiều lần, nàng bị Phó Vân Tịch xách như một con gà bay đi khắp nơi. Đây là chuyện xui xẻo nhất mà nàng gặp được từ khi trọng sinh tới nay. Thân thể cứng ngắt giống như một tảng đá, còn đầu sở gậy nên thì không có một tia xấu hổ, ngược lại còn đứng ở trước mặt nàng, ôm ngực ra vẻ như một ông lão. Rốt cục, Hàn Nhạn có chút thiếu kiên nhẫn: “Nè, ngài dẫn ta tới đây làm gì?”

Mặc dù mình ở trong phố xá sầm uất, nơi nơi đều là đèn hoa lồng lẩy, nhưng thanh thiếu niên chen chúc với nhau, nhốn nha nhốn nháo. Thỉnh thoảng còn có các cậu ấm tuấn tú và các tiểu thư thanh tú nhìn nhau cười. Dẫn tới những người bên cạnh đùa giỡn ồn ào.

“Ngắm pháo hoa.” Phó Vân Tịch trầm giọng phun ra mấy chữ, sau đó thì khoanh tay đứng bên cạnh Hàn Nhạn. Dung mạo của chàng quá đẹp đẽ, nhất thời mọi người đều đưa mắt nhìn, Hàn Nhạn chỉ cảm thấy lúng túng vô cùng, hơi có chút buồn bực nói: “Ta muốn về nhà.”

“Không cần thiết.” Phó Vân Tịch bình thản ung dung, như là không thèm để ý tới sự buồn bực của Hàn Nhạn vào mắt. Vẻ mặt co rút lại, không biết vì cái gì mà khi đối mặt với Phó Vân Tịch, nàng lại cực kỳ dễ dàng để lộ ra cảm xúc thật của chính mình. Điều này đối với nàng mà nói, không phải là chuyện gì tốt.

“Chuyện xảy ra hôm nay, ngài đã sớm biết phải không?” Biết chính mình không thể dễ dàng rời khỏi đây, Hàn Nhạn dứt khoát ổn định lại tinh thần. Chuyện hôm nay Phó Vân Tịch không có một chút tổn thương nào, thậm chí còn có lòng dạ thanh thoi tới cứu mình. Tại sao chàng lại không đề cập tới chuyện đã phát hiện ra mình, khi rời khỏi Vọng Giang Lâu dưới lầu đã có quan binh, trò đùa hôm nay, e là đối phương không chiếm được ưu thế gì.

“Đúng.” Phó Vân Tịch đáp lại rất sáng khoái, Hàn Nhạn liếc xéo nhìn chàng, trong lòng thở dài một tiếng. Người như vậy, còn trẻ đã có quyền làm nghiêng ngã triều đình và dân chúng, làm sao mà không có vài phần thủ đoạn được? Chuyện hôm nay, nếu không có nàng, chàng cũng dư và mà đối phó, mình quan tâm trái lại đã làm điều thừa.

Bên tai lại truyền tới âm thanh lạnh nhạt của Phó Vân Tịch: “Tại sao ngươi lại biết chuyện đó?”

Hàn Nhạn biết rõ, bảo Thu Hồng xuất hiện mà mình không giải thích là không được, cho nên mới nửa thật nửa giả nói: “Ta đã từng nghe qua Tử y vũ cơ, cũng nghe được nàng ta và người khác nói chuyện với nhau... Tình hình hôm nay cấp bách, cho nên hơi mất lý trí, hi vọng Vương Gia sẽ bỏ qua.” Nàng không nói rõ mọi chuyện, Phó Vân Tịch cũng không truy hỏi, chỉ liếc nhìn nàng một cái: “Cảm ơn.”

Hàn Nhạn im lặng: “Dân nữ thẹn không dám nhận. Vương Gia đã nhiều lần cứu giúp, dân nữ không gì báo đáp. Hôm nay chỉ là một cái nhắc tay, hướng chi Vương Gia vừa mới cứu dân nữ một mạng, vẫn là dân nữ thiếu nợ Vương Gia một ân tình.”

“Ngươi muốn chúng ta không thiếu nợ gì nhau?” Phó Vân Tịch vừa nghe xong mới thì lập tức hỏi lại, Hàn Nhạn hoảng sợ, nhìn thấy Phó Vân Tịch đang nhìn mình từ trên cao nhìn xuống, khóe miệng thoáng hiện

lên một nụ cười đùa cợt như có như không. Trong lòng không vui, trả lời: “Ân tình trên đời này vốn không rõ ràng, thiếu nợ ân tình của người khác. Cả đời này sẽ bị người khác quản thúc, chẳng phải là sống rất khó chịu sao?”

Bước chân của Phó Vân Tịch đột nhiên dừng lại, như có điều suy nghĩ nhìn nàng nói: “Thay đổi kiểu tóc, tính tình của trưởng thành lên không ít.”

Hàn Nhạn sững sờ một chút, nhanh chóng mở miệng: “Trước kia ngài đã biết ta sao?”

Phó Vân Tịch không nói chuyện, động nhiên cong người. Vốn dĩ dáng người của Hàn Nhạn đã nhỏ xinh, Phó Vân Tịch lại là thanh niên cao hơn nàng cả cái đầu, Hàn Nhạn cũng chỉ đứng tới ngực của chàng. Nhìn thấy chàng cởi áo lông cáo của mình xuống, lúc Hàn Nhạn còn đang khó hiểu thì cảm thấy trên vai mình trở nên ấm áp. Đối phương mang theo nhiệt độ của mình lưu trên áo lông cáo mà khoác lên người nàng. Nội tâm Hàn Nhạn khẽ động, Phó Vân Tịch đã dùng ngón tay thon dài của mình buộc dây áo lông cáo ở trước mặt nàng, đôi tay trắng như ngọc này được bao bọc bằng gấm màu đỏ, càng trơn bóng, giống như một món hàng thủ công đầy tinh xảo. Ánh mắt của nàng dời từ trên tay lên khuôn mặt của Phó Vân Tịch.

Khoảng cách gần, nàng càng cảm thấy được người này sinh ra là đã rất tuần mỹ rồi, không giống như sự tuần mỹ của Hách Liên Dục, mà là sự lạnh lùng dịu dàng như băng tuyết. Từ trước tới nay chàng đều lạnh lùng đến lạnh thấu xương, giờ phút này lại cúi người về phía Hàn Nhạn, động tác dịu dàng, mắt phượng sâu xa khép hờ lại, không thấy rõ thần sắc trong đó, mà lại làm người khác không khỏi say mê. Đôi môi mỏng hơi mỉm cười nhấp nháy, dường như thoáng qua một sự đùa cợt. Nam nhân như vậy, toàn thân giống như một điều bí ẩn, nhìn không thấu mà lại hấp dẫn người khác.

Đôi tay khỏe khoắn khéo léo thắt thành một con bướm, Hàn Nhạn mắt cũng không nháy theo dõi chàng. Giữ con người hiện lên ý cười, Hàn Nhạn im lặng một lát, sau đó đôi mắt hiện lên vẻ lúng túng: “Ta không cần...”

“Mặc đi.” Không để ý tới xưng hô của Hàn Nhạn, chàng đã khôi phục dáng vẻ lạnh lùng như trước. Trong lòng Hàn Nhạn đầy phức tạp, áo lông cáo này cực kỳ ấm, làm ấm lòng của nàng, dường như cũng có thêm mấy phần ấm áp.

Đúng vào lúc này, trên đỉnh đầu truyền tới âm thanh pháo hoa bắn. Giương mắt lên nhìn, trên trời sáng ngập pháo hoa rực rỡ đang lấp lánh nhấp nháy. Đã giao thừa, yến tiệc pháo hoa đã chính thức bắt đầu.

Hai đời cộng lại, nàng đã rất lâu rồi không có nhìn thấy pháo hoa đẹp đến vậy. Giờ phút này, nàng đang ở nơi tối tăm xa lạ, nước mắt chảy tới khô, cổ họng khàn khàn, tuyệt vọng vượt qua một năm mới khó nhất cuộc đời. Hàn Nhạn ngẩng đầu nhìn chằm chằm pháo hoa, không chịu nổi mà trí nhớ lại ùa về, hình ảnh trước mặt và trong trí nhớ đan xen qua lại lẫn nhau, mà nàng lại không phân biệt được cái gì là thật, cái gì là mộng.

Phó Vân Tịch đứng bên cạnh Hàn Nhạn, vốn dĩ muốn cùng với nàng nhìn bầu trời muôn màu kia. Chỉ là nhiều năm như vậy, mà không gì hấp dẫn được ánh mắt của chàng. Trong lúc vô tình liếc về phía tiểu nha đầu kia, chàng đã có chút sững sờ.

Hàn Nhạn ngửa đầu, nhìn bầu trời đầy pháo hoa, bóng đêm huy hoàng phản chiếu trong ánh mắt của nàng, trong suốt giống như khe suối ngày xuân. Chàng biết nàng tuổi còn nhỏ mà đã có tâm cơ đầy thâm trầm, cũng biết nàng xuống tay tàn nhẫn để giữ được đường sống, ít khi nhìn thấy lúc nàng yếu ớt. Giờ phút này, nàng lại nhìn chằm chằm vào nơi xa vời, ánh mắt dường như đang khát vọng điều gì đó, trong hốc mắt tràn đầy nước, nhưng mà vẫn cắn răng ngửa đầu để không cho nước mắt chảy xuống.

Không chịu khuất phục, nhưng cũng làm người khác đau lòng.

Chàng không kiềm nén nổi mà nhớ lại dáng vẻ của nàng hiện lên khi trốn sau bình hoa ở Giang Vọng Lâu, nàng mặc một chiếc áo nhỏ màu lục nhạt, cả người lạnh run, trong đáy mắt có sự hoảng sợ, cũng có ý định ngoan độc. Giống như một con thú nhỏ bị làm giết mình, trông hết sức đáng thương, mà trong tay lại cầm một cây trầm hoa mai, giống như là nàng đã giồng đi răng nanh của mình, tùy thời cơ mà hành động. Nàng hiểu được thể nào là nhẫn nhịn, tâm tư thâm trầm, thật sự không thể nào tưởng tượng được đây là một cô bé mười hai mười ba tuổi. Chàng nhìn về phía Hàn Nhạn, thân thể thiếu nữ nhỏ xinh được cuộn tròn trong chiếc áo lông cáo rộng rãi, càng lộ ra vẻ nhu nhược. Hai bím tóc dài buông xuống trước ngực, so với kiểu

tóc trong quá khứ, trái lại đã bớt đi vài phần trẻ con, càng thêm sự nhanh nhẹn và dịu dàng. Nếu như... coi nhẹ sự lạnh lùng và ngấm ngấm chịu đựng trong mắt của nàng và tuổi tác không tương xứng.

“Trang Hàn Nhạn.” Chàng đột nhiên mở miệng.

Hàn Nhạn kinh ngạc quay đầu, nhìn thấy Phó Vân Tịch đang nhìn chăm chăm nàng một cách đầy hứng thú, trong lòng sinh ra một sự xấu hổ khi bị nhìn thấu. Đồng thời lại có mười phần nghi ngờ, khối băng Huyền Thanh Vương trong truyền thuyết này đang ở cạnh mình, tại sao lại có cảm giác lạ thế?

Phó Vân Tịch nói: “Trang Sĩ Dương đối xử với người không tốt sao?” Không phải là giọng thắc mắc, mà là khẳng định. Hàn Nhạn theo bản năng lộ ra vẻ mặt đầy cảnh giác, tiếp theo là trong lòng tự cười chính mình, Trang Sĩ Dương đối đãi với nàng không tốt đó là sự thật rất rõ ràng, bị Phó Vân Tịch nhìn ra thì có liên quan gì tới chàng. Chỉ sợ là chuyện xảy ra đêm nay ở Giang Vọng Lâu, người đang đứng ở đây cũng nhìn thấy hết rồi. Nàng thuận tiện cười cười nói: “Có người phụ thân nào lại đối đãi không tốt với nữ nhi của mình đâu?”

Phó Vân Tịch chú ý tới giọng điệu của nàng rất thờ ơ, giống như là chưa bao giờ để chuyện này ở trong lòng. Trong đầu lại hiện lên những hình ảnh trước kia, người con gái ở trước mặt chàng cuối cùng cũng đã trưởng thành. Ánh mắt vẫn trong suốt như thế, nhưng lại không còn một tia ánh sáng mặt trời, là Trang Sĩ Dương làm nàng trở thành như vậy sao?

Sau một lúc chần chờ, cuối cùng chàng vươn tay xoa xoa đầu của Hàn Nhạn.

Đỉnh đầu bị một đôi tay bao trùm, thân thể Hàn Nhạn cứng đờ. Phó Vân Tịch thu tay lại giống như một người huynh trưởng yêu thương muội muội của mình, sau đó thản nhiên nói: “Thời gian không còn sớm, ta đưa người hồi phủ.”

Hàn Nhạn trừng to hai mắt: “Thu Hồng...”

Phó Vân Tịch dừng lại một chút, mở miệng nói: “Mộc Phong.”

“Có thuộc hạ.” Đột nhiên có một thị vệ áo đen nhảy ra làm cho Hàn Nhạn hoảng sợ, Phó Vân Tịch sai bảo: “Dẫn người tới.”

Thị vệ đó mũi chân nhảy lên một chút, ngay lập tức biến mất không hình không bóng. Hàn Nhạn cẩn thận theo dõi chàng: “Hôm nay ở tại bãi Sa Hà có người đi theo chúng tôi, chính là người của Vương gia sao?”

Phó Vân Tịch gật đầu.

Hàn Nhạn nắm chặt lòng bàn tay lại, từ từ nói: “Cảm ơn.”

“Không có chuyện gì.”

Đợi thêm một lát, quả nhiên là Mộc Phong đã dẫn Thu Hồng tới. Thu Hồng nhìn thấy nàng lập tức chạy lại, lo lắng nhìn nàng từ trên xuống dưới: “Tiểu thư không xảy ra chuyện gì chứ.”

Mộc Phong nhìn chăm chăm Mộc Nham một cách quái lạ. Hàn Nhạn cúi bỏ áo lông cáo trên người trả lại cho chàng: “Chuyện hôm nay xin cảm ơn Vương gia...” Do dự một chút: “Nếu ngày sau có chuyện cần Hàn Nhạn giúp đỡ. Chắc chắn Hàn Nhạn sẽ dốc hết sức mình.”

Phó Vân Tịch có chút buồn cười, cũng không nói gì, tiếp nhận áo lông cáo rồi xoay người rời khỏi. Đợi sau khi xe ngựa của Hàn Nhạn đã đi xa, Phó Vân Tịch mới hỏi Mộc Nham: “Sao lại như vậy?”

Tay phải của Mộc Nham bị băng lại bằng một chiếc khăn tay trắng như tuyết, trên đó còn nổi bật lên một vết máu, có lẽ là do hung khí gây ra. Vừa nghe thấy lời này của Phó Vân Tịch, Mộc Phong liền nở một nụ cười quái đản. Ngày thường Mộc Nham là người trầm lặng ít nói, giờ phút này có chút không được tự nhiên, xoay mặt sang chỗ khác: “Thuộc hạ sơ sót.”

Phó Vân Tịch cũng không nói gì nữa, bước chân chậm chạp đi về phía Như Ý Lâu. Sự việc hôm nay của Thất Hoàng Tử, chàng phải nói chuyện một chút với Hách Liên Dục. Áo lông cáo trên người của chàng đầy ảm áp, nhớ tới người mới vừa rồi, bên môi không tự giác mà lại thoáng qua một nụ cười nhẹ, làm cho Mộc Phong ở bên cạnh phải trợn mắt há mồm. Lúc này Hàn Nhạn và Thu Hồng đang ngồi ở trong xe ngựa, Thu

Hồng có chút lo lắng: “Tiểu thư. Huyền Thanh Vương sao có thể giúp chúng ta ở mọi nơi? Tiểu thư và ngài ấy là người quen cũ sao?”

Hàn Nhạn lắc đầu, nghĩ tới câu nói vừa rồi của Phó Vân Tịch: Tính tình trưởng thành lên không ít. Nghe chàng nói như vậy, dường như ngài ấy đã biết mình, nhưng mà trong trí nhớ của nàng không có người này. Phó Vân Tịch là một người xuất sắc, nếu thật sự nàng biết, thì cho dù thế nào cũng sẽ không có khả năng quên. Nhưng mà thái độ của Phó Vân Tịch đối với này, thực sự là như một người bạn cũ.

Hàn Nhạn cũng có chút hồ đồ, chỉ cảm thấy người này thật sự rất thần bí. Trước mắt không cùng với người này là địch, đúng là một lựa chọn sáng suốt. Mà quan hệ của hai người bây giờ nếu nói là bạn bè, thì đúng là có chút gượng ép.

Thu Hồng nói: “Bây giờ Tam phu nhân đã có hỉ. Nếu vậy thì Chu thị... Chúng ta cũng có thể nhẹ nhõm được một chút.”

Hàn Nhạn mỉm cười: “Không đơn giản như vậy đâu. Phụ thân một lòng thiên vị Chu thị, Mị di nương chỉ có lợi thế chính là đứa bé. Nhưng mà điều đó cũng không đủ.”

Thu Hồng nghi ngờ: “Nhưng mà hôm nay Triệu đại nhân đã đồng ý tra rõ việc này...”

Hàn Nhạn im lặng trong chót lát, khóe miệng giật giật: “Triệu đại nhân là một vị quan tốt, nhưng mà không có nghĩa ngài ấy sẽ không cân nhắc thua thiệt. Muốn vật ngã Chu thị chỉ sợ không thể trong một sớm một chiều. Ngày mai em đi chợ một chuyến, mấy năm nay đường làm quan của phụ thân rất suôn sẻ, sợ là đã quên hai chữ ‘thánh ý’ viết như thế nào rồi. Muốn châm biếm, lúc nào cũng có thể châm biếm.”

Thu Hồng gật đầu.

Hàn Nhạn chú ý tới tóc của nàng có chút rối, cây trâm trên búi tóc cũng không thấy đâu. Có chút khó hiểu hỏi: “Cây trâm của em đâu, sao không thấy nữa?”

Hiếm thấy Thu Hồng đỏ mặt, nói quanh co là chính mình sơ ý đánh mất cây trâm, Hàn Nhạn cũng không để trong lòng. Xe ngựa rất nhanh chạy tới trước cửa Trang phủ, Cấp Lam và Trần ma ma đang cầm đèn lồng đứng chờ ở trước cửa, nhìn thấy Hàn Nhạn trở về, trên mặt hiện lên sự vui mừng, nhanh đi tới nghênh đón.

Hàn Nhạn không có nói cho họ biết chuyện của mình và Phó Vân Tịch, chỉ nói có việc muốn tự mình giải quyết, cho nên mới trở về hơi chậm. Trở về Thanh Thu Uyển, Hàn Nhạn bảo nha hoàn đi thông báo với Trang Hàn Minh là mình đã trở về. Cấp Lam đi tới trước mặt nàng, nói cho nàng nghe những tin tức mà nàng thu thập được, hóa ra là sau khi Mị di nương hồi phủ, Trang Sĩ Dương lập tức tìm đại phu tới bắt mạch cho bà ta. Sau khi chứng thực Mị di nương có thai, Trang Sĩ Dương liền ở bên cạnh canh giữ Mị di nương, một bước cũng không rời. Chu thị mời Trang Sĩ Dương nhiều lần, Trang Sĩ Dương điều không kiên nhẫn an ủi bà ta nói sẽ nhờ quan phủ giải quyết.

“Bây giờ bà ta thế nào?” Hàn Nhạn không nhanh không chậm uống trà.

Cấp Lam biết rõ nàng đang hỏi Chu thị, vội vàng nói: “Nô tỳ đã bảo bọn hạ nhân trong chường Tứ phu nhân. Tránh cho việc Tứ phu nhân suy nghĩ không thoáng lại làm chuyện đại đột.”

Hàn Nhạn nhìn nàng đầy tán thưởng: “Em làm rất tốt.” Vì phòng ngừa Chu thị bàn tính với người khác, nếu như Chu thị có thể thông đồng làm bậy cùng với bọn sơn tặc, thì nhất định sẽ không tự mình ra mặt, sẽ có ai đó ở giữa là người trung gian. Người này không nhất định phải ở trong phủ, bởi vì như vậy mới tiện hàng động. Bây giờ cho dù bọn sơn tặc có phát hiện chính mình bắt lầm người, cũng không thể nào liên lạc được với đối phương. Mà Chu thị ở trước mặt bao nhiêu người, chắc chắn sẽ không có gan lớn mà đi gặp mặt người trung gian. Bây giờ cả hai bên đều mù mờ, sẽ không làm được gì.

“Tiểu thư.” Trần ma ma bưng một chén canh gừng tới: “Hôm nay người đã bị kinh sợ, vẫn nên nghỉ ngơi sớm một chút đi.” Cấp Lam đã đem chuyện Chu thị muốn hãm hại Hàn Nhạn nói cho Trần ma ma biết. Giờ phút này Trần ma ma đã bình tĩnh lại, nhưng mà vẫn còn chút căm giận: “Nếu không phải tiểu thư lanh lợi.... Bọn họ đúng là lòng dạ rắn rết!”

Hàn Nhạn không để tâm lắm, chỉ vẩy vẩy tay, một bên uống một chút nước canh gừng: “Không sao. Ngày mai chúng ta sẽ xem kịch vui thôi. Lần này Chu di nương tận tâm tận lực bố trí như vậy, ta không thể để bà ta uống phí công sức.”

Bây giờ trong lòng Cáp Lam đối với Hàn Nhạn chỉ có bội phục, nhìn thấy Thu Hồng thường ngày làm việc cẩn thận bây giờ đang đứng ngăn người, nàng đẩy đẩy bả vai Thu Hồng: “Đứng ngay góc ở đó làm gì?”

Thu Hồng khôi phục lại tinh thần, hầu hạ Hàn Nhạn nghỉ ngơi sau đó vội vàng lui ra.

Sau khi thổi tắt nến, trong phòng là một mảng tối đen. Hàn Nhạn nằm ở trên giường, trong lòng có muôn vàn suy nghĩ. Tình cảnh hôm nay ở Giang Vọng Lâu đang hiện ra trước mắt nàng, lúc người áo đen dùng lưỡi dao hướng vào đầu của nàng mà chém xuống, nói không sợ mới là giả. Một đời được trùng sinh, nàng đặc biệt quý trọng tính mạng của mình. Lại càng bởi vì có quá nhiều chuyện không bỏ xuống được, cho nên nàng không cam lòng mà chết như vậy.

Chỉ là Phó Vân Tịch xuống tay cứu giúp, điều này là ngoài dự đoán của nàng.

Trên vai dường như vẫn còn lưu lại sự ấm áp trong áo lông cáo của chàng, người này thật kỳ lạ. Hàn Nhạn suy nghĩ, chẳng lẽ ngài ấy nhận sai người? Nghĩ tới đây, trong lòng lại dâng lên một cảm giác lạ, nếu phát hiện mình đã nhận sai người, ngày sau sợ là Huyền Thanh Vương sẽ không chiếu cố nàng giống ngày hôm nay. Lòng ngực có chút nặng nề, trở mình mấy lần, mãi cho đến khuya, Hàn Nhạn mới ngủ thật say.

Do tối qua Hàn Nhạn ngủ rất khuya, cho nên sáng nay cảm thấy đầu của mình có chút mê mang. Sau khi Cáp Lam mang nước rửa mặt cho nàng xong, Thu Hồng mới từ ngoài trở về, nói là Chu thị đang ằm ỉ ở Phù Dung Viên.

Hàn Nhạn nghe vậy chỉ cười cười: “Chúng ta cũng đi nhìn xem.”

Vừa đi tới Phù Dung Viên, đã nghe thấy một tiếng ‘bốp’, một cái lò bằng gốm sứ trắng tinh đã bể vụn trên mặt đất. Chu thị đã không còn dáng vẻ dịu dàng, quan tâm như ngày trước, bây giờ bà ta đầu tóc rối tung, vẻ mặt tiêu tụy. Đôi mắt cổ chịu đựng đến đỏ bừng, cổ họng khàn khàn nói: “Ta muốn gặp lão gia. Buông ta ra!”

Hai nha hoàn ở bên cạnh đang cố giữ chặt lấy bà ta, Hàn Nhạn tập trung nhìn vào, trong đó đúng là có một nha hoàn bên cạnh Mị di nương - Kiều Mộng.

“Có chuyện gì vậy?” Dội xem cuộc vui cũng không còn xa lắm, Hàn Nhạn nghi ngờ hỏi.

Chu thị chớp mắt thấy Hàn Nhạn, ánh mắt đột nhiên trở nên u ám. Hận ý khắc cốt ghi tâm làm người khác kinh sợ, chỉ thấy bà căng răng nói: “Tứ tiểu thư.”

Hàn Nhạn cười cười nói với bà: “Di nương sau lại có bộ dạng như vậy. Ngừ Sơn tỷ tỷ bây giờ tung tích không rõ, nếu trở về nhìn thấy di nương vì tỷ ấy mà trở nên tiêu tụy như vậy. Chỉ sợ là sẽ rất đau lòng.”

Nàng không nói thì thôi, vừa nhắc tới Trang Ngừ Sơn thì giống như đáng xát muối vào vết thương của Chu thị, trong lúc nhất thời càng làm cho Chu thị trở nên kích động hơn: “Câm miệng. Tất cả đều là tại đứa con hoang nhà người...”

‘Bốp’ một tiếng, mọi người xung quanh điều không thể tin vào mắt của mình. Hàn Nhạn phủ tay, hôm qua Trang Hàn Minh bị tát một cái, hôm nay cũng có thể trả lại cho bà ta rồi.

“Người... Người dám đánh ta?” Chu thị ôm mặt nhìn nàng.

Hàn Nhạn cười tít mắt đứng bên cạnh Trần ma ma, không nhanh không chậm nói: “Con cũng không phải là muốn dĩ hạ phạm thượng (*), mà thân là dòng nữ chính thật sự không thể đảm đương nổi cái danh ‘con hoang’ mà di nương nói. Nếu như con gái của chính thê đều là ‘con hoang’, vậy thì Hàn Nhạn thật sự không biết Ngừ Sơn tỷ tỷ sẽ là gì. Lại càng không biết đứa bé trong bụng Mị di nương là gì? Xin hỏi Chu di nương nói như vậy, đã đặt phụ thân ở nơi nào, bất quá người chỉ là một vị thiếp nhỏ nhoi, mà dám châm chọc mệnh quan triều đình. Hàn Nhạn đây chỉ có thể thay phụ thân giáo huấn hạ nhân không hiểu chuyện mà thôi.”

(Dĩ hạ phạm thượng: người dưới mạo phạm người trên)

“Người... Người là đồ bất hiếu.” Toàn thân Chu thị phát rung, bà làm tốt, cả đời bắt nhận, rốt cục hôm nay lại bị nhận mỗ vào mắt, mà con nhận này lại còn chưa đủ lông đủ cánh.

“Di nương sao lại nói mấy lời đó. Chữ hiếu chỉ đối với phụ mẫu, người chỉ là một vị thiếp, chẳng lẽ còn phải bắt Hàn Nhạn lấy lễ chủ mẫu ra đối đã? Đừng nên phá vỡ quy cũ!” Hàn Nhạn gặng từng chữ, khoe môi mang theo sự tươi cười, vẻ mặt cực kỳ cao ngạo, ánh mắt lườm Chu thị đều mang vẻ khinh thường.

“Người...” Chu thị thấy mà lại không có biện pháp chống đỡ lại lời của Hàn Nhạn, trong lúc nhất thời nước mắt tràn mi, âm thanh đầy thê thảm nói: “Bây giờ Ngử nhi bị bắt. Sống chết không rõ, Tứ tiểu thư cần gì bỏ đá xuống giếng, người và Ngử nhi đều là tỷ muội. Bây giờ...” Nói xong nước mắt lại càng rơi ra nhiều hơn. Cuối cùng thì suýt nữa ngất đi do khóc quá nhiều.

Hàn Nhạn khí định thần nhàn (*) nhìn bà nói: “Di nương không kìm lòng nổi về tình cũng có thể tha thứ. Nhưng mà bây giờ Mị di nương đang ở trong phòng, Mị di nương bây giờ đang hoài thai hài tử của phụ thân. Là đệ đệ của Hàn Nhạn, đây là đại hỷ sự của toàn bộ Trang phủ. Cho dù Chu di nương không tới chúc mừng, thì cũng không nên ở Phù Dung Viên khóc suốt mướt, quấy rầy đến hài nhi trong bụng Mị di nương. Cũng không biết có phải là cố tình hay không.”

(Khí định thần nhàn: giống như bình tĩnh)

Lời vừa nói ra, thì cửa phòng bên trong Phù Dung Viên lập tức mở ra. Trang Sĩ Dương từ trong bước ra, vẻ mặt không vui nói: “Người còn ở đây nhốn nháo cái gì! Mị nhi bây giờ đang mang thai cần phải nghỉ ngơi cho tốt. Ở trong này tranh cãi âm ỉ, rốt cục là xảy ra chuyện gì?”

Nó như vậy thì lời vừa rồi của Hàn Nhạn đã bị ông nghe thấy.

Chu thị lại càng thêm ủy khuất, đối với Mị thị hận càng thêm sâu. Sáng sớm hôm sau, bọn người hầu trong phủ đều truyền tin cho nhau, sau khi báo một nhà hoàn đi hỏi thăm. Không ngờ tin tức Trang Ngử Sơn bị sơn tặc bắt đi mọi người đều biết hết, trong lúc này cả Kinh Thành đều biết chuyện Trang Nhị tiểu thư đã mất đi trong sạch.

Chu thị mới đầu không hề tin tưởng chuyện này, bà và Doãn Tri Phủ trước đó đã bàn bạc là sẽ nói sự thật. Nhưng mà cũng xác định người đó là Trang Hàn Nhạn, nếu như biến thành một người khác, chắc chắn sẽ hiểu rõ trong đó có chuyện gì kỳ lạ, giấu giếm còn không kịp, làm sao mà còn thả tin tức ra.

Về sau khi nghe ngóng lại, thì ra hôm qua lúc Doãn Tri Phủ đang ở trong huyện tra án, bỗng nhiên nghe thấy bên ngoài có người kêu oan. Nhìn thấy một nha hoàn ăn mặc giống người hầu, tưởng rằng là Chu thị sắp xếp tốt, thuận tiện nói ra chính mình sẽ vì nha hoàn này mà làm chủ cho người qua đường nghe. Không nghĩ tới việc nha hoàn này mới mở miệng ra là nói Trang Nhị tiểu thư bị sơn tặc bắt đi. Lúc đó người trong thành qua lại rất nhiều, trước mắt bao nhiêu người ông cũng không thể nào phản bác lại, chỉ ra lệnh cho thuộc hạ đuổi theo tra rõ. Cho nên, chuyện này truyền ra ngoài, cũng không biết là người nào làm.

Điều càng khiến cho Chu thị tức giận hơn là, bên trong chợ có nhiều phiên bản khác nhau, có người nói Trang Ngử Sơn bị sơn tặc bắt đi đồng thời đã bị làm nhục, quần áo trên người đều đã bị kéo xuống, sợ là thân thể không còn trong trắng. Thêm một chuyện nữa là đã qua một đêm, sợ là sự thật đã không còn đường cứu vãn.

Nghĩ tới Trang Ngử Sơn, Chu thị lại càng đau buồn, nhìn Hàn Nhạn chất vấn: “Hôm nay trong thành đồn đãi việc Ngử nhi bị sơn tặc bắt đi, sau đó thì mất đi sự trong sạch, quần áo đều bị xé rách. Lúc đó chỉ có Tứ tiểu thư và Ngử nhi, hai người cùng nhau lên núi, tại sao Tứ tiểu thư lại hãm hại Ngử nhi vào chỗ bắt nhĩa?”

Trang Sĩ Dương nghe vậy, trái lại đối với Chu thị càng không vui, có chút nghi ngờ nhĩ về phía Hàn Nhạn: “Nhạn nhi, rốt cục là có chuyện gì?”

Hàn Nhạn biết sau khi trải qua chuyện ngày hôm qua, trong lòng nàng đã biết mình và Trang Sĩ Dương không thể duy trì hòa bình ở ngoài mặt, ông ta dễ dàng tha thứ cho Chu thị khi bà ta tát Minh nhi một cái, đã làm cho Hàn Nhạn hoàn toàn hiểu rõ. Thay vì hờ dỗi ủy xa, không bằng xao sơn chấn hổ (*). Nàng cười như không cười nói: “E là di nương đã quên, lúc đó ngoại trừ Hàn Nhạn còn có mười mấy thị vệ. Hàn Nhạn không hề có ác ý đối với Ngử Sơn tỷ tỷ, nếu không đã không bồi Ngử Sơn tỷ tỷ lên núi cầu phúc rồi.

Bây giờ Ngũ Sơn tỷ tỷ mất tích, di nương đau lòng cho nên hồ đồ trong nhất thời, Hàn Nhạn cũng không so đo với người. Nhưng mà mười mấy tên thị vệ này không thể tha thứ, còn phải thỉnh phụ thân phạt họ thật nặng, không tin không nghe được sự thật từ trong miệng của họ.”

(Hư dĩ ủy xa: uyển chuyển khéo léo; Xao sơn chấn hổ: công kích khiến kẻ địch phải hoảng sợ. Đây là một loại chiến lược, chỉ uy hiếp trên hình thức, phô bày thực lực quân sự khiến đối phương phải sợ hãi mà khuất phục, đạt được mục đích không chiến mà thắng. Sau này được dùng với nghĩa rộng: cố ý cảnh báo, khiến người ta phải chấn động. Tương tự như câu rung cây nhất khỉ bên mình)

Chu thị chấn động, trong lòng đầy giận dữ, mười hai tên thị vệ này là một tay bà an bài. Đương nhiên sẽ không gây ra sai sót gì, nhưng mà Hàn Nhạn lại đem tất cả sai lầm đổ hết lên người bọn thị vệ, trước mặt nhiều người như vậy, e là Trang Sĩ Dương sẽ trừng phạt bọn họ. Chuyện này vốn dĩ không dính dáng gì tới bà, nhưng mà lỡ như mấy người thị vệ này miệng mồm không kín đáo, nói ra sự thật thì bà xong rồi. Trang Sĩ Dương đối với Trang Ngũ Sơn có vài phần thật lòng yêu thích. Bây giờ nếu bà phá hỏng mọi chuyện, sợ là sẽ làm cho Trang Sĩ Dương cảm thấy khó chịu, bây giờ con nhỏ người Hồ đó lại có thai, bà không thể mạo hiểm như vậy. Vì thế mới khẽ nói: “Là thiếp thân ngu dốt, thực sự việc của Ngũ nhi làm cho thiếp thân quá mức đau buồn. Là thiếp thân không phải, làm lão gia và Tứ tiểu thư khó chịu, những thị vệ này đều là người của Trang phủ, thiếp nghĩ họ sẽ không sinh ra suy nghĩ gian dối, nhất định có người ở bên ngoài tung tin đồn thất thiệt.”

Hàn Nhạn lắc đầu, dáng vẻ cực kỳ không đồng ý: “Di nương nói sai rồi. Mặc dù bọn họ không có nói gì sai ở bên ngoài, nhưng mà vẫn không bảo vệ tốt Ngũ Sơn tỷ tỷ, phải phạt họ tội không làm tròn bổn phận. Nếu lần này mà không phạt, ngày sau thị vệ trong phủ nhìn thấy nhất định sẽ noi theo. Bây giờ là gặp sơn tặc ở bên ngoài, ngày sau nếu sơn tặc vào phủ thì bọn thị vệ này chẳng lẽ không phải đều không thể trong đội được sao. Ai sẽ bảo vệ sự an toàn của phụ thân?”

Những lời này lọt vào trong tai của Trang Sĩ Dương, làm cho ông cảm thấy cực kỳ chính xác, lập tức trầm giọng nói: “Mau đem những thị vệ hôm qua bảo vệ tiểu thư tới đây. Trước trừng phạt nặng, đánh sáu mươi gậy.”

Sáu mươi gậy chẳng phải là muốn mạng người sao? Chu thị hoảng hốt: “Lão gia... lão gia...” Những người này đều là bà tốn rất nhiều bạc mới mua chuộc được. Chuẩn bị bồi dưỡng thành người thân cận của mình, giờ phút này coi như là bị nhổ cỏ tận gốc, làm sao mà bà có thể cam lòng!

Hàn Nhạn đi lên phía trước, thân thiết đỡ bà dậy: “Di nương đừng nên kích động... bọn nô tài này, trong phủ thường xuyên ý mình có chỗ dựa, cho nên mới làm xằng làm bậy. Không để chủ tử trong phủ vào mắt. Bây giờ trách phạt, cũng cho họ biết rõ tình hình, Ngũ Sơn tỷ tỷ tung tích không rõ. Di nương vẫn nên là sớm trở về Cung Đồng Uyển nghỉ ngơi đi.” Nói xong nàng lại sai bảo Thu Hồng, “Mau mang lễ vật ta tặng cho Mị di nương tới đây.”

Thu Hồng vội vàng tiến lên, dâng lên một chiếc hộp bằng ngọc xinh xắn. Hàn Nhạn mở ra, bên trong là một Ngọc Phật óng ánh trong suốt, lớn hơn ngón út, ở giữa có một sợi dây đỏ tinh tế xoắn qua.

Hàn Nhạn cầm chiếc hộp trong tay đưa cho Trang Sĩ Dương, cười tíu mắt nói: “Thật ra hôm nay Nhạn nhi tới Phủ Dung Viên này, là để tặng cho Mị di nương Ngọc Phật này. Chiếc Ngọc Phật này là do lúc trước Hàn Nhạn đi đến chùa cầu xin, đeo lên người có thể mang lại bình an, bây giờ Mị di nương đang mang thai tiểu đệ đệ. Nhạn nhi tặng Ngọc Phật này cho Mị di nương, hy vọng tiểu đệ đệ có thể bình an chào đời.”

Trang Sĩ Dương bị từ ‘tiểu đệ đệ’ của Hàn Nhạn làm cho tâm trạng cực kỳ thoải mái, thuận tiện gật đầu khen ngợi nàng: “Con thật có lòng.”

Hàn Nhạn lườm Chu thị một cái: “Nếu như di nương lo lắng cho Ngũ Sơn tỷ tỷ sao không đi tới Phật đường cầu xin Bồ Tát phù hộ, trên đầu ba thước có thần linh. Bồ Tát đều thấy tất cả, người xấu nhất định sẽ bị báo ứng. Nói không chừng Bồ Tát thương hại, mấy ngày nữa Ngũ Sơn tỷ tỷ có thể bình an trở lại không chừng.”

Chu thị chỉ cảm thấy những lời này của Hàn Nhạn cực kỳ u ám, dường như đang ám chỉ cái gì đó. Câu nói đó có hàm ý khác, làm cho toàn thân bà nhin không được mà nổi da gà. đành phải miễn cưỡng cười nói: “Lời của Tứ tiểu thư rất có lý.”

Hàn Nhạn cảm thấy mọi chuyện đã chuyển biến tốt, cho nên từ biệt Trang Sĩ Dương, tâm tình vui vẻ rời khỏi Phù Dung Viên.

Mới vừa bước ra khỏi Phù Dung Viên, nụ cười tươi của nàng từ từ phai nhạt xuống. Cấp Lam nhanh nhạy nhìn ra nàng có tâm sự, vội vàng hỏi: “Tiểu thư, có phải là xảy ra chuyện gì hay không?”

Hàn Nhạn lắc đầu, trong lòng có chút rối rắm. Đây là lần thứ hai Chu thị đã nói ra hai từ ‘con hoang’. Trước đó là nói với Hàn Minh, bây giờ là nói với nàng. Chu thị cho dù có gan lớn đến cỡ nào cũng sẽ không vô cớ mà sắp xếp nói ra thân phận của nàng với Trang Hàn Minh, trừ phi đây là chuyện có thật, không có lừa làm sao có khối. Thái độ của Trang Sĩ Dương đối với nàng và đệ đệ mình, hoàn toàn không giống thái độ của một người phụ thân đối với nhi tử.

Dường như nắm được mấu chốt của vấn đề, lúc này Hàn Nhạn đã có chút do dự, có nên đi điều tra hay không? Nếu tiếp tục điều tra, nếu như thân phận của Trang Hàn Minh không phải là con trai trưởng thì sẽ xử lý thế nào. Nhưng mà Trang Sĩ Dương cam tâm tình nguyện nuôi con thay cho người khác, việc này có thể xác định là có điều gì đó khó nói.

Sau một lúc lâu, nàng mới nói: “Cấp Lam, em đi hỏi thăm một chút. Trong phủ này có người hầu nào ở trong đây một thời gian dài không? Nếu có cơ hội thì tiếp cận họ, cùng họ nói chuyện nhiều một chút.”

Cấp Lam hiểu ý gật đầu. Hàn Nhạn thở dài một tiếng, sự vui mừng khi giải quyết được khó khăn giờ không còn gì, chỉ còn lại sự rầu rĩ mờ nhạt.

Lúc này ở phủ Huyền Thanh Vương.

Trang giấy trắng Tuyên Thành được trải rộng rãi, phía trên có mấy chữ nổi bật mang theo mùi mực, Phó Vân Tịch một tay cầm bút, nhưng lại đang cúi đầu suy nghĩ, dáng vẻ có chút không yên.

“Chủ tớ hai người rốt cục làm sao vậy?” Thành Lỗi đứng ở một bên rốt cục nhìn không được mà mở miệng hỏi, hẳn là một người ngay thẳng, điều này đã thành thói quen từ lúc ở trên chiến trường. Thật sự hẳn không thể nhìn bạn tốt tiếp tục ngăn người như vậy: “Nghĩ cái gì mà mê mẩn dữ vậy?”

Tay Phó Vân Tịch ngừng lại, thản nhiên nói: “Không có gì.” Chuyển qua chuyện khác: “Phía Tây Nhung có động tĩnh gì không?”

Thành Lỗi nhìn cái bàn, vẻ mặt u sầu nói: “Vẫn như cũ. Sau khi tên Đồ Mộc bỏ đi lên làm quốc chủ, thì luôn luôn ở biên ải mà tìm cách quấy rối hàng xóm, cũng không có đánh nhau thật sự, chỉ cướp một ít đồ, thực sự là trèo lên mặt bàn. Chờ binh lính của chúng ta chạy tới, bọn họ liền rút lui, dân chúng đều khổ không thể tả. Chúng ta cũng không có biện pháp, thực sự so với việc đánh giặc còn đau đầu hơn.”

“Hắn ta là một người thông minh.” Phó Vân Tịch nói: “Chỉ nhìn xem hắn ta có thể nhìn hay không.”

Thành Lỗi nhún vai: “Vậy còn người? Bây giờ thế lực của Thất Hoàng Tử rất lớn, không tiếc gì mà giết nhiều quý nhân trong Kinh, gây ra hỗn loạn. Chỉ vì muốn làm cho người khác tin tưởng người đứng là bị loạn tặc ngộ sát. Chỉ là...” Hắn lắc đầu: “Hắn ta đúng thật là xem nhẹ người rồi.”

Phó Vân Tịch cuối đầu viết chữ trên giấy: “Với hắn ta đây không phải là lần đầu tiên.”

Thành Lỗi trêu ghẹo cười nói: “Nghe nói hôm nay có còn màn anh hùng cứu mỹ nhân. Ta nói với lão huynh này, tiểu cô nương đó năm nay chỉ mới mười ba, người không sợ người ta chê người già sao?”

Phó Vân Tịch không thèm để ý tới lời nói của Thành Lỗi, trong đầu chỉ nghĩ tới đôi mắt không chịu khuất phục đây trong suốt kia, tinh thần ngừng lại một lát, sau đó mới mở miệng nói: “Ta và nàng ta không có quan hệ gì.”

Thành Lỗi hoàn toàn không tin, vậy tay nói: “Nói thì ai tin. Nghe nói hôm nay mọi người đều thấy, đúng không Mộc Nham?”

Nhìn thấy Mộc Nham chậm chạp không đáp lại, Thành Lỗi nghi ngờ quay đầu lại nhìn, phát hiện Mộc Nham đang nhìn chăm chăm vào miệng vết thương trên tay mà ngăn người. Thành Lỗi tỉnh mắt, liếc một cái là biết khăn tay đang băng bó vết thương là của nữ tử, có lòng muốn đùa giỡn, lớn tiếng nói với Mộc Nham: “Mộc Nham, đi theo người chủ tử như khối băng này hôm nay cũng thống suốt rồi sao. Ha ha ha, tưởng

rằng cả đời này người cũng giống như chủ tử của người. Không nghĩ tới, hôm nay cũng có chuyện tốt như vậy, xem ra gần đây Huyền Thanh Vương phủ việc vui không ngừng đến nha.”

Mộc Nham cả kinh, từ trước tới nay trên mặt không có biểu hiện gì giờ đây lại xuất hiện một tia đỏ ửng. Trong đầu lại nghĩ tới thiếu nữ gầy gầy nhỏ nhỏ vẻ mặt dứt khoát dùng cây trâm đâm về phía mình, sau đó lại dịu dàng bằng bó ỳnh. Hắn chưa bao giờ đứng gần nữ tử nào như vậy, bởi vì vậy cho đến cuối cùng hành động mâu thuẫn này có ý tứ gì, hắn cũng theo bản năng mà giữ lại chiếc khăn tay.

Phó Vân Tịch giờ phút này đã viết xong thư, đem giấy viết thư bỏ vào phong thư, ném vào trong lòng Thành Lỗi.

Thành Lỗi vẫn còn đang xúc động rung đùi đắc ý: “Trước mặt còn chưa tới mùa xuân...”

“Cút!” Một cái nghiên mực đập tới.

58. Chương 58: Thế Tử Cầu Hôn

Khoảng thời gian sau giao thừa, cuối cùng trời cũng trong sáng lại rồi.

Trên mặt đất tuyết đọng dày vẫn còn chưa tan, ánh sáng mặt trời cũng đang chiếu rọi xuống giữa vùng núi, sáng sớm tinh mơ không khí trong thung lũng trong lành, mang theo hương thơm của sương mai, khiến người ta nghĩ thấy đã say lòng.

Phía trên vách núi có một câu cầu vượt bất qua, ngày thường phía sau cây cầu có một rừng cây lớn um tùm. Giờ phút này, có một nữ tử mặc áo đen đứng phía trước một lùm cây, trong tay cầm trường kiếm. Đứng trước nàng có ba thiếu nữ đáng người nhỏ xinh, đứng đầu chính là Hàn Nhạn.

“Đa tạ sư phụ tặng được.” Hàn Nhạn cung kính hành lễ với nàng.

Đóng hương liệu phụ và thuốc mê này hôm qua đều là nàng lấy từ chỗ của Sài Tĩnh. Vị sư phụ này dường như có chút quan hệ với người trong giang hồ, Hàn Nhạn thử cầu xin một lần, không nghĩ tới Sài Tĩnh là rất sáng khoái mà đồng ý.

Sài Tĩnh gật đầu, ánh mắt rơi vào người Hàn Nhạn: “Hoa mai thứ sử ra sao rồi?”

Hàn Nhạn xấu hổ lắc đầu: “Vô cùng không quen. Đệ tử ngu muội.”

Nàng vốn không có nền tảng võ công, mặc dù Sài Tĩnh lựa chọn cho nàng chiêu hoa mai đâm dễ nhất, nhưng khi dùng cũng có chút gượng gạo. Tuy là nàng ngày ngày luyện tập hoa mai đâm, nhưng mà đến lúc mấu chốt vẫn không suôn sẻ.

Sài Tĩnh nhíu mày, giọng nói có vài phần lạnh lùng: “Thân thể của con quá yếu, không thích hợp tập võ. Nhưng mà lại không chịu học phần rèn luyện thân thể. Võ học không thể học trong một sớm một chiều là có thể luyện thành, rốt cục con muốn học cái gì?”

Hàn Nhạn hít sâu một hơi, nói: “Con muốn giết người từ sư phụ.”

Dĩ nhiên là Sài Tĩnh không đón được nàng sẽ nói như vậy, cho nên có chút sững sờ. Trước lúc Hàn Nhạn học võ, nàng không muốn luyện tập lâu phần công phu. Đúng là công phu quý ở sự kiên trì bền bỉ, nàng nóng lòng cầu thành như vậy, không giống như là người thích học võ.

“Vì sao?” Sài Tĩnh hỏi.

Hàn Nhạn thở dài một tiếng: “Giết người cũng là vì bảo vệ mình. Hàn Nhạn có bao nhiêu bản lĩnh con biết rất rõ, con không tiện học những công phu vì đó. Chỉ muốn học vài chiêu để bảo vệ mình.”

Đôi môi Sài Tĩnh khẽ nhếch lên: “Con muốn học ám sát?”

“Nếu sư phụ đồng ý dạy.” Vẻ mặt của nàng đầy cung kính, không giống như đang nói đùa.

“Trước tiên ta sẽ dạy con học sử dụng ám khí.” Im lặng một lúc lâu, Sài Tĩnh mới mở miệng.

Hàn Nhạn nhỏ giọng nói cảm ơn.

Sài Tĩnh là một người thầy tốt, tuy tính tình có chút quái lạ, nhưng mà lại rất cố gắng dạy dỗ cho Hàn Nhạn. Trong tâm của Hàn Nhạn đối với nàng vô cùng cảm kích, đến lúc nói lời từ biệt với Sài Tĩnh: “Sau này sư phụ có việc cần đến Hàn Nhạn, thì xin cứ dặn dò.”

Sài Tĩnh yên lặng nghe những lời này, khóe môi giật giật. Dường như muốn nói gì đó, cuối cùng vẫn nuốt xuống, chỉ quay lưng lại, ‘ừ’ một tiếng. Cấp Lam có chút không vui, Hàn Nhạn thì lại cười lắc đầu.

Sài Tĩnh cũng là người có bí mật thôi.

Lúc trở về Trang phủ, trước cửa đã có một hàng Tử Y Đái Dao thị vệ. Trong lòng Hàn Nhạn nghi ngờ, ngoại trừ những Đái Dao Thị Vệ còn có mấy cỗ nhuyễn kiệu trong cực kỳ đẹp đã và lộng lẫy, dường như có khách quý tới chơi. Hôm nay Hàn Nhạn xuất phủ chỉ nói là đi gặp Đặng Thiên, không ngờ chỉ trong chớp mắt lại có nhiều thị vệ đến vậy. Cấp Lam đi tới trước cửa nhét vào tay một vãi sai vặt một ít bạc vụn, cười nói: “Vị đại ca này, có chuyện gì vậy?”

Gã sai vặt biết Cấp Lam, ước lượng bạc trên tay, nhìn thấy không ai chú ý tới hắn, liền kề sát tai Cấp Lam nhỏ giọng nói: “Là người của Vệ Vương. Hôm nay Nhị tiểu thư được thuộc hạ của Vệ Vương cứu về rồi, bây giờ Vệ Vương và lão gia đang ngồi trong đại sảnh mà nói chuyện. Nhị tiểu thư cũng thật may.”

Cấp Lam sau khi nghe xong thì chỉ cười cười, trở về bên cạnh Hàn Nhạn nói lại tất cả những gì mà gã sai vặt mới nói. Hàn Nhạn nhú mày, Vệ Vương cũng thật nhanh tay, chẳng lẽ Chu thị cầu cứu Vệ Vương? Nhưng mà Chu thị là sao có năng lực như vậy, chỉ là một khi Vệ Vương ra tay, thì những lời bàn tán ở bên ngoài cũng không có dũng khí mà càn rỡ rồi.

“Vào thôi.” Hàn Nhạn hạ quyết tâm, bước vào.

Trong đại sảnh, Vệ Vương và Trang Sĩ Dương đang ngồi ở chính giữa phía hai bên, Trang Sĩ Dương vẻ mặt đầy cảm kích: “Chuyện của Ngũ nhi may mà có Vệ đại nhân ra tay cứu giúp, thần thật sự không biết phải cảm tạ thế nào.”

Vệ Vương hé mắt nói: “Chúng ta là bạn tốt, cần gì nói lời cảm ơn. Chỉ là ta thấy Nhị tiểu thư của quý phủ dường như bị kinh sợ, chi bằng hãy nghỉ ngơi cho tốt.”

Thường ngày Trang Sĩ Dương sẽ không cười nói tùy tiện với nàng, hôm nay lại phá lệ cười nói đầy yêu thương với nàng: “Nhạn nhi trở về rồi à! Mau qua hành lễ với Vệ Vương và Thế Tử đi.”

Hàn Nhạn vừa đi vào đại sảnh đã nhìn thấy Vệ Như Phong đang đứng bên cạnh, trong lòng cảm thấy có chút kỳ lạ. Bây giờ nhìn thấy thái độ của Trang Sĩ Dương như vậy, lại càng nghi ngờ không thôi. Nhưng mà trên gương mặt vẫn mang theo ý cười, cúi người hành lễ: “Dân nữ bái kiến Vệ Vương đại nhân, Vệ Thế Tử.”

Vệ Vương cười to: “Nhạn nhi không cần khách sáo, ta và phụ thân của con đều là bạn tốt. Con và Như Phong cũng được coi là ngang hàng. Lâu rồi không gặp, Nhạn nhi đã lớn vậy rồi, thành một cô nương rồi.” Lời nói có chút tưởng nhớ, ông mở miệng: “Ta nhớ rồi lúc con đầy tháng, ta vẫn còn ôm con. Chỉ chớp mắt một cái thì đã mười mấy năm rồi, ha ha ha, năm tháng không buông tha ai.”

Hàn Nhạn càng nghe càng cảm thấy ông đang cố kéo gần quan hệ với Trang phủ hơn, thậm chí còn dùng từ ‘ta’. Lại còn nghe thấy ông mở miệng là ‘Nhạn nhi’, đáng vẻ rất quen thuộc với chính mình, trong lòng nàng càng cảm thấy kinh thường.

Vệ Vương nhìn thấy bộ dạng không hề cử động của Hàn Nhạn, khẽ động lòng, nhìn về phía Vệ Như Phong: “Thật ra lần này Nhị tiểu thư bị sơn tặc bắt đi người cứu giúp chính là Như Phong. Lúc ấy ta ở trong kiệu, không hề biết rõ tình huống ở bên ngoài, vừa vặn Như Phong nghe thấy có người kêu cứu. Lúc đầu còn tưởng tiểu thư nhà nào, về sau từ miệng của cô nương đó mới biết được thì ra là Nhị tiểu thư của quý phủ. Thật là trùng hợp.”

Hàn Nhạn cười cười, vẻ mặt ngây thơ hỏi: “Lần này bọn sơn tặc không biết đã đối xử với tỷ tỷ thế nào. Suốt cả một ngày, mà tỷ tỷ vẫn còn hơi sức để kêu cứu.”

Lời vừa nói ra, trên mặt của Vệ Vương không khỏi có chút lúng túng. Nhưng Vệ Như Phong đã mở miệng: “Đều là trùng hợp thôi. Bản Thế Tử cũng cực kỳ nghi ngờ, Nhị tiểu thư vô cùng yếu đuối, lại bị đám sơn

tặc bắt đi, thật sự là tâm địa quá độc ác.”

Đây ý nói nàng tâm địa độc ác ư? Hàn Nhạn không hề cử động, thậm chí trong lòng còn cảm thấy có chút buồn cười, nhớ đi nhớ lại mà cười ra tiếng: “Một khi đã như vậy, nếu bắt được bọn sơn tặc, làm phiền Thế Tử mang bọn sơn tặc này đến quan phủ tra khảo. Chắc chắn sẽ làm cho Ngừ Sơn tỷ tỷ hả giận.”

Phản phát một quyền đánh vào cây bông, lời mỉa mai của Vệ Như Phong lại không làm gì được với Hàn Nhạn, nhìn lại thấy Hàn Nhạn đang cười tít mắt mà nhìn chăm chăm vào lò sưởi trong phòng. Một cái liếc mắt về phía mình cũng không có. Về mặt ôn hòa như ngọc của Vệ Như Phong hiện lên một tia không vui. Lúc bắt đầu tới giờ Hàn Nhạn hoàn toàn không có đem ánh mắt đặt trên người hắn. Hắn lớn như vậy rồi, mà chưa bị người nào coi như vậy, cho nên đối với Hàn Nhạn sinh ra vài phần buồn bực. Thêm một chuyện nữa là ngày hôm qua Hàn Nhạn ở trước mặt mọi người cười nhạo hắn. Thậm chí Vệ Như Phong còn nhìn thấy một tia chán ghét trong mắt Hàn Nhạn.

Điều này làm cho lòng tự ái của hắn bị sỉ nhục thật lớn, càng bị coi như không có, hắn càng muốn để cho Hàn Nhạn phải chú ý tới mình. Đúng là tiểu cô nương đặc biệt này, quả thực trong mắt không có chính mình.

Vệ Vương không hổ danh là con hồ ly già. Liếc mắt một cái đã nhìn ra Hàn Nhạn và Vệ Như Phong có mạch nước ngầm đầy mãnh liệt. Càng tươi cười nói đầy sâu xa: “Chuyện của Nhị tiểu thư, Như Phong nhất định sẽ cho Trang phủ một sự công bằng. Đều là người nhà cả thôi.”

Hàn Nhạn cau mày, nhất định có chuyện gì mà nàng không biết. Nhìn thấy Trang Sĩ Dương cười mập mờ, trong lòng liền có một suy nghĩ từ từ hình thành.

Trang Sĩ Dương lại nói: “Hôm nay Vệ Vương đại nhân cố ý đưa Ngừ nhi trở về. Không bằng ở lại dùng một bữa cơm đạm bạc đi.”

Vốn tưởng rằng Vệ Vương nhất định sẽ cự tuyệt, không nghĩ tới Vệ Vương lập tức đồng ý. Trong lòng Hàn Nhạn suy tính, Vệ Vương là đại thần trong triều, cho dù có thể nào đi nữa cũng sẽ không cần lấy lòng một vị quan tam phẩm - Trang Sĩ Dương. Nhưng mà hôm nay mọi chuyện hết sức rõ ràng, Vệ Vương ở trong này kết thành đồng minh. Nếu có như không lựa ý hòa theo Trang Sĩ Dương, chẳng lẽ trong tay Trang Sĩ Dương có lợi thế gì quan trọng sao?

Trong lòng nghĩ không ra manh mối, Hàn Nhạn cáo từ với mấy người đó, trở về Thanh Thu Uyển.

Trần ma ma mới từ Phù Dung Viên trở về, theo lời của Hàn Nhạn mang tặng cho đứa bé trong Mị di nương mấy món đồ chơi. Nghe nói Chu thị đã tặng cho Mị di nương nhiều thuốc bổ, Trần ma ma nói: “Bà ta thật là có can đảm. Nhưng mà Tam phu nhân không biết có dùng đồ của nàng không?”

Hàn Nhạn tiện tay cầm lấy một cái khung thêu nhỏ nhìn nhìn: “Bệnh từ miệng mà vào, họa từ miệng mà ra. Nếu bà ta đưa cái ăn, mục đích thật sự không nằm ở cái ăn.”

“Vậy... có khi nào bà ta muốn vu oan cho tiểu thư không?” Trần ma ma cực kỳ lo lắng.

Hàn Nhạn cười cười: “Sợ cái gì? Dù sai thì Mị di nương cũng thật sự không có thai, chúng ta ngồi yên xem hổ đấu. Ngược lại ta muốn nhìn xem, bước tiếp theo Chu thị nên đi thế nào, rất nhanh sẽ gọi viện binh thôi.”

Vệ Vương quả nhiên giống như lời nói ở lại Trang phủ dùng cơm. Thức ăn cực kỳ phong phú và tinh xảo, Vệ Vương khen không dứt miệng. Trang Sĩ Dương hài lòng nhìn về phía Chu thị đang gấp thức ăn cho ông: “Nàng vất vả rồi. Mau ngồi xuống dùng cơm đi.”

Chu thị ngồi xuống bên cạnh Trang Sĩ Dương, cúi đầu nói: “Có thể vì Vệ Vương đại nhân mà chuẩn bị thức ăn, là vinh hạnh của thiếp thân. Vệ Vương đại nhân đã cứu Ngừ nhi, cũng là ân nhân cứu mạng của thiếp thân và Ngừ nhi. Không ăn thì tính là gì đâu.”

Vệ Vương cười to: “Nhưng mà chuyện này toàn bộ đều là công lao của Như Phong.”

Chu thị nhân cơ hội kéo Trang Ngừ Sơn ở bên cạnh: “Còn không mau nói lời cảm ơn với Vệ Thế Tử.”

Trang Ngừ Sơn hôm nay mặc toàn quần áo màu trắng thuần, ở mép váy có thêu cây hoa hồng màu đỏ. Sự xinh đẹp ngày thường đã biến mất, sắc mặt tái nhợt, tóc tai bới lỏng, càng lộ ra vẻ mặt chỉ lớn hơn lòng bàn tay nhỏ, nhu nhược yếu đuối làm cho người khác không nhìn được mà sinh ra lòng thương tiếc. Có thể là do sơn tặc bắt đi làm cho nàng ta chịu không ít cực khổ, Trang Ngừ Sơn nói chuyện âm thanh đều nhỏ bé yếu ớt như không chịu nổi: “Ngừ nhi đa tạ Thế Tử cứu mạng.” Nói xong thì đôi mắt óng ánh đầy nước như thủy triều lên nhìn Vệ Như Phong.

Vệ Như Phong ngồi đối diện nhìn thấy ánh mắt của Trang Ngừ Sơn, bên môi hiện lên một nụ cười tao nhã: “Chỉ là một cái nhắc tay, Nhị tiểu thư không cần để ở trong lòng.”

Hàn Nhạn say sưa thưởng thức thức ăn trong miệng, đùa giỡn à, mọi chuyện không hơn cái bàn. Nàng cũng không có tâm tình xem Trang Ngừ Sơn và Vệ Như Phong trình diễn lời thoại kịch mỹ nhân và anh hùng. Cũng không có tâm tình xem Trang Sĩ Dương và Vệ Vương bàn luận rượu ngon. Trang Cầm và Văn di nương vì thân thể không khỏe nên không có mặt, Mị di nương vì phải điều dưỡng thân thể nên được nhà bếp nhỏ làm ột chén thuốc bổ, đơn độc một mình ở lại Phù Dung Viên. Trên bàn này không có một người nào mà nàng nhìn thấy thuận mắt.

Trang Ngừ Sơn nhận ra được ánh mắt của Vệ Như Phong rơi vào trên người Hàn Nhạn, giữa con người liền hiện lên một tia ghen tị và hận ý. Nàng cũng không quên việc mình bị sơn tặc bắt đi, tất cả đều là do Trang Hàn Nhạn ban tặng. Mặc dù những người này cũng không có làm gì nàng, nhưng mà trong ngoài Kinh Thành đều biết nàng bị sơn tặc bắt đi, thanh danh đã bị hủy. Bây giờ đã đến tuổi thích hợp để gả chồng, ước muốn được gả vào nhà cao cửa rộng, bây giờ cũng không thể nào thành được! Mẫn thân bảo nàng phải nhìn xuống, nàng sẽ làm cho Trang Hàn Nhạn phải chịu qua việc nàng phải chịu gấp mười lần, để cho Trang Hàn Nhạn sống không bằng chết.

Vệ Như Phong nhìn vẻ mặt của Hàn Nhạn, làm cho Trang Ngừ Sơn ghen tị không thôi. Lúc nàng trong tay bọn sơn tặc, là Vệ Như Phong đã cứu nàng. Thái độ này của nam tử nhất thời làm cho nàng có thiện cảm, vệ sao biết hắn là Thế Tử Vệ Thân Vương, lại càng âm thầm giao phó tấm lòng của mình. Nàng tin vào dung mạo của mình, nam nhân ai không phải là loài động vật ăn vụng, nhớ lại lúc đầu, chính mình có lẽ cũng sẽ có được sự ái mộ của Vệ Như Phong, không nghĩ tới hắn chỉ lo nhìn Trang Hàn Nhạn, làm sao mà nàng không hận cho được!

Trang Hàn Nhạn đoạt mất vị trí con gái chính thê của nàng, hại nàng bị sơn tặc bắt đi, bây giờ còn muốn cướp người trong lòng của nàng. Trang Ngừ Sơn xin thề, nhất định sẽ có một ngày nàng là cho Trang Hàn Nhạn chỉ còn hai bàn tay trắng, quỹ xuống mà cầu xin nàng!

Sau khi dùng xong cơm trưa, Trang Sĩ Dương và Vệ Vương ở trong thư phòng bàn chuyện. Trang Ngừ Sơn dẫn Vệ Như Phong đi dạo một chuyến trong phủ. Hàn Nhạn có chút mệt mỏi, vốn định ngủ trưa một lát, khi đi đến hành lang dài, phía sau lại truyền đến một tiếng: “Trang Tứ tiểu thư.”

Nghe thấy giọng nói này, Hàn Nhạn liền sửng sốt, có chút bất đắc dĩ xoay người lại. Đối diện với người đang đi tới: “Vệ Thế Tử.”

“Nhị tiểu thư được cứu. Đường như Tứ tiểu thư rất thất vọng?” Vệ Như Phong cẩn thận quan sát từng biểu cảm trên mặt Hàn Nhạn. Đáng tiếc đã làm cho hắn thất vọng, đối phương không có buồn bực gì, chỉ là khóe môi hơi cong lên.

“Đúng thật là Hàn Nhạn rất thất vọng. Bởi vì Thế Tử để sau một đêm mới đi cứu Nhị tiểu thư.”

Vệ Như Phong thấy khóe môi của nàng dường như chứa đựng một tia châm biếm, giọng điệu cũng trầm xuống: “Người cho là chính mình đã làm tốt đến không chê vào đâu được à?”

Hàn Nhạn trả lời đúng mực: “Hàn Nhạn không dám tự cao tự đại.”

Hắn đối phó với Hàn Nhạn giống như đang đối phó với một tảng đá, vẻ mặt ôn hòa từ trước tới nay có chút trở nên kích động: “Người cực kỳ chán ghét ta?”

Hàn Nhạn có chút cảm thấy kỳ lạ nhìn hắn một cái, thật sự nàng không hiểu rõ Vệ Thế Tử này suy nghĩ như thế nào. Trùng sinh kiếp này, nàng đối với nhiều chuyện cũng đã hiểu rất rõ ràng. Đối với quá khứ không thể nào dứt bỏ được, nàng đã dần dần lạnh nhạt mà bỏ xuống, nhất là này hôm qua khi giải quyết

được một vấn đề khó khăn. Nàn đã quyết từ tạm biệt quá khứ, Vệ Như Phong không còn là một người khiêm tốn, hoàn hảo không có khuyết điểm nào trong tưởng tượng của nàng. Càng đến gần, thì càng thấy rõ ràng, hăng không có tốt như trong tưởng tượng của nàng. Thật chí tính tình còn có chút vô liêm sỉ. “Không biết tại sao Thế Tử lại nói như lời đó, Hàn Nhạn cũng chỉ gặp mặt Thế Tử có vài lần mà thôi, tại sao vừa nói đã thích. Thế tử không cần phải tính toán chi li, Hàn Nhạn và Thế Tử sau này cũng chỉ là quen biết sơ sơ mà thôi.”

Hàn Nhạn tự nhận những lời này rất rõ ràng, cũng không để lại bất kỳ con đường sống như thế nào. Trên thực tế, nàng và Vệ Như Phong cũng giống như Thất Hoàng Tử và Thái Tử, ngày sau nhất định sẽ ở hai phe khác nhau. Đến lúc đó chỉ sợ là sẽ trở thành kẻ địch của nhau, làm gì mà có giao tình.

Vệ Như Phong nghe mấy lời này mặt cũng trở nên biến sắc, nhìn chằm chằm Hàn Nhạn rất lâu, sau đó giọng nói vừa âm trầm vừa lạnh lùng, mở miệng: “Nàng nghĩ sai rồi. Quen biết sơ sơ? Tứ tiểu thư ngày sau sẽ là Thế Tử phi của ta.”

Trong nháy mắt thiếu chút nữa là Hàn Nhạn lớn tiếng phản bác lại, chỉ là sau đó ổn định tin thần lại một chút, từ từ nói: “Thế Tử thật thích nói giỡn. Mấy lời như vậy sau này xin hãy suy nghĩ trước khi nói, đừng nên phá hủy thanh danh của Hàn Nhạn.”

Nàng nói rất rõ ràng, Vệ Như Phong thu tất cả vào đáy, mắt đáng vẻ không muốn và bộ dạng phải sạch quan hệ với mình của nàng. Càng cảm thấy chướng mắt, cho nên mới châm chọc nói: “Chuyện xảy ra hôm nay Tứ tiểu thư vẫn chưa rõ hay sao? Phụ thân của ta đã đồng lời cầu thân của ta, chỉ còn chờ nàng tới tuổi cập kê là có thể thành thân. Trang đại nhân cũng đã đồng ý việc này?”

Hai tay của Hàn Nhạn nắm chặt lại, trong lòng hết sức thống hận Trang Sĩ Dương là kẻ vô sỉ, chỉ vì bản thân mình muốn bám víu Vệ gia, mà không tiếc bán đứng nữ nhi của mình. Mà trước mặt Vệ Như Phong... trong mắt nàng lại hiện lên thăm cảnh đêm đại hôn, con người Hàn Nhạn lạnh lại, cho dù thế nào, nàng sẽ không tái giá lại cho người này!

“Thế Tử vì sao muốn cưới ta?” Đột nhiên Hàn Nhạn nhẹ giọng hỏi.

Vệ Như Phong nghe vậy, có chút không tự nhiên mà quay đầu đi: “Nàng và ta là môn đăng hộ đối. Cưới nàng cũng dễ hiểu thôi.”

“Các tiểu thư của quan lại quyền quý trong Kinh cũng không ít. Hàn Nhạn cũng không phải là người duy nhất môn đăng hộ đối, không phải sao?” Nàng mím môi cười cười: “Cám ơn Thế Tử nâng đỡ, chỉ là trong lòng Hàn Nhạn không có Thế Tử.”

Nghe được lời nói trong lòng Hàn Nhạn không có hấn. Vệ Như Phong như là bị cái gì đâm trúng, cảm giác cực kỳ khó chịu lan tràn cả người, giống như mình bị người khác cướp đi thứ gì đó. Âm thanh cũng trở nên bén nhọn: “Trong lòng nàng có người khác?”

Hàn Nhạn ngạc nhiên, lập tức lắc đầu: “Không có.”

Lúc này sắc mặt của Vệ Như Phong hơi tỉnh lại: “Đã như vậy, tại sao nàng lại không muốn gả?”

Hàn Nhạn có chút mất kiên nhẫn, thản nhiên nói: “Hàn Nhạn đã nói qua, trong lòng mình không có Thế Tử. Nói cách khác, tuy bây giờ trong lòng Hàn Nhạn không có ai, nhưng mà sau này nhất định sẽ có. Cho dù như thế nào đi nữa, người đó cũng không phải là Vệ Thế Tử.”

“Người...!” Vệ Như Phong bị mấy lời này của Hàn Nhạn làm cho khuôn mặt tuấn tú trở nên đỏ ửng, ngũ quan đoan chính giờ phút này có chút móp méo rồi. Ở trước mặt Hàn Nhạn hắn luôn không thể duy trì hình dáng ngụy trang của mình, luôn luôn không tự chủ mà mất đi sự tỉnh táo.

Hàn Nhạn tiếp tục nói: “Nếu Vệ Thế Tử chỉ là muốn cưới nữ nhi nhà này, thì còn có Ngũ Sơn tỷ tỷ. Bây giờ ngài cứu nàng ta, nàng ta lại cảm kích với ngài không thôi. Huống chi phụ thân một lòng muốn nâng đỡ Chu di nương lên làm chính thê. Ngày sau nếu Ngũ Sơn tỷ tỷ trở thành dòng chính nữ, thân phận cũng sẽ xứng đôi với Vệ Thế Tử.”

Vệ Như Phong cũng không bởi vì lời nói của Hàn Nhạn mà dịu đi, ngược lại còn khinh thường hừ lạnh một tiếng: “Bất quá cũng chỉ là tàn hoa bại liễu (1), thân thể không còn trong sạch, làm sao mà xứng với danh

Thế Tử Phi!”

((1): Hoa tàn lá héo, tử dụ người con gái từng trải phong trần)

Hàn Nhạn sững sờ, trong lòng bỗng nhiên có cảm giác bị thương. Nghĩ đến kiếp trước Vệ Như Phong trong lòng cũng ôm lấy ý nghĩ này, bởi vì người bị sơn tặc bắt đi chính là nàng, cho nên hẳn mới trở mặt nhìn nàng chết ở đêm động phòng hoa chúc. Bây giờ người bị sơn tặc bắt đi đã biến thành Trang Ngữ Sơn, cho nên Vệ Như Phong mới cố ý cưới nàng. Việc đời đảo ngược, cũng không biết là nên khóc hay nên cười.

Hàn Nhạn cười lạnh một tiếng: “Đó chính là chuyện của Thế Tử. Cho dù có thế nào đi nữa, Hàn Nhạn sẽ không làm Thế Tử Phi.” Nói xoay xoay người muốn bỏ đi.

Vệ Như Phong bắt lấy cổ tay của nàng, cắn răng nói: “Lệnh của phụ mẫu, lời của mai mối. Bây giờ Trang đại nhân đã đồng ý, ngươi có thể phản đối hay sao?”

Đôi mắt của Hàn Nhạn lạnh lùng lại, tay phải bỗng nhiên cuộn lại, ngón châm đâm vào mu bàn tay của Vệ Như Phong. Vệ Như Phong chỉ cảm thấy trên tay đau rát, theo bản năng mà buông tay ra. Hàn Nhạn cách xa hẳn mấy bước, nhàn nhạt nhìn hắn: “Không biết Thế Tử có nghe qua một câu, thà làm ngọc nát còn hơn làm ngói lành.” Nói nói nhẹ nhàng qua loa, như là ăn cơm uống nước đơn giản: “Không ai có thể bắt buộc ta làm chuyện mà mình không muốn. Dù sao thì Thế Tử cũng đã biết, Hàn Nhạn là người độc ác. Nếu còn ép buộc Hàn Nhạn, không biết Hàn Nhạn sẽ còn làm ra chuyện gì ác độc hơn nữa.”

Lời nói của nàng làm cho người khác kinh sợ, khi Vệ Như Phong hồi phục lại tinh thần thì Hàn Nhạn đã đi xa. Bản thân đang muốn đuổi theo: “Vệ Thế Tử, tại sao người lại ở đây? Ngươi tìm người lâu rồi mà không thấy, vô cùng lo lắng.” Chính là Trang Ngữ Sơn, đang được nha hoàn dìu tới. Nhất thời Vệ Như Phong khôi phục lại dáng vẻ sắc sảo nho nhã, mỉm cười bước lên nói chuyện với Trang Ngữ Sơn. Chỉ là trong con ngươi hiện lên tia không kiên nhẫn, lại làm cho đôi mắt của Trang Ngữ Sơn trầm thêm vào phần.

Hàn Nhạn vòng qua hành lang, trở lại Thanh Thu Uyển, Cấp Lam vẫn đi theo bên cạnh nàng lo lắng hỏi: “Tiểu thư...”

Mới vừa rồi lời nói của Vệ Như Phong toàn bộ đã lọt vào trong tai của nàng, tuy là Hàn Nhạn đã cự tuyệt, nhưng mà với tính tình của Vệ Như Phong chỉ sợ là sẽ không từ bỏ ý đồ. Lúc này hôn sự của nữ tử không thể do chính mình quyết định. Nếu như Trang Sĩ Dương đồng ý, một chút biện pháp nàng cũng không có.

Nhưng mà nếu như phải gả cho Vệ Như Phong, nàng tuyệt đối không muốn. Huống hồ gần đây có vài lần gặp mặt Vệ Như Phong, làm cho nàng càng lúc càng hiểu ra Vệ Như Phong không phải là người mà mình mong muốn. Cũng không biết tại sao kiếp trước mình lại say đắm hắn nữa.

Tâm phiền ý loạn (2) muốn chết, Hàn Nhạn chỉ cảm thấy buồn bực không yên. Bên kia Thu Hồng đã nhận được tin tức, chuyện của bọn sơn tặc Đại Lý Tự đã trao toàn quyền xử án cho Vệ Vương xử lý. Hàn Nhạn cười khổ một tiếng, Vệ Vương xử lý thì nhất định sẽ có tình riêng với Trang Sĩ Dương, tất nhiên Chu thị sẽ nghĩ biện pháp để cho Trang Sĩ Dương che giấu việc này.

(2) Tâm phiền ý loạn: phiền muộn trong lòng

Nếu như vậy thì sẽ không giải quyết được gì mà ép xuống, kiếp trước Hàn Nhạn đã lĩnh giáo qua bản lĩnh hóa giải đại sự của Chu thị, chỉ là lần này, cũng có thể để cho bà ta cõng được lớp mặt nạ ra. Chuyện Trang Ngữ Sơn bị sơn tặc bắt đi đã thực sự truyền ra trong Kinh Thành, thanh danh trong sạch bị mất đi, kiếp này quả thực là Chu thị đã bị ác báo. Có thể nhìn thấy một mảng như vậy, nhóm người quý nhân đều hiểu rõ là Hàn Nhạn ở Trang phủ bị vị thiếp của Trang Sĩ Dương khi dễ là chuyện có thực, sau này nếu như đối chọi với Trang phủ, Hàn Nhạn cũng có thể đứng vững trên dư luận.

“Đúng rồi.” Đột nhiên Hàn Nhạn nhớ tới cái gì đó: “Ngự Sử đại nhân đang trên đường về nhà...”

Thu Hồng cúi đầu: “Đã làm xong, thư tiểu thư.”

Bên trong Ngự Thư Phòng.

Một tiếng ‘Bốp’, một bản tấu chương nện xuống. Thiên Tử nổi giận dùng dùng ném bút lông trong tay: “Hoang đường! Hoang đường!”

Đứng trước bàn có hai người, một người mặc quan phục vải xa tanh màu xanh da trời, bên hông buộc thêm một ngọc bội đơn giản gọn gàng. Một người mặt trường bào màu tím vàng, đầu đội kim quang, chính là Phó Vân Tịch và Thất Hoàng Tử.

“Bản tấu chương này, tất cả đều là Ngự Sử buộc tội Trang Sĩ Dương! Thân là trọng quan triều đình, lại dám sủng thiếp diệt thê, theo đuổi tiểu thiếp khi dễ dòng chính nữ. Thật sự là hần đã phản rồi! Trẫm muốn cắt chức quan của hần!”

Thất Hoàng Tử sững sốt, cười nói: “Phụ Hoàng đừng tức giận, ảnh hưởng tới Long thể.... Trang Sĩ Dương.... Có phải là chính tam phẩm Trang đại nhân?”

Hoàng Thượng liếc mắt nhìn hần, không nói gì.

Thất Hoàng Tử một bên quan sát sắc mặt của Hoàng Thượng, một bên nói: “Trang đại nhân... ngày thường tính tình ôn hòa, không a du nịnh bợ, làm sao có thể sủng thiếp diệt thê, chẳng lẽ là có hiểu lầm gì?”

Hoàng Thượng vỗ tay lên bàn: “Chẳng lẽ Ngự Sử mù hay sao?”

Thất Hoàng Tử vội vàng cúi đầu: “Nhi thần không dám nghi ngờ, chỉ là đang êm đẹp, sau đột nhiên lại buộc tội trọng thần triều đình. Nhi thần chỉ cảm thấy có chút kỳ lạ thôi. Phụ Hoàng là minh quân, thường ngày đều nhìn rõ mọi chuyện, nếu là đại thần hiểu lầm nhau, chỉ sợ là những đại thần khác sẽ có lòng khác.”

Hoàng Thượng thờ ơ nhìn Thất Hoàng Tử, đột nhiên cười to, nói đầy yêu thương: “Con nói có lý.” Sau đó quay sang nói: “Vân Tịch, đệ đối với chuyện này có ý kiến gì không?”

Phó Vân Tịch thản nhiên nói: “Đêm giao thừa tối qua, vi thần và bằng hữu có đi tới Vọng Giang Lâu xem pháo hoa, đã nhìn thấy một chuyện rất thú vị!”

Đôi mắt của Hoàng Thượng hơi híp lại: “Có chuyện gì. Nói nghe xem nào.”

Thân thể của Thất Hoàng Tử cứng đờ, ánh mắt rơi vào người của Phó Vân Tịch. Nhưng nghe thấy chàng vẫn bình tĩnh mở miệng: “Ngày đó cả nhà Trang đại nhân cũng có mặt ở Vọng Giang Lâu, về sau nha hoàn của Trang phủ báo tin, Trang Nhị tiểu thư bị sơn tặc bắt đi.”

“Lại có chuyện này sao?” Sắc mặt của Hoàng Thượng liền ngưng lại.

Phó Vân Tịch tiếp tục nói: “Thiếp thất của Trang đại nhân, cũng chính là mẫu thân của Trang Nhị tiểu thư nghi ngờ Trang Tử tiểu thư giăng bẫy. Ở trước mặt mọi người yêu cầu Trang Tử tiểu thư phải giải thích, kích động còn tát con trai trưởng một cái. Trang Tử tiểu thư bị buộc tội bắt cóc, chỉ có thể cầu cứu Thiếu Khanh Đại Lý Tự Triệu đại nhân, hi vọng Triệu đại nhân có thể thay nàng phân xử.”

Hoàng Thượng nghe xong tức giận không thôi: “Trang Sĩ Dương cũng quá kiêu ngạo rồi! Đại Tông ta làm gì mà có một quan viên như vậy, dung túng tiểu thiếp của mình đánh con trai trưởng. Hần ta làm quan càng ngày càng làm việc quá kiêu ngạo rồi! Đã quên chữ lễ phải viết thể nào sao?”

Phó Vân Tịch không nhanh không chậm nói: “Hôm đó Thiếu Khanh Đại Lý Tự cũng có mặt, Hoàng Thượng muốn biết rõ mọi chuyện có thể truyền ngài ấy tới hỏi chuyện.” Dứt lời ý vị sâu xa liếc nhìn Thất Hoàng Tử nói: “Thất điện hạ cảm thấy thế nào?”

Sắc mặt Thất Hoàng Tử có chút cứng ngắc, giờ phút này đang miễn cưỡng cười nói: “Vương Thúc nói rất đúng, Trang Sĩ Dương quả thật là quá mức vô tình. Lại dám đối đãi với nữ nhi thân sinh của mình như vậy, chỉ là.” Hần do dự một chút rồi mới mở miệng: “Mấy năm nay Trang đại nhân cũng vì triều đình mà làm không ít chuyện. Có lẽ nên cho ngài ấy một cơ hội.”

Hoàng Thượng nhíu mày: “Người đâu. Mau truyền ý chỉ của Trẫm, giáng Trang Sĩ Dương xuống chức ngũ phẩm, phạt một năm bổng lộc.”

Khóe miệng Thất Hoàng Tử cứng đờ, giáng liền bốn cấp, Hoàng Thượng trừng phạt cũng không nhẹ tí nào.”

Phó Vân Tịch không để ý nói: “Xin Hoàng Thượng phân phó thêm thủ vệ canh phòng kỹ lưỡng Kinh Thành. Hôm qua ở Vọng Giang Lâu xuất hiện thích khách, rất nhiều người quyền quý bị giết, vi thần cũng bị ám sát.”

Hoàn Thượng cả kinh: “Việc này Trầm cũng biết, nhưng không biết đệ cũng có mặt ở đó. Có bị thương hay không?”

Phó Vân Tịch lắc đầu: “Vi thần không có gì đáng ngại. Chỉ hy vọng Hoàng Thượng tra gở việc này, dù sao thì sự an toàn của bá tánh trong Kinh Thành vẫn là quan trọng nhất.”

Hoàng Thượng suy nghĩ trong chốc lát: “Lão Thất, việc này giao cho con đi điều tra, nhất định phải tra ra manh mối. Trầm không thể tha thứ cho việc trong Kinh Thành lại có loạn tặc như vậy.”

Thất Hoàng Tử cúi đầu tuân lệnh.

Nói thêm một chút nữa, Phó Vân Tịch và Thất Hoàng Tử rời khỏi thư phòng.

Sau khi đi tới cửa cung, Thất Hoàng Tử mới nhìn Phó Vân Tịch nói: “Trang đại nhân bị giáng liền bốn cấp. Đường qua sau này e là sẽ gặp nhiều nhấp nhô gặp ghềnh rồi.”

Phó Vân Tịch nhú mày: “Có quan hệ gì với ta?”

Thất Hoàng Tử đến gần một chút: “Không phải là Vương thúc vui mừng lắm sao? Thay Trang Tứ tiểu thư trút giận, nói đi nói lại, quan hệ của Vương thúc và Trang Tứ tiểu thư không hề đơn giản. Nghe nói vào đêm giao thừa, sau khi người Trang phủ rời khỏi, Trang Tứ tiểu thư vẫn ở lại Vọng Giang Lâu. Có người còn nhìn thấy nha hoàn của nàng ta, Vương thúc... đúng thật là đối với Trang Tứ tiểu thư thật có tâm?”

Phó Vân Tịch nghe vậy, xoay người lại, cười như không cười nhìn Thất Hoàng Tử: “Thất điện hạ đối với chuyện này thật sự đặc biệt rất nhiệt tình.”

59. Chương 59: Hủy Trong Sạch Của Nàng

Một năm xuân sắp đến, cả kinh thành đều tràn ngập sắc hương. Nhà nhà đều vui vẻ, khắp nơi giăng đèn kết hoa. Mọi người đi đến khắp hang cùng ngõ hẻm, đều dễ dàng nhìn thấy cảnh tượng yên hòa an vui.

Nhưng mà, năm nay, Trang phủ lại tiêu điều ngoài dự đoán của mọi người.

Cấp Lam cầm giỏ xách đựng kim chỉ đứng ở bên cạnh, nói: “Sao tiểu thư lại làm mấy việc thêu thùa này? Mùa đông giá rét, đừng để cóng hư tay.”

Trên tấm khung thêu trắng như tuyết là một con chim nhạn đang thêu dở dang. Dùng chỉ màu vàng làm màu chủ đạo, trông con chim nhạn đẹp như một con Phượng hoàng cao quý. Nhưng mà dù sao nó cũng không thể bay lượn đến chín tầng mây.

Hàn Nhạn cầm kéo cắt bỏ đầu chỉ dư, cười nói: “Giết thời gian thôi. Hơn nữa cũng lâu rồi ta chưa động vào chút việc thêu thùa này. Nếu tiếp tục bỏ quên, sợ rằng sau này sẽ ngưng tay.”

Trần mama đau lòng, đẩy lò sưởi lại gần Hàn Nhạn: “Tiểu thư đừng quá lao lực. Hôm nay tỷ tỷ của Chu thị sẽ vào phủ. Đúng là không biết phép tắc, coi Trang phủ là chốn nào nhỉ?”

Hàn Nhạn xuất tay: “Chu di nương mới vừa sảy thay. Thân là tỷ muội ruột thịt đương nhiên phải đến thăm hỏi mới phải. Hiếm khi thấy tình tỷ muội sâu đậm, tất nhiên Trang phủ phải hoan nghênh đón chào.”

Trần ma ma bĩu môi: “Nếu đến thăm thì cũng chẳng nói gì, nhưng lại dẫn theo cả con trai mình đến đây. Quả thật là chuyện lạ thường. Ta thấy rõ ràng bà ta dự định ở lâu trong Trang phủ này.”

Hàn Nhạn nghe mà buồn cười: “Nói thế nào cũng đều là họ hàng xa cả. Muốn đến ở thì cứ ở đi, chẳng qua chỉ thêm hai đôi đũa mà thôi.”

Trần ma ma nhin không nổi, nói: “Tiểu thư à. . . bà già này đang lo lắng cho tiểu thư đấy. Bà ta đến đây là thay Chu thị xả giận, không chừng sẽ tạo phiền phức cho tiểu thư.”

Hàn Nhạn tháo mảnh vải từ khung thêu ra, nói: “Chúng ta còn phải sợ bà tasao? Trang phủ cũng không phải là phủ Thái Sư. Đã bước vào cánh cửa này thì đừng mong có thể thoải mái bước ra ngoài. Nếu bà ta dám đến chỗ chúng ta ngáng chân, ắt đã chuẩn bị vện toàn.”

“Chuyện này. . .”Trần ma ma chần chờ nhìn Hàn Nhạn, thấy vẻ mặt nàng toát lên ánh tự tin rạng ngời, lòng bà có chút yên tâm. Bà cũng nhìn thấy Chu thị liên tiếp bị té nhào mấy lần này. Tiểu thư bây giờ đã có thể tự mình đảm đương mọi chuyện. Không còn ngây ngốc để cho người khác khi dễ.Nếu phu nhân còn sống, chắc chắn sẽ rất vui mừng.

Thù Hồng bưng một đĩa Phù Dung cao tới: “Tiểu thư, Chu. . . phu nhân đến.”

Nguyên phối của Trương Thái sư đã qua đời nhiều năm, đến nay ông ta vẫn còn chưa tái giá.Cho nên ngày nay một mình Đại Chu thị độc sủng, tuy không lên được vị trí phu nhân, nhưng cũng đã có danh phận là chính thất.

Hàn Nhạn chọn một miếng bánh trông đẹp mắt nhất ở trên đĩa bỏ vào miệng. Mùi thơm ngọt quện của nó khiến nàng thích thú: “Sau khi ăn xong, chúng ta sẽ ra ngoài gặp là được.”

Tại đại sảnh, Trang Sĩ Dương tươi cười ngồi ở ghế chủ vị, ánh mắt dịu dàng nhìn một người phụ nữ xinh đẹp xa lạ.

Người phụ nữ này da trắng mịn màng, bầu ngực tròn trịa. Người mặc áo ngắn tay váy dài. Dáng người yếu điệu, lả lướt.Trên đầu cắm một cây trâm hình hoa hồng. Mái tóc dài khấp lại thành chùm thả rũ xuống trước ngực. Nhan sắc tinh xảo nhưng vẫn đoan trang và thanh lệ như người con gái vùng sông nước Giang Nam. Nhưng khi đuôi mắt khẽ nhích lên lại lộ ra vẻ phong tình cảm dỗ.

“Muội phu.”Người đẹp mở miệng cất lời. Giọng nói uyển chuyển rung động lòng người, khiến người nghe cảm thấy ngứa ngáy trong lòng, nhưng vẫn chứa sự mềm mại dịu dàng, chính là Đại Chu thị.

Cho dù Trang Sĩ Dương tự xưng là một kẻ không ham mê nữ sắc, nhưng khi đối diện với một người tuyệt sắc như thế, cũng không chịu nổi mà rung động.Trong hậu viện của ông, trừ Văn di nương ra, thì chỉ có Mị di nương nhiệt tình như lửa, Chu thị dịu dàng sẵn sàng.Ông chưa bao giờ thấy một người tuyệt vời như thế.Tuy Chu thị cũng dịu dàng, biết cách đón ý nói hòa nịnh khéo mình, nhưng nhìn lâu cũng cảm thấy nhàm chán, thậm chí là không thú vị. Còn người trước mắt thì mang trong mình khí chất của một tiểu thư đại gia cao quý. Chỉ giơ tay nhắc chân đã nhu hòa, quý lệ, nhìntrông như làn nước uốn lượn. Một phu nhân lại trông như một thiếu nữ, khiến người ta không nhận được mà suy tưởng xấu.Có phải khi ở trên giường người đó cũng nhu tình dịu dàng như vậy không?

Chu thị đứng bên nhìn thấy ánh mắt si mê của Trang Sĩ Dương, trong lòng có chút khó chịu, khẽ ho nhẹ hai tiếng: “Tỷ tỷ. . .”

Lúc này Đại Chu thị mới đứng lên, chân thành đi tới, kéo tayChu thị: “Muội muội, sao muội lại bất cẩn để. . .”

Trang phủ nói với bên ngoài, lý do Chu thị sảy thai là vì đường tuyết trơn trượt, khiến bà bất cẩn trượt chân vấp ngã mà sinh non.

Chu thị lắc đầu, nghĩ đến đứa nhỏ còn chưa chào đời của mình, thút thít: “Đều do muội không cẩn thận. . .”

Đại Chu thị nghe vậy, cũng lộ vẻ mặt đau thương.Trong mắt chứa dòng lệ, làm nổi bật dung nhan kiêu mỹ của bà. Thật sự xinh đẹp động lòng người! Trang Sĩ Dương nhìn chằm chằm Đại Chu thị không chớp mắt.Càng nhìn càng cảm thấy đây đúng là một mỹ nhân hiếm có.Khó trách Trương Thái sư lại sủng ái hết lòng. Trương Thái sư lớn tuổi như thế lại có phúc hưởng thụ ái ân với mỹ nhân cỡ này, cũng không sợ hao hết tinh lực. . .Nếu đổi lại là mình, trong đầu ông chợt suy nghĩ lừng lờ.

Ánh mắt Chu thịlướt qua sau lưngĐại Chu thị: “Kia. . . là Uy Nhi đúng không? Không ngờ mới đó đã lớn nhanh như vậy.”

Thiếu niên kia đi lên phía trước, cười hì hì làm lễ với Chu thị: “Chắt nhi gặp qua dì ạ.”

Chu thị nhìn thấy Trương Uy, cảm thấy có chút yêu thích: “Ngoan, hôm nay Uy Nhicànglúc càng biết lễ nghĩa. Đúng là một cậu bé ngoan. . . Nếu con của ta vẫn còn. . .”

Đại Chu thị thấy bà lại nghĩ đến chuyện buồn, vội vàng nói: “Muội muội đừng nghĩ nhiều như vậy. Bây giờ hãy nên chăm sóc thân thể cho tốt. Đứa bé sau này còn có thể sinh thêm mà, đừng để buồn phiền làm ảnh

hưởng đến cơ thể.”

Lúc này Chu thị mới khẽ gật đầu.

Nói chuyện một lát thì nha hoàn đến báo thuốc đã sắc xong. Chu thị được ma ma bên cạnh dìu về Củng Đồng Uyển. Trương Uy ở bên cũng đi theo cùng. Để lại Đại Chu thị và Trang Sĩ Dương ở đại sảnh.

Trang Sĩ Dương tuy có lòng tơ tưởng, nhưng cũng kiêng kỵ quyền thế của Trương Thái sư, cho nên vẫn hành xử theo khuôn phép cũ mời Đại Chu thị đi dạo ngắm cảnh. Chẳng qua khi đi ngang qua vườn hoa trong phủ thì Đại Chu thị lại chủ động mở miệng hỏi thăm: “Nghe nói muội phu bị hoàng thượng giáng chức, có chuyện này thật sao?”

Trang Sĩ Dương đang suy nghĩ mông lung, thành linh bị hỏi một câu như vậy, giống như tạt một thùng nước lạnh lên đầu, lòng hơi hậm hực trả lời bà: “Đúng là có chuyện này.”

Đại Chu thị dừng bước lại, tha thiết nhìn ông: “Người ta nói muội phu yêu thiếp ghét thê. Lan nhi nghe thấy thật khó tin. ”Lan nhi là khuê danh của Đại Chu thị. Lúc này bà lại ngang nhiên nói thẳng khuê danh của mình trước mặt Trang Sĩ Dương. Điều đó làm Trang Sĩ Dương ngốc người ra. Chỉ nghe bà nói tiếp: “Huống chi muội muội của ta tuy tính tình có hơi tùy hứng, nhưng không phải là người lòng dạ ác độc. Làm sao lại có thể khi dễ Tứ tiểu thư trong phủ được. . . Trong này, sợ rằng có sự hiểu lầm gì đây.” Trang Sĩ Dương vốn cũng tồn tại chút bất mãn với Hàn Nhạn, liền thuận nước đẩy thuyền nói: “Ta cũng cho là như vậy.”

Đại Chu thị mỉm cười với ông: “Muội phu nghĩ như vậy, Lan nhi liền yên tâm. Lần này Lan nhi tới Trang phủ, chính là vì để an ủi muội muội, cố bỏ khúc mắc giữa Tứ tiểu thư và muội muội.”

Trang Sĩ Dương si mê trong tiếng cười dịu ngọt của bà, không tự chủ khẽ bước lại gần: “Tiểu di tử mới đúng lắm!”

Tiếng xưng hô “tiểu di tử” này vừa nói ra, không khí chung quanh liền có chút mập mờ. Đại Chu thị mảnh mai lùi về phía sau một bước, khuôn mặt trắng nõn hơi phấp hồng: “Muội phu quả nhiên là nam nhân tốt. . .”

Bốn bề vắng lặng, Trang Sĩ Dương chỉ thấy mỹ nhân trước mặt chỉ khẽ nhả mây, cười nhẹ cũng đã đủ câu hồn đoạt phách ông rồi. Cho dù là Chu thị tình nồng ý mật năm đó cũng không thể bì kịp. Ông thừa dịp đưa tay sờ lấy bàn tay nhỏ bé của Đại Chu thị: “Lan nhi cũng là nữ nhân tốt. . .”

Đại Chu thị cả kinh, vội vàng giẫy giụa, hấp tấp chạy đi.

Trang Sĩ Dương chụp hụt, chỉ cảm thấy trong lòng tiu nghỉu mất mát. Ông nhắm mắt, ngửi lấy mùi hương thoang thoảng còn vương lại của Đại Chu thị trong tay mình.

Tại Củng Đồng Uyển, Chu thị nửa nằm ở trên giường, cầm chén thuốc đã uống xong đưa cho nha hoàn. Bà vừa quay đầu thì thấy Đại Chu thị đi vào. Không khỏi cười lạnh: “Nhanh như vậy liền đã câu được rồi sao?”

Đại Chu thị chỉ ngồi bên cạnh bà, vuốt vuốt bàn tay của mình, mỉm cười nói: “Quản đàn ông không nổi là bản lĩnh của muội kém cỏi. Không phải mỗi người đàn bà nào cũng đều thất thế giống như muội đâu.”

Tuy hôm nọ Chu thị đã không còn tình cảm với rang Sĩ Dương, nhưng khi nghe nói vậy cũng chịu không nổi mà phì nhổ: “Cũng không phải người đàn bà nào cũng đều dâm dăng như tỷ!”

“Muội muội cần gì lại lớn tiếng tranh cãi với ta. Chẳng lẽ muội đã quên muội vào phủ thế nào sao? Sợ là cũng không trong sạch.” Bà nhìn mặt mũi Chu thị tiều tụy, lắc đầu một cái: “Thật là ngu xuẩn, nếu ta là muội. Thì bây giờ sẽ không nên suy nghĩ làm sao để cãi nhau với ta, mà là nghĩ cách sẽ trả thù kẻ đã khiến muội ra nông nỗi này.”

Chu thị hừ lạnh một tiếng, không lên tiếng. Đại Chu thị và bà tuy là tỷ muội ruột thịt, nhưng tình cảm của hai người cũng không có tốt như bên ngoài. Từ nhỏ đến lớn, Đại Chu thị đều khôn khéo, sắc sảo hơn bà. Tính tình lại trông rất mềm mại dịu dàng. Vì vậy số người ái mộ Đại Chu thị còn nhiều gấp bội phần số người ái mộ bà. Cùng là tỷ muội, nhưng bây giờ Đại Chu thị đang thuận buồm xuôi gió ở phủ Thái Sư. Còn

bà thì bị Trang Sĩ Dương đánh đập đến nỗi phải sinh non. Trong lúc tỷ muội ruột thịt cạnh tranh nhau, bà lại thua khó coi như vậy, sao cam tâm được?

Đại Chu thị dường như hiểu rõ suy nghĩ trong lòng bà, cười nói: “Cái con bé tứ tiểu thư đó có thể đẩy muội vào tình cảnh như vậy, đúng là không dễ đối phó. Loại bỏ nó còn quan trọng hơn với việc ganh ghét với ta. Muội nghĩ đi, dù sao chúng ta cũng là tỷ muội, cho dù thế nào ta chắc chắn cũng sẽ không hại muội.”

Chu thị hiểu rõ lời nói của bà không sai. Trước mắt người có thể trợ giúp bà cũng chỉ có mỗi Đại Chu thị. Đã nhiều năm như vậy, Đại Chu thị vẫn có thể sống vui vẻ, tốt đẹp trong phủ Thái sư. Điều đó cũng đủ chứng minh tâm cơ và sự minh mẫn của bà ta rất lợi hại. Ban đầu, khi mẫu thân còn sống, hai tỷ muội họ chỉ là thứ nữ. Thế nhưng chính nhờ người tỷ tỷ này đẩy ngã chính thất phu nhân, một tay che trời toàn bộ nhà.

“Vậy giờ tỷ nói xem. . . muội nên làm như thế nào?” Chu thị chần chờ nói: “Đừng trách muội không cảnh báo trước đến tỷ. Con tiểu tiện nhân đó rất xảo quyệt. Ta chưa hề thấy con nhóc nào ở độ tuổi đó lại có tâm cơ đáng sợ như vậy.”

“Đó là do muội ngu xuẩn.” Đại Chu thị lười biếng nói: “Chẳng qua chỉ là một con bé mười ba tuổi, sang năm làm lễ cập kê liền có thể bàn chuyện mai mối rồi. Muội chỉ cần tìm cho nó một mối hôn sự, chẳng phải đã có thể trút giận được rồi sao?” Bà nở nụ cười lạnh lẽo: “Hôn sự của con gái chính là chuyện quan trọng của cả đời.”

Chu thị tức giận nói: “Chuyện cả đời của nó không phải do muội làm chủ. Lão gia và Vệ vương đã bàn luận, đợi khi con bé cập kê, nó sẽ vào Vệ vương phủ làm Thế tử phi.” Vừa nói vừa tức giận: “Không biết nó tu luyện cỡ nào lại có thể leo tới Vệ vương phủ.”

“Vệ vương phủ?” Đại Chu thị nhíu nhíu mày, suy nghĩ chốc lát: “Nếu nó gả vào Vệ vương phủ, được Thế tử yêu thương. Sợ rằng ngày sau sẽ quay lại cản trở muội. Hôm nay nó cũng chưa có cái gì, đã có thể đẩy muội vào tình cảnh này. Nếu trở thành thế tử phi, chẳng phải là muốn lật trời sao?”

Chu thị gật đầu một cái: “Nhưng còn có thể có cách gì.”

Đại Chu thị nhìn nàng một cái, nói: “Không thể để cho nha đầu kia gả cho Vệ thế tử. Như vậy phải gả con bé cho người khác trước khi chuyện này xảy ra.”

Chu thị ánh mắt sáng lên: “Ý của tỷ là. . .”

Đại Chu thị cười thản nhiên: “Năm nay, Uy nhi nhà ta vừa tròn mười lăm. Vừa lúc nó cần một. . . tiểu thiếp.”

Chu thị hiểu ngầm trong lòng, trong lúc nhất thời lại quên nỗi đau vì sinh non của mình. Bà vui vẻ hỏi: “Vậy kế hoạch sẽ tiến hành ra sao?”

Đại Chu thị vuốt ve đuôi tóc của mình: “Ừ, có lẽ phải phiền muội muội và Ngũ Sơn khổ cực một phen rồi.”

Cho đến khi dùng cơm tối thì Hàn Nhạn mới thấy được Đại Chu thị.

Trang Sĩ Dương lần đầu nhiệt tình phân phó người làm bưng trà ngon nhất chiêu đãi giai nhân. Thức ăn hôm nay vô cùng phong phú và mới lạ. Hàn Nhạn nghiêng mắt khẽ nhìn, thấy ánh mắt nóng bỏng của Trang Sĩ Dương đang dành cho Đại Chu thị, nàng liền hiểu rõ. Nàng bước đến hành lễ: “Nhạn nhi gặp qua Chu phu nhân.”

Đại Chu thị cẩn thận quan sát Hàn Nhạn trước mặt. Nàng quần tóc thành hai búi nhỏ, người mặc áo váy màu hồng đào. Dáng vẻ ngây thơ đáng yêu, trong lòng bà có chút ngờ vực. Chu thị nói Hàn Nhạn tâm cơ thâm trầm. Uy nhi cũng từng nói Trang Hàn Nhạn thủ đoạn tàn nhẫn. Nhưng hôm nay gặp mặt, bà chỉ thấy chỉ là một cô bé con. Dù vậy, càng khiến bà không thể xem thường cô bé con trước mặt này.

Giả vờ hiền lành còn ghê gớm hơn ngang nhiên đối địch.

Bà cười dịu dàng, xoa đầu Hàn Nhạn: “Thì ra là Nhạn nhi. Trông thật duyên dáng đáng yêu, không hổ là tiểu thư đại gia.”

Hàn Nhạn chỉ cười không nói.

Trang Sĩ Dương bảo người làm chuẩn bị thức ăn xong. Mọi người liền bắt đầu dùng cơm .

Trang Cầm và Vân di nương theo thường lệ sẽ không đến đây. Trang Hàn Minh vì luyện tập các bài tập mà tiên sinh giao cho nên ở lại gian phòng của chính mình. Mị di nương ở Phù Dung Viên an tâm dưỡng thai. Trên bàn chỉ có Hàn Nhạn và đám người Chu thị, Đại Chu thị.

Đại Chu thị mở miệng cười nói: “Muội phu, thiếp thân có một chuyện muốn nhờ.”

Mỹ nhân có chuyện nhờ, Trang Sĩ Dương vội vàng nói: “Cứ nói đi đừng ngại.”

Hàn Nhạn đang gấp thức ăn liền ngừng lại, bình tĩnh nghe bọn họ nói tiếp.

“Thiếp thân muốn làm một bữa tiệc ở Trang phủ.” Đại Chu thị cười khanh khách nói: “Muội muội mới vừa đẻ non, Ngũ Sơn lại gặp chuyện không tốt. Thiếp thân hy vọng có thể làm một bữa tiệc nhỏ nhằm thanh trùng xui xẻo. Có như vậy bệnh của muội muội có thể khá hơn nhiều.”

Trang Sĩ Dương đang muốn gật đầu đồng ý, liền nghe Hàn Nhạn nói: “Chu phu nhân suy nghĩ cho đi nương như vậy đúng là chuyện đáng mừng. Nhưng mà. . .” Nàng lo lắng mở miệng: “Hôm nay phụ thân bị Ngũ sử đại nhân buộc tội yêu thiếp ghét thù. Nếu như lúc này phụ thân tổ chức một bữa tiệc cho đi nương, sự việc này lại truyền đến tai kẻ có bụng xấu thì. . .” Nàng cười cười: “Tuy tất cả chúng ta đều rõ, phụ thân không phải là người yêu thiếp ghét thù. Nhưng mọi người đều chỉ thích nghe lời đồn, sức mạnh của lời đồn còn kinh khủng hơn hổ dữ. Nếu tổ chức tiệc lúc này, phụ thân có thể trở thành mục tiêu công kích của mọi người.”

Nàng nói thế đúng thật có đạo lý. Đường công danh là xương sườn mềm của Trang Sĩ Dương. Vốn là yêu cầu của Đại Chu thị, Trang Sĩ Dương vô cùng vui vẻ đồng ý. Nhưng khi nghe Hàn Nhạn nói chuyện này có thể ảnh hưởng đến mũi quan của mình. Nhất thời ông toát mồ hôi lạnh. Chữ “được” vừa đến cửa miệng liền bị nghẹn lại.

Chu thị thấy Trang Sĩ Dương phản ứng như thế, trong mắt lóe lên một chút châm biếm. Trang Ngũ Sơn tức giận nhìn chằm chằm Hàn Nhạn. Hết lần này đến lần khác, Hàn Nhạn luôn cố ý tìm cách chống đối nàng, muốn đẩy bọn họ vào con đường không lối thoát.

Đại Chu thị liếc nhìn Hàn Nhạn, mở miệng nói thâm sâu: “Nhạn nhi tuổi còn nhỏ nhưng lại rất rõ chuyện trong triều đình thật.”

Hàn Nhạn cúi đầu: “Chuyện liên quan đến chức quan của phụ thân. Nhạn nhi đương nhiên phải chú ý kỹ càng.”

Đại Chu thị cười cười, chuyển sang Trang Sĩ Dương: “Muội phu không cần phải lo lắng, chỉ cần tên của bữa tiệc không phải vì muội muội là được. Muội phu có thể lấy lý do mừng năm ngày Tết đến, muốn mời các vị đại nhân tới dự tiệc. Thánh thượng không thích các thần tử kéo bè kết phái. Do vậy muội phu có thể mời thêm một vài phụ nhân của các quan viên khác. Hơn nữa, thiếp thân dám chắc rằng, Thái sư nhất định sẽ đến dự buổi tiệc này. Có lẽ, chuyện Trang đại nhân bị giáng chức còn có thể xoay chuyển.” Nghe nói lời này, Trang Sĩ Dương lập tức kích động: “Nếu có thể có thể xoay chuyển. . . chính là chuyện quá tốt rồi. Đợi lát nữa ta sẽ sai người đi viết thiệp mời. Hai ngày sau sẽ tổ chức.”

Đại Chu thị khẽ mỉm cười: “Làm phiền muội phu như vậy, khiến thiếp thân cảm thấy thật xấu hổ. Ngày sau có cơ hội, thiếp thân nhất định sẽ nói vài lời tốt về muội phu trước mặt Thái Sư.” Nói xong lại che miệng nở nụ cười: “Đều là người một nhà cả.”

Trang Sĩ Dương chăm chú nhìn bà: “Lan. . . Tỷ tỷ thật đúng là phúc tinh của Trang phủ!”

Ngồi nghe hai bên nịnh bợ lấy lòng một hồi, Hàn Nhạn khẽ nhíu mày. Nàng chẳng phải sợ âm mưu gì của Đại Chu thị. Chẳng qua trong lời nói của Đại Chu thị, vô tình lộ ra một tin tức: Đại Chu thị rất có địa vị ở trước mặt Trương Thái Sư. Thậm chí bà ta có khả năng thao túng quyết định trên quan trường của ông ta. Nếu như Đại Chu thị có địa vị cao như vậy, muốn lật đổ được cũng rất phiền phức. Nhưng nếu không lật đổ Đại Chu thị, thì đồng nghĩa với việc Chu thị có thêm một trợ thủ đắc lực. Việc đối phó càng thêm khó khăn.

Làm thế nào để suy yếu địa vị của Đại Chu thị ở trong lòng Trương Thái sư đây?

Trên bàn cơm, Hàn Nhạn vẫn luôn suy nghĩ về cái vấn đề này.

Cơm nước xong rồi nói vài câu bình thường. Trên đường trở về Thanh Thu uyển, Hàn Nhạn lại gặp được Trương Uy.

Kể từ lần Hàn Nhạn tát Trương Uy một cái, Trương Uy liền có chút e ngại biểu muội này. Sau khi kể lại cho Đại Chu thị nghe, hắh mới hiểu Hàn Nhạn chẳng qua chỉ dọa hắh. Trương Uy liền căm ghét Hàn Nhạn đến mức căn rắh nghiêng lợi. Hàn Nhạn chính là kẻ đầu tiên dám bắh cắh với hắh như thế.

Trương Uy ngăn cản đường đi của Hàn Nhạn: “Ồ, hóa ra là biểu muội.”

Khi ngồi ăn cơm tối nàng không thấy Trương Uy. Lúc này Trương Uy đứng chặn trước mặt, Hàn Nhạn chỉ hơi hơi ngắh chút, liền cười nói: “Biểu ca.”

Trương Uy nhìn nàng, căm thấy Hàn Nhạn cao hơn trước một chút. Khuôn mặt hình như cũng thon dài hơn, tuy không phải là tuyệt sắc khuynh thành nhưng trông cũng thanh tú đoan trang. Hắh nhớ lại dáng vẻ khi đó của nàng, trong lồng ngực nhất thời nảy sinh dự niệm chinh phục. Hắh xoa xoa hai tay, đi lên phía trước: “Biểu muội càng ngày càng đẹp.”

Hàn Nhạn nghiêng người mau tránh ra, Cấp Lam che chở nàng ở phía sau, Hàn Nhạn cười cười: “Biểu ca cũng càng ngày càng không tốt rồi. Bản thân đang đứng trên đất của Trang phủ lại cứ nghĩ mình là tiểu thiếu gia ở phủ Thái sư.” Nàng cười dí dỏm một tiếng: “Người có tin bây giờ ta dám tát người một cái, hơn nữa còn khiến người á khẩu không trả lời được hay không?”

Trương Uy từng thấy Hàn Nhạn mồm mép sắc bén, nghe nàng nói vậy lại có chút sợ. Nhất thời hắh thấy Hàn Nhạn thật xa lạ và nguy hiểm. Hắh chắh chừ, không dám manh động.

Hàn Nhạn nắm chặt cây trắh hoa mai trong ống tay. Qua mấy ngày khổ luyện, rốt cuộc cũng đạt chút hiệu quả, nếu đối phó với loại cắh giấy như Trương Uy là dư dắh rồi. Nàng thấy Trương Uy chắh chờ, liền cười nói: “Bây giờ Chu di nương còn đang nghỉ ngơi ở trên giường. Biểu ca không ngại thì mau chóng đến thăm đi. Di nương lúc nào cũng khen biểu ca cả. Lần trước di nương và Hàn Nhạn có xung đột, ngay sau đó di nương liền gặp chuyện. Có lẽ Hàn Nhạn có Bồ Tát phù hộ. Bây giờ, nếu Hàn Nhạn và biểu ca nảy sinh xung đột, ” nàng lắc đầu một cái, giọng điệu hết sức tiếc hận: “Không biết Bồ Tát sẽ nghĩ sao.”

Trương Uy thường ngày ăn chơi trắh táng, học hành kém cỏi lại không có bản lĩnh gì. Rốt cuộc, khi nghe lời đe dọa nhẹ nhàng của Hàn Nhạn, cũng làm hắh kiêng kỵ, bắh bội nói: “Bây giờ sắc trời đã tối, ta liền cáo từ.”

Hàn Nhạn vắh tay tạm biệt hắh: “Trời tối đường trơn, biểu ca đi đường cẩn thận, đừng để té ngã.” Sau lưng vang vắh tiếng cười vang của nàng.

Cấp Lam cúi kính: “Cái biểu thiếu gia này chẳng khác gì bọn lưu manh bên ngoài.”

Hàn Nhạn nhún vai: “Vốn là thế mà. Chúng ta đi thôi!”

Nói lại về Trương Uy, khi hắh trở về Củng Đồng uyển, gặp Đại Chu thị, kể lại toàn bộ sự việc cho Đại Chu thị nghe. Sau khi Đại Chu thị nghe xong, bà im lặng suy nghĩ một lát, rồi nói: “Quả thật cũng khá thông minh. Chẳng qua nó quá cuồng vọng.”

“Chính là thế mà, ” Trương Uy bắh tức: “Lần trước con nhóc đó dám tát con một cái. Món nợ này con nhất định phải đòi lại. Dù sao cũng chỉ là một đứa con gái không được thương yêu. Chắc chắn dưỡng sẽ không làm chủ cho nó.”

Đại Chu thị nhìn con trai của mình, đuối tay chọt vào trán của hắh: “Nếu vậy, con muốn trừng phạt con bé đó thế nào?”

“Chuyện này. . .” Trương Uy cứng họng, hắh thật không biết phải đối phó Hàn Nhạn thế nào mới hắh giận.

“Để Trang tứ tiểu thư làm thị thiếp cho con được không?” Đại Chu thị đột nhiên mở miệng.

Trương Uy sợ hết hồn: “Chuyện này sao làm được? Con bé đó là chính nữ của Trang phủ. . .” Tuy bản thân được phụ thân yêu thương, nhưng dù sao hắh cũng chỉ là con thứ. Nếu cưới nàng ta làm chính thê thì còn được. Còn làm thị thiếp, sợ là chuyện đùa.

Đại Chu thị cười âm hiểm: “Con chỉ cần trả lời, con muốn hay không muốn?”

Trương Uy chợt nghĩ đến khuôn mặt nhỏ nhắn thanh tú của Hàn Nhạn. Hắn đã từng tiếp xúc rất nhiều thiếu nữ, nhưng chưa hề thấy có cô gái nào to gan như Hàn Nhạn. Tuy dung mạo không phải xinh đẹp nhất, nhưng nếu trở thành thị thiếp của mình. Sau này phải tùy ý nghe theo lời mình nói. Đánh nàng, mắng nàng đều thuận tiện cực kỳ. Nghĩ đi nghĩ lại, hắn nuốt nước miếng, đôi mắt sáng lên, nói: “Mẫu thân có biện pháp gì?”

Đại Chu thị dịu dàng nói: “Chỉ cần mất trong sạch với con. Dù là công chúa, phải làm thiếp.”

Bữa tiệc của Trang phủ nhộn nhịp cực kỳ.

Cấp Lam bước đến trước mặt Hàn Nhạn, riu ra riu rít, duyên thuyên không ngừng: “Người đến có Hách Liên gia, gia đình của Đặng Thượng thư, Trương Thái sư, Thất hoàng tử, Hữu Tướng. . .”

Hàn Nhạn cười cười: “Đều là các nhân vật lớn.” Trang Sĩ Dương thật bạo dạn, nhưng mà khi nhắc đến Thất hoàng tử. . .Hàn Nhạn vẫn thấy hơi lo lắng.

Thù Hồng đứng bên cạnh cũng nói: “Đặng cô nương sắp đến đây rồi. Tiểu thư có muốn thay quần áo không?”

Hàn Nhạn định cự tuyệt, nhưng nghĩ ngợi một chút, lại gật đầu một cái: “Em giúp ta lấy bộ màu xanh biếc kèm theo tấm lông da hươu là được.”

Cấp Lam vừa chải tóc cho Hàn Nhạn, vừa buồn bực nói: “Suốt ngày đều cột thành hai búi tóc. Tiểu thư quả thật chung thủy với búi tóc rồi. Nhưng nô tỳ nghĩ mãi cũng không sáng tạo được kiểu búi tóc nào.”

Hàn Nhạn buồn cười: “Ai cho em suy nghĩ thứ đó?”

Cấp Lam không phục: “Tiểu thư mà trở nên xinh đẹp, sau này khi gả sẽ được cô gia thương yêu, có như thế mới sống yên ổn.”

Hàn Nhạn cười cười, trong lòng cũng có chút thẫn thờ khi nghe Cấp Lam nói. Kiếp này, nàng còn có thể tin tưởng người khác, yêu thương người khác được nữa sao? Muốn sinh tồn đã khó khăn như vậy, huống hồ tình yêu còn xa không thể với tới nữa.

Đợi sau khi Cấp Lam giúp Hàn Nhạn thay trang phục thật tốt, thì nghe thấy Đặng Thiên gọi từ xa: “Hàn Nhạn!”

Hàn Nhạn thấy nàng phấn khích chạy đến, khi dừng lại chưa kịp thở liền hỏi: “Cuối cùng ta cũng gặp được người. Từ lần gặp nhau trong cung yến đó, đến tận bây giờ vẫn không tìm được cơ hội nói chuyện với người. Nghe nói cách đây vài hôm, trong đêm giao thừa tại Vọng Giang lâu, người bị thiếp thất trong phủ khi dễ. Ta nghe thấy tức lắm! Không ngờ sau đó người thiếp kia bị sinh non. Ta nghĩ có lẽ là ông trời đang giúp người trừng phạt bà ta. Cuối cùng thế nào rồi? Người không sao chứ?”

Hàn Nhạn đỏ khốc đỏ cười, nhưng trong lòng cảm thấy ấm áp, nắm tay của nàng nói: “Ta không sao.”

Đặng Thiên vỗ vỗ ngực: “Thấy người không có việc gì ta liền yên tâm. Người cứ hiền lành quá nên cứ bị người khác ức hiếp mãi đấy.” Nàng nhìn chung quanh một chút: “Hôm nay phụ thân người ở trong phủ tổ chức tiệc, mời khá nhiều quan lớn trong triều. Phụ thân ta nói, ngay cả Thất điện hạ cũng tới, tha

làm yến, ngược lại mời khá hơn chút triều quan. Cha ta nói liền Thất điện hạ cũng tới, nhưng giả bộ?”

Hàn Nhạn bất đắc dĩ lắc đầu: “Chuyện này ta cũng vậy không rõ lắm, vừa đi vừa nói thôi.”

Đến vườn hoa, các nữ quyến đều ở đây một chỗ nói chuyện với nhau, trong đó có một số phu nhân là Hàn Nhạn biết, một số trông xa lạ. Lần này, Trang Sĩ Dương mời hầu như toàn bộ các quan trong triều, lớn nhỏ đều đủ cả. Về mặt Hàn Nhạn trở nên lạnh lẽo, làm như vậy chẳng lẽ muốn tất cả đều chứng kiến điều gì. Nếu như đó không phải là chủ ý của Trang Sĩ Dương. Như vậy chính là chủ ý của Đại Chu thị và Chu thị. Bọn họ muốn mọi người chứng kiến điều gì?

Hàn Nhạn cúi đầu cười cười, vậy thì chứng kiến điều đó thôi.

Đại Chu thị thấy nàng tới, vội vàng kêu: “Nhạn nhi tới đây à.” Về mặt nghiêm nhiên tự coi mình là nữ chủ nhân của Trang phủ. Ngoài dự tính của Hàn Nhạn, Lý Giai Kỳ cũng đến đây, ngồi bên cạnh Trang Ngữ Sơn. Nàng ta hừ lạnh một tiếng, trong mắt toát vẻ khinh thường. Chu thị ngồi ở bên cạnh Đại Chu thị. Bởi vì có Đại Chu thị ở đây, cho nên các phu nhân kia cũng nhiệt tình nói chuyện với bà. Không biết Chu thị đã sắp xếp thế nào, nhưng nhìn vào ánh mắt của các phu nhân là cũng có thể biết được.

Chu thị cũng vẫy tay với nàng: “Tứ tiểu thư đến trễ như vậy, chắc là do bọn nha hoàn thông báo lười biếng làm trễ nãi rồi...”

Hàn Nhạn cười cười nhìn bà, nói: “Di nương đã trách lầm nha hoàn rồi. Lúc này là Hàn Nhạn đi xuống phòng bếp nhỏ, theo lệnh của phụ thân kêu người làm thuốc bổ cho Mị di nương. Hôm nay Mị di nương mang thaicon cháu của Trang phủ. Cho nên nhất định phải tắm bổ thân thể cho thật tốt.”

Quả nhiên, Hàn Nhạn nói xong, liền thấy mặt của Chu thị xám xịt vài phần. Đại Chu thị khẽ chớp mắt, cười nói: “Đúng là phải nên bồi bổ cho thật tốt. Nữ nhân mang thai, thân thể chính là hòn ngọc quý.”

“Ngọc quý không phải là thân thể, mà là đứa bé trong bụng.” Một giọng nói hào hứng phát ra từ đằng sau. Quay đầu nhìn lại thì thấy Mị di nương khoác áo lụa màu vàng đang được nha hoàn dìu đỡ, bước khoan thai đến.

Hàn Nhạn cười trong lòng, Mị di nương lần này được lắm, ít nhất có thể đáp lại Chu thị được một lúc.

Chu thị nhìn thấy Mị di nương nâng bụng bầu đi tới, trong lòng căm hận vô cùng. Lúc này, Mị di nương đang quan sát Đại Chu thị. Gần đây bà nghe thấy một số tin đồn nhỏ trong phủ, ái thiếp của Trương thái sư có quan hệ mập mờ với Trang Sĩ Dương. Bà theo Trang Sĩ Dương nhiều năm, những ngày qua bà xác thực cũng cảm thấy Trang Sĩ Dương đối xử với mình khá lạnh nhạt. Nếu trước kia ngỡ là hiểu lầm, thì bây giờ, sau khi tận mắt nhìn thấy Đại Chu thị. Bà liền hiểu những tin đồn kia không hề khoa trương. Nữ nhân hiểu rõ nhất nữ nhân. Đại Chu thị chỉ khẽ phất tay đã bộc lộ sự quyến rũ hấp dẫn. Sắc đẹp mị hoặc như vậy, Mị di nương vô cùng quen thuộc. Nhất thời, lòng bà cũng có chút tức giận. Hay ột ả Chu thị. Con trai bị mất, liền để tỷ tỷ của mình đến quyến rũ Trang Sĩ Dương. Đúng là một nhà dâm tiện!

Đại Chu thị thấy sự cảnh cáo trong mắt Mị di nương, cười cười: “Đứa bé trong bụng đúng là hòn ngọc quý. Cứ nhìn Nhạn nhi của chúng ta là biết.”

Ý muốn nói đứa bé trong bụng bà là con gái sao? Mị di nương cười lạnh một tiếng: “Đúng vậy, thật tiếc cho tiểu thiếu gia trong bụng Chu di nương. . .”

Giọng điệu thương xót này lại làm cho Chu thị càng nghe càng cảm thấy tim như bị đao cắt, thiếu chút nữa đã đứng bật lên.

Đại Chu thị nhìn chung quanh một chút, trên mặt cũng hiện lên vẻbi thương: “Được rồi, đừng nói chuyện không vui này nữa. Hôm nay Trang phủ tổ chức tiệc mừng, chúng ta cứ tán gẫu vui vẻ là được.”

Hàn Nhạn cũng cười dịu dàng: “Nhạn nhi muốn nói chuyện với Đặng Thiên tỷ tỷ, cho nên con xin phép rời đi, không quấy rầy các phu nhân nói chuyện vui vẻ ạ”

Đại Chu thị dịu dàng nói: “Đi đi, tiểu cô nương phải nên hoạt bát một chút mới có thể yêu.”

Hàn Nhạn không nói gì, các phu nhân tiểu thư ở đây nàng đều không quen thuộc. Trước còn bị Chu thị và Đại Chu thị đơm đặt nàng thành kẻ “ác độc”. Bây giờ nếu vẫn khẳng khẳng ở lại, sẽ khiến người ta chán ghét. Không bằng sớm rời đi thôi. Còn về phía Chu thị, đã có Mị di nương ở đây, nàng rất yên tâm.

Kẻ địch của kẻ địch chính là bạn mình. Trước mắt Mị di nương và nàng đang cùng chung một chiến tuyến. Vả lại đây là chuyện liên quan đến địa vị tương lai ở Trang phủ của “đứa bé” trong bụng Mị di nương. Mị di nương nhất định sẽ dư lực đả kích hai tỷ muội Chu thị.

Đặng Thiên vô cùng hưng phấn, kéo Hàn Nhạn đến Thanh Thu uyển nói chuyện luận thuyết mãi không ngừng. Đến khi tới giờ dùng bữa thì mới chịu ra ngoài.

Các nữ quyến tụ hội ở một chỗ riêng, Hàn Nhạn đương nhiên không biết chỗ nam quyến bên kia có tình huống gì. Đám tiểu thư ngồi nói chuyện với Trang Ngữ Sơn, bọn họ đều tỏ vẻ thương cảm cho chuyện nàng ta gặp phải bọn sơn tặc. Có lẽ nghe bọn Chu thị nói xấu vài lời, cho nên về mặt của bọn họ khi nhìn Hàn

Nhận rất khác thường. Đặc biệt là Lý Giai Kỳ, ánh mắt hung dữ như muốn xoi mói người vậy. Hàn Nhận thở dài trong lòng. Không biết tại sao mỗi lần gặp mặt, vị Lý cô nương này khi nhìn thấy nàng đều hận đến cắn răng nghiêng lợi. Hôm nay ngồi chung với Trang Ngữ Sơn, oán hận chất chứa càng sâu đậm.

Đối với những tiểu thư xa lạ, Hàn Nhận không thêm để ý. Xem như Trang Ngữ Sơn muốn tạt nước bẩn lên người nàng, thì nàng ta cũng phải có chứng cứ. Nếu không đó chỉ là nói suông. Kiếp trước, sau khi nàng thoát khỏi bọn sơn tặc, nhưng chẳng có ai đến thương cảm nàng.

Nghĩ lại cảm thấy thật buồn cười. Mấy vị tiểu thư, phu nhân kia thật sự quan tâm đến Trang Ngữ Sơn, hay là sợ hãi Đại Chu thị, ái thiếp của Trương Thái Sư ?

Đại Chu thị niềm nở gấp thức ăn chia cho Hàn Nhận. Trước mặt mọi người, Hàn Nhận không tiện từ chối. Sau khi uống vài ngụm nước rượu hoa mai ủ, chỉ cảm thấy đầu hơi choáng.

Mới đầu vẫn chưa có người nào phát hiện, sau lại thấy Hàn Nhận đặt đũa xuống, giơ tay xoa trán, dáng vẻ yếu nhược, sắc mặt cũng xanh xao. Đại Chu thị vội ân cần hỏi: “Nhận nhi sao thế? Con không khỏe à?”

Hàn Nhận lắc đầu, miễn cưỡng cười nói: “Không sao.”

Mọi người liền không để tâm nữa, cho đến khi khuỷu tay Hàn Nhận trượt xuống. Ly rượu trên tay rơi “xoảng” xuống đất, vỡ vụn. Mọi người liền giật mình, kinh ngạc.

Lúc này Hàn Nhận hơi lúng túng: “Con. . . thấy hơi choáng váng.”

Nàng khẽ nghiêng người, Thù Hồng vội vàng bước tới đỡ nàng, giống như nàng uống rượu có quá nhiều men nên say vậy. Đại Chu thị sững sờ, ngay sau đó cười nói: “Đứa nhỏ này, rượu hoa mai nồng độ rất thấp, không dễ uống say. Thế con chỉ uống có một ly đã say rồi, tửu lượng sao lại thấp đến thế?” Sau đó bảo nha hoàn: “Mau dìu tiểu thư trở về phòng nghỉ ngơi.”

Hàn Nhận lắc đầu một cái: “Để Thù Hồng dìu con về là được rồi.”

Đại Chu thị cười nói: “Con nha đầu trông tay chân vụng về, sợ là sẽ không chăm sóc con tốt. Hãy để Đông Linh dìu con về đi.”

Hàn Nhận lắc đầu một cái: “Con không có quen. . .”

“Không bằng để tỷ dìu Tứ muội về.” Trang Ngữ Sơn đứng dậy, vẻ mặt ân cần, lo lắng.

Tỷ tỷ của mình đã nói vậy, trước mặt nhiều người, Hàn Nhận cũng không thể từ chối. Nếu không có khi lại mang tiếng ức hiếp thứ tỷ trong nhà. Hàn Nhận không cam lòng, đành phải gật đầu một cái.

Trang Ngữ Sơn liền đi tới, đỡ cánh tay Hàn Nhận ra khỏi đại sảnh. Thù Hồng định đi theo, Đại Chu thị liền phân phó: “Người mau xuống phòng bếp bưng món điểm tâm ngọt lên.” Thù Hồng không thể làm gì khác hơn là lĩnh mệnh rồi đi.

Hàn Nhận được Trang Ngữ Sơn dìu ra ngoài. Thay vì nói là dìu, chẳng thà nói là Trang Ngữ Sơn kéo cả người nàng. Lúc này, Hàn Nhận xụi lơ, nhũn người ngã sấp trên người Trang Ngữ Sơn, bước lảo đảo theo nàng ta, trong miệng nói lầm bầm: “Đây không phải là. . . đường về Thanh Thu uyển. . .”

Trang Ngữ Sơn lạnh lùng nói: “Tứ muội muội uống say quá rồi, đây chính là đường về Thanh Thu uyển.” Giọng nói kianghe thật nặng nề, tựa như đang đè nén cảm giác vui sướng trong lòng.

Hàn Nhận liền không nói tiếng nào.

Không biết Trang Ngữ Sơn đã kéo nàng đi bao lâu, chỉ thấy bọn họ đi vòng qua một hậu viện ngập cỏ dại, băng qua vườn hoa. Hàn Nhận bị đưa đến vào một căn phòng xa lạ.

Trong phòng này có kê một chiếc giường. Trang Ngữ Sơn kéo Hàn Nhận ném lên giường. Hàn Nhận nằm ngửa, ánh mắt mơ mơ màng màng, miêng lẩm bầm mấy câu.

Căn phòng này trông thật u tối, rèm che dày đặc, cho dù đang vào ban ngày nhưng trong phòng lại tối đen như mực. Trang Ngữ Sơn không thắp đèn, cũng không vội vàng rời đi. Mà đứng trước mặt Hàn Nhận đang ngủ say, gọi khẽ: “Tứ muội muội?”

Hàn Nhạn không nhúc nhích gì.

Trang Ngữ Sơn cười khê, ngồi bên cạnh, Hàn Nhạn, nói: “Tứ muội muội, hôm nay tỷ tỷ sẽ tặng cho người một một quà lớn. Giúp người có một cuộc hôn sự tốt. Qua hôm nay, người chính là biểu tẩu của tỷ rồi, ” nàng chột hô, “ấy chết” che miệng lại, thở dài: “Xem ta nói bây chưa kia. Ta quên mất, Tứ muội muội chỉ làm thiếp cho người ta, không thể gọi là biểu tẩu được. Nhưng mà, dù sao cũng xem như thân càng thêm thân đúng không?”

Giọng nói của nàng êm ái, nàng đưa tay vuốt ve khuôn mặt Hàn Nhạn. Móng tay sắc nhọn xoáy nhẹ đôi má Hàn Nhạn: “Kỳ thật với vẻ thù mị của Tứ muội muội. Khi gả làm thiếp cho biểu ba cũng là một cuộc hôn nhân tốt. Biểu ca rất sủng ái ở phủ Thái sư. Nếu Tứ muội muội được sủng ái, chuyện ăn ngon mặc đẹp, sống sung sướng trong lụa là cũng là điều tất nhiên.”

“Chỉ là, ” nàng ta cười ha ha: “Dì không thích người, biểu ca cũng không ưa thích người...nếu người muốn được cưng chiều, sợ rằng sẽ rất khó. Dù sao cũng phải ngoan ngoãn đợi ngày gả đúng không?” Giọng điệu thay đổi: “Chẳng lẽ, người vẫn tơ tưởng đến Thế tử gia?” Giọng của Trang Ngữ Sơn trầm xuống: “Đừng có mơ tưởng, khi người trở thành tàn hoa bại liễu. Thế tử gia sao còn chịu nhìn người lâu thêm nữa. Một kẻ như người làm gì xứng được với hắn?”

Nàng thu tay lại, cười nói: “Không biết khi Thế tử gia thấy tình cảnh Tứ muội muội và người khác ân ái, chàng sẽ chịu cưới người làm Thế tử phi hay không đây?”

Nàng đứng lên, vỗ vỗ mặt của Hàn Nhạn, nói: “Tứ muội muội ở đây phục vụ biểu ca cho tốt đấy!”

Trang Ngữ Sơn nói xong định rời khỏi, vừa mới xoay người thì nghe thấy một giọng nói lạnh lùng phát ra từ sau lưng. Giọng nói quen thuộc mang theo nụ cười châm biếm, giống như ác quỷ địa ngục đến lấy mạng người. Ai nghe thấy đều giật mình kinh sợ: “Hả? Không biết Hàn Nhạn phải phục vụ thế nào?”

Trang Ngữ Sơn run rẩy như thấy quỷ. Nàng thật sự không ngờ Hàn Nhạn lại có thể còn tỉnh táo. Vừa định lên tiếng kêu to, thì đã cảm giác có một vật sắc lạnh ở sau lưng. Nhất thời, Trang Ngữ Sơn không dám vội vàng nhúc nhích.

Hàn Nhạn lại gần lỗ tai của nàng ta, nhỏ giọng nói: “Ngữ Sơn tỷ tỷ, món quà tỷ tặng nó quá lớn. Bây giờ Hàn Nhạn liền trao trả lại toàn bộ cho chủ cũ.” Nói xong, nàng vung tay áo lên. Trang Ngữ Sơn chỉ ngửi thấy một mùi hương lạ lùng. Giây kế tiếp, trước mặt bỗng tối sầm, nhất thời mất đi tri giác.

Hàn Nhạn cắt cây trầm cài, đỡ Trang Ngữ Sơn đang ngã xuống, đẩy nàng ta nằm gọn gàng trên giường, giúp nàng ta theo giày, tất và áo ngoài, rồi kéo rèm thật kín. Sau khi làm xong xuôi tất cả, khi ấy nàng mới thản nhiên đi ra khỏi phòng.

Đây là một gian phòng nhỏ trong hoa viên. Ngày thường, nr

vị vu trong hoa viên phòng, trong ngày thường trong phủ có người ngắm hoa lúc đổ nước trà cái gì, liền có thể ở nơi này món phòng nhỏ thay cho dơ bẩn xiêm áo. Hàn Nhạn mới đầu liền có chút hoài nghi, giờ phút này xác nhận trong lòng mình phỏng đoán, tâm tình ngược lại dễ dàng hơn.

Đại Chu thị thật độc ác mưu kế, thiết kế để cho nàng cùng Trương Uy sống chung một phòng, đợi bữa tiệc sau các gia phụ nhân tới trong viện ngắm hoa lúc, tìm lý do vào gian phòng này, bắt gian tại trận. Nàng Trang Hàn Nhạn danh tiếng liền hủy sạch, mà nàng danh tiết khó giữ được, rơi một dâm đẳng tên, ngày sau không còn có người nhà dám muốn nàng, trừ Trương Uy cưới nàng. Một khi Trương Uy cưới nàng làm thiếp, nhất định mọi cách hành hạ.

Thượng Nhất Thế thời điểm, Hàn Nhạn liền có chút sợ vị này Đại Chu thị, mặc dù nàng luôn là vẻ mặt tươi cười, đối đãi người dịu dàng và tức, nhưng mỗi lần Trang Hàn Minh cùng Trương Uy xảy ra tranh chấp thì Đại Chu thị đầu tiên trách cứ Trương Uy, cuối cùng bị phạt lại nhất định là Trang Hàn Minh. Nàng luôn là hời hợt liền đem tất cả trách nhiệm không biên sắc đẩy tới trên người người khác, tở Thái Sư duyệt mỹ vô số, Đại Chu thị có thể làm được hôm nay vị trí này, bằng vào, có lẽ cũng không chỉ là sắc đẹp.

Nàng và Đại Chu thị chiến tranh, cũng kéo lên màn mở đầu.

Nhưng mà dưới mắt, Trang Ngũ Sơn tự thực ác quả, sợ là trong sạch khó giữ được do người khác, cũng không biết Chu thị biết sẽ là cái gì phản ứng.

Hàn Nhạn nhắc chân hướng Thanh Thu uyển đi tới, đúng vào lúc này, sau lưng đột nhiên truyền đến một hồi Lãnh Phong, Hàn Nhạn mấy ngày nay đi theo Sài tỉnh, cảm giác lại so với ngày trước bén nhạy rất nhiều. Vì vậy nhanh nhẹn chột lóe, hiểm hiểm cùng người nọ đánh vừa đối mặt.

Cũng là một người áo đen.

Người áo đen kia che mặt, chỉ lộ ra hai con mắt, Hàn Nhạn trong lòng lạnh lẽo, vừa định lớn tiếng kêu cứu có thích khách, nhưng dưới mắt nếu thật là tới người, giải thích thế nào say rượu nàng xuất bây giờ nơi này, Trang Ngũ Sơn làm sao có nằm ở vườn hoa trong phòng trên giường lớn, ngộ nhờ bị Đại Chu thị bị cản ngược lại một cái. . . Tâm niệm chuyển động, lại thấy người áo đen kia thẳng tắp hướng mình đánh tới, trong lòng không khỏi nổi lên hồ nghi.

Một loại thích khách, ở trong phủ bị người phát hiện, nhất định sẽ tìm tránh né rời đi, làm sao sẽ dây dưa nàng một tiểu nha đầu? Này mà lại thích khách Xích Thủ Không Quyền, không giống như là muốn giết người, ngược lại giống như là vì mình mà đến, uy hiếp chế mình. Chẳng lẽ là Đại Chu thị người của?

Nhưng dưới mắt tình huống căn bản không tha cho nàng suy nghĩ nhiều, Hàn Nhạn bản thân cũng không sao võ công, mình đối phó Trang Ngũ Sơn giấu ở trong tay áo thuốc mê đã toàn bộ dùng xong, toàn thân trừ một con hoa mai gai không có gì cả. Nhưng người tới võ công cùng bản thân hiển nhiên không có ở đây một tài nghệ, coi như nàng lấy ra con kia hoa mai đâm, cũng không khác hẳn với châu châu đá xe.

Người nọ thấy Hàn Nhạn lại có thể tránh qua hai chiêu, con người thoáng qua một tia kinh ngạc, xuống tay càng thêm không chút lưu tình. Hàn Nhạn bị buộc bắt đắc dĩ, không thể làm gì khác hơn là lấy ra hoa mai đâm, nhưng cả kia người áo đen vạt áo cũng không đụng tới, trong lòng kinh hãi, bộ ngựa bắt ve, không ngờ nàng hôm nay cũng được này Đường Lang, trước coi là vạ coi là, lại không tính đến cái này giữa chừng xuất hiện người áo đen!

“Đốt” hạ xuống, trong tay hoa mai gai bị người nọ đánh rơi, hẳn là dùng là cục đá, Hàn Nhạn tay không tắc sắt, trong khoảng điện quang hỏa thạch (cực nhanh) người áo đen đã hướng Hàn Nhạn lướt đến, Hàn Nhạn thấy không chỗ tránh được, chỉ có nắm chặt quả đấm, há mồm sẽ phải kêu cứu.

60. Chương 60: Không Bằng Người Gả Cho Ta

Trong lúc như màn chỉ treo chuông, phía sau đột nhiên thổi qua một cơn gió mạnh, hai chiếc lá trên cành đâm thẳng vào hai đầu gối của người áo đen. Người áo đen cũng không ngờ là sẽ có người tới, tránh né không kịp, hai chân mềm nhũn, chỉ cảm thấy lá cây nhẹ nhàng không có sức lực, trong lòng không khỏi lạnh xuống. Một giây sau, có hai ngón tay lạnh lẽo chế trụ lấy cổ của người áo đen, hung hăng bóp nghẹt, sau đó thì người áo đen lập tức mất đi ý thức.

Hàn Nhạn chết đứng tại chỗ, quay đầu lại nhìn thấy một nam tử mặc quần áo màu xanh đột nhiên xuất hiện, hơi nhíu mày lại hỏi nàng: “Chuyện gì xảy ra vậy?”

Lại là Phó Vân Tịch.

Hàn Nhạn lắc đầu, ý bảo chính mình cũng không biết chuyện gì đang xảy ra. Thì lại nhìn thấy Phó Vân Tịch đi tới sờ sờ trên người người áo đen. Đường như phát hiện ra cái gì, cúi đầu suy nghĩ một lúc rồi mới trở về bên cạnh của nàng.

“Người đó...” Hàn Nhạn nhìn người áo đen ngã trên đất, một người như vậy mà có thể ở trong phủ này, tóm lại là nàng cảm thấy không ổn rồi. Ý Phó Vân Tịch bảo nàng nhìn, thì thấy có một nam nhân như thị vệ xách người áo đen lên rồi bỏ đi. Trong lòng không khỏi kinh ngạc, quay đầu lại thì nhìn thấy dáng vẻ ung dung của Phó Vân Tịch; nàng biết là chàng sẽ xử lý tốt mọi chuyện, cho nên nàng mới cảm thấy an tâm.

Hàn Nhạn cảm thấy nơi này không phải là nơi tốt để nói chuyện, cho nên mới đi tới một con đường nhỏ đã bị bỏ hoang không ai đi thông tới Thanh Thu Uyển mà. Hàn Nhạn vốn muốn nói chuyện với Phó Vân Tịch, nhưng mà cứ đi như vậy, thì trong lòng lại cảm thấy có chút kỳ lạ, giống như là mình đang vụng trộm với

Phó Vân Tịch. Do nàng nghĩ ngợi lung tung nên có chút thất thần, không để ý tới đường đi, chờ tới khi nàng dừng lại thì đầu đã đâm vào ngực của Phó Vân Tịch.

“Ui da, người làm cái gì vậy...” Hàn Nhạn xoa xoa đầu mình, có chút tức giận nhìn Phó Vân Tịch. Không biết tại sao chàng lại đột nhiên dừng lại, khi ngẩng đầu lên thì đã thấy Phó Vân Tịch đang chăm chú nhìn chăm chăm vào mình. Về mặt không rõ là vui hay buồn, không hiểu tại sao lại có chút chột dạ, nhưng mà những lời muốn nói ra thì toàn bộ đều nuốt vào trong.

Khi đối mặt với Phó Vân Tịch nàng luôn luôn có chút sợ hãi. Đã từng chết qua một lần, lá gan của Hàn Nhạn cũng lớn hơn nhiều, cho dù lần trước bị Thái Hậu hay là người khác làm khó dễ, cũng không bằng Phó Vân Tịch tâm tư thâm trầm này ở trước mặt này. Khi nàng đứng trước mặt người này, nàng chỉ là một tiểu cô nương mới có mười ba tuổi, là một Trang Hàn Nhạn không hề có tâm cơ, đừng nói chi tới chuyện báo thù. Mà chàng cũng giống như là một vị trưởng bối, dùng ánh mắt đối xử với nàng, cũng xem nàng là một tiểu hài tử không hiểu chuyện.

Im lặng trong một lúc, Hàn Nhạn cố tình phá vỡ cục diện lúng túng này, không nói chuyện nhằm nhú: “Vương gia làm sao có thể ở trong này.”

Phó Vân Tịch nói: “Trang phủ có tiệc, ta cũng được mời.”

Đầu tiên là Hàn Nhạn sững sốt, sau đó mới hiểu ra, Trang Sĩ Dương đưa thư mời cho Phó Vân Tịch, điều này ngoại dự kiến của nàng. Trang phủ và Thất Hoàng Tử đều cùng một phe, từ trước tới nay đều không ưa phe của Thái Tử. Phó Vân Tịch là tâm phúc của Thái Tử, dĩ nhiên cũng sẽ là cái đinh trong mắt bọn họ. Suy đi nghĩ lại, nàng nhận không được mà cười rộ lên, có lẽ là Trang Sĩ Dương sợ Hoàng Thượng hoài nghi, sợ mình sẽ phải đứng mũi chịu sào, đương nhiên là muốn tránh khỏi rồi. Nếu để cho Phó Vân Tịch tới, trái lại có thể làm cho Hoàng Thượng yên tâm.

“Hình như mỗi lần ta có chuyện, đều luôn gặp được Vương gia.” Hàn Nhạn thở dài, cũng không biết Huyền Thanh Vương này có phải là ôn thần chuyển kiếp không, mỗi khi nàng rơi vào cảnh nước sôi lửa bỏng đều gặp chàng.

Phó Vân Tịch nghe ra ý tứ trong lời nói của nàng, cho nên mới nhắc nhở: “Là bốn vương cứu người.”

Gương mặt Hàn Nhạn đỏ lên, thuận miệng than thở: “Cũng không biết là ai muốn ám sát ta?”

“Đó là người của Thất Hoàng Tử.”

Hàn Nhạn kinh ngạc, giương mắt nhìn về phía Phó Vân Tịch. Nhìn thấy chàng nheo mắt lại, thần nhiên nói: “Thất Hoàng Tử phái người giám sát người.”

“Ta và ngài ấy... không có quan hệ gì.” Hàn Nhạn chần chờ nói, cũng cố gắng suy nghĩ tỉ mỉ lại những lần mình đã từng thấy Thất Hoàng Tử, xác nhận là không tìm ra sơ hở nào, cũng không xung đột chính diện với Thất Hoàng Tử.

“Người là người của Trang phủ.” Phó Vân Tịch nói: “Vả lại sẽ trở thành Thế Tử Phi của Vệ Thân Vương phủ. Quan hệ với hần ta cũng không phải là ít.” Giọng nói dừng lại một chút: “Bởi vì người làm cho Trang Sĩ Dương bị giáng chức. Cho nên đã chọc giận tới hần.”

Hàn Nhạn sững sốt, mình trái lại đã quên điều này, theo như lời của Phó Vân Tịch thì Thất Hoàng Tử đã sớm chú ý tới nàng. Bởi vì nàng là công cụ kết thân với phủ Vệ Vương, cho nên mới muốn nàng nhu thuận nghe lời. Nhưng mà công cụ nàng lại không yên phận, thậm chí còn ra tay phá rối. Cho nên Thất Hoàng Tử mới muốn trừng phạt.

Nghĩ tới đây Hàn Nhạn có chút kinh hãi. Sau lưng Thất Hoàng Tử là thế lực của Hoàng Thất, là quan hệ triều đình tranh đấu. Mà bây giờ thân phận của nàng là dòng nữ chính không được sủng ái, có thể bị người khác tóm đuôi một cách dễ dàng, mình thì còn để nói, nhưng mà Trang Hàn Minh thì lại bị nguy hiểm rồi. Ví dụ như Thất Hoàng Tử đem đầu mối đấu tranh này nhắm vào Trang Hàn Minh...

Giữa hai hàng lông mày không tự chủ mà hiện lên một tia lo lắng, Phó Vân Tịch thấy nàng còn nhỏ mà mặt mày đã giống như một bà già. Trong lòng cảm thấy có chút buồn cười, mở miệng hỏi: “Tại sao lại làm Trang Sĩ Dương bị giáng chức?”

Hàn Nhạn sững sốt, thì nghe thấy chàng tiếp tục nói: “Nếu chỉ vì trả thù ông ta đã bỏ rơi người, cũng không nhất định phải dùng tới biện pháp này. Người và Trang phủ là nhất vinh câu vinh, nhất tổn câu tổn (*), tổ chim bị phá thì trứng còn có thể nguyên vẹn được hay không. Nếu như Trang Sĩ Dương bị giáng chức, thì địa vị của người cũng bị tổn thất.”

(*nhất vinh câu vinh, nhất tổn câu tổn: một người vinh hoa thì tất cả vinh hoa, một người tổn hại thì tất cả tổn hại, tức là trong một tập thể liên kết nhau, kết quả của một cá nhân cũng là của cả tập thể)

Hàn Nhạn biết chàng tai thính mắt tinh, việc này cũng không thể giấu được, cho nên mới dứt khoát thoải mái thừa nhận: “Ta ngoại trừ mang họ Trang, thì cũng không có bất kỳ quan hệ nào với Trang phủ.” Nhìn thấy trong mắt Phó Vân Tịch lại hiện lên một tia bất ngờ, nàng tiếp tục nói: “Trở thành Thế Tử Phi lại càng là không thể.”

Phó Vân Tịch từ trên cao nhìn xuống gương mặt của tiểu cô nương này, thấy nàng mắt ngọc mày ngài, lung linh đáng yêu. Khi nói tới việc Trang phủ và Vệ phủ thì lại ra vẻ chán ghét và thù hận, tuy là nàng che giấu cảm xúc của nàng cực kỳ tốt, nhưng mà cũng biểu hiện ra vài phần.

“Vì sao người lại không muốn gả cho Vệ Như Phong?” Chàng hỏi.

Hàn Nhạn hỏi ngược lại: “Vì sao phải gả?”

“Hắn ta là người khiêm tốn, tài hoa hơn người.” Chàng có chút không quen khi khen ngợi người khác, Phó Vân Tịch hơi quay mặt đi: “Vả lại tương lai sẽ kế thừa vị trí của Thân Vương, người làm Thế Tử Phi tiền đồ sẽ vô tận.”

Một cô nương chưa chồng và một nam nhân trưởng thành ở chỗ này ẩn náu nói chuyện cười gả, nói ra sợ là sẽ bị người khác dán cho thanh danh đồi phong bại tục. Nếu như ở kiếp trước thì Hàn Nhạn đã mắng người nam nhân trước mặt là đồ dê xồm rồi. Nhưng mà ở kiếp này, nàng lại cảm thấy thẳng thắn vô tư, tuy là buồn bực Phó Vân Tịch lại nói ra loại vấn đề này khiến người khác lúng túng, nhưng mà trong lòng cũng không thực sự phẫn nộ. Nhìn trộm Phó Vân Tịch, gương mặt của chàng không được tự nhiên, khí phách nổi bật, vẻ mặt mong chờ đáp án của chính mình. Trong lòng lại sinh ra ý nghĩ trêu đùa.

Hàn Nhạn cười nói: “Nếu như theo như lời của ngài nói, thì trên đời này nếu có nam tử tốt cầu hôn ta, thì ta đều nên gả cho họ. Nhưng mà nam tử tốt rất khó gặp.” Hàn Nhạn cười hì hì dạo một vòng quanh người Phó Vân Tịch, nhìn từ trên xuống dưới đánh giá nói: “Chắc chắn, đáng người Vương gia cao ngất. Dung mạo vô cùng tuấn mỹ, võ công cái thế, tính tình cũng lịch sự tao nhã. Văn võ song toàn, ngàn dặm mới có một. Lại còn tuổi còn trẻ mà đã là Vương gia.” Nhìn thấy hiếm khi gương mặt Phó Vân Tịch hiện lên vẻ sững sốt, trong lòng lại càng sung sướng: “Ta thấy Vương gia là một nam nhân tốt. Thay vì gả cho Vệ Như Phong, không bằng ta gả cho Vương gia!”

Mặt phượng của Phó Vân Tịch nhú lại, nha đầu này lá gan ngày càng lớn. Lại dám trêu đùa chàng? Khóe môi hơi giương lên cao, dáng vẻ lưỡi biếng nói không nên lời: “Nếu người muốn gả cho bốn vương. Ngày mai bốn vương sẽ sai người tới đưa bát tự.”

Hàn Nhạn ngẩn ngơ, nhìn thấy dáng vẻ của chàng không giống như đang đùa giỡn. Ngược lại như cười mà không cười cúi xuống nhìn nàng, Hàn Nhạn lạnh tới thấu xương, mùi thơm ngậy ngất phản phát quanh quần bên chóp mũi của nàng. Đúng là không nên nói lời phong lưu, không biết vì cái gì, trái tim của nàng lại đập liên hồi. Lúng ta lúng túng nói: “Ta nói đùa đó...”

Phó Vân Tịch nhìn thấy nàng giống như một con nai con bị làm cho kinh sợ, cho nên cũng thu lại sự trêu đùa của mình: “Hôn nhân của nữ tử. Từ xưa đến nay là lệnh của phụ mẫu, lời của mai mối. Người tại sao lại cự tuyệt?”

Hàn Nhạn cũng lắc đầu: “Tóm lại là ta không thành thân...”

Về mặt của Phó Vân Tịch như đang suy nghĩ gì đó, nhìn nàng nói: “Nếu như người không muốn gả, thì cũng không phải là không có cách.”

Hàn Nhạn nghe thấy lời của chàng không giống như đang đùa giỡn, trong lòng liền vui vẻ hỏi: “Người có cách gì?”

Nhìn thấy khoe miệng của người ở trước mặt nàng từ từ nhếch lên, phu ra ba từ đầy xấu xa: “Cầu xin ta.”

Hàn Nhạn quay đầu đi, lười biếng trả lời: “Vương gia đi thông thả. Dân nữ có uống chút rượu, không thể tiễn được, chỉ muốn trở về nghỉ ngơi, tạm biệt.”

Phó Vân Tịch cũng không ngăn cản nàng, chỉ nhìn nàng đi về phía Thanh Thu Uyển. Dáng vẻ của nàng rất tự nhiên, chàng chăm chú nhìn một lát, sau đó khẽ cười cười, phi thân nhanh như chớp, bóng người đã không thấy đâu.

Buổi tiệc của Trang phủ, vẫn vô cùng náo nhiệt như cũ.

Sau khi dùng cơm trưa, các nữ quyến vô cùng hứng thú nói chuyện với nhau. Nhóm nam quyến thì uống rượu tới hai tai đỏ bừng, sau đó có người đề nghị đi dạo hoa viên của Trang phủ.

Lâm viên của Trang phủ thiết kế cực kỳ tinh vi, khí thế ung dung to lớn, phong cảnh đoan trang giàu sang, đường vòng lối tắt, đình đài nước chảy rất xinh đẹp, có nhiều tấm bình phong che chở lại; giống như một nữ tử dịu dàng đi ra từ vùng sông nước của Giang Nam, cảm xúc uyển chuyển, trông cực kỳ tinh xảo. Ở trong Kinh Thành này nơi đây có thể được coi là thắng cảnh đẹp nhất.

Chỉ là không ai biết được, người thiết kế ra lâm viên này chỉ là chủ mẫu đã mất của Trang phủ. Đại Chu thị đi bên cạnh Chu thị, thỉnh thoảng hai người nói gì đó với nhau. Dáng vẻ khéo léo, cười duyên đáng làm cho người khác nhìn thấy thì đã cảm thấy vui tai vui mắt, so với cảnh sắc thì điều này còn đẹp hơn nhiều.

Mị di nương đi ở sau cùng, nâng cao cái bụng bự, nha hoàn hầu hạ cả dãy người. Nhưng mà dáng vẻ lại cực kỳ cẩn thận bảo vệ đứa bé trong bụng.

Các nữ quyến đi sâu vào trong hoa viên, nơi này hoa mai nở um tùm. Tuy không thể so với trong cung, nhưng mà bởi vì đang xen với cây cối, nên có chút tình thơ ý họa như ‘trong vạt lá xanh có một điểm hồng’. Chiều theo ý của các vị quý phu nhân và tiểu thư, mọi người đều ngồi nghỉ ngơi ở ghế đá trong hoa viên, bọn nha hoàn mang trà Ngâm Sơn lên phục vụ.

Có một vị quý phu nhân ngồi bên phải đang nói chuyện với Đại Chu thị, lúc này Đại Chu thị một bên bụng trà lên uống thì đúng lúc này, tay của bà run lên, ly trà nghiêng ngã không yên, nước trà bắn tung tóe vào người của vị quý phu nhân đó.

“Ôi chao, đều là do ta lỡ mồm.” Đại Chu thị đứng lên, tràn đầy áy náy nói: “Không có bị phỏng chứ?” Sau đó thì sai bảo nha hoàn bên cạnh: “Còn đứng ngẩn ra đó làm gì. Mau đi lấy thuốc trị phỏng.”

Vị phu nhân đó thấy thái độ của bà rất chân thành, mà nước trà cũng không nóng lắm, cho nên mới cười nói: “Không có gì đâu.”

Đại Chu thị lắc đầu: “Như vậy sao được, vấy dài đều bị nước làm dơ hết rồi.” Dáng vẻ của Đại Chu thị đầy khó xử: “Làm sao đây.”

Lúc này đột nhiên Chu thị lại mở miệng: “Tỷ tỷ, nếu như vị phu nhân này không chê xin hãy thay quần áo của thiếp thân. Vừa đúng lúc ngày hôm qua Như Ý Lâu có mang tới cho thiếp thân hai bộ quần áo, vóc dáng của vị phu nhân này khá giống với thiếp thân. Làn da lại trắng nõn, màu sắc của quần áo lại đơn giản, sẽ làm nổi bật làn da của vị phu nhân này.”

“Không cần đâu...” Vị phu nhân đó có đã muốn từ chối, nhưng lại tay lại bị Đại Chu thị kéo lấy: “Không được, nếu như người không đồng ý, ta thật sự rất xấu hổ, không biết nên làm gì cho tốt.” Nói xong thì bà nhìn về phía Chu thị: “Muội muội, nơi này có chỗ nào để thay quần áo không?”

Chu thị cười nói: “Có có, ở phía trước. Đi vài bước là tới rồi, có một cái đình đài, bên cạnh đình đài có một cái phòng nhỏ. Phòng đó ngày thường là dành cho ai thưởng hoa cảm mệt mỏi thì vào nghỉ ngơi. Chư vị phu nhân và tiểu thư nếu có hứng thú cũng có thể đi theo, đình đài này trông rất lung linh và đáng yêu, vừa nói liền với hành lang dài, còn có thể vừa đi vừa ngắm cảnh. Có thể chứa được đến mấy chục người, đi thêm một chút nữa sẽ có một ao cá chép.”

Các vị phu nhân và tiểu thư đang ngồi thường ngày điều thích những nơi mát mẻ, khi biết được có một tòa đình đài nói liền với hành lang dài thì ngạc nhiên không thôi. Nhao nhao bày tỏ muốn đi thưởng thức một lần, Chu thị cười nói: “Nếu đã như vậy thì xin mời các vị phu nhân và tiểu thư đi theo thiếp thân.”

Mị di nương đi ở phía sau cùng có chút nghi ngờ, trực giác trong lòng mách bảo có điều kỳ lạ. Từ sau khi Chu thị sảy thai thì đã an phận đi rất nhiều, luôn trốn ở Cung Đồng Uyển đều dưỡng thân thể. Bây giờ Đại Chu thị vừa tới, thì đã lập tức sắp xếp mọi thứ, làm cho người khác không nhận được mà sinh nghi. Với lại bà ta lại dẫn mọi người đi tới phòng nhỏ mà ngày thường lại không hề ngó ngang gì tới, trong lòng bà càng cảm thấy kỳ lạ, cho nên mới nói nhỏ với Kiều Mộng đang ở bên cạnh: “Hôm nay bà ta có gì đó rất lạ, không biết là đang giở trò quỷ gì đây.”

Kiều Mộng nhỏ giọng nói: “Phu nhân không cần lo lắng, bây giờ phu nhân đang mang thai. Cho dù có việc gì đi nữa họ cũng không dám đụng tới người, cho nên hôm nay họ có giở trò gì đi nữa, thì phu nhân chỉ cần đứng ở bên ngoài xem kịch là được rồi.”

Mị di nương gật gật đầu: “Nói rất đúng.”

Lại nói tiếp, Chu thị dẫn mọi người đi thêm vài bước, băng qua vài bụi hoa, teotót mắt đã xuất hiện một tòa đình đài màu trắng bạc trong rất lung linh và xinh đẹp. Góc mái vểnh lên, trông vô cùng đáng yêu. Đình đài nối với một hành lang dài, lan can được chạm khắc hoa văn, nhìn rất có tâm. Bên phải của đình đài có một gian phòng nhỏ, so với bên ngoài thì không có khác nhau lắm, cửa sổ được màn che lại, không nhìn thấy rõ cảnh tượng bên trong. Chu thị nhìn thấy trên gương mặt của mọi người đều lộ ra vẻ yêu thích và ca ngợi, thì bà lại lôi kéo vị phu nhân mới vừa bị hất nước trà tới gian phòng nhỏ, vừa đi vừa quay đầu lại nói: “Đầu tiên các vị phu nhân và tiêu thư hãy vui đùa, ta và nha hoàn bồi vị phu nhân này đi thay quần áo ở gian phòng nhỏ. Đến lúc đó sẽ...” Lời còn chưa nói xong thì bực chân đã dừng lại, sắc mặt của bà trở nên rất khó coi.

Mọi người thấy sắc mặt của bà thay đổi, nắm chặt lấy vị phu nhân kia, giờ phút này vẻ mặt trở nên lúng túng, lúc trắng lúc đỏ, giống như là gặp phải chuyện gì đó khó mở miệng. Nhưng mà mọi người cũng không biết rốt cục đã xảy ra chuyện gì.

Chính vì không biết có chuyện gì đã xảy ra nên càng làm ọi người thêm tò mò, cho nên mọi người mọi cứ vậy mà yên lặng đi tới. Khi tất cả đều yên lặng thì mới phát hiện ra đều bất thường.

Bên ngoài đều trở nên yên tĩnh, trong phòng nhỏ truyền tới âm thanh khác thường, khi nghe cẩn thận thì phát hiện ra bên trong là âm thanh thở dốc của nam nhân và tiếng rên rỉ của nữ nhân. Cực kỳ hăng say mà triển miên, làm cho người nghe đều mặt đỏ tai hồng.

Không cần nói cũng biết rõ bên trong đang xảy ra chuyện gì, chỉ là người nào mà vô sỉ như vậy. Giữa ban ngày ban mặt mà làm ra chuyện không biết liêm sỉ này. Trên mặt các vị phu nhân đều hiện lên vẻ kinh thường, đồng thời mọi người càng tò mò ai đang ở bên trong.

Đang không biết phải làm như thế nào, thì Trang Sĩ Dương đã dẫn các vị nam quyến đi tới. Nhìn thấy mọi người đều im lặng đứng ở trước cửa phòng nhỏ, cho nên ông có chút giật mình: “Xảy ray chuyện gì sao?”

Chu thị có chút khó xử nói: “Lão gia... Người tự mình nghe đi.”

Đợi sau khi Trang Sĩ Dương đi tới gần gian phòng nhỏ, thì ông càng nghe rõ âm thanh đầy dâm dăng ở bên trong, nhất thời không kiềm chế được mà la lên: “Rốt cục ai đang ở bên trong? Mau lôi ra đây cho ta xem, ta muốn nhìn xem coi ai lại có gan lớn đến vậy. Đúng là đồ không biết liêm sỉ.”

Phía sau Trang Sĩ Dương còn có rất nhiều viên quan đại thần, hôm nay lại để họ phải chứng kiến chuyện đồi bại này. Hơn nữa chuyện này còn xảy ra ở hậu viên của mình, trong lòng Trang Sĩ Dương trần đầy tức giận. Mặc kệ bên trong là ai, ông đều phải trừng phạt thật nặng, người nào mà lại làm cho ông mất mặt với các vị quan viên ở đây, nếu mà Ngự Sử lại dâng lên một bản tấu bảo mình quản lý phủ không nghiêm, thì đường quan của ông cũng chấm hết luôn.

Đúng lúc này một nha hoàn lại kêu lên: “Đó không phải là trâm hoa mai của Tứ tiểu thư sao?”

Lời vừa nói ra thì mọi người ở đây đều xôn xao. Đột nhiên Trang Sĩ Dương sững sờ sau đó thì chẳng thèm quan tâm mà đẩy cửa đi vào. Như vậy thì thân phận nữ tử là ai, có đúng là Trang Tứ tiểu thư của Trang phủ - Trang Hàn Nhạn không? Có một vài vị phu nhân trên mặt đều hiện lên vẻ kinh thường, loại nữ tử phóng dăng như thế này lại dám ở giữa ban ngày ban mặt mà cùng nam nhân làm chuyện bất chính, đúng là quá mức vô sỉ rồi.

Chu thị lùi lại hai bước, dáng vẻ đầy kinh ngạc: “Làm sao có thể là Tứ tiểu thư. Ngày thường này rất hiểu lễ nghĩa, luôn giữ mình trong sạch, làm sao có thể làm ra chuyện như vậy?”

Đại Chu thị vỗ vỗ vào vai bà nói: “Muội muội đừng quá thương tâm, sẽ ảnh hưởng đến thân thể. Nhạn nhi tiểu thư ngày thường đều vô cùng tốt, làm ra chuyện như vậy... e là chỉ hồ đồ trong một lúc thôi.”

Hai tỷ muội này đều phản bác lại với nhau, kẻ xướng người họa cứ như người thật sự ở bên trong là Hàn Nhạn, thậm chí còn ám chỉ ngày thường Hàn Nhạn chỉ đang che giấu gương mặt thật của mình, là người hai mặt. Lời vừa nói ra thì đám người càng xôn xao hơn, nhao nhao bắt đầu chỉ trích Hàn Nhạn, đồng thời càng cảm thông cho Chu thị là người rộng lượng, tin đồn vị thiếp này gây khó dễ cho dòng nữ chính của Trang phủ bây giờ đúng là sai rồi. Loại chuyện này còn có thể cố gắng che giấu, nhưng nếu là người thường thì ai sẽ làm như vậy?

Khi Lý Giai Kỳ nghe thấy người ở bên trong chính là Hàn Nhạn thì con ngươi hiện lên một tia vui sướng. Ngay sau đó thì kinh thường nói: “Từ trước tới nay đều biết nàng ta không phải là người tốt. Bây giờ thì đúng là hai chữ liêm sỉ không biết nên viết thế nào đây?”

Mị di nương đứng ở cuối cùng xoa xoa bụng của mình, trong lòng liên sáng tỏ. Thì ra mọi chuyện hôm nay đều được bày ra cho Tứ tiểu thư. Nhìn thấy vẻ đắc ý của tỷ muội Chu thị, trong lòng bà có chút do dự. Tuy nói là bây giờ bà đang đứng ở bên ngoài xem trò vui, nhưng mà bà và Hàn Nhạn đang ở cùng một con thuyền, nếu như công kích Hàn Nhạn thì đồng thời sẽ cổ vũ cho Chu thị càng thêm kiêu ngạo, ngày sau bà càng khó mà được sống yên ổn trong phủ rồi. Cho dù bây giờ mình không gặp chuyện gì, nhưng mà trong bụng bà có gì, bà cũng tự mình biết.

Quan trọng hơn nữa, bà cảm thấy được chuyện hôm nay sẽ không phát triển theo kế hoạch của Chu thị. Gần đây Hàn Nhạn đều biết cách khắc phục khó khăn, trong cũng trở nên xinh đẹp hơn. Nàng hiểu được thế nào là mềm yếu, so với tiểu cô nương yếu đuối ngày trước thì đã khác xa nhau. Còn bày mưu tính kế với bà, cho nên chuyện xảy ra hôm nay, thật sự sẽ phát triển theo những gì Chu thị tưởng tượng sao?

Sợ là chưa chắc chắn, bà chậm rãi đi tới, nhớ đi nhớ lại rồi cười nói đầy xinh đẹp nói: “Còn chưa thấy rõ bên trong rốt cục là ai. Muội muội hà tất phải nóng vội kết luận nữ tử trong đó chính là Tứ tiểu thư?”

61. Chương 61: Trời Xui Đất Khiến

Một giọng nam trong trẻo mà lạnh lùng đột nhiên cắt đứt cuộc đối thoại của bọn họ: “Mắt thấy mới là thật.”

Người nào có thể thay Hàn Nhạn nói chuyện? Mọi người quay đầu nhìn lại, thì ra chính là Huyền Thanh Vương Phó Vân Tịch. Trong lòng mọi người đều nói thầm, Huyền Thanh Vương từ trước đến nay luôn mặt lạnh, không màn chuyện thế sự, hôm nay tại sao có thể rảnh rỗi mà xen vào chuyện này chứ? Mà chuyện này còn là của chuyện nhà của người khác.

Đặng Thiên nghe vậy lập tức nhìn Phó Vân Tịch đầy cảm kích, sao đó cũng lớn tiếng nói: “Đúng vậy, Hàn Nhạn không phải là người như vậy. Tại sao không đẩy cửa ra nhìn xem? Nếu người ở bên trong không phải Hàn Nhạn, thì chẳng phải đây là đang cố ý phá hủy thanh danh của nàng ta sao?” Tuy là nói như vậy, nhưng trong lòng nàng cũng cực kỳ lo lắng. Cây trâm đó nàng từng nhìn thấy Hàn Nhạn cài nó, nó đúng là của Hàn Nhạn. Mặc dù nàng không tin Hàn Nhạn sẽ làm ra loại chuyện này, nhưng nếu bị người khác gài bẫy. . . Trong lòng nàng cũng không quyết định chắc chắn.

Thất Hoàng Tử đứng gần Phó Vân Tịch, nhìn thấy Phó Vân Tịch mở miệng nói giúp cho Hàn Nhạn, lập tức cười nhẹ một tiếng nói lời đầu sâu xa: “Vương thúc rất quan tâm tới Trang Tứ tiểu thư.” Hắn vuốt vuốt ngọc bội bên hông, nói nhỏ bên tai chàng: “Cháu còn nhớ, lúc ở yến hội Vương thúc từng đi ra ngoài một lúc. Nếu không phải bây giờ Vương thúc đang đứng ở trước mặt cháu, thì cháu cứ tưởng rằng người đang vui vẻ ở bên trong với Trang Tứ tiểu thư... chính là Vương thúc đó.”

Lúc hắn nói chuyện thì trên mặt mang còn hiện lên một nụ cười đầy ác ý, Phó Vân Tịch không nói gì, chỉ là lạnh lùng nhìn hắn một cái. Thất Hoàng Tử từ từ đứng thẳng người lên, có chút hăng hái nhìn vào cánh

cửa chính đang đóng chặt kia, sau đó thì mở miệng nhắc nhở Trang Sĩ Dương: “Trang đại nhân. Sao còn không chịu đẩy cửa ra, để cho chúng ta nhìn cô nương ở bên trong xem rốt cục là tiểu thư nào?”

Trang Sĩ Dương nghe vậy thì trong lòng càng tức giận, nhưng mà cũng không dám phát cẩu với Thất Hoàng Tử. Cả người tức giận, một cước đạp cửa đi vào.

Phó Vân Tịch thản nhiên nói: “Bổn vương lúc nhỏ từng nói với người một câu. Đường Lang bổ thiên, Hoàng Tước tại hậu*.”

(*Bọ ngựa bắt ve, chim sẽ rình mồi: Thấy cái lợi trước mắt, mà không biết mối hại ở phía sau.)

Lời nói lạnh lùng mang theo khí lạnh tới kinh người truyền vào lỗ tai của Thất Hoàng Tử. Hắn ngẩn đầu lên, gương mặt đầy vẻ kinh ngạc nhìn thoáng qua Phó Vân Tịch, trong lòng hiện lên một tia dự cảm không tốt.

Trang Sĩ Dương đi vào trước, cửa vừa mở ra thì mùi dâm mỹ liền tràn ra ngoài. Tiếng kêu đầy xấu hổ cũng rõ ràng hơn, hòa cùng với tiếng đục chạm truyền vào lỗ tai mọi người.

Vệ Vương lách người một cái, có chút lo lắng đi về phía trước vài bước. Tất cả mọi người đều khó hiểu nhìn hành động của ông, trong lòng Chu thị hiện lên một tia dự cảm không tốt. Quả nhiên, khi đèn được thấp sáng lên, trên giường lớn ở trong phòng có hai bóng dáng đang dây dưa với nhau. Nam tử ở phía trên đổ mồ hôi như mưa, cả người trần truồng làm cho các nữ quyến phải kinh hô một tiếng, lấy tay che mắt của mình lại. Nhưng lại nghe thấy âm thanh thất sắc của Vệ vương: “Như Phong!”

Vệ Như Phong?

Sắc mặt của Chu thị và Đại Chu thị trong nháy mắt trở nên tái nhợt, làm sao có thể biến thành Vệ Như Phong?

Nghe thấy tên của Vệ Như Phong, Lý Giai Kỳ vốn đang lấy hai bụm mặt lại liền trở nên sững sốt, theo bản năng xông lên phía trước mà hét lớn: “Ta không tin, Vệ công tử không sẽ làm chuyện như vậy!” Nói qua liền chạy vào phòng, muốn ngăn cũng ngăn không được.

Chu thị và Đại Chu thị lúc này chỉ cảm thấy hai chân không còn sức lực, vốn là tưởng là Trương Uy đang ân ái với Hàn Nhạn, vậy mà bây giờ lại biến thành Vệ Thế Tử. Nếu vậy thì nàng ta sẽ trở thành người của Vệ Vương phủ, hà tiện nhất thì cũng là làm thiếp, vậy thì bọn họ sẽ không thể nào mà dễ dàng gây khó dễ cho nàng ta được nữa.

Đại Chu thị thì đang lo lắng. Chính là, nếu như Vệ Như Phong đang ở đây vậy thì Trương Uy đi đâu mất rồi?

Lý Giai Kỳ xông vào phòng, không thêm để ý tới sự kinh ngạc của Trang Sĩ Dương, cũng không chú ý đến ánh mắt khác thường của mọi người, nhìn chăm chăm vào hai người đang ở trên giường. Nhìn thấy Vệ Như Phong tao nhã thường ngày giờ đây cả người đều trần truồng, mái tóc bị mồ hôi thấm ướt, bộ dáng đầy dâm mỹ, hai mắt mở to không hề che dấu dục vọng, thậm chí còn có chút điên cuồng. Lý Giai Kỳ chưa từng nhìn thấy hãn như vậy, cho nên liền lùi lại một bước, trong lòng vừa khổ sở vừa phẫn nộ. Ánh mắt liếc về nữ thân dưới của Vệ Như Phong, sau đó lửa giận của nàng liền bộc phát, đem toàn bộ tội lỗi đổ hết lên người Hàn Nhạn, hét lớn: “Vô sỉ!”

Lý Giai Kỳ nói xong thì đưa tay lôi kéo Hàn Nhạn, nữ tử ở trên giường bị nàng như vậy lôi kéo, cả người nằm ngửa ra ở trước mặt mọi người. Nhưng ngoài muốn, người đó không phải là Hàn Nhạn.

“Trang Ngũ Sơn!” Lý Giai Kỳ hét âm lên.

“Đã xảy ra chuyện gì?” Giọng nói thánh thót mang theo chút ít mỗi một, mọi người quay đầu lại nhìn, Hàn Nhạn đang được Trần ma ma dìu tới.

“Người tại sao lại ở đây?” Chu thị giống như gặp phải quỷ, chỉ tay về phía Hàn Nhạn mà nói.

Hàn Nhạn mê mẩn nhìn bà, giọng điệu vô cùng khó hiểu: “Vừa rồi Nhạn nhi uống say, Ngũ Sơn tỷ tỷ dìu Nhạn nhi trở về phòng nghỉ ngơi. Mới nghĩ ngơi được một khắc thì lập tức tỉnh lại, nhớ là mình không thể

mất đi lễ nghi với mọi người; cho nên mới gọi Trần ma ma dìu con tới vườn. Chu di nương... nhưng mà có cái gì không đúng sao?”

Đại Chu thị cười nói: “Không có chuyện gì. Tại sao trâm hoa mai của Tứ tiểu thư lại xuất hiện ở đây?”

Hàn Nhạn chần chờ một lúc mới nói: “Ngũ Sơn tỷ tỷ dìu con trở về phòng thì nói trâm hoa mai trên đầu của con rất đẹp. Con cũng không thường xuyên cài trâm, nên mới tặng cho tỷ ấy.”

Lời vừa nói xong, thì lập tức nghe được âm thanh như khóc như cười của Lý Giai Kỳ vọng ra: “Trang Ngũ Sơn! Thì ra là người!”

Mọi người sững sốt, quay đầu lại nhìn Hàn Nhạn, sau đó nhìn nhìn lại Chu thị, trong lòng lập tức hiểu rõ mọi chuyện.

Thì ra người bên trong ân ái với người khác là Trang Ngũ Sơn, thế mà còn muốn vu cáo Trang Tứ tiểu thư; còn lấy trâm hoa mai của người khác mà giả họa, lòng dạ quả nhiên là vô cùng hiểm ác.

Phó Vân Tịch chấp tay đứng ở một bên, nhìn thấy Hàn Nhạn điềm đạm đáng yêu đứng yên một chỗ, dường như chàng có điều vô cùng nghi ngờ nhưng lại không dám hỏi. Quả nhiên là nàng luôn làm cho người khác thờ dài, nếu không phải chàng nhìn thấy trên môi nàng hiện lên một nụ cười lạnh, thì ai cũng sẽ tin tưởng nàng là một cô nương vô hại, không tin nàng sẽ sắp xếp ra một màn này? Chỉ là... Người xảy ra chuyện lại là Vệ Như Phong? Sắc mặt của chàng trở nên nặng nề.

Trang Ngũ Sơn trong mơ mơ màng màng bị đánh thức bởi tiếng thét chói tai của ai đó. Mở hai mắt ra liền phát hiện mình không một mảnh vải che thân, cả người phơi bày ở trước mặt mọi người, sợ tới mức hét lên một tiếng. Còn bị Lý Giai Kỳ tát ột bạt tai, rồi quát lớn: “Vô sỉ!”

Nàng thình lình bị tát một bạt tai, trong lòng vừa xấu hổ, nhưng là không dám đối kháng với Lý Giai Kỳ. Trong lòng cảm thấy vô cùng kỳ lạ, tại sao Lý Giai Kỳ lại đột nhiên chán ghét mình tới vậy. Trang Sĩ Dương thì luống cuống nói với người bên cạnh mình: “Thế Tử. . .”

Thế Tử?

Trang Ngũ Sơn ngạc nhiên quay đầu lại, kinh ngạc phát hiện người nằm ở bên cạnh mình, chính là Vệ Như Phong!

Tình cảnh vừa rồi, nàng có chút ấn tượng, mình bị Hàn Nhạn làm cho hôn mê, sau đó thì không biết gì hết; về sau trong mơ mơ màng màng cảm giác có người đè lên trên người mình. Người kia, thì ra chính là Vệ Như Phong!

Trên mặt nàng càng đỏ ửng, nhưng trong lòng lại suy nghĩ chuyện này đi lại mấy lần. Hôm nay bản thân mình đã mất sự trong sạch, chỉ sợ người ta khác cũng sẽ không muốn chính mình, nhưng mà nếu có thể trở thành người của người Vệ Vương phủ . . . Đây chính là trời cho phú quý! Lại nhìn người bên cạnh, trong lòng Trang Ngũ Sơn lại dâng lên một sự ngọt ngào.

Vào lúc này, nàng thậm chí có chút ít tỉnh táo lại, cảm thật may mắn khi Hàn Nhạn bỏ thuốc mê mình. Nếu không thì người hôm nay triển miên với Vệ Như Phong chính là Trang Hàn Nhạn! Nghĩ đi nghĩ lại, nàng liền bụm mặt mà thút thích khóc.

Chu thị và Đại Chu thị theo sát nhau mà xông vào trong phòng, giọng Chu thị rung rung nói: “Ngũ nhi. . . Tại sao con lại ở chỗ này?”

Trang Ngũ Sơn chỉ lo khóc, không có trả lời Chu thị. Lý Giai Kỳ thì hung hăng trừng nhìn mắt Trang Ngũ Sơn: “Nhất định là người, là người quyến rũ Vệ ca ca!”

Hàn Nhạn đứng ở bên ngoài phòng, nghe được tên của Vệ Như Phong thì có chút giật mình, trong kế hoạch của Chu thị thì gian phu phải là Trương Uy mới đúng. Nếu Trương Uy và mình bị bắt gian tại giường, Trang Sĩ Dương sẽ nể mặt Đại Chu thị và Trương Thái Sư, lúc đó sẽ không dám trừng phạt Trương Uy quá nghiêm khắc. Có khả năng chuyện này sẽ lớn biến thành nhỏ, bản thân mình sẽ trở thành thiếp của Trương Uy. Nhưng mà hôm nay hai người đó lại biến thành Trang Ngũ Sơn và Vệ Như Phong. Bây giờ không cần nói về Trang Ngũ Sơn, đường đường Vệ Thế Tử mà lại làm chuyện cầu thả với Trang Ngũ Sơn ở trước mặt

mọi người, sợ là ngày mai trong Kinh Thành sẽ có lời đồn không tốt. Nhưng mà nếu để Trang Ngữ Sơn làm thiệp, lấy thân phận của nàng ta đúng là có chút miễn cưỡng.

Sự tình đã vượt ra ngoài dự liệu, Trang Sĩ Dương không biết làm thế nào mới tốt; ông không có lá gan mà quát lớn Vệ Như Phong, chỉ đành đem sự tức giận đổ lên người Trang Ngữ Sơn. Một tay ông kéo lấy Trang Ngữ Sơn từ trên giường lên, hung hăng tát nàng một cái: “Thật mất mặt!”

Trang Ngữ Sơn không có mặc quần áo, lúc này cũng không quan tâm tới đau đớn, hét to một tiếng, đoạt lấy cái chăn mền che lên người mình. Trong lòng nghĩ lại mà có chút sợ, liền nhìn Chu thị khóc không thoi.

Chu thị lúc này cũng vô cùng hoang mang lo sợ, còn Đại Chu thị thì trong đầu chỉ có một ý nghĩ: Họ thua!

Lại nói về Vệ Như Phong, hắn chỉ nghe tiếng âm ỉ ồn ào bên tai, cố gắng mở to mắt, thì phát giác cả người mình đều trần truồng. Nhất thời liền kinh sợ, lại nhìn xung quanh; mọi người đang đứng như xem kịch vui, theo bản năng muốn không mặc quần áo mà rời khỏi chỗ này.

Trang Ngữ Sơn nắm lấy tay của hắn: “Thế Tử. . . Người không thể. . .”

Lời này vừa nói ra, mọi người đều thấy sắc mặt của Vệ Như Phong trở nên chút kỳ lạ. Nghe giọng điệu của Trang Ngữ Sơn, hình như là vị Thế Tử gia này đối xử với nàng quá mạnh rồi. . . Bị Trang Ngữ Sơn kéo lại, Vệ Như Phong liền sững sờ, nhớ lại chuyện xảy ra vừa rồi. Trong lòng lập tức rung mình, quay lại nói với Trang Ngữ Sơn: “Tại sao lại là người?”

Trang Ngữ Sơn bị lời nói của hắn làm cho sững sờ, sau đó thì hiểu ra ý tứ trong lời nói của hắn. Không cần nhiều, nàng biết hôm nay nàng nhất định bất quý nhân đang ở trước mặt mình ình một danh phận. Nếu có thể trở thành thiệp của Vệ Thế Tử, thì sự trong sạch này mất cũng rất đáng, thậm chí còn vì họa mà được phúc! Từ sau chuyện của bọn sơn tặc, nàng đã hiểu rõ sau này muốn gả vào nhà cao cửa rộng thì cũng như không. Trước mắt đã có một cơ hội tốt như vậy, làm sao mà không thể nắm chặt cho được. Vì thế nàng liền dịu dàng mềm mại mà nhìn hắn: “Thế Tử. . . Không phải là người không muốn thừa nhận đó chứ. . .”

Trong lòng Vệ Như Phong tràn đầy sự lạnh lẽo, nếu người ở bên mình chính là Trang Ngữ Sơn, vậy thì nàng. . . Vừa quay đầu lại thì nhìn thấy Hàn Nhạn trong đám người ở ngoài phòng. Sắc mặt bình tĩnh nhìn hắn, giống như nhìn một người không quen biết, trong con ngươi hiện lên tia trào phúng và lạnh lùng, làm cho lòng của hắn nổi lên một sự không cam lòng.

Chẳng lẽ là nàng làm?

Không. . . Sẽ không, nàng vốn là người bị hại, sẽ không biết rõ kế hoạch của hắn. Nhưng mà tại sao Trang Ngữ Sơn lại xuất hiện tại trên giường với hắn? Chuyện này. . .

Hôm nay hắn tới Trang phủ, đúng là có chút thấp thỏm chờ mong nhìn về phía Hàn Nhạn. Mặc dù Hàn Nhạn liên tục tỏ vẻ không muốn thành thân với hắn, nhưng mà càng như vậy thì trong lòng của hắn càng thể phải lấy được nàng. Khi tới Trang phủ, hắn vốn dĩ muốn tìm Hàn Nhạn trò chuyện, nhưng lại tình cờ nghe được hai nha hoàn nói chuyện với nhau. Khi nghe nha hoàn đó nói đến từ “Tứ tiểu thư” thì hắn liền quan tâm; sau đó lặng lẽ đến gần, rồi nghe thấy toàn bộ cuộc đối thoại của họ.

Hắn biết rõ kế hoạch của Chu thị và Đại Chu thị. Dĩ nhiên là bọn họ muốn phá hỏng sự trong sạch của Hàn Nhạn, làm cho nàng phải gả cho Trương Uy làm thiệp!

Mới đầu nghe được kế hoạch này, trong lòng Vệ Như Phong vừa tức giận vừa cảm thấy bất công. Trong lòng của hắn, đã cho rằng Hàn Nhạn là nữ nhân của mình. Hôm nay những người này lại có âm mưu đối với Hàn Nhạn, còn muốn dùng biện pháp độc ác như vậy để ra tay với nàng làm cho hắn vô cùng tức giận. Vốn dĩ muốn dạy dỗ tỷ muội Chu thị một phen, rồi sau đó chạy tới Thanh Thu Uyển nhắc nhở Hàn Nhạn. Nhưng mà trước khi đến Thanh Thu Uyển thì hắn lại thay đổi ý định.

Hàn Nhạn vẫn không thích hắn, thậm chí còn không muốn gả cho hắn. Mặc dù không biết là vì sao, nhưng là thái độ của nàng lại vô cùng kiên quyết, thậm chí làm cho Vệ Như Phong từ trước tới nay luôn là người tự tin cũng cảm thấy hoang mang, không dám chắc là Hàn Nhạn sẽ trở thành Thế Tử Phi của mình.

Nhưng mà Trang phủ lại có vật bọn họ cần tìm, phụ thân cũng đã nói, kết thân với Trang phủ sẽ có lợi cho Vệ Vương phủ. Huống chi hôm nay hắn cảm thấy hứng thú với Hàn Nhạn, cho nên mới suy nghĩ sẽ không

buông tay. Nhưng mà Hàn Nhạn hết lần này tới lần khác không phải là nữ tử bình thường .

Nàng thông minh lanh lợi, tuy là tuổi còn nhỏ nhưng thủ đoạn so với nam tử trưởng thành không thua kém gì. Trước đó còn chắc chắn mà nói cho hần biết, tương lai nàng sẽ không trở thành Thế Tử Phi. Hần tin tưởng Hàn Nhạn nói được thì làm được, tiểu cô nương này nhất định sẽ nghĩ cách nào đó tự chối mối hôn sự này.

Hần cố gắng suy nghĩ, làm thế nào để cho Hàn Nhạn cam tâm tình nguyện gả ỉnh. Bây giờ lại nghe được kế hoạch của tỷ muội Chu thị thì trong lòng liền có tính toán.

Nếu như Hàn Nhạn và hần có sự thân mật với nhau. . . . Tư tình của nàng và hần bại lộ ở trước mặt mọi người, như vậy đời này Hàn Nhạn cũng chỉ có thể gả cho hần thôi! Tuy là sau khi vào cửa thì sẽ ủy khuất nàng, bắt nàng phải làm thiếp, nhưng hần có thể năn nỉ phụ thân, vậy thì danh phận Thế Tử Phi có thể cho nàng.

Vệ Như Phong nghĩ như vậy, khi danh tiếng của Hàn Nhạn mất hết thì đương nhiên sẽ không có người nào dám lấy nàng. Lúc đó hần sẽ dùng địa vị Thế Tử Phi, dĩ nhiên là Hàn Nhạn sẽ cam tâm tình nguyện vì hần mà mặc giá y lên người. Thế là hần ở trên tiệc rượu chú ý nhất cử nhất động của Trương Uy, nhìn thấy Trương Uy rời khỏi tiệc rượu thì lập tức đi theo hần. Lúc tới trước cửa phòng nhỏ hần liền đáng Trương Uy bất tỉnh; sau đó phái người ném hần ở bên ngoài Trang phủ. Rồi một mình đi vào phòng, ở trong phòng tối đen như mực, nhưng lại không thắp đèn, hần đi vào chỉ cảm thấy toàn thân nóng rực, mơ hồ mà mò mẫm người ở trên giường. Chuyện sau đó thì hần không nhớ rõ nữa, chỉ biết khi tỉnh dậy thì đã nhìn thấy người bên cạnh chính là Trang Ngữ Sơn.

Bây giờ nghĩ lại, hần mới biết hương thơm trong phòng kia chính là thôi tình hương*. Hần chưa từng nghĩ sẽ đụng tới một cọng tóc của Hàn Nhạn, bởi vì hần hy vọng nàng sẽ cam tâm tình nguyện mà gả cho hần; huống chi hần tự xưng là người đọc sách, mà người đọc sách lại xem trọng khí khái, sẽ không lợi dụng lúc người ta gặp khó khăn mà làm chuyện không nên làm. Hần tương kế tựu kế muốn hủy trong sạch của Hàn Nhạn, nhưng mà thực sự không ngờ hần lại trở thành người lợi dụng người khác lúc gặp khó khăn mà làm ra chuyện như vậy.

(*Thôi tình hương: xuân dược)

Chỉ là bây giờ Vệ Như Phong vẫn không hiểu, tại sao người nằm ở bên cạnh hần lại biến thành Trang Ngữ Sơn?

Trang Ngữ Sơn thấy Vệ Như Phong chậm chạp không chịu mở miệng, cho rằng hần không muốn chịu trách nhiệm. Trong lòng có chút gấp gáp mà lôi kéo tay của Vệ Như Phong, hai dòng nước mắt chảy dài xuống gò má: “Thế Tử. . . . Bây giờ trong sạch của Ngữ nhi, người. . . tính thế nào đây?”

Vệ Như Phong có chút chán ghét quay đầu lại, nhìn thấy dáng vẻ thê thảm của Trang Ngữ Sơn, trong lòng bực bội không thôi. Lại nhìn thấy Hàn Nhạn thờ ơ nhìn hần, không biết vì sao mà trong lòng hần dâng lên một sự oán giận.

Hôm nay mọi chuyện đã như vậy dĩ nhiên là nàng sẽ rất vui mừng. Hàn Nhạn không thích hần, điều này là chính miệng nàng thừa nhận, hôm nay hần lại có quan hệ với nữ nhân khác, thì chắc chắn nàng sẽ rất vui mừng, mặc dù người này là tỷ tỷ của nàng, nàng cũng sẽ không quan tâm!

Đúng là một nữ nhân vô cùng độc ác, nghĩ tới điều này, Vệ Như Phong liền cười lạnh một tiếng: “Chuyện này, Bản Thế Tử làm cũng không hề ít.” Nói xong liền mặc quần áo lên, bước nhanh ra ngoài. Vệ vương âm trầm nhìn hần, Vệ Như Phong làm như không thấy, khi đi ngang qua Hàn Nhạn thì bước chân dừng lại một chút, thấp giọng nói: “Tứ tiểu thư cũng đừng vui mừng quá sớm. . . . Hừ!”

Lời nói của hần nhẹ vô cùng, người bên ngoài sẽ không nghe được chỉ trừ vài người có võ công. Sắc mặt của Thất Hoàng Tử hết sức khó coi, đi đến trước mặt Hàn Nhạn, ánh mắt đầy âm u mà đánh giá Hàn Nhạn từ trên xuống dưới. Bị nhìn như con mồi làm cho Hàn Nhạn vô cùng khó chịu, chỉ nghe thấy hần lạnh lùng mở miệng: “Vào lúc mấu chốt Trang Tứ tiểu thư luôn có thể làm người khác chần chừ.”

Thất Hoàng Tử tưởng nàng tính kế Vệ Như Phong? Hàn Nhạn cười cười, cũng không trả lời lại. Chỉ là trong cũng cảm thấy kỳ lạ, Vệ Như Phong xuất hiện ở đây thì đúng là không có liên quan gì tới nàng. Nhưng mà

lý do trong này nàng thật sự không hiểu rõ.

Thất Hoàng Tử nhìn Hàn Nhạn không có phản ứng gì, càng không vui nói với Phó Vân Tịch đang đứng ở một bên: “Lời nói hôm nay của Vương thúc cháu sẽ nhớ kỹ. Đường Lang bổ thiên, Hoàng Tước tại hậu. Chỉ hy vọng, Vương thúc có thể mãi làm con Hoàng Tước kia mới là tốt!” Dứt lời liền nói với người bên cạnh: “Hồi cung!”

Hôm nay đã có một trò cười diễn ra ở đây, phu nhân và các vị tiểu thư cũng cảm thấy đủ hài lòng rồi, cho nên mọi người đều từ biệt mà đi về. Chỉ có Trang Sĩ Dương là vô cùng xấu hổ, vốn dĩ muốn giải hòa với chuyện mình bị gián chức nhưng hôm nay lại là họa vô đơn chí, làm ọi người chê cười. Nhưng mà người đầu sỏ gây nên chuyện này lại không thể nào mắng được, người của Vệ Vương phủ ai dám đụng vào?

So với sự tuyệt vọng của Trang Sĩ Dương, thì giờ phút Chu thị như đang điên cuồng, gắt gao nhìn chăm chăm vào Đại Chu thị. Trong mắt hiện lên sự thù hận làm cho Đại Chu thị cũng nhìn không được mà có chút sợ hãi, chỉ thấy nàng vỗ vỗ Chu thị tay: “Đừng hành động thiếu suy nghĩ, việc này còn có đường lui, chớ đừng để mất lý trí.” Nghe nói lời nói này, Chu thị mới dần dần tỉnh táo lại.

Người vui vẻ nhất dĩ nhiên là Trang Ngữ Sơn. Tuy là nàng không rõ rốt cục chuyện gì đã xảy ra, nhưng mà câu nói cuối cùng của Vệ Như Phong, thì nàng lại nghe được, chính là muốn chịu trách nhiệm với nàng. Nàng chịu không nổi mà có chút đắc ý, suy nghĩ mình và Vệ Như Phong đã có sự thân mật như vậy thì trong lòng càng trở nên ngọt ngào. Nóng lòng muốn lập tức bước vào Vệ vương phủ, ngày ngày nhìn thấy người trong lòng của mình. Nàng như vậy nghĩ, nhưng vẫn không quên trợn mắt nhìn Lý Giai Kỳ.

Lý Giai Kỳ hừ lạnh một tiếng: “Đừng cho rằng mình có thể bay lên đầu cành làm phượng hoàng. Cho dù Vệ ca ca muốn người, người cũng chỉ có thể làm thiếp! Thái hậu nhất định sẽ không thích người, tiện nhân!” Dứt lời thì liền rời đi.

Tròng lòng Hàn Nhạn liền hiểu rõ, khó trách Lý Giai Kỳ luôn gây khó dễ cho nàng. Thì ra là Vệ Như Phong, nhưng mà nàng lần đầu tiên gặp Vệ Như Phong thì Lý Giai Kỳ đã tỏ vẻ không vui với nàng rồi. Chẳng lẽ trước đó, Lý Giai Kỳ sẽ biết nàng sẽ trở thành Thế Tử Phi sao? Chuyện này không hề hợp lý tí nào. Coi như là Hàn Nhạn trùng sinh kiếp này, nhưng cũng phải trải qua hôn sự kiếp trước mới biết chuyện của mình và Vệ Như Phong. Nhưng nàng ta làm sao mà biết được?

Nhìn thấy mọi người xung quanh đều ra về hết, nhưng Phó Vân Tịch vẫn còn đứng nguyên tại chỗ. Hàn Nhạn có chút xấu hổ, người này luôn cho rằng mọi chuyện là chủ ý của mình. Coi như là hiểu rõ mọi chuyện đi, nhưng nàng vẫn muốn nói vài câu khách sáo với chàng. Không ngờ Phó Vân Tịch lại vươn tay ra, trong lòng bàn tay là một cây trâm hoa mai, đúng là vật đã mất đi khi nàng độ sức với người áo đen hôm trước.

Lúc này Phó Vân Tịch đang đưa lưng về phía bọn người Chu thị. Cho nên bọn họ cho rằng Huyền Thanh Vương đang khách sáo nói lời cáo từ với Hàn Nhạn. Nhưng mà Hàn Nhạn thì lại nghe được Phó Vân Tịch hơi nhỏ giọng nói với nàng: “Nếu có khó khăn gì, thì trực tiếp đến Huyền Thanh Vương phủ tìm bốn vương là được.”

62. Chương 62: Tính Toán

Hàn nhạn tiếp nhận trâm hoa mai từ tay phó Vân Tịch rồi trong tay áo, nhìn phó Vân Tịch cười nói: “Vương Gia đúng là rất trượng nghĩa. Chỉ là nếu như có chỗ khó xử thì ta sẽ tự mình giải quyết.”

Phó Vân Tịch mím môi, vẻ mặt lạnh lùng từ trước đến nay lại hiện lên một tia dịu dàng, thản nhiên nói: “Đừng mạnh miệng.”

Hàn nhạn hất mặt đi, có chút không quen khi người khác có lòng tốt, mà người này, đã giúp nàng nhiều lần lắm rồi.

Phó Vân Tịch một lần nữa chấp tay rời đi, trước khi còn nói nhỏ một câu vào lỗ tai của Hàn Nhạn. Giống như ném một cục đá nhỏ vào lòng nàng: “Người cho rằng, người đó làm sao có thể biến thành Vệ Như Phong?”

Hàn nhận kinh ngạc một lát, mới đầu tưởng phó Vân Tịch làm. Về sau thì suy nghĩ lại lúc đó Phó Vân Tịch đang ở cùng một chỗ với mình; mà chàng lại không giống như loại người sẽ làm mấy chuyện này. Dù sao thì Vệ Như Phong cũng là Thế tử Thân Vương, làm sao có thể mà tùy ý vui đùa. Chẳng lẽ là Vệ Như Phong tự mình làm? Trong lòng Hàn nhận rùng mình, mình đã quên mất điều này, nếu đúng như vậy thì... Vệ Như Phong, người này đúng là thật bỉ ổi.

Sảnh chính của Trang phủ.

Trang Sĩ Dương đang ngồi ở trên chiếc ghế màu vàng làm bằng gỗ cây Lê, ngồi bên cạnh chính là phụ tử Vệ vương. Chu thị và Đại Chu thị thì ngồi ở phía sau, Trang Ngũ Sơn đang đứng ở trước mặt Chu thị, cúi đầu không dám nhìn sắc mặt của mọi người.

Một lúc sau Vệ vương mới mở miệng nói: “Trang đại nhân, chuyện hôm nay nên tính sao đây?”

Trang Sĩ Dương có chút xấu hổ mà ho khang, thực sự không dám nói gì, đối phương là người của Phủ Vệ vương. Còn mình hôm nay cũng chỉ là một quan viên ngũ phẩm. Nhìn thấy Vệ Như Phong trầm mặc không nói, nên ông thử hỏi: “Thế tử có ý kiến gì không?”

Vệ Như Phong tâm loạn như ma, người hẳn muốn là Tranh Hàn Nhận chứ không phải Trang Ngũ Sơn. Chỉ là bây giờ đã bị mọi người thấy một màn ân ái với Trang Ngũ Sơn, hẳn chỉ còn nước là phải có trách nhiệm với nàng ta thôi; nếu không sẽ bị các viên quan triều đình bêu danh. Cho nên giọng nói có chút không vui: “Bản Thế tử không có ý kiến gì hết.”

Đại Chu thị cầm ly trà lên uống một ngụm, cười nói: “Hôm nay chuyện đã thế này rồi, mọi chuyện đều vượt quá ý định của chúng ta. Bây giờ chỉ còn các là tìm một biện pháp tốt nhất cho tất cả mọi người. Ngũ nhi là cháu ruột của ta, không phải ta đang bao che cho nó, nhưng mà làm đối với một nữ tử thì thanh danh vô cùng quan trọng. Chuyện hôm đã xảy ra chuyện này, vậy Thế tử. . . có phải cũng nên có trách nhiệm với Ngũ nhi không?”

Từ đầu đến cuối, song phương đều không có nói rõ tại sao hôm nay lại có một màn này. Tại sao Trang Ngũ Sơn lại xuất hiện trong phòng nhỏ ở hoa viên trong, và tại sao Vệ Như Phong cũng ở chỗ đó. Có lẽ không nói là vì cả hai bên đều biết rõ lòng dạ của nhau, nếu như làm rõ ngược lại sẽ tăng thêm phần khó xử, không bằng cả hai bên đều nhường nhau để cho không khí vui vẻ một chút.

Vệ Như Phong cười lạnh một tiếng: “Trang nhị tiểu thư tại sao lại xuất hiện tại chỗ đó? Suy cho cùng cũng không phải là bản Thế tử bắt buộc nàng ta tới. Tại sao Chu phu nhân lại nói những lời này, nói như vậy không phải là đang nói bản Thế Tử làm sai sao?”

Trang Ngũ Sơn trầm mặc này giờ, nghe xong lời nói của Vệ Như Phong liền ngẩng đầu lên. Trong con người tràn đầy nước mắt, giống như là vô cùng xấu hổ và giận dữ, vì bị Vệ Như Phong nói ra những lời tổn thương tới mình: “Thế tử sao lại nói như vậy. . . Ngũ Sơn thất thân vì người. . . Chuyện đó đã là sự thật, chẳng lẽ chính là Ngũ Sơn làm sai sao?”

Vệ Như Phong nhìn dáng vẻ ủy khuất của Trang Ngũ Sơn, trong lòng phiền muộn không thôi, chỉ cảm thấy nữ nhân này đang làm ra vẻ dối trá. Trong đầu nhớ lại dáng vẻ thờ ơ của Hàn Nhận đối với hắn, thì càng giận không thôi: “Người bỏ lên giường, không phải là vì muốn bước vào phủ Vệ vương sao?”

Cho dù Trang Ngũ Sơn có ngu ngốc tới đâu thì cũng nghe ra được sự kinh thường trong lời nói của Vệ Như Phong. Chẳng phải muốn bước vào phủ Vệ vương, nếu như Vệ Như Phong cứ đối với nàng như vậy thì khi vào phủ chẳng phải nàng sẽ rất nhanh bị thất sủng sao?

Chu thị đau lòng thay cho Trang Ngũ Sơn, càng tức giận với thái độ Vệ Như Phong, dứt khoát nói: “Hôm nay Vệ Thế tử cũng nên cho Ngũ nhi một câu trả lời thỏa đáng. Không thể để cho Ngũ nhi của chúng ta cả đời không ngóc đầu lên được.”

Trang Sĩ Dương có chút cảm tức liếc nhìn Chu thị, nữ nhân này luôn làm hư việc nhiều hơn là thành công, sao có thể dùng loại giọng điệu như vậy mà nói chuyện với Vệ Như Phong, cho nên ông liền quay sang cười nịnh nọt nói với Vệ vương: “Đại nhân đừng so đo với nàng ta. Nữ nhân đều là mái tóc dài kiến thức ngắn.”

Vệ vương không thèm để ý cười cười nói: “Không sao. Chỉ là theo như ý kiến của phu nhân, thì việc này nên giải quyết như thế nào?”

Đại Chu thị vỗ vỗ mu bàn tay của Chu thị, cười mở miệng: “Với thân phận của Ngử nhi, những thứ khác chúng ta cũng không dám nghĩ. Nhưng Thế tử có một thiếp thất, thì cũng không có gì là khó.” Nàng từ ái nhìn thoáng qua Trang Ngử Sơn: “Ngử nhi là một cô nương tốt; vừa khéo tay, vừa cực kỳ hiếu thuận. Bây giờ hai người đã thân thiết với nhau, chọn Ngử nhi thì Thế tử cũng thoải mái hơn một chút.”

“Dì. . .” Nghe Đại Chu thị nói mình như vậy, Trang Ngử Sơn xấu hổ cúi đầu xuống, hai gò má đỏ ửng lên. Nghe thấy mình phải làm thiếp, mặc dù chút ít thất vọng, nhưng nhớ lại mình có thể là nữ nhân của chàng thì trong lòng lại ngọt ngào vô cùng.

Vệ vương suy nghĩ một lát, rồi nói với Vệ Như Phong: “Như Phong, nếu là làm thiếp thất thì cũng không sao. . .”

Bản thân chưa lấy chính thê, nhưng lại lấy trước lấy vài người tiểu thiếp, trong Kinh cũng không phải là không có đại gia đình làm như vậy. Vệ Như Phong liếc qua Trang Ngử Sơn, dù gì cũng là mỹ nhân. Bất quá cứ lấy về nhà đi, có cảm giác hay không cũng không sao.

Ánh mắt của hắn đảo qua Trang Ngử Sơn, rồi lại đảo qua hai tỷ muội Chu thị. Tròng lòng lại nhớ tới hành động của Hàn Nhạn, hình như nàng rất không thích vị Chu di nương này. Trong lòng hắn có một tính toán, ngẩng đầu lên, nói với Trang Sĩ Dương: “Thiếp thất. Ta vốn đang tính toán, muốn lấy trang nhị tiểu thư làm trắc phi.”

Trắc phi? Nghe được câu này, không chỉ có Chu thị và Trang Ngử Sơn, ngay cả Vệ vương cũng nhin không được mà kinh ngạc nhìn về phía Vệ Như Phong. Vệ Như Phong là Thế tử phủ Vệ vương, sau này nhất định sẽ kế thừa tước vị vệ Thân Vương. Thế tử phi sau này sẽ là vương phi, mặc dù chỉ là trắc phi, nhưng một nữ nhi của quan viên cũng không dám nghĩ tới. Trước đó Vệ vương chọn Hàn Nhạn làm Thế tử phi, Trang Sĩ Dương đã là kinh hỉ vô cùng, cảm thấy cuộc hôn nhân này quá treo cao. Hôm nay Trang Ngử Sơn thân phận chỉ là một thứ nữ, nhưng lại có thể làm trắc phi, cái này. . . Thật sự là ngoài dự đoán của mọi người!

Trang Ngử Sơn vô cùng vui mừng, phẩm cấp của trắc phi cao hơn thiếp thất, quả nhiên trong lòng Vệ Như Phong có nàng! Nàng đã nói mà, nam nhân ai mà không mê nữ sắc; bản thân mình vốn xinh đẹp, Vệ Như Phong cũng chỉ làm một nam nhân bình thường thôi, làm sao mà không thích mình cho được. Nghĩ vậy nàng vô cùng then thùng mà liếc nhìn Vệ Như Phong, giữa hai hàng lông mày không hề che dấu tình cảm của mình.

Đại Chu thị có chút nghi ngờ, thái độ trước đó của Vệ Như Phong bà thấy rất rõ ràng; rõ ràng là hắn không muốn lấy Trang Ngử Sơn, hôm nay đột nhiên lại nói ra những lời này. Chu thị và Trang Ngử Sơn nhìn không ra, nhưng bà thì nhìn ra, rõ ràng là hắn đang có tính toán gì đó. Thế tử làm sao có thể dễ ỉnh gây khó dễ, vì thế bà cười cười nói: “Thế tử đang nói đùa. . . thân phận của Ngử nhi, làm trắc phi, sợ là có chút không ổn.”

Vệ Vương cũng gật gật đầu, nhi tử của mình ông rất hiểu. Nó mới nói không hề yêu thích Trang Ngử Sơn, chỉ vì trách nhiệm, lấy nàng làm trắc phi thì quá ủy khuất rồi. Trên đời này nhiều tiểu thư danh môn đến vậy, tùy tiện lấy một làm trắc phi, cũng tốt hơn so với thân phận thứ nữ của Trang Ngử Sơn.

Vệ Như Phong cười cười: “Chu phu nhân không tin lời nói của bản Thế tử?” Dừng một chút, hắn mới nói: “Trước đó Phủ Vệ Vương đã từng nhắc với Trang đại nhân, là ta muốn lấy trang Tứ Tiểu Thư làm Thế tử phi.”

Lời này vừa nói ra, thì thân thể Trang Ngử Sơn lập tức cứng đờ, nắm hai tay thành quyền, móng tay hung hăng đâm vào lòng bàn tay. Tại sao? Tại sao Vệ Như Phong muốn lấy con tiện nhân kia làm chính thất? Là vì ả ta có thân phận dòng nữ chính sao! Rõ ràng toàn bộ mọi thứ của nó đều là của nàng, bây giờ Vệ Như Phong lại nói như vậy, vậy nàng nên xử thế nào? Nghĩ như vậy thì trong lòng nàng hận trang hàn nhạn thêm vài phần.

Trang Sĩ Dương chần chờ nói: “Ý của Thế tử là. . .”

Vệ Như Phong nhép nhép miệng: “Trang nhị tiểu thư có thể làm trắc phi của bản Thế tử! Nhưng mà bản Thế tử muốn cưới trang Tứ Tiểu Thư làm Thế tử phi!”

Tỷ muội chung một chồng! Lần này, tất cả mọi người đều hiểu rõ ý của Vệ Như Phong. Trang Ngử Sơn tức

giận không thôi, bản thân mình làm trắc phi, còn phải dựa vào hào quan của Hàn Nhạn. Nếu như sau này cùng nhau vào phủ Vệ vương, vậy thì mình phải thấp hơn Hàn Nhạn một bậc, nhớ tới thì nàng đã cảm thấy khó chịu rồi. Con tiện nhân kia có cái gì tốt, tại sao Vệ Như Phong cứ như vậy mà một lòng muốn cưới ả làm Thế tử phi!

Chu thị và Đại Chu thị liếc nhau, Đại Chu thị cười nói: “Nhưng mà chuyện hôm nay của Ngừ nhi... việc hôn sự chi bằng làm càng nhanh càng tốt. Nhưng còn Nhạn nhi chưa tới tuổi cập kê, hai người cùng nhau bước vào phủ Vệ vương, sợ là không tốt.”

Vệ Như Phong nói: “Cái này không khó có gì khó, chỉ cần ta và với Trang tứ tiểu thư định hôn ước với nhau là được. Sang năm thành thân cũng không muộn. Về phần trang nhị tiểu thư...” ánh mắt của hắn liếc qua Trang Ngừ Sơn: “Tùy ý vào phủ là được rồi.”

“Thật sao?” Chu thị có chút kinh hỉ nói, trải qua chuyện vừa rồi, bà vốn cho rằng Trang Ngừ Sơn rất khó tái giá gả ra ngoài. Không ngờ Trương Uy lại biến thành Vệ Như Phong; trước mắt hắn đã đồng ý lấy Ngừ nhi làm trắc phi, đây chính là trời ban chuyện tốt. Làm sao mà không đồng ý cho được, sợ đối phương sẽ đổi ý, bà lập tức nói: “Thiếp thân lập tức đi chuẩn bị hỉ sự.”

“Khoan đã...” Vệ Như Phong ngăn hành động của bà lại, gần từng chữ nói: “Nhưng mà điều kiện tiên quyết là. . . Trang Tứ Tiểu Thư phải cùng bản Thế tử định đoạt hôn sự trước mới được.”

Vệ Như Phong cần chính là trang hàn nhạn, tuy là bây giờ không thể hủy đi sự trong sạch của Hàn Nhạn, nhất định phải lấy Trang Ngừ Sơn, nhưng mà trong lòng hắn vẫn là không cam tâm. Cho nên mới nảy ra chủ ý tỷ muội hầu chung một chồng, rốt cục thì lời nói của Hàn Nhạn vẫn đã kích tự ái của hắn, mấy lần gần nhất hàn nhạn luôn đối xử lạnh lùng với hắn, càng làm cho hắn sinh ra lòng oán giận. Hắn nghĩ hàn nhạn vô cùng không thích Chu thị, nếu có thể lấy Trang Ngừ Sơn về làm tiểu thiếp, thì đối hàn nhạn mà nói đó là sự áp bức và lăng nhục rất lớn. Coi như đây là sự trừng phạt cho việc nàng không đếm xỉa đến hắn. Tuy là trong lòng Chu thị không vui, nhưng cũng không dám biểu hiện ra ngoài, nói khách sáo vào câu rồi quyết định mọi chuyện. Đầu tháng sau, Trang Ngừ Sơn bước vào Phủ Vệ vương, trở thành trắc phi của vệ Thế tử, trước đó thì định ước hôn sự của hàn nhạn và Vệ Như Phong.

Khi Vệ Như Phong đi rồi, Trương Uy cũng đã trở lại, nói là mình bị đánh ngất xỉu, không biết chuyện gì xảy ra. Trang Sĩ Dương vui mừng phân phó hạ nhân đi làm, hai tỷ muội Chu thị và Trang Ngừ Sơn trở lại Cung Đồng Uyển. Chu thị hỏi Trang Ngừ Sơn hôm nay rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì, Trang Ngừ Sơn liền kể lại chi tiết. Sắc mặt của Đại Chu thị liền biến đổi: “Thật sự chút ta đã quá xem thường nàng ta.” Trước đó họ luôn cho rằng Trang Hàn Nhạn chẳng qua chỉ có một chút thông minh; hôm nay xem ra thì tuyệt đối không phải vậy.

“Nhưng mà ả ta sẽ làm Thế Tử Phi.” Trang Ngừ Sơn ủy khuất nói: “Vào phủ Vệ vương, con sẽ thấp hơn nó một bậc, thật sự là con nuốt không trôi cơn tức này.”

Chu thị vỗ vỗ tay của nàng, an ủi nói: “Mẫu thân thay con nghĩ cách. Bây giờ mới định hôn ước thôi, còn một năm nữa mới tới tuổi cập kê; một năm nay nói không chừng sẽ phát sinh chuyện gì đó. Con đừng sợ.”

Đại Chu thị cũng cười nói: “Vào phủ cũng không sao, ngược lại còn rất tốt. Nàng không có người bên cạnh giúp đỡ, chẳng phải là mặc cho con gây khó dễ sao. Con mà thông minh chút thì nó cũng chỉ là một tiểu nha đầu, làm sau đầu lại con.”

Trang Ngừ Sơn lúc này mới thoáng an tâm một chút. Chu thị như là nhớ ra cái gì đó, nhìn Đại Chu thị nói: “Tỷ tỷ, tại sao trương Thái Sư không đón người hồi phủ?” Một mình Trương Thái Sư trở về, làm ọi người vô cùng ngạc nhiên. Dù sao thì đây cũng là cơ thiếp ông sủng ái nhất, nhưng mà lại cho nàng tiếp tục ở Trang phủ, điều này cũng thật sự là kỳ quái.

Về mặt Đại Chu thị như đang lãnh tránh, cười nói: “Lão gia để cho ta ở đây bồi người, nói người gần đây cần người giúp đỡ; không cần hồi phủ gấp.” Bà nhìn bên ngoài rồi nói tiếp: “Huống chi, nhìn dáng vẻ của người bây giờ; làm sao có thể đầu lại như Tứ tiểu thư, ta ở chỗ này ngược lại có thể giúp người một tay.”

Nghe lời nói của nàng, Chu thị mới nhớ tới đứa con chết non của mình; lại đau lòng tiếp tục, ngược lại thì đem sự hoài nghi của mình đối Đại Chu thị vứt sao đầu. Trang Ngừ Sơn được an ủi vài câu, thì vội vàng đi mua thêm một ít đồ trang sức cho việc xuất giá vài ngày sau của mình, hành động trong lúc này thì lại

không có một chút bi thương nào; giống như người hôm nay bị bắt gian không phải là nàng, thậm chí có vài phần đắc ý.

Bên trong Thanh Thu Uyên.

“Người nói nàng ta tìm kiếm đồ xung quanh?” Hàn nhận nhú mày.

Cấp lam nhìn xung quanh vắng lặng, mới cẩn thận nói nhỏ vào tai của Hàn Nhận: “Nghe nói là các nha hoàn ở Củng Đồng Uyển đều thấy. Bà ta lục hết tất cả các hộp của Tứ phu nhân.”

Hàn nhận sờ cằm, Đại Chu thị sao có lục đồ của Chu thị?

Cấp lam tiếp tục nói: “Biết người biết mặt không biết lòng. Chu phu nhân này nhìn như không hề thiếu thốn, nhưng không ngờ tay chân không sạch sẽ, đi trộm đồ của muội muội mình.”

Hàn nhận lắc đầu: “Chưa hẳn.”

Thật sự là trộm món đồ sao? Chỉ sợ là đang tìm đồ.

Sự nghi ngờ không có đầu mối cho tới nay rốt cục tìm được đáp án; Đại Chu thị đột nhiên đến thăm, mà lại chậm chạp không chịu quay về. Rốt cục bây giờ cũng có một nguyên nhân thích hợp. Nếu như nói bà ta ở lại Trang phủ là tìm đồ, thì vật này cuối cùng là cái gì? Hình như Trương Thái Sư cũng biết việc này, cho nên mới bỏ mặc bà ta ở tại chỗ này; thậm chí đây còn có thể là ý của Trương Thái Sư.

Trương Thái Sư, hình như cũng là người ủng hộ Thất hoàng tử.

Cấp Lam không nghe thấy Hàn Nhận trả lời nên mới tiếp tục nói: “Nghe nói bà ta cũng có quan hệ mờ ám với lão gia. Hừ, thật không biết xấu hổ, mình cũng là thiếp của người khác rồi, mà còn muốn hồng hạnh xuất tường.”

Trong lòng Hàn nhận khẽ động, điều này càng làm cho suy nghĩ của mình chắc chắn hơn. Có lẽ Đại Chu thị không tìm được thứ mình muốn ở chỗ của Chu thị, cho nên mới bắt đầu tiếp cận Trang Sĩ Dương?

“Tiểu thư. . .” Cấp Lam thấy nàng ngậy người ra, liền vội vàng gọi: “Tiểu thư?”

Hàn nhận cười cười, nhưng gương mặt lại trầm xuống.

Nàng nhớ rõ người khởi đầu kế hoạch xếp đặt mình và Trương Uy chính là Đại Chu thị. Rất tốt, nàng mà không trả lễ thì thật là uổng phí cơ hội trùng sinh này rồi.

“Cấp lam” Hàn Nhận cười nói: “Em đi chuẩn bị một nha hoàn hầu hạ bên cạnh lão gia, ta muốn hẳn chú ý nhất cử nhất động của Chu phu nhân và lão gia.”

Cấp lam lại càng hoảng sợ: “Chẳng lẽ tiểu thư muốn vì chuyện này mà tranh cãi với lão gia à? Nô tỳ thấy, chỉ cần Chu phu nhân một ngày còn là thiếp thất của Trương Thái Sư, thì không thể đường đường chính chính bước vào cửa chính của Trang phủ. Sao tiểu thư không mở một con mắt nhắm một con mắt cho qua đi? Ngược lại lại muốn làm lão gia khó chịu.”

“Ai nói ta muốn cùng phụ thân tranh cãi?” Hàn nhận bình tĩnh nhàn nhã lật sách trên bàn: “Chỉ là ta muốn thúc đẩy một đoạn chuyện tốt thôi.”

Cấp lam còn muốn nói điều gì đó, nhưng Thu Hồng lại vội vội vàng vàng từ ngoài phòng chạy vào, quay người đóng cửa, còn đóng kỹ tất cả cửa sổ. Cả hai người đều là rất ít khi nhìn thấy dáng vẻ bối rối của Thu Hồng, cho nên trên mặt đều có chút bất ngờ. Thu Hồng lại nhìn nhìn ngoài cửa sổ, cuối cùng bước nhanh đi đến trước mặt hàn nhận, nhỏ giọng nói: “Tiểu thư, đã xảy ra chuyện rồi!”

Hàn nhận nhìn nàng, trầm giọng nói: “Không sao, từ từ nói.”

Thu Hồng thở dốc một hơi: “Vệ vương và lão gia ở đại sảnh thương lượng, đã quyết định đem Nhị tiểu thư gả cho Thế tử làm trắc phi, tháng sau vào phủ.”

Cấp lam kinh hô một tiếng: “Làm sao có thể? Địa vị Trắc phi làm sao mà tới phiên nàng ta?”

Hàn nhận nhú nhú mày: “Vậy em nói đã xảy ra chuyện lớn, rốt cuộc là chuyện gì?”

Thu Hồng cắn cắn môi, lo lắng nhìn hàn nhận: “Thế tử đưa ra yêu cầu, muốn trước khi Nhị tiểu thư vào phủ thì phải định ước hôn sự với tiểu thư trước. Sang năm khi tiểu thư tới tuổi cập kê, thì lập tức cùng thành thân với Thế tử!”

Thành thân với Vệ Như Phong!

Quyển sách trên tay Hàn nhận “Bộp” một cái liền rơi xuống đất thoảng, vẻ mặt không hề có sự chấn động.

Cấp lam cũng ngây dại, các nàng và hàn nhận xưa nay luôn luôn gần gũi với nhau. Đương nhiên cũng sẽ hiểu rõ thái độ của Hàn nhận đối với Vệ Như Phong từ trước đến nay là luôn là kính trọng như không thể gần gũi. Ngay từ đầu các nàng cũng không hiểu tại sao tiểu thư nhà mình lại đối xử hờ hợt với người trong lòng của các thiếu nữ trong Kinh, thậm chí còn có chút đáng ghét. Về sau gần lại một chút, thì cũng dần dần thấy rõ, Vệ Như Phong không hề giống như lời đồn. Vài lần hai người đối thoại với nhau các nàng cũng có mặt, trong lòng cũng cho rằng Vệ Như Phong không phải là người lương thiện. Không nói đến chuyện hàn nhận không thích Vệ Như Phong, chỉ cần nói tới hôn sự này thôi, đều giống như Trang Ngữ Sơn bước vào phủ Vệ vương mà đặt thành cuộc giao dịch.

Hàn nhận cười cười: “Ta không sao, các em đi ra ngoài làm việc đi.”

Cấp lam và Thu Hồng còn có chút lo lắng, nhưng thấy dáng vẻ bình tĩnh của Hàn Nhận, thì không nói gì, im lặng mà rời khỏi phòng.

Hàn nhận ngồi trong phòng, cái gì cũng không nói. Nhưng trong lòng thì dờn sóng lấp biển, không hề bình tĩnh như bình thường.

Cả đời này quanh đi quẩn lại, vẫn không trách được mối quan hệ với Vệ Như Phong là sao?

Nàng là có thể đi cho xong việc, từ đó về sau thì trời cao Hoàng Đế lại ở xa. Nhưng mà trong thiên hạ đều là đất của Vua, nàng thật sự có thể chạy khỏi lòng bàn tay của hai phủ Vệ Trang sao? Nếu như mình may mắn trốn thoát, thì cả đời phải sống nơm nớp lo sợ, bỏ lại một mình Minh nhi phải làm sao? Nàng không đành lòng để cho cậu đi theo mình, trải qua cuộc sống trốn chết; cũng không thể để cho nó ở một mình trong phủ, đối mặt những thứ tâm hoài quỷ thai. Con đường này, dĩ nhiên là không thể đi rồi.

Nàng muôn vàn tính toán, nhưng không ngờ rằng Vệ Như Phong lại làm chuyện này. Hai tỷ muội Chu thị nhất định sẽ tìm cách để hoàn thành chuyện chung thân này, lúc đó nàng cũng không có biện pháp.

Chẳng lẽ cứ như vậy mà ngồi chờ chết sao?

Không!

Trong ngực đột nhiên rơi ra một cây trâm hoa mai, Hàn Nhận cầm cây trâm hoa mai trong tay, tỉ mỉ mà ngắm nhìn, bên tai nhớ lại giọng nói của người nọ: “Nếu có khó khăn gì thì có thể đến Huyền Thanh vương phủ tìm bốn vương.”

Nếu có khó. . . Nếu có khó. . .

Hàn nhận “Chợt” đứng lên, chẳng lẽ chàng đã sớm đoán được sẽ xảy ra chuyện này sao?

Nàng một lần nữa ngồi trở lại trên ghế, suy nghĩ một lúc lâu; đột nhiên nàng kéo giấy viết trên bàn qua, bắt đầu cầm bút viết chữ.

63. Chương 64: Mãi Mãi Không Làm Thiếp

Editor: Nhok Tinh Nghịch

Trong Vệ vương phủ, Vệ Tĩnh nhìn con trai của mình, bất tri bất giác, Vệ Như Phong cũng đã tới tuổi lấy vợ sinh con. Nó chưa bao giờ để mình phải lo lắng. Nhưng hôm nay tiểu nha đầu Trang phủ kia lại khiến hấn mất bình tĩnh nhiều lần... Với Vệ vương phủ mà nói thì đó không phải chuyện tốt gì.

“Rốt cuộc con muốn gì?” Ông hỏi.

Vệ Như Phong cung kính trả lời: “Phụ thân, dù sao chúng ta cũng phải tìm được thứ đó. Để Trang Hàn Nhạn làm Thê tử phi là vừa hay.”

Sắc mặt Vệ Tĩnh khẽ biến thành nặng nề: “Con cho rằng cha không biết con nghĩ gì hả? Hừ, dù con muốn kết hôn với ai cũng được, miễn là họ Trang là được. Hôm nay Trang Ngữ Sơn tới đây, con cần gì phải cần Trang Hàn Nhạn? Theo cha thấy thì Trang Hàn Nhạn là người có tâm cơ, sợ là không tốt.”

Vệ Như Phong không nói gì.

Vệ Tĩnh thấy sắc mặt của hắn, nói: “Con thích nó?”

Vệ Như Phong phủ nhận: “Chẳng qua là hài nhi cảm thấy không cam lòng. Nàng ấy vốn nên là thê tử của hài nhi nhưng mỗi lần gặp con lại càng lạnh nhạt. Nếu cưới nàng thì có thể bình ổn miệng lưỡi ác độc.”

Vệ Tĩnh thấy hắn nghĩ một đằng nói một nẻo, không khỏi thở dài: “Hong nhan họa thủy. Cha thấy chuyện này chưa chắc đã thành được.”

Một câu thành sấm.

Tất cả mọi người không ngờ Hoàng thượng lại tứ hôn.

Vệ Tĩnh tiếp chỉ xong, Vệ Như Phong không để ý tới lễ tiết, nắm chặt công công tuyên chỉ, hỏi: “Sao đột nhiên Hoàng thượng lại tứ hôn?”

Tuy thiên kim Hữu tướng môn đăng hộ đối với hắn nhưng tin tức này đến quá thình lình, thật khiến người hoài nghi. Hơn nữa lại còn là lúc Hàn Nhạn sắp bàn chuyện chung thân với mình. Chẳng lẽ Hàn Nhạn còn có bản lãnh thông thiên, có thể có được sự trợ giúp của Hoàng thượng?

Công công liếc xéo hắn, nói bằng giọng the thé: “Tập gia không dám tùy tiện phỏng đoán tâm tư của hoàng thượng. Tập gia cũng không biết phải trả lời câu hỏi của Thê tử thế nào.”

Vệ Tĩnh thấy công công đưa mắt ra hiệu, biết thái giám này là người tâm phúc của hoàng thượng, ngay cả quan viên triều đình gặp cũng phải nhún nhường vài phần. Ông bước lên một bước, kín đáo đưa cho hắn một túi tiền thật to, cười nói: “Công công cực khổ, nhưng bốn quan cũng rất nghi ngờ. Dù sao trước kia Hoàng thượng cũng không nói có dự định gì với việc hôn sự của nhi tử ta.”

Công công này là người đã thành tinh, sờ sờ túi tiền trên tay, đồng tử đảo một vòng, dán sát lại, dùng giọng nói chỉ có vài người nghe được, nói khẽ: “Tập gia cũng không rõ, chỉ biết hôm trước Huyền Thanh vương tới tìm Hoàng thượng, nói chuyện với Hoàng thượng rất lâu trong thư phòng...” Câu tiếp theo không nói hết, Vệ Như Phong nghe thấy tên Huyền Thanh vương, lập tức trong đầu hiện lên cảnh tượng thấy hắn và Hàn Nhạn, cho thấy quan hệ của bọn họ không cạn thì không kiếm được tức giận.

Đuổi công công đi, Vệ Tĩnh đang định nói gì đó thì trong phòng đã không còn bóng dáng Vệ Như Phong nữa rồi.

Vệ Như Phong tới từ lâu mới mở uống rượu có kỹ nữ hầu trong cơn tức giận. Từ trước tới nay hắn luôn bày ra hình tượng khiêm tốn, giữ mình trong sạch, chưa bao giờ làm những việc tự phá hủy thanh danh thế này. Lúc này một thánh chỉ của Hoàng thượng khiến hắn giận sôi gan, trong lòng cũng biết việc này không thể không liên quan tới Hàn Nhạn. Cảm giác lần đầu tiên trong đời mình tổn tâm tư với một nữ nhân mà lại bị vứt đi như chiếc giày rách vậy. Trong lòng vừa tức vừa hận. Tức Trang Hàn Nhạn không biết điều, hận Phó Vân Tịch đoạt thê thiếp của mình. Ở trong lòng hắn thì Hàn Nhạn đã trở thành thê tử hồng hạnh vượt tường, Phó Vân Tịch - người phá hủy nhân duyên của người khác là gian phu! Nhưng hắn chưa từng nghĩ rằng Hàn Nhạn chưa bao giờ bàn chuyện cưới gả gì với hắn, càng không nói tới chuyện làm thê thiếp. Trên đời vốn không có sinh ra là để chờ đợi ai. Hàn Nhạn là người có tư tưởng, chẳng lẽ Vệ thê tử hắn nhắc tới hôn nhân thì người ta phải đội ơn, lập tức đối xử vui vẻ thoải mái sao? Cũng không biết ý nghĩ tình nguyện từ một phía này là từ đâu tới nữa.

Hắn uống cạn từng chén từng ly rượu trong tay. Hắn cảm thấy mình hơi say, đôi mắt càng đỏ hơn, chỉ muốn rời khỏi người kia, trong lòng vô cùng hận. Ngay cả Hoàng thượng là người ban thánh chỉ này cũng bị hắn hận lây.

Một bàn tay đoạt lấy ly rượu trong tay hắn.

Vệ Như Phong nổi nóng: “Ai?”

“Là ta.” Giọng nói trầm thấp đầy khinh thường khiến hần rùng mình, lập tức tỉnh hơn nửa từ trong cơn chệnh choáng, nhìn nam tử mặc hoa phục ngồi đối diện với mình, xấu hổ nói: “Thất điện hạ.”

Thất hoàng tử rót đầy ỉnh một chén, từ từ nhấp một miếng, nhìn hần: “Ta đã nghe nói chuyện thánh chỉ, chỉ là nữ nhân, có đáng để người ử rữ thế không?”

Vệ Như Phong quay đầu đi chỗ khác, giọng nghèn nghẹn: “Có điều điện hạ không biết, chuyện này...Tất cả đều do Huyền Thanh vương giết đây!”

Nhưng Thất hoàng tử lại không hề cử động, dường như đã sớm đoán được hần sẽ nói thế, cười nói: “Bản điện đã sớm nhìn ra hai người bọn họ không đơn giản. Từ trước tới nay vương thúc nhìn cái gì cũng không vừa mắt mà cố tình lại nhiều lần ra tay giúp đỡ một tiểu nha đầu. Nếu là trùng hợp thì thật quá khéo.” Hần nhìn Vệ Như Phong chằm chằm: “Chẳng qua là vận may của người không tốt, Thế tử phi của mình lại thích vương thúc. Người cần gì phải quan tâm tới một nữ nhân bất tri bất giác như thế?”

Trong lòng Vệ Như Phong vô cùng phức tạp. Hần không hiểu mình bắt đầu để ý tới Hàn Nhạn từ khi nào. Chỉ biết là vừa gặp Hàn Nhạn thì đã thấy nàng hoàn toàn khác với những người khác. Sau này nàng càng lạnh nhạt với mình thì trong lòng lại càng không vui, tựa như Hàn Nhạn vốn không nên dùng thái độ đó để cư xử với hần vậy. Lúc biết nàng sẽ không trở thành Thế tử phi của mình, thậm chí hần còn cảm thấy vô cùng tuyệt vọng, tựa như vị trí Thế tử phi này trời sinh là dành cho nàng. Hôm nay tất cả mọi chuyện đã thoát khỏi tầm kiểm soát của mình khiến hần vừa luống cuống lại vừa đau lòng.

Thất hoàng tử cầm ly rượu: “Từ trước tới nay thủ đoạn của vương thúc luôn ỉn. Phụ hoàng lại càng thêm tín nhiệm thúc. Thúc ấy nói lên yêu cầu, sao phụ hoàng không đáp ứng được.” Hần cười cười: “Không gạt người, ta cũng không thích vương thúc. Hình như tất cả mọi chuyện tốt trên đời này đều bị ông ấy chiếm hết. Sao lại có người có vận tốt như thế nhỉ?”

Về mặt Vệ Như Phong hơi thay đổi, dường như nghe ra được điều gì đó từ trong lời của Thất hoàng tử, ngập ngừng ngắt đầu: “Điện hạ...”

Thất hoàng tử gõ gõ ly rượu: “Người là người của bản điện, đương nhiên không thể để người khác ức hiếp. Nghe Vệ vương nói người luôn không muốn tham gia vào việc tranh đoạt trên triều đình.”

Đây là sự thật. Vệ Như Phong tự xưng là người đọc sách, không quen thấy việc kéo bè kết phái trong triều. Tuy Vệ vương bày tỏ rõ ràng rằng mình đứng về phía Thất hoàng tử nhưng Vệ Như Phong chỉ mở một con mắt nhắm một con mắt. Hần chưa từng bày tỏ thái độ của mình rõ ràng. Nhưng bây giờ thì khác, Phó Vân Tịch đã thành cái gai trong thịt hần, nếu như muốn quật ngã Phó Vân Tịch thì phải mượn sức mạnh của Thất hoàng tử.

Nghĩ tới đây, hần khom người quỳ xuống: “Thuộc hạ nguyện vĩnh viễn theo Điện hạ, không dám sinh lòng phản bội.” Hần dùng từ “thuộc hạ”, tự hạ mình, nâng Thất hoàng tử lên rất cao, đồng thời cũng biểu lộ lòng trung thành của mình. Thất hoàng tử cười hài lòng, tự nâng hần dậy: “Như Phong không cần phải cẩn thận như vậy. Hai người chúng ta cần gì dùng nghi thức xã giao.” Trên tay tăng thêm chút lực, ly rượu trên tay phát ra tiếng vỡ: “Thật ra thì nếu người muốn lấy tử tiểu thư nhà họ Trang thì còn một cách.”

Vệ Như Phong vừa nghe thì như tìm được con đường sống trong tuyệt vọng, lập tức thấy hơi vui mừng, vội vàng nói: “Cách gì ạ?”

Thất hoàng tử từ từ nói: “Nếu Hoàng thượng tứ hôn thì Lý cô nương nhất định là Thế tử phi của người. Vậy thì người không thể lấy tử tiểu thư nhà họ Trang làm chính thất, không bằng cưới nàng ta làm thiếp.”

Làm thiếp? Vệ Như Phong sửng sốt, bất giác từ chối: “Không được...”

“Bây giờ nàng ta chỉ là nữ nhi của một quan ngũ phẩm, người là thế tử thân vương cao cao tại thượng.” Giọng Thất hoàng tử hơi trầm xuống: “Chẳng lẽ còn không xứng?”

Vệ Như Phong nghe lời Thất hoàng tử, một lúc lâu sau vẫn không nói gì. Thất hoàng tử cũng không nóng nảy, dùng một cái chén khác, từ từ rót rượu uống, lâu sau mới nghe Vệ Như Phong âm trầm đáp: “Có thể vào Vệ vương phủ là phúc khí của nàng.”

“Tốt!” Thất hoàng tử cười vui vẻ: “Lại đây, uống với bản điện vài chén!” Chương 64: Mãi mãi không làm thiếp

Editor: nhok tình nghịch

Lại nói về đại Chu thị, khi biết được tin tức này thì chấn động, Hoàng thượng tứ hôn, Hàn Nhạn nhất định là không có cơ hội vào Vệ vương phủ nhưng chẳng lẽ Trang Ngữ Sơn cũng không? Vậy phải làm sao mới được đây?

Nghĩ tới đây, bà càng ghi hận lên Hàn Nhạn. Chuyện của mình mà còn liên lụy tới Ngữ Sơn của bà. Đúng là đồ sao chổi! Nhưng đại Chu thị vẫn an ủi nàng đừng gấp, không ai ngờ rằng Hoàng thượng tứ hôn. Chỉ bằng nghe Vệ Như Phong nói xem tiếp theo nên làm gì, nói không chừng còn có cách khác.

Quả nhiên, ngày hôm sau, đại Chu thị nghe Vệ Như Phong nhắn, có thể không cưới Hàn Nhạn làm Thế tử phi nhưng muốn lấy nàng làm thiếp.

Không phải trắc phi mà là thiếp!

Nếu chuyện này có thể thành thì Trang Ngữ Sơn sẽ cao hơn Hàn Nhạn một bậc. Một thứ nữ lại có địa vị cao hơn đích nữ, đây là chuyện nực cười cỡ nào! Đại Chu thị giật mình, đoán rằng Hàn Nhạn đã làm gì đắc tội vị Thế tử này. Nếu không thì ý châm chọc nồng đậm thế này, một khi Hàn Nhạn thành thiếp, chỉ riêng Trang Ngữ Sơn đã có thể hành hạ nàng đủ mọi cách chứ đừng nói tới thiên kim Hữu thừa tướng vẫn luôn nhìn nàng không vừa mắt!

Người vui nhất là Trang Ngữ Sơn. Tuy nàng hơi không vui khi cùng chia sẻ một nam nhân với Hàn Nhạn nhưng Hàn Nhạn gả làm thiếp, còn nàng gả làm trắc phi. Ai cũng không ngờ cục diện sẽ trở thành như thế này. Vốn tưởng rằng Hàn Nhạn sẽ trở thành Thế tử phi, không ngờ ông trời mở to mắt, lại để con tiện nhân kia rơi vào kết cục này. Nàng không nhịn được mà cất tiếng cười to: “Đích nữ Trang phủ thì sao! Còn không được cưng chiều! Thân phận cao hơn ta thì sao, vẫn phải làm thiếp cho người!”

Đại Chu thị ngăn nàng lại: “Nhưng đừng cao hứng quá sớm. Ta thấy nó sẽ không đồng ý đâu.”

Chu thị trợn mắt: “Ai cho phép nó nói chuyện? Chỉ cần lão gia đồng ý thì dù có không bằng lòng cũng phải ngoan ngoãn mà gả.”

Lúc Vệ Như Phong đưa ra yêu cầu này thì Chu thị còn hơi chần chừ, chỉ vì bà ta không muốn Hàn Nhạn được làm Thế tử phi, dẫm Ngữ Sơn của mình dưới chân. Hôm nay thân phận của Hàn Nhạn đã là thiếp thất, sao có thể không khiến bà vui vẻ, tựa như cảm giác buồn nôn cứ nghẹn lại nay rốt cuộc cũng phun được ra. Bà ta lập tức hạ quyết tâm, dù có thế nào thì cũng phải thúc đẩy việc hôn sự này.

Cấp Lam báo tất cả tin tức cho Hàn Nhạn, trong lòng vô cùng lo lắng: “Tiểu thư, bọn họ là ý thế hiếp người. Sao có thể để tiểu thư làm thiếp...Quả là khinh người quá đáng.”

Vú Trần cũng vô cùng tức giận. Trước kia thấy Vệ Như Phong là người tốt, không ngờ lại đưa ra yêu cầu để tiểu thư mình làm thiếp, đây là sự nhục nhã lớn dường nào với Hàn Nhạn? Đáng giận hơn là Trang Ngữ Sơn có thể thành trắc phi.

Thù Hồng lắc đầu: “Làm sao bây giờ? Lão gia đang bàn bạc với Vệ vương bọn họ, sợ là sẽ thành, cũng sắp đi mời người coi bát tự rồi.”

Hàn Nhạn cười lạnh: “Hành động thật nhanh. Coi ta là quả hồng mềm thật à?” Dứt lời, nàng đứng dậy: “Đi, chúng ta nên đi gặp đám người vô sỉ đó.”

Về mặt Trang Sĩ Dương tươi cười, nhìn rương gỗ trên mặt đất. Sính lễ hậu hĩnh thế này sợ là mất không ít tiền. Vệ vương phủ quả nhiên là phú quý bậc người. Hai tỷ muội Chu thị cũng liên tục khen ngợi rằng đây là một hôn sự tốt. Vệ Như Phong ngồi bên cạnh, vẻ mặt hơi khinh thường.

Đúng lúc đó, Chu thị nói: “Thật đúng là một đôi bích nhân trai tài gái sắc. Sau này nhất định có thể hòa thuận vui vẻ.”

“Ngữ Sơn tỷ tỷ phải lập gia đình ă? Thật là nhanh quá.” Chỉ nghe một giọng nói trong trẻo vang lên từ ngoài phòng, mọi người quay đầu nhìn thì thấy đó là Hàn Nhạn.

Hôm nay nàng mặc một cái váy màu tím đậm thêu mây ngũ sắc bằng gấm, mái tóc dài đen nhánh vấn thành đóa mã kế, để lộ cái trán bóng loáng. Trên tai là đôi bông bằng ngọc hình giọt nước, cổ tay đeo vòng Thái hậu ban cho trước kia, tỏa ánh sáng chói mắt. Tuy nụ cười hờ hững nhưng khí thế bức người, thậm chí không giống với bộ dáng tiểu cô nương ngây thơ hồn nhiên ngày thường mà trở nên sắc sảo xa lạ.

Vệ Như Phong nhìn nàng, thậm chí có vài phần hoảng hốt.

Thấy không có người trả lời, Hàn Nhạn vừa cười vừa nhắc lại lần nữa: “Đúng là Ngũ Sơn tỷ tỷ sắp phải gả ạ?”

Trang Sĩ Dương ho nhẹ một tiếng: “Đó là sính lễ Vệ vương phủ đưa cho con.”

“Gi cơ?” Hàn Nhạn giật mình, nói: “Hàn Nhạn không phải lập gia đình, sao lại đưa sính lễ?”

Đại Chu thị cười nói: “Trang lão gia đã bàn bạc việc hôn sự của con và Thế tử với Vệ vương đại nhân xong rồi. Chỉ chờ sang năm con cập kê là có thể vào Vệ vương phủ.”

Nữ hài bình thường nghe việc hôn sự của mình thì sẽ xấu hổ, lập tức trốn trong phòng nhưng Hàn Nhạn chỉ cười như không cười, nói: “À? Vậy xin hỏi Thế tử là lấy Hàn Nhạn về làm Thế tử phi à?”

Chu thị cười trên nỗi đau của người khác, mặt mày hớn hở, nói: “Sai rồi, ha ha, Thế tử là cưới Nhạn Nhi về làm tiểu thiếp đó.” Bà che miệng cười khê: “Đến lúc đó Ngũ Nhi làm trắc phi, có thể giúp con. Hai tỷ muội các con cần phải chung sống với nhau thật tốt ở Vệ vương phủ đấy.”

Khóe môi Hàn Nhạn chứa ý cười, nhìn Vệ Như Phong, từ từ nói: “Thì ra là như thế. Ngũ Sơn tỷ tỷ làm trắc phi, Hàn Nhạn làm thiếp thất. Phần tâm ý này của Thế tử thật khiến Hàn Nhạn sợ hãi.”

Vệ vương hí hí mắt, cảm thấy lời tiếp theo của tiểu cô nương này sẽ không xuôi tai, nụ cười trước mắt rực rỡ như thế, e là sau đó sẽ đối chọi gay gắt.

Quả nhiên, lời Hàn Nhạn xoay chuyển: “Nhưng thật khó hiểu. Hôn sự của Hàn Nhạn di nương biết, phụ thân biết, Thế tử biết, Vệ vương đại nhân biết, có lẽ bọn hạ nhân trong phủ cũng biết nhưng Hàn Nhạn lại không biết!” Nụ cười như gió xuân bắt đầu trở nên băng giá, nhìn thì có vẻ không dợn sóng nhưng ẩn dưới đó là dòng nước ngầm đang cuộn trào mãnh liệt: “Dù việc hôn sự của nữ nhi là lệnh của cha mẹ, lời của mồi mai nhưng chẳng lẽ bây giờ tập tục tiến bộ mà còn phải ép duyên? Thậm chí Hàn Nhạn lên kiệu hoa mà không biết mình gả cho kẻ mù hay người què?”

“Láo xược!” Chu thị cắt ngang lời nàng: “Sao con có thể nói Thế tử là kẻ mù người què? Quả thực là không hiểu quy củ!”

“Quy củ?” Hàn Nhạn lạnh lùng nhìn bà ta: “Nếu di nương đã nhắc tới quy củ thì con nói một chút cũng chẳng sao. Ngũ Sơn tỷ tỷ là thứ nữ, làm trắc phi. Hàn Nhạn là đích nữ Trang Phủ, lại làm thiếp! Hàn Nhạn không biết nhà mình có quy củ này đấy!” Nàng quay sang Vệ Như Phong, giọng nói tràn đầy châm biếm: “Nếu như bởi Ngũ Sơn tỷ tỷ và Thế tử đã có quan hệ xác thịt trước, nên Thế tử muốn tỷ ấy làm trắc phi thì Hàn Nhạn không còn gì để nói.” Không đợi Vệ Như Phong nói, nàng càng không muốn cho đối phương có chút cơ hội phản bác nào, cười nói: “Nhưng nếu đúng là nữ tử có quan hệ xác thịt trước mà có thể có địa vị cao hơn thì các tiểu thư trên đời này chẳng cần phải giữ gìn nữ giới nữ đức gì cả. Họ chỉ cần có quan hệ xác thịt thân mật với người kia là có thể trở thành vợ cả.”

Nàng nhìn Vệ vương, gần từng chữ một: “Nhưng ai cũng bắt chước thế, cũng không biết thói đời sẽ biến thành thế nào, Hoàng hậu nương nương mà biết thì có thể tức giận hay không. Dầu sao bà cũng là vợ cả của thiên hạ!”

Lời của nàng hùng hổ dọa người, để lại dư âm lờ lờ, nhìn như cảnh cáo bình thường nhưng nếu nghe cẩn thận thì sẽ khiến người ta kinh hãi không thôi. Làm rối loạn quy củ là chuyện nhỏ, gây rối loạn quy củ của thiên hạ mới là chuyện lớn. Chỉ cần Hàn Nhạn nói những chuyện này cho Ngự Sử, Ngự Sử viết thành số trình lên Hoàng thượng, sợ là cả Vệ vương phủ sẽ rơi đầu!

Vệ vương nhìn Trang Hàn Nhạn, giọng điệu vô cùng âm trầm: “Trang tiểu thư không muốn gả?”

Hàn Nhạn nhìn ông, giọng từ từ trầm xuống, gần từng chữ một: “Sao ta phải gả!”

“Được, được...” Vệ vương nói liền hai chữ “Được”, chuyển sang phía Vệ Như Phong: “Như Phong, con xem phải thế nào?”

Vệ Như Phong thấy rõ ràng những xao động nơi đáy mắt Hàn Nhạn, lòng như dao cắt, bỗng có xúc động muốn phá hủy người trước mặt. Hắn muốn xé nát miệng nàng, xem xem môi nàng có thể phun ra những chữ chói tai kia không. Hắn muốn chọc mù mắt nàng, để xem mắt nàng còn có thể bắn ra sự khinh thường gai mắt kia nữa không. Hắn muốn phá hủy sự bình tĩnh của nàng, phá hủy sự thông minh của nàng, phá hủy sự ngây thơ hồn nhiên của nàng, rồi lại muốn hiểu rõ tất cả!

“Nàng muốn gả cho ai?” Hắn âm u nói, trong lòng cho là sở dĩ Hàn Nhạn không muốn liếc hắn nhiều thêm một cái là bởi vì nam tử quyền khuynh thiên hạ kia.

Trang Sĩ Dương gấp muốn chết. Hàn Nhạn phản bác Vệ vương như vậy khiến trong lòng ông hận không thể bắt lấy Hàn Nhạn mà đánh chết. Nhưng chỉ có thể trơ mắt nhìn mà không dám có hành động gì, lại thấy Hàn Nhạn nhếch môi, ngẩng đầu đầu cao ngạo.

“Nếu Thế tử muốn nghe, ta cũng không giấu.” Nàng nói: “Trang Hàn Nhạn ta đời này tuyệt không làm thiếp cho người!”

Thân hình nhỏ nhắn xinh xắn, mắt ngọc mây ngài, rõ ràng là bộ dáng của một thiếu nữ nhưng lại chín chắn khiến người ta kinh hãi. Màu tím càng khiến nàng cao quý xinh đẹp như đóa hoa thủy tiên, cũng mang theo hương thơm nồng nàn.

“Nam tử mà ta muốn gả nhất định phải cả đời chỉ có mình ta. Không nạp thiếp, không nhận thông phòng, cả đời này chỉ có một mình ta!”

Lời này vừa nói ra khiến mọi người đang ngồi phải sợ hãi!

“Nàng nói gì vậy...” Vệ Như Phong hơi không thể tin: “Nam nhân tam thê tứ thiếp là chuyện bình thường. Sợ là không có nam nhân nào có thể làm được yêu cầu của nàng.” Hễ là nhà phú quý thì trong phủ tất có cơ thiếp, hoặc là chỉ có một hai người nhưng dù sao vẫn là có. Nhưng từ xưa tới nay chưa từng nghe nữ tử nào yêu cầu phu quân tương lai của mình cả đời chỉ có mình mình. Đây rõ ràng là phạm vào điều ghen tỵ trong thất xuất. Trang Hàn Nhạn này rõ là một đồ phụ không thể chấp nhận người khác! Trừ phi là người nghèo khổ hạ tiện, lấy được vợ là phúc khí tu được từ kiếp trước chứ đừng nói tới nạp thiếp mới có thể đồng ý với yêu cầu của nàng. Chẳng lẽ nàng vậy mà lại bằng lòng làm một phụ nữ nhà nông thấp kém?

“Nếu đời này không tìm được nam nhân như vậy, Hàn Nhạn tình nguyện cả đời không lấy chồng!”

64. Chương 65: Không Phải Đoạn Tụ

Editor: SunniePham

Chu thị đứng dậy, giọng điệu trở nên gay gắt: “Người đang nói bậy bạ cái gì đó? Trên đời này làm gì có nam tử nào đạt tới yêu cầu của người?”

Hàn Nhạn xoay người, lạnh nhạt nhìn bà nói: “Di nương không gặp được người nam nhân như vậy, thì không có nghĩa là Hàn Nhạn không gặp được. Con đã nói qua, nếu như không tìm thấy nam nhân giống như vậy thì cả đời này Hàn Nhạn không lấy chồng!”

Nói ra những lời này xong, trong lòng Hàn Nhạn cảm thấy nhẹ nhõm. Nàng vẫn muốn nói hết toàn bộ, tình yêu quá đau thương, nếu có thể thì tốt nhất không nên đụng vào. Nàng đã chết qua một lần, dùng sinh mạng không dễ có được này để đổi lấy tâm của một nam nhân không ổn định, sợ là mất nhiều hơn được.

Vệ Như Phong nhìn chằm chằm vào nàng, độc ác nói: “Đây là lời người nói, người hãy suy nghĩ cho thật kỹ.”

Hàn Nhạn tươi cười sáng lạn: “Hôm nay thỉnh Vệ Vương đại nhân và Thế Tử cùng làm chứng. Bởi vì vào ngày mai, Kinh Thành sẽ truyền tai nhau chuyện tình hôm nay, một câu này của Hàn Nhạn là nói cho người thiên hạ nghe. Nếu không thể làm được những điều kia, thì không thể làm phu quân của Hàn Nhạn!”

“Vậy thì người chờ làm ni cô đi!” Hai tay Vệ Như Phong xiết chặt lại, theo ý của hắn yêu cầu của Hàn Nhạn cho dù thế nào đi nữa cũng sẽ không thể thành hiện thực. Nếu không thể đạt được yêu cầu của nàng, nàng tình nguyện cả đời không lấy chồng, chứ không muốn ở bên cạnh hắn. Vệ Như Phong cảm thấy trong lòng mình đều tràn đầy sự áp bức và lảng nhụt, hừ lạnh một tiếng: “Hy vọng người không hối hận!”

Về mặt Hàn Nhạn không biến đổi, lúc này Vệ Vương cũng đứng lên, nói với Trang Sĩ Dương: “Nếu Trang tứ tiểu thư không muốn vậy thì hôn sự này coi như đã chấm dứt.”

Trang Sĩ Dương hận Hàn Nhạn đến thấu xương, nhưng cũng không thể không cười nịnh: “Vệ Vương đại nhân, tiểu nữ tuổi còn nhỏ không hiểu chuyện. Người đừng so đó với nó, lát nữa ta sẽ trừng phạt nó...”

Trong lòng Chu thị chỉ quan tâm tới Trang Ngũ Sơn, nghe thấy Vệ Vương không tính toán gì tới việc mai mối nên vội vàng hỏi: “Vậy chuyện của Ngũ nhi?”

Vệ Như Phong nhìn thoáng qua Hàn Nhạn, giọng điệu lạnh lùng nói: “Bản Thế Tử đồng ý cưới, đầu tháng tám đoán Trắc phi vào cửa.” Sau khi nói xong dường như hắn cũng không muốn ở đây theo một giây nào nữa, phẩy tay áo bỏ đi.

Đợi sau khi phụ tử Vệ Vương rời đi, Trang Sĩ Dương lạnh lùng nhìn Hàn Nhạn: “Tự mình đến Từ Đường mà quỳ đi!” Hôm nay nàng đã chọc giận Vệ Vương, trong mắt Trang Sĩ Dương nàng đã phạm vào mười tội nặng nhất. Chặt đứt đường làm quan của ông, nữ nhi này gần đây càng ngày càng điên cuồng ngang ngược rồi. Nàng vừa làm cho ông kiêng kỵ, cũng đồng thời làm cho ông bực bội. Tội hôm nay dĩ nhiên là ông không thể coi nhẹ được rồi.

Hàn Nhạn khép hờ mắt lại, kính cẩn nghe theo: “Vâng.”

Đại Chu thị cười nói: “Hôm nay Nhạn nhi cũng không phạm lỗi gì, chỉ là không đồng ý hôn sự của mình thôi.” Lời nói của bà còn chưa dứt, thì nghe Trang Sĩ Dương đang trong cơn giận dữ nói: “Hôn sự của nó là do ta quyết định! Hừ, không chịu làm thiếp, coi mình là cái tôi sao. Ta muốn gả cho ai thì nó phải gả cho người đó!”

Hàn Nhạn nghe thấy Trang Sĩ Dương ở sau lưng gào thét, bên môi hiện lên một nụ cười lạnh. Không ai có thể thao túng cuộc đời của nàng, công ơn nuôi dưỡng kiếp trước nàng đã trả cho Trang Sĩ Dương bằng cái mạng của mình. Kiếp này ông ta đừng mơ tưởng hủy đi nàng một lần nữa.

Lại nói lời thề không bao giờ làm thiếp của Hàn Nhạn hôm sau liền truyền đi khắp Kinh Thành. Trở thành một đề tài quan trọng ọi người bàn tán say sưa, có người cảm thấy cách làm lần này nàng của nàng không hợp lễ nghi, thân là nữ tử mà lòng dạ lại hẹp hòi, thật sự là điển hình của một nữ nhân độc ác. Có người lại bội phục dũng khí của nàng, cảm thấy nữ tử như vậy rất gan dạ, thật sự là người hiếm có. Mặc kệ bên ngoài đồn thổi thế nào, người liên quan lại không thêm để ý.

Tại Từ Đường lạnh lẽo, Hàn Nhạn quỳ trên mặt đất suốt cả một đêm. Dường như Trang Sĩ Dương đã quên nàng, không ai đưa cơm tới, Cấp Lam, Thu Hồng và Trần ma ma cũng chẳng thấy tung tích đâu. Xem ra chắc là bị Chu thị giam lại rồi.

Bây giờ nàng chống lại Trang Sĩ Dương, bị trừng phạt cũng là điều nằm trong dự liệu. Chỉ là trong lòng nàng càng cảm thấy thất vọng đối với ông ta, đối với nữ nhi của mình còn như vậy. Rốt cục ông ta là người như thế nào. Hoặc là... nghĩ tới điều kia, trong lòng nàng càng cảm thấy chu sọt.

May mà nàng được Sài Tĩnh dạy võ, tuy là võ công không có tiến bộ gì. Nhưng mà thân thể này so với trước kia đã khỏe mạnh hơn nhiều, cho nên bây giờ chỉ có chút khó chịu, nếu như là trước kia thì sợ là nàng đã sớm hôn mê bất tỉnh rồi.

Ánh trăng chiếu rọi xuyên qua cửa sổ ở mái nhà. Hàn Nhạn cảm thấy rất đói bụng, suốt cả một ngày một đêm chưa được ăn gì, cho dù là đối đãi với phạm nhân cũng không đến mức này. Cửa Từ Đường vẫn khóa chặt như cũ, cho dù có muốn mở từ bên trong ra cũng không được. Hàn Nhạn nhanh trí đi tới trước bàn thờ, chân chờ một lúc vẫn đưa tay chọn lấy mấy quả trái cây còn tốt ở trên bàn cúng để ăn. Mấy quả trái cây này dường như đã để ở đây khá lâu, khô héo nhạt nhẽo, ăn vào chẳng có vị nào. Khi Hàn Nhạn đang ngậm một quả trái cây không hề có hình tượng gì, thì đột nhiên nghe thấy phía sau truyền tới tiếng cười: “Tại sao lại ăn gấp đến vậy?”

Trước đó nàng đang lo lắng hành động ngày đã chọc giận Thần Phật, cho nên trong lòng chột dạ không thôi. Đột nhiên lại nghe thấy phía sau truyền tới một âm thanh, làm cho Hàn Nhạn thiếu một chút nữa cũng không có hơi mà hô lên. “Khụ khụ khụ” Nàng bị sặc, che miệng mà ho lớn.

Người nọ lại thở dài một tiếng, sau đó đi tới, bàn tay thon dài đầy lạnh lẽo đỡ lấy Hàn Nhạn, tay còn lại nhẹ nhàng vuốt lưng của nàng. Nói khẽ: “Ăn chậm một chút.”

Bây giờ là mùa đông khắc nghiệt, người ở phía sau lại phả hơi thở vào bên tai của nàng. Trong nháy mắt hai lỗ tay của nàng đã đỏ ửng lên, thân thể nhanh chóng lắc người né tránh. Lui về sau hai bước, nhìn người nào đó không mời mà tới, giọng điệu không vui nói: “Không biết khi nào Vương gia đã có sở thích đặc biệt, thích làm đầu trộm đuôi cướp.”

Ở Từ Đường này không còn cái cửa nào khác, chỉ có một cái cửa sổ ở trên mái nhà. Chắc là Phó Vân Tịch đi vào từ đó, Hàn Nhạn nhìn không được mà nghĩ, ngày thường thị vệ trong phủ đều ăn cơm trắng sao. Tại sao một người sống mặc áo trắng như vậy xông vào phủ mà cũng không ai biết. Vấn đề an toàn ngày sau trong phủ thật sự là khiến người khác đau đầu.

Phó Vân Tịch thấy nàng đứng ngây ngốc ở một chỗ, không biết đang suy nghĩ gì mà đến ngây người. Chàng chột nhiu mày, nói: “Bổn vương chỉ là đến đưa than sưởi trong ngày tuyết rơi mà thôi.”

Hàn Nhạn lấy lại tinh thần, theo bản năng mà hỏi: “Đưa cái gì than?”

Lại thấy Phó Vân Tịch giống như làm xiếc đột nhiên từ phía sau lấy ra một cái túi lớn, đi tới đặt xuống ngay bàn thờ. Vừa mới mở ra, lập tức có một mùi thơm bay ra.

Chắc là một túi điểm tâm tinh xảo!

Hàn Nhạn ngẩn ngơ hỏi: “Cho ta sao?”

Phó Vân Tịch làm bộ như muốn cất đi: “Không cần thì thôi.”

Hàn Nhạn vội vàng đề tay chàng lại, khi đầu ngón tay đụng vào nhau trong nháy mắt truyền tới một tia điện. Nàng vội vàng rút tay về, cúi đầu suy nghĩ một chút, rồi ngẩng đầu cười tít mắt với Phó Vân Tịch: “Vậy thì, xin đa tạ Vương gia.” Sau đó thì đưa tay lấy một khối bánh bỏ vào trong miệng.

Vốn dĩ là nàng đang rất đói, cũng không biết Phó Vân Tịch mang điểm tâm của tửu lầu nào làm, mà ăn vào ngọt nhưng không ngán, mùi vị cực kỳ ngon. Tâm trạng của nàng trở nên vui vẻ, động tác lại càng thô lỗ nhưng trông rất đáng yêu, phồng má nói với Phó Vân Tịch: “Là đầu bếp của nhà nào vậy. Tay nghề không tệ.”

Phó Vân Tịch thản nhiên nói: “Nếu người thích, về sau sẽ cho người ăn thêm nữa.” Nhưng trong lòng chàng lại nói, Hoàng Thượng bỏ nhiều bạc ra mời ngự trù. Mỗi một ngày chỉ cung ứng một chiếc đĩa nhỏ, Hoàng Hậu ở trong cung còn chưa được hưởng dụng, vậy mà nha đầu này lại được thưởng thức đầu tiên. Thật không biết tốt xấu.

Hàn Nhạn sờ sờ cái mũi của mình, ngượng ngùng nói: “Như vậy thì không tiện lắm.”

Phó Vân Tịch cảm thấy thú vị, ngày thường gặp Hàn Nhạn mười lần thì hết chín lần đều thấy nàng đang tính kế với người khác. Bày ra dáng vẻ công kích người khác, ít khi nào thấy nàng chịu lộ ra vẻ mặt của một tiểu nữ nhi. Bây giờ nàng không thèm che giấu tướng ăn, còn hiện ra vài phần tính trẻ con hiếm thấy. Chàng nhìn không được mà sờ sờ đầu của nàng.

Đầu của Hàn Nhạn bị bàn tay lạnh lẽo giầy vò, vội vàng dừng lại việc ăn trừng mắt liếc nhìn kẻ đầu sỏ đang gây ra chuyện. Người này lại lộ ra nét mặt như đang trêu trọc mấy con động vật nhỏ. Giống như coi nàng là một đứa bé mười ba tuổi, thật sự là làm cho nàng cảm thấy khó chịu. Phó Vân Tịch thu tay về, như có điều suy nghĩ nhìn nàng nói: “Người thề với Vệ Như Phong kiếp này không bao giờ làm thiếp?”

Cổ họng Hàn Nhạn cứng lại, nuốt xuống miếng bánh ngọt cuối cùng rồi ‘Ừ’ một tiếng. Nhưng mà động tác lại dần dần chậm lại. Vệ Như Phong và tỷ muội Chu thị không phụ sự mong đợi của mọi người, nhanh như vậy mà đã đem lời nói của nàng truyền ra ngoài. Sợ là toàn Kinh Thành này đều đã hiểu rõ lời nhắn đó, ngày sao nếu công tử thế gia muốn cầu hôn, nhất định sẽ bỏ qua một đổ phụ* như nàng.

(*Đồ phụ: người phụ nữ ghen ghét)

“Tại sao?” Phó Vân Tịch tự tìm chỗ ngồi xuống, dáng vẻ thư thái, nhìn rất giống cảnh đẹp ý vui. Giống như là dưới ánh trăng trich tiên cười mây giáng trần, bay xuống Từ Đường lạnh lẽo này. Đúng là một bức tranh có một không hai.

Hàn Nhạn cầm một chiếc bánh ngọt, nhưng không bỏ vào miệng, nhìn chàng nói: “Vương gia cũng cảm thấy ta là một đồ phụ hay sao?”

Phó Vân Tịch không trả lời câu hỏi của nàng, ngược lại hỏi: “Nếu không có nam nhân như vậy thì cả đời này ngươi sẽ không lấy phu quân hay sao?”

Hàn Nhạn gật đầu.

“Tại sao?” Chàng lại hỏi. “Sớm mai hướng đông, hoàng hôn vẫn hướng tây. Vui mừng chỉ được ban ngày. Nam nhân bình thường hay thay lòng đổi dạ, có mấy ai được vài thập niên như một ngày.” Nàng thở dài: “Nếu có thể có một người ở cạnh mình đến bạc đầu, dĩ nhiên là chuyện tốt. Nếu như không thể cầu thì đó cũng là số mệnh. Chỉ là thân ở trong gia đình giàu có, nam tử chỉ nghe giai nhân cười nói, không thấy người cũ rơi lệ. Thiếp thất tranh giành cho tới bây giờ là một cuộc chiến tranh vĩnh viễn không chấm dứt. Ta chỉ là không muốn mình bỏ mạng trong cuộc chiến này, càng không muốn sau khi chiến thắng lại mất đi chính mình.”

Phó Vân Tịch nhin không được mà tỉ mỉ đánh giá tiểu cô nương đang ở trước mặt mình. Hàn Nhạn giống như một kho tàng, mỗi một lần đều mang đến cho chàng một sự kinh ngạc. Nàng đã vượt qua cái tuổi hiểu đời, kiếp này không làm người ta chán ghét. Giống như là đã trải qua toàn bộ chuyện u ám thê lương của thế gian này. Nhìn thấu toàn bộ lạnh nhạt, làm người khác không nhin được mà cảm thấy đau lòng. Nàng chỉ mới là một tiểu cô nương mười ba tuổi, nhưng mà so với những lời nàng vừa nói, dường như đã trải qua những chuyện đó. Không nói đến nội dung trong lời nói, chỉ riêng phần kiên quyết thôi, điều này có bao nhiêu người làm được.

Một lúc lâu sau, chàng nói: “Người từng có người trong lòng không?”

Hàn Nhạn ngẩn người, không nghĩ tới chàng sẽ hỏi vấn đề này. Người trong lòng... kiếp trước chính mình lưu luyến si mê Vệ Như Phong, kiếp này lại kinh bỉ đối xử lạnh nhạt với hắn. Đó là người trong lòng, nhưng mà đó chỉ là lúc trước mà thôi. Nàng lắc đầu: “Không có.”

“Nếu vậy...” Phó Vân Tịch nhìn nàng: “Bốn vương cưới người thì sao?”

Điều này làm người nào đó lúng túng trầm mặt. Hàn Nhạn trợn mắt há mồm nhìn chàng, nói năng lộn xộn: “Vương gia... Vương gia đang nói đùa phải không. Hàn Nhạn không nghĩ tới sẽ gả cho Vương gia.”

“Không nạp trắc phi, không cưới tiểu thiếp, không thu thông phòng. Huyền Thanh Vương này chỉ có một vị Vương phi, những lời người nói, bốn vương đều làm được.” Âm thanh của chàng lạnh lạnh không hề gợn sóng, lại nói ra điều kiện hấp dẫn như vậy. Huyền Thanh Vương phủ vô cùng giàu có, chưa nói đến việc của cải ngập trời, chỉ nói tới Phó Vân Tịch thôi, người trong lòng của hàng vạn nữ nhân Đại Tông này.

Nhìn thấy Hàn Nhạn không hề cử động, chàng lại tiếp tục nói: “Trong phủ người hầu sẽ không dám khi dễ, trong Kinh các tiểu thư của quan viên không dám kinh bỉ; phụ thân, di nương không dám cười nhạo. Người là người của Huyền Thanh Vương phủ, ngoại trừ bốn vương, người không cần e ngại bất cứ người nào.” Về mặt của chàng đầy sự ôn nhu và mê hoặc, âm thanh trầm thấp đầy sự cảm dỗ. Nếu lúc này mà có người đi qua, sẽ nhìn thấy một tuấn mỹ nam nhân đang mê hoặc một tiểu cô nương còn chưa tới tuổi cập kê.

Trong đầu Hàn Nhạn ‘bùm’ một tiếng, ai nói trong Kinh Thành này yêu nghiệt đứng đầu là Hắc Liên Dục. Bọn họ chưa thấy qua dáng vẻ đầy yêu nghiệt của Phó Vân Tịch sao? Sự thật đã chứng minh bề ngoài nhìn như một nam nhân lạnh lùng, cấm dục. Nhưng mà một khi đã bùng nổ thì nó lại là một sự hấp dẫn như gió thổi nhẹ nhàng, khắc vào xương tủy. Dáng vẻ ôn nhu điềm lệ, phản phát như tiên nhân sa đọa, loại ra dáng vẻ động tâm động lòng người.

Hàn Nhạn bị ma xui quỷ khiến thế nào mà xém chút nữa là nói ‘Được’ rồi. Khi nhìn thấy tượng Phật thì lập tức tỉnh táo lại, trong lòng niệm sắc tức thị không, không tức thị sắc, nghiêm mặt lại nói: “Người muốn gả cho Vương gia còn nhiều mà. Vì sao Vương gia lại muốn cưới ta.”

Chàng thu hồi lại vẻ mặt đầy cảm dỗ, mặt không chút thay đổi nói: “Bởi vì... ta muốn một người toàn vẹn”

Lời nói này dường như không rõ lắm, Hàn Nhạn kỳ lạ nói: “Một người toàn vẹn, tại sao phải là ta?”

“Bổn vương cần một vương phi. Mà ngươi là người thích hợp nhất.” Chàng nói

Vĩnh viễn thích hợp hơn so với đơn giản là thích. Đồng thời cũng không dễ dàng phản bội, thích.... như là hư vô không bắt được gì đó, có lẽ hôm nay sẽ thích, nhưng ngày mai thì không. Nhưng mà thích hợp lại khác nhau, một người thích hợp, phải trải qua sự tìm hiểu sao đó mới công nhận. Trong thời gian ngắn, sẽ không biến thành không thích hợp.

Không biết vì sao khi nghe đáp án như vậy Hàn Nhạn cảm thấy có chút thất vọng, lấy lại bình tĩnh, nàng nói: “Vì sao ta lại thích hợp?”

Phó Vân Tịch hiếm khi cười, chàng cười nói: “Ngươi tự tư tự lợi, to gan lớn mật, tâm cơ thâm trầm, thủ đoạn tàn nhẫn...”

“Này.” Không đợi chàng nói xong, Hàn Nhạn liền cắt ngang lời của chàng: “Ta đâu có khủng bố đến vậy? Ta hư hỏng như vậy, người lại nói ta thích hợp là Vương phi của người. Nói như vậy chẳng phải nói là Vương phi của người thích hợp nhất chính là một độc phụ?”

Phó Vân Tịch nhìn nàng, trong con ngươi hiện lên tia cười: “Quan trọng nhất là, ngươi sẽ không dễ dàng chết đi.”

Lời này nghe rất bình bình đạm đạm, nhưng là chữ đựng hàm ý vô cùng. Hàn Nhạn lập tức đứng dậy: “Vậy là có ý gì?”

Nét mặt của nàng trở nên đầy cảnh giác và đề phòng, giống như cả người bị đâm. Phó Vân Tịch nhìn thấy dáng vẻ của nàng như vậy, không khỏi thở dài trong lòng.

Tiểu cô nương này, người cũng như tên. Nàng giống như một con chim nhạn, nhìn lông lá xù xì, ngây thơ đáng yêu, nhưng mà một khi có người muốn hại nàng, nàng sẽ hung hăng mà mổ vào tròng mắt của đối phương. Tên của nàng như một con chim nhạn dịu dàng, ngoan ngoãn, nhưng lại thêm một chữ ‘Hàn’ lập tức có thêm sự nghiêm trang và sát khí. Mà Vương phi của chàng, không cần phải là một đóa hoa trong nhà kính, như một con chim nhạn còn nhỏ tuổi nhưng lại đầy dũng mãnh thì rất tốt.

“Ngươi là người cực kỳ kiên cường” Chàng nói.

Chàng không muốn nói thêm nữa, trong lòng Hàn Nhạn nghi ngờ, thì đã nhìn thấy chàng không có phản ứng gì. Cả người đều hiện lên dáng vẻ nhu hòa, cũng không bài ra vẻ mặt lạnh nhạt. Cho nên nàng ngồi xuống cách xa chàng, nhìn chàng nói: “Vương gia. Người không có người trong lòng sao?”

Phó Vân Tịch trở mắt nhìn nàng: “Không có.”

Hàn Nhạn có chút thất vọng, dường như không hài lòng lắm với câu trả lời này. Đáng lẽ tuần mỹ nam nhân như vậy, sẽ có thời kỳ thiếu niên đầy phong lưu vô hạn, chàng còn là người của Hoàng Thất, cứ nghĩ là chàng sẽ có mấy đoạn chuyện tình kiều diễm đầy văn thơ chứ. Vậy mà chàng lại nói không, cũng không biết là có phải đang gạt người khác không? Khó khắc trên phố lại có tin đồn...

Hàn Nhạn nhảy dựng lên: “Chẳng lẽ người bị đoạn tụ, nên mới muốn thành thân với ta để ngăn chặn tin đồn trong thiên hạ chứ!”

Phó Vân Tịch sửng sốt, im lặng một lúc lâu.

“Ta bị đoạn tụ?” Mắt phượng đầy sâu xa nhú lại, giọng điệu có vài phần nguy hiểm.

Hàn Nhạn nhìn thấy chàng như vậy, thì càng khẳng định chàng có biểu hiện chột dạ. Trong lòng lại có lời giải thích hợp lý với lời nói trước kia của Phó Vân Tịch, “Người trong thiên hạ đều đã nói như vậy, nhất định là thật. Nếu như người lấy ta, sau này nếu có tình yêu gì đó giữa nam nhân với nhau thì cũng có ta đứng ra làm lá chắn. Khó trách người lại cự tuyệt nhiều sự ái mộ của các tiểu thư trong Kinh Thành tới vậy. Cứ muốn lấy ta làm Vương phi, rõ ràng là thấy yếu đuối dễ bắt nạt, sau này phát hiện ra mình đã mắc mưu không thể cầu cứu ai được, chỉ đành nuốt vào trong bụng.” Hai mắt của nàng trừng lớn, nhìn Phó Vân Tịch như là đang nhìn ác ma: “Mưu kế thật thâm sâu!”

Thật ra thì Hàn Nhạn đối với chuyện quá đã quá mức miễn cảm, bởi vậy ngôn từ cũng hơi quá trớn, nói chuyện cũng không suy nghĩ kỹ. Những lời vừa nói ra thì sắc mặt của Phó Vân Tịch trực tiếp đen lại. Chỉ thấy chàng từ từ đứng dậy, nhìn Hàn Nhạn hỏi lại một lần nữa: “Ta bị đoạn tụ sao?”

Cả người Hàn Nhạn chống đỡ ở mép bàn thờ, nổi giận nói: “Chẳng lẽ không phải?”

Phó Vân Tịch đi tới bên cạnh Hàn Nhạn, một bàn tay chống lên bàn thờ ở phía sau lưng Hàn Nhạn. Dèm Hàn Nhạn vậy lại, Hàn Nhạn vốn dĩ nhỏ hơn chàng nhiều, bây giờ chỉ có thể ngửa đầu đầy phần nộ nhìn chàng.

Phó Vân Tịch cúi người, nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn đỏ bừng của nàng, cũng không biết là nàng đang tức giận hay là bị kích động đến thành như vậy. Nội tâm khê động, tình tế đánh giá nàng, cái đầu của nàng quá nhỏ, khuôn mặt lại mang theo một chút trẻ con, mũi ngọc môi anh đào. Nhìn rất thanh tú đáng yêu, nhưng cũng không thể gọi là mỹ điểm vô song. Nhưng chính vì như vậy mà làm nổi bật lên đôi mắt như nước mùa thu, trong sáng vô cùng, mà lại có thêm vài phần sâu sắc, nhìn không thấu. Trên đời này, rất ít người làm cho Phó Vân Tịch nhìn không thấu, mà Trang Hàn Nhạn lại là một trong số đó.

Hàn Nhạn bị chàng vây như vậy ở ngay bàn thờ, dĩ nhiên cảm thấy có chút không thích hợp. Nàng thật sự không phải là một tiểu cô nương mười ba mười bốn tuổi, đương nhiên sẽ hiểu rõ tư thế đầy ám muội này. Gương mặt tuấn mỹ của Phó Vân Tịch ở trên mình, con người thâm thúy đầy sâu xa nhìn chằm chằm vào mình. Hàn Nhạn bị nhìn chằm chằm như vậy cũng nổi lên một chút khó chịu, khí thế cũng yếu xuống, âm thấp xuống, “Người... Người làm gì vậy?”

Phó Vân Tịch cười như không cười nhìn nàng, giọng điệu đầy lạnh lùng: “Ta là đồng tính. Hả?”

Chữ ‘hả’ kia, âm cuối rõ ràng lên rất cao, giống như vừa hoa lệ vừa thơm ngát, nhưng lại đầy sự lạnh lẽo và nguy hiểm. Mang theo tia tức giận không dễ dàng nhận ra, lãnh lệo tiến vào nội tâm.

Cả người Hàn Nhạn đều run rẩy, nhất thời liền sửa lại: “Người không phải... không phải là đoạn tụ.”

Trong lòng Phó Vân Tịch có chút buồn cười, còn tưởng rằng Hàn Nhạn sẽ mạnh miệng thêm một lúc. Nhưng không nghĩ tới nàng lại thay đổi nhanh tới vậy, thật sự là giảo hoạt như một con cá trích. Gian trá như vậy, nhưng cũng không làm cho người khác cảm thấy chán ghét.

Hàn Nhạn bị Phó Vân Tịch giam cầm trước ngực, trống ngực của nàng đập mạnh, tư thế này thật là đầy ái muội. Bị một Phó Vân Tịch đầy tuấn mỹ cường thế giam cầm trước bàn, cho dù là nữ tử như thế nào cũng sẽ có chút mất hồn. Lúc nàng có chút lo lắng thì nghe thấy âm thanh trầm thấp của Phó Vân Tịch vang lên: “Đã chậm rồi.” Nàng ngạc nhiên ngẩng đầu lên, đã thấy dung nhan đầy tuấn mỹ đang cúi người xuống.

65. Chương 66: Cầu Hôn Dưới Triều Đình

Editor: SunniePham

Nụ hôn lạnh lẽo, mang theo hơi ẩm của hàn khí từ bóng đêm như một cơn lông chim nhẹ nhàng rơi vào trán của Hàn Nhạn. Môi của chàng cũng giống như chàng, tản ra sự mát lạnh đến mê hoặc. Hàn Nhạn chỉ cảm thấy trán mình như có con trùng nhỏ bò qua, ngứa ngứa một chút. Đột nhiên bị dọa hoảng sợ, nàng quên mất sự phản kháng, cả người cứng ngắc đứng tại một chỗ.

Sau khi kết thúc nụ hôn như chuồn chuồn lướt qua, Phó Vân Tịch đứng thẳng người lên. Bên môi thoáng hiện lên một nụ cười mỉm đầy cân nhắc: “Bây giờ ngươi vẫn còn nhi bốn vương bị đoạn tụ hay sao?”

Nàng cảm thấy chính mình như một con thú nhỏ bị rơi vào bẫy, Hàn Nhạn nhảy bật lên, cách xa Phó Vân Tịch ba bước. Bàn tay hung hăng chà lau nơi vừa mới bị hôn qua, hỏn hển nói: “Đồ sắc lang!”

Người này nhìn thâm trầm lạnh lùng, dáng vẻ không quan tâm tới mọi chuyện. Tại sao lại có thể lỗ mãng tới vậy, muốn hôn là hôn. Nàng sống hai đời, cũng chưa từng cùng nam tử có tiếp xúc thân mật tới vậy, đương nhiên hai gò má của nàng ửng hồng, giận đến mức không kiềm chế được.

Lại không biết từ trước tới nay Phó Vân Tịch là người có quyền có thế, kiêu căng ngạo mạn. Trên đời này phép tắc xã hội trong mắt chàng đề là số ảo, đương nhiên sẽ không cần tuân thủ. Mới vừa rồi chàng cũng

chỉ là nỗi hứng trên đầu, giống như ngày trước trên đầu một con hươu sao. Nhưng mà Hàn Nhạn thật sự nổi giận, chàng giống như là phạm vào tội tài trời gì đó, tuy là khó hiểu, nhưng mà trên mặt cũng hiện lên vẻ trên gheo.

“Ngày mai bốn vương sẽ thỉnh cầu Hoàng Thượng tứ hôn.” Âm thanh vang lên đầy sự chắc chắn.

Hàn Nhạn cả kinh: “Nói hưu nói vượn. Ta chưa bao giờ nói qua sẽ gả cho ngài.”

“Người và ta đã có tiếp xúc thân mật về da thịt. Người đã là người của bốn vương.” Phó Vân Tịch nhàu mày.

Hàn Nhạn không ngờ chàng sẽ nói như vậy, cắn chặt răng nói: “Cái đó là chuyện ngoài ý muốn.”

“Bốn vương nhất định sẽ chịu trách nhiệm về chuyện này.” Phó Vân Tịch đi tới bên cạnh nàng. Hàn Nhạn còn muốn tiếp tục trốn, thì bị chàng xách áo ở phía sau gáy lên, cầm gò vào đầu của nàng.

Hàn Nhạn đưa tay muốn tìm kiếm, thì bị chàng cầm tay lại: “Đừng nhúc nhích.”

Giấy dựa không thoát được, Hàn Nhạn đành phải tức giận trừng mắt nhìn chàng. Thì thấy người vô pháp vô thiên kia cười nói: “Trời đã sáng, ta cũng nên trở về. Lời nói hôm nay của bốn vương, tất cả đều là thật.” Dừng lại một chút, chàng nói tiếp: “Còn nữa, từ trước tới nay bốn vương cảm thấy người không phải là người yếu đuối dễ bị bắt nạt.” Nói xong, chàng cười nhẹ một tiếng. Sau đi phi thân trong chớp mắt, bên trong Từ Đường đã không còn thấy bóng dáng của Phó Vân Tịch.

Hàn Nhạn nghĩ tới câu nói vừa rồi: “Người rõ ràng là thấy yếu đuối dễ bắt nạt, sau này phát hiện ra mình đã mắc mưu không thể cầu cứu ai được, chỉ đành nuốt vào trong bụng.”. Nhịn không được mà có chút thẹn thùng, hễ ai khi dễ nàng thì nàng sẽ trả thù bọn họ càng nghiêm trọng hơn. Được rồi, nàng xác định là nàng không phải người dễ bị ức hiếp.

Nàng cảm thấy trên trán dường như vẫn còn lưu lại nhiệt độ, bên tai là tiếng cười nhẹ của chàng. Gương mặt của Hàn Nhạn trở nên ửng hồng, một người không màn chuyện thể diện như vậy mà cũng trở nên e ngại. Nàng ngồi ở trên bồ đoàn, một tay chống cằm lâm vào trầm tư.

(Bồ đoàn là cái nệm tròn đang bằng gỗ bồ đoàn, dùng để lót ngồi hay quỳ)

Phó Vân Tịch nói muốn cưới nàng là thật sao?

Bên ngoài đột nhiên truyền tới tiếng gà gáy, trời dĩ nhiên đã sáng. Hàn Nhạn nghĩ tới câu nói trước khi đi của Phó Vân Tịch, hẳn ta chẳng lẽ hẳn ta đặc biệt tới đây để bầu bạn với nàng. Nếu không thì Từ Đường ẩm thấp, đêm dài mệnh mang, một mình nàng, cộng thêm bụng đói cồn cào. Vượt qua cũng sẽ rất khó khăn.

Trong lòng nàng có một chút nhộn nhạo, biết ơn. Đột nhiên nghĩ tới hình như Phó Vân Tịch cầm lên đầu của mình, nàng đưa tay dò lên đầu của mình, rút xuống thì thấy một cây trâm ngọc màu lam.

Ngọc xanh cực kỳ trong sáng, màu sắc tươi đẹp, không có một tỳ vết nào. Cây trâm có hình dáng như một con cá nhỏ, dáng vẻ sống động, vừa nhìn là biết cây trâm được làm từ người có kỹ thuật tài giỏi, nhìn vô cùng quý giá.

Phó Vân Tịch đưa cho nàng cây trâm này là có ý gì? Hàn Nhạn cầm cây trâm trong tay, ngăn người nhìn ngoài cửa sổ. Lại nói tiếp, sau khi Trang Ngữ Sơn biết được tin Hàn Nhạn sẽ không gả cho Vệ Như Phong cùng với nàng, đầu tiên là có chút không cam lòng, nhưng sau khi nàng nghe được lời thề của Hàn Nhạn, thì hết sức vui mừng. Chỉ còn chờ Hàn Nhạn trở thành bà cô không gả được, sống những ngày sống không bằng chết.

Nữ nhân quan trọng nhất là biết khéo léo rộng lượng. Còn giả vờ thanh cao như Trang Hàn Nhạn thì trong mắt Trang Ngữ Sơn chỉ là mảnh vụn thôi. Mấy ngày nay nàng càng thêm chăm chỉ chuẩn bị đồ cưới, mặc dù chỉ là Trắc phi của Vệ vương phủ nhưng cũng không thể khinh thường.

Trái lại Đại Chu thị đối với đứa cháu gái này hết sức đau lòng. Giúp đỡ nàng chuẩn bị đồ cưới, nhàn rồi nói chuyện với Chu thị: “Tại sao chỉ có những thứ này. Muội muội, những đồ tốt của quý phủ đều ở trong này rồi hả?”

Chu thị đắc ý nói: “Những món đồ tốt của lão gia đều đã đưa cho Ngữ nhi rồi. Lần này Ngữ nhi xuất giá, lão gia để cho quản gia bên phòng sổ sách tính toán. Chỉ nói muội có thể tùy tiện lấy.”

Đại Chu thị suy nghĩ một chút, nhân tiện nói: “Như vậy thì đúng là quá tốt rồi. Chỉ là truyện cưới hỏi của Ngữ nhi không thể coi thường, không bằng để ta giúp một chút. Ở phủ Thái Sư có không ít đồ tốt, cũng có thể lựa một ít mang qua đây. Để Ngữ nhi mang theo của hồi môn, cũng không bị người khác khinh thường.”

Chu thị nghe vậy thì có chút nghi ngờ nhìn bà: “Tỷ tỷ sao lại quan tâm tới chuyện cưới hỏi của Ngữ nhi đến vậy?”

Đại Chu thị liếc xéo bà, cười lạnh nói: “Chẳng lẽ người tưởng ta ham phú quý trong phủ các người? Thái Sư ban cho ta không ít đồ tốt, chẳng lẽ ta còn thêm nhìn tới đồ cưới của Ngữ nhi?”

Chu thị biết mình lỡ lời, nhìn Đại Chu thị cả người giàu có, quần áo và trang sức vô cùng có giá trị đầy xa xỉ. Hơn nữa Trương Thái Sư sủng ái Đại Chu thị mọi người đều biết, vả lại còn ra tay hào phóng. Nếu trong Trang phủ có đồ gì đó, chỉ sợ là không lọt nổi vào mắt xanh của bà. Mặc dù nghĩ như vậy nhưng mà trong lòng bà vẫn còn có chút nghi ngờ. Sau đó cười nói: “Sao tỷ lại nói vậy, muội đây bị con tiểu tiện nhan kia làm tức giận đến choáng váng rồi. Muội sẽ bảo Triệu ma ma đến chìa khóa phòng kho đưa cho tỷ, đợi lát nữa tỷ và Triệu ma ma cùng nhau chọn vài thứ đi.” Nói xong bà ra dấu cho Triệu ma ma, Triệu ma ma ngẫm hiểu, vội vàng gật đầu nói: “Lão nô nhất định sẽ làm ổn thỏa.”

Lúc này Đại Chu thị mới đổi giận thành vui.

Lúc Hàn Nhạn được thả khỏi Từ Đường, thì đã là sáng sớm của ngày hôm sau. Hình như lúc này nha hoàn mới nhớ tới nàng, Trang Ngữ Sơn tự mình đi mở cửa Từ Đường. Vốn tưởng rằng khi đến nhìn Hàn Nhạn, thì sẽ thấy nàng ta ngã xuống đất hôn mê, hoặc là đáng vẻ suy yếu đến không chịu nổi. Ai ngờ vừa mở cửa Từ Đường ra, thì đã thấy Hàn Nhạn đoan đoan chính chính ngồi nhõm trên bồ đoàn. Nghe thấy có tiếng động, nàng xoay đầu lại, thoải mái nở ra một nụ cười tươi tắn. Nhìn không thấy có đáng vẻ uể oải chút nào, ngược lại tinh thần sáng lạng, thần sắc đầy phấn khởi.

Trang Ngữ Sơn sững sờ một chút, không hề nhìn thấy đáng vẻ nghèo túng của Hàn Nhạn như dự kiến, điều này càng làm cho nàng tức giận. Suy nghĩ một chút, sau đó mới đi vào, nhìn thấy trái cây trên bàn thờ bị người khác động qua, giận dữ nói: “Người dám đụng vào đồ cúng. Như vậy là bất kính với Thần Phật!”

Hàn Nhạn bình tĩnh nhìn nàng ta: “Không phải vậy. Đêm qua Hàn Nhạn cầu nguyện trước mặt Thần Phật, có thể là muội đã làm cảm động trời cao. Đúng vào giờ tỵ, thì chợt thấy bên ngoài có một tiên nhân mặc áo màu trắng cưỡi trắng xé gió mà tới. Ăn đồ cúng này, còn nói chuyện một với Hàn Nhạn.”

Dĩ nhiên là Trang Ngữ Sơn không tin: “Người đang nói hư nói vượn gì đó. Rõ ràng người đang ngụ ý, thật sự là cả gan làm loạn!”

Hàn Nhạn cười tít mắt nhìn nàng ta: “Biết ngay là Ngữ Sơn tỷ tỷ sẽ không tin. Vị tiên nhân kia nhìn thấy Hàn Nhạn đáng thương, nên mới ban thưởng cho Hàn Nhạn một ít điểm tâm của Tiên Giới. Tỷ coi, trên đất còn lại vụn bánh ngọt mà Hàn Nhạn đã ăn.”

Trang Ngữ Sơn cuối đầu xem, quả thực là một chút vụn bánh ngọt trắng như tuyết rơi trên mặt đất. Nhất thời giận tới kiềm chế không được: “Người dám nhờ người khác mang thức ăn vào ỳnh.”

Hàn Nhạn ủy khuất nói: “Tại sao Ngữ Sơn tỷ tỷ lại có thể nói oan cho Hàn Nhạn đến vậy. Chẳng phải phụ thân đã căn dặn, hạ nhân trong phủ nào dám cãi lời. Cửa Từ Đường lại bị khóa, Hàn Nhạn đương nhiên sẽ không ra được, bọn nha hoàn muốn đưa cơm nhưng mà làm sao mở được cửa, làm sao đi vào được.” Hai tỷ muội Chu thị cố ý làm khó nàng, không để cho nha hoàn đưa đồ ăn tới. Cả Cấp Lam và Thu Hồng cũng bị giam lỏng, vậy thì có ai dám dưới mắt Chu thị mà làm truyện này? Nhìn thấy vẻ mặt Trang Ngữ Sơn buông lỏng, nàng lại không thêm do dự mà châm dầu vào lửa: “Muội đã từng nói qua. Ngữ Sơn tỷ tỷ tốt nhất trong lòng nên có Phật, ngăn đầu ba thước có thần linh. Nhất cử nhất động, phía trên đều thấy. Tất cả đều ở trong mắt người xem.”

Trang Ngữ Sơn lùi về phía sau hai bước, đáng vẻ như gặp phải địch, nhìn nàng: “Lời của người ta không tin.” Nhớ lại điều gì đó, nàng đắc ý nói: “Đầu tháng sau ta bước vào Vệ Vương phủ. Trở thành Trắc phi của Thế Tử, mà người thì chờ làm ni cô cả đời đi.” Nàng liếc nhìn Hàn Nhạn, giọng điệu đầy khinh thường

nói: “Hay là người van xin ta, có lẽ ta sẽ khuyên Thế Tử ban cho người một danh phận thị thiếp. Dù sao thì thân phận đề tiện, cũng tốt hơn cả đời không có nam nhân.”

Hàn Nhạn nghe thấy những lời không tốt của nàng, nhưng không hề cử động gì. Chỉ cười nói: “Hôm nay Ngũ Sơn tỷ tỷ tới đây là để thả Hàn Nhạn ra ngoài. Đương nhiên là Hàn Nhạn rất vui vẻ, nhưng mà muội cũng xin khuyên tỷ tỷ một câu.” Khỏe miện của Hàn Nhạn nhếch lên đầy ác ý, làm người khác nhìn vào liền cảm thấy khó chịu. Sự cao ngạo này so với Phó Vân Tịch không có khác biệt gì: “Nữ tử trên đời này, không phải mỗi người đều giống như tỷ tỷ. Không có nam nhân thì không thể sống được.” “Người...” Trang Ngũ Sơn bị nàng làm tức giận đến nói không ra lời. Hàn Nhạn tiếp tục cười nhẹ một tiếng: “Ngũ Sơn tỷ tỷ muốn tìm nam nhân như thế nào, thì cũng không liên quan tới Hàn Nhạn.” Nàng đi tới của Từ Đường thì đột nhiên nhớ ra cái gì đó. Quay đầu về hướng Trang Ngũ Sơn đang nổi giận đùng đùng, cười nói: “Đã quên noi cho tỷ tỷ một câu. Đêm qua muội ngồi trên nệm coi cầu nguyện cho hôn sự của Ngũ Sơn tỷ tỷ ở Từ Đường. Kết quả... Tỷ đón coi Thần Phật nói thế nào?”

Trang Ngũ Sơn vừa nghe thấy mấy lời này, lật tức khấn trương hỏi: “Nói thế nào?”

Hàn Nhạn thường thức dáng vẻ đầy khấn trương của nàng ta, đợi sau khi thường thức xong thì mới chậm rì rì nói: “Thần Phật nói... thiên cơ không thể tiết lộ.”

“Trang Hàn Nhạn!” Trang Ngũ Sơn không chịu nổi khi bị trêu tức, tức giận đến mức muốn xông lên mà tát cho Hàn Nhạn hai cái. Nhưng mà lại biết thủ đoạn của Hàn Nhạn, nên cũng không dám hành động thiếu suy nghĩ, giậm chân nói: “Người đừng vội đắc ý. Về sau thành bà cô không ai muốn, người sẽ không còn đắc ý đến vậy.”

Hàn Nhạn đưa lưng về phía nàng ta, lười biếng phất phất tay, âm thanh trong trẻo vang lên: “Thần Phật nói. Đương nhiên sẽ tìm cho Hàn Nhạn một hôn sự tốt. Cũng không cần tỷ tỷ nhọc công lo lắng. Tạm biệt, Trắc phi.” Hai chữ sau cùng chỉ một chút ý cười, mà lại lộ thêm vẻ trào phúng. Giống như nụ cười trên mặt của nàng, lạnh lùng không thấy đáy mắt.

Đợi sau khi nàng trở về Thanh Thu Uyển thì Trần ma ma, Cấp Lam và Thu Hồng đều vội vàng ra chào đón. Thì ra là Chu thị lấy lý do họ không hoàn thành trách nhiệm hầu hạ nàng nên đã giam lỏng họ, không cho phép họ bước ra khỏi Thanh Thu Uyển một bước. Vì vậy căn bản họ không thể nào trao đổi thông tin với Hàn Nhạn.

Nàng an ủi Cấp Lam và Thu Hồng hai câu, sau đó đi tới bàn ngồi xuống. Cấp Lam đợi cho Trần ma ma lui ra, rồi mới đi tới bên cạnh Hàn Nhạn nói nhỏ: “Chuyện tiểu thư muốn nô tỳ hỏi thăm, đã có manh mối rồi.”

Hàn Nhạn sững sốt, đột nhiên hiểu rõ chuyện Cấp Lam nói là chuyện nào. Vội vàng kéo Cấp Lam vào buồng trong, đi tới giường ngồi xuống, rồi mới bảo nàng nói tiếp.

“Nha hoàn từng hầu hạ phu nhân đã bị đuổi khi tiểu thư vừa được sinh ra. Lý do hình như là tội ăn cắp, sau đó các nha hoàn hồi môn bên cạnh phu nhân đều bị lấy cớ này cớ nọ rồi bị đuổi ra khỏi phủ. Chuyện này là hạ nhân trong viện nói nên nô tỳ mới biết, trong vòng một năm tiểu thư được sinh ra, gần như toàn bộ bọn hạ nhân đều bị đuổi đi hết. Trần ma ma cũng là người mới vào làm sau này.”

Hàn Nhạn nhíu mày lại nghe, điều này nghe ra có chút khó hiểu. Trong vòng một năm mình được sinh ra, nha hoàn, hạ nhân ở Thanh Thu Uyển toàn bộ đều bị đổi. Chuyện gì mà phải giữ kín đến vậy, dường như là sợ để lộ tin tức gì ra. Nàng nắm chặt tay mình, rốt cục là chuyện gì đã xảy ra?

Cấp Lam nhìn thấy trên mặt Hàn Nhạn không còn nét bình tĩnh, cho nên nói tiếp: “Những nha hoàn bị đuổi ra ngoài toàn bộ đều chết hết, không thì xa xứ. Mấy nay nay cũng không có tung tích gì. Nhưng mà... nô tỳ mua chuộc được một lão ma ma trong phủ, nghe được năm đó nha hoàn đầu tiên bị dán tội ăn cắp đuổi ra khỏi phủ, bây giờ đang làm một tú công ở một hàng thuê trong Kinh Thành. Nếu tiểu thư muốn...”

Hàn Nhạn cắn cắn môi nói: “Em sắp xếp một chút, ta muốn gặp người đó.”

Cấp Lam có chút chần chờ nhìn nàng, sau cùng vẫn nói: “Tiểu thư... nô tỳ có câu này không biết có nên nói hay không?”

Nàng từ trước tới nay làm việc luôn thẳng thắn, trước mặt Hàn Nhạn luôn có gì nói đó, rất ít khi do dự như vậy. Hàn Nhạn nhẹ giọng nói: “Nói đi.”

Cấp Lam suy nghĩ một chút, sau đó hạ quyết tâm nói: “Nô tỳ nghe người ta nói, lúc phu nhân vào phủ thì đã có người trong lòng, mà người đó không phải là lão gia... Vì vậy mới có lời đồn là, lúc phu nhân vào phủ thì đã có thai. Tiểu thư... không phải là con ruột của lão gia!”

“Ầm” một tiếng, giống như sét đánh ngang tai. Tuy nàng đã từng có ý nghĩ này, nhưng mà khi nghe Cấp Lam nói tới nàng cũng có chút khó tiếp nhận. ‘Phụ thân’ mình đã kêu mười mấy năm lại không phải là phụ thân ruột của mình, đó cũng giải thích được vì sao mười mấy năm nay ông đối xử với nàng lạnh nhạt vô cùng. Nhưng điều này cũng không làm cho Hàn Nhạn vui mừng nổi, người kia... rốt cục là ai?

Nhưng mà bây giờ mẫu thân đã qua đời, nghi vấn của nàng lại không tìm thấy người để giải đáp.

Cấp Lam thật cẩn thận nhìn nàng: “Lúc mà phu nhân vào phủ thì đã có nhiều hạ nhân đồn như vậy. Nhưng mà những người nói bậy toàn bộ đều bị lão gia hung hăng trừng phạt, rồi sau đó đuổi ra khỏi phủ.”

Hàn Nhạn hiểu rõ, Trang Sĩ Dương vì ngăn chặn miệng lưỡi của người khác cho nên mới ra tay độc ác. Điều này càng làm cho Hàn Nhạn cảm thấy khó hiểu, nếu đây là sự thật vậy thì thân thế của nàng đã là một bí ẩn rồi. Với lại, người kia... cũng không phải là vai phụ.

Trên điện Kim Loan, Hoàng Thượng nghe các việc trình tấu của triều thần, bàn bạc xong đại sự, rồi nói: “Nếu không còn việc gì khác. Thì hôm nay tới đây thôi. Bãi triều.”

Thì nhìn thấy một thanh niên tuấn mỹ mặc quan phục màu đỏ thêu con mã xà màu trắng bước lên một bước, trầm giọng nói: “Vi thần có một chuyện thỉnh Hoàng Thượng chấp thuận.”

Hoàng Thượng im lặng một lát, theo dõi chàng nói: “Huyền Thanh Vương có chuyện gì?”

Phó Vân Tịch khẽ nở nụ cười, ánh mắt đảo qua chỗ Trang Sĩ Dương đang đứng: “Vi thần muốn cầu hôn Tứ tiểu thư của Trang đại nhân.”

Vệ Như Phong nghe thấy vậy thì thân thể đột nhiên cứng đờ, oán hận trừng mắt nhìn Phó Vân Tịch. Không đợi Trang Sĩ Dương mở miệng thì giọng đã đầy trào phúng nói: “Vương gia có điều không biết. Trang tứ tiểu thư đã từng nói qua, kiếp này chỉ gã ột người chỉ có một mình nàng ta, không nạp trắc phi, không cưới tiểu thiếp, không thu thông phòng. Vương gia địa vị cao quý, là người của Hoàng Tộc, nên từ bỏ chuyện này sớm đi.”

Vệ Như Phong thấy với quyền thế của Phó Vân Tịch, cả đời này nếu chỉ có một nữ nhân là Hàn Nhạn thì sẽ không có khả năng. Không chỉ có Hoàng Thượng không đồng ý, mà cả Thái Hậu cũng sẽ không đồng ý. Con cháu Hoàng Thất, khai chi tán diệp là trách nhiệm chủ yếu. Phó Vân Tịch muốn lấy Trang Hàn Nhạn là chuyện không có khả năng.

Trang Sĩ Dương có chút khản trương liếc nhìn Vệ Tĩnh. Một bên là Vệ Vương, bây giờ Phó Vân Tịch lại đứng trước mặt cả triều đều xuất việc hôn sự. Nếu như thành, chẳng phải là ông sẽ khó ăn nói với Vệ Vương sau, nhưng mà Huyền Thanh Vương ông cũng không trêu chọc nổi, cho nên mới cười gượng nói: “Thân phận của Vương gia đầy tôn quý. Sợ là tiểu nữ không trèo cao nổi.”

Thất Hoàng Tử ung dung thản nhiên nhìn mọi chuyện trước mắt, nhìn thấy Phó Vân Tịch chậm chậm không chịu nói, cho nên cũng cười nói: “Nếu như Vương thúc muốn cưới Vương phi, thì Phụ Hoàng có thể truyền lệnh xuống, thay người tuyển chọn một nữ tử tài đức vẹn toàn, tài mạo song toàn làm Vương phi... Hà tất phải...” Lời nói của hắn còn chưa dứt thì ý trong câu cũng đã hiểu rõ.

Phó Vân Tịch cười như không cười nhìn Hoàng Thượng: “Hoàng Thượng vẫn luôn quan tâm chuyện vi thần cưới phi. Hôm nay vi thần đã quyết định, cũng chính là muốn khai chi tán diệp.”

Hoàng Thượng vừa nghe thì đã hiểu rõ ý tứ trong lời nói của chàng. Phó Vân Tịch đã nói qua, sang nay chàng sẽ cùng xuất chinh đến Tây Nhung. Đây ý nói, nếu không lấy được Trang Hàn Nhạn thì ngày sau không cần phải lo lắng, vì chàng sẽ không dễ dàng gì mà hồi Kinh. Hoàng Thượng có chút tức giận tròn mắt nhìn chàng.

Phó Vân Tịch thản nhiên nói: “Cưới một mình nàng thì cưới. Hôm nay bốn vương xin thề trước mặt Thánh Thượng, kiếp này chỉ cưới một mình Trang tứ tiểu thư, không nạp trắc phi, không cưới tiểu thiếp, không thu thông phòng, không bao giờ hai lòng.”

Vệ Như Phong không ngờ được là Phó Vân Tịch dám làm vậy, há to miệng mà nhìn chàng, trên đời làm sao lại có nam tử như vậy. Sau đó lại nảy sinh ra một sự phần nộ khác thường. Sở dĩ Hàn Nhạn dám nói ra những lời nói gả như vậy, có phải là sớm đã đón được Phó Vân Tịch sẽ làm vậy không? Nhất thời hắn cảm thấy mình có cảm giác bị người khác lừa gạt, sinh lòng tức giận, lần này đối với Phó Vân Tịch và Trang Hàn Nhạn cảm hận không thôi.

Những vị đại thần khác trong triều nghe vậy đều nhin không được mà lắc đầu thở dài. Phó Vân Tịch tao nhã, dĩ nhiên là sẽ chọn một trong vạn người. Trong phủ mình cũng có nữ nhi, Phó Vân Tịch là con rể tốt nhất. Bây giờ lại nói chỉ cưới một mình Trang Hàn Nhạn, xem ra nữ nhi trong phủ của mình sẽ rất thương tâm đây.

Bóng dáng Phó Vân Tịch cao lớn, vững chãi, thon dài giống như một thanh đao chưa rút ra khỏi vỏ. Thẳng tắp, kiên định, tóc dài như mực chỉ được quấn đơn giản bởi một cây trâm bằng bạch ngọc, điều này lại càng làm cho chàng thêm phần thanh tao. Dung mạo của chàng đầy tuấn mỹ, mi dài nghiêng theo phần tóc mai, mắt phượng đen và sắc trong thâm thúy vô cùng, nhẹ nhàng giương lên đôi môi mỏng, dường như đang cười đầy trào phúng, cười nhạo những người không thể nào tin. Toàn thân quan phục màu đỏ bạc, cộng thêm con măng xà màu trắng càng làm cho chàng nổi lên phong thái đầy khí phách. Đảo qua người Phó Vân Tịch đều là sự lạnh lùng hờ hững, đúng là người rất sắc sảo.

“Bốn vương lấy cả Huyền Thanh Vương phủ ra làm sính lễ, cầu hôn Tứ tiểu thư làm phi!” Lời nói thanh đậm, mang theo cảm giác lạnh lẽo, giống như là một cục thạch lớn ném vào hồ sâu bình tĩnh, thoáng cái vẩn vơ cả triều yên lặng như tờ!

66. Chương 67: Câu Đố Về Thân Thế

Editor: Nhok Tinh Nghịch

Hoàng thượng hí mắt: “Chuẩn!”

Lời này vừa nói ra, mọi người trợn mắt há hốc miệng. Cho tới bây giờ chưa từng có chuyện thần tử cầu hôn ngay trước mặt Hoàng thượng trên điện Kim Loan, mà người đồng ý hôn sự này lại là Hoàng thượng. Mà người đó lại còn là Huyền Thanh vương không tranh sự đời, tình như tay chân với Hoàng thượng.

Phó Vân Tịch phất vạt áo, khom người quỳ xuống: “Đa tạ Hoàng thượng.”

Trong ánh mắt kia rõ ràng là ý đe dọa. Hoàng thượng thầm thở dài: “Vậy cứ quyết định việc hôn sự trước. Nhưng trẫm nghe nói tứ tiểu thư nhà họ Trang còn chưa cập kê, vì vậy sau lễ cập kê sang năm mới có thể thành hôn.” Dừng một chút, nói tiếp: “Trẫm thấy ngày mùng tám đầu tháng là ngày tốt, vậy định ngày đó hứa hôn đi.”

Phó Vân Tịch khê nhướn lông mày, trong mắt thoáng hiện ý cười. Xem ra Hoàng thượng cũng không phải không biết gì về chuyện này. Hắn nói: “Tất cả nghe theo sự sắp xếp của Hoàng thượng.”

Vệ Như Phong và Trang Sĩ Dương tức đến gờ chân. Trang Sĩ Dương bực vì chuyện hôn sự của con gái mình mà lại hoàn toàn không inh nhúng tay vào. Chỉ mấy câu nói của hai huynh đệ đã sắp xếp xong. Mặt mũi của ông phải để đâu đây? Vệ Như Phong cũng không cam lòng. Vốn Hoàng thượng tứ hôn cho hắn và thiên kim Hữu thừa tướng đã khiến hắn vô cùng không vui. Hôm nay lại chỉ hôn Hàn Nhạn cho Phó Vân Tịch. Đây chẳng phải là gậy đánh uyên ương thì là gì? Lúc này, trong mắt hắn vị quân chủ tài đức sáng suốt tôn quý biến thành hôn quân cậy thế hiếp người, tội ác tày trời.

Thất hoàng tử rũ mắt xuống, dường như đang suy tư gì đó, một lát sau, hắn nâng tay áo, chấp tay với Phó Vân Tịch: “Chúc mừng vương thúc nạp được vương phi hiền lương thực đức.”

Những quan viên khác rồi rít bắt chước, muồn chúc mừng Phó Vân Tịch. Chỉ có phụ tử Vệ vương và Trang Sĩ Dương là có vẻ mặt khác, quả là cực kỳ cứng đờ.

Hàn Nhạn đang thêu trong phòng. Gần đây tay nghề thêu thùa của nàng càng ngày càng kém, bị kim đâm vào tay mấy lần, tâm trạng cũng không thể bình tĩnh. Nếu có người nào chọn trúng nàng mà thấy chất lượng thêu lộn xộn này của nàng sợ là sẽ không nói hai lời mà hủy hôn. Nàng nghĩ đi nghĩ lại rồi cười rộ lên. Thôi, mình đã lập lời thề như thế, đời này kiếp này muốn lập gia đình cũng không phải chuyện dễ, chất lượng thêu có thể nào cũng không quan trọng.

Cấp Lam vội vàng vàng đi vào: “Tiểu thư, Huyền Thanh vương nói muốn lấy người làm vợ ngay trước mặt bá quan văn võ.”

“Không lấy chồng!” Nàng trả lời mạnh mẽ, không có một chút do dự nào. Hàn Nhạn liếc mắt, tiếp tục thêu hoa. Chẳng lẽ Phó Vân Tịch cho là thật? Chơi cũng quá giới hạn rồi.

Lại thấy Cấp Lam rụt cổ: “Nhưng...Nhưng Hoàng thượng đã chuẩn rồi.”

“Lạch cạch”, khung thêu trong tay rơi xuống, Hàn Nhạn quay đầu sang, cười gượng: “Muội nói cái gì?”

“Hoàng thượng đã đáp ứng thỉnh cầu của Huyền Thanh vương, nói là mừng tám tháng sau sẽ định việc hôn sự của người và Vương gia.”

Là thật! Hàn Nhạn đứng lên rồi lại ngồi ngay xuống, chỉ cảm thấy đầu ong ong, bất giác nhéo mu bàn tay mình, xác định mình không phải đang mơ.

“Làm sao có thể...” Nàng lẩm bẩm. Phó Vân Tịch kia hành động quá nhanh. Lại cứ định hôn sự như thế. Tác phong cường thế bá đạo thật khiến người ta không dám khen ngợi. Quan trọng nhất là hai người bọn họ còn chưa tới bước nói chuyện cưới xin, nhiều nhất chỉ coi nhau là bằng hữu mà thôi. Rốt cuộc là hấn nghĩ gì?

Bộ dáng Cấp Lam cũng vừa vui sướng vừa lo lắng: “Tiểu thư, Huyền Thanh vương này chúng ta đã gặp tại cung yến. Thật sự là tốt hơn Vệ thể tử bỏ đi kia nhiều, mà lại oai phong nghiêm nghị, không cần bị bề trên trong phủ nhìn bằng con mắt khinh bỉ. Nhưng...” Nàng hơi nghi ngờ: “Tiểu thư quen Huyền Thanh vương này khi nào vậy?”

Không chỉ có Cấp Lam nghi ngờ mà Hàn Nhạn cũng rất khó hiểu. Nàng nhớ lần đầu tiên gặp Phó Vân Tịch thì hấn hơi đề phòng mình, sau lại rất quen thuộc, dường như đã biết nhau từ rất lâu trước kia, rồi lại cố ý duy trì một khoảng cách, không quá nhiệt tình. Mỗi khi mình rơi vào cảnh khốn cùng thì hấn có thể tới giải vây ngay lập tức. Dường như đã quen với thái độ khi nóng khi lạnh này nên Hàn Nhạn quả thực không thể tin được.

Lúc trước nghe hấn nói thế, tuy trong lòng vô cùng kinh ngạc nhưng cũng không cho là thật, chỉ cho đó là cách hấn trêu chọc mình. Hôn nay mình lại lập lời thề như thế, truyền đi khắp phố lớn ngõ nhỏ trong kinh thành. Vậy mà vào lúc này hấn lại quyết định cưới mình...Người này thật khiến người ta đoán không ra.

Cấp Lam nhìn sắc mặt của Hàn Nhạn: “Tiểu thư không thích Huyền Thanh vương? Nhưng vương gia là số một số hai trong kinh thành...”

Còn chưa dứt lời thì Hàn Nhạn nhìn nàng một cái, lắc đầu đầy bất đắc dĩ: “Đừng nói có thích hay không. Hoàng thượng đã chuẩn là chuyện chính xác. Lần này không lấy cũng phải gả.”

Trong lòng nàng hơi buồn bã mất mát. Chuyện chung thân của mình mà đã quyết định như thế, dường như cực kỳ qua loa nhưng không có sự mong đợi và e lệ khi gả cho Vệ Như Phong ở kiếp trước.

Một ly rượu độc cuối cùng kia đã khiến nàng mất đi rất nhiều thứ.

Thù Hồng đi vào: “Tiểu thư, chuyện bên kia đã sắp xếp xong rồi.”

Hàn Nhạn đứng dậy, dáng vẻ như một khắc cũng không đợi được: “Bây giờ chúng ta cùng ra phủ.”

Rốt cuộc năm đó vào ngày mình ra đời đã xảy ra chuyện gì? Cuối cùng thì cũng có thể rõ ràng chân tướng rồi.

Nha hoàn còn sống duy nhất tên là A Bích. Năm đó bà là một trong những nha hoàn hồi môn của mẫu thân Vương thị của Hàn Nhạn, tay nghề thêu thùa rất khéo. Vương thị đối xử với mọi người rất ôn hòa, chung đụng vui vẻ hòa thuận với những nha hoàn của mình. Nhưng người tên A Bích này bị trục xuất ra

khỏi phủ vào ngày nàng ra đời. Thật đáng tiếc cho sự trung thành và tận tâm của bà. Thậm chí bà không thể liếc mắt nhìn tiểu thư vừa ra đời lấy một cái.

Hàn Nhạn ngồi xe ngựa, im lặng không nói gì suốt chặng đường, trong lòng vô cùng kích động rồi lại duy trì lý trí để mình tỉnh táo. Không thể quá xúc động, nếu không sẽ mất đi sức phán đoán. Hôm nay nhất định nàng phải khiến mình trở thành người ngoài cuộc mà xem xét mỗi câu nói của A Bích. Cho dù bà là nha hoàn thiếp thân của mẫu thân, cho dù Hàn Nhạn tin trong chuyện này có điều bí ẩn. Nhưng với Hàn Nhạn mà nói thì A Bích chỉ là người xa lạ. Người thân cận còn không thể dựa vào, với người xa lạ, đặt quá nhiều tín nhiệm là trí mạng.

Đường Thành Bắc có nhiều đá vụn và bụi cây, vô cùng gập ghềnh, xe ngựa cực kỳ xóc nảy. Đi khoảng nửa canh giờ thì có một thôn nhỏ xơ xác hiện ra trước mắt. Cấp Lam đỡ Hàn Nhạn xuống xe, Thù Hồng dẫn đường phía trước, phu xe chờ ở bên ngoài. Chỉ thấy Thù Hồng đi tới một căn nhà cuối con đường, gõ cửa.

Từ mặt ngoài đơn giản mà nhìn thì đó là một căn nhà trông cực kỳ tiêu điều, chỉ do gạch vuông chồng lên mà thành, nóc nhà làm bằng cỏ tranh lưa thưa, hàng rào có vẻ đã lâu không được sửa chữa. Trong lòng Hàn Nhạn khẽ động, A Bích này hình như sống hết sức vất vả.

Một lúc lâu sau cánh cửa kia mới từ từ mở ra. Một phụ nhân già nua lưng còng, cẩn thận đánh giá các nàng bằng đồng tử vẫn đục hơi khép.

Cấp Lam nở nụ cười với phụ nhân kia: “Thưa bà, chúng con tìm người có việc.”

Phụ nhân già kia liếc nhìn các nàng bằng ánh mắt hơi đề phòng, do dự rất lâu mới mở cửa để các nàng vào.

Trong nhà càng cũ nát hơn ngoài nhà, khắp nơi là vết ố của thời gian, tường đổ đã lâu không được sửa, gió thổi vào từ bên ngoài, có vẻ không cách nào che lại được cái lạnh. Cái bàn thiếu một chân, trên đặt một cái tô sứ mẻ, bên trong có một lớp bụi, dường như rất ít được dùng.

Mùa đông lạnh lẽo mà trong phòng không đốt lửa, trên giường chỉ có một cái chăn đơn bạc. Đây là cụ già sống một mình. Hàn Nhạn tới bên cạnh giường, trong giỏ xách có thứ gì đó hấp dẫn tầm nhìn của nàng. Nàng cầm lên nhìn thì thấy đó là từng chiếc khăn được thêu rất tinh xảo đẹp đẽ. Hình thêu tinh xảo, màu sắc tươi đẹp, các con vật trông rất sống động, thật sự là xảo thuật thiên công*.

*Xảo thuật thiên công: Ý nói những công việc cực kỳ khéo léo tinh xảo đến mức độ tuyệt hảo sánh với trời. Xuất xứ của nó bắt nguồn từ Tam Quốc Chí.

Thời Tam Quốc, con gái của huyện lệnh Thượng Sái là Chân Thị có nhan sắc đẹp như tiên, khi còn nhỏ có thầy tướng nói nàng sau này có tướng đại phú quý. Về sau công tử thứ hai của Viên Thiệu là Viên Hy yêu nhan sắc nàng cưới làm vợ. Nhưng ít lâu sau Viên Thiệu bị Tào Tháo đánh bại ở trận Quan Độ. Viên Hy bị Tào giết chết, bấy giờ vợ Thiệu và Chân cô nương ở trong Nghiệp thành. Khi Tào Phi chiếm được Nghiệp thành, vào Viên phủ thấy nhan sắc quá đẹp đem lòng mến yêu sai binh lính giữ chặt phủ, sau đó đem về cưới làm vợ.

Phi vô cùng sủng ái Chân thị, nàng muốn sao được vậy. Về sau Phi phế Hiến Đế, lên làm vua rồi lập Chân thị làm hoàng hậu. Lúc đó Chân thị đã gần bốn mươi. Để khiến mình không bị Phi chán, Chân thị bỏ rất nhiều công phu vào việc trang điểm làm đẹp. Tương truyền trong cung cấm của Chân thị có nuôi một con rắn xanh rất đẹp miệng ngậm châu. Cứ mỗi lần hoàng hậu trang điểm buộc tóc là nó ở bên cạnh uốn mình xếp thành hình những kiểu búi tóc khác nhau, hoàng hậu cứ theo vậy mà kết tóc nên mỗi hôm đều có một kiểu tóc khác lạ đẹp đẽ vô cùng, khiến Phi yêu mến mãi không biết chán. Những kiểu tóc hoàng hậu biến hóa khôn lường ai nhìn cũng phải trầm trồ thán phục và được ví như có trời làm tóc cho. Từ đó thành ngữ xảo thuật thiên công ra đời để chỉ những điều tuyệt diệu phi phạm giống như những vấn đề nghệ thuật thâm sâu khéo léo.

Hàn Nhạn xoay người, nhìn bà lão, nói: “Thưa bà, người có biết một người tên là A Bích cô nương không?”

Phụ nhân kia nghe thấy lời của Hàn Nhạn thì người run lên, từ từ ngẩng đầu lên, sắc mặt trở nên trắng bệch.

Thấy bà có bộ dáng này, Hàn Nhạn cười nói: “Con tới tìm bà ấy là bởi vì một chút chuyện xưa.”

Cấp Lam thấy bà lão không trả lời thì đi tới phía trước Hàn Nhạn, trách móc: “Ta biết bà chính là A Bích. Vị này là nữ nhi của phu nhân, tiểu tiểu thư.”

Bà lão lấy làm kinh hãi, ngẩng phắt đầu lên, quan sát Hàn Nhạn cẩn thận một chút, bỗng quỳ xuống. Hàn Nhạn đang định đưa tay đỡ thì thấy bà “a a” không ngừng, hay cánh tay gầy đét quơ lung tung.

Hàn Nhạn sững sốt, vội vàng nhìn miệng của bà, thấy trong cái miệng mở lớn không có gì cả. Thì ra là bị người cắt tận cuống lưỡi. Bà là người câm!

Thù Hồng và Cấp Lam hiển nhiên không ngờ tới chuyện này. Hàn Nhạn ngồi xổm xuống, đỡ bà lão lên: “A Bích?”

Bà lão kia gật đầu lia lịa.

Hàn Nhạn chỉ cảm thấy xót xa. Mẹ ruột mình - Vương thị tuy mấy năm đó sống không tốt, thường xuyên bị Mị di nương ăn hiếp nhưng Trang Sĩ Dương vì thể diện nên không để bọn họ sống quá khó khăn. Ăn mặc chi tiêu tuy kém một chút nhưng cũng vui vẻ. Nếu mẫu thân như những quý phu nhân kia, dung mạo chắc cũng không quá tầm thường. Đây là nha hoàn thiếp thân của mẫu thân, chắc hẳn tuổi không chênh bao nhiêu với người, nhìn qua tầm khoảng bảy tám mươi tuổi.

Chắc là cuộc sống của bà cực kỳ khó khăn.

Hàn Nhạn suy nghĩ một chút rồi nói: “Nếu bà đã không thể nói chuyện thì chỉ cần ra dấu là được. Để Cấp Lam nói ý tứ, nếu là đúng thì bà gật đầu, nếu là sai thì lắc đầu.”

Bà lão kia gật đầu ngay.

Hàn Nhạn nói: “Là ai cắt lưỡi của bà?”

Cấp Lam và Thù Hồng ngăn ra. Vốn tưởng rằng câu hỏi đầu tiên của Hàn Nhạn là hỏi về chuyện thân thể của mình, không ngờ nàng lại hỏi chuyện lưỡi của A Bích.

A Bích vừa nghe thì nước mắt dâng lên, dùng hai tay vẽ một chút, dường như là dáng dấp của một người cao cao tại thượng. Cấp Lam nói: “Lão gia?”

A Bích gật đầu.

Hàn Nhạn hỏi: “Sao ông ta lại cắt lưỡi bà?”

A Bích lại vươn tay, ra vẻ muốn lấy cây trâm trên đầu Hàn Nhạn. Cấp Lam liếc nhìn nàng, nói: “Bà cầm cây trâm của phu nhân?”

A Bích lập tức gật đầu.

Hàn Nhạn trầm giọng nói: “Vậy rốt cuộc nguyên nhân chính là gì?”

A Bích bỗng nhìn Hàn Nhạn, trong đồng tử tràn đầy kinh ngạc.

Hàn Nhạn nói: “Chỉ cầm một cây trâm thì chắc chắn không đến mức bị phạt nặng như thế này. Lão gia sợ bà ra ngoài nói lỡ điều gì đó. Lúc ấy chắc chắn mẫu hân cầu tình cho bà trước mặt lão gia, nếu không thì bà không chỉ mất lưỡi, sợ là cả mạng cũng không còn.” Thần sắc nàng bình tĩnh, dường như nhìn thấu tất cả: “Nguyên nhân chính khiến lão gia định giết người diệt khẩu là gì? Rốt cuộc đêm con sinh ra đã xảy ra chuyện gì?”

A Bích giật mình, lâu sau mới bỗng liều mạng đập đầu với Hàn Nhạn. Thân thể bà cực kỳ già nua, chỉ chốc lát sau trên mặt đất đã có vài đóa hoa máu.

Nhưng Hàn Nhạn lại coi như không thấy, hờ hững nói: “Bà không muốn nói, đơn giản là đang kiêng dè gì đó. Năm đó mẹ con với bà tình như tỷ muội mới không ngại đắc tội với lão gia mà cầu xin tha thứ, để lại một mạng. Vậy mà bảo bà làm chút chuyện vì bà ấy mà cũng không được ư?”

Thấy thần sắc A Bích bất định, Hàn Nhạn nói tiếp: “Nay cơ thiếp trong phủ đã tâm trần trệ, sợ là bà không biết, sau khi sinh con thì mẹ đã sinh thêm một đệ đệ. Nó là trái tim của mẹ con nhưng nay cơ thiếp trong phủ lại muốn sát hại ấu đệ của con. Tiếc rằng từ trước tới nay phụ thân luôn lạnh nhạt với con nên mới

liên lụy tới bào đệ của con, cho nên mới mặc kệ không quan tâm. Mà con thì chỉ muốn biết nguyên nhân phụ thân đối xử với con như vậy,” Nàng nhìn A Bích, ánh mắt vô cùng sắc bén, thông thả nói từng chữ từng chữ: “Có phải bởi vì con không phải là nữ nhi ruột thịt của lão gia không?”

A Bích mở lớn mắt, thân thể xụi lơ trên đất.

Hàn Nhạn cũng không vội vã. Đợi bà từ từ phục hồi tinh thần lại mới vươn tay ra, ra dấu một cách nặng nề với Cấp Lam.

Thì ra là lúc Vương thị còn trẻ có một nam tử thanh mai trúc mã thật. Vị nam tử này chính là Đông Hầu vương có tổ tông từng có tiếng tăm lẫy lừng.

Đông Hầu vương là thế gia có tước vương, lão Đông Hầu vương từng có tình cảm khá sâu với tiên hoàng, cũng là một nhân vật truyền kỳ. Ông yêu nước yêu dân, một đời trung thành chính nghĩa.

Nhưng tính tình của con trai của lão Đông Hầu vương, Đông Hầu vương lại khác một trời một vực với ông. Điểm khác của Đông Hầu vương với cha là ông là chủ nhân cực kỳ kiêu ngạo gan lớn, lúc dẫn binh đánh giặc đã từng đơn độc một mình xâm nhập vào doanh trại của quân địch, nửa đêm xách đầu chủ soái phía bên kia ra khỏi thành. Ông cũng từng được đồn là thiên hạ vô địch, vô cùng kiêu ngạo, lại thường lưu luyến nơi thanh lâu vũ quán, thậm chí còn quá đáng tới mức nửa đêm chạy tới ngự thiện phòng trong hoàng cung để trộm rượu uống.

Lúc đó tiên hoàng còn sống, bởi vì mối liên quan với lão Đông Hầu vương nên mở một con mắt nhắm một con mắt với hành vi hoang đường này của ông. Thậm chí trong lòng còn vô cùng thích nghi tử của bạn tốt này.

Sau này Đông Hầu vương này cũng cưới vợ nhưng không phải Vương thị. Từ nhỏ Vương thị đã si mê lưu luyến con ngựa bất kham này, nghe tin này thì bị bệnh không dậy nổi.

Hàn Nhạn cực ít nghe có ai đó nhắc tới vị Đông Hầu vương này. Vì đây là một điều cấm kỵ. Mà nguyên nhân là cả nhà Đông Hầu vương đã bị diệt.

Trong đêm mưa tiết thanh minh, dân chúng trong thành nghe có tiếng người kêu thảm và tiếng vũ khí va chạm, cũng không dám ra cửa. Sáng sớm ngày hôm sau, phủ Đông Hầu chìm trong biển lửa, mà cả nhà Đông Hầu vương bị treo xác trên cổng thành.

Không thể tưởng tượng được cảnh tượng thê thảm khi đó, người già, trẻ con, nữ nhân, nam nhân, hễ là gia quyến của phủ Đông Hầu thì toàn bộ bị thương bạc móc qua ngực, treo trên cổng thành.

Tiên đế phái người truy xét nhưng không tìm được chút manh mối nào. Có người nói là bởi vì thường ngày Đông Hầu vương có hành vi phóng đảng, kết không ít thù nên mới khiến cả nhà bị trả thù, cả nhà chết thảm. Chỉ có điều lão Đông Hầu vương cả đời trung quân ái quốc tới khi lớn tuổi lại rơi vào kết cục như thế, thật sự khiến người ta thổn thức.

Tiên đế vì chuyện này mà bệnh nặng một trận, sau đó thì băng hà, đồng thời hạ khẩu dụ giữ kín chuyện này trong cả nước, không cho dân chúng bàn tán. Chắc là ông cảm thấy Đông Hầu vương chết quá thê thảm, phải dùng thủ đoạn hết sức mạnh mẽ này để áp chế miệng lưỡi người đời.

Mà Vương thị, sau khi Đông Hầu vương chết không lâu thì gả cho Trang Sĩ Dương.

Trong lòng Vương thị không có Trang Sĩ Dương nhưng bà lại vội vàng xuất giá sau khi Đông Hầu vương chết, tựa như chờ không kịp nữa. Thậm chí bà còn bất chấp sự phản đối của phụ mẫu. Lúc còn trẻ Vương thị cũng là một đại mỹ nhân yếu điệu, gia thế cũng coi như là giàu có. Lúc đó Trang Sĩ Dương chẳng qua chỉ là một quan nhỏ, có chuyện tốt như miếng bánh nướng từ trên trời rơi xuống, dĩ nhiên là cầu còn không được.

Nhưng sau khi thành thân, Trang Sĩ Dương không còn nhiệt tình như trước, đối xử với Vương thị không lạnh không nhạt. Mà trong mắt Vương thị thì dường như từ trước tới nay không hề có Trang Sĩ Dương. Hai người bằng mặt mà không bằng lòng.

Nhưng không lâu sau thì tin tức Vương thị có thai truyền ra.

Lúc ấy từ trên xuống dưới Trang phủ đồn rằng Vương thị căn bản không hề viên phòng với lão gia, chắc hẳn đứa bé kia không phải là của lão gia. Sở dĩ Vương thị vội vàng gả cho cũng là bởi vì không giấu được bụng nữa.

Ai là phụ thân của hài tử đây?

A Bích chỉ biết sau khi Đông Hầu vương chết, ngày nào Vương thị cũng cầm cái vòng ngọc Đông Hầu vương tặng bà khi còn nhỏ mà khóc lóc, nét mặt vô cùng bi thương.

Vương thị luôn có ý chí vững vàng, nếu người yêu chết thảm, tự nhiên cũng một lòng đi theo, bích lạc hoàng tuyền vĩnh viễn không xa rời nhau.

Nhưng bà lại vội vàng gả cho viên quan nhỏ, sau đó không lâu thì có con.

Hôn sự này là một chuyện vô cùng không bình thường.

Hàn Nhạn nhìn bà: “Bà nói con là nữ nhi của Đông Hầu vương?”

Ra dấu hết đoạn chuyện cũ này, A Bích đã lệ rơi đầy mặt, ngẩng đầu thì thấy vẻ mặt Hàn Nhạn không hề gợn sóng tựa như đang nghe chuyện xưa hư cấu. Bà không khỏi lặng đi một chút.

Hàn Nhạn từ từ nhắc lại: “Nữ nhi của Đông Hầu vương?”

A Bích vội vàng gạt đầu.

Hàn Nhạn bật cười nhưng lại siết chặt hai nắm đấm.

Đông Hầu vương phủ bị diệt môn, một nữ tử khuê các chưa lập gia đình có thai, đứa bé mồ côi của vương tước, câu đó thân thể.

Nàng đứng dậy: “A Bích, mấy năm gần đây bà rất vất vả nhỉ?”

A Bích ngẩn ngơ, gạt đầu.

Hàn Nhạn nhìn cảnh tượng cũ nát xung quanh, cười nói: “Bà rơi vào tình cảnh ngày hôm nay là vì phụ thân ư?”

A Bích chỉ nhìn nàng, không nói lời nào.

Hàn Nhạn ngồi xổm xuống, nhìn thẳng vào ánh mắt của bà: “Bà nói con nên tin hay không?”

A Bích chỉ cảm thấy bị đôi mắt trong veo của Hàn Nhạn nhìn chằm chằm thì như bị nhìn thấu, không khỏi vội vàng cúi đầu xuống, lại nghe thấy giọng nói trong trẻo của Hàn Nhạn vang lên bên tai: “Cấp Lam, cho A Bích một túi bạc.” Thấy A Bích nhìn mình chằm chằm, nàng cười dịu dàng: “Nếu mẫu thân còn sống, thấy bộ dáng bà như vậy, không biết sẽ đau lòng thế nào.”

Tay A Bích run lên.

“Bà biết không, có đôi khi chân tướng có thể giải quyết rất nhiều chuyện.” Hàn Nhạn ngồi thẳng lên, nhìn bà lão từ trên cao, nói: “Hàng bà thêu rất đẹp. Năm đó mẫu thân nhìn trúng tay nghề thêu thùa của bà nên mới có thể dẫn bà đi cùng.”

A Bích chỉ cảm thấy như có gió lạnh thổi qua lưng, kinh ngạc mà nhìn Hàn Nhạn. Tiểu cô nương mười ba tuổi này khiến bà cảm thấy sâu không lường được. Đôi mắt trong veo khiến bà đứng ngồi không yên. Tiểu tiểu thư...Không hề giống phụ nhân chút nào. Phụ nhân dịu dàng mà kiên định, lại chỉ nhìn người ta bằng ánh mắt dịu dàng. Nhưng tiểu cô nương trước mặt này dùng ánh mắt như nhìn đồ vật, nhạy cảm, đánh giá kỹ, tìm tòi nghiên cứu và nhìn thấu tất cả lừa dối.

Hàn Nhạn bước tới cửa, giả vờ phải đi, xoay đầu lại nói với A Bích vẫn quỳ trên đất: “Giấu giếm chính là phản bội. A Bích,” Nàng nói: “Đã lâu rồi, rất nhiều chuyện sợ rằng bà đã quên, cho bà mấy ngày để nhớ lại. Mấy ngày nữa con lại tới. Mong rằng đến lúc đó bà có thể có ý kiến khác.”

Khóe môi nàng nhếch lên, giọng điệu sắc bén đâm vào tận xương: “Con biết bà đang sợ cái gì. Nếu bà có thể thẳng thắn, con bảo đảm, vĩnh viễn không để bà sống cuộc sống như chó nhà có tang này.”

67. Chương 68: Thế Lực Sau Lưng

Editor: Nhok Tinh Nghịch

Lúc Hàn Nhạn trở lại Trang phủ, vừa vào cửa thì thấy hai tỷ muội Chu thị đang ngồi uống trà ở chính sảnh, thấy nàng về, đại Chu thị cười chào hỏi: “Chúc mừng Nhạn Nhi nhé.”

Hàn Nhạn hờ hững gật đầu với hai người. Động tác đơn giản này được nàng làm rất thông thả. Nàng ngẩng đầu lên, ánh mắt kiêu căng khiến Chu thị thấy cực kỳ ngứa mắt.

Cấp Lam bắt chước, vội vàng đỡ lấy nàng, miệng nói không ngừng: “Tiểu thư, đi chậm thôi. Nếu ngã bị thương Vương gia sẽ trách tội chúng nô tỳ không chăm sóc tốt cho tiểu thư.”

Thù Hồng cũng nói: “Lắm miệng cái gì? Tiểu thư là Vương phi tương lai, cần gì muội phải lăm lè?”

Một tướng một họa khiến sắc mặt Chu thị khó coi muốn chết. Đang lúc đó thì Trang Ngữ Sơn tựa sát vào Trang Sĩ Dương đi tới.

Hàn Nhạn mỉm cười với ông: “Phụ thân, Ngữ Sơn tỷ tỷ.”

Trang Sĩ Dương vừa thấy nàng, trong lòng tự nhiên tức giận không thôi. Chuyện sáng nay khiến ông mất hết mặt mũi trước mặt quần thần. Tuy ai cũng tới chúc mừng nhưng ai cũng biết ông không thích nữ nhi này. Đã vậy nữ nhi còn cố tính gả cho Huyền Thanh vương. Huyền Thanh vương quyền thế ngập trời, chẳng phải là sau này gặp Hàn Nhạn còn phải hành lễ sao? Nghĩ tới đây ông càng tức hơn.

Trong lòng Trang Ngữ Sơn hận đến mức muốn nghiền răng nghiền lợi. Vốn tưởng rằng rốt cuộc mình có thể nở mày nở mặt trong chuyện Thế tử, Trang Hàn Nhạn chỉ có thể trở thành một đồ phụ không ai cần. Vậy mà hôm nay lại truyền ra tin Huyền Thanh vương muốn cưới nàng ta làm Vương phi. Chưa kể đến Huyền Thanh vương phủ là tôn quý lộng lẫy cỡ nào, chỉ riêng Huyền Thanh vương đã là người tình trong mộng của biết bao nhiêu nữ tử khuê các. Nhưng Trang Hàn Nhạn - một người không tài không mạo, cũng không được cưng chiều mà lại có mạng tốt như thế!

Nàng ta cười nói: “Nghe nói chuyện đ L q đ Vương gia và tứ muội, ta ở đây nói một tiếng chúc mừng với tứ muội nhé.” Nàng ta nhìn Hàn Nhạn: “Nhưng nếu đã thành Vương phi thì tứ muội đừng lộ diện làm mất mặt như thế. Nếu thể diện của Vương gia bị làm nhục sợ là bên ngoài sẽ đồn Trang phủ không đúng.”

Trang Sĩ Dương vừa nghe thì phát cáu: “Thân là nữ nhi thì phải ở lại trong phủ, chạy loạn khắp nơi làm gì? Hừ, đừng cho là mình báms được càn à có thể vô pháp vô thiên!”

Lời nói khắc nghiệt như vậy, đối lại là bất kỳ ai thì có ai có thể đối xử với nữ nhi ruột thịt của mình như vậy sao? Hàn Nhạn cúi đầu, bờ môi nhếch lên, cười mỉa mai. Phải chăng là vì trong người mình không chảy dòng máu của ông ta?

Nàng nói: “Phụ thân có điều không biết, Huyền Thanh vương cầu hôn cũng là thêm vẻ vang cho Trang phủ. Đáng tiếc là từ khi mẫu thân Hàn Nhạn qua đời thì không có được một thứ đồ trang sức gì,” Vốn nàng ăn mặc cực kỳ mộc mạc quả thực là khác nhau một trời một vực với Trang Ngữ Sơn ăn mặc phú quý xinh đẹp. Thấy sắc mặt Trang Sĩ Dương hơi xấu hổ, nàng lại nói: “Cho nên Hàn Nhạn đi ra ngoài mua thêm chút quần áo đồ trang sức để tránh sau này Huyền Thanh vương trách tội. Đây mới thực sự là mất thể diện của Trang phủ.”

Không có Vương phi nào qua cửa mà lại mộc mạc như thế. Nếu truyền ra, Huyền Thanh vương có thể gây bất lợi cho Trang phủ trong cơn tức giận không? Lúc này Trang Sĩ Dương mới ho nhẹ hai tiếng: “Vây con cứ mua thêm chút đồ trang sức đi.”

Trang Ngữ Sơn thấy chua chua: “Tứ muội cần gì phải làm vậy. Sau này thành Vương phi dĩ nhiên là hưởng tở lụa lạng la vô tận, sao còn phải tự mua?”

Hàn Nhạn cũng cười khê: “Nói cũng đúng. Nói vậy Lý tiểu thư sắp gả vào Vệ vương phủ, Thế tử cũng vô cùng thích, chờ lúc Thế tử phi qua cửa nhất định đối xử chân thành. Nói như thế nhưng thật ra là không quan tâm tới Ngữ Sơn tỷ tỷ. Ngữ Sơn tỷ tỷ cần phải chuẩn bị chăm chút ỉnh thật tốt. Thù Hồng, ” Nàng

quay sang phân phó: “Lấy toàn bộ đồ trang sức ta mới mua tặng cho Ngũ Sơn tỷ tỷ đi, tỷ ấy phải dùng tới đó.”

Cấp Lam thầm cười trộm. Thảo nào vừa rồi Hàn Nhạn lại mua một đồng lớn đồ trang sức tầm thường đang hạ giá trên đường về phủ. Lúc đó nàng còn nghi ngờ sao ánh mắt tiểu thư tinh tường lại trở nên kém như thế. Bây giờ xem ra là người đã sớm liệu tới việc nhị tiểu thư sẽ tra hỏi.

Trang Ngũ Sơn nghe những lời này của Hàn Nhạn thì tức muốn ói máu. Hàn Nhạn nói mấy câu đó dù nghĩa đen hay nghĩa bóng cũng rất đúng. Trang Ngũ Sơn nàng là trắc phi, trên còn có Thế tử phi chèn ép. Nàng tự nhiên không dám đối kháng với Thế tử phi. Chưa kể tới việc Thế tử phi cao quý hơn mình một bậc, chỉ riêng cái danh là thiên kim của Hữu tướng thì nàng là thứ nữ của một quan ngũ phẩm đã không dám trêu chọc. Trong lòng khó chịu, thấy bộ dáng Hàn Nhạn khí định thần nhàn, Trang Ngũ Sơn suýt nữa thì cắn nát răng ngà, oán hận nói: “Vậy thì cảm ơn tứ muội.”

Hàn Nhạn mỉm cười không nói.

Chu thị nghe thấy ý đối chọi gay gắt trong lời nói, trong lòng tức Hàn Nhạn không coi ai ra gì nhưng cũng không dám tùy tiện nói gì. Lúc này thân phận của Hàn Nhạn càng cao hơn, bà không thể tùy tiện động đây. Ánh mắt đại Chu thị cũng lóe lóe, cười hòa giải: “Tỷ muội thì phải giúp đỡ lẫn nhau. Sau này Nhạn Nhi vào Huyền Thanh vương phủ, Ngũ Nhi vào Vệ vương phủ cũng phải qua lại nhiều hơn mới phải.”

Trang Ngũ Sơn hừ lạnh một tiếng đầy khinh thường. Hàn Nhạn gật đầu, nói: “Con nhất định sẽ ‘chăm sóc’ Ngũ Sơn tỷ tỷ thật tốt.”

Đánh thái cực với đám Chu thị xong, trở lại Thanh Thu uyển, Hàn Nhạn ngồi xuống giường, chỉ cảm thấy toàn thân đau nhức vô cùng. Chặng đường gập ghềnh hôm nay khiến nàng mất không ít sức lực. Cau mày khó chịu, nàng day day mi tâm.

Cấp Lam bưng trà cho nàng uống, chần chừ trong chốc lát, nhìn Hàn Nhạn, không nhìn được mà hỏi: “Tiểu thư, hôm nay A Bích kia...”

Hàn Nhạn nghe thế, động tác trên tay ngừng lại một chút, nói: “Sao?”

Cấp Lam liếc Thù Hồng, cẩn thận nói: “Tiểu thư có tin bà ta không?”

Hàn Nhạn hỏi ngược lại: “Muội cảm thấy ta nên tin?”

Cấp Lam hơi lưỡng lự, thấy vẻ mặt d d L q đkhích lệ của Hàn Nhạn, nàng biết tiểu thư nhà mình muốn nghe mình nói tiếp nên nói: “Nô tỳ cảm thấy A Bích không giống như là đang nói dối. Nhưng câu nói cuối cùng của tiểu thư lại cho thấy hôm nay bà ta không nói thật, nô tỳ không hiểu.”

Hàn Nhạn cười cười, nói với Thù Hồng đang im lặng không nói gì: “Thù Hồng, muội cũng không phát hiện ra vấn đề gì à?”

Thù Hồng gật đầu, lại lắc đầu, cuối cùng nhìn Hàn Nhạn, nói ra hai chữ: “Lão gia...”

“Đúng thế.” Hàn Nhạn gật đầu tán dương: “Vấn đề là ở đây.”

“Tiểu thư...” Cấp Lam vẫn không hiểu mà nhìn Hàn Nhạn.

“A Bích đổ hết tất cả tội lỗi lên đầu lão gia, ” Hàn Nhạn nói: “Nhưng bà ta đã quên rằng lúc đó lão gia chỉ là một viên quan nho nhỏ, sao có quyền lớn mà xử lý một đám người như vậy. Cho dù là hạ nhân trong phủ, chỉ cần không ký thể bán mạng, giết người thì người vô duyên vô cớ bị đuổi đi cũng phải bị quan phủ tra xét.”

Đầu tiên là Cấp Lam sững sốt, ngay sau đó bừng tỉnh đại ngộ. Khó trách lúc đó A Bích luôn nói tất cả là do lão gia làm. Bây giờ nghe Hàn Nhạn nói thế lại thấy có cái gì đó không đúng.

“Bà ta không nhắc tới những người khác, chuyện này cũng rất kỳ lạ. Chuyện Đông Hầu vương không phải chỉ hai người là có thể giấu giếm được. Dù cho chuyện này rất bí mật nhưng dưới sự miêu tả của A Bích thì chẳng có ai liên quan cả. Thật như chẳng qua chỉ là chuyện giữa mẫu thân và lão gia. Chuyện này quá bất thường.”

Hàn Nhạn cầm chặt ly trà trong tay: “Mà sơ hở lớn nhất của bà ta chính là bà ta.”

Lần này đổi lại là Thù Hồng nghi ngờ, nhìn Hàn Nhạn, hỏi: “Ý tiểu thư là gì?”

“Bà ta có bàn tay thêu thùa khéo léo,” Hàn Nhạn cười nói: “Ta từng thấy đồ thêu của bà ta trong giỏ, tuy che giấu rất kỹ nhưng vẫn vô cùng khéo léo. Chỉ dựa vào tay nghề này có thể tùy tiện đi bất cứ một gia đình lớn nào làm tú nương, không tới nỗi phải sống vất vả như bây giờ.”

“Ý của tiểu thư là...” Cấp Lam như nghĩ tới cái gì.

“Bà ta đang lẩn trốn, che giấu mình không để ai phát hiện ra sự tồn tại của mình.” Hàn Nhạn cúi đầu nhấp một ngụm trà: “Cho nên không ngại ở trong một thôn nhỏ rách nát ngoài thành, cố ý lộ ra tay nghề vụng về, chỉ khâu mấy thứ thường thường.”

“Đã vậy thì rời khỏi kinh thành không phải tốt hơn sao?” Thù Hồng nhìn Hàn Nhạn, nói. Hàn Nhạn mỉm cười: “Đúng thế, đây chính là chỗ sơ hở.”

Một người trăm phương ngàn kế che giấu dấu vết của mình thì cao chạy xa bay là cách tốt nhất. A Bích từng làm công trong Trang phủ trong kinh thành, bình thường khi bị đuổi ra khỏi phủ, bị cắt lưỡi thì phải rời xa nơi đau lòng này. Nhưng bà ta lại ở lại, mà còn che giấu dấu vết của mình. Chỉ có một khả năng chính là bà ta căn bản không thể nào rời đi được.

“Vậy thì chỉ có một khả năng là không thể rời khỏi kinh thành đúng không?” Hàn Nhạn cố ý hỏi hai nha hoàn. Bắt đầu từ bây giờ, nàng sẽ bồi dưỡng hai người thành người bảo vệ mình có tư duy nhanh nhạy, phải có con mắt tinh tường thì mới có thể hiểu rõ mọi việc.

“Đó là bởi vì vẫn có người giám thị bà ta!” Cấp Lam phát hiện ra, hưng phấn nhìn Hàn Nhạn. Hàn Nhạn gạt đầu đi lắc đầu khẳng định với nàng. Thù Hồng nói: “Nhưng đã qua nhiều năm như thế mà bà ta vẫn mai danh ẩn tích như cũ, chứng tỏ người giám thị bà ta có lẽ còn kiên trì gì đó.” Nàng hơi nghi ngờ: “Nhưng đã qua lâu vậy rồi, không đúng nha.”

Ánh mắt Hàn Nhạn trầm xuống: “Đây chính là chỗ ta lo lắng.”

Cấp Lam và Thù Hồng liếc nhìn nhau, Hàn Nhạn từ tốn nói: “Đã qua nhiều năm vậy rồi mà A Bích vẫn kiên trì thế lực giám thị bà ta như thế, thậm chí còn không chịu nói thật với chúng ta,” Nàng rũ mắt xuống: “Chứng tỏ thế lực này rất đáng sợ.”

Nghe thấy lời Hàn Nhạn, hai nha hoàn đều lấy làm kinh hãi. Hàn Nhạn đã đoán trước được điều này. Thế lực giám thị hết thấy phía sau màn kia càng đáng sợ thì càng bất lợi cho việc tra chuyện cũ của các nàng.

Hàn Nhạn còn một câu không nói ra. Có thể bố trí suy nghĩ đường đi nhiều năm như thế trong kinh thành thì để một nha hoàn tầm thường xuất thành là chuyện nhỏ. Năm đó lại có thể bất động thanh sắc xử lý Đông Hầu vương, thậm chí còn khiến chuyện này không được phơi bày, chỉ có một khả năng đó là người trong hoàng tộc làm.

Đó là chuyện Hàn Nhạn không muốn thấy nhất.

Đánh cuộc với hoàng tộc chẳng khác nào bảo hổ lột da. A Bích sợ thành như vậy chắc chắn năm đó thế lực này vô cùng độc ác tàn nhẫn. Nếu bị bọn họ phát hiện mình bắt tay vào điều tra chuyện đó, chỉ sợ...

Nhưng rốt cuộc thế lực này có biết mình có thể là nữ nhi của Đông Hầu vương không?

Giờ khắc này bỗng Hàn Nhạn rất muốn biết tất cả có liên quan tới Đông Hầu vương không. Nam nhân trong vương phủ truyền kỳ đã biến mất trong biển lửa có thể là cha mình hay không.

“Tỷ tỷ!” Bỗng có tiếng kêu to truyền tới từ ngoài cửa. Trang Hàn Minh vội vàng chạy vào, thấy Hàn Nhạn, không kịp ngồi xuống uống trà mà thở hổn hển, nói: “Đệ nghe nói Huyền Thanh vương muốn lấy tỷ làm Vương phi. Chuyện này có thật không?”

Hàn Nhạn kéo nó ngồi xuống, nói: “Đương nhiên là thật.”

Trang Hàn Minh liền ảo não, nói: “Hôm nay đệ mới biết. Thật xin lỗi tỷ tỷ,” Nó nhìn Hàn Nhạn: “Tỷ chưa hề gặp Huyền Thanh vương này...Nhưng...có thích huynh ấy không?”

Hàn Nhạn ngẩn người, cười rộ lên: “Gì mà thích hay không? Hoàng thượng cũng đã ban hôn, còn có quyền nói thích hay không thích hả?”

Trang Hàn Minh kích động cầm chặt tay nàng: “Nếu không thích thì dĩ nhiên không thể gả,” Nó nhìn Hàn Nhạn, nước mắt dâng lên trong mắt: “Đệ chỉ có một tỷ tỷ, nếu tỷ sống không tốt...”

Hàn Nhạn chỉ cảm thấy trong lòng ấm áp, an ủi nó, nói: “Sao tỷ có thể không sống tốt? Huyền Thanh vương lấy tỷ về làm Vương phi, sau này sẽ vô cùng tôn quý, không ai dám bắt nạt chúng ta nữa, ” Dừng một chút rồi nói: “Người kia cũng tốt. Còn trẻ mà đã thành công, dung mạo tuấn mỹ, thân phận tôn quý, văn võ song toàn.” Lần đầu tiên khen Phó Văn Tịch trước mặt người khác, Hàn Nhạn hơi xấu hổ nhưng càng nói càng cảm thấy không có vấn đề gì. Điều kiện của người này dường như hết sức xuất sắc. Một người xuất sắc như vậy lại làm phu quân của mình, thì phải nghĩ kỹ một chút.

Trang Hàn Minh thấy Hàn Nhạn hơi thất thần, vội vàng gọi nàng một tiếng, quệt miệng, nói: “Còn chưa từng thấy tỷ tỷ khen ai quá đáng như thế. Nhưng nghe tỷ nói thế thì đệ yên tâm rồi.”

Nghe nó cố nói như ông cụ, Hàn Nhạn không nhịn được cười, trêu chọc: “Đừng nói chuyện của tỷ. Đệ đó, mấy ngày này tập võ trong võ quán sao rồi?”

Trước đó vài ngày, Trang Hàn Minh đang tập võ với Dương Kỳ trong võ quán Thuận Xương. Mới đầu Hàn Nhạn còn lo Dương Kỳ có thể thu Trang Hàn Minh làm đồ đệ không, cũng may chuyện khiến người ta vui mừng đã xảy ra. Dương Kỳ nói Hàn Minh là hạt giống tập võ rất tốt, rất vui vẻ khi thu đồ nhi này. Ngày nào Trang Hàn Minh học ở Quốc Tử Giám xong cũng tới võ quán Thuận Xương học võ công một canh giờ. Vì chuyện này giấu Trang Sĩ Dương nên cũng không dám ở lại lâu. Thời gian ít ỏi nên Trang Hàn Minh nắm chặt cơ hội học tập, dụng tâm nhớ kỹ chiêu thức trong lòng, quay về phủ lên ôn lại.

Mặt Trang Hàn Minh trở nên đau khổ: “Sư phụ đối xử với đệ cực kỳ nghiêm khắc,” Dứt lời thì vén tay áo lên, để Hàn Nhạn nhìn vết bầm trên người mình: “Ngày nào người đệ cũng đau.”

Hàn Nhạn sờ sờ đầu hắn: “Nằm gai nếm mật mới là người trên người. Chẳng phải đệ muốn làm đại tướng quân sao? Chỉ chút khổ sở đã chịu không nổi, sao sau này có thể thành công?”

Trang Hàn Minh lập tức dậm chân: “Đó là đương nhiên. Nam tử hán đại trượng phu mà sợ chút đau đớn này sao?” Sau đó nhìn Hàn Nhạn: “Nghe nói Vương gia kia đã từng làm tướng quân, nếu sau này có cơ hội, nhất định phải xin huynh ấy chỉ bảo mấy chiêu.”

Lời kiêu ngạo này khiến Hàn Nhạn không nhịn được mà trừng mắt với nó. Nếu Phó Văn Tịch biết mình bị một tên tiểu quỷ khiêu khích, không biết sắc mặt sẽ ra sao.

“Đúng rồi, tỷ,” Trang Hàn Minh nói: “Gần đây Trương Uy luôn muốn làm quen với đệ...Còn nói muốn đi uống rượu với đệ.”

Hàn Nhạn cả kinh. Quả nhiên! Trước đây mình cũng không biết chuyện của Trương Uy và Trang Hàn Minh nhưng cũng biết không bao lâu sau thì chúng tới thanh lâu. Kiếp trước Trang Hàn Minh vì vậy mới vui thân trong kiện tụng, vô duyên vô cớ bị ngồi tù, cuối cùng bệnh nặng không chữa được. Đây là một cái bẫy rất tử mỉ, vào lúc này Trương Uy đang bắt đầu tiến hành.

Được lắm, đời này nàng nhất định sẽ khiến tất cả những kẻ hại Minh Nhi của nàng phải trả giá thật lớn!

“Đệ đừng để ý tới hắn,” Hàn Nhạn nói: “Nếu hắn khẳng khái kéo đệ đi thì đệ cứ đánh hắn bằng võ công mà mình đã học được. Nếu xảy ra chuyện, phụ thân trách tội thì tất cả đã có tỷ.”

Trang Hàn Minh nghiêm túc ghi nhớ lời Hàn Nhạn, gật đầu.

68. Chương 69: Thích Khách Giữa Khuê Phòng

Editor: SunniePham + Nhok Tinh Nghịch

Ước chừng đã nhiều ngày trôi qua kể từ khi tin tức Phó Văn Tịch muốn thành thân truyền ra ngoài, nhưng tỷ muội Chu thị vẫn an phận, Trang Ngũ Sơn nếu ngẫu nhiên gặp thì cũng nói vài câu trào phúng với Hàn Nhạn, trái lại Mị di nương thì mang tới một đồng quà tặng, vẻ mặt đầy nịnh hót.

Bây giờ Hàn Nhạ cũng không muốn cùng bà ta trở mặt, hai người vẫn duy trì hợp tác như cũ. Mấy ngày nay nàng đi tới chỗ Sài Tinh luyện tập, ngược lại càng chăm chỉ hơn.

Hôm nay Hàn Nhạ chỉ dẫn theo Thu Hồng, khi đó sắc trời còn chưa sáng thì đã ở sau núi cúi chào từ biệt Sài Tinh, rồi vội vàng quay về phủ. Đúng vào ngày trời đông, sắc trời đầy âm u, Trang phủ hoàn toàn yên tĩnh không có một tiếng động, ngẫu nhiên thì có vài tiếng chó sủa hơi yếu vang lên, trong hết sức bí mật.

Hàn Nhạ và Thu Hồng đi vào trong phủ bằng lối chó ở sau viện, vừa mới phải tro bụi ở trên người mình thì đã ngửi thấy được một mùi máu tươi nồng dày đặc. Mùi máu tươi này dường như đang ngay ở chóp mũi của nàng, theo bản năng Hàn Nhạ kéo Thu Hồng lại, thân thể vừa cử động, thì ở phía sau đã có một cánh tay có lực giữ lấy thân thể của nàng. Lưỡi dao lạnh lẽo để ngay yết hầu của mình.

Thu Hồng bị biến cố xuất hiện bất thành linh làm cho sợ tới ngây người. Đang muốn mở miệng kêu cứu, thì đã thấy Hàn Nhạ liếc mặt ra hiệu, nàng lập tức im miệng, chỉ là vẻ mặt đầy cảnh giác nhìn chằm chằm người đang áp chế Hàn Nhạ.

Trước mắt bốn bề đều vắng lặng, bọn nha hoàn đều ngủ say ở trong phủ. Biết rõ bản thân mình vừa mới từ ngoài trở về thì tuyệt đối không thể xuất hiện trước mặt mọi người. Mà người này không biết thân phận là gì, nếu như chọc giận hắn thì tính mạng của nàng khó có thể bảo toàn.

Suy nghĩ một chút, Hàn Nhạ mới hạ giọng nói: “Nếu như các hạ đi nhầm đường, vậy thì xin hãy buông tiểu nữ ra. Tự nhiên tiểu nữ sẽ dẫn đường cho các hạ.”

Người nọ lại tiếp tục ép dao vào yết hầu của Hàn Nhạ thêm vài phần, âm thanh khàn khàn không chịu nổi: “Ít nói nhảm đi!”

Hàn Nhạ cảm giác được người này càng tới gần thì mùi máu tươi càng thêm nồng nặc. dThân thể đang bị giữ chặt của mình cũng có chút cứng ngắc, tinh tế quan sát, khi hắn để lưỡi dao ở yết hầu của mình tay dường như có chút run rẩy. Nàng lập tức hiểu rõ, nhưng lại không nhanh không chậm mà mở miệng: “Các hạ đã bị thương, nếu như không xử lý kịp thời thì e là sẽ không tốt đối với thân thể.”

Người nọ không đoán được là Hàn Nhạ lại có gan lớn tới vậy, trầm mặc một lúc lâu mới nói: “Người không hề sợ sao?”

“Ta và các hạ không thù không oán, các hạ tự nhiên sẽ không giết ta.” Hàn Nhạ cười cười: “Chỉ là không biết, hành động trước mắt của các hạ ngược lại muốn làm gì đây.”

Người nọ thở dốc một hơi: “Mau dẫn ta đi trốn.”

Trong lòng Hàn Nhạ khẽ động, người này chẳng lẽ đang bị đuổi giết, đang tìm đường trốn? Nếu như nàng cứu hắn, thì trái lại sau này không biết sẽ có chuốc lấy phiền phức gì không. Nhưng mà nếu như nàng không cứu hắn... Hàn Nhạ nhìn thoáng qua Thu Hồng, trước mắt không cứu cũng phải cứu, trong lòng nàng thở dài, nói: “Người buôn ta ra. Ta sẽ không la lên, người phải đi theo ta.”

Người nọ do dự một lát, sau đó nói lời cảnh cáo đầy uy hiếp bên tai Hàn Nhạ: “Đừng có giả trò, nếu không ta sẽ giết người và cả con nha đầu kia.” Nhìn thấy Hàn Nhạ ngoan ngoãn không nhúc nhích, lúc này người nọ mới dần dần buông nàng ra. Hàn Nhạ giữ chặt Thu Hồng, ra hiệu với người nọ đi theo nàng.

“Tiểu thư... Người muốn đưa hắn đi đâu?” Thu Hồng lo lắng hỏi, đối phương dường như không dễ chọc, nhưng mà bây giờ Thanh Thu Uyển cũng không có dư thừa phòng trống... Hàn Nhạ nhíu mày: “Không còn cách nào. Trước tiên dẫn hắn tới phòng của ta đi.”

Người nọ đi theo Hàn Nhạ vào buồn trong, nàng đóng kỹ cửa phòng trong khi đó mới để cho Thu Hồng thấp sáng đèn lên. Lúc này mới nhìn ra dáng vẻ người đã áp chế Hàn Nhạ.

Đó là một nam tử cao lớn tuổi còn trẻ, dáng vẻ khôi ngô tuấn tú. Đôi mắt màu ngọc bích, ánh mắt sắc bén giống như dã lang (con sói hoang), giờ phút này đang nhìn Hàn Nhạ như một con mồi. Hắn ta mặc một bộ trường bào màu đen, cả người hiện lên khí chất đầy kiêu ngạo. Hàn Nhạ chú ý tới dáng vẻ đầy xấu xa của hắn, ngũ quan so với người Trung Nguyên càng thêm xinh đẹp. Hình như là nam nhân ngoại tộc, nhưng mà khí chất của hắn thì lại không giống như người bình thường. Giờ phút này người mặc áo trường

bào đen trước ngực đã ướt một mảnh lớn, nhìn ra được đó là dấu vết bị nước làm ướt, nhưng nơi đó lại tản ra mùi máu tươi, điều này cũng nhắc nhở mọi người đó không phải là nước.

Đây làm một nam nhân đang bị thương, nhưng vẫn làm cho người ta cảm thấy được sự nguy hiểm. Giống như là một con sói cô độc đang lâm vào bước đường cùng, mặc dù nhìn chật vật nhưng vẫn có sức lực phản công.

Lúc Hàn Nhạn đang đánh giá đối phương, thì đối phương cũng đang quan sát nàng. Vốn tưởng rằng nàng chỉ là một nha hoàn bình thường thôi, nhưng không ngờ sau khi Hàn Nhạn đưa hấn vào gian phòng này hấn mới hiểu ra được, nàng lại là tiểu thư trong phủ này. Có tiểu thư của gia đình lớn nào lại đi ra ngoài vào đêm khuya khoắt, sáng tinh mờ mới trở về. Chẳng lẽ là đi gặp tình lang, nghĩ tới điều này hấn lại đưa mắt nhìn về phía Hàn Nhạn. Trong ánh mắt cũng hiện lên chút cảm giác thích thú lỗ mãng.

Lại nhìn thấy tiểu cô nương ở trong phòng này chỉ có khoảng mười hai mười ba tuổi, tóc tết thành hai cái búi tròn, cả người chỉ mặc áo thô cộng thêm áo khoác bên ngoài. Trái lại khuôn mặt rất thanh tú, nhưng cũng không thể coi là xinh đẹp, chỉ là có thể khiến cho người khác nhìn vào thì cảm thấy thoải mái dễ chịu. Nàng đứng ở trong bóng tối gần đó cho nên không thể thấy rõ dáng vẻ của Hàn Nhạn, chỉ là cảm thấy đối phương rất bình tĩnh, cần phải nói là lớn tuổi, không nghĩ tới một tiểu oa nhi chưa tới tuổi cập kê mà lại có thể có dáng vẻ như vậy. Nhất thời hấn có chút không thích ứng nổi, há hốc mồm nhìn nàng.

Hàn Nhạn chỉ nhìn thấy dáng vẻ ngây ngốc của hấn, sau đó để cho Thu Hồng mang hấn ta ra ngoài gian phòng chính. Còn mình thì ở lại thay quần áo sau đó mới đi ra ngoài. Vừa mới bước ra thì đã ném cho người nọ một đống được lớn: “Ta không biết người bị thương gì, toàn bộ được ở trong phòng này đều đang để ở đây. Tự mình chọn đi.”

Người nọ nhìn thấy Hàn Nhạn không hề sợ hãi dáng vẻ của mình, cho nên có chút khen ngợi sự bình tĩnh của nàng. Nhưng mà vẫn cố ý trầm mặt xuống nói: “Nếu như người giỏi trò, thì ra sẽ lập tức lấy mạng của người.”

Hàn Nhạn cười cười với hấn, làm ra dáng vẻ phòng thủ: “Xin cứ tự nhiên.”

Người nọ nhìn thấy Hàn Nhạn không hề nghe lời, liền hừ lạnh một tiếng, sau đó thì không nói gì nữa. Hàn Nhạn như là có điều suy nghĩ nhìn hấn: “Các hạ hình như không phải là người Trung Nguyên?”

Nam tử đó liếc nhìn nàng, nói: “Có đôi khi biết quá nhiều thì không phải là chuyện tốt.”

Hàn Nhạn nhún vai: “Ta cứu người một mạng. Ít nhất cũng phải cho ta biết tên của người.”

“Đã cứu ta một mạng?” Người nọ giận hờn quá cười: “Ta tên là Trác Thất.”

Trong nháy mắt Hàn Nhạn liền có trực giác tên này là giả, chỉ là điều này cũng không quan trọng gì, nhân tiện nàng nói: “Xin hỏi Trác công tử dự tính chừng nào sẽ rời đi?”

Trác Thất nghe xong lời nói của nàng, thì đôi mắt màu ngọc bích liền trầm xuống: “Cho đến khi an toàn mới thôi.”

“Người nào đang đuổi giết người?” Hàn Nhạn nhìn hấn, trong nháy mắt sắc mặt Trác Thất liền trở nên rất khó coi. Ánh mắt nhìn về phía Hàn Nhạn cũng cực kỳ cảnh giác: “Người nói quá nhiều rồi đó!”

Hàn Nhạn đành phải gạt đầu: “Sau khi Trác công tử rời khỏi đây, chắc sẽ không mang tới phiền phức gì cho ta chứ?”

Câu hỏi của nàng toàn là những vấn đề trọng yếu, về mặt Trác Thất đầy phức tạp liếc nhìn tiểu cô nương này. Nói chuyện với nàng ta, giống như là đang nói chuyện với người trưởng thành. Lời nói ra phải cân nhắc, đắn đo. Tiểu cô nương này chưa để lộ ra tài năng, giống như là một thanh kiếm tốt, tự nhiên sẽ có chút ánh sáng.

Nàng thật là thú vị.

Trác Thất nhếch miệng đầy ác liệt, như là một con mèo đang nhìn con mồi của mình: “Phiền phức cũng lớn...”

“Một khi đã như vậy...” Hàn Nhạn cười nói: “Cho tới bây giờ nếu như người nào mang phiền phức tới cho ta, thì ta đều cố gắng hết sức để diệt trừ.”

“Người sẽ diệt trừ ta như thế nào?” Trác Thất thích thú nhìn nàng.

Hàn Nhạn cười nhẹ nhàng, ánh mắt rời vào đống được vừa được thoa lên ngực của hắn.

Trác Thất biến sắc nói: “Người hạ độc?”

“Người cứ nói tiếp đi.” Nàng cười giống như một đóa hoa tường vi vô hại.

Nhưng vào lúc này, thì bên ngoài lại truyền tới âm thanh ầm ĩ rất lớn. Hàn Nhạn biến sắc, Thu Hồng vội vàng chạy vào: “Tiểu thư, không tốt rồi. Bên ngoài có rất nhiều quan sai, giống như là đang tìm người.”

Không ổn rồi, Hàn Nhạn trừng mắt liếc nhìn Trác Thất, quả nhiên là người này sẽ mang tới phiền phức. Chỉ là có thể đụng tới quan sai, người này rốt cuộc thân phận là gì?

Không kịp suy nghĩ nhiều, nàng nhanh chóng giúp Trác Thất đi vào buồng trong. Đối với hắn ‘hừ’ một tiếng, ánh mắt thoáng trở nên nặng nề vô cùng: “Không muốn chết thì đừng lên tiếng.”

Chưa bao giờ bị người khác uy hiếp như vậy, đối phương còn là một đứa bé chưa tới tuổi cập kê. Đôi mắt như sói của hắn trong nhất thời có chút trở nên tỉnh mạch, ngũ quan tuần mỹ giờ phút này cực kỳ tà tứ.

Tốt lắm, lần này lại thu hoạch được ngoài ý muốn chính là vật nhỏ này. Nếu có khả năng, hắn sẽ mang nàng về.

Từ trên xuống dưới Trang phủ đều sáng trưng bởi đèn đuốc. Tỷ muội Chu thị mặc thêm quần áo rồi đi vào trong viện, Trang Ngữ Sơn đã tỉnh dậy, nhìn thấy bọn quan binh bao vây Trang phủ, giờ cao cây đuốc chiếu sáng, có chút sợ hãi nói: “Thế này là thế nào?”

Vẻ mặt của Trang Sĩ Dương cũng đầy nghi ngờ, người dẫn đầu bọn quan binh hành lễ với Trang Sĩ Dương: “Trang đại nhân đã quấy rầy rồi. Chúng tôi phụng mệnh tới đây để truy nã thích khách.”

“Thích khách?” Trang Sĩ Dương kinh hãi: “Thích khách ở đâu ra?” Quan binh đứng đầu nói: “Tối nay Hoàng Thượng xảy ra chuyện. Chúng tôi truy tìm thích khách tới chỗ này, chính mắt nhìn thấy thích khách đã đi vào quý phủ. Cho nên lúc này mới quấy rầy.”

Mị di nương giờ cao cái bụng bự lên, nghe thấy vậy liền hoảng sợ. Sợ hãi dựa sát vào người Trang Sĩ Dương: “Lão gia, thiếp thân rất sợ. Nếu như đã có thích khách, vậy thì cứ để cho quan gia đi tìm người đi. Nếu đã trốn ở trong phủ của chúng ta, như vậy rất nguy hiểm rồi.”

Liên quan tới Hoàng Thượng, đương nhiên là Trang Sĩ Dương không dám từ chối. Huống chi bản thân ông đối với thích khách cũng cực kỳ kiêng kị, cho nên mới vội vàng gật đầu nói: “Vất vả cho các vị rồi.”

Quan binh đứng đầu nói tiếp: “Chúng tôi nhìn thấy thích khách đi về phía đông nam...”

“Phía đông nam?” Không đợi hắn nói xong thì Chu thị đã la lên: “Đó không phải là nơi ở của tứ tiểu thư sao?”

“Chúng ta nên đi xem một chút đi. Về sau Nhạn nhi sẽ trở thành Huyền Thanh Vương phi, nếu như có chuyện gì không hay xảy ra...” Đại Chu thị lo lắng nói, nhưng trong giọng nói lại có một tia vui mừng không dễ gì phát giác được.

Trang Ngữ Sơn cũng vội vàng đi theo nói: “Ngày thường tứ muội rất yếu đuối. Phụ thân, chúng ta mau tới Thanh Thu Uyển xem đi.”

Mị di nương đứng ở một bên nhìn mọi chuyện trước mắt, không nhìn được mà lộ ra một nụ cười tươi như đã hiểu rõ. Nếu thích khách không ở trong Thanh Thu Uyển của Hàn Nhạn thì cũng không sao, nhưng mà nếu có, thì Hàn Nhạn sẽ rơi vào tội chứa chấp thích khách, có thể sẽ trở thành tội nhân thiên cổ. Nếu như không chứa chấp thích khách, mà bị thích khách cưỡng ép, hoặc là tin tức ở chung với thích khách truyền ra ngoài, thì trong sạch của nàng ta sẽ bị hủy. Thế thì ngày sau làm sao có thể bước vào cửa của Huyền Thanh Vương phủ.

Tỷ muội Chu thị quả thật là bàn tính rất tốt.

Trong lòng Mị đi nương nghĩ như vậy, nhưng mà ngoài mặt vẫn cười nói: “Thiếp thân cũng nghĩ như vậy. Lão gia, không bằng chúng ta cũng đi Thanh Thu Uyển xem đi.”

Trang Sĩ Dương đứng nhìn một bên gật đầu đồng ý. Chỉ có Trang Hàn Minh là hai tay nắm chặt lại.

Có lẽ trong đám người này, chỉ có một mình Trang Hàn Minh là thật sự lo lắng cho tình cảnh bây giờ của Hàn Nhạn.

Cả đám người chậm rãi đi tới Thanh Thu Uyển, lúc này vừa qua lúc gà gáy, sắc trời đã lộ ra một chút ánh sáng. Cây đuốc sáng ngời càng chiếu sáng Thanh Thu Uyển đặc biệt rõ ràng, bọn quan binh nhanh chóng bao vây Thanh Thu Uyển. Một lão ma ma vừa mới nhìn thấy liền hoảng sợ, vội vàng đi thỉnh Hàn Nhạn.

Lúc này Thanh Thu Uyển yên tĩnh vắng vẻ, hoàn toàn không có gì đặc biệt, toàn bộ cũng không giống như trước kia. Cấp Lam đã mặc quần áo tử tế đi vào buồn trong, chỉ một chốc lát sau từ bên trong truyền ra âm thanh nữ tử rời giường, “Có chuyện gì vậy?”

Âm thanh mềm mại yêu kiều, mang theo một tia lười biếng, hình như là mới rời giường không lâu, tên quan binh dẫn đầu nói: “Đã quấy rầy Trang tiểu thư. Thuộc hạ phụng mệnh tới đây tìm kiếm thích khách, mong Trang tiểu thư giúp đỡ.”

Bên trong lại truyền ra âm thanh nghi ngờ của Hàn Nhạn: “Thích khách? Ta cũng không có nhìn thấy thích khách gì đó?”

Chu thị cười nói: “Tứ tiểu thư, quan gia cũng là sợ người gặp nguy hiểm gì. Tất cả mọi người đều ở đây, không bằng Tứ tiểu thư hãy giúp đỡ.”

Âm thanh của Hàn Nhạn có chút bối rối: “Vậy thì chờ ta thay quần áo đi...”

Ngay sau đó trong phòng truyền ra âm thanh ‘xột xột xoạt xoạt’, lại thấy Hàn Nhạn chậm chạp không chịu mở cửa.

“Tứ tiểu thư?” Tên lính dẫn đầu có chút không kiên nhẫn, nhìn thấy Hàn Nhạn chậm chạp không chịu mở cửa, thì trong lòng nổi lên sự nghi ngờ.

Chu thị mừng rỡ trong lòng, nghĩ rằng Hàn Nhạn đang bị thích khách kiềm ép, tuy là trong lòng có chút sợ hãi tên thích khách nhưng mà lại càng vui mừng hơn. Một nữ nhi ở tại nhà mà lại bị thích khách cưỡng chế không khuê phòng, tin này mà truyền ra ngoài thì Huyện Thanh Vương còn muốn cưới nàng ta mới là lạ. Tới lúc đó, xem coi nàng ta còn có thể giống như bây giờ điệu võ gương oai không.

Mắt của Đại Chu thị lại càng sáng hơn, liếc nhau với Chu thị, mở miệng kêu to vào bên trong: “Nhạn nhi, Nhạn nhi. Con sao rồi mà không lên tiếng vậy? Có phải xảy ra chuyện gì không?”

Trang Ngữ Sơn thấy vậy cũng lớn tiếng hỏi giọng tràn đầy lo lắng: “Tứ muội, muội đừng làm mọi người sợ. Có mọi người ở đây, muội sao rồi?”

Cả người Trang Sĩ Dương vô cùng khẩn trương, không phải là vì lo lắng cho nữ nhi của mình. Mà là vì thích khách xuất hiện trong phủ của mình, nên có chút sợ hãi mà thôi. Sau đó thì lùi lại mấy bước, lo sợ chính mình sẽ bị thương.

Trang Hàn Minh cũng lo lắng vô cùng, nhưng lại không biểu hiện ra bên ngoài. Cậu sờ sờ vào nhụy kiếm ở ngay thắt lưng, trong lòng hạ quyết tâm, nếu Hàn Nhạn thật sự bị thích khách áp chế thì cho dù có liều mạng đi nữa, cậu cũng phải cứu nàng ra từ trong tay của thích khách.

Mặc ọi người bên ngoài kêu hô, nhưng bên trong vẫn không có tí động tĩnh gì. Bọn quan binh sớm đã không còn kiên nhẫn, Chu thị thấy thế nhân tiện nói: “Các vị quan gia, sợ là Tứ tiểu thư đã bị cưỡng chế rồi... Hay là, cứ vậy xông vào đi.”

Quan binh chậm chạp không có phản ứng, dĩ nhiên là đã nổi lên lòng nghi ngờ. Bây giờ nghe Chu thị nói vậy, không nói hai lời liền muốn phá cửa đi vào.

“Đứng lại!” Trang Hàn Minh đứng che trước mặt các quan binh: “Tỷ tỷ của ta bây giờ còn đang ở trong khuê phòng. Các người lỗ mãng xông vào như vậy, lỡ làm bẩn thanh danh của tỷ tỷ ta thì sao?” Trang Hàn Minh nổi giận đùng đùng nhìn chằm chằm vào tỷ muội Chu thị, hận không thể lóc từng miếng thịt của họ.

Bây giờ Hàn Nhạn bị người khác cưỡng chế, lỡ như quần áo không chỉnh tề... lại bị nhiều quan binh là nam nhân như vậy nhìn thấy, thì phải làm sao!

Nhưng mà Đại Chu thị lại khoát tay: “Tiểu thiếu gia đừng nói như vậy. Quan gia đây cũng là vì tốt cho Hàn Nhạn, nếu như bây giờ Nhạn nhi đang ở trong tay thích khách, chậm trễ thờ cơ cứu nàng. Như vậy thì Nhạn nhi sẽ càng gặp nguy hiểm hơn, hơn nữa...” Về mặt của bà đầy ôn nhu từ ái nhìn Trang Hàn Minh: “Sau này Nhạn nhi sẽ là Vương phi của Huyền Thanh Vương. Ai dám là hồng thanh danh của nàng?”

Lời nói này có chút lớn, làm cho bọn quan binh ở đây đều nghe được. Bọn họ quanh năm suốt tháng luôn ý thể hiếp người, khi nghe lời như vậy, không khỏi lộ ra án mắt đầy háo sắc. Nếu như nàng kia quần áo không chỉnh tề, thì chẳng phải là sẽ có khả năng nhìn thấy sắc đẹp của Huyền Thanh Vương phi, đây không phải là chuyện tốt hiếm gặp sao. Lập tức càng không quan tâm mọi chuyện, trực tiếp một cước đạp cửa đi vào. Trang Hàn Minh không ngăn cản được, mắt nhìn thấy cửa lớn bị đá văng ra, quan binh xung quanh ngăn cản ở cửa, tên quan binh dẫn đầu đi vào, phía sau hai tên thị vệ cũng đi theo.

Đại Chu thị ở một bên vừa nhớ tới ‘Nhạn nhi’, một bên cũng đi theo vào, vẻ mặt đều hiện lên vẻ lo lắng. Trong lòng Trang Hàn Minh đầy lo lắng, tự nhiên cũng không có chút do dự nào mà đi theo. Trang Ngữ Sơn và Chu thị mặc dù có chút sợ hãi, nhưng mà suy nghĩ tới việc Hàn Nhạn có khả năng bị người khác khi dễ, thanh danh khó bảo toàn thì trong lòng khuây khoả vô cùng, cũng đi theo vào luôn. Chỉ có Trang Sĩ Dương, Mị di nương, mẫu tử Văn di nương là đứng ở bên ngoài. Trang Sĩ Dương không dám mạo hiểm như vậy, Mị di nương thì ôm bụng xem kịch vui. Trang Hàn Nhạn cũng không để điều khiển gì, nếu như Chu thị và Trang Hàn Nhạn trở mặt, không chừng bà có thể trở thành ngư ông đắc lợi.

Văn di nương chỉ lo đếm hạt châu Phật trên tay, đáng vẻ không nói gì. Trang Cầm thì trong mắt lóe lên một tia lo lắng, cuối cùng lại cúi đầu.

Cửa buồn bị đá văng ra, trong phòng tràn ngập mùi máu tươi. Tuy đã dùng hương liệu che đi, nhưng cũng để lộ một hai phần.

Chu thị ngửi được mùi này đồng thời cũng xác định Hàn Nhạn và thích khách không thoát được có liên can với nhau. Trong nháy mắt liền kêu lên: “Thứ tiểu thư không sao chứ?”

Nhưng mà sắc trời không rõ, trong phòng cũng không có thắp đèn, bên trong tối đen như mực, cái gì nhìn cũng không hề rõ ràng. Trang Ngữ Sơn vội vàng để cho nha hoàn hầu bên cạnh mình đi thắp đèn. Đột nhiên trong phòng trở nên sáng trưng, toàn bộ cảnh vật trong phòng đều thu vào trong đáy mắt của mọi người.

Chỉ thấy trên mặt đất lạnh lẽo, Hàn Nhạn mặc một bộ quần áo trong trắng thuần, bên ngoài khoác một chiếc áo màu xanh nhạt, sắc mặt tái xanh như tờ giấy ngã ngồi ngay trên giường, đầu tóc có chút rối tung.

“Ai nha!” Trang Ngữ Sơn kinh sợ kêu lên một tiếng: “Tứ muội, đây là có chuyện gì?”

Hàn Nhạn nghe thấy được âm thanh của nàng ta, dường như mới tỉnh lại, uể oải nhìn nàng ta, sau đó thì lắc đầu. Cấp Lam vội vàng đỡ nàng lên giường một lần nữa.

Quan binh lục soát trong phòng một phen, nhưng lại không có gì để lục soát cả. Chu thị thấy vậy có chút không cam lòng, lo lắng nhìn Hàn Nhạn hỏi: “Thứ tiểu thư. Trong căn phòng này, từng có người nào vào không?”

Trang Hàn Minh trừng mắt liếc nhìn Chu thị, lời nói này giống như đang nói Hàn Nhạn đang ẩn dấu người khác trong phòng. Nếu như lời này truyền ra bên ngoài thì sẽ không biết có bao nhiêu lời khó nghe.

Hàn Nhạn lắc lắc đầu.

Đại Chu thị chỉ vào vết máu lớn ở dưới chân giường, lớn tiếng nói: “Nơi đó làm sao có máu?”

Những tên quan binh này vốn dĩ đã đặc biệt có lòng sinh nghi với Hàn Nhạn. Sau khi đi vào phát hiện không có tung tích của thích khách, không khỏi có chút uể oải. Nghe thấy lời của Đại Chu thị, thì liền lập tức xông tới, quả nhiên dưới chân giường có một vết máu lớn, thậm chí còn không khô. Ánh mắt nhìn Hàn Nhạn cũng trở nên có chút sắc bén hơn: “Mong Trang tứ tiểu thư cho chúng tôi một lời giải thích.”

Đã nhìn thấy đáng vẻ Hàn Nhạn dường như không có sức, phát phát tay, cũng không nói gì thêm.

Trang Ngữ Sơn làm ra vẻ như đột nhiên hiểu rõ: “Chẳng lẽ Tứ muội vừa mới cùng người nọ đo sức với nhau. Bây giờ người nọ đã chạy thoát...”

Một nữ tử nữa đem lại đi đo sức với thích khách, nói như thế nào thì cũng làm cho người khách mơ hồ. Trang Hàn Minh giận đến không kèm được: “Im miệng!” Sau đó thì đi tới bên cạnh Hàn Nhạn, muốn ai ủi nàng nhưng không biết nên nói gì. Tuy nhiên cậu cũng muốn biết chuyện gì đã xảy ra, mà lại sợ mọi chuyện giống như lời nói của Trang Ngữ Sơn, như vậy không phải càng tổn thương Hàn Nhạn sao?

Đang trong lúc giằng co, Thu Hồng đột ngột bưng một chén thuốc vào, vừa đi vừa nói: “Cuối cùng cũng sắc xong.” Cấp Lam tiếp nhận chén thuốc từ trong tay Thu Hồng, sau đó trực tiếp đưa tới bên miệng Hàn Nhạn, nàng trực tiếp uống vào. “Đây là thuốc gì vậy?” Trang Hàn Minh chưa từng thấy Hàn Nhạn uống thuốc nên hơi nghi ngờ mà hỏi.

Thu Hồng trả lời: “Bẩm thiếu gia, thân thể tiểu thư bình thường yếu ớt, đại phu kê phương thuốc bổ khí bổ máu. Bình thường sáng sớm sau khi thức dậy sẽ uống một chén, nếu không uống thì sẽ choáng đầu. Hôm nay nhóm quan gia đến quá gấp, còn chưa kịp sắc thuốc, tiểu thư bị phát bệnh nên mới toàn thân không có sức lực, không có khí lực mà trả lời, thậm chí còn ngã xuống đất.”

Những lời này nói rõ nguyên nhân vì sao nàng ngã ngối trên đất, lại lè mề không mở cửa. Là bởi vì sáng sớm nay Hàn Nhạn không uống thuốc nên phát bệnh, mới không có khí lực mà trả lời nghi vấn của Chu thị.

Chu thị vẫn không cam lòng như cũ, nhìn Hàn Nhạn, nói: “Vết máu ở đâu ra? Chẳng lẽ vô duyên vô cớ mà có máu?”

Lời gây sự như thế khiến ánh mắt bọn quan binh trở nên nghi ngờ. Hàn Nhạn uống xong thuốc Cấp Lam đưa, sắc mặt hồng hào lên chút, nghỉ ngơi trong chốc lát mới có hơi sức trả lời: “Thật xin lỗi quan gia. Vừa rồi Hàn Nhạn định đứng dậy mở cửa nhưng nào ngờ vừa xuống giường thì đầu đã choáng váng, mất cảm giác, cũng không biết đã xảy ra chuyện gì. Sau này lúc di nương vào thì đã không còn sức mà nói nữa.”

Nàng nhìn vết máu, cười cười, dường như cực kỳ xấu hổ: “Trước đó vài ngày bọn nha hoàn bắt một con họa mi tới đây. Con họa mi này thông minh đánh yêu, Hàn Nhạn vô cùng thích.” Trang Ngữ Sơn nói: “Tứ muội nói những lời này làm gì? Chẳng lẽ muốn đổi chủ đề? Bây giờ chúng ta đang nghi ngờ rằng sao lại có vết máu cơ mà.”

Hàn Nhạn nhìn Trang Ngữ Sơn, thấy sắc mặt nàng ta đắc ý, đáng vẻ cho là mình không có cách nào che giấu, cười thản nhiên, nói: “Đây chính là điều muội muốn nói.” Nàng nhìn quan binh dẫn đầu: “Hàn Nhạn ham chơi, không cẩn thận để con họa mi kia bay mất. Con chim này bay loạn trong phòng, Hàn Nhạn vội đuổi theo nên vô ý ngã xuống, rách tay nên mới có máu.”

Đại Chu thị bước lên trước: “Nhưng rõ ràng là vết máu này còn mới. Nhạn Nhi bị thương vào ngày trước đó, sao vết máu còn chưa khô?”

Quan binh cũng nghe ra ý trong lời hai tỷ muội Chu thị, ánh mắt mang theo khí thế bức người. Hàn Nhạn vẫn cười nói như trước: “Đúng thế. Nhưng do hôm nay Nhạn Nhi choáng đầu nên ngã xuống, khiến miệng vết thương lại vỡ ra.”

Không đợi quan binh mở lời, Trang Ngữ Sơn nói ngay: “Tứ muội có thể cho chúng ta nhìn chỗ vết thương được không?”

Hàn Nhạn mỉm cười không nói.

Mất thấy mọi việc sắp được giải quyết, Trang Ngữ Sơn vẫn đeo mãi không tha. Trang Hàn Minh vô cùng tức giận, nhìn nàng ta, nói: “Sao lại phải cho tỷ xem!” Đây rõ ràng là không tin lời Hàn Nhạn, muốn bức ép nàng vào đường cùng. Trang Ngữ Sơn thực sự ghê tởm!

Đại Chu thị cười nói: “Nhạn Nhi đừng căng thẳng. Không phải Ngữ Nhi nghi ngờ lời con, chẳng qua hôm nay trong phủ có thích khách nên mọi chuyện không như bình thường được, thật sự là không thể khinh thường. Hơn nữa,” Bà nhìn Hàn Nhạn, vẻ mặt chớ biện bạch: “Nếu bị thương thật, lão gia kêu người tìm đại phu tới coi, chẳng phải tốt hơn sao?”

Quan binh nghe vậy cũng nói: “Xin mời Trang cô nương cho chúng ta xem vết thương.”

Hàn Nhạn từ chối cho ý kiến, chỉ nhìn đại Chu thị, mỉm cười. Nụ cười này khiến những người còn lại rợn cả da gà mới từ từ nói: “Di nương nói không sai. Nếu bị thương, không, là bị thương thật. Chẳng qua lúc bị thương thì phụ thân và di nương không biết mà thôi,” Giọng nàng mang theo ý châm biếm: “Lại nói tiếp, thật đúng là phải cảm ơn vị thích khách này, nếu không Hàn Nhạn thật không mời nổi đại phu, chỉ có thể để vết thương khép lại.”

Đây cũng là nói tỷ muội Chu thị làm bộ làm tịch, đồng thời cũng nói rõ địa vị thấp kém của Hàn Nhạn ở Trang phủ, bị thương còn không có ai quan tâm, không phải có thích khách tới thì cũng chẳng thể bị buộc phải để lộ vết thương ra.

“Hôm nay tỷ muội nói gì cũng đúng.” Nụ cười của Trang Ngữ Sơn có phần dữ tợn: “Nhưng chi bằng cho chúng ta nhìn vết thương chút đi.”

“Vết thương?” Hàn Nhạn cười nói: “Chuyện lôi thôi hôm nay chẳng phải là chỉ để nhìn vết thương của Hàn Nhạn chứ?”

Nụ cười trên mặt Chu thị mang theo ý tàn nhẫn, không cho từ chối: “Tứ tiểu thư, đây là vì tốt cho Trang phủ.”

Tất cả mọi người đều chắc chắn Hàn Nhạn không bị thương, chỉ cần trên người nàng không có vết thương thì lời vừa rồi chỉ là nói dối. Không thể nào giải thích được vết máu này từ đâu ra chứng tỏ là chứa chấp thích khách. Chuyện này Hoàng đế cũng không cứu được nàng!

Đây là thời cơ hiếm có, Chu thị cảm thấy toàn thân kích động không thôi. Nụ cười của đại Chu thị cũng nhẹ nhàng dịu dàng: “Tứ tiểu thư, xin hãy để quan gia nhìn vết thương của con đi.” Trên môi bà là nụ cười vô cùng tự tin.

Hàn Nhạn lạnh mắt nhìn người trong lòng có quỷ trước mắt. Bọn họ mơ tưởng muốn đưa mình vào chỗ chết. Thật ra ở kiếp trước mình cũng không đối đầu với bọn họ nhưng cũng bị bọn họ đầu độc tới bước này. Đời này dường như lịch sử lại tái diễn, chỉ có điều thủ đoạn của bọn họ chỉ có hơn chứ không kém kiếp trước. Những khuôn mặt đáng ghê tởm này, hôm nay đã bị nàng khắc ghi trong lòng. Một ngày nào đó nàng sẽ khiến bọn họ nợ máu trả bằng máu!

“Nếu Hàn Nhạn nói không sai thì sao?” Nàng nhìn chén thuốc trước mặt, vẻ mặt không rõ.

Quan binh thủ lĩnh đã phát hiện tỷ muội Chu thị và Hàn Nhạn có điều bất thường, cũng vui vẻ đứng bên cạnh xem kịch vui. Dù thế nào đi nữa, chỉ cần có một câu trả lời thỏa đáng về thích khách kia thì đều có lợi vô hại với hắn.

“Tứ tiểu thư,” Giọng Chu thị nham hiểm như rắn độc: “Con không thể nói không!”

“Vậy thì tốt quá,” Hàn Nhạn không chút yếu thế, giương tay áo: “Vậy thì xem đi!”

Chỗ tay áo mở ra có quần một vòng băng vải, trên đó có vết máu rỉ ra, đỏ sẫm cả băng vải.

Chu thị và đại Chu thị liếc mắt nhìn nhau, hiển nhiên là không ngờ rằng sẽ có hành động như thế. Trang Ngữ Sơn suy nghĩ một chút, cười nói: “Chi bằng tỷ muội cởi băng ra, có được không?”

“Tỷ khinh người quá đáng!” Trang Hàn Minh đặc biệt tức giận, vốn thấy Hàn Nhạn bị thương thì tim đau như dao cắt, bây giờ hai mẹ con Chu thị lại trở nên càng đáng ghét như thế, hẳn là muốn Hàn Nhạn mở vết thương ra, chỉ vì để xác nhận nghi ngờ của họ!

Chu thị nhìn Hàn Nhạn, lại thấy nét mặt nàng không có chút sơ hở nào, không thể nhìn ra là tự tin hay là chột dạ, không khỏi hơi mù mờ. Đại Chu thị lại nói: “Nhạn Nhi, dù sao cũng phải đối thuốc, không bằng mở băng vải ra đi.”

Trong lòng bà kết luận rằng Hàn Nhạn chỉ che chắn, không muốn ọi người thấy vết thương chính là có nguyên nhân. Tuy lời của Trang Ngữ Sơn hôm nay hơi thẳng nhưng cũng là cách tốt nhất. Trực giác của bà cho thấy Hàn Nhạn đang nói dối, ít nhất cũng từng gặp thích khách kia, bây giờ không dễ dàng gì mới có cơ hội quật ngã người này, nếu bỏ qua thì sau này càng khó có cơ hội. Huống hồ bà thấy vẻ mặt Hàn Nhạn dừng dừng, đối thủ này quá mức đáng sợ, nếu không trừ đi thì sau này chắc chắn thành họa lớn trong lòng!

Nghe thấy đại Chu thị cũng nói thế, Chu thị cũng cười nói: “Đúng đấy, tứ tiểu thư, chẳng lẽ...Trong chuyện này còn có gì không muốn chúng ta biết.”

Hàn Nhạn cũng cười tủm tỉm, nhìn bà: “Không phải Hàn Nhạn không muốn ọi người nhìn, chẳng qua sợ mọi người coi thường thôi.”

“Muội có ý gì?” Trang Ngữ Sơn nghi ngờ nói. Giọng điệu của Hàn Nhạn khiến nàng ta cảm thấy hơi sợ, nhưng lại đoán nàng không có hậu chiêu gì.

Hàn Nhạn cũng cười: “Không có ý gì, chẳng qua là...Mong các vị nhìn thấy thì đừng hối hận, bởi vì, hối hận cũng vô ích.” Chu thị lấy lại bình tĩnh: “Lời tứ tiểu thư nói chúng ta hơi không hiểu, nhưng, nhất định phải nhìn vết thương. Chúng ta đang lo lắng cho thân thể của tứ tiểu thư thôi. Nếu để lại vết sẹo...”

Khóe môi Hàn Nhạn nhếch lên, không nói gì, nâng tay xé “xoẹt” băng vải ra. Băng vải trắng tinh mang theo tia mát bị kéo mạnh ra khỏi vết thương, Trang Hàn Minh nhìn mà không nhận được phải cần răng.Lông mày Hàn Nhạn không hề chau lại, giơ tay lên, băng vải bị ném qua một bên, chỉ thấy nàng ngẩng đầu lên, cười như không cười nhìn Chu thị: “Di nương hài lòng rồi chứ?”

Thấy chỗ băng vải bị xé ra kia, tất cả máu thịt mơ hồ, Hàn Nhạn dặn Cấp Lam: “Đi lấy một bầu rượu nóng tới đây.”

Ngày thường, quan binh thường thấy vô số bộ dáng thảm thiết, lúc này thấy Hàn Nhạn coi vết thương của mình là chuyện lớn thì không nhận được mà hơi ngạc nhiên. Hễ là nữ nhi, đặc biệt là nữ nhi nhà phú quý, dĩ nhiên là yếu ớt chứ đừng nói là xé băng vết thương ra như thế. Chỉ ngã bị thương rách da một chút cũng phải trốn trong phòng khóc cả đêm. Nhưng tiểu cô nương này lại đối xử với mình tàn nhẫn như thế, khiến hần hơi sợ hãi.

Cấp Lam cầm một bầu rượu đã được hâm nóng lên, Hạng Nhạn cầm lấy bầu rượu, mắt cũng không chớp mà đổ nó lên vết thương. Nàng cảm thấy đau đớn như kim châm muối xát ập tới, cắn chặt răng, dừng một chút mới ngẩng đầu lên, cười cười: “Lần này...Quan gia, Chu di nương, Chu phu nhân, Ngữ Sơn tỷ tỷ đã thấy rõ ràng chưa?”

Nàng gọi tên từng người ra, không giống như đang gào thét mà như đang muốn khắc ghi trong lòng, sau này sẽ trả thù vậy. Mấy người đều cảm thấy sống lưng lạnh toát, nhìn vết thương bị Hàn Nhạn dội rượu lên, vết máu tan đi, là một vết thương dài bằng ngón tay như bị thứ gì đó sắc bén tổn thương. Miệng vết thương đúng là rất sâu.

Hàn Nhạn cười nhìn mọi người, không quan tâm tới vết thương mình còn đang rỉ máu: “Các vị, lúc này còn nghi ngờ gì cần Hàn Nhạn giải thích không?”

Quan binh cười ngược ngùng: “Hiểu lắm, hiểu lắm một hồi thôi. Thì ra ở đây không có thích khách. Mong tiểu thư lượng thứ.” Dứt lời cũng cáo từ rời đi, lại nghe thấy lời Hàn Nhạn nhẹ như gió: “Đứng lại.” Bước chân cứng đờ, từ từ xoay người lại.

Hàn Nhạn nhìn chằm chằm vào vết thương của mình, một lúc lâu sau mới ngẩng đầu lên, nhìn hần, từ từ nói: “Nếu ta không lượng thứ thì sao?”

Quan binh này nghe thế thì ngẩn ra, trong lòng khổ không thể tả. Tiểu nha đầu này là người khó đối phó.Lúc đó mình chỉ lo xem kịch vui, cho nên không ngờ rằng khi đã vô sự, nha đầu kia chắc chắn sẽ không để mình sống dễ chịu. Tuy nói mình chỉ là một thủ lĩnh sai nha, sợ gì không thể nói lại một tiểu cô nương mười hai, mười ba tuổi. Nhưng hần biết mình lẫn lộn trong đám người nhiều năm như vậy, nhìn người cực chuẩn, tiểu cô nương này tuyệt đối có cách để mình khó xử.

“Việc này...” Hần hơi khó xử.

Chu thị không ngờ mình sẽ nhìn thấy màn này, cất giọng chói tai: “Sao tứ tiểu thư có thể nói thế với quan gia? Quan gia là vâng lệnh Hoàng thượng, chẳng lẽ tứ tiểu thư phải tính sổ à?”

Hàn Nhạn cười lạnh: “Đương nhiên con không dám nói nửa lời là quan gia sai, nhưng con là Huyền Thanh vương phi mà?”

Lời này vừa nói ra, Chu thị im miệng ngay lập tức. Sắc mặt đại Chu thị trong nháy mắt trở nên khó coi.

Giọng Hàn Nhạn bỗng nhiên nghiêm nghị: “Chẳng lẽ quan gia là có thể lấy tình thích khách làm cớ, buộc Huyền Thanh vương phi ra khỏi khuê phòng, mặc người tìm kiếm. Chẳng lẽ quan gia là có thể hùng hổ dọa người, muốn Hàn Nhạn lộ vết thương ra mới ngừng sao?” Lời này rõ ràng là nói quan binh nhưng lại ngầm chỉ bọn Chu thị. Người ở đây nghe thấy hết, Trang Ngữ Sơn tức giận đến mức sắc mặt trắng bệch, vịn muồn nát khăn trong tay.

Giọng Hàn Nhạn trong trẻo nhưng mang theo chút ý lạnh truyền vào tai mọi người: “Ta còn chưa là nữ tử đã xuất giá, lộ thân thể của mình trước mặt mọi người là đại kỵ. Di nương và Chu phu nhân là người xuất sắc, không đến nỗi ngay cả đạo lý này cũng không hiểu.” Nàng liếc quan binh thủ lĩnh: “Ta là thê tử chưa qua cửa của vương gia, bị làm nhục thế này, các người đoán xem vương gia sẽ làm gì?”

Làm gì? Đương nhiên là giết những người thấy thân thể vương phi! Quan binh này vừa nghe thì mặt mũi trắng bệch, hai chân mềm nhũn, quỳ xuống trước mặt Hàn Nhạn: “Vương phi tha mạng, vương phi tha mạng, tiểu nhân có mắt như mù nên đắc tội vương phi, vương phi tha mạng.”

Chu thị và Trang Ngữ Sơn trợn mắt há hốc miệng. Binh thường hai người này coi thường Hàn Nhạn, lúc này thấy quan binh thủ lĩnh sợ Hàn Nhạn như thế trong lòng mới bắt đầu cảm thấy sợ, hơi bất an mà nhìn Hàn Nhạn.

Hàn Nhạn chỉ hờ hững nói: “Người có tội gì? Chỉ làm việc công, yên tâm đi, tất cả mọi chuyện xảy ra hôm nay ta sẽ kể chi tiết cho vương gia. Vương gia nhìn rõ mọi việc, hiển nhiên sẽ không khiến người trong sạch bị oan ức.”

Quan binh này vừa nghe thì càng sợ hơn, mặt như màu đất. Nói cho vương gia thì mình làm gì còn đường sống nữa? Vừa định tiếp tục cầu xin tha thứ thì lại nghe Hàn Nhạn nói tiếp: “Quan gia đừng khách khí với Hàn Nhạn như thế. Chuyện hôm nay chỉ là ngoài ý muốn, đương nhiên Hàn Nhạn sẽ không trách tội quan gia. Nhưng đã để lỡ nhiều thời gian như vậy, sợ là thích khách kia cũng đã chạy thoát rồi. Tuy không nên nói như thế này nhưng Hàn Nhạn vẫn phải nói một câu: Đừng để người khác cố ý để lỡ việc của người. Có lẽ nàng ta đang giúp thích khách kia tranh thủ thời gian bỏ trốn đấy.”

Quan binh nghe vậy thì ngẩn ra, lập tức hiểu rõ ý của Hàn Nhạn. Trước kia đã phát hiện ra bầu không khí giữa Hàn Nhạn và bọn Chu thị không đúng rồi. Chu thị rõ ràng là muốn tìm Hàn Nhạn gây rắc rối. Một câu sau cùng của Huyền Thanh vương phi khiến hấn sợ mất mặt, thậm chí mình văng đầu, trêu chọc ai không trêu lại đụng tới Huyền Thanh vương phi. Trong lòng cũng hơi oán giận Chu thị. Nếu không phải là bà ta, mình thấy trong phòng không có ai sẽ đi ngay, cần gì phải ở lại đây để gặp phải chuyện này. Hôm nay thấy Hàn Nhạn cố ý tha cho hấn, dĩ nhiên là nhu thuận như lừa, vội vàng cao giọng: “Mấy vị này quấy nhiễu quan phủ làm việc, bắt hết lại để thẩm vấn!”

Chu thị vừa nghe, lập tức hoảng hồn: “Việc này sao lại liên quan tới chúng ta? Chúng ta cũng trong sạch...”

Quan binh này vốn đang tức bà ta, lúc này lại càng cố muốn thể hiện trước mặt Hàn Nhạn, liền lạnh giọng nói: “Mấy người các người vẫn nói dối ta, để ta nghi ngờ tứ tiểu thư. Bây giờ tứ tiểu thư quả thật trong sạch. Nhưng lại làm trễ nải không ít thời gian, vậy xem ra cũng chỉ có các người đáng nghi nhất. Người đâu, trói mấy người này mang về!”

“Chu phu nhân thì không cần.” Hàn Nhạn nói: “Bà ta không phải người trong phủ chúng ta, chắc không liên quan tới chuyện này.” Nếu Đại Chu thị bị quan phủ đưa về thì chắc chắn phủ Thái Sư sẽ biết rất nhanh, Thái Sư ra lệnh thì không ai dám không tuân, chỉ chốc lát đã thả người, lúc này chẳng giải quyết được gì. Chỉ bằng bây giờ tha cho bà ta một lần, thu thập mẹ con Chu thị trước. Hôm nay họ dám ép mình thì đừng nghĩ tới chuyện hoàn hoàn chỉnh chỉnh mà trở về. Vết thương kia của mình luôn phải có thu hoạch mới được.

Sai nha gặt đầu liên tục: “Ngoài Chu phu nhân thì mang về hết!”

Đại Chu thị quay lại nhìn Hàn Nhạn. Nàng cười nhạt với bà, trong ánh mắt lộ vẻ khiêu khích, rõ ràng là đang nói: Thả ngựa qua đây.

Chu thị và Trang Ngữ Sơn kêu khóc, nói: “Không liên quan tới chúng ta. Người không thể bắt bọn ta. Tứ tiểu thư, lòng người thật độc ác...”

Tráng Sĩ Dương chờ bên ngoài thấy tình cảnh này thì choáng váng, không ngờ chỉ vào một lát mà mẹ con Chu thị bị bắt hết. Chu thị vừa thấy Tráng Sĩ Dương thì như gặp được cứu tinh, nắm chặt tay áo ông, nói: “Lão gia hãy cứu thiếp, tứ tiểu thư muốn quan sai bắt bọn thiếp.”

“Di nương nói sai rồi,” Tráng Sĩ Dương còn chưa kịp nói gì thì thấy Hàn Nhạn đi ra từ trong nhà, máu vẫn còn nhỏ giọt trên tay: “Hàn Nhạn không có bản lĩnh lớn như vậy. Quan gia chỉ làm theo phép công, hơn nữa, di nương, chuyện này liên quan rất lớn, cho nên để di nương đi một chuyến, cũng là vì tốt cho Tráng phủ, đúng không?” Trả lại nguyên vẹn lời bà ta, thấy sắc mặt Chu thị đầy tức giận, Hàn Nhạn cười khẽ.

Mị di nương tới bên cạnh Chu thị cười nói: “Ồ, còn tưởng rằng tứ tiểu thư gặp chuyện gì, không ngờ người có chuyện lại là Chu di nương. Hôn nay thật ngoài dự liệu của thiếp thân.” Dứt lời, vuốt ve cái bụng tròn như cái trống của mình: “Mong rằng đừng dọa tới hài tử mới tốt.”

Chu thị nghe vậy thì nhìn bụng Mị di nương đầy độc ác. Mị di nương bị ánh mắt âm u này chiếu tới thì lùi lại một bước. Tráng Sĩ Dương không vui liếc Chu thị một cái, vẫn đề ngọn lửa trong lòng xuống, nói với quan sai: “Rốt cuộc là có chuyện gì?”

Quan sai này chỉ nói: “Chuyện này ngài hỏi Chu phu nhân đi. Xin cáo từ.” Dứt lời, không để ý tới mẹ con Chu thị đang kêu la, cứ mạnh mẽ đưa bọn họ đi.

“Rốt cuộc là xảy ra chuyện gì?” Tráng Sĩ Dương nhìn về phía đại Chu thị.

Hàn Nhạn duỗi lưng một cái: “Phụ thân, vết thương trên người Nhạn Nhi còn chưa lành, phải vào phòng băng bó. Phụ thân nói chuyện phiếm với di nương thật tốt đi.”

Lúc này Tráng Sĩ Dương mới chú ý tới vết thương trên tay Hàn Nhạn, mắt tự nhiên mà ho nhẹ một tiếng: “Tất cả giải tán đi.” Tráng Sĩ Dương hơi lo lắng nhìn Hàn Nhạn, thấy nàng nở nụ cười an ủi với mình mới yên tâm rời đi.

Chờ Thanh Thu yên lặng lại, Hàn Nhạn xoay người vào phòng. Vừa vào thì thấy người kia đang ngồi trên bàn, nhìn mình bằng ánh mắt ý vị sâu xa: “Tiểu nha đầu, thủ đoạn thật tuyệt vời.”

Hàn Nhạn cũng nhìn y, lâu sau mới nói ra bốn chữ: “Đúng là rắc rối!”

69. Chương 70: Vương Gia Ghen

Editor: Nhok Tinh Nghịch

“Miệng tiểu nha đầu còn rất độc.” Trác Thất nói. Lần đầu tiên trong đời bị ghét bỏ, cảm giác này thật chẳng có gì đặc biệt.

Hàn Nhạn ngồi đối diện với y: “Người thiếu ta một mạng, một vết thương, còn có một bình thuốc nữa.”

Ánh mắt Trác Thất dừng trên vết máu nhỏ giọt trên cánh tay nàng, nhớ tới cảnh nàng rút cây trâm trên đầu ra, gọn gàng linh hoạt rạch một vết, nhìn mà y sợ hết hồn. Nàng lại còn như không có việc gì mà tìm băng quấn lại thật chặt. Chính bởi vì như thế nên mới giải thích được mùi máu chưa tan đi trong phòng.

“Người không nên làm thế.” Y nói: “Đối xử với mình có phần quá ác độc.”

Hàn Nhạn chẳng hề để ý mà cười khẽ: “Dù không có người thì hôm nay bọn họ cũng sẽ không chịu để yên. Ngoài mặt là ta bị thiệt thòi, tự chịu một vết thương nhưng bọn họ cũng đừng nghĩ có thứ tốt. Có thể coi là tính kế ta nhưng lại bị lộ da trước.”

Khóe môi Trác Thất nhếch lên đầy tà khí: “Người thật thú vị. Bây giờ càng ngày càng không rời được người rồi.”

Hàn Nhạn cũng nói: “Ta cứu người thì người nhất định phải trả giá thật lớn.”

“Trả cái gì?” Trác Thất cố ý trêu chọc nàng: “Lấy thân báo đáp hả?”

Hàn Nhạn nhí nhảnh môi: “Vậy thì khỏi cần. Chỉ cần sau này người đừng xuất hiện trước mặt ta là tốt rồi.” Người này quá mức rắc rối, thân phận cũng không bình thường. Hôm nay nếu có liên quan gì tới y, sợ là chỉ có thể tăng thêm phiền não.

Trác Thất nhìn nàng chăm chú: “Ngoài điều kiện này thì ta đồng ý với tất cả các điều kiện khác.”

Hàn Nhạn nhìn y chăm chăm, y cười ha hả, nói với Hàn Nhạn: “Tiểu nha đầu, ta không nợ người nhân tình. Nếu sau này có cơ hội thì chắc chắn sẽ báo đáp người,” Dứt lời, đứng dậy: “Hôm nay người bị thương vì ta cũng coi như sẽ để lại vết sẹo. Nếu vị hôn phu Vương gia của người vì thế mà ghét bỏ người, không muốn người,” Người Trác Thất lui tới bên cửa sổ, cười mập mờ với Hàn Nhạn: “Ta sẽ cưới nàng, báo ân cứu mạng.” Dứt lời, thân thể chợt lóe lên, trong phòng chỉ còn lại mình Hàn Nhạn.

Hàn Nhạn nhíu mày, đang định thu dọn đồ đạc bữa bãi trên bàn thì thấy bên cạnh ly trà có một miếng sắt. Nàng cầm lên, thấy hơi nặng. Chữ bên trên nàng không hiểu, đoán là người nợ để lại thì chắc hẳn là vật vô cùng có giá trị. Ngón tay nàng lần tới một chỗ nhô ra ở chân giường, ấn mạnh một cái, ván giường nhấc lên, lộ ra một cái hố sâu không thấy đáy.

Đây cũng là nơi vừa nãy Trác Thất ẩn thân. Sau khi sống lại, Hàn Nhạn sợ Thanh Thu uyển có cơ sở ngầm của Chu thị nên trước đó vài ngày đã đổi ít tiền ở Giang Ngọc lâu, sợ để trên người không an toàn nên tốn hai ngày hai đêm để làm một không gian bí mật dưới giường. Vừa rồi người nợ cũng quân tử, ít nhất tiền bạc bên trong không nhúc nhích dù chỉ một chút.

Hàn Nhạn lấy ra một cái bao nhỏ từ dưới đáy, đặt tấm thẻ bằng sắt vào chung với ngân phiếu mới trả giường lại vị trí cũ. Lăn qua lăn lại một lúc như vậy, nàng đã thấy hơi mệt. Nhưng trời đã sáng choang, không thể quay về giường ngủ được. Nàng bảo Cấp Lam dời chiếc ghế mây tới trong viện, sáng sớm tinh mơ, nằm nhắm mắt nghỉ một chút dưới ánh mặt trời một lát.

Cũng không biết chợp mắt bao lâu, chỉ cảm thấy một bàn tay lạnh như băng vỗ vỗ đầu mình, Hàn Nhạn mở to mắt. Nàng thấy Phó Vân Tịch đứng trước mặt mình, nhìn mình từ trên cao.

Dạo này hắn mặc áo khoác màu xanh, bên trong là trường bào bằng gấm màu xanh da trời thêm mây chìm, anh tuấn uy vũ hơn trước nhưng vẻ mặt lại hơi u ám.

Đầu tiên là Hàn Nhạn sững sốt, quay sang nhìn thì không thấy bóng dáng Cấp Lam, kỳ quái mà nói: “Sao huynh lại tới đây?”

Phó Vân Tịch chỉ nhìn nàng chăm chăm: “Sáng nay mới nghe nói đêm qua thích khách tới Trang phủ, ta tới thăm vương phi.”

Hai chữ “Vương phi” phát ra từ miệng hắn khiến Hàn Nhạn bỗng cảm thấy hơi mất tự nhiên, thầm nghĩ tay chân Phó Vân Tịch thật nhanh. Chuyện vừa xảy ra được một lát mà bây giờ hắn đã tới rồi. Chắc bọn Cấp Lam đã bị hắn cho lui rồi. Hắn quang minh chính đại đi vào hay lên vào?

“Huynh vào từ cửa chính à?” Hàn Nhạn hỏi hắn.

Phó Vân Tịch bị nàng hỏi mà hơi buồn cười, mặt trầm xuống: “Chẳng lẽ bốn vương mà phải đi cửa sau à?”

“Ta không có ý đó...” Hàn Nhạn vội vàng phủ nhận: “Chẳng qua là huynh vào từ cửa chính, sợ là rất nhiều người thấy...”

“Thấy thì sao?” Không chờ nàng nói xong, Phó Vân Tịch đã cắt ngang: “Hôm nay nàng là vương phi của Huyền Thanh vương, bốn vương tới thăm phi tử của mình là chuyện thiên kinh địa nghĩa.”

Hàn Nhạn bị lời hắn chặn lại á khẩu không trả lời được, chỉ đành nhìn chăm chăm hắn, không nói lời nào. Nhưng trong lòng nàng lại nghĩ, Phó Vân Tịch làm như vậy, trong mắt người khác chính là Huyền Thanh vương thương yêu vương phi của mình. Cho nên vừa nghe chuyện trong phủ vương phi có thích khách thì sáng sớm ngày hôm sau đã chạy tới, dường như để tăng uy cho nàng, tuyên bố rõ ràng địa vị của nàng trong lòng Huyền Thanh vương. Sau này có ai còn muốn ăn hiếp nàng thì phải nhìn mặt mũi Huyền Thanh vương, không dám hành động thiếu suy nghĩ nữa.

Người này làm việc luôn chu đáo. Hàn Nhạn nghĩ một chút, thật không biết lời của mình đã chọc tới sự kiêu ngạo của hắn. Nàng chỉ hỏi: “Huynh tới làm gì? Vốn chẳng có chuyện gì cả.”

Phó Vân Tịch thấy nàng mím chặt môi, lâu sau mới ném cho nàng một bình nhỏ bằng bạch ngọc. Hàn Nhạn vội vàng nhận lấy: “Đây là gì?”

Phó Vân Tịch bước từng bước một tới gần nàng, níu cánh tay của nàng lại. Hàn Nhạn sợ hết hồn, chỉ thấy hần xấn tay áo nàng lên, sắc mặt lạnh lùng âm trầm, nhìn chăm chăm vào băng vải trên vết thương.

Hàn Nhạn thấy hần biểu hiện như thế, biết hần là muốn nhìn vết thương của mình nhưng vẫn thấy xấu hổ, rụt lại sau: “Không có gì đẹp đâu.”

“Đừng nhúc nhích!” Phó Vân Tịch khê nói: “Trang Sĩ Dương không mời đại phu cho nàng!”

Trang Sĩ Dương đúng là không e ngại vết thương trên tay Hàn Nhạn khiến nàng phải tự tìm băng, bôi chút thuốc rồi quấn lại, chỉ nghĩ là đã khép lại rồi. Hôm nay nghe giọng điệu của Phó Vân Tịch không tốt thì thấy trong lòng âm ập, an ủi hần: “Không phải vết thương lớn, không cần phải phiền đại phu.”

Phó Vân Tịch ngồi xuống ghế đá bên cạnh Hàn Nhạn, vẽ mặt bình tĩnh, xé băng vải của Hàn Nhạn ra, tự lấy ra một đoạn băng khác quấn lên, là đang quấn lại vết thương cho nàng lần nữa.

Đường đường là Huyền Thanh vương mà lại băng bó ột tiểu nha đầu. Hàn Nhạn cảm thấy không ổn, liền từ chối: “Để tự ta làm.”

Phó Vân Tịch nói: “Ngậm miệng.” Hần liếc Hàn Nhạn, đôi mắt phượng thâm thúy lúc này tản ra chút ý lạnh khiến Hàn Nhạn không dám nhìn. Nàng đoán tâm tình hần không tốt nhưng sao hần lại tức giận? Người bị đau là nàng mà?

Tuy sắc mặt Phó Vân Tịch khó nhìn nhưng động tác rất dịu dàng. Hàn Nhạn không cảm thấy đau đớn chút nào. Thấy bộ dạng thành thạo của hần, nàng không nhịn được mà nói: “Thủ pháp này của vương gia thật thành thạo.”

Lâu sau không nghe thấy Phó Vân Tịch trả lời, nàng còn tưởng rằng hần đang trong cơn giận nên không muốn để ý tới mình thì lại nghe thấy giọng nói lạnh lùng của hần truyền tới: “Trước đây lúc trong quân đội, hề bị thương thì đều tự mình băng bó.”

Hàn Nhạn không tin: “Chẳng phải có đại phu đi theo sao? Sao còn phải tự mình băng?”

Phó Vân Tịch hồ hững nói: “Không tin được.”

Ba chữ “Không tin được” này nghe thì nhẹ nhàng bằng qươ nhưng Hàn Nhạn có thể cảm giác được nó rất nặng. Nghe nói vị Huyền Thanh vương này từ mười bốn tuổi đã mặc giáp ra trận, có thể tưởng tượng thiếu niên mười bốn tuổi phải đối mặt với chất vắn, chỗ đó còn là chiến trường, không được ai tín nhiệm cũng không tín nhiệm người khác. Vậy nên hần bắt buộc phải tìm đường sống trong hoàn cảnh này, cần phải trả cái giá rất lớn. Có phải có một đoạn đường trước mặt sau lưng đều có địch nên mới tạo ra tính tình lạnh lùng hồ hững hôm nay của Phó Vân Tịch?

Hàn Nhạn đang im lặng suy nghĩ thì Phó Vân Tịch đã rửa sạch vết thương cho nàng, rắc thuốc lên, băng bó kỹ lại lần nữa. Hần quấn chặt vết thương của Hàn Nhạn, không cho nó lộ ra chút nào. Hàn Nhạn đang định cảm ơn hần thì Phó Vân Tịch đã nhìn nàng, nói: “Vì sao lại làm mình bị thương?”

Hàn Nhạn sững sốt, lại không biết trả lời thế nào. Phó Vân Tịch hành động như vậy là do quanh năm ngày nguyệt trong quân đội, vết thương này có thể lừa được người khác chứ không qua mắt hần được. Vừa nhìn hần đã biết không phải là do ngã xuống mà bị thương, mà là cố ý rạch ra, nhưng lúc này phải nói với hần thế nào đây?

“Ta đưa trâm cho nàng không phải để nàng lấy ra làm mình bị thương.” Hần nói, trong đồng tử thâm trầm u ám như muốn cuốn Hàn Nhạn vào đó, rồi lại không nhìn ra được chút cảm xúc nào.

Ngay cả chuyện này cũng nhìn ra, Hàn Nhạn thầm kêu to không tốt trong lòng, cố gắng nặn ra nụ cười, nói: “Tình hình lúc đó khẩn cấp...”

“Nếu nàng có thể đưa danh hiệu Huyền Thanh vương phi ra, sao không đưa ra ngay từ đầu?” Phó Vân Tịch lạnh giọng nói: “Lại phải làm mình bị thương để chứng minh sự trong sạch.”

Mặt Hàn Nhạn đỏ lên, lúc đó mình đưa danh hiệu Huyền Thanh vương phi ra cũng vì dùng nó rất tốt mà thôi. Bây giờ nghe những lời này của hắn như thể mình cạy vào danh vương phi này mà làm xằng làm bậy vậy. Trong lòng nàng hơi mất tự nhiên nhưng vẫn bướng bỉnh nói: “Ta chưa xuất giá, đương nhiên không được coi là vương phi chính thức. Sao có thể chỗ nào cũng lấy danh hiệu Huyền Thanh vương phi ra khiến người ta chê cười chứ?”

Phó Vân Tịch nghe nàng nói thế thì híp đôi mắt phượng lại, cười như không cười, nói: “Nàng đang nhắc nhở bổn vương sớm thành hôn với nàng?”

Hàn Nhạn quay sang nhìn hắn chằm chằm. Sao người này lại có thể lý giải lung tung ý của người khác thế chứ? Nàng cứng đờ, nói: “Vương gia lo lắng quá rồi.”

Im lặng hồi lâu, hai người không nói gì, một lát sau, Phó Vân Tịch mới nói: “Thích khách hôm qua là người Tây Nhung.”

Hàn Nhạn cả kinh: “Tây Nhung?” Thảo nào hôm qua nhìn liền biết bộ dáng người kia không phải người Trung Nguyên. Nhưng lúc này tình hình giữa Tây Nhung và Đại Tông đang như nước với lửa, sao người này còn dám một mình lẻ vào hoàng cung ám sát Hoàng thượng? Nghĩ tới việc đêm qua mình còn cứu người kia một mạng, trong lòng cảm thấy hơi bất an. Nàng lại nhìn Phó Vân Tịch, chắc chắn hắn đã biết đêm qua xảy ra chuyện gì, cũng biết mình đã giúp thích khách thoát đi. Thấy thần sắc hắn âm trầm lạnh lẽo, Hàn Nhạn thầm nghĩ chẳng lẽ cho là nàng cùng một phe với thích khách kia? Nàng suy nghĩ một chút, vẫn quyết định giải thích rõ ràng với Phó Vân Tịch một chút: “Ta không biết người đó là người Tây Nhung. Lúc đó y kẻ đao lên cổ ta. Nếu ta không giúp y thì y sẽ gây bất lợi cho ta. Cho nên mới...”

“Lúc đó hắn nấp ở đâu?” Không đợi nàng nói xong, Phó Vân Tịch đã cắt ngang lời nàng.

Hàn Nhạn không ngờ hắn sẽ hỏi như thế, nhất thời không biết trả lời thế nào.

“Phòng của nàng?” Phó Vân Tịch khẽ nhún mày, giọng điệu hơi chứa sự nguy hiểm không dễ dàng phát hiện ra.

Hàn Nhạn chớp mắt mấy cái, gật đầu.

Lời còn chưa dứt thì nàng chợt thấy môi mình ảm áp, nhìn khuôn mặt tuấn mỹ đang phóng to trước mắt mình. Thấy bộ dáng trợn mắt há hốc miệng của nàng, Phó Vân Tịch mới hơi lùi lại, giọng chứa mấy phần cảnh cáo: “Nàng là vương phi của bổn vương!”

Hàn Nhạn đẩy hắn ra, chỉ cảm thấy trong lòng vô cùng khiếp sợ. Sao Phó Vân Tịch lại hôn mình? Lại thấy vẻ mặt người nọ hơi dịu lại, thả thứ gì đó trong tay xuống, phẩy tay áo bỏ đi.

Đợi Phó Vân Tịch đi rồi Hàn Nhạn mới đi tới, thấy đó là mấy bình thuốc cao giúp xoa sẹo, cảm giác ảm áp dâng lên trong lòng. Nhớ tới nụ hôn bất ngờ vừa rồi, gò má nàng hơi nóng lên.

Tựa như bừng tỉnh đại ngộ, khó trách hôm nay hắn lại lạ như thế, bộ dáng toàn thân và trong lòng không tốt. Nàng còn tưởng là hắn nghi ngờ mình cố ý giúp thích khách, bây giờ mới hiểu hắn giận vì mình ở chung một phòng với thích khách kia. Lòng người này quá hẹp hòi! Nhưng...Hàn Nhạn nắm chặt bình thuốc trên tay: “Hắn đang...ghen?”

Editor: Nhok tình nghịch

Lại nói về Phó Vân Tịch. Khi hắn rời khỏi Trang phủ thì đi ngay về phía hoàng cung. Hôm nay Thái hậu triệu kiến hắn nên không tiện ở lại Trang phủ quá lâu.

Điện Thái Phụng.

Thái hậu nghiêng người dựa vào tháp, cho hai cung nữ mặc cung trang đang đắp lưng ỳnh lui. Trần quý phi ngồi bên cạnh nói chuyện với bà thì nghe thấy công công bên ngoài báo: “Huyền Thanh vương đến ——”

Phó Vân Tịch đi vào đại điện, hơi khom người quỳ xuống, trầm giọng nói: “Nhi thần tham kiến mẫu hậu.”

“Đứng lên đi.” Thái hậu vẫy vẫy tay với hắn: “Vân Tịch, đã mấy ngày rồi không gặp con.”

Đồng tử Phó Vân Tịch thâm trầm: “Nhi thần bất hiếu, làm mẫu hậu lo lắng.” Tuy nói thế nhưng giọng điệu lại không có cảm giác lo lắng chút nào.

Trần quý phi cúi đầu ngồi bên cạnh một cách quy củ nhưng bờ môi nhếch lên nụ cười không rõ ý tứ.

“Vân Tịch này, nghe nói con muốn lấy Trang tiểu thư làm thê hả?” Thái hậu hí mắt, từ từ nhấp một ngụm trà.

“Vâng ạ.” Phó Vân Tịch rõ ràng không muốn dây dưa, trả lời rất ngắn gọn.

“Trước kia ai gia còn định chỉ hôn cho nha đầu Trang gia với Thế tử của Vệ vương. Hôn nay lại bị con nhanh chân đoạt trước.” Bà vừa nói vừa quan sát vẻ mặt của Phó Vân Tịch nhưng không thấy được biểu tình mà mình muốn thấy. Phó Vân Tịch nói: “Hoàng thượng đã chỉ hôn cho thiên kim Hữu thừa tướng cho Vệ thế tử, chắc chắn đó cũng là một mối nhân duyên mỹ mãn.”

“Ha ha,” Thái hậu như nghe được chuyện cười: “Chẳng phải mối nhân duyên này là do con xin Hoàng thượng thúc đẩy sao?”

Phó Vân Tịch nói: “Nhi thần cũng thấy Lý cô nương một lòng say mê Vệ thế tử.”

Thái hậu chạm phải cái đỉnh mềm, quyết định không nói lòng vòng với hấn nữa: “Sao con lại muốn lấy tứ tiểu thư Trang phủ?”

“Tài danh của Trang tiểu thư lan xa, nhi thần vô cùng quý mến. Mẫu phi thấy lý do này thế nào?” Hấn nói.

Thái hậu cũng không nhìn hấn mà chuyển sang Trần quý phi bên cạnh: “Ai gia già rồi nên nghe không hiểu quý mến hay không quý mến gì. Trần quý phi, chỉ bằng con nói một chút xem Trang tứ cô nương kia là hạng người gì?”

Trần quý phi cung kính nói: “Trang tứ tiểu thư là người có số khổ, năm ngoài vừa mất mẫu thân lại không được phụ thân thương yêu. Thậm chí nàng còn bị cơ thiếp trong phủ hiếp đáp, nhìn thật đáng thương.”

Lời này rõ là đang đau lòng cho Hàn Nhạn cũng ngầm chỉ địa vị của Hàn Nhạn. Nàng không được yêu thương, tuy chiếm địa vị đích nữ trong phủ nhưng cũng không được mọi người chào đón. Cô nương như thế mà làm Huyền Thanh vương phi thì thật không tốt.

Quả nhiên, Thái hậu nghe xong thì thở dài một tiếng: “Người có số khổ như vậy, Vân Tịch cần phải đối xử thật tốt với nó.” Lời nói xoay chuyển: “Nhưng từ nhỏ nó đã chịu khổ, sau này qua cửa sợ rằng sẽ mệt mỏi. Ai gia chỉ cho con mấy vị trắc phi tiểu thiếp để giúp cô nương nhà họ Trang, cũng tốt cho nó.”

Phó Vân Tịch thản nhiên nói: “Mẫu phi có điều không biết. Nhi thần đã lập lời thề ngay trước mặt văn võ cả triều là kiếp này chỉ cưới một mình Trang cô nương.”

“Gì?” Thái hậu lấy làm kinh hãi: “Chuyện này sao có thể? Từ trước tới nay không hề có quy củ như thế. Con cháu hoàng thất sao chỉ có một chính phi? Khai chi tán diệp là trách nhiệm của con, sao có thể hành động theo cảm tính được? Ai gia không đồng ý.”

“Mẫu hậu,” Trần quý phi dịu dàng nói: “Là Trang tứ tiểu thư kia tự nói ra. Ngày đó cha con Vệ vương tới Trang phủ cầu hôn, Trang cô nương đã nói: Người mà nàng phải gả kiếp này chỉ có thể cưới một mình nàng. Thế này mới khiến Vệ vương bỏ suy nghĩ trong đầu đi.”

Thái hậu trừng mắt, giận dữ nói: “Hay ột đồ phụ! Nữ tử thì phải khoan dung độ lượng, tuân thủ tam tòng tứ đức mới tốt. Nó lại làm ngược lại! Nói ra yêu cầu hoang đường như vậy, sau này qua cửa còn kiêu căng thế nào nữa? Vân Tịch, ai gia không cho phép con lấy nữ tử thế này. Lập tức hủy hôn với nó đi.”

“Mẫu hậu nói đùa.” Phó Vân Tịch vẫn bình tĩnh không gợn sóng: “Hoàng thượng đã chuẩn hôn sự này ngay trước mặt bá quan văn võ, sao có thể thay đổi được? Hôm nay nàng cũng đã chắc chắn là vương phi của Huyền Thanh vương con rồi.”

Trần quý phi che miệng cười ha ha: “Thảo nào ai cũng nói vương gia là quân tử. Muốn làm theo ý mẫu hậu thì có gì khó đâu? Chỉ cần vương gia đưa ra một phong thư từ hôn, lập tức bỏ nàng ta thì hôn sự này không được tính nữa rồi. Hoàng thượng chỉ nói là tứ hôn chứ có nói là không được bỏ vợ đâu.”

Thái hậu gật đầu đầy hài lòng: “Đúng thế, Vân Tịch, con lập tức đưa một phong thư từ hôn, còn nhiều cô nương tốt trong kinh thành lắm, ai gia sẽ chỉ một hôn sự tốt cho con.”

“Xin hỏi mẫu hậu Trang cô nương đã phạm vào tội gì mà nhi thần phải bỏ nàng?” Phó Vân Tịch nhíu mày, hỏi.

“Nó phạm vào điều ghen tỵ trong thất xuất!” Trong mắt Thái hậu lóe lên chút sương mù âm u: “Nữ tử ghen tỵ bức này sao có thể muốn được!”

“Nếu nói đời này chỉ cưới mình nàng là phạm vào ghen tỵ thì sợ rằng không hay lắm,” Phó Vân Tịch chậm rãi nói: “Bởi vì nhi thần cam tâm tình nguyện chỉ cưới chiều một mình nàng.”

Lời này vừa ra thì nụ cười của Trần quý phi hơi cứng lại, nhìn Phó Vân Tịch bằng ánh mắt không thể tin được. Theo nàng, nam nhân là động vật thay đổi thất thường, không phải là mèo không ăn vụng thịt, nếu chỉ giữ lấy một nữ nhân là điều vạn vạn không thể. Nếu có cơ hội, nhất định sẽ lên tìm không ít nữ nhân, huống chi bản thân Phó Vân Tịch cực kỳ xuất chúng, sợ số thiên kim vội vàng muốn nhào lên người hắn không ít. Một nam nhân như vậy sao lại cam tâm tình nguyện cả đời chỉ săn sóc một nữ nhân chứ?

“Vương gia đừng nói đùa.” Nghĩ tới đây, Trần quý phi đoán là Phó Vân Tịch đang giả vờ từ chối: “Với điều kiện của vương gia, sao cả đời chỉ lấy một chính phi? Vả lại Trang cô nương kia đúng là không được coi là xuất chúng. Nếu vương gia bằng lòng thì dạng cô nương nào trên đời này chẳng có...”

“Thế tử phi của bốn vương chỉ có một.” Phó Vân Tịch liếc nàng ta, ý lạnh trong cái nhìn kia khiến Trần quý phi không kiềm được mà run lên. Thậm chí hắn không muốn xưng “Nhi thần” trước mặt Thái hậu, chỉ nghe hắn nói: “Hôn sự này hoàng thượng đã chuẩn rồi. Chẳng lẽ còn có ai lớn hơn Hoàng thượng?” Ánh mắt của hắn chứa ý vị sâu xa quét qua hai người Thái hậu và Trần quý phi, giọng chứa thâm ý: “Nếu có người nào muốn nhòm ngó vị trí Thế tử phi này, bốn vương giết không tha.”

Mặt Thái hậu trầm xuống, nhìn thanh niên tuấn mỹ trước mặt. Hắn ngọc thụ lâm phong, dáng người cao ngất, vẻ mặt lạnh lùng chứa sát ý và khí lạnh, tựa như tất cả lời của hắn không thể làm trái, nếu không nhất định sẽ tự mình chuốc lấy cực khổ. Không biết từ lúc nào vị hoàng tử này bắt đầu xa lánh mình, vẻ kiêu ngạo này không hề được thu lại, tựa như là đang cố ý. Hắn...Rốt cuộc là muốn làm gì?

Thái hậu thu hồi suy nghĩ trong lòng, nở nụ cười trên mặt: “Ai gia chỉ đau lòng cho con. Con đó, từ nhỏ đã là người có chủ ý, nhưng chuyện lấy vợ không phải chuyện nhỏ. Con...”

“Nhi thần đã lớn rồi,” Hắn nói: “Mẫu hậu có thể buông tay được rồi.” Thái hậu cả kinh, nhìn hắn bằng ánh mắt phức tạp, chỉ thấy Phó Vân Tịch chấp tay với bà: “Hoàng thượng còn có việc triệu kiến nhi thần, nhi thần cáo lui trước.” Dứt lời, hắn xoay người rời đi.

Hai người trong điện Thái Phượng im lặng rất lâu. Thái hậu nheo mắt, biểu tình khác hẳn với vẻ từ ái một lúc trước, vẻ mặt trở nên tàn nhẫn ác độc tới đáng sợ, uể oải nói với Trần quý phi: “Con nhìn đi, nuôi sói lớn, không giữ lại được nữa rồi.”

Trần quý phi cúi đầu: “Vậy thì...Ta phải trừ cỏ tận gốc thôi.”

Lại nói về Phó Vân Tịch, sau khi trở về Huyền Thanh vương phủ, Thành Lỗi thấy hắn thì reu re: “Đi gặp tiểu vương phi của huynh à?”

Phó Vân Tịch không quan tâm tới hắn, bước thẳng vào thư phòng. Thành Lỗi cảm thấy thần sắc hắn khác thường, bước vào theo, thấy Phó Vân Tịch đang dẫn dò Mộc Nham: “Tìm hai thị vệ canh giữ ở Trang phủ, ngầm bảo vệ vương phi.” Suy nghĩ một chút rồi nói thêm: “Phải hai người canh chừng người trong cung.”

Mộc Nham lĩnh mệnh rời đi, Thành Lỗi nghi ngờ nói: “Huynh mới từ trong cung về?”

Phó Vân Tịch nói: “Thái hậu không ngồi yên nữa.”

Thần sắc Thành Lỗi nghiêm túc: “Mấy năm nay huynh vẫn luôn phái người theo dõi Thái hậu, rốt cuộc nguyên nhân là gì?”

“Đệ sẽ biết nhanh thôi.” Hắn cũng không ngăn đầu lên.

“Vân Tịch, Thái hậu phản đối huynh cưới Trang cô nương à?” Thành Lỗi nhìn hần: “Đệ cũng nghe nói chuyện lúc trước Thái hậu muốn chỉ Trang cô nương cho Vệ Như Phong. Nói cũng thấy lạ. Trang cô nương trông rất bình thường, sao Thái hậu lại để ý thế? Người huynh phái đi có nghe ngóng được gì không?” Phó Vân Tịch lắc đầu: “Hình như đã bị giết người diệt khẩu. Hôm nay bà ta phản đối càng khiến ta nghi ngờ.”

Thành Lỗi nhìn hần như có điều suy nghĩ: “Huynh vì nàng nên trở mặt với Thái hậu, vậy thì có lợi gì?” Thấy Phó Vân Tịch không nói lời nào thì nói tiếp: “Còn nữa, huynh và nàng chỉ gặp nhau vài lần mà thôi. Huynh như đang giúp đỡ, lại nảy sinh ý nghĩ cưới nàng làm vương phi. Không nói đến chuyện năm nay nàng mới chỉ mười ba tuổi, chỉ là một cô bé mà thôi. Nàng có đặc biệt hơn nữa cũng không khiến huynh vừa gặp đã yêu. Huynh cũng không phải loại người quá kích động, nói cưới là cưới. Đệ thật không hiểu.”

Đúng là Phó Vân Tịch cực kỳ lạnh lùng. Năm đó trong quân doanh có người hầu đưa nhiều loại nữ nhân thiên kiều bá bị tới để giải sầu. Trong đó có người quyến rũ lẳng lơ, có người ngây thơ hồn nhiên, có người thanh cao cao ngạo, có người hào khí ngất trời. Những cô nương này kiếm được không biết bao nhiêu bạc, nghe thấy danh tiếng của Phó Vân Tịch thì đương nhiên là ào ào nhào lên. Thiếu niên tuổi trẻ tuổi, tài năng xuất chúng, anh dũng vô địch trên chiến trường, tự có sức quyến rũ dồi dào. Nhưng trong hoàn cảnh khó khăn gian khổ đó, hần nhìn cũng không nhìn những nữ nhân kia một cái. Lúc đó Thành Lỗi chỉ có thể phục sát đất định lực của hần.

Nhưng bây giờ hần lại vì một tiểu nha đầu chỉ gặp vài lần mà phá giới hạn nhiều lần. Có lúc nhìn hần thật giống như thần tiên không nhiễm khói lửa nhân gian bỗng biến thành người bình thường có thất tình lục dục. Hần sẽ mỉm cười, sẽ tức giận, sẽ vì nàng mà khiến mọi người trên triều đình mở to mắt, sẽ vì nàng mà trở mặt với Thái hậu.

Có đáng không?

Phó Vân Tịch lắc đầu, cười khẽ, nói: “Không phải ta gặp nàng lần đầu tiên ở cung yến.”

70. Chương 71: Tình Cảm Thiếu Niên

Editor: SunniePham

Phó Vân Tịch còn nhớ rõ buổi trưa của bảy năm về trước.

Lúc đó chàng không phải là một người lạnh lùng và kiêu ngạo, khi đó chàng vừa mới biết được một sự việc đủ để ảnh hưởng đến bí mật của cả đời chàng; không cách nào tiếp nhận được việc này, đồng thời cũng là lần đầu tiên chàng trở mặt với Hoàng Huynh. Vì vậy chàng mới xin xuất chinh đi giết giặc. Hoàng Huynh không còn cách nào, đành phải đáp ứng yêu cầu của chàng. Nhưng sự phẫn nộ và đau buồn trong lòng Phó Vân Tịch cũng không vì vậy giảm bớt, sau buổi trưa ấy, chàng rời khỏi Hoàng Cung. Hầu như là đi dạo hết toàn bộ Kinh Thành, cuối cùng đi vào phía sau một ngọn núi ở Thành Tây.

Đó là một chỗ vô cùng tĩnh mịch, được bao bọc bởi non xanh nước biếc; lúc này thời tiết rất lạnh, bên ngoài tuyết vừa mới rơi nhẹ nhưng lông ngỗng, chôn cả cây cỏ xuống dưới một tầng tuyết trắng lằng lằng. Chàng ngồi trên tảng cây, lúc này gió rất to, nhưng trong lòng chàng vẫn bực bội như cũ. Đứng vào lúc này, thì nghe được một tiếng khóc.

Vốn dĩ không muốn để ý tới, nhưng tiếng khóc này càng lúc càng lớn, cuối cùng lại giống như là khóc đến không thở nổi. Vốn dĩ chàng ở đây là vì nó rất yên tĩnh, nhưng lại không ngờ có người lại quấy nhiễu sự yên tĩnh này. Trong cơn tức giận, chàng quay đầu lại nhìn, thì phát hiện ở phía dưới gốc cây có một tiểu oa nhi khoảng chừng năm sáu tuổi đang ngồi khóc.

Đó là một tiểu cô nương vô cùng bảnh, đầu được búi thành hai búi tóc, lúc này đang dùng tay lau nước mắt của mình, đáng vẻ khóc lóc nhìn cực kỳ thương tâm. Chàng bực bội không chịu nổi, thật sự chịu hết nổi mà phi thân dưới xuống, đi đến này trước mặt tiểu nữ oa đó, giọng nói lạnh lùng vang lên: “Câm miệng!”

Tiểu cô nương lại càng hoảng sợ, nhìn thấy có một thiếu niên tuổi trẻ đang đứng trước mặt mình; tuy nhiên sắc mặt không vui, nhưng mà nàng chưa bao giờ nhìn thấy qua người nào đẹp đến vậy, vì vậy mà nàng ngăn người đi đến kéo tay của chàng: “Người là Thần Tiên sao?”

Cả cuộc đời của Phó Vân Tịch, luôn được vô số khuê nữ ái mộ, nhưng tính tình của chàng luôn lạnh lùng, không thích người nào đụng vào mình, ngày thường cũng không có ai dám có can đảm mà kéo ống tay áo của chàng. Ai ngờ tiểu cô nương ở trước mặt này, dùng hai tay chùi nước mắt nước mũi rồi nắm lấy tay của hắn gọi hắn là thần tiên. Nhìn quần áo trắng như tuyết trắng lại lưu lại dấu vân tay đen huyền, từ nhỏ phó Vân Tịch luôn ưa sạch sẽ giờ đây lại có một sự phẫn nộ đến điên cuồng.

Chàng lùi về phía sau một bước: “Đừng đụng vào ta.”

Tiểu nữ oa có chút khó hiểu, nhưng cười to nói: “Người thật là đẹp.”

Ngay lúc đó Phó Vân Tịch đã nghĩ là: Đây là con gấu nhà nào, mà không biết lễ phép tới vậy. Im lặng một lát, chàng nói: “Yên lặng chút đi.”

Tiểu cô nương nhìn chàng, rồi đột nhiên meo meo, sau đó thì khóc lớn lên.

Nàng đột nhiên khóc lại càng làm cho Phó Vân Tịch bị hoảng sợ, chàng nói: “Người khóc cái gì?”

Tiểu nha đầu nhìn chàng: “Đau lòng thì sẽ khóc, di nương của phụ thân nói qua, không cho phép ta khóc trong phủ, cho nên một lần đến ngày mai, ngày mai, rồi ngày kia thì khóc.”

Đầu tiên là Phó Vân Tịch không hiểu lời nói của nàng, nghĩ đi nghĩ lại, thì trong lòng có chút hiểu rõ. E là cô nương này là tiểu thư của nhà quý phủ nào không được sủng ái, bị thiếp thất khi dễ nên mới trốn ở chỗ này mà khóc. Thấy nàng khóc đến thương tâm, chàng nói: “Vậy người còn muốn khóc bao lâu?”

Tiểu nha đầu nâng ngón tay lên mà tính: “Một, hai, ba. . . Tích góp nửa tháng nước mắt, còn có nước mắt từ nay về sau, ước chừng là một canh giờ.”

Một canh giờ, phó Vân Tịch chịu hết nổi mà vuốt vuốt ấn đường; chàng phải ở chỗ này nghe nha đầu xấu này khóc một canh giờ?

Tiểu nha đầu như đang suy nghĩ gì đó nhìn chằm chằm vào chàng: “Thần Tiên, người cũng muốn khóc sao?” Nghĩ nghĩ, nàng vỗ vỗ vai của mình, ra vẻ rất khí phách: “Nhịn nhì cho người mượn bả vai dựa vào.”

Phó Vân Tịch đỡ khóc đỡ cười, lời này từ đâu mà nghe thấy vậy. Thấy nàng quả thật ưỡn ngực lên, đem đôi vai gầy yếu lại gần chàng, ra vẻ “Ta rất rộng rãi”, thì lập tức đáng vẻ của chàng có chút cứng ngắc: “Cảm ơn ý tốt của người, ta không muốn khóc.”

“Không muốn khóc?” Tiểu nha đầu nghi ngờ nói: “Nhưng mà nhìn Thần Tiên hình như có đáng vẻ cũng muốn khóc, không cần sợ, cứ chèn ép vậy sẽ sinh bệnh đó. Nhịn nhì sẽ không cười nhạo người đâu.”

Phó Vân Tịch cúi đầu nhìn tiểu nha đầu này, nhớ tới việc hôm nay nghe được bí mật kia, trong lòng không khỏi có chút bi thương. Nghe lời nó của tiểu nha đầu này, chàng mới lẩm bẩm nói: “Khóc có ít sao?”

Lời này đối với một tiểu nha đầu mà nói quả thật là có chút ít sâu xa, chỉ thấy đối phương nghiêng đầu thật lâu mới nói: “Ít nhất cũng chính mình cũng phải vui vẻ chút.”

Phó Vân Tịch dứt khoát tại ngồi xuống bên cạnh nàng: “Nhưng mà người lại vui vẻ rồi hả ?”

Lời này như đang nhắc nhở tiểu nha đầu, chỉ thấy nàng nói: “Ai nha, chỉ cần cùng thần tiên người nói chuyện, thì ta đều quên khóc rồi. Vẫn còn phải khóc vì mẫu thân, Cấp Lam, Thu Hồng, Trần ma ma.” Nói xong nàng lại meo meo, phó Vân Tịch quả thực là sợ nước mắt của nàng, theo bản năng vươn tay che miệng của nàng lại: “Đừng khóc.”

Tiểu cô nương lại phồng má nhìn chàng, nàng thấy được đáng vẻ vụng về của chàng thì lại thấy vô cùng thú vị, phó Vân Tịch chịu hết nổi mà vươn tay nheo nheo mắt của nàng.

Nàng nói: “Ta không thể chơi với người rồi, đợi chút nữa là không đủ thời gian để khóc đó.”

Phó Vân Tịch nhìn đáng vẻ nghiêm túc của nàng: “Vì sao không đem khóc biến thành cười?”

“Cười?” Tiểu nha đầu kia nghiêng đầu một cái: “Cười không nổi.”

Trong lòng của chàng khê động, nàng nhỏ như một con búp bê vậy mà lại cười không nổi, chắc chắn là chịu rất nhiều khổ sở. Nhưng mà lại không thể lộ liễu khóc lớn, cho nên mới trốn ở trên núi mà khóc. Giọng điệu của chàng liền mềm xuống: “Vì sao người khóc?”

Tiểu nha đầu kia liền thao thao bất tuyệt mà nói, di nương trong phủ khi dễ mẫu tử như bọn họ thế nào, phụ thân đối với các nàng lạnh nhạt ra sao, bọn hạ nhân thờ ơ thế nào. Càng nói thì nước mắt càng không ngừng rơi xuống, Phó Vân Tịch thở dài một tiếng, đột nhiên lại có cảm giác đồng bệnh tương lân.

Thói đời không dễ dàng, ai có thể trôi qua tốt đẹp. Tiểu oa nhi tóc như trái đào này lại có thể tự mình nói ra được khổ sở trong lòng. Thấy nàng khóc không ngừng, liền an ủi: “Ta và người cùng nhau bắt cá nhỏ, nhưng người đừng khóc nữa, như thế nào?”

Bên trong núi sâu truyền tới âm thanh rung động của nước suối, lơ mơ có thể nhìn thấy dưới nước có các con cá đủ màu đang chơi đùa. Chàng cũng bị nước mắt của tiểu nha đầu này làm cho đầu khiến có chút đau đầu, vì vậy mới có thể phá lệ mà trấn an đối phương.

Nhìn thấy tiểu nha đầu đang sưng sờ nhìn mình, phó Vân Tịch đứng dậy rời đi, chỉ chốc lát sau thì mang theo một cái cần câu trở về. Từ nhỏ chàng đã quen được hầu hạ thiếu gia, đây cũng là lần đầu hầu hạ một tiểu nha đầu, hai người ngồi ở bên suối câu cá. Thấy chàng như vậy, tiểu nha đầu lại càng cảm thấy thú vị, không hề khóc nữa, ngoan ngoãn ngồi ở bên cạnh chàng, nhìn chăm chăm vào trong ao nước.

“Thần Tiên, người không muốn khóc sao?” Đúng là Phó Vân Tịch không tập trung khi nghe tiểu nha đầu bên cạnh mình mở miệng hỏi.

Chàng sưng sờ: “Ta chưa từng khóc.”

“Đôi mắt của người không khóc” nàng chỉ chỉ vào ngực của phó Vân Tịch: “Nơi này đang khóc.”

Phó Vân Tịch khê giật mình, nhìn chăm chăm vào tiểu cô nương ở trước mặt cả buổi không nói gì. Nàng lại, nhìn ra sự yếu ớt chàng.

Nhưng mà phó Vân Tịch chỉ thản nhiên nói: “Ta không có.” Tiểu nha đầu thấy sắc mặt của chàng lạnh xuống, liền có chút sợ hãi mà co người lại: “Nơi này đang khóc, so với khóc bằng mắt thì càng đau khổ hơn. Mẫu thân nói, nhưng người khóc ở nơi này đều rất đáng thương.”

Hắn không nói chuyện, bên môi hiện lên một nụ cười lạnh.

“Thần Tiên, sau này người vẫn còn lại muốn tới nơi này câu cá sao?” Nàng hỏi.

Thiếu niên yên lặng một lúc, rồi nói: “Chưa chắc, ngày mai ta đã xuất chinh rồi, có lẽ sẽ không còn sống mà trở về, hôm nay gặp được người, coi như là chúng ta có duyên đi.” Chàng xem thường sự sinh tử của mình, thậm chí còn nghĩ, nếu chết trên chiến trường thì tốt rồi, không cần phải trở về nữa.

Tiểu nha đầu nhìn hắn, không biết rõ ý tứ trong lời nói của chàng: “Từ nay về sau người sẽ không tới sao?”

Thiếu niên liếc nàng một cái: “Đúng vậy, cho nên buổi câu cá hôm nay coi như là kỷ niệm trước khi chia tay với người.”

Nhưng mà cho tới cùng, tiểu nha đầu chưa hề nhìn thấy chàng câu được một con cá nào.

Không bao lâu sau thì có hai nha hoàn về mặt đầy lo lắng đi lại, vừa gọi một “Tiểu thư” vừa cảnh giác nhìn chàng. Nha đầu đó bị hai nha hoàn dẫn đi, lúc sau thì nha đầu không tìm không phổi mà quay lại phát tay với chàng: “Thần Tiên, sau này sẽ gặp lại!”

Sau này? Làm gì mà có sau này, lần này từ biệt, sinh tử còn chưa biết, có lẽ kiếp sau gặp lại, cũng có thể vĩnh viễn sẽ không gặp nhau. Chàng gục đầu xuống, cổ tay dùng sức nhấc lên phía trên, một con cá tuyệt đẹp màu lam đầy ánh kim văng ra khỏi nước, bắn tung té những vảy sáng lên không trung.

Con cá này, chàng nợ nàng.

Chàng cười cười, gỡ con cá từ lưỡi câu xuống, một lần nữa thả nó vào nước; đuôi cá màu lam vung lên, làm lần lên một tầng bọt nước, rồi rất nhanh đã không thấy bóng dáng đâu.

“Nếu ta còn mạng trở về, nhất định sẽ trở lại thăm ngươi.” Chàng nói khẽ với nước, nhìn lại con đường nhỏ nơi tiểu nha đầu đã biến mất. Trong trí nhớ lại hiện lên gương mặt đó, nhưng mà chỉ trong chốc lát lại cảm thấy mơ hồ rồi.

Cũng thế thôi, lúc ấy nàng nước mắt nước mũi không hề có hình tượng, phó Vân Tịch cũng không có quá chú ý đến dung mạo của nàng. Chỉ nhớ rõ một ít đôi mắt được rửa bởi nước mắt, nhìn vô cùng trong suốt giống như mọi thứ trong thế gian chiếu vào mắt nàng nhìn vô cùng dơ bẩn.

Ngày thứ hai, phó Vân Tịch đã theo đại quân đi xuất chinh, thiếu niên ngồi cao trên con ngựa cao, ngẩng đầu lên nhìn bầu trời trong xanh dài vạn dặm đường, sắc mặt âm trầm vô cùng.

Sau khi ra chiến trường, xung đột vũ trang, núi đao biển lửa, thiếu niên nhỏ tuổi trong vài năm phát triển nhanh chóng, hờ hững, vắng lặng, thâm trầm, bình tĩnh. Chàng đã từ một thiếu niên cao ngạo mà lột xác thành nam nhân tuấn mỹ, thiên quân vạn mã đang ở ngay trước mắt cũng bất động thanh sắc. Sự tạo vô song ngày càng lớn dần.

Thành Lỗi lo lắng trùng trùng nhìn chàng: “Mấy năm này, sao ngươi thay đổi thành một người khác vậy. Ngay cả ta nhìn thấy cũng cảm thấy. . . Đáng sợ.”

Chàng nói: “Bởi vì ngươi, không có thử qua cảm giác không thể khóc.”

Phó Vân Tịch thỉnh thoảng sẽ nghĩ tới tiểu nha đầu kia, sau buổi trưa ấy, nàng đã đánh bậy đánh bạ vào lúc hắn cảm thấy bất lực nhất, làm ầm ĩ một phen, làm cho sự đau khổ của chàng tản đi không ít. Một buổi câu cá, một kỷ niệm chia tay chưa hoàn thành; vậy mà nó như đã thành một cuộc ước hẹn, làm cho chàng ở trên chiến trường càng phát ra sự dũng mãnh vô địch.

Nàng có lo lắng cho chàng không.

Đời khi chàng mang theo mười vạn binh mã chiến thắng trở về, vẫn giống như năm đó ngồi trên con chiến mã cao ngất, nhìn cửa thành mở rộng ra, dân chúng hoan hô, trong lòng thậm chí còn có chút buồn rầu.

Dù sao thì chàng đã không còn là một thiếu niên kiêu ngạo của năm xưa.

Lúc bên ở trong rừng hồng mai, trong lúc vô tình chàng đã gặp được một tiểu cô nương, trong lúc nguy cấp nàng lại đi gần tới chàng, nhưng nàng không biết, chàng so với nguy hiểm thì càng nguy hiểm hơn.

Tiểu cô nương này tết hai búi tóc có chút quen mắt, cho đến khi nàng ngẩng đầu, lộ ra đôi mắt trước sau sáng ngời thì lúc này ngũ quan dần dần bắt đầu mơ hồ, cuối cùng lại hiện ra một khuôn mặt nhỏ khóc nước nở.

Bảy năm sau ngày tuyết rơi lớn, rốt cục chàng lại một lần nữa nhìn thấy tiểu nha đầu này. Năm đó mặt mày cong cong thích khóc, khoe miệng hơi vênh; còn bây giờ thì đôi mắt lạnh lùng đầy trào phúng, hai mắt trong sáng như nước hồ thu. Không phải là ánh mắt đơn độc chỉ nhìn vạn vật thế gian, mà là ánh mắt đầy tuyệt vọng đau thương.

Lòng của chàng đang khóc, nàng có cảm giác được không?

Chàng đứng ở một nơi bí mật gần đó, lặng lẽ nhìn nhất cử nhất động của nàng. Tiểu nha đầu kia thờ ơ khi bị người khác chửi bới, miệng vẫn luôn tươi cười, cổ tay khéo léo, ăn miếng trả miếng, đánh địch mà không hề dùng lực. Nàng giống như là không khóc, luôn cười tủm tỉm nhìn mọi chuyện.

Chàng đã không còn là thiếu niên mọi chuyện đều ghi lên mặt, nàng cũng không phải là một nha đầu vụng trộm đi ẩn nấp chỗ khác mà khóc

Thời gian thay đổi toàn bộ, nhưng lại giống như không hề thay đổi gì cả.

Chàng sinh ra một cái ý định trong đầu, muốn đem nàng nhét vào dưới cánh chim của mình, muốn khóc thì cứ khóc, không muốn cười thì không cần miễn cưỡng cười.

Phó Vân Tịch nhớ rõ, mình thiếu nợ nàng một kỷ niệm sắp chia tay; hôm nay chàng đã trở về, vì vậy mới hoàn trả lại nàng một cây trâm đuôi cá màu lam lân. Dưới ánh trăng chàng duỗi tay về phía nàng.

”Vương phi của ta.

71. Chương 72: A Bích Chết

Editor: SunniePham

Ba ngày sau.

Hàn Nhạn quyết định đi tới thôn trang ở Thanh Đông một chuyến.

Chuyện này có nhiều đáp án chưa để lộ, nếu như A Bích có thể nói ra chân tướng thì đó là điều tốt, nhưng nếu không nói... thì nàng chỉ còn cách là dùng một chút thủ đoạn thôi.

Xe ngựa chạy trên đường nhấp nhô tới Thành Đông, Hàn Nhạn đưa tay vuốt lấy ngực của mình. Nàng nhớ hình như sắp tới sinh thần của Trần Quý Phi, ở kiếp trước vào sinh thần của Trần Quý Phi nàng không có tham dự. Nhưng mà kiếp này, nàng bây giờ là Huyền Thanh Vương phi, e là không muốn đi cũng không được. Cũng sắp tới khoản thời gian Trang Hàn Minh gặp chuyện không may ở kiếp trước, cho nên mọi việc phải càng cẩn thận. Bây giờ tỷ muội Chu thị coi nàng như cái gai trong mắt, cộng thêm Vệ Như Phong, còn có Thất Hoàng Tử. Tình hình trở nên vô cùng khó khăn.

Nghĩ đi nghĩ lại thì không ngờ xe ngựa đã tới trước cửa thôn. Nàng, Thu Hồng và Cấp Lam đều xuống khỏi xe ngựa, vừa mới xuống đất thì liền cảm giác được có một mùi máu tươi lạnh lạnh truyền tới.

Mùi này quá nồng nặc, Cấp Lam cũng cảm thấy buồn nôn. Nhìn thấy vẻ mặt căng thẳng của Hàn Nhạn, nàng hiểu rõ đã có chuyện xảy ra, cho nên mới nói: “Tiểu tư, em và Thu Hồng vào xem trước...”

Hàn Nhạn lắc đầu: “Cùng vào đi.” Tuy là nói như vậy, nhưng mà ngón tay của nàng lại đâm sâu vào lòng bàn tay. Trong lòng có dự cảm không tốt, quả nhiên, đi chưa được mấy bước thì thấy trên mặt đất cách của thôn không xa, có một nam nhân trên lưng mang theo cái sọt nằm đó, toàn thân đều đầy máu tươi. Trên mặt có nhiều vết chém.

Cấp Lam chạy tới, do dự một lát, sau đó đẩy đẩy bả vai của người nọ. Một lúc sau mới quay đầu lại nói: “Tiểu thư, hắn ta chết rồi.”

Hàn Nhạn đi tới gần hơn, nhìn thấy người đó chỉ ăn mặc bình thường, hình như là người trong thôn. Trên người có một vết chém thật sâu ngay tại eo, máu chảy dày ra đất. Vẻ mặt của hắn ta hiện lên sự kinh hãi, hai mắt trợn to, giống như là không đoán được mình sẽ chết đột ngột vậy.

Hàn Nhạn dùng ngón tay quét lên vết máu của hắn, sau đó mới từ từ đứng dậy đi vào thôn. Đi tới gần thêm một chút, thì thấy được cảnh tượng thê thảm của địa ngục trần gian.

Nơi nào cũng là máu, nơi nào cũng là người chết. Những cụ già mới hái thuốc trở về, phụ nhân ôm tiểu hài tử, mọi người đều chết trước cửa nhà mình, tất cả đều bị một đao cắt đứt cổ họng. Trong thôn này không ai có thể tránh được chuyện này, toàn một thôn dân đều chết hết. Ngay cả giết nước cũng bị máu tươi làm cho đỏ thẫm. Bốn phía vô cùng yên tĩnh, chỉ có gia súc là không có chuyện gì.

Mọi người trong thôn, toàn bộ đều bị giết chết một cách tàn nhẫn!

Hàn Nhạn xiết chặt tay lại, Cấp Lam che miệng lại nói: “Ai làm chuyện này vậy? Thật sự là quá tàn nhẫn rồi!”

Thu Hồng có chút lo lắng: “Tiểu thư, em sợ là họ vẫn chưa đi xa. Nơi này rất nguy hiểm, chúng ta nên...”

Hàn Nhạn đẩy tay nàng ta ra, tự mình đi vào một gian phòng.

Cửa phòng A Bích mở rộng, khi Hàn Nhạn đi vào thì thấy A Bích đang nằm ngửa ra. Trong tay vẫn còn nắm đồ thuê thừa, cả người bị nhuộm đỏ bởi máu tươi. Trước khi nàng ta bị giết thì vẫn còn đang thuê một bức tranh mới, cả căn phòng cũng bị người khác lục kiếm, ngăn kéo mở rộng, đáng vẻ rất lộn xộn.

Cấp Lam nhỏ giọng nói: “Rốt cục đã xảy ra chuyện gì?”

Hàn Nhạn cảm thấy cả người đầy mệt mỏi, chỉ lắc lắc đầu. Sau đó quay lại nhìn thi thể A Bích ngã trong vũng máu, phát hiện khóe miệng của nàng ta cong lên. Nụ cười như trút được gánh nặng, cả nàng cũng cho là gánh nặng nhiều năm như vậy cuối cùng cũng được tháo xuống, về sau có thể nhẹ nhàng rồi.

Hàn Nhạn còn phát hiện, trên tay nàng ta nắm chặt một tấm thêu, tư thế có chút kỳ lạ.

Mặc dù là đang thêu rồi bị giết, nếu như gặp phải tình cảnh là bị ám sát thì tại sao lại có thể cầm chặt tấm vải thêu không chịu buông. Rất kỳ lạ, Hàn Nhạn giật mình, đi tới khom lưng kéo vạt trong tay nàng ta ra.

Khó khăn lắm mới lấy được, phát hiện đó là một tấm khăn tay, cũng không hề thêu gì trong đó. Khăn tay trơn bóng nhẵn nhụi, không giống như là loại vải bình thường. Nhiều năm nay, A Bích nghèo như vậy, làm sao lại có được một chiếc khăn tay tinh xảo tới thế.

Hàn Nhạn không thèm nhìn kỹ thì đã vội vã bỏ chiếc khăn tay vào trong tay áo, sau đó nói với Cấp Lam: “Chúng ta lập tức trở về.”

Cấp Lam chỉ vào thi thể của A Bích: “Vậy những người này....”

Hàn Nhạn im lặng một lát: “Em chờ một lúc nữa thì tìm một người nào đó đi báo quan.”

Cấp Lam gật đầu.

Thời gian xe ngựa ngừng lại chỉ trông chốc lát, Cấp Lam ngồi trong xe ngựa nhìn không được mà hỏi Hàn Nhạn: “Tiểu thư... người nói xem, bọn họ vì cái gì mà giết sạch những người ở trong thôn. Có phải là vì chúng ta...” Trước đó vài ngày Hàn Nhạn có đến thôn này một lần, không bao lâu sau thì cả thôn đều bị tàn sát. Hai chuyện này rất khó làm cho người ta cảm thấy có liên quan với nhau, nhưng mà trong này lại có liên hệ gì.

Hàn Nhạn khép hờ mặt lại, “Đúng vậy.”

Cấp Lam há miệng thở dốc, nhìn thấy nét mặt của Hàn Nhạn lời muốn nói ra liền nuốt vào bụng. Nàng nghe thấy âm thanh của Hàn Nhạn vang lên bên tai: “Bọn họ sợ A Bích sẽ nói ra chuyện gì đó. Quả nhiên A Bích lo lắng không sai tí nào, bây giờ bọn họ đã tàn sát cả một thôn làng, phòng ngừa chúng ta phát hiện ra chuyện gì.”

Từ trước tới nay Thu Hồng luôn là người trầm tĩnh, vậy mà bây giờ cũng không nhịn được mà trên gương mặt lại hiện lên một sự phẫn nộ, “Thật tàn nhẫn!”. Lúc Thu Hồng còn nhỏ, khi cả nhà nàng vừa ra khỏi cửa thì bị bọn sơn tặc sát hại. Nàng may mắn chạy thoát, nhưng sau đó bị bọn buôn người bán vào thanh lâu, may mắn gặp được Vương thị. Vương thị mềm lòng nên mua lại Thu Hồng, cho nàng làm nha hoàn bên cạnh Hàn Nhạn. Bởi vậy Thu Hồng luôn vô cùng kính trọng Vương thị, vì vậy nàng trung thành với Hàn Nhạn không phải là không có nguyên nhân. Phụ mẫu của nàng chết trong tay bọn sơn tặc, cho nên đối với chuyện giết chết cả nhà này nàng vô cùng căm ghét.

“Nói đi nói lại. Tất cả đều là lỗi của ta.” Ánh mắt của Hàn Nhạn trở nên cực kỳ bi thương, “Nếu như ta cẩn thận một chút... Mạng của những người này, đều là do ta tính toán thiếu.”

“Tiểu thư đừng tự trách mình. Đây không phải là lỗi của mình” Cấp Lam an ủi nàng, “Đều do bọn người đó quá tàn nhẫn. Cứ như vậy mà ra tay sát hại mấy chục mạng người.”

Hàn Nhạn cúi đầu nói: “Họ cũng không phải là hy sinh vô ích. Ít nhất bây giờ ta dám chắc rằng... những người đó, nhất định là người của Hoàng Tộc.”

Chỉ có người của Hoàng Tộc mới có thể nhanh tay tới vậy, không hề để lại dấu vết. Hơn nữa miệng vết thương của những người này đều rất đều nhau, một đao lấy mạng. Xem ra chỉ có thể là võ công của Đại nội thị vệ. Nhưng mà ai có thể đều động Đại nội thị vệ dễ dàng như vậy, chỉ để giết chết một A Bích nhỏ nhỏ. Còn tàn sát cả một thôn làng, thủ đoạn này quá tàn nhẫn, không hề chừa lại bất kỳ lối thoát nào. Trong lòng Hàn Nhạn hiện lên một cảm giác kỳ lạ, cảm giác này giống như chuyện của nhiều năm về trước. Chính là chuyện cả nhà Đông Hầu Vương đều bị giết.

Chẳng lẽ, hai chuyện này đều cùng một người gây ra sao?

Hàn Nhạn lắc đầu, toàn bộ chuyện này đều do tự mình suy đoán. Sợ dây về phía A Bích đã bị chặt đứt. Nhưng mà còn có người nào biết ngày nàng sinh ra rồi cuộc đã xảy ra chuyện gì?

Hoàng Thượng làm? Không hẳn?

Nghĩ tới đây nàng mới lấy chiếc khăn tay trong tay áo ra, tỉ mỉ xem lại.

Trên khăn tay này có thêu một con bò cạp, thật kỳ lạ, cái đuôi con bò cạp này lại có một đóa hoa, bên cạnh còn có một chữ: Kiêu.

Kiêu?

Khuê danh của mẫu thân cũng không có chữ này. Mà khăn tay này rõ ràng là do một nữ nhân làm, hễ là khăn tay của nữ nhân thì viết thơ hoặc vẽ tranh, ở góc phải thì thêu tên của mình vào.

Khăn tay này không phải là của mẫu thân, với hoàn cảnh gia đình của A Bích thì khăn tay này càng không phải là của nàng ta. Vậy thì nó là của ai?

Hàn Nhạn vuốt ve khăn tay, trong lòng dân lên một cảm giác lạ thường. Khăn tay này tinh tế tỉ mỉ, không giống như là vật của người thường, chỉ là...

Nghĩ tới đây, Hàn Nhạn liền nói với Cấp Lam: “Chúng ta đi tới Như Ý Lâu.”

Ngày đầu tiên Trang Ngữ Sơn bước vào phủ Vệ Vương thì đã cảm thấy rất ủy khuất. Bởi vì nàng là Trắc phi, nên không thể phô trương mà đi vào từ cửa chính, chỉ có thể dùng kiệu mà đi vào từ cửa sau. Điều này càng làm cho nàng phát cáu, nếu xuất thân của nàng tốt, thì bây giờ nàng đã đường đường chính chính làm chính phi rồi. Tuy bây giờ nàng chỉ là Trắc phi nhưng nếu nắm được lòng của Vệ Như Phong thì nàng sẽ được sủng ái hơn.

Nghĩ tới đây thì nàng cảm thấy an ủi hơn. Chính thê của Trang phủ có được sủng ái sao, cuối cùng còn bị mẫu thân của nàng tính kế cho đi đời nhà ma. Nhưng mà nữ nhi của bà ta thì lại rất khó đối phó, bây giờ còn là chính phi của Huyện Thanh Vương. Trang Ngữ Sơn nắm chặt khăn tay, dung nhan và tài hoa cũng không bằng một nữa của nàng vậy mà số mệnh lại tốt đến vậy!

Mặc dù nàng suy nghĩ như vậy nhưng cuối cùng vẫn đi vào phủ Vệ Vương.

Lúc này Vệ Như Phong đang uống rượu với Thất Hoàng Tử. Thất Hoàng Tử liếc xéo hắn, giọng điệu có chút lạnh lùng: “Bây giờ mỹ thiếp của người cũng đã vào phủ, người không đi bồi nàng ta tính ở đây uống rượu sao!”

Trước mặt Vệ Như Phong có rất nhiều bầu rượu, dĩ nhiên là hắn cũng đã ngà ngà say. Nghe thấy lời nói của Thất Hoàng Tử thì khoe miệng lại lộ ra một nụ cười lạnh: “Chẳng qua chỉ là một tiện thiếp mà thôi!”

Thất Hoàng Tử cầm lấy một bầu rượu rồi nói: “Người vẫn còn đang nhớ vị Trang tứ tiểu thư kia, có đúng không?” Hắn cười nói tiếp: “Bây giờ phải gọi là Huyện Thanh Vương phi.”

“Hừ.” Vệ Như Phong đưa tay cầm chung rượu trước mặt, đảo đảo vài cái sau đó ngửa đầu uống hết. Thất Hoàng Tử nhích lại gần nói: “Người can tâm để nữ nhân mình yêu thích trở thành thê tử của người khác sao?”

Về mặt Vệ Như Phong lập tức trở nên âm u: “Không còn cách nào khác!”

“Bổn điện hạ có thể giúp người một tay”. Vệ Như Phong ngẩng đầu nhìn vào mắt của Thất Hoàng Tử, vội vàng hỏi: “Thất Điện hạ có cách gì?”

Thất Hoàng Tử nói: “Mấy ngày nữa là sinh thần của Mẫu Phi. Nếu như người không thể từ bỏ Trang tứ tiểu thư được thì hãy cùng nàng ‘gạo nấu thành cơm’. Đến lúc đó ván đã đóng thuyền, ai cũng sẽ hết cách.”

Vệ Như Phong hoảng hốt, lập tức tỉnh rượu hơn phân nửa: “Tuyệt đối không thể. Đừng nói chi tới việc làm chuyện đó trong cung như thế nào, chỉ cần nói tới chuyện bây giờ nàng ta là Huyện Thanh Vương phi. Nếu như ta có được nàng, thì nhất định Hoàng Thượng sẽ không tha.”

Thất Hoàng Tử ung dung nhìn vào chung rượu trong tay: “Bản Hoàng Tử có thể ra mặt làm chứng, nói rằng nàng ta quyến rũ người. Thế nào?” Hắn dường như không thể tin được nhìn dáng vẻ của Vệ Như Phong, “Người chỉ cần nói bản thân mình say rượu, sau đó trút toàn bộ tội lỗi lên người nàng ta. Đến lúc đó thì Huyện Thanh Vương sẽ có một Vương phi không trong sạch, nhất định sẽ là trò cười cho thiên hạ. Còn Trang tứ tiểu thư không cần nói tới chuyện trừng phạt, chỉ cần nói tới chuyện có quan hệ bữa bãi với người như vậy thì thanh danh nữ tử đã bị ô uế, lúc đó sẽ chẳng còn đồng ý cưới nàng ta. Người có thể cưới

nàng ta vào cửa, muốn làm thế nào thì làm, còn một điều quan trọng nữa là người còn có thể có thêm một cái danh ‘khoan hồng độ lượng.’”

Vệ Như Phong bắt đầu cảm thấy do dự, chỉ cần lý do Phó Vân Tịch làm trò cười cho thiên hạ thì hẳn đã động tâm rồi. Ở trong lòng của hắn, hắn đã cho rằng Phó Vân Tịch đã đoạt đi thứ vốn dĩ nên thuộc về hắn. Bây giờ hắn có thể đạt được mong muốn, còn có thể dả kích Phó Vân Tịch, đây đúng là một chuyện rất tốt.

Nhưng mà hắn suy nghĩ một lát rồi nói: “Nhưng mà, nếu như Trang Hàn Nhạn xảy ra chuyện gì thì sao? Như không tuân thủ nữ tắc, không giữ được trinh tiết. Đến lúc đó Hoàng Thượng trách tội xuống, thì chỉ có con đường chết...”

“Đó là khi nào nàng ta bị giết ngay tại chỗ?” Thất Hoàng Tử nheo mắt lại: “Nàng ta có chết cũng còn đỡ hơn là gả cho Huyền Thanh Vương, chẳng lẽ người hi vọng nàng ta trở thành Huyền Thanh Vương phi. Sau này hai người gặp mặt nhau, người sẽ phải hành lễ với nàng ta đó!”

Nghĩ tới việc Hàn Nhạn có khả năng sẽ chết thì Vệ Như Phong có chút do dự, hắn vẫn không buông từ bỏ nàng nhưng cũng không muốn trở mặt nhìn nàng gả cho Phó Vân Tịch. Theo như lời của Thất Hoàng Tử nói, không chiếm được thì phá bỏ nó. Nhưng mà...

Thất Hoàng Tử bình tĩnh nhìn hắn, ánh mắt hiện ra một tia độc ác: “Vô độc bất trượng phu. Muốn làm chuyện lớn, thì không thể mềm lòng như nữ nhi.”

Vệ Như Phong cắn răng nói: “Vậy làm phiền điện hạ rồi.”

Thất Hoàng Tử vỗ vỗ lên vai của hắn: “Người và ta đều có chung kẻ thù, thì đương nhiên cũng ngồi chung một thuyền. Bổng Điện hạ thay người giải quyết một tâm sự, vậy sau này người sẽ báo đáp lại ta. Sau đó hắn còn nói: “Chỉ là Trắc phi của người bây giờ vẫn còn ở trong phòng phía sau hậu viện chờ người. Chi bằng tầm mắt của người hãy mở rộng chút đi, mau đi ném thử đi, dù sao nàng ta cũng là một tiểu mỹ nhân.”

Vốn dĩ Vệ Như Phong uống có chút nhiều, sau khi nghe thấy lời nói của Thất Hoàng Tử thì mùi rượu lại dâng lên, không nhịn được mà trở nên động lòng, cười nói: “Vậy ta đi xem đây. Ha ha, Điện hạ từ từ mà uống.”

Thất Hoàng Tử vung tay với hắn, mắt nhìn đáng vẻ Vệ Như Phong lung lay biến mất từ từ ở bên ngoài. Sau đó mới ngoác một gã sai vặt lại.

Hắn nói: “Người đi đưa một bức thư cho Mẫu Phi của ta. Nói rằng: Có thể ra tay rồi.”

Vệ Như Phong say khướt đi về hậu viện, một cước đá văng cửa ra. Dem tất cả lễ nghi quy cũ thường ngày ném ra phía sau, chỉ cảm thấy một cước này vô cùng thoải mái, làm en say càng lên, vì vậy hắn càng vô pháp vô thiên. Bảo toàn bộ nha hoàn lui ra hết, một mình mình đi tới phòng ngủ.

Tân nương mặc giá y (*) ngồi ngay ngắn trong phòng, dáng người yêu điệu, giá y đỏ rực. Nàng đang ngồi trên một bức tranh thêu uyên ương nghịch nước. Khi hắn nhìn thấy thì trong lòng chỉ cảm thấy đầy châm chọc, nhanh chân đi tới, thô lỗ xốc khăn voan của tân nương lên. Tân nương hoảng sợ kêu một tiếng, sau đó thì thẹn thùng cúi đầu xuống.

(*Giá y: áo cưới)

Vệ Như Phong vươn tay nâng cằm của tân nương lên, cẩn thận xem xét. Mi nàng cong như trăng lưỡi liềm, mắt giống như nước hồ thu, đôi môi mỏng đỏ mềm mại, da như mỡ đông lại. Thường ngày hắn đều bị Hàn Nhạn thu hút, nên không hề phát hiện thì ra thứ nữ của Trang phủ này cũng là một mỹ nhân xinh xắn. Hắn cũng tự nhĩ là người khiêm tốn, đối với sắc đẹp không để tâm cho lắm. Nhưng bây giờ men say lan tràn, nhìn thấy giai nhân mềm mại ở phía trước, không nhịn được mà có ý nghĩ lệch lạc. Quay người kéo nàng qua.

Trang Ngữ Sơn thấy vậy liền chiều theo ý của Vệ Như Phong, để mặc cho hắn tùy ý miêu tả, khó khăn lắm mới mong được Vệ Như Phong đi vào phòng. Khi nhìn thấy dáng vẻ say mềm của hắn, tuy trong lòng nàng có chút không thích nhưng cũng không biểu lộ ra ngoài. Thật không ngờ Thế Tử gia bề ngoài nhìn quân tử như thế nhưng lại rất thô lỗ. Đau đớn làm nàng hô ra tiếng, nhưng lại không ngờ âm thanh kêu đau của

mình lại kích thích Vệ Như Phong. Động tác của hắn càng ác liệt hơn, giương tay xé rách giá y mới tinh của Trang Ngữ Sơn thành hai mảnh.

Vệ Như Phong mơ hồ cúi đầu nhìn thấy thân thể đầy mỹ lệ ở trước mặt. Làn da trơn bóng như vậy quả thực như ngọc, hắn vươn tay sờ sờ mặt của nàng. Nữ nhân này trời sinh đã là một báu vật, đợi sau khi hắn nhìn lại khuôn mặt xinh đẹp quyến rũ này một lần nữa, thì nó lại dần dần biến thành một gương mặt khác. Vẫn là khuôn mặt xinh đẹp và thanh tú, vẻ mặt nhu mì mềm mại, ánh mắt thì lại bướng bỉnh lý lộn. Giờ phút này đang nhìn hắn đầy khinh thường, giống như là chưa bao giờ đặt hắn ở trong mắt. Ánh mắt kia vẫn kiêu căng và kinh thường như cũ, điều này lập tức khơi dậy dự vọng muốn chinh phục của hắn. Hắn rống giận rồi nhào tới như một con dã thú, hung hãn xé rách đối phương, đôi mắt lộ ra vẻ hung bạo, vẻ mặt cực kỳ đáng sợ.

Trang Ngữ Sơn đang muốn nhìn Vệ Như Phong ôn nhu thổ lộ tình yêu với mình, khi nhìn thấy ánh mắt của hắn đột nhiên thay đổi, động tác thô lỗ tới đáng sợ. Giống như là đang muốn nuốt mình vào trong bụng. Nàng lo sợ lùi về phía sau, thì hắn lại bổ nhào lên, túm nàng lại đặt dưới thân hắn, hôn lên môi của nàng. Trong lòng Trang Ngữ Sơn vô cùng vui mừng, nhớ lại dáng vẻ trước đây Vệ Như Phong sủng ái mình thì nàng càng cố gắng hòa theo hành động của hắn. Nhìn thấy Vệ Như Phong điên cuồng, ánh mắt si mê nhìn mình, trong miệng lẩm bẩm nói: “Nhận nhi...”

Giống như là sấm sét giữa trời quang, Trang Ngữ Sơn liền giật mình lại. Chỉ sợ là bản thân mình nghe lầm, nhưng mà Vệ Như Phong lại dán vào tai của nàng mà lập lại một lần nữa: “Nhận nhi... Nhận nhi...” Hắn nói: “Vì sao nàng lại không làm Thế Tử Phi của ta.... mà lại làm Huyền Thanh Vương phi. Nhận nhi, nàng cũng không chịu nhìn thẳng vào mắt của ta...”

Trang Ngữ Sơn cảm thấy hành động tàn sát bữa bãi của hắn đột nhiên trở nên rất ghê tởm, nàng nằm dưới thân của hắn để mặc cho hắn tùy ý làm bậy. Nhưng mà nàng chưa bao giờ cảm thấy nhục nhã tới vậy.

Cái tên Trang Hàn Nhận này, giống như là ác mộng kiếp này của nàng. Ả ta luôn luôn có thể dễ dàng cướp đi vật nàng cần. Ngoài trừ thân phận ra, thì bây giờ cái gì nàng cũng bằng ả. Bây giờ ả là Huyền Thanh Vương phi, còn chiếm lấy tâm nam nhân của nàng. Cơn giận này làm sao mà nàng có thể nuốt nổi.

Có lẽ từ trước tới nay nàng luôn muốn đoạt vị trí dòng nữ chính của ả ta, có lẽ nàng luôn thấy đáng vẽ của ả ta không vừa mắt, nhưng mà đánh nhau cho tới bây giờ, dường như nàng chưa từng thắng được Trang Hàn Nhận!

Nghĩ tới đây, nàng đột nhiên vươn tay ra ôm chặt lấy Vệ Như Phong. Cả người như một con rắn bò lên người hắn, đôi mắt quyến rũ như tơ: “Gia, nhẹ một chút...”

Nam nhân này là lợi thế duy nhất của nàng, nếu bắt được hắn thì mới có vị trí riêng trong phủ này. Mới có thể làm cho Trang Hàn Nhận cả đời không thể trở mình.

Trong phòng truyền ra âm thanh của hai cơ thể giao nhau, một mảnh xuân kiều diễm. Trong hoa viên của Vệ Vương phủ, Thất Hoàng Tử uống xong bầu rượu cuối cùng rồi phất tay áo mà bỏ đi.

Còn Hàn Nhận thì vội vàng tới Như Ý Lâu, cũng không ngờ sẽ nhìn thấy lão chương quây lần trước. Hàn Nhận nhìn ông rồi nhân tiện nói: “Lâm phiến chương quây. Ta muốn gặp chủ tử của ông.”

Lão chương quây nhìn thấy nàng thì biết rõ trong tay nàng lại có đồ tốt. Nhưng mà chủ tử cũng không phải vô duyên vô cớ mà có thể quấy rầy, cho nên ông có chút không vui nói: “Cô nương có đồ gì nếu như không ngại thì có thể cho lão nô coi một chút. Nếu lão nô nhìn ra thì không cần thỉnh chủ tử ra làm gì.”

Lần trước Hàn Nhận tới thì đôi mắt cười nheo lại, thái độ đối với ông cũng cực kỳ nhã nhặn. Nhưng mà bây giờ thì nàng cười vô cùng lạnh: “Xin lỗi. Ta tới không phải cầm đồ. Chỉ muốn chủ tử người xem đùm một món đồ. Món đồ này, ông xem không nổi.”

Thường ngày ngoài trừ chủ tử ra thì lão chương quây ở trước mặt quý nhân cũng sẽ có vài phần thể diện. Chưa từng bị người nào nói như vậy, cho nên gương mặt lập tức biến sắc nói: “Chẳng lẽ cô nương tới đây để gây sự.”

Hàn Nhận cũng chẳng muốn nhiều lời với ông, trực tiếp nhổ cây trâm đuôi cá màu lam ngọc xuống. “Ầm” một cái, nàng đặt trên bàn, giọng điệu bức bối nói: “Ta muốn gặp chủ tử nhà ngươi!”

72. Chương 73: Khăn Tay Tứ Xuyên Của Đường Môn

Editor: SunniePham

Hàn Nhạn rút cây trâm trên đầu xuống, đồng thời trong lòng cũng hy vọng cách này sẽ ổn. Lúc trước nàng ở trong phủ xem xét nó, nhìn thấy cây trâm này không phải là vật bình thường. Ban đêm sẽ chiếu ra ánh sáng rực rỡ, đồng thời còn có một mùi hương thoang thoảng. Thân phận của Phó Vân Tịch đầy cao quý, hiếm khi đưa đồ tốt ỉnh, có lẽ là tính vật gì đó không chừng. Cho nên nàng mới lấy nó ra.

Chưởng quầy sau khi nhìn thấy cây trâm thì chết lặng ngay tại chỗ, không thể tin được mà nhìn nàng, “Cái này...”

“Thì ra là Vương phi.” Phía sau truyền tới tiếng cười khê, Hàn Nhạn quay đầu lại nhìn. Thấy Giang Ngọc Lâu cả người đều là trang sức đầy xa hoa đang phe phẩy quạt đi tới. Sau đó ôm quyền hành lễ với nàng: “Vương phi, chúng ta lại gặp nhau rồi.” Nói xong thì quay qua chào chưởng quầy một tiếng, lão chưởng quầy hiểu ý lập tức lui ra. Trong phòng chỉ còn lại ba người Hàn Nhạn và Giang Ngọc Lâu.

Hàn Nhạn cũng không dài dòng với hắn, trực tiếp ném khăn tay trong tay áo của mình cho hắn, rồi nói: “Giang công tử có biết vật này không?”

Giang Ngọc Lâu tiếp nhận khăn tay, sau đó đưa tay kéo, rồi cẩn thận nhìn nội dung trên đó. Cuối cùng thì nhú mày nói: “Đây là gấm của Tứ Xuyên.”

Gấm Tứ Xuyên? Hàn Nhạn ngẩn người: “Cái đó so với loại gấm thông thường của Tứ Xuyên hình như không giống lắm.”

“Không sai.” Giang Ngọc Lâu suy nghĩ rồi nhìn nàng: “Đây là gấm Tứ Xuyên được đặc biệt ngâm qua thuốc đông y của Đường Môn. Còn được gọi là ‘thiên quang cẩm’ (*)”

(*Thiên quang cẩm: Ánh mặt trời rực rỡ)

Mặc dù Hàn Nhạn biết nhiều kiến thức hơn so với các nữ tử ở khuê phòng khác, nhưng mà những lời này của Giang Ngọc Lâu thì làm cho nàng hoàn toàn không hiểu. Đường Môn, thiên quang cẩm, từ lúc được sống lại cho tới giờ nàng chưa bao giờ nghe qua mấy từ này. Sớm đã biết rõ kiến thức của Giang Ngọc Lâu rộng rãi, lần này tìm hắn quả thực là không hề sai tí nào.

Giang Ngọc Lâu nhìn thấy dáng vẻ của nàng, lập tức hiểu rõ mọi chuyện. Ra hiệu bảo nàng ngồi xuống, sau đó tự mình rót trà cho nàng, lúc này mới vầy vầy quạt, không nhanh không chậm mà nói ra những lời êm tai.

Thiên hạ đều biết Đường Môn Tứ Xuyên chuyên dùng độc. Gia tộc Đường Môn là một môn phái trên giang hồ, nổi tiếng về ám khí. Rất thuần thực về việc dùng ám khí và độc dược, gia tộc này đã hành tẩu trên giang hồ mấy trăm năm. Đường Môn giỏi về thiết kế, phát minh và sử dụng các loại ám khí và độc dược. Sức mạnh của nó làm cho người khác kinh ngạc. Đệ tử của Đường Môn rất ít khi đi lại ở trên giang hồ, còn Đường Gia Bảo thì được ám khí che kín, cơ quan trùng điệp ở bốn phía. Muốn đi vào thì vô cùng khó khăn, cho nên tuy là thanh danh của Đường Môn đồn xa, nhưng mà từ đầu tới cuối luôn là một cái lồng được che kín lại vô cùng kì bí. Người của Đường Môn đã ít đi lại trên giang hồ, hành sự lại còn vô cùng lạ lùng, gặp chuyện bình thường sẽ không ra tay.

Đệ tử Đường Môn hành sự lạ lùng, hành động mơ hồ, làm cho người khác có cảm giác nửa chính nửa tà. Vô lâm chính đạo, đại gia tộc đều không quan trọng đối với người của Đường Môn, bọn họ chỉ sinh hoạt trong thế giới của mình. Không muốn kết giao với danh môn chính phái, cũng không vụn trộm làm bạn với tà ma ngoại đạo. Nhưng trong chốn giang hồ rất nhiều võ lâm nhân sĩ đều sợ hãi ám khí và độc dược không ai địch lại của Đường Môn. Lại thêm một điều khổ nữa là không ai có thể nhìn trộm được diện mạo thật của một trong hai trang chủ của Đường Môn. Cho nên phần lớn nhân sĩ võ lâm cho rằng Đường Môn là môn phái tà ác trên giang hồ. Mặc dù tôn trọng nhưng không thể gần gũi. Đệ tử của Đường Môn cũng không bình phẩm hay so đo gì với thế nhân, chỉ một mình hành tẩu giang hồ.

Còn khăn tay vuông trong tay Hàn Nhạn đúng là đã ngâm qua nước thuốc. Đó là loại gấm Tứ Xuyên đặc biệt, được gọi là ‘thiên quang cẩm’. Bởi vì năm đó tính tình nữ tử Đường Môn luôn cao ngạo, muốn vật phẩm

bên cạnh mình phải là độc nhất vô nhị. Thiên quan cảm so với gấm Tứ Xuyên thì bền hơn, màu sắc cũng sáng bóng hơn gấm Tứ Xuyên. Vì vậy vật này đã trở thành vật các nữ quyến của Đường Môn sử dụng. Sau này trở thành một loại dấu hiệu riêng của Đường Môn.

Hàn Nhạn khó hiểu nói: “Thế thì con bò cạp trên khăn có ý nghĩ gì?”

Giang Ngọc Lâu cười nhẹ một tiếng: “Tại hạ không biết, nhưng mà nó có thể là một loại dấu hiệu của Đường Môn. Con bò cạp dẫn độc, Đường Môn am hiểu về dùng độc.”

“Nói như vậy, thì chủ nhân của khăn tay này chính là người của Đường Môn.” Hàn Nhạn suy nghĩ một lát, rồi nói với Giang Ngọc Lâu: “Giang công tử hành tẩu trên giang hồ đã từng nghe qua Đường Môn có người nào họ Kiều không?”

Giang Ngọc Lâu cười to: “Người Đường Môn dĩ nhiên là họ Đường. Làm sao lại có họ Kiều?” Nhìn thấy Hàn Nhạn vẫn nhìn chăm chăm vào hắn, hắn nhin không được mà sờ sờ mũi của mình: “Ta chưa từng lừa người. Thật sự là ta chưa từng nghe qua người của Đường Môn có người họ Kiều.”

Hàn Nhạn cúi đầu, chuyện tình ngày càng trở nên phức tạp. Chuyện này vậy mà lại liên lụy tới người trong giang hồ, nếu A Bích là nha hoàn cận thân của mẫu thân, mẫu thân lại có quan hệ với Hầu Vương. Tấm khăn này có thể là manh mối của mẫu thân và Đông Hầu Vương, nhưng mà tấm khăn này lại là vật của Đường Môn Tứ Xuyên. Chẳng lẽ, nàng phải đi Tứ Xuyên một chuyến sao? Chuyện này dĩ nhiên là không có khả năng, không cần nói tới việc Trang Sĩ Dương không cho phép, chỉ cần nói tới việc núi cao sông dài thôi, nàng phải đi như thế nào? Nhớ đi nhớ lại, chuyện này càng lúc càng không có manh mối, không nhin được mà thở dài.

“Chuyện gì vậy?” Giọng nói quen thuộc vừa lạnh lùng vừa trong trẻo vang lên bên tai, Hàn Nhạn còn tưởng rằng mình nghe lầm. Vừa ngẩng đầu lên thì thấy Phó Vân Tịch đang đưa tay ngay rèm che cửa, hờ hững nhìn nàng.

Nụ cười của Giang Ngọc Lâu trở nên cứng đờ: “Vân Tịch, là phu nhân của người tìm ta. Không phải là ta gạt người cố ý tìm nàng đâu.” Nói xong thì hắn liền đứng lên, tai cảm thành quyền rồi ho nhẹ hai tiếng: “Ta đi trước đây. Hai người từ từ tán gẫu.”

Hàn Nhạn đỡ trán, đây là cửa hàng của hắn nhưng mà tại sao lại giống như nàng và Phó Vân Tịch mới là chủ nhân vậy, còn Giang Ngọc Lâu thì lại là khách. Nhưng mà vừa nghe qua lời nói của Giang Ngọc Lâu, hình như quan hệ của hắn và Phó Vân Tịch vô cùng thân thiết. Sau đó nàng ngẩng đầu lên nói: “Quan hệ của Vương gia và Giang công tử, so với người bình thường thì hình như rất tốt.”

Phó Vân Tịch nói: “Hắn từng giúp đỡ ta.”

Hàn Nhạn cảm thấy không được tự nhiên: “Người không cần giải thích với ta. Ta chỉ thuận miệng hỏi thôi.”

Phó Vân Tịch không hiểu tại sao nàng lại xuất hiện ở nơi này, chỉ đi tới bên cạnh nàng rồi hỏi: “Có muốn trốn ra ngoài chơi một chút không?”

Hàn Nhạn mở to hai mắt: “Trốn?”

Phó Vân Tịch xoay người sai bảo: “Mộc Phong, Mộc Nham.”

Lập tức có hai thị vệ xuất hiện ở phía sau: “Có thuộc hạ.”

Phó Vân Tịch nắm lấy tay của Hàn Nhạn: “Nha hoàn của người cứ giao cho bọn họ. Đi thôi.”

Bất thành lĩnh Hàn Nhạn bị chàng dẫn đi, có chút ngẩn người. Tay của chàng vừa thon dài vừa lạnh lẽo, lại bao trọn bàn tay của mình, tuy là vẫn lạnh như băng nhưng lại có một tia ấm áp trong đó.

Phó Vân Tịch nắm tay của nàng đi ra ngoài, bên trong chuồng ngựa có buộc một con ngựa đen. Màu lông của con ngựa sáng bóng, đôi mắt cao ngạo vô cùng. Khi nhìn thấy Phó Vân Tịch thì phát ra tiếng phì phì trong mũi, còn dùng đầu của mình cọ cọ lên người Phó Vân Tịch. Hàn Nhạn nhìn thấy điều mới lạ, muốn vươn tay ra sờ nó nhưng không ngờ con ngựa lại nghiêng đầu tránh tay của Hàn Nhạn đang muốn vuốt ve nó, hí dài một tiếng, làm cho Hàn Nhạn hoảng sợ.

“Chiến Trần.” Phó Vân Tịch gọi một tiếng, con ngựa liền ngoan ngoãn cúi đầu, móng trước đá đá về trước. Phó Vân Tịch nắm lấy tay của Hàn Nhạn, dạy này từ từ vuốt ve con ngựa từ bờm lông rồi dọc dài xuống dưới. Con ngựa đen được vuốt về thì rất thoải mái, tất cả sự kinh rě đều buông lỏng, cũng không còn cảnh giác gì với Hàn Nhạn.

“Nói gọi là Chiến Trần sao?” Hàn Nhạn cười hỏi: “Tên rất êm tai.”

Phó Vân Tịch vừa buộc dây cương vừa nói: “Nó được nhốt ở trên chiến trường, được nuôi dưỡng cho tới bây giờ. Nó là một con ngựa tốt.”

Dường như Chiến Trần cũng hiểu rõ Phó Vân Tịch đang khen ngợi mình, chớp mũi thở ra âm thanh trầm thấp, càng dịu dàng đáng yêu hơn.

“Chỉ là...” Hàn Nhạn nghiêng đầu nhìn chàng, “Người dẫn ta tới đây làm gì?”

Phó Vân Tịch nghiêng người nhảy lên người, rồi duỗi tay về phía nàng. Không đợi Hàn Nhạn phản ứng lại thì một tay của chàng đã nắm lấy eo, một tay kéo tay của nàng, ôm cả người nàng kéo lên ngựa.

Việc làm thản nhiên này của Phó Vân Tịch làm cho nàng nhảy dựng lên!

Hàn Nhạn vỗ vỗ vào ngực của mình, tức giận nói: “Tóm lại là người muốn làm gì!”

Phó Vân Tịch chỉ cười không nói gì, vẻ mặt của chàng từ trước tới nay luôn lạnh lùng, y chang như một khối băng. Toàn thân tản ra hơi thở làm cho người ta tuy tôn trọng nhưng không thể gần gũi. Bây giờ chàng lại cười to rất thoải mái, vẻ mặt phong lưu làm cho người khác nói không nên lời. Đường như chàng đã thay đổi thành một người khác.

“Người... Đây!” Không đợi cho Hàn Nhạn nói xong, thì chàng đã vung roi ngựa lên. Con ngựa chạy như bay ra ngoài, cả người Hàn Nhạn hơi ngã về phía sau, thì ngay lập tức tiếp xúc với lồng ngực của Phó Vân Tịch. Làm cho nàng hoảng sợ, đôi má đỏ ửng lên, quên mất lời muốn nói.

Bị một tuấn mỹ nam ôm trong ngực, còn cùng nhau cưỡi ngựa. Cho dù là ở kiếp trước nàng cũng không dám nghĩ tới chuyện này. Sinh mệnh của nàng kiếp trước đã bị giam cầm trong một cái phủ nhỏ nhỏ. Nàng chưa bao giờ đi ra khỏi nơi giam cầm, để nhìn ra thế giới bên ngoài. Nhưng mà kiếp này, nàng sẽ không bỏ phí cơ hội được sống lại, những điều bọn họ tổn thương nàng thì nhất định nàng sẽ cố gắng hết sức trả lại cho bọn họ. Còn nàng cũng đang trải qua những ngày tháng tốt đẹp! Trong lòng ngực truyền tới một cảm giác thoải mái, làm cho nàng quên hết buồn bực về chuyện tình của A Bích nhiều ngày qua. Nàng lại giống như một tiểu hài tử, cất tiếng cười to đầy sáng khoái.

Phó Vân Tịch nghe thấy tiếng cười của nàng liền cúi đầu xuống. Vừa vặn nhìn thấy hai búi tóc của nàng đang để ở trước ngực của mình, đôi mắt cong và như nước hồ thu giờ phút này đang nheo lại, không giống như đôi mắt lạnh bạc rét xấu thương và trào phúng của ngày thường. Nàng phát ra sự nhiệt tình và cảm giác thỏa mãn, khoe miệng và đôi má tròn tròn có cái lúm đồng tiền. Lông mi dài run nhẹ như cách bướm, làm cho người ta nhìn thấy liền sinh ra lòng yêu thích.

Bởi vì quan tâm nàng mà mềm lòng mới muốn nạp nàng làm phi, dường như chàng có chút rung động, kể cả ánh mắt của mình trở nên nhu hòa mà cả chính mình cũng không biết. Bước chân của con ngựa chậm lại, chàng mím môi, một lúc sau thì phun ra một chữ: “Ngốc!”

Những lời khác thì nàng không có nghe thấy, nhưng lời này thì lại nghe được. Nàng quay đầu lại không hài lòng mà trừng mắt liếc nhìn Phó Vân Tịch, sau đó mới tức giận nói: “Người mới là đồ ngốc đó!”

Khoe miệng của Phó Vân Tịch cong lên đầy vui vẻ, cũng không nói gì. Con ngựa chạy một lúc thì dừng lại trên núi ở Thành Đông.

Hàn Nhạn nhìn thấy mặt đất non xanh nước biếc, xung quanh vô cùng tĩnh mịch. Nhịn không được mà khen ngợi: “Chỗ này thật tốt.”

Phó Vân Tịch nhìn nàng nói: “Người chưa từng tới đây sao?”

Tới đây? Hàn Nhạn sửng sốt rồi mới lắc đầu: “Hình như đã tới đây rồi, chỉ là không nhớ rõ thôi.”

Kiếp trước nàng luôn tuân theo khuôn phép, từ sau năm tuổi thì rất ít khi ra khỏi phủ. Ở trong phủ chuyên tâm học tập nữ đức, nữ giới. Sau khi xảy ra chuyện của sơn tặc, thì nàng càng sống trong những ngày u tối. Đối với sự nhớ nhung trước khi chỉ còn lại mẫu thân và Minh nhi. Kiếp này thì chuyện của kiếp trước hoàn toàn không tồn tại, lại càng không hề nhớ lại.

Vẻ mặt của Phó Vân Tịch không thay đổi, nhìn thản nhiên ‘ừ’ một tiếng. Nhưng Hàn Nhạn lại cảm thấy hình như vẻ mặt của chàng có thay đổi, nhưng cũng không hiểu rõ nguyên nhân là gì. Nàng ngồi xuống bên cạnh khe suối, rồi ngắt lấy một cái lá cây tự nhiên chơi đùa với nước.

Phó Vân Tịch đi tới cạnh khe suối, nhớ lại chuyện cũ, năm đó chàng thả một con cá nhỏ rất rực rỡ xuống khe suối, giờ đây con cá đã không có tung tích chỉ có khe suối trong như gương như cũ. Cảnh vật bốn phía cũng không có thay đổi gì, nhưng mà người thì lại thay đổi.

“Ta đã trở về” Chàng nói.

Hàn Nhạn cảm thấy kỳ lạ hỏi: “Người nói cái gì?”

Phó Vân Tịch nhìn nàng hỏi: “Vì sao hôm nay lại đi tìm Giang Ngọc Lâu?”

Hàn Nhạn suy nghĩ một lát, thay vì để Giang Ngọc Lâu nói cho chàng nghe, chỉ bằng để nàng nói luôn. Chỉ là chính mình phải suy nghĩ coi lấy tấm khăn đỏ ở đâu ra, chỉ có thể nói là của người cũ. Nàng hỏi: “Người có cách nào giúp ta điều tra xem Đường Môn của Tứ Xuyên có người nào họ Kiều không?”

“Chuyện này không khó?” Phó Vân Tịch đi tới, ngồi xuống bên cạnh nàng: “Mấy ngày này người đừng ra khỏi cửa.”

Hàn Nhạn nhìn chàng hỏi lại: “Vì sao?”

“Người Tây Nhung đã trà trộn vào kinh thành.” Nét mặt của Phó Vân Tịch cực kỳ nghiêm túc: “E là bọn chúng sẽ có hàng động gì. Bây giờ trong Kinh Thành ngày hay đêm đều không ai toàn. Nếu như người ra khỏi cửa, e là sẽ gặp nguy hiểm.”

Hàn Nhạn chăm chú nhìn chàng: “Mấy người ở Trang phủ là do người an bài sao?”

Nàng đã sớm chú ý, mấy ngày nay hình như có người giám thị nhất cử nhất động của nàng. Nhưng lại không có hành động đặc biệt gì, vậy mà nàng lại tự nhiên nghĩ tới Phó Vân Tịch, có khi nào là người chàng phái tới. Bây giờ chính miệng Phó Vân Tịch thừa nhận, thì nàng lại không biết nói gì cho phải. đành phải lúng ta lúng túng cúi đầu: “Cảm ơn.”

“Vương phi của ta không cần khách sáo.” Chàng đặc biệt nói chậm chậm hai từ ‘vương phi’, dường như đang nhắc nhở cái gì đó. Hàn Nhạn quay đầu lại, đôi mắt dừng lại ở khuôn mặt tuấn mỹ, dung nhan không giống người phàm này: “Tại sao lại đối xử tốt với ta đến vậy?”

Vấn đề này nàng đã giấu rất lâu trong lòng rồi, nhưng lại không dám hỏi. Nàng đang lo lắng hay do dự cái gì. Bây giờ hôn sự của nàng và chàng đều đã định, người này tương lai sẽ trở thành phu quân của chính mình. Nếu là phu thê với nhau vậy thì cần phải thẳng thắn mà nói chuyện.

Phó Vân Tịch vỗ vỗ đầu của nàng, giống như là đang an ủi một con vật nhỏ: “Ngu ngốc.”

Sau đó thì chàng không nói gì nữa. Nàng bị người này nhiều lần nói ngốc, ngu xuẩn, ngu dốt, mặc dù đã nói nhiều lần nhưng Hàn Nhạn vẫn không chấp nhận. Chỉ là chàng vẫn chưa nói tại sao lại làm như vậy, nhưng Hàn Nhạn cũng không hỏi nữa, ngược lại thì trong lòng lại thở phào.

Có lẽ thời gian sẽ cho nàng biết chân tướng, có thể đây là chuyện tốt, làm cho nàng không cảm thấy mơ hồ.

Ở bên kia của núi rừng, có một nam tử mặc quần áo màu đen, dáng người cao lớn, đang khoanh tay đứng nhìn.

“Ca ca.” Phía sau có một vị nữ tử mặc quần áo màu vàng đi tới. Nữ tử này cực kỳ xinh đẹp, đôi mắt ngập nước đầy quyến rũ làm cho người khác phải kinh ngạc. Dáng người yếu điệu đầy hấp dẫn, tuy là màu da hơi đen, nhưng ngũ quan lại vô cùng xinh đẹp. Quần áo màu vàng của nàng vô cùng mỏng, ở ngày đông thế này mà có thể chịu được cái lạnh như thế. Làn da để lộ ra ngoài được quần thêm một con rắn nhỏ, nữ tử

này toàn thân đều lộ ra một ánh sáng đầy mê người. Giống như là một bữa ăn thượng hạng, làm cho người khác nhìn không được mà muốn nhào lên cắn một ngụm.

“Ca ca, lúc nào thì chúng ta sẽ hành động.” Âm thanh của nữ tử cũng vô cùng dịu dàng, khi lọt vào lỗ tai dường như có một ma lực nào đó. Làm cho người khác cảm thấy hấp dẫn nhìn không được mà phải nhìn nòng.

“Y Lâm Na, huynh đã nói với muội nhiều lần rồi, không được hành động thiếu suy nghĩ.” Nam tử kia xoa người lại, đôi mắt màu xanh giống như là một con sói đơn độc, vừa cuồng vọng vừa dã tâm, điều này đã hiện rõ ràng ở trên mặt. Người này chính là Trắc Thất.

Nữ tử kia chạy tới bên cạnh kéo tay của hắn, cọ xát vào làm nũng : “Y Lâm Na cũng chỉ là muốn mau nhìn thấy chàng. Ca ca nói, chỉ cần tới Đại Tông là có thể nhìn thấy chàng rồi.”

Trắc Thất nói: “Y Lâm Na, muội tốt nhất nên nhớ kỹ điều này. Hắn ta là người của địch quốc.” Giọng điệu của hắn có chút không hiền lành gì, còn mang theo một chút cảnh cáo.

Nữ tử nghe xong ý tứ trong lời nói của hắn thì vội vàng đảm bảo: “Ca ca, muội hứa sẽ ngoan ngoãn. Chỉ cần chúng ta thắng thì huynh phải hứa với Lâm Na là sẽ không giết chàng. Muội muốn dẫn chàng về Tây Nhung làm phu quân của muội.”

Trắc Bẩy cười lạnh: “Năm Phó Vân Tịch mười bốn tuổi đã dùng một vạn tướng sĩ của hắn đánh mười vạn lính của ta. Tính tình thâm sâu khó lường, không phải là người dễ đối phó. Muốn bắt hắn làm tù binh e là không dễ dàng gì.”

Nữ tử đó bĩu môi, không hài lòng nói: “Nhất định ca ca sẽ không thua. Lâm Na chỉ thích chàng, chỉ muốn gả cho chàng.” Vừa nói nàng vừa nghĩ đến vẻ mặt thiếu niên tuấn mỹ của bảy năm về trước trên chiến trường. Dáng vẻ hồ hởi, gương mặt lạnh lùng, đứng trước thiên quân vạn mã mà vẫn ung dung thản nhiên như cũ. Nàng từ nhỏ đã lớn lên ở Tây Nhung, nam tử ở đó nhiệt tình như lửa, có không ít người luôn nịnh bợ nàng, nhưng mà nàng lại nhìn tròng tướng lãnh của địch quốc. Chàng là nam nhân tốt đẹp nhất trong lòng của nàng, đã nhiều năm rồi không nhìn thấy chàng, nhưng mà nàng chưa từng quên chàng. Trắc Thất đã đồng ý, nếu như lần này hành sự thuận lợi, bắt được Phó Vân Tịch làm tù binh thì huynh ấy sẽ cho nàng dẫn chàng về Tây Nhung làm phò mã của mình.

“Y Lâm Na, đừng lúng quá sâu. Hắn ta đã có Vương phi rồi.” Thấy nữ tử ngẩn người ra, Trắc Thất tàn nhẫn cắt đứt vọng tưởng của nàng.

Y Lâm Na mất hứng nói: “Chỉ là một nữ nhân không được sủng ái. Nghe nói năm nay ả ta còn chưa tới tuổi cập kê, đến cùng cũng chỉ là một tiểu nha đầu.” Trong mắt nàng hiện lên một vẻ kinh thường, “Chàng sẽ không thích một tiểu nha đầu. Nữ nhân Đại Tông đều làm từ nước, đựng một tí là nước mắt liền rơi xuống. Người như chàng thì phải ở cùng một chỗ với nữ tử Tây Nhung. Có chí khí, có hào phóng, giống như là một con chim ưng, nhưng vậy mới xứng.” Nàng sờ sờ con rắn nhỏ ở trên cánh tay, “Một bông hoa nhỏ ở trong nhà kính, thật sự là làm cho người khác không ưa vào mắt.”

“Nàng ta không phải là bông hoa trong nhà kính.” Trắc Thất nghĩ tới khuôn mặt nhỏ nhắn thanh tú nhưng lại không hợp tuổi tác, bên môi khẽ cười: “Nàng ta là một con rắn độc.”

“Rắn độc?” Y Lâm Na không hiểu ý tứ trong lời nói của hắn, “Còn muội thì sẽ độc chết ả ta.”

Trắc Thất đang muốn nói chuyện thì nghe thấy có tiếng ngựa sải truyền tới, cả người lập tức đứng thẳng dậy, vội vàng kéo Y Lâm Na vào trốn sau lùm cây.

Con ngựa ngừng lại, hai người cùng nhau bước xuống. Nhìn gần lại thì thấy một nam một nữ, nữ tử rất giống một đứa bé, nắm lấy tay nam tử đi về phía này.

“Là nàng?” Trắc Thất hơi ngẩn người, sao đó cười to: “Thật thú vị.”

“Ca ca?” Y Lâm Na bị giữ chặt đang muốn đứng dậy: “Huynh làm gì vậy?”

Hắn ta nói: “Lâm Na, phò mã trong lòng của muội tới rồi kia.”

73. Chương 74: Công Chúa Tây Nhung

Editor: SunniePham

Vừa đúng lúc Hàn Nhạn thích thú đi lên núi cùng với Phó Vân Tịch nhưng không ngờ lại gặp được hai vị khách không mời mà tới.

Lúc này nàng hơi nhăn mày lại, đứng bên cạnh Phó Vân Tịch nhìn hai người ở trước mặt mình.

Nam tử áo đen này nhìn rất quen, còn chào hỏi nàng: “Tiểu nha đầu, lại gặp nhau rồi!” Người này chính là thích khách đêm hôm đó xông vào Trang phủ - Trác Thất.

Hàn Nhạn không có nhìn hắn, bởi vì nàng đã bị hấp dẫn bởi thiếu nữ đang đứng bên cạnh Trác Thất. Nàng đã sống hai đời, nhưng mà chưa từng gặp nữ tử nào xinh đẹp đến vậy. Nàng ta giống như là một tinh linh đang vui đùa ở nhân gian, cả người đều tỏa ra một sức quyến rũ làm cho người khác say lòng. Nàng ta chăm chú nhìn vào Phó Vân Tịch ở bên cạnh mình, đôi mắt như đá không hề che giấu sự yêu thích của mình đối với chàng. Đột nhiên Hàn Nhạn cảm thấy không vui.

Hắn thấy Hàn Nhạn không thèm để ý tới hắn, Trác Thất có chút ủy khuất nói: “Đêm đó người cố gắng cứu ta một mạng. Sao hôm nay lại không để ý tới ta?”

Lời vừa nói ra thì Hàn Nhạn liền cảm thấy khí lạnh trên người Phó Vân Tịch tăng thêm vài phần, sắc mặt dịu dàng cũng trở nên trầm xuống, yên lặng nhìn nam tử đứng trước mặt.

“Phó Vân Tịch!” Nữ tử áo vàng đứng bên cạnh hắn kêu lên, âm thanh cực kỳ mềm mại động lòng người, “Cuối cùng cũng được nhìn thấy chàng rồi!” Nàng nói xong thì lập tức đi về phía trước vài bước.

Hàn Nhạn sững sốt, quay đầu lại hỏi Phó Vân Tịch: “Bạn của người sao?” Nói như vậy có nghĩa là Phó Vân Tịch cũng quen biết với Trác Thất.

Phó Vân Tịch lạnh lùng trả lời: “Không quen.”

Y Lâm Na nghe chàng nói như vậy bước chân liền ngừng lại. Có chút nghi ngờ, đợi đến lúc khi nhìn thấy Phó Vân Tịch nắm tay Hàn Nhạn thì lúc này mới không vui nói với Hàn Nhạn: “Người là ai?”

Hàn Nhạn nhìn thấy vẻ mặt này của nàng ta, dĩ nhiên là hiểu rõ vị thiếu nữ xinh đẹp này rất ái mộ Phó Vân Tịch. Chỉ là Phó Vân Tịch lại nói nàng ta không phải là bạn của hắn, dĩ nhiên cũng biểu lộ rõ thái độ của mình. Nàng liền cười nhẹ một tiếng, nhẹ nhàng nói: “Huyền Thanh Vương phi.”

Đây là lần đầu tiên Hàn Nhạn ở trước mặt chàng thừa nhận mình là Huyền Thanh Vương phi. Phó Vân Tịch nhìn không được mà cúi đầu xuống nhìn nàng, thấy nàng đang hất cằm, giống như một con thiên nga kiêu ngạo, mặc dù vẻ mặt dịu dàng lạnh lợi, nhưng ánh mắt lại mang đầy vẻ kiêu căng. Mặc dù dung mạo thua kém thiếu nữ xinh đẹp kia, nhưng khí thế lại trầm ổn hơn, làm cho đối phương bị hạ thấp xuống. Khóe môi của chàng không tự chủ được mà... khẽ cong lên.

Y Lâm Na nhìn thấy Phó Vân Tịch trong lúc vô tình mà để lộ ra sự cưng chiều, nàng nhìn thấy thì cảm thấy vô cùng chói mắt. Lại nghe thấy Hàn Nhạn nói ra bốn từ ‘Huyền Thanh Vương phi’, điều này đã hoàn toàn chọc giận nàng. Y Lâm Na giương một cánh tay có con rắn nhỏ đầy sắc sảo đang quấn quanh. Nhanh như tia chớp phóng về phía Hàn Nhạn, Trác Thất biến sắc, không kịp ngăn cản, nhưng Phó Vân Tịch đã nhanh chóng kéo Hàn Nhạn ra phía sau của mình. Không ai thấy rõ là chàng đã ra tay như thế nào, nhưng mà chỉ ngăn ngắn trong nháy mắt, con rắn nhỏ đã nhanh chóng bị chàng cầm trong tay.

“Độc cơ của ta!” Y Lâm Na la lên đầy hoảng sợ, đối với việc Phó Vân Tịch bảo vệ Hàn Nhạn thì vừa giận vừa hận. Tức giận đến muốn nhảy dựng lên, ngang ngược nói: “Mau thả độc cơ của ta ra.”

Hàn Nhạn nhanh chóng thấy một cái bình nhỏ từ trong túi ra, không nghĩ ngợi gì liền rắc rắc vào con rắn. Phó Vân Tịch có chút khó hiểu, con rắn ở trên tay chàng giật giật vài cái sau đó thì không động đậy nữa.

“Người làm cái gì?” Y Lâm Na nhìn thấy xong thì đôi mắt đều ửng đỏ lên, độc cơ mà mình yêu thương lại bị nữ nhân này giết chết. Quả thực là tội đáng chết vạn lần.

Phó Vân Tịch nhẹ buông tay ra, con rắn đã chết rơi xuống đất. Hàn Nhạn cười nói: “Cô nương nhìn không giống người Trung Nguyên. Cho nên có lẽ không biết, người Trung Nguyên chúng tôi có thói quen dùng lưu huỳnh để đuổi rắn. Cũng thật khéo hôm nay đúng lúc ta mang theo lưu huỳnh.”

Trác Thất hứng thú đứng nhìn một màn này, hẳn đã sớm tưởng tượng tới. Nha đầu kia tuyệt đối sẽ không ngoan ngoãn để người khác tính kế, Y Lâm Na làm việc lỗ mãng bị Hàn Nhạn chinh thì cũng là hợp tình hợp lý.

Nhưng Y Lâm Na lại không nghĩ như vậy, trong mắt của nàng từ trước tới nay đều coi như Phó Vân Tịch và nữ tử này không có liên quan gì nhau. Nhưng mà trước mặt nữ tử này lại nói ả là vương phi của chàng. Còn chàng thì lại vô cùng che chở cho Hàn Nhạn, điều này thật sự là làm cho nàng vô cùng hoảng sợ. Vì thế giờ phút này trong mắt nàng chỉ có một điều là phải giết Hàn Nhạn để trừ đi kẻ địch này, rồi chiếm giữ sự sủng ái của Phó Vân Tịch. Tưởng tượng một lát, nàng lại nũng nịu nói: “Ta muốn người đền mạng!” Nói xong thì nàng lại phi thân lên, rút ra một cây đao cong ở thắt lưng, vung đao về phía Hàn Nhạn.

Vẻ mặt của Phó Vân Tịch trở nên lạnh lùng: “Không biết sống chết.” Sau đó thì tung một chưởng ra, một chưởng này mang theo bảy phần công lực. Y Lâm Na thâm kê không tốt, nhưng tránh cũng không được, vào lúc quan trọng thì Trác Thất lại tiến lên cản một chưởng thay nàng. Cho dù võ công của Trác Thất hơn người nhưng vẫn phải lùi về phía sau vài bước.

Đợi sau khi hẳn đứng vững lại thì mới nhìn Phó Vân Tịch nói: “Mấy năm qua, công lực của Vương gia ngày càng tiến bộ rồi.”

Phó Vân Tịch nhìn hẳn nói: “Người vẫn còn sống!”

Trác Thất cười to: “Ta đương nhiên vẫn còn sống. Lần này, ta vẫn nói câu kia, tài năng của Vương gia là kinh thiên động địa, nếu như đến Tây Nhung...”

“Không có khả năng.” Phó Vân Tịch không hề cho hẳn cơ hội nói xong. Y Lâm Na thì la lên: “Phó Vân Tịch. Người thật sự thích ả ta sao?”

Hàn Nhạn sững sốt, chỉ nghe thấy âm thanh trong veo mà lạnh lùng của Phó Vân Tịch truyền tới: “Nàng là Vương phi của bốn vương.”

Nghe câu trả lời như vậy thì trong lòng của Hàn Nhạn có hơi thất vọng, nhưng lại không biểu hiện ra bên ngoài. Y Lâm Na vừa hận vừa nhìn Hàn Nhạn, “Nữ nhân này có chỗ nào tốt? Người lại có thể để cho ả ta làm Vương phi của người! Về mọi thứ ả đều không bằng ta!”

Trong lòng Hàn Nhạn cười khổ, kể từ khi trở thành Huyền Thanh Vương phi thì bị người khác nói bản thân mình may mắn. Chỉ là một nữ nhi của quan viên ngũ phẩm, đã không có dung mạo khuynh quốc, cũng không có tài cán hơn người. Thật sự là bình thường đến không thể bình thường hơn, nhưng lại có thể trở thành Vương phi duy nhất của Huyền Thanh Vương.

Ở kiếp trước khi mình trở thành Thế Tử Phi của Vệ Như Phong thì không biết bên ngoài mọi người bàn luận thế nào, khi đó thanh danh của nàng so với bây giờ thì vô cùng xấu, chỉ là lúc đó nàng chưa từng ra khỏi phủ, cho nên không biết bên ngoài đồn đại như thế nào. Bây giờ nhớ lại liền có chút mất hồn, đột nhiên nàng cảm giác được lòng bàn tay của mình trở nên vô cùng ấm áp, Phó Vân Tịch đang nắm tay nàng: “Bốn vương nhìn thấy nàng chỗ nào cũng tốt hơn người.”

“Người!” Chưa bao giờ nàng bị người khác nói như vậy. Cho dù Y Lâm Na ngang ngược đến thế nào thì lúc này cũng nhịn không được mà hốc mắt trở nên đỏ ửng. Thật sự nàng không hiểu Phó Vân Tịch vì cái gì mà có thể dùng mọi cách để bảo vệ nữ nhân này, còn đối với chính mình thì lại tàn nhẫn đến vậy.

Hàn Nhạn nghe được lời nói này của chàng, thì nhịn không được mà ngẩng đầu lên nhìn. Phó Vân Tịch cả người đều mặc đồ trắng, đáng vẻ lạnh lùng, nhưng mà lại đứng trước nàng để bảo vệ cho nàng, thật sự là vô cùng ấm áp.

“Vương gia và Vương phi quả thật là phu thê tình thâm.” Trác Thất cười cười đi lên phía trước, ánh mắt rơi vào trên người Hàn Nhạn: “Nếu không có Vương phi...” Giọng điệu không nghiêng túc, mặc dù lời nói còn chưa dứt nhưng giọng điệu này đã làm cho Phó Vân Tịch không vui.

“Ai dám động vào Vương phi của Bôn vương.” Chàng thản nhiên nói: “Một khi động vào. Giết không tha.”

Y Lâm Na kéo tay Trác Thất: “Ca ca, chúng ta đi. Nếu như bọn họ ngạo mạn như vậy thì chúng ta sẽ cho bọn họ tâm phục khẩu phục. Sau đó từ từ trừng trị họ cũng không muộn.”

Trác Thất cười đầy tà khí: “Nói cũng đúng.” Hắn chớp mắt với Hàn Nhạn mấy cái: “Vương phi, trước kia người nói câu đó. Ví dụ như, tại hạ lấy thân báo đáp thì nhất định tại hạ sẽ làm được.”

Gương mặt của Phó Vân Tịch đã đen nay càng đen hơn, Y Lâm Na cũng hô to với chàng: “Bản công chúa nói được thì sẽ làm được. Phó Vân Tịch, người nhất định sẽ là Phò mã của ta!”

Sau khi hai người nói xong thì dùng khinh công biến mất trong tầm mắt của Trang Hàn Nhạn. Phó Vân Tịch lạnh lùng nhìn theo hướng họ biến mất, nhưng không có đuổi theo. Chàng thấy Hàn Nhạn rất bình tĩnh đến lạ thường đứng bên cạnh của mình, có chút nghi ngại cúi đầu nhìn nàng.

Lúc này sắc mặt của Hàn Nhạn không hề thay đổi, nhưng trong lòng thì lại nổi sóng lớn. Nàng từ từ mở miệng: “Nàng ta... là công chúa?”

Phó Vân Tịch trả lời: “Công chúa Tây Nhung, Y Lâm Na.”

Lòng bàn tay của Hàn Nhạn trở nên lạnh lẽo.

Ở kiếp trước, người mà Phó Vân Tịch thành thân chính là vị công chúa Tây Nhung này. Lúc đó Phó Vân Tịch nhiễm bệnh nặng, chỉ có vị công chúa này là có biện pháp cứu chàng. Vừa khéo lúc đó Y Lâm Na lại là sứ giả đi tới Đại Tông, lợi dụng danh nghĩa xưng hỉ mà gả vào Huyền Thanh Vương phủ. Từ nhỏ Hoàng Thượng đã vô cùng yêu thương đệ đệ của mình, lúc đó cũng không có biện pháp gì, thấy Y Lâm Na có biện pháp nên cũng không nghĩ nhiều. Ai ngờ bọn họ thành thân mới có nửa năm, thì bệnh của Phó Vân Tịch từ từ tốt lên, mọi người đều nói vị công chúa Tây Nhung này là phúc tinh của chàng.

Ở kiếp trước Hàn Nhạn cũng không có gặp qua vị công chúa này, mới vừa rồi cũng có chút nghi ngờ về thân phận của nàng ta, nhưng chỉ cho rằng nàng ta là một thiếu nữ ái mộ Phó Vân Tịch mà thôi. Không ngờ câu cuối cùng nàng ta nói ra, giống như là một câu làm nũng, làm cho hô hấp của Hàn Nhạn trở nên khó khăn Vị công chúa Tây Nhung này, cuối cùng cũng xuất hiện rồi!

Nàng thật sự là quá sơ suất, kiếp này cuộc sống trôi qua bình thản, nhưng lại quên mất nguy cơ có khả năng gặp phải ở tương lai. Bản thân mình trở thành Huyền Thanh Vương phi, lại quên mất còn một công chúa Tây Nhung!

Phó Vân Tịch thấy nàng từ lúc nghe được từ công chúa Tây Nhung thì không nói lời nào, nét mặt âm tình bất định (*). Từ trước tới nay nàng là người điềm tĩnh, nhưng mà giờ phút này dường như chàng cảm thấy trong lòng Hàn Nhạn có một sự sợ hãi nhấp nhô. Chàng im lặng vươn tay ra, vỗ vỗ vào đầu của Hàn Nhạn: “Đừng sợ.”

(Âm tình bất định : tâm tình không ổn định, biến hóa vô thường, trước mặt người khác không thể giữ vững bình tâm hòa khí.)

Trong lòng Hàn Nhạn cười khổ, vị công chúa Tây Nhung này nàng không hề sợ. Chỉ là theo như mọi chuyện ở kiếp trước thì không lâu nữa Phó Vân Tịch sẽ nhiễm bệnh nặng, lúc đó hôn sự của nàng và chàng e là sẽ có trắc trở. Nhưng mà rất cục hẩn... sẽ bị bệnh gì? Khi nghĩ tới một người tài hoa phong nhã như vậy mà sẽ từ từ gầy yếu đi, cảm xúc của Hàn Nhạn không biết rõ là gì. Nếu như hẩn thật sự nhiễm bệnh nặng, mà chỉ có vị công chúa Tây Nhung kia mới có cách cứu hẩn thì đến lúc đó Hoàng Thượng cũng sẽ tự mình hạ lệnh ban hôn.

Nàng thì sao? Chính nàng có thể nguyện ý hai tay nhường Phó Vân Tịch cho người khác. Nhìn người khác trở thành Vương phi của hẩn không?

Ánh mắt của Hàn Nhạn có chút buồn bã.

Nhận ra được tâm trạng của nàng thay đổi, Phó Vân Tịch liền dẫn ngựa, ý bảo đưa nàng hồi phủ. Dọc đường đi cả hai người đều không nói chuyện, Hàn Nhạn dựa vào lòng ngực ấm áp ở phía sau. Cảm nhận hơi thở nóng bỏng và ấm áp ở bên tai, trong lòng khẽ động, nàng nói: “Vương gia luôn luôn phải cẩn thận.”

Phó Vân Tịch không biết nàng sẽ nói như vậy, im lặng một lúc rồi ‘ừ’ một tiếng. Sau đó nghe Hàn Nhạn nói tiếp: “Người bên cạnh không thể tin, thức ăn cũng không biết thật giả, đừng để người khác động tay vào.”

Nếu Phó Vân Tịch nhiễm bệnh nặng là vì công chúa Tây Nhung thì nàng có thể hiểu được. Nàng thâm nghĩ, nếu muốn tránh đi khả năng nhiễm bệnh này thì phải phòng ngừa toàn bộ thói quen sinh hoạt. Thức ăn là dễ dàng hạ độc nhất, nếu cẩn thận một chút thì có thể sẽ không xuất hiện chuyện kia.

Âm mưu quỷ kế nàng không tránh được, chỉ có thể biết trước được tương lai, cho nên đành phải tương kế tựu kế làm cho kẻ địch không thể đánh trả lại. Nhưng mà sinh lão bệnh tử, kiếp nạn nhân gian, thì không thể trốn cũng không thể biết.

Phó Vân Tịch không trả lời nàng, chỉ hỏi lại: “Người làm sao vậy?”

Biểu hiện của Hàn Nhạn dọc đường này quá lạ thường, làm cho chàng không nhận được mà nổi lên lòng nghi ngờ. Đây là lần đầu tiên nàng gặp công chúa Tây Nhung, nhưng mà khi nàng biết người đó là công chúa Tây Nhung. Về mặt của Phó Vân Tịch trở nên kinh ngạc, hình như là đã xảy ra chuyện gì đó. Nàng... biết Y Lâm Na?

Một người là tiểu thư khuê các, tại sao lại có thể quen biết với công chúa Tây Nhung. Không cần nói tới việc hai nước cách nhau xa xôi, chính chàng đây năm đó ở chiến trường cũng chỉ gặp qua Y Lâm Na có một lần. Hàn Nhạn chưa bao giờ ra khỏi kinh thành, Y Lâm Na cũng chưa bao giờ tới Đại Tông. Cái danh công chúa Tây Nhung này không có mấy người nghe qua. Nhưng mà nét mặt bây giờ của Hàn Nhạn thì lại nói cho chàng biết, nàng biết Y Lâm Na.

Chàng nhận không được mà muốn nghiêng cứu kỹ hơn. Hàn Nhạn so với nữ tử Kinh Thành cũng không có gì khác biệt, nếu nói cái không giống nhau thì chính là sự trầm ổn và bình tĩnh của nàng làm cho người khác phải kính sợ, tâm cơ không hề tương xứng với tuổi tác. Càng tới gần nàng, thì càng phát hiện ra sự huyền bí của nàng, đôi khi nàng còn lộ ra ánh mắt vô cùng buồn, lẳng lặng nhìn toàn bộ lại chuyện xưa tái diễn.

Y Lâm Na không biết Hàn Nhạn, nhưng Hàn Nhạn lại biết Y Lâm Na. Phó Vân Tịch biết Hàn Nhạn không phải là một người làm những chuyện tế nhị, những chuyện nàng làm luôn có mục đích nhất định. Một bước này không hiểu là vì sao, nhưng lại là bước trải đường cho bước tiếp theo. Vậy thì rốt cục nàng và Y Lâm Na rốt cuộc có bí mật gì.

Hàn Nhạn cảm nhận được ánh mắt soi mói của chàng, mỉm cười: “Chỉ là, bây giờ người Tây Nhung đã trà trộn vào Đại Tông. Nói vậy thì ngay cả Vương gia cũng sẽ gặp nguy hiểm, mọi chuyện phải cẩn thận.”

Phó Vân Tịch lại nói: “Người còn lại là Hoàng Tử Tây Nhung.”

Hàn Nhạn sửng sốt: “Người nói Trắc Thất?” Nói xong thì nàng mới phát hiện ra chính mình đã lỡ lời, bản thân mình lại nói rõ tên họ của người ta. Phó Vân Tịch sẽ biết nàng có quen biết với hắn, cho nên liền giải thích: “Thích khách xông vào Trang phủ hôm đó chính là hắn.”

Phó Vân Tịch nói: “Về sau cách xa hắn ta một chút.”

Hàn Nhạn gật gật đầu: “Vì sao người Tây Nhung lại trà trộn vào Đại Tông?” Nếu là người Tây Nhung bình thường thì thôi, nhưng mà người tới lại là Hoàng Tử và Công Chúa tôn quý. Làm cho người khác không nhận được mà phải nghi ngờ ý định của bọn họ.

Về mặt của Phó Vân Tịch lạnh lại: “Bây giờ Tây Nhung đang có nội loạn. Bọn họ bị người khác đuổi giết, nên chạy trốn tới Đại Tông, cũng là vì chiến tranh của hai nước.”

Hàn Nhạn nhíu mày, bây giờ quốc vương của Tây Nhung là một nam nhân tên Đồ Mộc. Chẳng lẽ Trắc Thất đang tranh giành vương vị, rồi bị người khác đuổi giết, chính là do Đồ Mộc hạ lệnh? Nếu như ở Đại Tông thì những tên xác thủ này sẽ bớt hành động hơn, khó trách bọn họ trốn tới nơi này. Bây giờ Hàn Nhạn nghĩ tới vết thương của Trắc Thất đêm đó, trong lòng liền hiểu rõ. Nhưng nàng lại nghĩ tới vấn đề khác, rõ ràng là ngày đó quan phủ nói có người muốn ám sát Hoàng Thượng.

Một người đang bị đuổi giết, đồng thời còn che giấu hành tung của mình, thì tuyệt đối không ngu ngốc tới mức đi ám sát Hoàng Thượng, để chính mình bị bại lộ. Chỉ có một lý do duy nhất chính là người ám sát

Hoàng Thượng không phải là Trác Thất, người ám sát là kẻ khác, rồi đổ tất cả lên người Trác Thất. Trong này cũng phải nhờ tới sự giúp đỡ của quan phủ.

Nếu như Trác Thất bị bắt thì người có lợi nhất chính là Đồ Mộc. Nhưng mà Đồ Mộc lại ở Tây Nhung xa xôi, nếu nói như vậy thì chắc chắn có người đã trợ giúp Đồ Mộc.

Người Đại Tông cầu kết với người Tây Nhung, lại có thể chỉ huy quan phủ, thì chắc chắn người này phải có địa vị rất cao!

Bây giờ nàng chẳng thể nào quan tâm chuyện bên cạnh mình nữa rồi, cho dù có hàng vạn chữ đi nữa cũng nghĩ không thông. Nếu như người Tây Nhung và triều đình cầu kết với nhau, thì Đại Tông sẽ tràn đầy nguy cơ. Tổ chim bị phá thì trứng có còn nguyên vẹn được hay không, tình thù của mình chỉ là chuyện yếu, quan trọng chính là mối thù của quốc gia.

Nghĩ tới đây Hàn Nhạn đem toàn bộ suy nghĩ của mình nói cho Phó Vân Tịch biết.

Sau khi Phó Vân Tịch nghe xong lời nói của nàng thì có chút tán thưởng cũng đồng thời có chút phức tạp nhìn nàng. Chàng đã sớm biết trí tuệ và tính tình trầm ổn của nàng đã sớm vượt quá tuổi tác. Nhưng không ngờ nàng lại có thể nhìn thấu chuyện của Triều Đình tới vậy, liếc mắt một cái là phát hiện ra mấu chốt. Cần thận thăm dò là có thể đem dấu vết còn lại mở ra mọi chuyện. Đồng liêu làm quan nhiều năm trong triều cũng không có khả năng phát hiện ra những chuyện này.

Tiểu nha đầu này, rốt cuộc là ai.

Lần đầu tiên, chàng nghi ngờ thân phận của nàng. Các nữ nhân thông thường, tối đa là chỉ biết tới đại cục, sẽ không phân tích đạo lý rõ ràng như vậy.

Từ khi biết tiểu nha đầu Hàn Nhạn này là bảy năm về trước. Chàng đã cho người điều tra Trang phủ, biết nàng là người không được sủng ái, nhiều năm trước vẫn bị hạ nhân và cơ thiếp của Trang phủ ức hiếp. Ngày người đều ngoan ngoãn ở trong phủ thiêu hoa đọc chữ, nhưng vẫn là một tiểu cô nương không màn thế sự. Vậy thì làm gì có thời gian mà ngồi suy ngẫm chuyện của Triều đình.

Thu lại suy nghĩ trong lòng, Phó Vân Tịch nhìn Hàn Nhạn, suy nghĩ gì đó rồi nói: “Không sai, mấy ngày nay ta cũng đang điều tra việc này. Người Tây Nhung không có ý gì tốt, người cũng nên cẩn thận.”

Hàn Nhạn gật gật đầu, nghĩ tới Y Lâm Na, giọng điệu trở nên có chút thay đổi: “Người cũng phải bảo vệ tốt mình. Vị công chúa đó hình như rất ái mộ người, nếu như bị nàng bắt về Tây Nhung thì chắc chắn người sẽ thành Phò mã...”

“Ghen sao?” Mi dài của chàng nhú lại, cười như không cười nhìn nàng. Bên môi lại thoáng lên một nụ cười nhẹ, nhìn vô cùng sung sướng.

Hàn Nhạn tức giận nói: “Nói bậy bạ gì đó.”

Chàng cười to lên, Hàn Nhạn như bị chàng làm cho âm ỉ, buồn bực trong lòng của tản đi một chút.

Lại nói tới ở Trang phủ, giờ phút này Mị di nương đang dựa sát vào Trang Sĩ Dương, bởi vì có thai mà bây giờ bụng của bà đã có chút lồi lên. Nhưng mà làn da lại không hề sạm như nữ nhân đang mang thai, thậm trí còn mềm mại hơn trước. Chỉ là Trang Sĩ Dương đang lo lắng cho hài tử trong bụng của bà, cho nên không dám sinh hoạt phụ thê. Đúng là nhiều ngày rồi chưa vui vẻ với bà.

Mị di nương mềm mại nói: “Lão gia, bây giờ bụng càng lộ ra. Người đã từng nói, chỉ cần Mị nhi thay người sinh một hài tử. Thì người sẽ cho Mị nhi là nữ chủ nhân của Trang phủ mà, bây giờ lại chậm chậm không chịu đẻ cấp tới. Mị nhi luôn suy nghĩ trong lòng, lão gia nói chỉ hứa cho qua thôi sao?”

Trang Sĩ Dương vừa nghe thì có chút do dự, trước mắt đúng thật là Mị thị đã mang thai con nói dòng của mình. Nếu là nam nhi thì tất nhiên là vô cùng tốt, nhưng mà về thân phận của Mị thị thì có chút thấp kém, nếu để một người Hồ Cơ làm chính thất thì sẽ là trò cười cho thiên hạ.

Mị di nương nhìn sắc mặt của ông, trong lúc nhất thời giọng điệu trở nên hờn dỗi: “Lão gia, người lừa gạt thiếp thân. Ôi, hài tử trong bụng thiếp thân đã nghe được rồi, đau quá...”

Bây giờ Trang Sĩ Dương coi hài tử trong bụng Mị di nương như quả tim của mình, thấy vậy liền luống cuống muốn tìm đại phu. Miệng không ngừng nói: “Chỉ cần nàng thay ta sinh nam nhi, thì ta nói được là làm được. Nàng sẽ là chính thất trong phủ này!”

74. Chương 75: Lời Tâm Tình Buồn Nôn

Editor: SunniePham

Chu thị mắt thấy Trang Sĩ Dương muốn lập Mị thi làm chính thất, vừa đổ kị vừa tức giận đi về Phù Dung Viên. Đại Chu thị đang ngủ ở trong sân của Phù Dung Viên, nghe thấy âm thanh của Chu thị lúc này mới giương mắt lên hỏi: “Sao vậy?”

Chu thị ngồi xuống bên cạnh, càng nghĩ càng tức giận không thôi: “Ông ta muốn lập con tiện nhân đó làm chính thất!”

Đại Chu thị đảo mắt một cái thì liền hiểu rõ bà đang ám chỉ người nào, cười nói: “Cũng biết sợ sao?”

Chu thị sờ sờ bụng mình: “Ta cũng từng hoài thai một đứa bé cho ông ta!” Nói xong thì trong mặt hiện lên sự không cam lòng: “Nhưng mà mạng của hài nhi lại chết trong tay của ông ta. Vậy mà ông ta lại không hề ray rức, còn muốn lập con tiện nhân đó làm chính thê!”

Đại Chu đầy quyền rũ nhìn bà, giọng điệu vô cùng nhẹ nhàng ôn nhu: “Ta đã sớm nói với người rồi, nam nhân không có gì tốt cả. dCòn về con ả người Hồ Cơ đó thì người cũng đừng có quá lo lắng, thân phận của ả quá thấp kém. Nếu như Trang Sĩ Dương muốn lập ả tha làm chính thất thì đã làm từ lâu rồi, đâu cần phải chờ tới bây giờ.”

Chu thị vừa nghe xong thì vội vàng la lên: “Nhưng mà hôm nay không giống với ngày trước. Bây giờ ả ta đã mang thai, nếu như ả ta sinh được một nam nhi...”

Trong mắt Đại Chu thị lóe lên một tia độc ác: “Nhi tử thì sao? Làm cho ả ta không sinh được là được rồi?”

“Ý của tỷ là...?” Lòng của Chu thị khẽ động.

Bà nói tiếp: “Trang Hàn Nhạn càng ngày càng kiêu ngạo. Mượn tay nó loại bỏ nghiệt chủng trong bụng ả Hồ Cơ, vậy thì tiện cả đôi đường.”

Chu thị do dự: “Nhưng mà bây giờ nó là Vương phi, cho dù có thật sự truy cứu thì lão gia cũng không thể làm gì.”

Đại Chu thị cười cười: “Không thể là thế nào. Cứ làm như vậy thì hài tử trong bụng con ả Hồ Cơ đó sẽ không còn. Lợi thế không có, thì sẽ không uy hiếp được địa vị của người.” Bà xòe bàn tay ra, cẩn thận nhìn những ngón tay ngọc sơn màu xanh nhạt: “Còn Trang Hàn Nhạn, chỉ cần truyền tin nó mưu hại hài tử trong bụng của di nương. Cái mũi này chụp xuống, từ này về sau nó ở trong Kinh Thành cũng đừng nghĩ sẽ sống dễ chịu.”

Ở thời đại này, thanh danh của nữ tử vô cùng quan trọng. Một thanh danh tốt còn quan trọng hơn tài hoa và diện mạo. Nếu tiểu thư nhà giàu có khuôn mặt xinh đẹp, nhưng thanh danh bị phá hủy, muốn gả cho người trong sạch cũng sẽ vô cùng khó khăn. Cho dù Hàn Nhạn là Huyền Thanh Vương phi, nhưng một khi tội hãm hại di nương truyền ra ngoài, thì nàng ta sẽ bị cho là nữ nhân có tâm tư độc ác. Một khi lời này tới tay Hoàng Thượng và Thái Hậu, thì hôn sự của Huyền Thanh Vương sẽ gặp khó khăn, thậm chí là họ sẽ sinh lòng bất mãn đối với đức hạnh của Trang Hàn Nhạn. Thậm chí còn hạ lệnh cho Phó Văn Tịch không cho Hàn Nhạn bước qua cửa.

“Việc này chúng ta không thể tự mình ra tay.” Đôi mắt dài nhỏ của Đại Chu thị lóe sáng, “Hãy để cho Huyền Thanh Vương phi làm đi.”

“Vậy mọi chuyện phải làm như thế nào?” Lúc này Chu thị đã hoàn toàn tin vào Đại Chu thị, không hề nghi ngờ gì. Đại Chu thị đứng dậy, bảo toàn bộ nha hoàn xung quanh lui ra hết.

“Ta có một chủ ý thế này.”

Trang Sĩ Dương đang ở trong phòng viết tấu chương, từ khi ông bị giáng chức làm quan ngũ phẩm thì những chuyện lớn nhỏ đều phải tự mình làm. Trong lòng đã tức giận và không cam lòng, gần đây mọi chuyện lại không hề như ý. Nữ nhi Hàn Nhạn này bản thân ông hoàn toàn không muốn gả lại được gả vào Huyện Thanh Vương phủ, còn chọc giận Vệ Vương Thế Tử. May mà còn có Ngự Sơn được gả và Vệ Vương phủ là Trắc phi.

Ông thở dài một hơi, nha hoàn mang điểm tâm ở bên cứ uốn éo lúc ẩn lúc hiện bên cạnh ông. Ánh mắt Trang Sĩ Dương rơi vào dáng người yếu đuối đầy hấp dẫn kia.

Từ khi Mị thị mang thai thì ông đã không cùng phòng với bà ta. Mà Văn di nương thị đã lạnh nhạt nhiều năm, tạm thời không cần đề cập tới. Từ khi Chu thị sẩy thai thì ông càng ngày càng chán ghét bà ta. Cứ như vậy mà ở trong Trang phủ không có một người làm ấm giường cho ông.

Nghĩ lại xong thì ông liền khom lưng kéo mạnh nha hoàn bưng điểm tâm vào trong ngực của mình.

Nha hoàn này cũng lắm là mười lăm mười sáu tuổi, dáng vẻ thanh tú trắng nõn, bớt đi chút lẳng lơ. Vốn dĩ Trang Sĩ Dương muốn âu yếm với nàng ta, nhưng mà nhìn thấy động tác cứng nhắc của nàng ta thì liền nghĩ tới dáng vẻ quyến rũ đầy quyến rũ thường ngày của Mị thị. Nhất thời liền cảm thấy vô cùng tẻ nhạt không có khẩu vị, sau đó ông buông nàng ra: “Người đi đi.” Ông nghĩ thầm rằng, lát nữa phải bảo quản gia đi mua mấy nha hoàn có diện mạo xinh đẹp động lòng người. Từ trước tới nay ông cũng không biết là thì ra cơ thiếp trong phủ này lại ít tới vậy.

Nha hoàn bị Trang Sĩ Dương buông ra có chút sững sốt, vốn tưởng rằng động tác của lão gia như vậy thì đã nhìn trúng mình. Nếu lấy được lòng của lão gia, rồi có thể làm nha hoàn thị tẩm thì cũng là tốt rồi. Nhưng không ngờ Trang Sĩ Dương lại đẩy nàng ra, bây giờ chỉ cảm thấy luống cuống không biết phải làm gì.

Trang Sĩ Dương thấy nha hoàn đa ngu si dần dần đứng tại chỗ, thì càng tức giận hơn. Âm thanh trầm xuống: “Còn đứng đó ngây ngốc làm gì, mau cút ra ngoài.”

Lập tức đôi mắt của nha hoàn đỏ lên chứa đầy nước, mặt đỏ tai hồng mà lui ra ngoài. Trong lòng Trang Sĩ Dương cảm thấy bức bối, cho nên cầm cây bút trong tay mà hung hăng ném xuống.

Chính vào lúc này thì cửa phòng bị đẩy ra, Trang Sĩ Dương nhìn cũng không thèm nhìn, tiện tay lấy đĩa điểm tâm hình con bướm ở trên bàn ném qua: “Không nghe thấy ta bảo người cút ra ngoài hay sao?”

Cái đĩa kêu ‘loảng xoảng’ một tiếng rồi bể nát trên mặt đất. Chỉ nghe thấy một âm thanh mềm mại hơi bối rối truyền tới: “Muội phu...”

Nghe thấy âm thanh này thì Trang Sĩ Dương vội vàng ngẩng đầu, nhìn thấy người đứng ở ngay cửa chính là Đại Chu thị.

Hôm nay Đại Chu thị mặc một chiếc váy dài màu đỏ tươi bằng vải the, làm nổi bật lên làn da trắng nõn mềm mại, môi không cần tô điểm mà vẫn hồng, lông mày không vẽ mà vẫn xanh, gương mặt trắng như bạc, mắt như nước hạnh. Dáng vẻ thướt tha, trên đầu còn cài thêm một cây trâm phượng điểm trên châu Nam Hải. Ánh sáng tươi đẹp chiếu ra bốn phía, nhìn dịu dàng vô cùng. So với cách ăn mặc trước đây thì dĩ nhiên đã được chăm chút tỉ mỉ. Bà vốn dĩ là một mỹ nhân vô cùng xinh đẹp, hôm nay lại ăn mặc như vậy thì lại càng giống như là tiên nữ.

So với nha hoàn khô khốc vừa rồi hoàn toàn không giống nhau. Tuy bà đã làm mẫu thân nhưng nhìn vẫn vô cùng xinh đẹp, lại lẳng lơ phong tình hơn các thiếu nữ không có sự hấp dẫn. Vốn dĩ Trang Sĩ Dương đã động tâm với bà, bây giờ còn bị cấm dục nhiều ngày, vừa nhìn thấy tình nhân trong mộng, thiếu chút nữa là đã nhào lên.

Cuối cùng, ông cũng kiềm chế được sự kích thích, chỉ đứng dậy niềm nở nói: “Sao tỷ lại tới đây?”

Đại Chu thị cười dịu dàng, gương mặt khó nén được sự có liên quan: “Nghe nói gần đây muội phu không tốt. Ta tới để xem muội phu.”

“Lan nhi... cũng quan tâm tới ta.” Được mỹ nhân quan tâm, Trang Sĩ Dương vô cùng dễ chịu.

Đại Chu thị cúi đầu, nhỏ giọng nói: “Ta dĩ nhiên là quan tâm muội phu rồi.”

Trước mặt trong thư phòng không hề có một bóng người, Trang Sĩ Dương thấy đáng dóc nhỏ xinh của bà, trong lòng liền động, đi lên phía trước: “Lan nhi. Ta thực sự thích nàng.” Lời nói này nửa giả nửa thật, Trang Sĩ Dương luôn thích nữ tử mềm mại, lúc đầu chú ý tới Chu thị là vì bà ta chăm sóc kỹ, nhưng mà từ khi có mặt Đại Chu thị thì Chu thị không đáng để nhắc tới. Cả người Đại Chu thị như là được làm từ nước, một cái nhìn này một nụ cười đều đầy sự quyến rũ. Trang Sĩ Dương chưa bao giờ gặp được một nữ tử nào làm cho ông động tâm tới vậy. Cho dù bà là sủng thiếp của Trương Thái Sư thì ông cũng sinh ra ý nghĩ sẽ ăn vụng.

Ông ôm cổ Đại Chu thị: “Lan nhi...”. Nhìn thấy Đại Chu thị ngo ngoay một cái sau đó cũng không phản kháng gì nữa. Trong lòng ông liền vui vẻ, ôm nàng đi tới giường lớn sau thư phòng.

Sau khi mây mưa xong, Đại Chu thị mềm mại co rút vào trong người Trang Sĩ Dương: “Muội phu...”

Trang Sĩ Dương cũng không có sửa cách xưng hô của nàng, trên thực tế thì cách xưng hô này mang theo màu sắc cấm kỵ gì đó. Làm cho Trang Sĩ Dương càng vui thích mà ăn vụng. Ông cúi đầu, ngửi mùi thơm trên tóc của mỹ nhân, cổ họng khàn khàn nói: “Sao vậy?”

“Lan nhi có một chuyện muốn nhờ.” Đại Chu thị nhìn ông, bên trong đôi mắt đẹp đều chứa đựng sự trông ngóng đáng thương.

Trang Sĩ Dương liền mềm lòng, quyết định đồng ý tất cả yêu cầu của bà, “Chuyện gì vậy? Chỉ cần ta làm được thì ta nhất định sẽ làm giúp nàng.”

Đại Chu thị cười nói: “Lão gia đừng lập Tam phu nhân làm chính thê.”

Trang Sĩ Dương tuyệt đối không đoán được là nàng sẽ nói ra thỉnh cầu này, cho nên liền sửng sốt. Đại Chu thị thấy vậy thì lập tức vươn cánh tay ngọc ra vòng qua cổ của ông. Giọng điệu mềm mại nói: “Muội muội của ta tuy ngày thường hơi ngoan cố một chút. Nhưng lại là một tiểu thiếp rất hiểu chuyện, nếu người lập Tam phu nhân làm chính thê, thì sợ là muội muội của ta sẽ thương tâm. Lan nhi biết mình không có tư cách nói những lời này, nhưng mà thật sự là ta không đành lòng nhìn muội muội của mình cả ngày lấy nước mắt ra rửa mặt, mong lão gia hãy thành toàn.”

Trang Sĩ Dương vừa nghe xong lời của nàng không nhận được mà cảm thán nói: “Lan nhi, nàng vì nàng ta mà suy tính đến vậy. Quả thật là một nữ tử hiền lành.” Ông suy nghĩ một lát rồi nói tiếp: “Bây giờ nàng là tim gan của ta, yêu cầu của nàng, ta nhất định sẽ làm được. Ta đồng ý với nàng, sẽ không lập Mị nhi làm chính thất.”

Đại Chu thị lộ ra một nụ cười tươi tắn, trong chốc lát lại tiếp tục lộ ra vẻ mặt xám xịt. Trang Sĩ Dương chú ý tới sự biến hóa của bà, vội vàng hỏi: “Lan nhi còn có chuyện đau lòng sao?”

“Hôm nay ta và muội phu đã có quan hệ như thế này.” Đôi mắt của Đại Chu thị rũ xuống, “Lan nhi sinh lòng ngưỡng mộ với muội phu. Nhưng bây giờ ta đã là thiếp thất của người khác, chỉ hận không gặp nhau sớm hơn. Một đêm bên nhau này hy vọng ngày mai muội phu sẽ quên đi, hai chúng ta trở thành người không quen biết.”

Trang Sĩ Dương vừa nghe xong thì nóng nảy nói: “Làm sao có thể? Lan Nhi, ta chỉ muốn nàng.”

Trong mắt của Đại Chu thị đã chứa nước: “Nhưng mà chuyện của hai chúng ta vĩ viễn không thể để người ngoài biết. Vĩnh viễn không có cách nào quan minh chính đại mà xuất hiện trước mặt mọi người. Đến nỗi nhưng ta cũng không thể, vậy thì làm sao mà chống đỡ được đoạn tình này.”

“Lan nhi.” Đương nhiên là Trang Sĩ Dương không thể bỏ được một mỹ nhân như vậy, mở miệng nói: “Nếu nàng thích, thì ta sẽ tìm một vật thật đặc biệt làm vật đính ước giữ hai ta. Chỉ cần nàng nhìn tới nó thì hãy nghĩ tới ta.” Đại Chu thị nhìn ông: “Thật sao?”

“Là thật” Trang Sĩ Dương nói như đinh đóng cột.

Lúc này Đại Chu thị mới nín khóc mỉm cười: “Không cần vật phải lên trời xuống đất mới có đâu. Ta chỉ muốn.... thứ đặc biệt nhất Trang phủ thôi.”

Nhìn thấy Đại Chu thị nở nụ cười, Trang Sĩ Dương nhẹ nhàng thở ra: “Chỉ cần nàng thích thì cái gì cũng được.”

Đại Chu thị khẽ cười nói: “Ta muốn người đem toàn bộ của cải ở Trang phủ đặt trước mặt ta. Để cho ta chọn thứ mình thích nhất, nhưng mà muội phụ có tiếc không?”

Khi bà nói những lời này thì đôi mắt hơi cong lại, dáng vẻ như một con hồ ly động lòng người. Trang Sĩ Dương ngây ngốc một lát, nhin không được mà mềm lòng, miện lẩm bẩm nói: “Không tiếc, không hề tiếc.” Nói xong lại tiếp tục triển miên với bà.

Lại nói không bao lâu sao là tới ngày hồi môn của Trang Ngữ Sơn.

Lúc Hàn Nhạn nhận lệnh của Trang Sĩ Dương đi vào trong đại sảnh thì đã nhìn thấy Trang Ngữ Sơn tươi cười duyên dáng rúc vào trong lòng của Vệ Như Phong.

Thấy nàng đi tới, Trang Ngữ Sơn thân thiết gọi một tiếng: “Tứ muội.”

Hàn Nhạn giương mắt lên nhìn, Trang Ngữ Sơn so với trước kia ở trong phủ thì bây giờ đã đẹp lên không ít. Hôm nay mặc một vũ y mềm nhuyễn màu hồng. Đầu đầy đá mắt mèo, sang hô ngọc trai, trên tay châu ngọc không thiếu một cái. Khi cử động thì ngọc bội kêu leng keng, đúng là rất lộng lẫy và xinh đẹp. Vệ Như Phong đối với nàng ta quả thật là vô cùng tốt, Hàn Nhạn cười nói: “Ngữ Sơn tỷ tỷ, tỷ phụ.”

Một tiếng ‘tỷphụ’ này vô cùng chói tai khi lọt vào tai của Vệ Như Phong. Ánh mắt của hắn rơi vào người của Hàn Nhạn, nàng hình như là cao lên một chút, đầu vẫn bới hai búi tóc như cũ, trên cổ đeo một chuỗi ngọc to lớn, trên tay mang một chiếc vòng bạc, trên đầu cài một cây trâm màu lam ngọc. Áo nhỏ màu hồng đào, váy trắng dài xếp thành nếp, nhìn cực kỳ đơn giản và mộc mạc. Như một con búp bê bằng sứ không lớn, dáng vẻ này ai mà cho rằng nàng ta là Huyền Thanh Vương phi.

Nhưng mà ánh mắt cười khê cong, lại cô cùng điềm tĩnh, khóe miệng mỉm cười cứ như là trào phúng. Trong con ngươi lộ ra vẻ kiêu căng, thật sự là đậm đường nổi hai chữ ‘Vương phi’. Vệ Như Phong không tự chủ được mà có chút si mê.

Trang Ngữ Sơn cảm nhận được tâm trạng đặc biệt của Vệ Như Phong, trong lòng liền rung mình. Ánh mắt nhìn Hàn Nhạn trở nên đầy sắc bén, đồng thời nàng cũng kéo một tay của Vệ Như Phong, làm nũng với hắn: “Gia, thiếp dẫn người đi gặp mẫu thân.”

Hôm nay Chu thị bị bệnh, đang nằm trên giường, hiếm khi rời khỏi Củng Đồng Uyển. Vệ Như Phong cười nói: “Ừ.” Âm thanh vô cùng ôn hòa, thái độ đối với Trang Ngữ Sơn vô cùng thân thiết, dáng vẻ như keo sơn. Đại Chu thị và Trang Sĩ Dương đứng ở một bên, hài lòng gật đầu. Vệ Như Phong nhìn thoáng qua Hàn Nhạn, thấy nàng không thèm để ý tới mình, dường như không hề đặt mình vào mắt. Trong lòng có chút tức giận, hừ lạnh một tiếng, rồi dần dần đi ra ngoài.

Hàn Nhạn đứng cũng cảm thấy chán nên trở về Thanh Thu Uyển.

Cấp Lam nói: “Trước đó Thế Tử một mực muốn cưới tiểu thư nhà chúng ta. Bây giờ Nhị tiểu thư vừa qua cửa thì liền bày ra dáng vẻ này, làm cho lòng người trở nên nguội lạnh.”

Thu Hồng nhíu mày: “Muội nói ít chút đi. Không phải là tiểu thư nhà chúng ta không gả cho ngài ấy sao? Nếu như Thế Tử là người đứng núi này mà trông núi nọ, vậy thì người chịu khổ sẽ là Nhị tiểu thư.”

Cấp Lâm tức giận nói: “Vừa rồi tỷ không thấy sắc mặt của Nhị tiểu thư sao. Cũng chỉ là một Trắc phi, coi mình là gì chứ, đôi mắt luôn nhìn lên trời, còn nhìn mặt với tiểu thư chúng ta. Cũng không tự mình nghĩ lại, tiểu thư nhà chúng ta là Huyền Thanh Vương phi, tiểu thư chưa nói gì. Vậy nàng ta đắc ý cái gì?”

Thu Hồng nghe vừa bực mình vừa buồn cười: “Sao muội lại lấy tiểu thư chúng ta ra so sánh với nàng ta.”

“Thì...” Cấp Lam nhìn thoáng qua Hàn Nhạn, thấy nàng không có ý định ngăn cản. Cho nên mới tiếp tục nói: “Không phải nàng ta dựa vào chuyện có sự thân thiết da thịt với Thế Tử mới được bước vào Vệ Vương phủ hay sao? Xì! không biết xấu hổ.”

Hai nha hoàn đang nói chuyện nhưng Hàn Nhạn không hề để tâm, chỉ là bây giờ nàng đang nghi ngờ. Trước đó Vệ Như Phong không hề thích Trang Ngữ Sơn, bây giờ ở Trang phủ lại làm ra dáng vẻ phu thê ân ái, nhưng mà Vệ Như Phong không cần phải e ngại Trang Sĩ Dương, vậy rốt cục là hắn làm cho ai xem?

Hàn Nhạn suy nghĩ một chút, chẳng lẽ hắn làm ỉn xem?

Nàng thật sự muốn cười, rốt cục thì Vệ Như Phong đang nghĩ cái gì. Nếu như hấn muốn làm để cho nàng coi thì hấn ta thật sự là vô cùng sai lầm rồi. Hàn Nhạh mỉm cười, nếu Trang Ngũ Sơn muốn mượn chuyện bắt lấy Vệ Như Phong mà đối chọi về nàng, vậy thì lúc đó nên thúc giục thúc giục chuyện xuất giá của thiên kim Thừa Tướng - Lý Giai Kỳ.

Trở về Thanh Thu Uyển, Cấp Làm và Thu Hồng đều bị Hàn Nhạh sai đi làm chuyện khác. Hàn Nhạh lười biếng dựa nửa người vào giường nằm, cả người nằm phơi nắng ở trong viện. Vừa nằm vừa theo bức tranh đã được làm hơn phân nửa.

Đột nhiên phía sau truyền tới một tiếng bước chân, Hàn Nhạh dừng việc lại. Mặt trời chiếu rọi một bóng dáng dài, nàng còn tưởng rằng là Phó Vân Tịch đến, bắt dắc dĩ nhìn, sau đó ngẩng cả người: “Tại sao lại là ngài?”

Vệ Như Phong lạnh lùng nhìn nàng: “Nàng chán ghét ta tới vậy sao?”

Hàn Nhạh đỏ khốc đỏ cười, mình làm gì mà ghét hấn.

“Người trốn chỗ này là vì không muốn gặp ta, hay là vẫn còn oán trách chuyện của ta và tỷ tỷ người?” Vệ Như Phong bước lên một bước, muốn phát hiện ra một dấu vết trên mặt của Hàn Nhạh.

Đáng tiếc là Hàn Nhạh lại lùi về sau một bước: “Tỷ phu và tỷ tỷ là do ông trời tác hợp. Hàn Nhạh chúc mừng còn không kịp, làm sao có thể mềm lòng mà oán giận.” Nhưng trong lòng nàng lại nói, ý định của Vệ Như Phong nàng đã sớm nhìn thấu rồi. Chẳng lẽ hấn vẫn cho rằng nàng tự mình đa tình, chính vì hấn và Trang Ngũ Sơn có thân mật da thịt mà sinh lòng oán hận?

Vệ Như Phong nghe được những lời này của nàng thì sắc mặt liền biến đổi, một lúc sau mới nói: “Quả nhiên người và Phó Vân Tịch sáng sớm đã rù quyền cùng một chỗ với nhau.”

Nói mình thì không sai, nhưng nói Phó Vân Tịch khó nghe như vậy thì Hàn Nhạh cũng không biết tại sao mà lập tức tức giận. Nàng thần nhiên nói: “Thế Tử nói sai rồi. Hôn sự của Hàn Nhạh và Vương gia là do chính Hoàn Thượng ban hôn, Thế Tử nói như vậy chẳng khác nào đang nghi ngờ quyết định của Hoàng Thượng. Nếu như vậy thì Hàn Nhạh chỉ còn cách là giúp đỡ Thế Tử một tay, cùng nhau đi tìm Ngự Sử đại nhân. Sáng mai lâm triều sớm, Ngự Sử sẽ thay người hỏi rõ Hoàng Thượng.”

Nàng nói chuyện không như người gây sự, nhưng lại làm cho người khác phải thở phì phò, Vệ Như Phong dĩ nhiên là không có khả năng đi hỏi Hoàng Thượng, Hàn Nhạh nói mà làm cho hấn á khẩu đến không trả lời được. Nhìn thấy Hàn Nhạh không có một tia tình ý nào với hấn, thì trong lòng liền cảm thấy vô cùng thù hận, hấn nói: “Vậy thì người đi thích Phó Vân Tịch đi.”

“Nếu Thế Tử tới đây là để hỏi về vấn đề của Hàn Nhạh và Vương gia thì Hàn Nhạh xin nói rõ một lần. Mong Thế Tử từ đây về sau đừng hỏi gì nữa.” Hàn Nhạh nhìn hấn, giọng điệu đầy kiên quyết nói ra: “Xin người hãy nghe cho kỹ. Ta và Huyền Thanh Vương là chim cá thâm tình, trung trinh không đổi, một đời một kiếp, đầu bạc răng long. Ta ái mộ chàng anh dũng vô địch, tuấn tú lịch sự, đường đường chính chính, quan minh lỗi lạc. Chàng là người cả đời này ta muốn tìm, ta ái mộ chàng hơn bất kỳ nam nhân nào.” Lời thổ lộ lớn như vậy mà Hàn Nhạh nói không một chút do dự nào, dù sao thì Phó Vân Tịch không có mặt ở đây, nàng muốn nói thế nào thì nói, chỉ là lần đầu tiên ở trước mặt người khác nói tốt về một người khác thì nàng có chút không quen. Cho nên gương mặt có chút ửng hồng, dáng vẻ này rơi vào trong mắt của Vệ Như Phong thì giống như là Hàn Nhạh thẹn thùng nghĩ tới Phó Vân Tịch.

“Thế Tử gia, người nghe rõ rồi chứ?” Hàn Nhạh gặng từng hồi rõ.

“Rõ rồi!” Mấy chữ này gần như Vệ Như Phong cắn răng nói ra. Nữ nhân mình yêu thích ở trước mặt, lại đi nói về một người khác. Điều này làm cho hấn cảm thấy như bị sỉ nhục, không cam lòng, ghen tị. Tại sao, rõ ràng là nàng phải là thê thử mà hấn cưới hỏi đằng hoàng mới đúng.

Lúc này khóe miệng của Hàn Nhạh mới nhếch lên: “Nếu đã nghe rõ thì xin mời thế tử rời khỏi, Ngũ Sơn tỷ tỷ đang chờ người đó.”

Vệ Như Phong lại ngu ngốc tiếp, tự tôn của chính mình dường như là biến mất hết. Hấn hừ lạnh một tiếng, phẩy tay áo bỏ đi. Trong lòng Hàn Nhạh thời phào nhẹ nhõm. Cuối cùng cũng tổng được tên ôn dịch đó đi rồi, thì lập tức nghe thấy một giọng nam đầy trầm thấp từ phía sau truyền tới: “Nói không sai.”

75. Chương 76: Hồng Môn Yến

Không tới mấy ngày nữa là sinh nhật của Trần Quý phi. Hoàng đế cũng chiều Trần Quý Phi, đặc biệt tổ chức yến hội trong cung cho bà. Người được mời tham gia phần nhiều là nữ quyền. Hàn Nhạn và Trang Ngũ Sơn cũng ở trong danh sách được mời.

Trần ma ma chọn đồ cho Hàn Nhạn từ rất sớm: “Hôm nay thân phận của cô nương không giống trước. Thân là Huyền Thanh vương phi, nếu mặc mặc như bình thường sợ là sẽ mất thân phận. Vẫn nên chọn đồ đẹp.” Chọn lựa khá lâu mà vẫn bất mãn: “Sớm biết thế này thì đã may mấy bộ quần áo mới...”

Hàn Nhạn cười nói: “Chọn đại một cái đẹp nhất là được. Dù sao chúng ta cũng chỉ là đi chúc thọ, không có mục đích gì khác, chỉ cần đoan trang không có sai lầm gì là được.”

Trần ma ma lắc đầu không đồng ý: “Cô nương thì dễ nhưng vương gia thì không nghĩ như vậy. Hôm nay cô nương là đại diện của vương gia, cô nương có thể diện thì vương gia mới có.”

Hàn Nhạn suy nghĩ chút nữa thì bật cười thành tiếng. Mình là đại diện cho Phó Vân Tịch? Nghĩ tới khuôn mặt tuấn mỹ đẹp đẽ của Phó Vân Tịch thì nàng không khỏi thở dài một hơi trong lòng. Người kia vừa đứng giữa thì sợ là thể diện của người khác cũng mất, còn cần nàng cho hắn thể diện chỗ nào? Có lẽ người ta nói không sai, Trang Hàn Nhạn nàng thật đúng là đã leo càn cao rồi.

Đội Trần ma ma mặc xong quần áo cho nàng, Cấp Lam và Thù Hồng trang điểm cho nàng xong, lúc này Hàn Nhạn mới đứng dậy, duỗi lưng một cái. Mỗi lần vào cung dự yến hội đều như đánh một trận ác liệt. Nhưng càng nhiều lần thì mình càng quen với cuộc sống như thế, cũng thuận buồm xuôi gió.

Nhưng, sinh nhật của Trần Quý phi, bà là mẹ đẻ của Thất hoàng tử, lại cố ý thêm tên nàng trong bái thiếp, sợ là có ý đồ không tốt.

Nàng lấy ra một cái châm hoa mai, ước lượng rồi bỏ vào trong tay áo, lúc này mới nói với hai người Cấp Lam: “Đi thôi.”

Trong hoàng cung, nơi nguy nga lộng lẫy nhất là điện Thái Phượng. Tường điện được xây bằng bạch ngọc, sơn son thiếp vàng, san hô đá quý bày khắp nơi, vô số kỳ trân dị bảo, thậm chí bằng da dê Ba Tư trải theo bậc thềm, mềm mại tươi sáng. Đàn hương quý giá tỏa ra từ mỏ con hạc bằng đồng đen. Trong ngày đông mà trong điện thủy tinh trên bàn vẫn bày trái cây mùa hè.

Trên chỗ ngồi của nữ quyền, các bàn tiệc đều bày bánh ngọt xinh xắn đáng yêu và rượu ngon. Quý phu nhân và các bà cụ nói chuyện với nhau. Trần quý phi ngồi bên cạnh Thái hậu. Hôm nay là sinh nhật của bà nên đeo trang sức hoa lệ, hết sức xinh đẹp. Hoàng hậu ngồi một bên, cười nói với phu nhân Tướng quân. Lúc này giọng của một người có vẻ hơi cao lên: “Nghe nói hôm nay Huyền Thanh vương phi cũng sẽ tới, thật đúng là bất ngờ.”

Một vị phụ nhân ăn mặc như nữ tử nghe nói thế thì che miệng cười: “Lại có thể để cho chúng ta nhìn diện mạo khác với ngày thường của Huyền Thanh vương rồi.” Phó Vân Tịch là thiếu niên anh tuấn kiệt xuất mà mình vừa lòng. Người đó tuấn mỹ cao quý, gia thế quý không ai sánh bằng, là người tình trong mộng của biết bao nữ nhi các nhà. Tin Huyền Thanh vương hứa hôn truyền ra, bao nhiêu thiếu nữ ôm chầm khóc cả đêm. Hôm nay, trong yến hội mừng sinh nhật của Quý phi, có không ít nữ tử trẻ tuổi từng có ảo tưởng mình sẽ trở thành vương phi. Vốn là trong lòng ghen ghét với vương phi, lúc này nghe tin Huyền Thanh vương phi sẽ tới, mọi người hận không thể đuổi thẳng cổ, nhìn vị Huyền Thanh vương phi kia một lần.

“Có thể lát nữa tứ muội mới tới.” Người vừa nói là Trang Ngũ Sơn. Hôm nay nàng ta cũng mặc trang phục lộng lẫy, toàn thân nhìn thoáng qua rất tươi đẹp. Sự xinh đẹp của nàng không giống với khi còn là thiếu nữ. Hôm nay nàng ta đã trở thành nữ nhân, người nẩy nở, tỏa mát ra ý vị hoàn toàn khác biệt. Trong hành động chứa sự quyền rũ lẳng lơ. Không ít thiên kim tiểu thư nhìn thấy cũng chỉ cười nhạt. Bởi vì Trang Ngũ Sơn trở nên xinh đẹp mà thâm ghen tỵ. Tuy là thứ nữ nhưng trở thành trắc phi của thế tử Vệ vương, cũng coi như là gả vào nhà quyền quý. Có vài nữ tử ngồi đây chưa từng gặp Hàn Nhạn, không kiếm được mà nghĩ rằng Huyền Thanh vương phi và Trang Ngũ Sơn là tỷ muội, chắc cũng lẳng lơ hoặc kiêu ngạo như thế này, liền có hơi không thích vị Huyền Thanh vương phi chưa từng gặp mặt này.

“Nghe nói Huyền Thanh vương phi này có tính tình hay ghen tỵ, không cho Huyền Thanh vương nạp phi thu tiểu thiếp.” Có vị quý phu nhân nói như thế.

Trang Ngữ Sơn cười nói: “Từ trước tới giờ tứ muội luôn muốn tình yêu một đời một thể một đôi người. Ngay cả lúc đầu phụ thân muốn nạp thiếp, tứ muội cũng không đồng ý. Suy nghĩ của tứ muội rất đặc biệt.” Lời này rõ ràng là nói Hàn Nhạn chung thủy không thay đổi với tình yêu nhưng khi vào tai mọi người thì lại không như vậy.

Quả nhiên, phu nhân kia vừa nghe thì lập tức lòng đầy căm phẫn, nói: “Thân là nữ tử sao có thể can dự tới chuyện của cha mẹ. Nghe nói năm nay Huyền Thanh vương phi này chưa cập kê, tự tiện quyết định chuyện của cha mẹ, đây là bất hiếu. Nữ tử có suy nghĩ đặc biệt? Ta đâu thấy đặc biệt chỗ nào? Rõ ràng là không biết trời cao đất rộng, không tuân theo quy củ!”

Lời này vừa nói ra, nhất thời xung quanh có tiếng phụ họa. Trên đời này, một khi con người ở vị trí cao thì nhất định sẽ dẫn tới những ánh mắt ghen tỵ. Quá nhiều ánh mắt ghen tỵ thì sẽ bị chọc ngoáy. Đặng Thiển cũng ở trong yến hội, nghe thấy Trang Ngữ Sơn nói thế thì định phản bác. Lời nàng ta nói quá khó nghe, rõ ràng là thừa dịp Hàn Nhạn không có ở đây mà nói xấu đ L q để bôi nhọ nàng ấy. Nhưng mẫu thân nàng lại giật tay áo nàng. Đặng Thiển ngẩng đầu lên, Đặng phu nhân cho nàng một ánh mắt cảnh cáo. Trong lòng Đặng Thiển không cam lòng nhưng không dám chọc mẫu thân tức giận nên không thể làm gì khác hơn là nhìn Trang Ngữ Sơn - đầu sỏ gây họa bằng khuôn mặt tức giận. Trong lòng nàng không hiểu tại sao có mấy cụ bà ngồi đây cũng biết Hàn Nhạn, biết thái độ làm người của nàng không phải không chịu nổi như lời Trang Ngữ Sơn. Nhưng các bà chẳng những không minh oan cho Hàn Nhạn mà còn ngồi bên cạnh xem náo nhiệt, thậm chí còn khen lời Trang Ngữ Sơn nói đúng. Trong lòng Đặng Thiển hơi thấy không đáng cho Hàn Nhạn.

Trong chuyện này, người từ chối cho ý kiến về lời của Trang Ngữ Sơn còn có một người, chính là Lý Giai Kỳ.

Lúc đầu Trang Ngữ Sơn nói cho nàng biết Hàn Nhạn có thể trở thành Thế tử phi của thế tử của Vệ vương, dẫn tới việc Lý Giai Kỳ vẫn đối đầu với Hàn Nhạn ở khắp nơi. Cho đến khi tới Vệ vương phủ, chính mắt mình thấy Trang Ngữ Sơn quyến rũ Vệ Như Phong, hai người có quan hệ xác thịt bị bắt được thì Lý Giai Kỳ liền căm thù Trang Ngữ Sơn tới tận xương tủy. Hôn nay Hàn Nhạn đã là Huyền Thanh vương phi, sẽ không có liên quan gì tới Vệ Như Phong nữa. Nhưng Trang Ngữ Sơn lại lắc mình một cái trở thành trắc phi của thế tử Vệ vương phủ. Không bao lâu nữa mình sẽ vào cửa Vệ vương phủ, trở thành Thế tử phi của Vệ Như Phong. Trong lòng Lý Giai Kỳ dĩ nhiên là vui sướng. Có thể gả ột người mình thích là món quà đáng giá nhất. Nhưng trước khi Lý Giai Kỳ xuất giá thì Vệ Như Phong lại cưới trắc phi, mà trắc phi này lại là Trang Ngữ Sơn. Vị trắc phi Trang Ngữ Sơn này như cái đinh trong mắt cái gai trong họng Lý Giai Kỳ, khiến nàng không thể quên được. Hôm nay thấy Trang Ngữ Sơn còn bôi nhọ Hàn Nhạn, trong lòng khinh thường, liền cố ý nói lớn: “Thế thì có cách gì? Huyền Thanh vương thích! Cam tâm tình nguyện vì nàng ta mà vĩnh viễn không hai lòng, hơn nữa còn kết thân trên triều, có thiên tử làm chứng.”

Lời này vừa nói ra, những tiếng chế giễu trách móc Hàn Nhạn trong nháy mắt liền lặng ngắt như tờ. Đúng là vậy. Cách làm của Huyền Thanh vương cho thấy trọn đời chàng chỉ biết một phi tử là Hàn Nhạn. Bọn nữ tử ghen tỵ với một người, đầu tiên là phải xem có đáng được ghen tỵ không đã. Thân là nữ tử, kiêu ngạo nhất là có một nam tử xuất sắc đối xử chân thành, không hề nghi ngờ. Hàn Nhạn đã làm được điều này.

Đặng Thiển hơi kinh ngạc mà nhìn Lý Giai Kỳ, trong lòng vô cùng khó hiểu. Một người vốn luôn không đội trời chung với Hàn Nhạn nay lại ra mặt nói chuyện vì nàng ấy, thật đúng là mặt trời mọc từ đằng tây.

Trang Ngữ Sơn thầm tức giận. Lý Giai Kỳ nói vậy, là thâm ám chỉ hôn sự giữa mình và Vệ Như Phong là do mình có quan hệ xác thịt với hắn trước. Trong tình huống danh bất chính ngôn bất thuận, Vệ Như Phong tâm không cam tình không nguyện mới đưa nàng vào phủ. Trong lòng nàng ta nghĩ vậy nhưng lại không dám làm mất lòng Lý Giai Kỳ, chỉ có thể nghĩ thầm rằng đợi sau này Lý Giai Kỳ vào phủ, không có được trái tim Vệ Như Phong, mình lại được cưng chiều, đến lúc đó muốn thu thập nàng ta thế nào thì thu thập. Trang Ngữ Sơn cười nhả nhận: “Nói rất đúng. Tứ muội thật may mắn.”

Hoàng hậu vẫn câu được câu không trò chuyện với phu nhân Tướng quân, dường như nghe lời những phu nhân bàn tán lại dường như không nghe. Trần quý phi cười dịu dàng, đưa trà cho Thái hậu. Hai người bắt động thanh sắc thu hết tình hình dưới kia vào mắt. Tuy không nói gì, nụ cười vẫn khéo léo như trước, đồng

tử đầy thâm ý nhưng lại không ai biết được.

Các vị phu nhân tiểu thư vừa nhắc tới Hàn Nhạn, liền nghe thấy thái giám báo: “Huyền Thanh vương phi đến ——” Ngay sau đó, Hàn Nhạn bước vào, có hai nha đầu theo sau. Thiếu nữ này có dáng người chưa trưởng thành hết, còn vài phần ngây thơ nhưng hành động lại mang phong cách quý phái, không hề căng thẳng ngượng ngùng tựa như công chúa lá ngọc cành vàng, bình tĩnh có lẽ. Một ánh mắt của nàng đảo qua khiến người ta không thể tin được. Một thiếu nữ chỉ mới mười ba tuổi mà đã có sự ung dung bình tĩnh như thế này.

Nàng vào gần hơn một chút, mọi người thấy rõ ràng hơn. Đây là một thiếu nữ mặt mày xinh đẹp nhưng chỉ có thể nói là xinh đẹp chứ không đẹp đẽ rực rỡ như Trang Ngữ Sơn mà như một dòng suối mát, chảy qua lòng người khiến người ta vô cùng thoải mái khoan khoái, thỏa đáng tinh tế tỉ mỉ. Nàng mặc một cái áo bông ngắn màu đỏ hoa hồng, thêu hoa li ti. Trên châu phỉ thúy trên vạt áo kêu leng keng, áo khoác viền vàng, váy bằng gấm thêu mây màu với dải lụa trắng, cổ đeo một chuỗi dây minh châu, chải kiểu Vọng Xuân kế, vừa đoan trang lại vừa hồn nhiên. Khóe môi nàng hơi cong lên, cực kỳ khéo léo dịu dàng. Nhưng trong sự khéo léo dịu dàng này có chứa chút lạnh lùng không dễ dàng phát hiện ra. Chính sự lạnh lùng này làm nàng như tiên nhân cao cao tại thượng, bình tĩnh nhìn tất cả mọi thứ trên thế gian một cách châm biếm, vừa như diễn trò vừa như không.

Tuy dung mạo của tiểu cô nương này rất bình thường nhưng dường như có một sức hấp dẫn, tựa như nàng có tất cả tài hoa đáng kinh ngạc nhưng chúng đều ẩn sâu dưới đôi mắt bình tĩnh trong veo, khiến người ta hơi sợ hãi.

Người này, cùng với người trong lời Trang Ngữ Sơn - người ghen tỵ điều ngoa trong lời đồn của kinh thành với hình tượng đứa con bất hiếu lại tàn nhẫn này hoàn toàn không hợp.

Hàn Nhạn cúi người xuống, hành lễ với người ngồi trên ghế chủ vị: “Hàn Nhạn thỉnh an Thái hậu nương nương, Hoàng hậu nương nương, Quý phi nương nương.”

Thái hậu phát phát tay: “Đứng lên đi.”

Hàn Nhạn tạ ơn.

Trần Quý phi không để nàng về chỗ ngồi mà nhìn nàng, nói: “Bây giờ con là Huyền Thanh vương phi, càng phải chú ý hành động của mình mới đúng.” Rồi lại nói tiếp: “Ngữ Nhi.”

Trang Ngữ Sơn vội vàng đứng ra, nói: “Nương nương.”

Trần Quý phi liền bước lên, kéo tay nàng ta, nở nụ cười dịu dàng: “Từ trước bốn phi đã thấy Thế tử là người tuổi trẻ tài cao, bây giờ con là trắc phi, bốn phi thấy con biết tiến biết lùi hiểu lễ nghi, là người tốt nên trong lòng rất thích.” Dứt lời, lấy cây trâm trên đầu, cắm vào búi tóc của Trang Ngữ Sơn: “Không có gì để tặng con nên tặng con cây trâm này.”

Trang Ngữ Sơn được sủng ái mà lo sợ, khoát tay: “Nương nương, thế này không được. Thần thiếp không nhận được...”

“Bảo con nhận thì nhận đi,” Trần Quý phi dường như hơi tức giận: “Bốn phi thương con mới đưa cho con.”

Trang Ngữ Sơn vội tạ ơn rồi cười cười nói nói với Trần Quý phi.

Bọn họ cứ tiếp tục nói, Hàn Nhạn vẫn đứng dưới Trần Quý phi, không thể nhúc nhích. Trần Quý phi không cho nàng đi L q đlui xuống lại nói chuyện với Trang Ngữ Sơn, vớt nàng một bên, rõ ràng là cố ý. Thái hậu cũng cúi đầu uống trà, không có ý giải vây cho Hàn Nhạn. Hoàng hậu nhìn qua bên này mấy lần rồi lại quay sang nói chuyện với phu nhân Tướng quân, dường như không muốn xen vào chuyện này.

Hàn Nhạn thầm thở dài, dù Hoàng hậu có lòng giải vây nhưng cũng sẽ không vì nàng mà đắc tội với Thái hậu. Ai chẳng biết người đương kim Hoàng thượng tôn kính nhất là Thái hậu. Hôm nay coi như là nàng đã hiểu rõ rằng Thái hậu cùng một phe với Trần Quý phi. Đối với Thái hậu này, Hàn Nhạn có cảm giác không vui khó hiểu. Nàng cảm thấy bà ta sâu không lường được.

Trong đại sảnh, ngoài Đặng Thiên thì những người còn lại thấy Hàn Nhạn bị Trần quý phi lạnh nhạt như vậy thì đều vui sướng khi người gặp họa, ngồi một bên chế giễu. Trong lòng Trang Ngữ Sơn đắc ý không

thôi. Trần Quý phi vô cùng thân thiết với nàng ta, bây giờ lại có liên quan tới Thái hậu trong chuyện này, dù mình có là trắc phi thì sao? Sợ là Lý Giai Kỳ cũng phải nhường mình ba phần.

Nói hồi hâu, Trần Quý phi nhìn lướt qua chỗ ngồi, thấy Hàn Nhạn vẫn đứng thẳng, khuôn mặt vẫn tươi cười, không có chút khó chịu nào, cũng không có chút sốt ruột nào, chỉ lẳng lặng đứng một bên như vậy. Vốn là muốn diệt uy phong của nàng nhưng không ngờ tiểu cô nương mười ba tuổi này lại có thể nhịn tức giận, bị đối xử thế này mà không ồn ào cũng không tỏ ra uất ức mà còn rất bình tĩnh. Bà cứ như vậy, trong mắt mọi người dường như là cố ý gây rắc rối cho Hàn Nhạn vậy. Trần Quý phi thấy bộ dạng bình tĩnh như vậy của Hàn Nhạn thì hơi chướng mắt, vung tay lên: “Người về chỗ ngồi đi.”

Hàn Nhạn tạ ơn Trần Quý phi, thấy Đặng Thiên làm động tác vẫy tay với mình thì cười một cái rồi đi tới ngồi xuống bên cạnh Đặng Thiên.

Vừa ngồi xuống, Đặng Thiên liền vội vàng kéo tay nàng, nhỏ giọng nói bên tai nàng: “Sao muội lại đắc tội Trần Quý phi vậy? Lại gây sự với muội thế này.”

Hàn Nhạn nhún vai, tỏ ý mình cũng không biết xảy ra chuyện gì nhưng trong lòng thì hiểu. Sợ dĩ Trần Quý phi đối xử như vậy với nàng sợ là vì Thất hoàng tử. Lần trước Phó Vân Tịch đã nói nếu mình đối đầu với Vệ vương và Trang Sĩ Dương thì chính là đối đầu với Thất hoàng tử. Giờ đây mấy lần mình phá hỏng chuyện của Vệ Như Phong, lại hại Trang Sĩ Dương bị giáng chức, có lẽ Thất hoàng tử muốn diệt mình là chuyện đương nhiên. Nhưng không ngờ hần lại mượn tay Thái hậu và Trần Quý phi. Hàn Nhạn hơi ngáp ngừng, nói vậy là, Thái hậu cùng phe với Thất hoàng tử?

Vậy hình như cũng hơi không ổn. Thất hoàng tử được Thái hậu ủng hộ, rất có thể sẽ nhận được sự ủng hộ của Hoàng thượng. Nếu Hoàng thượng ủng hộ, lập Thái tử khác, một khi Thất hoàng tử có quyền thế, Vệ Như Phong sẽ đi theo hần. Bây giờ Vệ Như Phong và Trang Sĩ Dương hận mình thấu xương, sợ là tới một ngày nào đó, mình cũng sẽ không có kết quả tốt.

Hàn Nhạn siết chặt hai nắm đấm. Vậy thì, sao Thái hậu lại thương yêu Thất hoàng tử như thế?

Hàn Nhạn đang suy nghĩ thì yến hội đã bắt đầu. Đặng Thiên cười cười nói nói, không hề mất tự nhiên. Hôm nay tỷ muội Chu thị đều không tới. Chu thị là bởi vì thân thể còn chưa hồi phục nên không tiện đi tham gia yến hội trong cung. Đại Chu thị thì không biết vì sao. Chu thị không tới được là còn vì một nguyên nhân: Chuyện thích khách vào Trang phủ lần trước đã kinh động khiến toàn kinh thành xôn xao, cũng biết mẹ con Chu thị vì quấy nhiễu quan phủ tra án nên bị nhốt mấy ngày, bị đánh mười trượng thật nặng để trừng phạt. Bây giờ Trang Ngữ Sơn là trắc phi của Vệ Như Phong nên dĩ nhiên không ai dám nói gì. Nhưng Chu thị chỉ là một tiểu thiếp của Trang Sĩ Dương, nên đương nhiên không thiếu người cố tình tạo thị phi.

Chu thị không tới hoặc có thể là sợ bị người ta nói ra nói vào. Nhớ tới bộ dáng Chu thị hận đến nghiêng răng nghiêng lợi, Hàn Nhạn không kìm được mà cười.

Đặng Thiên thấy lạ, nói: “Chuyện rắc rối bên cạnh muội thật nhiều. Đi một người thì tới một người,” Nghĩ tới điều gì, ngay sau đó nàng lại nói: “Nhưng bây giờ thì tốt rồi, đã sắp thành Huyền Thanh vương phi,” Dứt lời thì nàng nhìn Hàn Nhạn bằng vẻ mặt hâm mộ: “Lúc trước còn bảo muội không thích hần. Bây giờ ngàn dặm mới tìm được một người làm phu quân của muội, lại còn đời này kiếp này chỉ có mình muội, ta thật sự hâm mộ chết mất.”

Hàn Nhạn cắn bánh ngọt, cười nói: “Muội thấy tỷ là muốn lập gia đình. Thích Phó Vân Tịch như vậy thì muội nhường chàng cho tỷ nhé? Để tỷ làm Huyền Thanh vương phi.”

Đặng Thiên trợn to hai mắt, đẩy nàng một cái: “Đừng có nói bậy. Ta mới không thích hần đâu. Lạnh như băng ấy. Ta còn thích Thành ——” Lời vừa ra khỏi miệng thì đã biết lỡ miệng, liền tranh thủ nuốt những lời còn lại xuống, hơi bối rối mà nhìn Hàn Nhạn.

Hàn Nhạn cố ý kéo dài giọng: “Thành —— Tướng quân đúng không?”

Đặng Thiên quỳnh lên, vội vàng nhìn xung quanh một chút, thấy không có ai chú ý tới bên này, mới đánh Hàn Nhạn một cái: “Đừng nói bậy.”

Kiếp trước Hàn Nhạn đã trải qua nên biết, chôn giấu tình cảm trong lòng, chỉ nhìn người kia từ xa là không đủ. Dáng vẻ chân chính của người kia chưa chắc đã như người trần nhìn thấy. Nếu muốn không hối hận thì

trước khi bắt đầu tình cảm, phải nghe ngóng tất cả mới là cách tốt nhất.

Đặng Thiển chống cằm: “Ta không biết tâm ý của chàng...” Dáng vẻ tiểu nữ nhi thần thờ, rõ ràng là đã động tình. Hàn Nhạn không biết phải an ủi nàng thế nào trong chuyện này, không thể làm gì khác hơn là thở dài một hơi, không nói thêm gì.

Lúc yến hội tiến hành được một nửa, dưới sự ra hiệu của cung nữ, mọi người im lặng lại. Hàn Nhạn đặt ly trà xuống thì nghe Thái hậu nói: “Huyền Thanh vương phi.”

Hàn Nhạn cả kinh, đứng dậy rất nhanh, cười nói: “Thái hậu nương nương có gì dặn dò ạ?”

“Lại đây.” Bà nói.

Tuy trong lòng Hàn Nhạn do dự nhưng cũng không tiện biểu hiện ra ngoài nên cười rồi đi tới bên cạnh Thái hậu, không đợi nàng có bất kỳ phản ứng nào thì Thái hậu đã vẫy tay một cái, một cung nữ mặc cung trang màu hồng liền bước lên trước, bưng một cái khay trong tay.

Hàn Nhạn liếc mắt qua, thấy trong cái khay bạc bày một bầu rượu nhỏ bằng cẩm thạch, đặt trên một cái khăn mềm, một ly rượu nhỏ trơn bóng.

Trong đầu “ầm” một tiếng, cảnh tượng ngày đại hỉ ở kiếp trước, cả phòng đỏ rực, một ly rượu độc xuống bụng bỗng hiện lên trước mắt.

76. Chương 77: Thân Trúng Độc Xuân

Thái hậu cười khê: “Vân Tích là đứa con trai mà ai gia yêu thương nhất. Hôm nay con đã là vương phi của nó, ai gia đặc biệt ban thưởng cho con một ly rượu suông.

Cung nữ bước từng bước một, thật cẩn thận, một cung nữ khác thì nâng bầu rượu lên rót đầy vào chén, đưa tới trước mặt Hàn Nhạn.

Khóe môi Hàn Nhạn hơi cứng đờ, nhìn ly rượu trước mặt tựa như qua ly rượu này nàng có thể thấy được mình chết thảm ở kiếp trước. Thái hậu dụng tâm bất lương, đây là chuyện không thể nghĩ ngờ. Chén rượu này, cũng tất nhiên không phải là một ly rượu suông. Nàng không thể uống!

Thái hậu thấy nàng lè mề không nhận ly rượu trên tay cung nữ thì vẻ mặt lập tức trở nên ý vị sâu xa: “Trang cô nương, sao lại không nhận ly rượu của ai gia vậy?”

Phải nhận ly rượu này thế nào đây? Hàn Nhạn cảm giác nháy mắt mình biến thành hai người. Một người luống cuống trước sự hung hăng của Thái hậu, một người lẳng lặng nhìn tất cả trước mắt, bình tĩnh mà kiểm chế.

Trần Quý phi nhắc nhở: “Nếu Trang cô nương không nhận ly rượu này vậy là không kính trọng mẫu hậu rồi. Khó được dịp mẫu hậu yêu thương người như vậy, đừng không biết điều.”

Lời này quả thật hơi nghiêm khắc, bầu không khí vốn vui vẻ hoàn thuận trong nháy mắt trở nên cứng đờ. Ngay cả Đặng Thiển vốn tùy tiện cũng thấy có gì đó không đúng. Tuy không hiểu vì sao Hàn Nhạn lại lè mề không nhận ly rượu Thái hậu ban thưởng nhưng cũng có mấy phần rõ ràng khi nghe giọng điệu hùng hổ dọa người của Trần Quý phi. Trong lòng vừa lo lắng cho Hàn Nhạn, vừa nổi nóng với Trần Quý phi. Lại thấy Trang Ngữ Sơn trưng ra một nụ cười cực kỳ chướng mắt.

Hoàng hậu khẽ nói: “Muội muội cần gì phải nói vậy. Chắc là tuổi Trang cô nương còn nhỏ, hơi bị giật mình thôi.” Bà hơi quý mến Hàn Nhạn, lần trước tiểu cô nương này đã đỡ bà cực kỳ vui vẻ. Hôm nay vừa tới đã phát hiện Thái hậu và Trần Quý phi đang nhắm vào Hàn Nhạn, vốn chuyện phiến lòng trong hậu cung đã nhiều, bà cũng không muốn lần này lại đấu với kẻ xấu. Nhưng bọn họ lại làm quá lộ liễu, Hoàng thượng yêu đệ đệ Phó Vân Tích của mình nhất, mà Phó Vân Tích còn muốn lấy Hàn Nhạn làm vợ ngay trước mặt mọi người trên điện Kim Loan, chắc là đã để ý tới tiểu cô nương này. Nếu hôm nay cô nương này xảy ra chuyện gì không may trong cung, thân là người đứng đầu hậu cung, khó tránh khỏi bị liên lụy. Bà lên tiếng xoa dịu: “Trang cô nương bị giật mình à? Vãn nên nhanh nhận ly rượu đi, đừng bỏ lỡ tấm lòng của Thái hậu.”

Hàn Nhạn biết tuyệt đối không thể tiếp nhận ly rượu này, ngay từ lúc nhìn thấy nó đã bất giác nhớ tới kết quả thê thảm ở kiếp trước của mình. Nàng chịu đựng sự sợ hãi với ly rượu này trong lòng, đảo mắt một vòng trên những người ở trong đình, lại bị ai phát hiện ra rằng, vậy mà không có một ai ở đây có thể cứu mình.

Cấp Lam và Thù Hồng cắn chặt môi. Thân là nha hoàn bên người của Hàn Nhạn, các nàng tự nhiên cũng biết không thể uống rượu này. Nhưng lại không thể hành động thiếu suy nghĩ, nếu không Thái hậu và Trần Quý phi sẽ bắt lỗi của mình, sẽ mang đến tai bay vạ gió cho Hàn Nhạn.

Hàn Nhạn vươn tay ra, nhận lấy ly rượu kia, cũng không vội vàng uống mà là lạnh lạnh nhìn nó, trong lòng chậm chậm lắng lại.

Tất nhiên là Thái hậu và Trần Quý phi có mưu đồ nhưng cũng không dám lớn mật làm trò ngay trước mặt các quý phu nhân và Hoàng hậu, đẩy nàng vào chỗ chết. Nếu không nhiều miệng như vậy, một khi truyền tới tai người ngoài, tất nhiên sẽ tạo thành sai lầm lớn. Nhưng rốt cuộc trong rượu có thêm thứ gì?

Nàng cúi đầu nhìn, rốt cuộc trong rượu này có thêm thứ gì?

Không thể đưa mình vào chỗ chết ở đây, không có nghĩa là sau này không thể. Thứ gì đó trong rượu này sẽ không phát huy công dụng lúc này nhưng nếu sau này mới có thì cũng không trách tới trên đầu Thái hậu. Bởi vì Thái hậu không thù không oán với nàng, ai mà tin được? Thứ được thêm vào trong rượu này chính là thứ sau này sẽ đẩy nàng vào đường chết.

Không thể không uống, nếu không chính là kháng chỉ. Nếu uống thì còn có thể tìm một con đường sống ỉnh.

Thật ra thì vốn là không có lựa chọn nào, không phải sao?

Thôi, thôi, dù sao đời này nàng đã trọng sinh, cũng không tính toán gì ỉnh, chẳng qua chỉ muốn những người đó nợ máu phải trả bằng máu. Nếu mình chết...Nếu mình chết...Nàng ngẩng đầu cười thản nhiên với Thái hậu và Trần Quý phi: “Mong Thái hậu nương nương thứ tội. Chỉ là Hàn Nhạn đang nghĩ, Thái hậu nương nương quan tâm Hàn Nhạn như vậy, sau này nhất định phải đáp lại bằng một món quà lớn mới được.” Nàng nói rất chân thành nhưng ánh mắt lại như dòng suối lạnh như băng, thấm vào lòng người khiến người ta rét lạnh: “Tới lúc đó, mong Thái hậu nương nương đừng ghét bỏ.”

Trong lời có chứa ý đe dọa như có như không khiến người ta kinh hãi. Thái hậu cười từ ái: “Con có tấm lòng như vậy, ai gia rất vui mừng.” Dứt lời thì ra hiệu với Hàn Nhạn, ý bảo nàng nhanh uống ly rượu kia.

Lúc này Hàn Nhạn mới cúi đầu, đưa ly rượu tới bên môi, rượu lạnh buốt chảy vào miệng rồi cảm giác nóng rất chảy qua cổ họng. Hàn Nhạn thâm đau khổ. Đời người khó được như ý, phải trải qua muôn vàn khó khăn, biết là độc dược, là lòng dạ xấu xa nhưng phải coi như quà tặng quý giá, mỉm cười mà uống.

Uống xong rượu, trên đầu lưỡi vẫn còn vị cay, Hàn Nhạn cười dịu dàng, thả ly rượu vào khay, cầm cái khăn mềm mại lên lau miệng, lúc này mới về lại chỗ của mình. Thái hậu thấy nàng làm vậy thì gật đầu hài lòng, nhìn Trần quý phi rồi cười. Hoàng hậu lơ mơ cảm thấy có gì đó không đúng nhưng lại không biết sai ở đâu, liền cho rằng mình quá đa nghi nên cũng không suy nghĩ nhiều nữa. Đặng Thiên thấy Hàn Nhạn ngồi xuống, lập tức nói: “Vừa rồi thật khiến ta sợ muốn chết. Muội như vậy khiến ta tưởng muội không định uống rượu Thái hậu ban thưởng.”

Hàn Nhạn cười gượng. Nàng không muốn uống rượu Thái hậu ban thưởng nhưng trước mắt bao người, sao có thể không uống. Cũng không thể nói với mọi người rằng: Nghi ngờ Thái hậu hạ độc mình, sợ là lập tức sẽ mang tội nói xấu hoàng thất mà bị chém. Đây chính là chuyện xâm phạm tới uy nghiêm của hoàng gia, không cần thận sẽ rơi đầu. Hàn Nhạn không muốn rơi đầu cho nên thật đúng là không thể không uống rượu này.

Trang Ngừ Sơn nhìn bộ dạng của Hàn Nhạn, che miệng cười rộ: “Tứ muội thật may mắn, được Thái hậu đối xử đặc biệt như vậy. Vừa rồi thật hù chết tỷ tỷ. Tỷ còn tưởng rằng tứ muội định kháng chỉ đấy. Ha ha.” Trong giọng nàng ta chứa thâm ý, nhìn Hàn Nhạn: “Không biết rượu Thái hậu nương nương ban thưởng có vị như thế nào?”

Hàn Nhạn cười nói: “Ngừ Sơn tỷ tỷ muốn biết mùi vị rượu Thái hậu nương nương ban thưởng?” Không đợi Trang Ngừ Sơn trả lời, nàng nói tiếp: “Yên tâm, sau này nhất định Ngừ Sơn tỷ tỷ còn nhiều cơ hội để

thường thức mùi vị của nó.”

Trang Ngừ Sơn nghe vậy thì sắc mặt thay đổi mấy lần, liếc Hàn Nhạn một cái đầy căm hận, nói khẽ: “Đừng đắc ý vội. Sau này có khi người phải khóc đấy.”

Hàn Nhạn từ chối cho ý kiến. Cấp Lam và Thù Hồng đứng sau lưng Hàn Nhạn, không dám bỏ qua bất cứ hành động nào của Hàn Nhạn, sợ có gì đó bất thường. Vừa rồi mắt thấy Hàn Nhạn uống ly rượu này vào, biết là không ổn tuy nhiên không có năng lực, không có sức mạnh nên không thể làm gì hơn là quan sát nàng từng chút một. Nếu Hàn Nhạn có chuyện gì không mau, sợ là hai người các nàng là người vô tâm nhất trên đời rồi.

Đặng Thiên không biết chỗ Hàn Nhạn đang sóng ngầm cuộn trào, chỉ cho rằng chỉ là một sóng gió nhỏ, liền nói cười với nàng. Buổi yến hội sắp kết thúc, ngay sau đó là thả hoa đăng trong cung để tăng không khí vui mừng. Các phu nhân tiểu thư ào ào rời khỏi điện Thái Phụng, theo cung nữ tới Ngự Hoa Viên, quan sát hoa đăng màu sắc sắc sỡ.

Hàn Nhạn làm gì còn có tâm tình mà xem hoa đăng. Trên thực tế lúc sắp kết thúc yến hội nàng đã cảm thấy người mình thay đổi. Sự thay đổi này cực kỳ nhỏ, mới đầu cũng không phát hiện ra nhưng càng về sau nàng càng cảm thấy nóng, trong lòng như có một luồng khí nóng kỳ lạ, làm cách nào cũng không ép xuống được, ngay sau đó là cảm giác trống rỗng chưa từng trải qua kéo tới.

Nàng cũng không biết đây là cảm giác gì, chỉ cảm thấy mình càng ngày càng nóng, suy nghĩ cũng bắt đầu trì trệ. Đây không phải chuyện tốt, trong lúc mê man, nàng lúc thì tỉnh táo lúc thì mơ màng, đã cảm giác thấy bất thường. Đặng Thiên đang định đi xem hoa đăng thấy hai má Hàn Nhạn đỏ bừng thì kỳ quái hỏi: “Sao mặt muội lại đỏ vậy?”

Hàn Nhạn lắc đầu, ép sự rung động kỳ lạ trong lòng mình xuống, cười nói: “Chắc là nóng quá thôi.”

Đặng Thiên cũng không nghi ngờ nhiều, chỉ cười nói: “Chúng ta nhanh đi xem hoa đăng đi.” Dứt lời, liền kéo tay Hàn Nhạn ra khỏi điện.

Vừa ra khỏi điện Hàn Nhạn đã cảm giác gió lạnh đập vào mặt mình, dè sự xao động không giải thích được trong lòng xuống vài phần, suy nghĩ cũng từ từ bình thường lại, dường như lúc này nàng mới nhận ra mình đang đứng ở đâu. Hàn Nhạn liên kết các biểu hiện kỳ lạ của mình lúc trước, không khỏi tỉnh ngộ. Nóng không chịu được gì chứ. Nàng trúng độc xuân rồi!

Đầu Hàn Nhạn nổ tung. Kiếp này nàng chưa bao giờ nghĩ tới mình sẽ trúng loại độc như vậy. Ai mà nghĩ ra cách ác độc như thế để dùng ột tiểu cô nương chưa cập kê chứ! Dù cho lòng dạ có ác độc thế nào thì làm chuyện trái với luân lý như vậy cũng sẽ tổn thọ.

Trần Quý phi và Thái hậu đi phía trước, Trang Ngừ Sơn thấy Hàn Nhạn đỏ mồm hôi hột thì bước lên trước, nói đầy quan tâm: “Tứ mui sao vậy? Đầu đầy mồ hôi.”

Hoàng hậu nghe vậy thì ngoảnh đầu lại, nhìn Hàn Nhạn một cái, thấy vẻ mặt nàng kỳ lạ thì nói: “Có chuyện gì vậy? Có muốn mời ngự y không?”

“Hoàng hậu.” Là Thái hậu mở miệng: “Hôm nay là sinh nhật Trần Quý phi, tìm thái y mà không sợ xui xẻo à!” Dứt lời liền hơi không vui mà nhìn Hoàng hậu.

Hoàng hậu vội vàng cúi đầu: “Mẫu hậu dạy phải.” Liền không hề quan tâm tới Hàn Nhạn nữa.

Hàn Nhạn cắn răng, đúng lúc này cũng đã đi tới Ngự Hoa Viên, bên ngoài bắt đầu thả hoa đăng. Trên bầu trời đen nhánh, một đóa hoa đăng nở rộ, vô cùng mỹ lệ. Tất cả mọi người si ngốc nhìn lên trời, thường thức cảnh đẹp khó gặp. Hàn Nhạn cắn chặt môi, không để ỉnh bật ra chút rên rĩ nào. Xao động trong người cũng càng ngày càng mạnh, Hàn Nhạn tuyệt đối không ngờ Thái hậu sẽ ban thưởng rượu chứa độc xuân ỉnh. Nữ nhân tôn quý nhất đời mà lại dùng cách bỉ ố thế này!

Nàng biết mình không đủ mạnh để chống đỡ tiếp. Nếu tiếp tục đứng đây, sợ là tới lúc thần chí mơ hồ, không biết sẽ xảy ra chuyện gì. Nàng liền lợi dụng bóng đêm, lúc không ai để ý tới mình, lén lút chạy tới sau một cây một cây đa to lớn. Cấp Lam và Thù Hồng thấy Hàn Nhạn như vậy thì vội vàng đi theo. Hàn

Nhận không hề sợ hãi, thoát khỏi tầm mắt đám người kia như mèo, cho đến khi chạy tới một chỗ không người mới dừng lại.

Cấp Lam và Thù Hồng không biết vì sao Hàn Nhận lại làm vậy, cầm đèn soi Hàn Nhận thì mới sợ ngây người. Mồ hôi ướt đầm trán nàng, toàn thân như bắt lửa, hai má đỏ bừng, mắt hơi khép, bộ dáng vô cùng không tỉnh táo.

“Tiểu thư.” Cấp Lam la hoảng lên, sợ Hàn Nhận đã trúng độc gì: “Đây là làm sao?”

Hàn Nhận lắc đầu, càng không khống chế được cảm giác trong người mình. Nàng thở dốc một hơi, cổ hết sức nói: “Đi tìm...Nước. Ta trúng độc xuân.”

“Độc xuân!” Ngay cả Thù Hồng cũng ngạc nhiên: “Sao lại như vậy?”

Hàn Nhận khoát tay: “Không có thời gian.” Thù Hồng vội vàng gạt đầu: “Trước mắt sợ là không kịp tìm nước tới. Lần trước hình như nô tỳ thấy một cái ao ở nơi sâu nhất phía đông Ngự Hoa Viên, tiểu thư qua đó...”

Hàn Nhận gạt đầu: “Đi thôi.”

Nhưng chưa đi được mấy bước Hàn Nhận đã cảm thấy người mình như nhũn ra, không cách nào ép khát vọng khác thường trong người, môi không tự chủ được mà bật ra hơi thở gấp gáp. Trong đầu Hàn Nhận như có một cuộn dây rối, vừa xấu hổ vừa chịu bó tay, nhưng đúng lúc này, một cơn gió thoảng qua đầu, hai nam tử thân hình cao lớn đi về phía nàng. Hàn Nhận cả kinh, một nam tử trong số đó đã bắt được tay nàng, động tác hết sức thô lỗ, tựa như muốn đưa nàng tới chỗ nào đó. Hàn Nhận giật mình, một lát đã hiểu ra rằng bọn họ muốn đưa nàng đi. Nhưng vừa tiếp xúc với da thịt của nam tử kia, Hàn Nhận liền muốn có xúc động muốn dán sát lên người hắn. Nàng dốc sức khiến mình tỉnh táo lại. Nhưng vào lúc này, Cấp Lam chợt cắn mạnh một cái lên tay nam tử kia, Thù Hồng thì nhào về phía nam tử còn lại. Nam tử bị Cấp Lam cắn vào tay không ngờ sẽ thế này, bị đau nên buông tay Hàn Nhận ra, nàng thoát ra khỏi tay hắn.

Cấp Lam quay sang, thấy Hàn Nhận yếu ớt, trong mắt chứa nước mắt: “Tiểu thư, chạy mau.”

Hàn Nhận thấy cả người Cấp Lam bám chặt lấy nam tử kia, miệng cắn chặt không buông. Nam tử xuống tay vô cùng độc ác, dường như là cố sức đánh mạnh một chưởng lên đầu Cấp Lam. Người Cấp Lam run lên, nhưng vẫn không nhả miệng ra. Thù Hồng cũng vậy. Hàn Nhận cắn răng. Nàng không thể bỏ rơi Cấp Lam và Thù Hồng nhưng nếu trở mặt để những người này đưa đi, xảy ra chuyện gì thì Cấp Lam và Thù Hồng không tránh khỏi liên quan.

“Tiểu thư, chúng ta chỉ là nha hoàn, bọn họ sẽ không làm gì chúng ta đâu. Tiểu thư, chạy mau đi.” Mái tóc Thù Hồng bị kéo nên rối tung, lại bình tĩnh nói với Hàn Nhận.

Hai nha hoàn này, từ kiếp trước tới kiếp này của Hàn Nhận vẫn luôn trung thành và tận tâm. Hàn Nhận không coi các nàng là nha hoàn mà là người đã từng mang tới ấm áp cho nàng, muốn nàng phải sống tốt trên đời này. Bây giờ mắt thấy các nàng vì mình mà không tiếc hi sinh mạng sống, tim Hàn Nhận như bị dao cứa. Người nàng trống rỗng mềm nhũn không hề có hơi sức, biết là Cấp Lam và Thù Hồng đang tranh thủ thời gian ین. Nàng rút châm hoa mai trong tay áo ra đâm mạnh vào lòng bàn tay mình, trong lúc máu tươi chảy ra đầm đìa, cơn đau thấu xương xông lên não, khiến đầu óc đang lộn xộn tạm thời hơi tỉnh táo. Nàng đứng lên, liếc nhìn hai nam tử đang dây dưa với Cấp Lam và Thù Hồng, hung hăng nói: “Đừng chết đấy.”

Lão đảo chạy đi, không dám nhìn tình cảnh bí hiểm phía sau, tuy cũng không nghe thấy các nàng la lên nhưng có tiếng kêu rên lẫn trong gió, tiếng vật nặng bị người quật xuống đất, đập mạnh vào trái tim Hàn Nhận. Trong kiếp này, nàng chưa bao giờ có cảm giác bất lực như thế, chỉ bởi vì lúc này Cấp Lam và Thù Hồng sống chết không rõ, mình thì bị đuổi giết. Nàng cũng biết tuyệt đối không thể rơi vào tay hai người kia. Thái hậu có ý định gì, bây giờ Hàn Nhận có thể hiểu được rồi. Nếu mình làm chuyện xấu mặt, Phó Vân Tịch cũng sẽ trở thành trò cười cho người trong kinh thành. Nếu chỉ là không muốn mình gả cho Phó Vân Tịch, Thái hậu cũng không cần dùng cách đả thương địch tám trăm mà tổn hại một ngàn này. Chẳng lẽ Thái hậu và Phó Vân Tịch có thù oán gì sao?

Tạm thời Hàn Nhận cũng có chút võ công. Lúc nàng được phép đi theo Sài Tĩnh đã dưỡng thân thể mình

mạnh khỏe hơn, lúc này độc xuân mới từ từ phát ra. Tuy cố gắng duy trì tỉnh táo nhưng rốt cuộc cũng không cầm cự được bao lâu. Cũng không biết chạy tới đâu, Hàn Nhạn đang lúc mơ mơ màng màng nên không nhận ra là chỗ nào, chỉ cảm thấy ánh trăng như nước, chỗ này càng yên tĩnh hơn nhưng lại không có một bóng người. Một cảm giác lạnh lẽo không diễn tả được đánh úp tới, tuy người xao động bất an nhưng đầu óc bị gió lạnh thổi qua nên nàng rung mình, cắn vào đầu lưỡi để mình đừng ngất xỉu.

Lúc Hàn Nhạn chạy trốn cũng không cảm thấy gì, lúc này dừng lại mới lập tức cảm thấy khó nóng trong người mình nhanh chóng tăng lên, người trở nên mềm nhũn không có sức lực, gò má nóng lên. Cảm giác trống rỗng kỳ lạ đó lại kéo tới rất nhanh. Tuy nàng đã sống hai đời, không phải hoàn toàn không biết gì chuyện nam nữ nhưng đối mặt với độc xuân trong người mình lại không biết phải làm sao. Chưa từng gặp tình huống này, tuy là từ trước tới nay luôn bình tĩnh tự nhiên nhưng nàng cũng không biết phải làm sao cho đúng.

Chẳng qua là cảm thấy tràn đầy khát vọng mà không thể thả ra. Tới lúc tác dụng của thuốc càng ngày càng mạnh, nàng chỉ cảm thấy toàn thân nóng lên, muốn cởi hết quần áo của mình, muốn quần lấy một người, ôm lấy hắn. Hàn Nhạn bị suy nghĩ của mình dọa sợ. Một khi bị độc xuân ảnh hưởng, mình sẽ trở nên phóng dăng như thế sao?

Khiến mình mất đi trinh trắng, từ đó về sau trở thành đề tài bàn tán của các phu nhân còn khiến nàng đau khổ hơn giết nàng gấp vạn lần. Hàn Nhạn lại chạy về phía trước vài bước, thoáng thoáng thấy dường như có một hồ nước đang gợn sóng dưới ánh trăng, thầm nghĩ chắc là có một hồ nước ở đây. Hàn Nhạn biết bơi, lúc này một lòng muốn hạ hỏa, cần bản là xông bờ, người nhảy “ùm” vào trong nước. Nhưng vừa vào nước nàng liền biết mình đã sai hoàn toàn vì hồ nước này có vẻ trong veo nhưng lại là một hồ nước dẫn từ suối nước nóng!

Trong cảm địa của thâm cung lại có một hồ nước nóng!

Đầu óc Hàn Nhạn đã sắp mơ màng, chỉ cảm thấy người mình ngâm trong nước, mỗi một tác da thịt được nước vây quanh cũng đều không kim được mà run lên. Nước ấm với người thường mà nói dĩ nhiên là có ích, nhưng với Hàn Nhạn lúc này đang trúng độc xuân mà nói thì không khác nào thêm dầu vào lửa. Nó không những không hạ hỏa được mà lại còn khiến nàng cảm thấy người như bắt lửa, không kim được mà bật ra tiếng rên rĩ.

Nhưng lại nghe “ào” một tiếng, một bóng dáng thon dài rẽ nước bơi tới, dưới ánh trăng, Hàn Nhạn mơ màng hơi mở mắt, không thấy rõ tướng mạo người nọ nhưng cảm thấy dường như bóng dáng này rất quen thuộc. Tuy chỉ là bóng dáng nhưng chứa muôn vàn tao nhã, lại không che giấu được ánh hào quang.

Giọng nói trầm thấp từ tính lạnh như băng: “Ai?”

77. Chương 78

Không có chương 78 nhé cả nhà.

78. Chương 79: Làm Loạn Hậu Cung

Editor: SunniePham

Sáng sớm ánh nắng mặt trời đã xuyên qua các cửa sổ khắc hoa văn chiếu vào trong phòng, lúc Hàn Nhạn mở mắt ra thì đầu còn có chút choáng váng, phát hiện mình đang nằm ở trên giường lớn lạ lẫm, quần áo không phải là đồ mình đã mặc ngày hôm qua. Trong đầu mờ mờ nhớ lại một chút chuyện, còn nhớ rõ hôm qua mình ở trong cung được Thái Hậu ban thưởng ột ly rượu, sau đó thì cảm thấy toàn thân nóng lên. Nàng trúng xuân độc, sau đó thì dẫn theo Cấp Lam, Thu Hồng trốn thoát, sau đó thì sao nhỉ?

Trong lòng nàng trở nên căng thẳng, Cấp Lam và Thu Hồng vừa đang ở đâu, đây là nơi nào?

Trong lúc nàng đang suy nghĩ, thì nghe thấy tiếng cửa bị đẩy ra, có một người từ ngoài phòng đi vào. Người kia dáng người thon dài, chỉ mặc một bộ quần áo trong màu trắng thuần, mái tóc đen dài như mực được một cây trâm quần lên, rơi dài ở sau ót, thoát lên một sự lười biếng nhưng đầy cao quý.

Chính là Phó Văn Tịch.

Chàng không nhanh không chậm đi tới bên giường, ánh sáng chiếu không rõ ràng ngũ quan của chàng, nhưng mà khi Hàn Nhạn nhìn thấy chàng thì nhẹ nhàng thở ra. Cũng nói không rõ là tại sao, khi nàng nhìn thấy chàng thì lập tức xuất hiện một loại cảm giác an tâm, biết mình sẽ không xảy ra chuyện gì.

Quả nhiên là, Phó Văn Tịch đứng bên cạnh, vươn tay sờ trán của nàng, nói: “Đỡ hơn chưa?”

Đôi tay lạnh buốt của chàng phủ trên trán Hàn Nhạn, làm cho nàng vô cùng thoải mái, nhưng cũng không quên hỏi: “Cấp Lam và Thu Hồng đâu rồi?”

“Bị thương, đã tìm đại phu rồi. Bây giờ còn đang nghỉ ngơi.” Phó Văn Tịch nói: “Hôm qua đã xảy ra chuyện gì?”

Hàn Nhạn sững sốt một chút: “Thái Hậu ban thưởng rượu.” Nói xong liền giương mắt nhìn về phía Phó Văn Tịch, Thái Hậu là mẫu hậu của Phó Văn Tịch, bản thân mình nói như vậy, hình như là đang châm ngòi ly gián, gây bất hòa cho họ. Nhưng mà theo như lời nói của Thái Hậu ngày hôm qua, thì việc làm và hành động, rõ ràng là gây bất lợi đối với Phó Văn Tịch. Chẳng lẽ đôi mẫu tử này cũng chỉ là bằng mặt không bằng lòng; nàng cần chứng minh một chuyện, sau nói xong chuyện đó thì nàng nhìn xem phản ứng của Phó Văn Tịch.

Nhưng mà Phó Văn Tịch lại không hề tức giận, cũng không có kinh ngạc, chỉ nhạt nhẽo “Ừ” một tiếng, trên mặt không nhìn ra là chàng đang có cảm xúc gì. Hàn Nhạn có chút uể oải, nhưng cũng không nói thêm gì nữa. Đột nhiên nàng nhớ ra cái gì đó, chần chờ mở miệng: “Tối hôm qua. . . Về sau mọi chuyện như thế nào vậy?”

Bản thân mình trúng xuân độc, mất đi lý trí rồi đối mặt Phó Văn Tịch, khó tránh khỏi sẽ làm ra chuyện gì thất lễ. Trong đầu Hàn Nhạn chỉ lưu lại chút ít hình ảnh, nhưng lại không nhớ rõ mọi chuyện, không rõ đến tột cùng là thật sự hay là cảnh trong mơ. Chỉ cần nghĩ đến việc bị Phó Văn Tịch dùng sắc mặt như vậy nhìn mình, thì tự nhiên nàng cũng vô cùng khó xử.

“Người cởi bỏ quần áo của bốn vương.” Phó Văn Tịch thản nhiên nói.

Hàn Nhạn sững sờ chỉ chốc lát, sau đó thì gương mặt trở nên đỏ bừng; có chút không thể tin, mở to hai mắt nhìn Phó Văn Tịch, nhưng mà nàng biết người này không cần phải thiết phải nói dối, cho nên trong lòng nàng cảm thấy cực kỳ xấu hổ. Chẳng lẽ mình thật sự đói khát đến vậy. . . Còn cởi bỏ quần áo của chàng. Hàn Nhạn quả thực xấu hổ vô cùng, đây là chuyện gì vậy, lá gan của mình khi nào mà trở nên lớn như vậy rồi, mặc dù nàng là Vương phi của Vương Gia danh xưng đã là phu thê rồi, nhưng mà hai người vẫn chưa thành thân, huống hồ đến bây giờ nàng không cách nào coi Phó Văn Tịch như trượng phu của mình. Khoảnh khắc này bị chàng nói ra những lời như mây trôi giữa trời như vậy, thì ngược lại nàng có cảm giác như là nhóc con làm chuyện xấu bị bắt tại trận. Không khỏi lúng ta lúng túng nói: “Còn. . . Có cái gì nữa sao.”

“Bổ nhào vào trong ngực bốn vương.” Chàng nói.

Hàn Nhạn càng then thùng, khuôn mặt nhỏ trở nên ửng hồng, ấp úng nói: “Là sao? Ta không nhớ rõ. . .”

Phó Văn Tịch cúi người xuống nhìn nàng, một mắt phượng đen láy như mạch nước ngầm bắt đầu khởi động, môi mỏng phun ra lời nói nhàn nhạt: “Đêm qua bốn vương tắm rửa ở ôn tuyền, người xông vào, có ý đồ phi lễ với bốn vương.”

Hàn Nhạn vùi đầu càng sâu, không dám nhìn vào đôi mắt Phó Văn Tịch: “Huynh biết là ta bị trúng xuân độc. . .” Chỉ là sau khi thức dậy nàng kiểm tra một chút thân thể của mình, ngược lại không có phát hiện ra có nơi nào bị thương, chắc hẳn đêm qua Phó Văn Tịch cũng không có làm gì nàng. Nghĩ tới đây, thì nàng ngược lại càng xin ra lòng cảm kích đối với chàng. Chỉ là nàng vẫn nghi ngờ nói: “Xuân độc trên người ta làm sao giải được vậy?”

Phó Vân Tịch ngồi thẳng lên, ánh mắt dời về phía nơi khác: “Đương nhiên là do Thái y chữa trị rồi.”

Hàn Nhạn cảm thấy lời này nói có chút kỳ lạ, nhưng vẫn biết là kỳ lạ ở chỗ nào. Chỉ là trực giác nói cho nàng biết là chàng đang nói dối, nàng vốn nghĩ sẽ nói lời cảm tạ chàng, nhưng trong lúc tình cờ thì nhìn thấy lòng bàn tay đang băng bó vết thương, nàng hỏi: “Huynh bị thương rồi hả?”

Phó Vân Tịch xoay người: “Vết thương nhỏ mà thôi.”

“Có dính dáng tới ta sao?” Không biết tại sao, Hàn Nhạn cảm giác, cảm thấy này thương tựa hồ cùng mình có loại không thể thoát ly quan hệ. Lại nghe đến Phó Vân Tịch nhàn nhạt cất giọng đáp: “Không có quan hệ gì với người.”

Hàn Nhạn ngẩng đầu, lúc này mới chú ý tới sắc mặt của chàng so sánh với thường ngày hình như hơi tái nhợt một chút, so với bộ dạng lạnh như băng thường ngày, thì giờ đây lại có thêm vài phần suy nhược, tuy là không rõ ràng lắm. Hàn Nhạn có lòng tốt nhắc nhở: “Nhìn sắc mặt của người không tốt lắm. Nếu cảm thấy không thoải mái, thì không bằng mời đại phu đến xem xem.”

“Không cần đâu.” Dường như Phó Vân Tịch không muốn tiếp tục đề tài này, chàng nhìn lại nàng một chút: “Người ở nơi này nghỉ ngơi thật tốt đi.”

Hàn Nhạn sững sờ, mình ở Huyền Thanh Vương phủ này đã một ngày một đêm, vốn dĩ là nàng ở trong cung cùng với Trần Quý Phi. Bây giờ sợ là đã gặp phải miệng lưỡi thế gian, nàng lập tức muốn đứng dậy: “Sợ là không ổn. . .”

“Ta đã sai người đi đưa tin cho Trang phủ rồi.” Âm thanh của Phó Vân Tịch hàm chứa một tia lạnh như băng, không dễ dàng phát hiện: “Trong cung người cũng không cần phải lo lắng, người là thê tử của bốn vương, Huyền Thanh vương phủ sẽ là nhà của người.”

Một câu nói rất bình thường, chẳng biết tại sao lại làm cho trong lòng Hàn Nhạn dâng lên một cổ ả áp khó có thể nói, giống như là món đồ đang tìm kiếm bấy lâu đang ở ngay trước mặt. Đối với nàng mà nói, Trang phủ chỉ là một nơi tràn đầy sự đấu đá không ngừng, là nơi đầy âm mưu quỷ kế, ở nơi đó kiếp trước của nàng có một hồi ức đầy thảm thiết. Thiên hạ rộng lớn, nàng sớm đã không có khái niệm từ ‘nhà’ rồi, hôm nay nam nhân tuấn mỹ lạnh lùng như băng lại nói ra nơi này chính là nhà của nàng.

Nàng hơi cong khóe môi: “Cảm ơn Vương Gia.”

Phó Vân Tịch nhú mày: “Đêm qua, người không phải gọi như vậy?”

Hàn Nhạn sững sờ: “Cái gì?”

Chàng mím môi, dung nhan trước sau vắng lặng như một. Trong nháy mắt hiện lên một chút tà khí: “Tối qua lúc người cuồng hôn bốn vương, người gọi ta là... Vân Tịch.”

Quả nhiên, sau khi nghe được lời nói của Phó Vân Tịch, Hàn Nhạn lập tức trợn mắt há hốc mồm, hai gò má đỏ bừng, bộ dáng hoàn toàn không biết làm sao.

Càng lúc nàng càng giống con chim nhận ngu dần rồi, Phó Vân Tịch nhìn dáng vẻ nhỏ bé của nàng, trong lòng âm thầm đánh giá, xoay người cầm lấy chén thuốc rỗng trên bàn rồi bước ra khỏi cửa.

Ra khỏi phòng, chàng đi về hành lang ở hướng đông. Đi vài bước, thì liền dừng lại ở trong sân. Rất nhiều cảnh tượng hiện lên ở trước mắt chàng.

Đêm qua sau khi được tính của Hàn Nhạn được ổn định, dần dần yên tĩnh lại rồi chìm sâu vào trong giấc ngủ. Chàng vì đề phòng sẽ phát sinh ra thêm sự cố nào nữa, cho nên mới ngồi canh ở bên giường, sau đó thì mồ hôi trên trán Hàn Nhạn dần dần nhiều hơn, nét mặt trở nên vừa hoảng sợ vừa phẫn nộ, không ngừng lắc đầu, giống như là bị bóng đè.

Chàng đứng dậy đi đến bên cạnh giường, suy nghĩ phải trấn an cơn ác mộng của nàng, thì thấy hình như nàng đang nói gì đó, thì thảo không rõ ràng lắm. Phó Vân Tịch liền nghiêng thân về phía trước, chỉ nghe trong miệng nàng không ngừng kêu lên một cái tên: Vệ Như Phong.

Chén thuốc trên tay dường như vẫn còn lưu lại mùi thuốc, Phó Vân Tịch đứng dưới cây ở trong viện, Vệ Như Phong?

Đêm qua lúc nàng gặp ác mộng, kêu tên Vệ Như Phong đáng rõ ràng là rất hoảng sợ và phẫn nộ, trong giọng nói hàm chứa sự tuyệt vọng vô hạn và đầy thù hận. Nàng và Vệ Như Phong, rốt cục là có thù hận gì đây? Trong mắt Phó Vân Tịch hiện lên một tia suy tư, hình như từ lúc bắt đầu, thái độ Hàn Nhạn đối với Vệ Như Phong chính là cực kỳ lạnh lùng. Rất kỳ lạ, danh tiếng của Vệ Như Phong trong Kinh Thành vô cùng tốt, cử chỉ quân tử, thân thể hiển hách, chăm sóc ôn nhu; đối loại tiểu cô nương như Hàn Nhạn này, thì sẽ rất dễ dàng yêu thích hẳn. Hàn Nhạn không phải là một người lạnh lùng, cho dù đối mặt với kẻ thù của nàng, thì sẽ luôn làm ra dáng vẻ tươi cười, còn đối với người không quá quen thuộc, thì sẽ càng không dễ gì mà để lộ ra tâm tình của mình.

Hàn Nhạn đối đãi với Thành Lỗi, Hách Liên Dục, Giang Ngọc Lâu đều cực kỳ khách sáo; duy nhất chỉ có đối với Vệ Như Phong là nàng luôn vô cùng lạnh lùng và cảnh giác, giống như lần đầu tiên gặp mặt Vệ Như Phong ở cung yến, thì nàng liền lạnh nhạt với Vệ Như Phong. Lúc ấy chàng ở khá xa, tuy là Hàn Nhạn cố gắng che giấu, nhưng trong mắt vẫn hiện lên một tia phẫn hận đồng thời điều này cũng đã rơi vào đáy mắt chàng.

Nàng sẽ không vô duyên vô cớ mà hận một người, trừ phi là Hàn Nhạn từng gặp qua Vệ Như Phong, nhưng mà chàng cho người điều tra Vệ Như Phong và Hàn Nhạn, thì lần đầu tiên hai người gặp mặt, chính là lúc ở cung yến. Nàng là tiểu thư một khuê các, ngày bình thường sẽ không nhìn thấy nam nhân bên ngoài, vậy thì làm sao biết được nhân phẩm đức hạnh của một người?

Nghĩ đến lần đầu tiên nàng đối mặt với Y Lâm Na, hành động vô cùng lạ thường, Hàn Nhạn, tựa hồ là quá thần bí. Trên người của nàng, có rất nhiều chuyện bí mật. Nhưng mà cũng không cần phải quá gấp gáp, nàng là Huyền Thanh Vương phi, mình sẽ có rất nhiều thời gian, để vạch trần toàn bộ.

“Chủ tử” Mộc Phong xuất hiện ở bên cạnh: “Mọi thứ ở trong cung đã chuẩn bị hết rồi.”

“Mộc Nham ở đâu?” Phó Vân Tịch khẽ nhíu mày.

Mộc Phong gật đầu, cười ranh mãnh nói: “Đang chăm sóc hai nha hoàn của Vương phi.”

Phó Vân Tịch không nói gì nữa: “Người vào trong cung coi chừng đi.”

“Dạ.” Mộc Phong lớn tiếng nói, nhanh như chớp đã chạy đi xa. Chủ tử tức giận thật đáng sợ, chỉ là lần này những ai muốn động vào Vương phi thì sẽ không yên, e là trong cung sẽ gặp họa lớn rồi.

Phó Vân Tịch im lặng, áo ngoài trắng như tuyết được gió thổi tung lên, bóng dáng thon dài như vẽ, từ xa nhìn lại, giống như là trích tiên cõi gió trở về, chỉ là lúc này đây khuôn mặt lạnh lùng đàng đàng sát khí, nhưng không có ai biết mà thôi.

Động đến người của chàng, đương nhiên phải trả giá rất nhiều.

Bên trong điện Thái Phượng.

Trần Quý phi ngồi bên cạnh Thái Hậu, cắn răng nói: “Lần này Trang Hàn Nhạn thật sự là quá may rồi. Hôm qua làm như vậy mà cũng để cho nó trốn thoát!”

“Vân Tịch rất che chở cho nó” Thái Hậu liếc qua sắc mặt có chút cuồng loạn của Trần Quý Phi: “Thu hồi sắc mặt của người đi, không phải chỉ là thất bại sao, đừng làm cho tất cả mọi người có thể nhìn ra tâm tư của người!”

Trần Quý Phi oán hận nói: “Tiểu Thất nhờ thần thiếp làm chuyện này, hôm nay lại làm không được rồi. Mẫu phi như thiếp đây cũng không thể giúp được nhi tử của mình. . .” Tuy là nói như vậy, nhưng sắc mặt cũng thu lại vài phần.

“Hừ, chuyện của lão Thất không cần người quan tâm. Ai Gia thấy e là Vân Tịch sẽ không từ bỏ ý đồ, mấy ngày nay người nên an phận một chút.” Thái Hậu nâng chung trà lên uống một hớp, “Phụt” một cái phun ra hết: “Đối lý khác đi, tại sao không có mùi vị gì hết.”

Trần Quý Phi vội vàng nói: “Đây là đương nhiên. Chỉ là đáng tiếc một điều, xuân độc đó chính là ‘yên hoa mị’ ngăn vàng mới mua được.”

Mí mắt của Thái Hậu cũng không thêm liếc một cái: “Đồ hẹp hòi. Một ngàn lượng bạc, người để vào mắt rồi sao!”

79. Chương 80: Cắt Đứt Hoàn Toàn

Editor: nhok tình nghịch

Trần Quý phi không nói gì nhưng trong lòng đã thầm đánh trống. Tiền bạc trong tay mình không ít, Hoàng thượng cũng ban thưởng không ít nhưng Thất hoàng tử tiêu tiền như nước, chút tiền để dành của mình đã sớm không còn nữa. Một ngàn lượng hôm nay là tiết kiệm lắm mới có. Nhưng không ngờ chẳng những không giúp thu xếp được cho Thất hoàng tử mà một đàng lượng này còn trôi theo dòng nước. Tuy Thái hậu nói thế nhưng lại không ỉn lấy gì để bù vào, rõ ràng cũng là vắt cổ chày ra nước. Bà thầm mắng vài câu rồi mới thầm hạ quyết tâm, xem ra phải nghĩ cách để lấy chút tiền tài mới được.

“Thần thiếp kiến thức hạn hẹp, mẫu hậu đừng chấp thần thiếp.” Bà nói.

Thái hậu cụp mắt xuống, đáng vẻ hơi mệt mỏi: “Con đi xuống đi, ai gia hơi mệt.”

Trần Quý phi vội vàng đứng lên cáo lui, chờ bà đi, cô cô bên cạnh Thái hậu vội vã phủ thêm tấm thảm cho bà, lại thấy bà mở to hai mắt, trong đó có chút mệt mỏi.

“Bỏ xe giữ tướng.” Bà nói.

Trần Quý phi trở về tấm cung, dĩ nhiên là phát giận một trận rất lớn, quét tay áo cho tất cả những ầm chén trên bàn rơi “xoảng xoảng” xuống đất. Cung nữ xung quanh không dám thở mạnh, sợ sẽ chọc phải vị Quý phi nương nương này ở đây đó.

“Trang Hàn Nhạn.” Bà cắn răng. Vậy mà để nàng ta chạy mất. Thái hậu - bà già ghê gớm đó, chỉ giả mù sa mưa tự cao tự đại, không lấy bạc ra. Chỉ cần Tiểu Thất làm Hoàng đế...Chỉ cần nó làm Hoàng đế! Sắc mặt Trần Quý phi từ từ dịu lại, thay vào đó là sự xuất sắc trời sinh. Bà ngồi xuống, như thể mình là nữ nhân tôn quý nhất thiên hạ, lạnh mắt nhìn cung nữ bên cạnh: “Còn lo lắng cái gì? Châm trà cho bốn cung!”

Tiểu cung nữ vội vàng châm trà cho bà. Trong cung mới được cống ngân châm Quân Sơn, mùi thơm tỏa ra bốn phía. Bà cong ngón út, nhấp một ngụm trà. Trà này chỉ được cống hai ấm, một ấm là Hoàng thượng uống, một ấm đang ở trong tấm cung của bà. Ngay cả Hoàng hậu cũng không có được sự may mắn này. Đứng đầu lục cung thì sao? Hoàng thượng vẫn cưng chiều Quý phi là bà nhất. Nghĩ tới đây, bà nói: “Tìm người thông tri với Hoàng thượng, đêm nay bốn cung tự xuống bếp, làm vài món ăn ngon cho vạn tuế gia.”

Từ trước đến nay bà luôn được cưng chiều, hành động ngang ngược càn rỡ, có thể coi như không biết quy củ. Cung nữ vội vã đáp lời ra ngoài, Trần Quý phi lại uống mấy ngụm trà, lúc này mới đặt ly trà xuống: “Chuẩn bị nước ấm, bốn cung muốn tắm rửa.”

Huyền Thanh vương phủ.

Lúc Trang Hàn Minh tới, Hàn Nhạn đang phơi nắng trong sân.

Hôm qua lẫn qua lẫn lại một phen như vậy, hôm nay cảm giác cả người vô cùng mệt mỏi. Phó Văn Tịch phân phó bọn nha hoàn chăm sóc nàng, nhưng Hàn Nhạn thật không chịu được nhàn rỗi, lại lo cho Cấp Lam và Thù Hồng, liền tự ra khỏi phòng.

Bọn hạ nhân trong phủ vô cùng dè dặt với Hàn Nhạn, mở miệng ngậm miệng đều là “Vương phi”. Trong lòng Hàn Nhạn hơi mất tự nhiên. Trong mắt những người này, nghiêm nhiên nàng là chủ mẫu của Huyền Thanh vương phủ. Cấp Lam và Thù Hồng cũng chỉ bị thương ngoài da, may mà không vào tới gân cốt. Hôm qua sau khi Hàn Nhạn rời đi, hai người kia liền bắt chặp bọn Cấp Lam, thoát khỏi hai người thì vội vàng rời đi. Sau đó thị vệ của Huyền Thanh vương phủ tìm được các nàng, đưa các nàng về vương phủ.

“Tiểu thư, cô gia thật oai phong.” Cấp Lam nói: “Tình cảnh hôm qua như vậy, mới đầu đám người Thái hậu không cho những thị vệ kia đưa bọn muội đi, nói gì mà bọn muội là nhân vật khả nghi. Nhưng thị vệ bên cạnh cô gia trực tiếp quăng qua một miếng ngọc bài, những người đó đều không dám lên tiếng.” Cấp Lam vốn thông minh cơ trí. Đêm qua những thị vệ kia lòng bất trạch trợn trong cung, dường như Thái hậu

phát giận lớn, vốn cho là mình và Thù Hồng - hai nô tỳ này sẽ chết trong cung. Nếu Thái hậu đã dám gây bất lợi với Hàn Nhạn, dĩ nhiên là sẽ không khách sáo với hai nha hoàn các nàng. Trên đời này có mấy người sẽ vì hai nha hoàn mà đối đầu với nhân vật như Thái hậu? Nhưng thị vệ kia lại nói: Phụng lệnh Vương gia, người bên cạnh Vương phi không thể thiếu một sợi tóc nào, nhất định phải đưa người còn nguyên vẹn về. Không tới lượt người ngoài tới dạy dỗ người Huyền Thanh vương phủ.

Thoáng chốc, Thái hậu liền tức đến mức xanh cả mặt nhưng cũng không thể làm gì, trừ mặt nhìn hai người mình và Thù Hồng được người Huyền Thanh vương phủ đưa về. Cấp Lam không chỉ lòng mang cảm kích với Phó Vân Tịch, quan trọng hơn là, còn bảo vệ hạ nhân bên cạnh tiểu thư như thế, Huyền Thanh vương phủ này tất nhiên là một người bao che khuyết điểm. Tiểu thư theo ngài ấy, sau này không cần phải lo lắng sẽ bị uất ức.

Hàn Nhạn chọc trán của nàng: “Vết thương mới lành đã nhanh mồm nhanh miệng như vậy, muối và Thù Hồng đi nằm thêm lát nữa đi.” Hàn Nhạn trải qua sự kiện đêm qua kia, lòng vẫn còn sợ hãi. Nếu những người này muốn đối phó với người bên cạnh mình, vậy thì mình thật sự khó khăn mà đề phòng được. Huyền Thanh vương phủ này đúng là một chỗ rất an toàn, nếu đời này lại mất đi người thân nhất của mình như trước, Hàn Nhạn không thể chấp nhận được.

“Tiểu thiếu gia?” Thù Hồng đứng cạnh khẽ hô lên.

Hàn Nhạn nghiêng đầu thì nhìn thấy mặt Trang Hàn Minh tràn đầy lo lắng, đang đi về phía này. Cậu thấy Hàn Nhạn thì kêu một tiếng : “Tỷ tỷ!” Nước mắt liền dâng lên trong mắt.

Hàn Nhạn thần thổ dài một tiếng, người thân qua một đêm thành kẻ thù. Mấy ngày trước đây tuy Trang Hàn Minh náo loạn mất tự nhiên với nàng, nàng cũng thâm thương cảm nhưng thời gian trôi đi đã ném mọi chuyện ra sau đầu rồi. Vì một người xa lạ mà làm tổn thương hoa khôi giữa tỷ đệ thì thật không đúng. Vươn tay sờ sờ đầu của cậu, Hàn Nhạn nhẹ giọng hỏi: “Sao đệ lại ở đây?”

Trang Hàn Minh không kìm được nước mắt: “Đệ đã nghe tỷ phụ kể chuyện đêm qua. Tỷ tỷ, Thái hậu trong cung kia thật quá khó ưa, bây giờ tỷ phải cẩn thận trong mọi việc. Đệ...Đệ bị hù chết...” Cuối cùng thì cậu cũng chỉ là trẻ con, trong lòng Hàn Nhạn phức tạp, nâng tay lau nước mắt cho cậu: “Tỷ không sao.” Nàng liếc mắt thì thấy Anh Tử theo sau Trang Hàn Minh. Đúng lúc đó, Anh Tử giương mắt nhìn lên nàng, chạm vào tầm mắt nàng thì lập tức cúi đầu nhìn mũi chân mình.

Trang Hàn Minh cũng nhận thấy Hàn Nhạn chú ý tới Anh Tử, bất động thanh sắc mà nghiêng người, che Anh Tử sau lưng. Hàn Nhạn nhìn trong mắt, trong lòng thâm cười lạnh. Anh Tử này thật không đơn giản. Hôm nay Trang Hàn Minh cực kỳ tín nhiệm nàng ta, ngay cả tới Huyền Thanh vương phủ cũng dẫn nha đầu này theo. Nhưng lúc này nàng lại không muốn vì Anh Tử mà âm ỉ với Trang Hàn Minh mà nói lảng sang chuyện khác.

Trang Hàn Minh cũng đang căng thẳng, chỉ sợ Hàn Nhạn làm khó Anh Tử. Thấy Hàn Nhạn đổi chủ đề thì vội vàng đáp lời liên tục. Đúng lúc đó nha hoàn của Phó Vân Tịch dâng trà, Hàn Nhạn bảo nàng ta đặt ở đó, Cấp Lam liền châm trà cho Hàn Nhạn. Lúc này Anh Tử cũng bước lên một bước, định bưng trà cho Trang Hàn Minh.

Chỉ nghe “ôi chao” một tiếng, Hàn Nhạn quay sang nhìn thì vừa vặn thấy vạt áo trước của Anh Tử bị ướt một mảng lớn, hơi nóng bốc lên trên tay, đồ bưng một mảng lớn, hiển nhiên là bị nước trà hắt vào nên bỏng. Hàn Nhạn còn chưa kịp nói gì thì Trang Hàn Minh đã đứng bật dậy: “Nàng sao rồi?” Dứt lời liền lớn tiếng quát mắng Cấp Lam: “Sao người lại làm thế. Tay chân vụng về như vậy, giữ lại trong phủ có tác dụng gì? Không bằng đuổi ra khỏi phủ cho rồi.”

Cấp Lam sững sờ, tuyệt đối không ngờ sẽ có chuyện này nhưng từ trước đến nay nàng luôn kính trọng Trang Hàn Minh có thừa: “Tiểu thiếu gia...Không phải nô tỳ...”

Anh Tử vội vàng nói: “Không phải do Cấp Lam tỷ tỷ, là do ta không cẩn thận...” Nước mắt đọng đầy trong mắt, cực kỳ sợ hãi bất lực, nói xong thì cúi đầu, ra vẻ chỉ sợ chuyện sẽ bị làm to ra thì sẽ không thu dọn được. Nếu là người khác nhìn thấy thì nhất định sẽ cho là nàng ta bị uất ức gì lớn lao lắm mà không dám nói rõ ra.

Trong lòng Hàn Nhạn yên lặng cười lạnh. Trang Hàn Minh không nhìn thấy nhưng mình lại thấy rất rõ. Rõ ràng là Anh Tử kia nhéo vào tay Cấp Lam khiến nàng bị đau nên mới rót đầy nước trà vào người nàng ta. Thủ pháp vụng về như vậy chỉ có thể lừa được Trang hàn Minh như trẻ con này thôi.

“Minh Ca Nhi,” Hàn Nhạn nói không nhanh không chậm: “Chuyện chưa rõ ràng, đuổi người khỏi phủ gì chứ?”

Lúc này Cấp Lam cũng đã phản ứng kịp. Nàng luôn đánh đá, tự nhiên cũng sẽ không bị người vu hãm liền chịu để yên, lập tức kêu to: “Là nàng ta nhéo nô tỳ nên nô tỳ mới làm đổ trà.”

“Nói bậy!” Trang Hàn Minh giận không kiềm được: “Sao Anh Tử lại vô duyên vô cớ nhéo người? Chẳng lẽ nàng cố ý làm mình bị thương à?”

“Có đúng là nhéo không thì Minh Ca Nhi nhìn tay Cấp Lam chút là biết ngay thôi.” Người Hàn Nhạn như nhũn ra nhưng thật ra là không đứng thẳng, ánh mắt lạnh như băng, giọng nói lạnh như sắt.

“Đúng!” Nghe Hàn Nhạn nhắc tới, Cấp Lam vội vàng chìa tay trái ra. Rõ ràng giữa mu bàn tay nàng có vết máu do móng tay gây nên, rất chói mắt.

“Không phải ta, thật không phải là ta...” Nước mắt Anh Tử nhanh chóng rơi ra, lập tức quỳ xuống đất, dập đầu với Hàn Nhạn: “Tiểu thư, thật không phải là ta. Ta không làm chuyện như vậy.”

Trang Hàn Minh ngạc nhiên, nói: “Rõ ràng là nha đầu này giá họa. Muốn giá họa cho Anh Tử có gì khó? Tự mình nhéo mình một cái, liền có thể như vậy!”

Trở nên thông minh. Hàn Nhạn đi lại nhìn chăm chăm đệ đệ trở nên xa lạ, dường như chỉ qua một đêm đệ đệ này đã xa cách mình, cách ngàn núi vạn sông. Nàng từ từ nói: “Vậy đệ không tin lời Cấp Lam?”

Trang Hàn Minh đã từng cãi vã với Hàn Nhạn, Cấp Lam không ở đó nên không biết chuyện này, cũng chưa từng gặp Anh Tử. Lần này vậy mà Trang Hàn Minh lại vì một nha đầu xa lạ mà không tin tưởng Hàn Nhạn và mình. Trong lòng nàng vừa tức vừa uất ức, cho nên quên mất mình còn bị thương, liền nhào tới Anh Tử: “Miệng người đầy lời dối trá! Rõ ràng ta không cố ý dội trà vào người, rốt cuộc là người đang mưu tính cái gì?” Vóc người nàng nhỏ nhắn xinh xắn nhưng rất linh hoạt, thường ngày cũng có mấy phần cạy mạnh. Anh Tử bị nàng bổ nhào vào, ngay lập tức bị té xuống đất. Hàn Nhạn không kịp ngăn cản, Cấp Lam còn định làm thêm gì đó nhưng Trang Hàn Minh bước lên vài bước, đá “bịch” một cước. Lực chân của nam tử vốn mạnh hơn nữ tử. Đáng thương cho Cấp Lam hôm qua thì vết thương chồng chất, hôm nay bị Trang Hàn Minh đá một cú nên bị bay ra một thước, phun ra một ngụm máu tươi.

Trang Hàn Minh không dừng lại, một chưởng sinh gió đánh tới. Thù Hồng vẫn im lặng thấy thế, đẩy Cấp Lam ra, mình thì gánh lấy một chưởng kia của Trang Hàn Minh, té xuống đất.

Tất cả chuyện này xảy ra quá nhanh, Hàn Nhạn căn bản không kịp ngăn cản. Mắt thấy hai người Cấp Lam và Thù Hồng đều bị Trang Hàn Minh đánh trọng thương, chỉ cảm thấy cổ họng ngòn ngọt, một chút máu tươi trào ra khỏi miệng nàng.

80. Chương 81: Cút Ra Khỏi Vương Phủ

Mắt thấy chuyện càng lúc càng phát triển theo hướng nghiêm trọng, Trang Hàn Minh lại không định thu tay. Vào khoảnh khắc chỉ mảnh treo chuông, một người hiện ra từ trong không khí, chạm một chưởng với Trang Hàn Minh. Trang Hàn Minh bất ngờ, bị một chưởng kia đánh lui lại mất bước, cố gắng đứng vững, nâng mắt nhìn lại. Người đó đang đỡ Thù Hồng từ dưới đất lên, ăn mặc kiêu thị vệ. Hàn Nhạn thở phào nhẹ nhõm, biết là Mộc Nham đã tới. Bọn hạ nhân trong phủ này đã bị Hàn Nhạn đuổi đi, nếu hôm nay Trang Hàn Minh ra tay thật thì sợ là không ai có thể ngăn cản được.

“Người là ai?” Trong lòng Trang Hàn Minh kinh nghi bất định (kinh ngạc khó hiểu), thì thấy người đó khom người ôm quyền với Hàn Nhạn: “Vương phi, thuộc hạ tới chậm.”

Ánh mắt Trang Hàn Minh thay đổi một lần: “Người là hạ nhân trong phủ? Sao dám làm thế với ta?”

“Trang Hàn Minh,” Trang Hàn Nhạn nói, từ từ đứng thẳng người lên.

Trang Hàn Minh sững sốt, quay sang nhìn Hàn Nhạn. Từ trước tới nay Hàn Nhạn luôn vui vẻ hòa nhã với cậu, ít có lúc nghiêm túc như thế. Hôm nay ánh mắt nàng đóng băng, nhìn mình, không hề nổi giận nhưng không biết vì sao, Trang Hàn Minh lại cảm thấy chột dạ. Cậu biết hai nha đầu Cấp Lam và Thù Hồng là nha hoàn thiếp thân của Hàn Nhạn, nàng cũng rất thích họ. Nhưng nha đầu kia thật sự lớn mật kiêu ngạo.

“Thì ra là hôm nay đệ tới đây không phải để thăm ta.” Hàn Nhạn cup mắt xuống, giọng điệu không gọn sóng: “Chỉ là vì khởi binh hỏi tội.”

Trang Hàn Minh cả kinh. Tỷ ấy cũng biết rồi! Đúng vậy, hôm nay chuyện Cấp Lam không phải là tình cờ. Kể từ khi mình dẫn Anh Tử về, nàng vẫn không vui vẻ như mình tưởng mà thường xuyên núp trong bóng tối rơi lệ. Sự nghi ngờ nổi lên trong lòng cậu, liền gọi Anh Tử ra gặng hỏi. Ban đầu Anh Tử không chịu nói. Sau đó thấy Trang Hàn Minh lại lấy việc nếu nàng không nói thật sẽ đuổi ra khỏi phủ để uy hiếp, Anh Tử mới nói đầu đuôi ra. Thì ra là nha hoàn trong phủ thường ngấm tùm lại một chỗ nói xấu nàng ta. Nói nàng ta quấy rũ chủ tử, thậm chí khiến hai tỷ đệ Hàn Nhạn bất hòa. Cậu phải người tra tới cùng là ai tung tin đồn thì tra ra được là Cấp Lam. Trong lòng liền vô cùng muốn trừng phạt nàng một phen nhưng Cấp Lam là nha hoàn thiếp thân của Hàn Nhạn, cậu không tiện nói thẳng. Hôm nay vào Huyền Thanh vương phủ, Cấp Lam lại giở trò với Anh Tử, thậm chí còn giả họa cho nàng ta nên rốt cuộc cậu không nhịn được nữa, lúc này mới ra tay.

Về công về tư, cậu trước sau gì cũng làm thế với Cấp Lam nhưng không ngờ bị Hàn Nhạn nhìn ra.

Về mặt Trang hàn Minh hơi xấu hổ: “Tỷ tỷ, vốn nha hoàn này không coi ai ra gì, lại cả gan làm loạn, ý thế hiếp người. Hôm nay đệ trừng phạt nàng ta thay tỷ, cũng là hợp tình hợp lý.”

Sắc mặt Hàn Nhạn bình thản, nhìn cậu, không nói gì, chỉ bưng ấm trà trên bàn đá, tự rót ỉnh một ly trà: “Ý thế hiếp người?” Cười khê một tiếng, nàng nhìn Trang Hàn Minh đầy giễu cợt: “Nàng ý vào thế của ta, sao đệ không nói là ta ăn hiếp người?”

Trang Hàn Minh chỉ cảm thấy một câu này của Hàn Nhạn hàm chứa thâm ý vô cùng, trong lòng hơi băn khoăn nhưng lại cảm thấy bất bình thay Anh Tử, nói bằng giọng tức giận: “Tỷ tỷ, tỷ phải che chở nha hoàn của mình, đệ cũng phải che chở nha hoàn của đệ.”

“Cấp Lam theo ta đã mười mấy năm,” Tính cả kiếp trước, thật ra là hai mươi năm: “Nha hoàn của đệ đã theo đệ bao lâu?” Hàn Nhạn nói.

Trang Hàn Minh nghe Hàn Nhạn nói thế thì trực giác liền cảm thấy hơi khó chịu. Không biết gì sao mà Hàn Nhạn luôn nghi ngờ Anh Tử. Cậu biết Hàn Nhạn ở Trang phủ thì cả ngày đề phòng tỷ muội Chu thị và Mị di nương, trở nên tâm cơ thâm trầm. Nhưng chưa bao giờ ngờ có một ngày nàng sẽ nghi ngờ người bên cạnh mình. Anh Tử chỉ là một người có số khổ, sao Hàn Nhạn luôn hết sức bức bách chứ?

Nghĩ tới đây, Trang Hàn Minh liền quyết tâm che chở Anh Tử tới cùng: “Đệ tin nàng.”

Hàn Nhạn đứng thẳng người. Anh Tử đang co người trên đất, khóc thút thít không ngừng, dáng vẻ nhìn thật đáng thương. Hàn Nhạn mỉm cười: “Đệ đã tin Cấp Lam đã thương nàng ta, ta đã thương nàng ta, sao có thể bắt bẻ ý của đệ?” Dứt lời, nàng giơ tay lên, một ly trà nóng hổi liền dội xuống đầu Anh Tử. Anh Tử kêu thảm một tiếng, lập tức ôm mặt hét ầm lên.

Trang Hàn Minh tuyệt đối không ngờ Hàn Nhạn sẽ đích thân ra tay. Trong ấn tượng của cậu, Hàn Nhạn là người dịu dàng, là người thân của hắn. Cho dù nàng giận cậu thế nào, dù trong lòng tức giận cậu ra sao thì theo nguyên tắc của tiểu thư khuê các, chắc là sẽ không ra tay đã thương người. Hơn nữa còn xuất phát từ việc phạt một hạ nhân, điều này khiến mặt của cậu - chủ tử của Anh Tử - biết đặt ở đâu?

“Thiếu gia cứu ta, cứu Anh Tử, thiếu gia...” Anh Tử này cũng phản ứng cực nhanh, bị Hàn Nhạn dội một cú như vậy, lập tức bò đến cạnh chân Trang Hàn Minh, ôm chân cậu. Trên khuôn mặt nhỏ nhắn của nàng ta tràn đầy nước trà nóng bỏng, làn da trắng nõn bị nước nóng làm phồng đỏ, tóc ướt đầm, nước nhỏ từng giọt xuống đất, còn cả ít bã trà.

Trang Hàn Minh thấy nàng ta như vậy thì trong lòng càng bất mãn với Hàn Nhạn hơn, bỗng hét lớn với nàng: “Sao tỷ lại có thể ra tay?” Lời còn chưa dứt, chỉ nghe tiếng “bốp” giòn giã. Trang Hàn Minh chỉ cảm thấy mặt mình như bị bóng, năm đầu tay đỏ tươi hết sức rõ ràng.

Cậu không thể tin được mà nhìn Hàn Nhạn. Nàng hồ hững thu bàn tay đang giơ lên lại, nhìn cậu như một người xa lạ, giọng còn lạnh lẽo hơn băng tuyết trước mắt, còn lạnh thấu xương hơn vài phần: “Ta làm việc, có hai nguyên tắc.”

“Một, không thể đụng vào người của ta.” Ánh mắt nàng lạnh lạnh, rơi vào trên hai người Cấp Lam và Thù Hồng đang ngất xỉu. Người mình quyết tâm phải bảo vệ, dù có là Trang Hàn Minh thì cũng không thể dễ dàng làm hại được. Hôm nay nếu Trang Hàn Minh đã tổn thương bọn họ, mình nhất định phải đòi lại.

“Hai, chuyện ta chưa từng làm, chưa bao giờ nhận.” Nàng liếc nhìn Anh Tử đang quỳ bên cạnh chân Trang Hàn Minh. Mái tóc che đi khuôn mặt nàng ta, tiếc là Hàn Nhạn vẫn không thể nào coi thường đôi mắt tràn đầy thù hận của nàng ta. Nàng cười hồ hững: “Nếu có người nhất định bắt ta nhận việc ta chưa từng làm vậy thì, ta liền để chuyện đó thành sự thật.” Nghe thế, người Anh Tử không khỏi run lên, chỉ cảm thấy nữ tử trước mặt này, nhìn xuống mình từ trên cao, trong mắt có hiểu thấu tất cả, rồi lại lẳng lặng chờ đợi gì đó. Nàng như thể thợ săn thấy được con mồi quý hiếm, không nhanh không chậm nhìn mình đi vào một cái bẫy.

Chẳng lẽ nữ tử này còn có hậu chiêu gì ư?

Trang Hàn Minh bị Hàn Nhạn nói mà nghẹn lời. Tuy không cam lòng nhưng Hàn Nhạn nhìn vào mắt cậu khiến cậu kinh hãi. Anh mắt đó lạnh lẽo mà lại rét lạnh, tựa như không ôm chút hy vọng gì vào cậu. Nhưng ánh mắt đó lại lộ ra chút bi thương, tựa như mình đang mất đi thứ gì đó mà mình quý trọng nhất.

Cậu còn định nói gì đó thì Hàn Nhạn khẽ khép lại áo choàng trên người mình, nói: “Cút.”

Tỷ tỷ chưa bao giờ đối xử với mình như vậy. Trang Hàn Minh sững sờ trong chốc lát. Nhưng hôm nay, Hàn Nhạn không chỉ tát mình một cái mà còn bảo cậu cút đi. Cậu cắn răng, Hàn Nhạn đã sắp xoay người, Trang Hàn Minh liền hừ lạnh, kéo Anh Tử trên đất lên, tức tối rời đi.

Đợi cậu đi rồi, Hàn Nhạn mới nói với Mộc Nham: “Làm phiền người đưa hai người họ về phòng, mời một đại phu giỏi tới xem một chút.”

Mộc Nham gật đầu, một tay ôm eo Thù Hồng, để Cấp Lam nằm trên lưng mình, hơi chần chừ liếc Hàn Nhạn. Hàn Nhạn không đi theo, thực hơi bất thường. Nàng đối xử với Cấp Lam Thù Hồng như tỷ muội ruột, sẵn lòng vì các nàng mà trở mặt với đệ đệ của mình. Nhưng lúc này lại có bộ dạng không quan tâm chút nào...Hàn Nhạn phất tay với hắn, dường như hơi mệt mỏi: “Đi đi.” Mộc Nham liếc nhìn Hàn Nhạn. Thiếu nữ chưa cập kê này, dáng người nhìn có vẻ yếu đuối nhưng một màn vừa rồi Mộc Nham nhìn trong mắt, chỉ cảm thấy nàng quyết đoán mà lại mạnh mẽ. Một ly trà nóng hắt vào Anh Tử kia, ngay cả hắn là người trầm mặc như tảng đá cũng không nhịn được mà suýt chút nữa kêu lên một tiếng “Hay”. Nhân tài như vậy thật xứng làm vương phi. Chỉ có người như vậy mới có thể lọt vào mắt vương gia.

Bóng dáng Mộc Nham biến mất khỏi sân thì Hàn Nhạn mới bỗng té xuống ghế đá, chỉ cảm thấy ngực mình nặng trĩu khác thường. Nàng lấy khăn bịt miệng, “Ừm...” Máu trong cổ họng phun ra ngoài, trên cái khăn trắng như tuyết có thêm vết máu. Trước mắt như hiện ra cảnh mình và Hàn Minh cùng ngồi nói chuyện trong phòng mẫu thân khi còn bé, rõ ràng đã sống lại một đời, sao mẫu thân vẫn qua đời? Mà tỷ đệ các nàng lại lục đục? Sao tỷ đệ bọn họ lại trở nên thế này?

Hàn Nhạn từ từ nắm chặt tay, nắm cái khăn dính máu trong lòng bàn tay. Vết đỏ nơi khóe môi nhìn mà thấy sợ.

Như vậy, là không còn đường lùi.

Lại nói về Trang Hàn Minh. Lúc cậu dẫn Anh Tử về phủ thì thấy một bóng dáng trắng như tuyết.

Bóng dáng này thon dài lẫm liệt, còn cách rất xa nhưng Trang Hàn Minh cũng có thể cảm nhận được một luồng sát khí. Cậu ngăn người, chỉ thấy người đó xoay người, lộ ra khuôn mặt tuấn mỹ như vẽ. Lúc này Trang Hàn Minh mới nhận ra đây là chủ nhân Huyền Thanh vương phủ, phu quân của Hàn Nhạn, đương kim Huyền Thanh vương gia - Phó Vân Tịch.

Phó Vân Tịch đứng chấp tay sau lưng, thấy cậu thì đầu tiên ánh mắt rơi vào người Anh Tử toàn thân nhếch nhác, lạnh giọng hỏi: “Có chuyện gì vậy?”

Anh Tử vừa thấy thanh niên tuấn mỹ như vậy thì không nhìn được mà mặt đỏ tím đập. Thảo nào ai trong kinh thành cũng nói Huyền Thanh vương gia tao nhã vô song. Nhưng dân chúng bình thường có mấy ai có thể gần gũi với hắn như vậy. Nhìn hắn ở khoảng cách gần mới cảm thấy ưu tú như tùng xanh, phong thái hoa quý, kể cả hoàng tử nhà trời cũng không theo kịp. Mà dáng vẻ lạnh nhạt trong trẻo của hắn càng khiến người ta không nhìn được mà ái mộ. Vì vậy không đợi Trang Hàn Minh mở miệng, Anh Tử liền nũng nịu e lệ mà nói: “Thiếu gia và vương phi...Xảy ra một chút hiểu lầm...” Nàng ta không kể một cách rõ ràng, thậm chí còn khéo léo tránh đi chuyện Trang Hàn Minh bất kính với Hàn Nhạn. Chỉ bằng điểm này, cùng với dáng vẻ đáng thương lúc này của Anh Tử, nếu không biết chuyện sẽ lập tức cho rằng vương phi ngang ngược cần đỡ. Thậm chí còn ăn hiếp một hạ nhân, tự nhiên sẽ không có ấn tượng tốt với Hàn Nhạn.

Nhưng Anh Tử không xác định nhất là thái độ của Phó Vân Tịch với Hàn Nhạn.

Nếu nàng ta thông minh, chỉ nhìn thấy chuyện Hàn Nhạn gặp chuyện không may, Phó Vân Tịch liền đích thân dẫn nàng và hai nha hoàn về Huyền Thanh vương phủ thì sẽ biết Phó Vân Tịch rất để ý tới tiểu vương phi của mình. Lời này của Anh Tử đã chạm vào vảy ngược của hắn.

Quả nhiên, Trang Hàn Minh không nhìn thấy Phó Vân Tịch ra tay thế nào, chỉ trong chớp mắt, “bịch” một tiếng, Anh Tử liền bay ra ngoài. Tay áo trắng như tuyết của Phó Vân Tịch khẽ động, dường như người vừa ra tay không phải hắn. Hắn liếc Trang Hàn Minh, nói: “Cút.”

81. Chương 82: Chuyện Phong Nhã Của Hoàng Gia

Editor: nhok tình nghich

Trong điện hoa lệ nơi thâm cung, nữ tử điểm phấn, kéo váy dài bằng voan mỏng hai mặt thêu chỉ vàng, tóc dài đen nhánh búi thành Phi Tiên kế khéo léo, khuôn mặt trắng nõn, quả thực là thướt tha, hết sức xinh đẹp.

Nha hoàn bên cạnh đưa hương cao tới, Trần Quý phi vươn bàn tay ngọc quẹt một chút, xoa lên mu bàn tay mình, càng khiến bàn tay trở nên mềm mại không xương. Một lúc nữa Hoàng thượng mới tới đây. Bà ngẩng đầu, nhấp một ngụm trà. Vừa nãy đã tắm rửa, da toàn thân cũng lộ vẻ sáng bóng mềm mại, như một bức tranh tiên nữ. Trong hậu cung, ngoài Hoàng hậu và Thái hậu thì bà chính là nữ nhân tôn quý nhất, nữ nhân Hoàng thượng cưng chiều nhất. Người đời tranh thủ tình cảm cướp đoạt tình yêu, bà có được tình yêu của đế vương nhưng chưa thỏa mãn. Thứ bà muốn nhất là vị trí kia.

Chậm chậm đứng lên, bà nói với cung nữ bên cạnh: “Ra ngoài viện đi.”

Hoàng thượng vui nhất là bộ dạng đứng dưới tán cây mai đỏ của bà, nói bộ dạng này như một đóa mai đỏ kiều diễm. Hôm nay bà ăn mặc lộng lẫy như vậy là cố ý lấy được niềm vui của Hoàng thượng, cũng không phải không có nguyên nhân. Thái hậu nói câu kia đã chạm tới sâu trong nội tâm bà. Phó Vân Tịch quyền khuynh thiên hạ, tất nhiên sẽ không dễ dàng chịu để yên. Mà người trên đời này có khả năng chế trụ hắn chỉ có Hoàng thượng. Thường ngày Hoàng thượng cực kỳ cưng chiều bà, trước đó cũng từng để lộ ý Trang Hàn Nhạn không xứng với Phó Vân Tịch. Nếu ông cũng không có quá nhiều cảm tình với vị Huyền Thanh vương phi này vậy thì chuyện sẽ dễ dàng hơn nhiều.

Màn đêm đã buông xuống, đèn cung đình cũng soi sáng, Trần Quý phi đứng lên, bỗng cảm thấy trong người có cảm giác kỳ lạ. Cả người nóng nẩy, thân thể bắt đầu từ từ nóng lên, mà trong lòng có một sự khát khao không thể kiềm nén đang dâng lên. Bà không phải tiểu cô nương chưa trải việc đời, dĩ nhiên là biết đây là cái gì. Rõ ràng đây là động tình. Vô duyên vô cớ động tình...Nghĩ tới Yêu Hoa Mị mà mình đặc biệt chuẩn bị cho Hàn Nhạn, bà chỉ cảm thấy đầu “ầm” một tiếng, dường như trong nháy mắt đã hiểu được là mình trúng độc xuân.

Vịn lấy thân cây mai đỏ, bà khó có thể chịu được, khom người xuống. Lúc này đầu óc bà đã hơi mụ mị, vừa che ngực, vừa nhớ lại tất cả mọi chuyện hôm nay. Rất kỳ lạ nhỉ? Hôm nay, từ lúc mình từ chỗ Thái hậu về cũng không ra khỏi tắm cung. Thái hậu tuyệt đối sẽ không hạ độc mình, Trần Quý phi không ngốc. Ngay sau ngày Trang Hàn Minh gặp chuyện không may thì mình trúng độc xuân, rõ ràng là bút tích của hắn. Rõ ràng là gây ông đập lưng ông. Lá gan Phó Vân Tịch này cũng quá lớn! Chắc là hắn mua chuộc người bên

cạnh mình. Trong lòng Trần Quý phi không kiềm được mà lạnh lẽo. Tay của hắn lại có thể vươn tới hậu cung, sức mạnh này đáng sợ tới mức nào.

“Sơ Xuân,” Bà cắn răng gọi cung nữ thiếp thân của mình, chỉ cảm thấy quả thực là lợi hại thần kỳ. Chỉ một lát thôi mà người bà ướt đầm mồ hôi, tiếng rên rỉ tràn qua răng môi.

Một bàn tay đỡ bà lên.

Đầu óc Trần Quý phi choáng váng, cả người lại mềm nhũn dựa vào người Sơ Xuân. Nhưng sao chỉ hơi dựa vào lại tập tức nhận ra không đúng. Người mà mình dựa vào cứng như sắt. Trong lòng bà cả kinh, thấy cánh tay nắm chặt mình gần đen to lớn, rõ ràng là đôi tay của nam nhân.

Bà kêu một tiếng, dựa vào chút tỉnh táo còn sót lại trong đầu định đẩy người phía sau ra, nhưng không ngờ toàn thân mình đã không còn sức lực, lập tức ngã xuống, vừa hay được người nọ ôm vào lòng. Nam nhân này tỏ ra quan tâm, nói bên tai bà: “Nương nương?”

Trần Quý phi chỉ cảm thấy hơi thở bên tai mình nóng rực mà còn hỗn hển, khiến toàn thân bà không nhin được mà run lên. Trong lòng nghĩ rằng phải đẩy hắn ra nhưng hành động lại hoàn toàn không bị kiểm soát, chỉ cảm thấy sinh ra khát khao vô hạn với thân thể nam tính trước mặt mình. Bà ưm một tiếng, một tay liền mềm mại đặt lên người đối phương.

Dường như người đó không ngờ bà sẽ làm thế, hoảng hốt lo sợ mà nói: “Nương nương, không thể như vậy được!”

Trần Quý phi vừa đặt tay lên thân thể đó thì tức khắc cảm thấy dựa dẫm, sự ấn nhả trong cơ thể dường như khiến bà nổ tung. Lúc này đầu óc bà không còn minh mẫn lắm, trong đầu chỉ còn lại ham muốn, liên nũng nịu kêu: “Ca ca tốt, đừng để muội khó chịu.”

Người đó vừa kêu lên “Nương nương, không thể được” vừa cố gắng đẩy bà ra. Nhưng ngón tay lại như có như không tiếp xúc với cơ thể của Trần Quý phi. Cảm giác này như một cái lông chim đang khiến người ta ngứa ngáy qua lớp quần áo. Trần Quý phi vốn hết sức ấn nhả, gặp phải hành động như thế đang trêu chọc này, quả thực là vừa chạm vào liền bị đốt cháy. Lập tức bà càng liều lĩnh hơn, như con thú đang thời kỳ động dục, cái miệng nhỏ nhắn dán lên mặt người đó.

Rốt cuộc người đó không chịu được, dường như bây giờ không thể chịu đựng được việc Trần Quý phi - mỹ nhân nhỏ bé thơm tho xinh đẹp như vậy ôm ấp yêu thương, liền kêu một tiếng: “Nương nương, đừng tội!” Một tay ôm sát bà vào lòng, hai người liền ôm hôn nhau nồng nhiệt

Đang lúc hôn đến khí thế hùng hực thì bỗng nghe thấy một giọng nói đầy tức giận: “Hay ột đôi gian phu dâm phụ!”

Nam tử đang ôm hôn Trần Quý phi vừa nghe thấy giọng nói này thì lập tức đẩy bà ra, thấy rõ mặt người tới thì lập tức cả kinh, ba hồn đã mất hai phách, lập tức quỳ xuống dập đầu: “Hoàng thượng tha mạng!”

Đáng tiếc là lúc này Trần Quý phi bị dục hỏa thiêu đốt, hoàn toàn không còn thần chí, căn bản không biết Hoàng thượng gì, chỉ thấy nam tử đang quần quýt si mê với mình rồi đi, lập tức rên rỉ một tiếng, kéo hắn lại, dán lên, miệng hồn nhiên nói: “Ca ca tốt, Hoàng thượng ở đây ra? Chàng chính là Hoàng thượng của thiếp.”

Thái giám đi theo bị dọa tới mức mặt cắt không còn hột máu. Quý phi mà Hoàng thượng cưng chiều nhất lại làm chuyện hạ lưu bậc này, sợ là khó mà giữ được vị trí Quý phi, sợ là trong cung sẽ lật trời.

Hoàng thượng giận tím mặt, ba bước thành hai bước lên, thấy Trần Quý phi quần áo xốc xếch, tóc tai rối tung, đôi mắt quầng rử tới mức có thể nhỏ ra nước, đáng vẻ tràn đầy dâm dăng. Lúc này bà còn không biết thẹn mà dán lên đã nam nhân kia, lửa giận trong lòng khó tiêu, “bốp” một tiếng, tát mạnh một cái: “Trối tiện phụ này lại cho trẫm, nhốt vào đại lao!” Dứt lời lại âm trầm liếc nam nhân sợ tới mức co lại một cục kia: “Kéo xuống chém!”

“Hoàng thượng tha mạng, Hoàng thượng tha mạng,” Người đó hét rầm lên: “Thảo dân là vô tội. Là nương nương quyền rũ thảo dân, thảo dân nhất thời hồ đồ, cầu xin Hoàng thượng khai ân.” Người đó dập đầu không ngừng, tiếc là Hoàng thượng vốn không định bỏ qua cho hắn. Vài thị vệ liền xách hắn ra khỏi tầm

cung. Trần Quý phi còn chưa khôi phục thần chí, thị vệ bước lên kéo bà thì bị bà quần lấy, đầu bận chân loạn kéo hẳn ra.

Thái giám đi theo thấy Hoàng thượng giận tím mặt, không dám thở mạnh. Ban ngày ban mặt mà dám cấm sừng Hoàng thượng, Trần Quý phi này thật đúng là ngại mình sống quá lâu. Hôn nay Hoàng thượng nhốt bà vào đại lao, Trần Quý phi không còn có thể được cưng chiều tiếp nữa. Cũng đúng, một nữ nhân bị nam nhân khác vậy bản, dù có xinh đẹp đa tài cỡ nào thì cũng đều chạm tới giới hạn của Hoàng thượng, không giữ lại được. Nhưng thật tiếc cho Thất điện hạ. Thái giám cung kính cúi đầu xuống nhưng trong lòng thì thầm đánh giá. Mất thấy địa vị của Thất hoàng tử trong lòng Hoàng thượng càng ngày càng cao, thậm chí sắp vượt qua cả Thái tử. Bởi vậy, sợ là Thất điện hạ cũng sẽ bị Trần Quý phi liên lụy.

Hoàng thượng lạnh lùng nhìn lướt qua trong viện, nói: “Bắt tất cả người trong tẩm cung lại cho trẫm!” Dứt lời thì phẩy tay áo bỏ đi.

Thiên tử nổi trận lôi đình không phải chuyện tốt gì. Nếu Hoàng thượng bình tĩnh một chút thì liền có thể nghĩ thông suốt chỗ kỳ lạ trong đó. Ví dụ như sao Trần Quý phi lại chọn thời gian đó mà vụng trộm với dã nam nhân kia? Cho dù có vụng trộm thì cũng phải giấu kín mới phải. Ví dụ như một viện lớn như vậy lại không thấy cung nữ hầu hạ bên cạnh Trần Quý phi. Ví dụ như nam tử kia vào cung thế nào. Nhưng Hoàng thượng vốn không thể bình tĩnh lại, cũng đúng, dù cho ông thân là đế vương nhưng trước tiên ông cũng là một nam nhân. Dù cho là nam nhân bình thường nào thấy thê tử của mình cầu kết với nam nhân khác, đó cũng là chuyện vô cùng nhục nhã. Bị người ta biết thì sẽ bị chế giễu đến mức nào? Những nữ tử yêu đương vụng trộm, không tuân theo nữ tắc, nghiêm trọng một chút thì sẽ bị dìm lồng heo, hoặc nhẹ tay chút thì in dấu trên mặt, dùng kim sắt nung đỏ ấn lên hai má nữ tử kia một chữ “dâm”.

Bình thường Hoàng thượng cao cao tại thượng, các thần tử cũng đều kính trọng ông. Đám phi tần cũng nâng ông lên, hôm nay lại trong chính hậu cung của mình, bị người đội lên đầu một cái nón xanh, xao có thể cam tâm. Thậm chí còn hận không thể bầm thây vạn đoạn Trần Quý phi mới thỏa.

Vì vậy, trong tẩm cung Trần quý phi, chỉ một đêm liền từ phú quý đường hoàng, rực rỡ gấm hoa biến thành một nơi còn lạnh lẽo vắng vẻ xúi quẩy hơn cả lãnh cung. Chuyện Trần Quý phi yêu đương vụng trộm trong một đêm liền truyền khắp hoàng cung. Có người cười bà không tự lượng sức mình bao lớn mà dám hành động ngay trước mặt Hoàng thượng. Có người bỏ đá xuống giếng, có người mèo khóc chuột. Lời đồn sôi nổi hỗn loạn cả một đêm nhưng may mà không truyền ra ngoài cung. Ban đầu Trần Quý phi cũng coi như hoành hành một thời gian, ngay cả Hoàng hậu cũng nhường bà ba phần chứ nói chi là đám phi tần tài tử cấp thấp hơn. Bình thường có thứ gì tốt cũng sẽ biếu bà, lời nói càng không thiếu tặng bốc. Có một từ là “vui không ngại”. Tuy Trần Quý phi không phải là Hoàng hậu nhưng có đãi ngộ gần giống Hoàng hậu.

Trong cung Từ Ninh, Hoàng hậu mặc hoa phục bằng gấm, đang bóc một quả quýt. Ngón tay màu xanh nhạt ánh lên màu vàng óng của quả quýt, càng lộ ra trắng nõn.

Cô cô bên cạnh nói: “Nương nương, có cần tới chỗ Hoàng thượng không...”

“Không cần,” Hoàng hậu cười khê: “Hôm nay người đang nổi nóng, ai tới quây rầy cũng không được.”

“Không ngờ Quý phi sẽ làm ra chuyện đó,” Cô cô nhìn sắc mặt Hoàng hậu: “Dù có muốn tạo phản cũng khó.”

Hoàng hậu đưa từng múi quýt vào miệng, cười nói: “Hồng nhan chưa già đã chết, đế vương gia vốn là như vậy. Là do bà ta quá hy vọng hảo huyền. Hôm nay rơi vào kết cục này, cũng coi như là hợp tình hợp lý.”

“Vậy nương nương,” Cô cô nhìn nữ nhân tôn quý nhất thiên hạ. Trần quý phi thất thế, bà cũng không tỏ ra vui vẻ: “Hôm nay chúng ta phải làm gì đây?”

Là nói giúp Trần Quý phi hay thêm mắm thêm muối? Người trong hậu cung, tất nhiên không thể không có quyết định như vậy.

Hoàng hậu gơ tay: “Nữ nhân thông minh thì không nhiều lời.”

82. Chương 83: Thái Hậu Chống Chiêu

Editor: SunniePham

Tin tức Trần Quý Phi gian dối với người khác rồi bị tống vào đại lao, ngày hôm sau liền truyền vào trong tai Hàn Nhạn. Cấp Lam nói: “Tiểu thư, ông trời thật có mắt, lúc trước bà ấy hạ độc với người, hôm nay lại là tự làm tự chịu.”

Hàn Nhạn biết rõ nàng đã biết được chuyện xuân độc, cười cười nói: “Ông trời có mắt?”

Cấp Lam cúi đầu xin lỗi, nhỏ giọng nói: “Vương Gia đối với tiểu thư thật tốt.”

Hôm qua sau khi Cấp Lam bị thương, đại phu được mời tới khám và chữa bệnh, nhưng không có gì đáng ngại; ngược lại Thu Hồng, thay Cấp Lam nằm cạnh thì bị một chưởng vào ngực, phải nằm ở trên giường dưỡng bệnh mấy tháng mới có thể tốt.

Cấp Lam có thể nhìn ra được sự mọi chuyện, nếu Hàn Nhạn không nhìn ra thì thật là khờ rồi. Ngày hôm sau lại xảy ra chuyện Trần Quý Phi thông dâm với người khác, tuy không rõ rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì, nhưng nàng thực sự hiểu được, trong chuyện này, không thể thiếu công lao của Phó Vân Tịch. Trong lòng Hàn Nhạn có một loại cảm giác kỳ lạ, nói không cảm kích thì là giả. Hôm đó mình trúng xuân độc, chàng cũng không có lợi dụng lúc người khác gặp khó khăn, quân tử như vậy thật sự khó mà có được. Trên thực tế, nàng trên danh nghĩa thì chính là Huyền Thanh vương phi của chàng, về sau đương nhiên cũng sẽ bước vào Huyền Thanh vương phủ; cho dù hôm đó thật sự Phó Vân Tịch đã làm gì nàng, thì về tình về lý cũng có thể tha thứ được. Nhưng mà chàng chỉ mời thái y giải độc cho nàng, mà chuyện này của nàng lại có liên quan đến Thái Hậu và Trần Quý Phi, Trần Quý Phi thì không cần phải nói, nhưng Thái Hậu là mẫu hậu của Phó Vân Tịch. Một khi Phó Vân Tịch có hành động gì với Trần Quý Phi, thì chẳng khác nào làm cho Thái Hậu mất thể diện. Nhưng mà chàng lại vì nàng, mà thật sự như vậy làm rồi !

Từ khi sống lại cho tới bây giờ, nàng vẫn luôn cảnh giác với người ngoài, ngoài ra Cấp Lam Thu Hồng và Trần ma ma, còn có Trang Hàn Minh bên cạnh, còn lại tất cả mọi người đối với nàng mà nói thì có cũng được mà không có cũng không sao, tùy thời thế đều sẽ biến thành kẻ địch. Nàng cho là mình cũng sẽ dần dần trở thành người không có tâm, càng không hề đau lòng vì người khác. Hôm nay Phó Vân Tịch lại vì nàng, làm cho lòng nàng mệt mỏi từ lâu nay lại cảm nhận được sự ấm áp. Đó là một loại điều kiện vô cùng tốt, thậm chí còn hàm chứa một tia sùng nịch đối với tiểu hài tử không hiểu chuyện, Hàn Nhạn biết mình được đối đãi tốt như vậy thì sẽ không có bất kỳ năng lực chống cự nào, trên thực tế, cũng không có bất kỳ người nào có thể chống cự được loại ấm áp này. Hôm nay Hàn Nhạn từng bước rơi sâu vào, lại không nghĩ sẽ quay đầu lại.

Nếu như tất cả đều này chính là âm mưu của Phó Vân Tịch muốn nàng yêu chàng, như vậy Trang Hàn Nhạn xưa nay luôn tỉnh táo thông tuệ, sẵn sàng cam tâm bị lừa. Ít nhất thì bây giờ, nàng đã có một chút ít ý nghĩ không muốn rời khỏi hắn rồi. Nếu có một ngày Phó Vân Tịch không cần nàng, chỉ sợ là nàng sẽ không thể cam tâm mà rời đi.

Nhưng mà trên thế giới này, cái gì cũng sẽ phải thay đổi, Phó Vân Tịch tốt, có thể duy trì tới bao giờ? Biết sớm được mọi chuyện, có lẽ cũng không phải là chuyện tốt gì. Không biết tại sao trong lòng Hàn Nhạn, lại nổi lên một sự đau buồn mờ ảo không rõ ràng.

Trong thư phòng của Huyền Thanh vương phủ.

Thành Lỗi kinh ngạc nhìn Phó Vân Tịch: “Người dám xuống tay với Trần Quý Phi? Đây không phải là bút dây động rừng sao?” Hắn đi một vòng trong phòng, giọng điệu trở nên có chút vội vàng xao động: “Vân Tịch, rốt cục là có chuyện gì, cái này không giống như chuyện người sẽ làm.” Phó Vân Tịch làm việc tàn nhẫn, bình thường không ra tay, một khi ra tay thì sẽ không chừa đường lui, một nhát trí mạng. Thành Lỗi sớm biết người Phó Vân Tịch muốn đối phó chính là Thái Hậu, Thái Hậu và Trần Quý Phi là cùng một đám. Hôm nay tạm thời Phó Vân Tịch không thể lật đổ Thái Hậu, nhưng mà một khi đã có hành động với Trần Quý Phi, thì không chỉ bút dây động rừng, hơn nữa điều này quá mức nguy hiểm, một khi bị điều tra ra, thì sẽ rước họa vào thân.

Chàng nói: “Không cần đợi.”

Phó Vân Tịch ngồi ở trước bàn sách, thản nhiên mà nhìn chăm chăm vào miếng ngọc Kỳ Lân, trên khuôn mặt tuấn mỹ hiện lên biểu tình khắc nghiệt.

Chuyện hôm qua, chàng tự mình biết rõ trong lòng chàng có bao nhiêu phần nộ, ngày thường Hàn Nhạn ở trong Trang phủ bị người khác khi dễ, bị chàng nhìn thấy thì chàng che chở được thì cứ che chở. Hôm nay Hàn Nhạn đã trở thành Huyền Thanh vương phi, thì những người đó lại càng làm chuyện nghiêm trọng hơn, thật sự là quá hung hãn rồi. Người của Phó Vân Tịch, không ai được phép khi dễ, cho dù là Thái Hậu cũng không được.

“Hôm nay Trần Quý Phi rơi vào trong ngục, tất nhiên là bị cắn ngược lại một cái.” Thành Lỗi lo lắng trùng trùng.

Chuyện này của Trần Quý Phi thật sự rất là kỳ lạ, sợ là sau đó Hoàng Thượng hiểu rõ, thì sẽ tra ra trong chuyện này có hiềm khúc, điều này cũng không phải là chuyện gì khó, không có lửa làm sao có khói, cho dù Hoàng Thượng và Phó Vân Tịch quan hệ có thân mật đến thế nào đi nữa, thì một khi dính dáng đến tôn nghiêm của Hoàng Gia, thì chuyện này cũng không phải là chuyện nhỏ. Phó Vân Tịch muốn toàn thân mà lui, sợ là rất khó.

Phó Vân Tịch lạnh nhạt nói: “Vốn dĩ ý đồ của ta, cũng không phải là vụ án này, cho dù đã điều tra xong, thì cũng sẽ không rõ ràng.”

Thật cuồng! Thành Lỗi không nhịn được mà hít vào một ngụm khí lạnh, hẳn biết rõ Phó Vân Tịch, cho dù mọi chuyện xảy ra ở phía trước cũng không lộ ra vẻ mặt, hôm nay lại vì Hàn Nhạn mà ngang nhiên chống đối Hoàng Gia, cũng không biết là chuyện tốt hay chuyện xấu. Ý tứ của chàng, dường như là muốn quyết tâm làm cho Trần Quý Phi phải ngã ngựa, bây giờ Trần Quý Phi không có khả năng được sủng ái nữa rồi, không biết là tiểu vương phi của Phó Vân Tịch, có hài lòng với kết quả này hay không.

“Nhưng mà...” Thành Lỗi do dự một chút, vẫn mở miệng nói: “Người động đến Trần Quý Phi, chỉ sợ là Trần Thị Lang rất nhanh sẽ đảo hướng, trợ lực của Thất hoàng tử sẽ ngày càng lớn, đối với người lại càng bất lợi.” Trước đó Trần Thị Lang còn chưa chịu tính toán, chậm chạp không chịu tỏ rõ thái độ, hôm nay Trần Quý Phi không có khả năng lại sẽ bò lên được nữa, vì để tránh cho Trần gia thất thế, Trần Thị Lang nhất định sẽ ôm chặt cây to Thất Hoàng Tử này. Thế lực của Thất Hoàng Tử trong triều đình sẽ trở nên rắc rối khó gỡ hơn, trên còn có phụ tử Vệ Vương, dưới còn có Trang Sĩ Dương, tai mắt trải rộng trong hoàng cung, hơn nữa sẽ còn có trợ thủ là Trần Thị Lang, sau này muốn nhổ tận gốc, sợ là sẽ rất khó khăn. Nhưng chàng lại tìm ình một đối thủ không hề nhỏ.

“Không sao, nếu ông ta muốn đối phó ta, cứ việc đến đây, nếu ông ta thật sự có bản lĩnh đó.” Thần sắc Phó Vân Tịch lạnh như băng, làm chuyện gì, thì phải bỏ ra cái giá rất lớn. Rất đáng tiếc, vương phi của Huyền Thanh vương phủ, không là người mà bọn chúng có thể động vào.

“Thái Hậu sẽ không để mặc họ sống chết” Thành Lỗi nhìn hần: “Vân Tịch, người chuẩn bị tốt chưa.”

Phó Vân Tịch cái gì cũng chưa nói, ánh nắng xuyên qua cửa sổ khắc hoa giường lan tràn đầy cả căn phòng, rõ ràng là thời tiết ấm áp nhưng trong phòng lại lạnh đến thấu xương.

Thái Hậu?

Trong điện Thái Phượng.

Thái Hậu ngồi ở một bên nhìn Hoàng Thượng, cười nói: “Vẫn còn phiền lòng sao.”

Hoàng Thượng lắc đầu, nghĩ đến Trần Quý Phi, vẫn còn có chút tức giận đến đỏ mắt: “Trẫm thật sự không ngờ, nàng lại không để trẫm vào mắt, còn dám dâm dăng như thế! Lúc trước tuyển nàng tiến cung chính là sai lầm! Thật là mắt mù Hoàng Thất!”

Thái Hậu cười cười, vỗ vỗ tay của ông: “Con người lúc còn sống, có nhiều chuyện không theo ý của mình. Con người đó, quả thật là biết người biết mặt nhưng không biết lòng, ai gia và Trần Quý Phi từ trước đến nay luôn gần gũi với nhau, nhưng cũng không biết nàng ta lại là người như vậy, đều là lỗi của ai gia, nếu không phải ai gia yêu thích nàng, Hoàng Thượng cũng sẽ không bị nàng mê hoặc.”

Hoàng Thượng vội vàng nói: “Mẫu Hậu đừng nói như vậy, việc này một chút liên quan tới Thái Hậu cũng không hề có. Là do con tiện nhân Đức Hưng bại hoại kia, Mẫu Hậu nổi tiếng nhân đức trong thiên hạ, làm sau mà lại quơ đũa cả nắm được. Trẫm chỉ là có chút tức giận, Mẫu Hậu đừng tự trách mình.”

Thái Hậu thở dài: “Ai gia biết rõ Hoàng Thượng vô cùng hiếu kính, chỉ là việc này xác thực cũng có liên quan tới ai gia, Hoàng Thượng vì ai gia mà nói chuyện. Chuyện này, ai gia nhất định phải hỏi cho ra lẽ, chỉ là Hoàng Thượng có nghĩ tới hay không, Trần Quý Phi tại sao lại dám to gan đến vậy, giữa ban ngày ban mặt mà dám cùng với nam nhân khác làm ra chuyện như vậy, còn chọn đúng lúc Hoàng Thượng đến. Biết rõ chuyện Hoàng Thượng sẽ giá lâm, đây chẳng phải là cô ý đâm vào sao, muốn để cho Hoàng Thượng bắt nạt ta. Điều này thật sự là rất khác thường, Hoàng Thượng cũng cần phải ngẫm nghĩ lại.”

Từ hôm qua Hoàng Thượng hạ lệnh đem nhốt Trần Quý Phi vào đại lao, sau khi trở về tẩm cung cũng tỉnh táo lại, cũng có nghĩ tới chuyện này, nhưng trong lòng lại không muốn tra cứu, đơn giản là vì tôn nghiêm của Đế Vương không được nghi ngờ gì, cho dù có thể nào đi nữa, thì loại hành vi này của Trần Quý Phi, trong mắt ông chính là một trong mười tội nặng nhất. Hôm nay nghe Thái Hậu nói như vậy, cho nên ông cũng có chút chần chờ: “Ý tứ của Mẫu hậu là. . .”

Hoàng Thượng từ nhỏ đã gần gũi với Thái Hậu, lời của Thái Hậu mà nói..., luôn có thể làm cho Hoàng Thượng nghe lọt hai ba phần. Thái Hậu nhìn ông: “Hôm qua ai gia nghe được việc kia, trong lòng cực kỳ kinh ngạc, vội vàng sai người đi dò la, mới biết được có một chuyện kỳ lạ. . .” Chồng lại biểu tình kinh ngạc của Hoàng Thượng: “Trần Quý Phi nói, mình oan uổng, là Huyền Thanh vương phi muốn hại nàng.”

Hoàng Thượng sững sờ, lập tức giận tím mặt: “Nói vậy, chuyện này và Huyền Thanh vương phi có quan hệ gì, tiện phụ đó rõ ràng là đội nước bẩn, cũng không nhìn xem mình đội vào người nào!”

Thái Hậu hớp một miệng trà, chậm rãi nói: “Trước tiên Hoàng Thượng đừng vội, nghe ai gia nói xong đã; lúc ấy ai gia nghe nói cũng cảm thấy rất kỳ lạ, liền phái người đến hỏi Trần Quý Phi tại sao lại nói ra những lời đó, Trần Quý Phi nói, trước lúc sinh thần của mình, nàng ta ở trong ngự hoa viên, nhìn thấy Huyền Thanh vương phi cùng một nam nhân. . . làm chuyện cầu thả, lúc ấy Trần Quý Phi kinh hoảng không có nhìn rõ ràng nam tử kia là ai. Tuy nhiên, nó đã bị Huyền Thanh vương phi phát hiện, hôm nay mình lại gian dối với người khác, chẳng qua chỉ là Huyền Thanh vương phi hạ xuân độc, Trần Quý Phi tinh thần thất thường mới làm ra chuyện này.”

Hoàng Thượng càng nghe thì càng cảm thấy kinh hãi: “Tiện phụ này trong lời nói toàn là những câu nói dối, Huyền Thanh vương phi là thê tử của Vân Tịch, sao có thể thông dâm với người khác. . .” Tuy Hoàng Thượng cho rằng Hàn Nhạn không xứng với Phó Vân Tịch, nhưng ông vẫn tin tưởng Hàn Nhạn không phải loại nữ tử bất trinh bất khiết. Nhưng mà lại cảm thấy chuyện hôm đó của Trần Quý Phi xác thực không thể nào nói nổi, nào có ai lại giữa ban ngày ban mặt mà cùng với người đi làm chuyện cầu thả đây? Hơn nữa sau khi ông ngăn cản hỏi, thì Trần Quý Phi chẳng những không có biểu hiện hoảng sợ, ngược lại càng hoàn toàn không để mắt tới ông, thậm chí còn muốn tiếp tục làm việc cùng với người nọ. Lúc ấy ông chỉ cho là Trần Quý Phi trở sinh đã đâm đả, dục hỏa công tâm, hôm nay xem ra, đúng là nàng ta đã có hành vi mất trí.

“Hoàng Thượng, mọi chuyện không thể tự mình cho là đúng, ngài là chủ tử thiên hạ, tất nhiên muốn nhìn rõ mọi việc.” Thái Hậu nói không nhanh không chậm, Hoàng Thượng nhìn bà, vẫn có chút ít do dự bất định.

“Mẫu hậu, nhưng mà người chỉ nghe lời nói một phía của Trần Quý Phi, Trẫm cũng không đón được lời của nàng ta là thật hay giả.” Hoàng Thượng mở miệng nói. Xác thực, lời nói của Trần Quý Phi cũng không có nghĩa gì, nàng cũng có thể đội nước bẩn lên người khác để chứng minh sự trong sạch của mình.

“Ai gia có một cách.” Thái Hậu cười từ ái: “Biện pháp này, có thể phán đoán, Huyền Thanh vương phi và Trần Quý Phi, rốt cuộc là ai nói dối.”

83. Chương 84: Hoàng Thượng Triệu Kiến

Editor: SunniePham

Trần Quý Phi đã ngây đại ở trong thiên lao một ngày một đêm rồi.

Được tính về sau càng giảm, nàng dần dần tỉnh táo lại, không có bất kỳ ấn tượng gì đối với chuyện mà mình đã làm ra. Những cai ngục kia nói nàng là nữ nhân bất trính, hôm nay Hoàng Thượng đã bắt tại trận nàng đang gian dúa với người khác, mặc dù không chết, nhưng nửa đời còn lại chỉ có thể bước vào lãnh cung thôi. Đương nhiên là nàng không cam lòng, liều mạng thét chói tai, lớn tiếng hô nói mình là bị người khác hãm hại, đáng tiếc những người này không có một người nào quan tâm tới nàng.

Chỉ là, người bên cạnh Thái Hậu đã tới rồi.

Cho tới nay, đều Thái Hậu đứng cùng một chiến tuyến với nàng. Tuy là không rõ, trong lúc đó Thái Hậu và Hoàng Hậu rốt cuộc đã xảy ra vấn đề gì, mà người đối đãi Hoàng Hậu, vĩnh viễn không bằng một Quý Phi như nàng. Nhưng mà Trần Quý Phi cũng biết, Thái Hậu đối với nàng như vậy, cũng không là bởi vì bà ấy yêu thích nàng thật lòng, không phải chỉ là muốn lợi dụng lẫn nhau thôi sao. Mà mình có thể bị lợi dụng, không phải đơn giản là vì Trần gia sau lưng sao. Trần Quý Phi cho tới bây giờ không cần những lo lắng này, nàng là viên minh châu của Trần gia, là nữ nhân Hoàng Thượng sủng ái nhất, Trần gia bởi vì nàng mà từng bước lên cao, hôm nay nàng vừa ngã ngựa, thì tất cả người của Trần gia đều sẽ bị liên quan. Thân là nữ nhân trong hoàng cung, đại biểu vĩnh viễn cũng sẽ là một thể. Cho nên người bên cạnh Thái Hậu nói cho nàng biết nên làm như thế nào vào lúc nào, Trần Quý Phi không hề nghĩ ngợi nên liền đồng ý.

Nàng cảm thấy trong miệng có chút khát, liền nói với ngục tốt của đại lao: “Bổn cung khát, mau bưng trà cho Bổn cung.”

Tên ngục tốt này là một nam tử trung niên tai to mặt lớn, nghe nói vậy nhin không được mà khẩy nói: “Tiểu nương tử này, rất dũng cảm mà dám bảo dẫn đại ca đây, trà không có, nước tiểu nha, ngược lại gia đây có thể cho ngươi một bình nước tiểu.”

Trần Quý Phi chưa từng chịu qua sự sỉ nhục như vậy, lập tức giận không kềm được, đáng vẻ ngạo mạn nói: “To gan! Bổn cung là nữ nhân Hoàng Thượng yêu thương nhất, hôm nay ngươi dám làm vậy với Bổn cung, ngươi không sợ Hoàng Thượng sẽ một đao chém đầu của ngươi sao?”

Ngục tốt giống như lần đầu nghe được loại chuyện này, đi vào vài bước, cười to nói: “Trong đại lao này giam giữ quý nhân cũng có nhiều, tiểu nương tử còn tưởng rằng mình là nương nương sao? Bị nhốt vào thiên lao mà còn có thể trở mình, gia tại đây làm nhiều năm như vậy, còn chưa bao giờ thấy người nào có thể trở mình!”

Lời này thật cũng không giả, những người phạm là vào thiên lao, chỉ nửa bước nữa là vào pháp trường rồi, có bao nhiêu hoàng thân quốc thích đi vào nơi này, nhưng chẳng có một ai có thể đi ra. Trần Quý Phi nghe vậy thì có chút kinh hãi, nhưng vẫn mạnh miệng nói: “Ta bị hãm hại, Hoàng Thượng nhất định sẽ đón Bổn cung trở về.”

Tên ngục tốt nghe như đầm rỗng hang hổ, cười to nói: “Hãm hại? Nương nương gian dúa với người khác còn có thể bị hãm hại, nghe nói là Hoàng Thượng tự mình bắt được, chắc chắn, đáng vẻ đúng thật là vô cùng xinh đẹp.” Nói xong hắn liền sờ lên cằm, nheo đôi mắt háo hắc dò xét Trần Quý Phi. Trần Quý Phi cả kinh: “Ngươi muốn làm cái gì?”

Tên ngục tốt cười cười: “Trước mắt sợ là Quý Phi cũng không thể thoát ra được cái thiên lao này rồi, đại gia ta đây sống nửa đời người, còn chưa từng hưởng qua nữ nhân của Hoàng Đế. . .” Nói xong liền liếc nhìn cái chìa khóa bên hông, hình như là chuẩn bị đi vào. Trần Quý Phi sợ tới mức mặt không còn chút máu, liền tiếp lui về phía sau. Trong thiên lao nữ tử bị ngục tốt, thủ vệ, binh sĩ sỉ nhục nàng cũng từng nghe nói, nhưng thật không ngờ có một ngày chuyện này lại xảy ra với mình. Trong khoảng thời gian ngắn nàng càng hận thấu xương hai người Hàn Nhạn và Phó Vân Tịch, nóng lòng muốn lột da rút gân bọn chúng.

Lại nói lúc Hàn Nhạn nhận được thánh chỉ, thì thật sự là vô cùng kinh hãi.

Hoàng Thượng triệu Hàn Nhạn tiến cung, lúc này Phó Vân Tịch không có ở Huyền Thanh vương phủ, ý chỉ của Hoàng Thượng không thể cãi lại. Nhưng mà sau khi Trần Quý Phi bị bắt vào thiên lao thì sau đó mình được triệu tiến cung, cho dù là ai cũng sẽ nghĩ là mình bị khởi binh vấn tội rồi. Hoàng Thượng vô duyên vô cớ sẽ không nghi ngờ nàng, chuyện này đơn giản chính là có một người khác ở bên cạnh Hoàng Thượng suy tính, người kia ngoài Thái Hậu ra thì còn ai?

Cấp Lam lo lắng nhìn Hàn Nhạn: “Tiểu thư, người muốn đi sao?” Tuy không rõ tại sao Hoàng Thượng lại tuyên triệu tiểu thư tiến cung, nhưng nhìn Hàn Nhạn nhứ chân chặt mày như vậy, Cấp Lam vẫn không nhìn được mà lo lắng. Hôm trước tiểu thư mới thoát khỏi miệng hùm từ trong cung, hoàng cung này, thật sự không phải là nơi tốt đẹp gì.

“Đương nhiên muốn đi, chẳng lẽ muội muốn kháng chỉ?” Hàn Nhạn cười cười: “Mau bảo người chuẩn bị ngựa xe a, tìm thêm mấy thị vệ biết võ công ở trong vương phủ.” Hôm nay vô cùng kỳ lạ, Hàn Nhạn cũng không muốn phức tạp. Cũng may hạ nhân trong phủ này đối với nàng ngược lại vô cùng cung kính, điều động vài người thị vệ không phải việc khó. Suy nghĩ một chút, nàng kéo Cấp Lam đang muốn bước ra khỏi phòng: “Đúng rồi, phân phó xuống dưới, nếu Vương Gia đã trở lại, thì lập tức nói cho ngày ấy biết ta đã vào hoàng cung rồi.”

Nếu như mình thật sự xảy ra chuyện gì bất trắc, nếu Phó Vân Tịch tới kịp thì có lẽ sẽ không đến mức gây ra sai lầm gì. Thu Hồng bây giờ còn đang dưỡng thương, cũng không thể đi theo nàng, Hàn Nhạn thở dài, nghĩ đến cái Hoàng Cung kia, thì lập tức nhẹ nhàng nhứ mày.

Quả nhiên đó là nơi ăn thịt người.

Vách tường cao vút, kim ngói như bức rèm che.

Đây là lần đầu tiên một mình Hàn Nhạn bị Hoàng Thượng triệu kiến, khi nàng nhìn thấy Thái Hậu chỗ ngồi cao kia thì trong nội tâm liền hiểu rõ.

Hoàng Thượng nói: “Bình thân, ngẩng đầu lên cho trẫm nhìn xem.”

Hàn Nhạn đứng người lên, theo lời Hoàng Thượng mà ngẩng mặt.

Hoàng Thượng neho mắt lại, quan sát thiếu nữ chính là em dâu của mình. Ông vẫn thật sự không hiểu, Phó Vân Tịch xưa nay luôn lạnh lùng đậm bạc, bất luận là ai cún đều không để vào mắt, làm sao có thể vừa ý một tiểu cô nương bình thường không có gì lạ này. Đúng là nàng có vài phần lạnh lợi và tài hoa, nhưng mà nếu thật như thế, thì Phó Vân Tịch vào mấy năm trước đã sớm tiếp nhận tài nữ Kinh Thành, hơn nữa gia thế bối cảnh Hàn Nhạn thật sự là cực kỳ bình thường. Đối Hàn Nhạn ngẩng mặt, Hoàng Thượng mới nhìn rõ ràng dáng vẻ của tiểu cô nương.

Tiểu cô nương trước mặt làn da tái nhợt, nhìn có chút suy nhược, nhưng mà đôi mắt đen bóng kia lại làm cho nàng tăng thêm sinh khí vô tận, như là một cây cỏ dại có sức sống bùng bùng. Người thiếu nữ này so với hai lần trước thì dáng vẻ hình như đã trưởng thành lên không ít, dường như đây mới là dáng vẻ thật sự của nàng. Ngũ quan thanh tú nhu thuận, nhưng là không biết tại sao, trong đôi mắt nhu thuận kia lại hiện lên một sự kiêu ngạo. Giống như một con ngựa hoang không cách nào phục tùng, rồi lại giả bộ gần gũi với ông.

Đôi mắt của ông híp lại, đột có chút không thấu tiểu cô nương gần mười ba tuổi này rồi.

Rất kỳ lạ, trước đó ông đã nghe Trang Sĩ Dương ngược đãi con gái dòng chính của mình, trong phủ cơ thiếp đều khi dễ tiểu cô nương này. Lúc đó Hoàng Thượng nghi ngờ, chẳng lẽ Phó Vân Tịch thương tiếc nàng nên mới quyết định lấy nàng làm phi tử. Nhưng mà hôm nay xem ra, tiểu cô nương này trầm ổn thông dong, có thêm sự nhạy bén, hoàn toàn không nhìn ra được nàng ngược đãi mà phải chịu ủy khuất. Trái lại, nàng hàm chứa một nụ cười thản nhiên, như là chưa từng trải qua chuyện không tốt gì, mắt cười cong cong, hạnh phúc vô cùng.

Có thể nguy trang với người khác, mới là người thâm sâu khó lường nhất.

Ông có ý vị xa xa nhìn liếc Hàn Nhạn: “Trang cô nương, lần này Trẫm tuyên ngươi tới, là nghe nói đêm sinh thần của Trần Quý Phi, ngươi trong ngự hoa viên vô cớ biến mất.” Nhìn thấy Hàn Nhạn bất động thanh sắc, Hoàng Thượng cũng không đánh đổ, mở miệng nói: “Trang cô nương vì sao nửa đường rồi tiếc?”

Hàn Nhạn hành lễ: “Hồi Hoàng Thượng, đêm đó thần nữ vốn dĩ là cùng với nương nương và các phu nhân ngồi một chỗ xem pháo hoa. Sau đó thần nữ muốn đi đến tịnh phòng, cho nên mới rời đi, ai ngờ trên đường thần nữ gặp phải thích khách.”

“Thích khách?” Hoàng Thượng chưa bao giờ nghe chuyện này: “Cái gì thích khách?”

Hàn Nhạn sợ hãi lắc đầu: “Lúc ấy sắc trời đã tối, thần nữ cũng nhìn không có rõ ràng dáng vẻ của tên thích khách này. Chỉ là, nha hoàn của thần nữ vì cứu thần nữ mà lại bị thích khách đả thương, thần nữ bị kinh hãi, may mắn trong trốn lúc đi đã gặp được Vương Gia, về sau thần nữ hôn mê bất tỉnh, khi tỉnh lại thì đã nhìn thấy mình ở Huyền Thanh vương phủ rồi.”

Thái Hậu này giờ im lặng lại đột nhiên nói chuyện: “Nếu Trang cô nương nói mình gặp thích khách, tại sao không cáo tố việc này cho Hoàng Thượng. Hoàng Thượng long thể quý giá, nếu có sơ xuất gì, thì người làm sao mà đảm đương nổi! Cô nương này, chẳng lẽ là cố ý!”

Hàn Nhạn lại càng hoảng sợ, vội vàng quỳ xuống: “Thần nữ không dám lừa gạt bệ hạ, thần nữ té xỉu sau đó đã nói việc trong nội cung có thích khách chuyện kể lại chi tiết cho Vương Gia. Vương Gia cũng phái người đi điều tra thích khách trong nội cung, đồng thời cũng giúp thần nữ tìm hai nha hoàn của mình, nhưng lại bị Thái Hậu nương nương ngăn trở, nói là sinh thần của Quý Phi nương nương, không thể kinh động.” Trên khuôn mặt nhỏ nhắn của Hàn Nhạn đã hiện lên tia kinh hoảng và ủy khuất: “Chắc hẳn là Vương Gia chính là sợ quấy nhiễu đến Quý Phi nương nương, cho nên mới trấn áp chuyện này xuống, không có truyền đi ra ngoài.”

Hoàng Thượng như suy nghĩ gì đó rồi nhìn thoáng qua Thái Hậu: “Thì ra là thế.”

Thái Hậu vẻ mặt không đổi sắc, hớp miếng trà: “Nếu vậy thì, ngược lại ai gia không phải rồi.”

Hàn Nhạn lập tức nói: “Thần nữ không dám, Thái Hậu nương nương là Bồ Tát chuyển thế, sao có thể liên quan tới mấy chuyện này. Lỗi đều là ở tên thích khách, trên đời sao lại có người to gan như vậy, lại dám trà trộn vào hoàng cung, mưu toan tổn thương người trong Hoàng Thất. Sau khi chết nhất định sẽ bị đầy xuống mười tám tầng địa ngục, trọn đời không được siêu sinh.”

Hoàng Thượng không nói, ngón tay của Thái Hậu run nhẹ nhẹ, trên mặt vẫn mỉm cười như thường: “Người cũng đã biết, Trần Quý Phi bị giam vào thiên lao rồi phải không?”

Hàn Nhạn kinh ngạc mở to cái miệng nhỏ: “Thần nữ không biết. . .”

Thái Hậu bình tĩnh nhàn nhã nhìn nàng, mỉm cười nói: “Trần Quý Phi bị phát hiện là đã gian dối với người khác, bây giờ đã bị nhốt vào đại lao rồi.”

Hàn Nhạn biểu tình lộ ra một tia kinh ngạc, lại có chút ít mê hoặc, nhưng mà dường như là e ngại uy nghiêm của hoàng gia, làm cho nàng không hỏi ra lời. Hoàng Thượng chú ý quan sát nét mặt của nàng, phản ứng của nàng rất bình thường, hoàn toàn lộ ra biểu tình của một thiếu nữ khi lần đầu nghe thấy chuyện này. Chỉ là, biểu hiện của nàng quá hoàn mỹ, không có lộ ra bất gì một tia sơ hở nào, ngược lại càng làm cho Hoàng Thượng có một tia nghi ngờ. Đơn giản là dường như Hàn Nhạn không biểu lộ ra vẻ mặt hoang mang như vậy, nàng nên biểu hiện ra vẻ mặt trầm ổn mà sáng tỏ.

“Trần Quý Phi nói, nàng ta bị người khác hãm hại. Nàng ta nói mình trúng xuân độc, mà người hạ xuân độc cho nàng ta chính là người, Huyền Thanh vương phi.”

Hàn Nhạn sững sờ, lập tức trả lời: “Thần nữ oan uổng, thần nữ không có làm chuyện như vậy.”

Thái Hậu nói: “Người không muốn nghe ai gia nói xong sao, tại sao Trần Quý Phi nói người muốn hãm hại nàng ta?”

Hàn Nhạn sững sờ nhìn bà.

“Trần Quý Phi nói, nàng ta nhìn thấy người gian dối với một nam tử xa lạ.” Nói xong lời này, bên môi Thái Hậu liền hiện lên một nụ cười ẩn nấp, nụ cười vừa tự tin vừa âm trầm, người khác nhìn thấy thì trong lòng không khỏi trở nên rét run.

84. Chương 85: Tắm Thân Xử Nữ

Editor: SunniePham

Lời Thái Hậu vừa nói ra, Hàn Nhạn lập tức hô: “Thần nữ oan uổng, thần nữ chưa từng bao giờ cùng với nam nhân làm chuyện dơ bẩn! Hoàng Thượng minh giám!”

Hoàng Thượng không có mở miệng, Thái Hậu cười cười: “Ý của ngươi là, Trần Quý Phi vu oan cho ngươi?”

Hàn Nhạn lắc đầu liên tục: “Thần nữ không dám, chẳng qua là chuyện thông dâm không phải chuyện đùa, thần nữ từ chưa bao làm như vậy.”

Hoàng Thượng nhìn nàng: “Huyền Thanh vương phi, y theo hàng loạt luật lệ, nữ tử mang tội thông dâm, n sẽ lột hết quần áo mà dạo phố, sau đó sẽ dùng hình in dấu hình, nghiêm trọng hơn nữa chính là tội chết.” Ông dừng một chút, rồi mới mở miệng nói tiếp: “Ngươi. . . Có nhận tội hay không?”

Trong lòng Hàn Nhạn dường như muốn cười lạnh: “Thần nữ nói qua, cho tới bây giờ thần nữ chưa từng làm việc này, tại sao phải nhận tội?” Nàng từ trước đến nay là gặp mạnh thì cương, gặp được ngang ngược không nói đạo lý, thì sẽ thờ ơ chẳng quan tâm. Có phải là bởi vì chính mình biểu hiện quá dịu dàng ngoan ngoãn, cho nên bọn họ liền cho rằng nàng không dám lên tiếng, có thể dễ dàng tùy tiện mà khi dễ, thật sự là một chuyện hài hước!

Nàng cũng chẳng không khiêm nhì thẳng chỗ ngồi thiên tử ở trên cao: “Mọi chuyện của thế gian, ắt sẽ có nhân quả. Nếu Thái Hậu nương nương và Hoàng Thượng cho rằng thần nữ phạm phải tội như vậy, vậy thì xin mời đưa ra chứng cứ. Thiên tử phạm pháp cũng đồng tội như thứ dân, hôm nay Trần Quý Phi nương nương bị gián tội thông dâm rồi bị giam vào đại lao, thần nữ căn bản chưa làm qua chuyện này, tại sao lại phải thừa nhận?” Trong con ngươi trong trẻo hiện lên một tia trào phúng: “Nếu như là bởi vì thân phận của Trần Quý Phi so với thần nữ cao quý hơn, cho nên đã bị phân biệt đối xử, vậy thì thần nữ không còn lời nào để nói.”

“Ngươi. . .” Hoàng Thượng á khẩu không trả lời được, ông thân là thiên tử, làm việc tất nhiên là sẽ phải công bằng, nhìn rõ mọi việc, ghét nhất là thần tử phía dưới ý thể hiếp người. Hôm nay Hàn Nhạn nói như vậy, khác nào nói ông và đám người kia cũng giống như nhau, thật là làm cho ông không còn mặt mũi nhìn đời.

Thái Hậu giương một tay lên: “Hoàng Thượng làm việc từ trước đến nay luôn công chính liên minh. ” Hơi thở uy nghiêm của bà đập vào mặt: “Hôm nay ngươi chỉ là một nữ nhi của quan viên ngũ phẩm nho nhỏ, lại dám đi chất vấn Hoàng Thượng, ngươi chưa từng đem uy nghiêm để vào mắt sao?”

Hàn Nhạn mỉm cười: “Thái Hậu nương nương sợ là quên, thần nữ không chỉ là một nữ nhi của quan viên ngũ phẩm nho nhỏ, thần nữ là Huyền Thanh vương phi.” Khóe môi của nàng hơi nhếch lên, âm thanh nhẹ nhàng hoạt bát: “Hay là Thái Hậu nương nương cho rằng, thanh danh, Huyền Thanh vương phi này và nữ nhi của một quan viên ngũ phẩm là giống nhau?”

Hoàng Thượng neho ánh mắt lại, ông đột nhiên phát hiện, tiểu cô nương trước mặt này nhìn như đơn thuần, nhưng lại giống Hoàng Đế như đúc về cái bản chất ngạo mạn, trong trẻo và sự lạnh lùng. n Chưa bao giờ chịu làm chuyện gì có hại ỉnh, Thái Hậu thân kinh bách chiến, mấy hiệp liền đuối lý, rõ ràng là không chiếm được bất kỳ sự có lợi nho nhỏ nào ở trên người của nàng. Những câu của nàng giống như là có thâm ý, trong lúc hơi hợt mà chặn hết tất cả đường lui, nói chuyện không kỹ xảo, thậm chí cũng không khom người, cứ như vậy mà mạnh mẽ đầu đã lung tung.

Sát khí tràn ngập.

Ai cũng không nói gì, cho dù thế nào cũng nhìn không ra biểu hiện của Hoàng Thượng, hay là Thái Hậu đang nhàn hạ uống trà, hoặc là ánh mắt cười cong cong của Hàn Nhạn. Trên điện Kim Loan, không có sự náo nhiệt phi thường trong quá khứ, nhưng lại có khí lạnh có thể xuyên qua người.

Cả buổi, Thái Hậu mới ngẩng đầu lên: “Nếu Huyền Thanh vương phi nói mình không có làm qua chuyện này, không có lửa làm sao có khói, hay là cũng nên đưa ra bằng chứng chứng minh sự trong sạch của mình đi.”

Hàn Nhạn cũng mỉm cười tương đối: “Ý của Thái Hậu là ?”

“Thủ cung sa.” Ánh mắt của bà cuối cùng từ cốc trà trên tay dời tới nhìn Hàn Nhạn, ý vị sâu xa cười nói: “Thủ cung sa. Nếu ngươi trong sạch, dĩ nhiên là sẽ có thủ cung sa.”

Thủ cung sa, là được vật nghiệm chứng sự trinh tiết của nữ tử. Nghe nói chỉ cần lấy nó châm lên người nữ tử, quanh năm suốt tháng cũng sẽ không biến mất, nhưng một khi giao hợp cùng nam tử, thì sẽ lập tức tan

biến trong vô hình. Bởi vì có như vậy đặc tính, cho nên dùng mới dùng nó để thử trình. Hàng loạt chúng nữ nhi sau khi sinh ra đều bị chấm thủ cung sa, mãi cho đến xuất giá tòng phu, thủ cung sa mới sẽ biến mất. n Hôm nay Thái Hậu làm cho Hàn Nhạn phải nghiệm thủ cung sa, đơn giản sẽ không đề cập tới kết quả như thế nào, chính là lời nói trắng trợn như vậy, coi như là một nỗi nhục nhã lớn lao đối Hàn Nhạn. Cái này chính là không tin năng trong trắng, không tin phẩm cách của nàng. Nếu là một nữ tử tính cách cương liệt, sợ là sẽ lấy cái chết để chứng minh.

Nhìn thấy Hàn Nhạn chậm chạp không động đậy, nếp nhăn trên mặt và khóe miệng Thái Hậu càng sâu hơn, ánh mắt càng phát ra sự bức người, mang theo khí thế áp bức, thanh âm nguội lạnh: “Huyền Thanh vương phi không dám sao?”

Thỉ ra là có chủ ý này, trong lòng Hàn Nhạn hiểu rõ. Chắc hẳn ngày ấy Trần Quý Phi ỉnh uống xuân độc đất tiền, thành phần xa hoa. Lúc ấy Hàn Nhạn cũng cảm giác được được tính mãnh liệt, Thái Hậu cho là nếu mình có thể giải độc, thì tất nhiên sẽ phải giao hợp cùng người khác rồi. Một khi thủ cung sa không có, nói cái gì cũng sẽ không rõ ràng.n Nếu như Hàn Nhạn bị tra ra không phải là xử nữ, thì đều chờ đợi nàng tất nhiên là tội danh gian dối cùng người khác. Nếu nói Phó Vân Tịch và Hàn Nhạn phát sinh quan hệ, sự tình này một khi bị truyền đi, Phó Vân Tịch cũng sẽ bị vạn người chế nhạo. Ở Đại Tông, phu thê trước tân hôn mà phát sinh quan hệ, thì tội danh cũng giống như là gian dối, đó chuyện mà kỹ nữ hạ tiện nhất phổ phường mới làm ra chuyện này.

Chiêu này của Thái Hậu thật đúng là ngoan độc, nếu Phó Vân Tịch thừa nhận, thì Phó Vân Tịch sẽ mang tội danh dụ dỗ; nếu nói người nọ không phải là Phó Vân Tịch, thì mình coi như là nữ tử bất trinh, lâu dài sẽ bị mọi người để ý. Cục diện tiến thoái lưỡng nan này làm thế nào để phá?

Thái Hậu không chút hoang mang vuốt vuốt tách trà trong tay, Hoàng Thượng bất động thanh sắc nhìn Hàn Nhạn trong điện. Hai người này trước khi nàng đến đều đã có chuẩn bị, không biết Thái Hậu đã nói gì với Hoàng Thượng, bất quá Thái Hậu nghĩ sẽ diệt trừ nàng, thật sự là không thể chờ đợi được nữa rồi. Thậm chí còn muốn mượn lời nói của Trần Quý Phi, nhưng đều này lại hung hăng mà tự cắn mình. Chính là muốn nhìn thấy dáng vẻ hoa mang lo sợ của nàng sao? Nhưng mà, lúc này đây, chỉ sợ là làm cho bà ta thất vọng rồi.

Ánh mắt của Hàn Nhạn lóe lên, lập tức mở to mắt đáng vẻ không thể tin: “Nương nương, đây chính là không tin tưởng thần nữ. Thần nữ không có làm qua chuyện như vậy, tại sao phải bị kiểm tra. . .”

Nụ cười trên mặt Thái Hậu sâu hơn: “Tại sao lại không tin tưởng ngươi, ai gia chính là quá tin ngươi, mới cho ngươi một cơ hội, cho ngươi chứng minh mình là trong sạch. . . Hoàng Thượng, ngươi nói đúng không?”

Hoàng Thượng gật gù đầu: “Đúng vậy, ngươi phải đi kiểm tra xem trên người có thủ cung sa hay không. Nếu là không có, Trẫm liền phạt ngươi tội khi quân, nếu có, dĩ nhiên là ngươi trong sạch.”

Hàn Nhạn không được lắc đầu: “Thần nữ không đi kiểm tra, thần nữ trong sạch, làm như vậy sỉ nhục thần nữ. . . Thái Hậu nương nương, người không thể. . .” Thái Hậu giống như là chán ghét, vung tay lên: “Huyền Thanh vương phi chắc là tuổi còn quá nhỏ, không hiểu nỗi khổ tâm của ai gia, Lý Ma Ma... Mang Huyền Thanh vương phi xuống dưới kiểm tra.”

“Dạ.” Một nữ nhân trung niên đi tới, một tay nắm lấy vai của Hàn Nhạn, sức lực của bà ta rất lớn, kéo Hàn Nhạn đang quỳ trên mặt đất loạn choạng lồi đi. Hàn Nhạn điên cuồng lắc đầu, hoảng sợ kêu to: “Không, ta không đi!” Bà ta vẫy tay một cái, lập tức có mấy cung nữ thân hình cao to đi tới, tất cả đều túm lấy Hàn Nhạn, đem nàng kéo vào bình phong phía sau.

Hoàng Thượng nhìn Hàn Nhạn bị mấy cái hạ nhân kéo đi, thần sắc có chút phức tạp, nghĩ nếu như đến Phó Vân Tịch biết mình và Thái Hậu đối với tiểu vương phi của hắn như vậy, không sẽ làm ra chuyện lớn gì đây. n Nhưng mà trong lòng của ông cũng mơ hồ cảm thấy được chuyện của Trần Quý Phi đúng là vô cùng kỳ lạ. Thái Hậu chưa bao giờ lừa gạt mình, nếu Thái Hậu hoài nghi Hàn Nhạn như vậy, thì chắc Huyền Thanh vương phi này e là có một chút đáng nghi ngờ.

Phía sau bình phong truyền tới tiếng kêu gào, Hoàng Thượng chịu hết nỗi mà nhíu mày: “Những người này ra tay quá nặng rồi.” Dù sao cũng là một tiểu cô nương quen nuôi dưỡng, năm nay còn chưa đến tuổi cập

kê, chỉ sợ là cho tới bây giờ chưa từng gặp qua loại chuyện này. Nếu thật là bị oan uổng, thì cũng là một sỉ nhục trong đời.

“Hoàng Thượng chính là quá mềm lòng. . .” Thái Hậu bình tĩnh nhàn nhã nói: “Hơn nữa, ai gia nhìn thấy Huyền Thanh vương phi gan cực kỳ lớn. Nếu không chịu chút đau khổ da thịt, thì sẽ không đặt ai trong mắt.”

Hoàng Thượng nghe lời chứa đầy hàm ý của Thái Hậu, đột nhiên cảm thấy Mẫu Hậu từ bi xưa nay luôn tin Phật lại có chút lạ lẫm, hôm nay bà đối phó với tiểu cô nương này lại dùng thủ đoạn không hề nương tay.

Lại nói tới Hàn Nhạn ở phía sau bình phong, bị mấy cung nữ cao lớn có sức lực đè lại không thể động dậy, ma ma cầm đầu cởi áo ngoài của nàng, Hàn Nhạn vừa giãy dụa vừa nói: “Thả ta ra, không được đụng ta!”

Lý Ma Ma này đã đi theo Thái Hậu nhiều năm, chính là một nô tỳ mượn oai chủ, nhìn thấy Hàn Nhạn không chịu phối hợp, thì bên ngoài cười nhưng trong lòng không cười nói: “Da thịt Vương phi thật mềm mịn, tốt nhất là đừng nên nhúc nhích, lão nô đã lớn tuổi, chỉ sợ mất mề, nếu làm vương phi bị thương. . .”

Hàn Nhạn hung hăng hừ một tiếng nói với bà ta: “Người là một nô tỳ xác lác, dám uy hiếp bản vương phi, mau buông ta ra, nếu Vương Gia biết rồi, nhất định các người sẽ rơi đầu!”

Lý Ma Ma nghe vậy nhưng lại cười cười, thấp giọng nói: “Nếu Vương Gia biết rõ vương phi không còn trong trắng, chỉ sợ là sẽ không còn muốn Vương phi nữa. Nếu chuyện Vương phi gian díu với người khác đã thành sự thật, Vương Gia anh tuấn tiêu sái, làm gì còn vừa ý với một tiện phụ như người đây?”

Âm thanh của bà ta vừa nhỏ vừa trầm thấp, đương nhiên sẽ không truyền tới lỗ tai của Hoàng Thượng. Chỉ là Hàn Nhạn nhìn thấy vẻ mặt của bà tay khi nhắc tới Phó Vân Tịch, trong lòng không chịu nổi mà co rút. Một lão nữ như vậy chắc không phải là cũng có lòng ái mộ với Phó Vân Tịch chứ, cho nên mới tra tấn mình như vậy. Chỉ là trò diễn này dường như vẫn còn muốn tiếp tục, Hàn Nhạn tức giận nói: “Ta không có!”

Lý Ma Ma đã cởi đến cái áo cuối cùng, cười nói: “Vương phi cần gì phải che giấu. . .” Cái áo trong cuối cùng được cởi ra, bà ta lập tức sững sờ.

Chỉ thấy trên cánh tay như tuyết trắng non mịn, có một điểm nhỏ đỏ bừng, giống như là đoá hồng mai mới nở, xinh đẹp mà đoan chính thanh nhã, chứng tỏ một xử nữ hoàn hảo.

Trong mảnh yên lạnh, Hàn Nhạn lớn tiếng khóc lên.

Đúng vào lúc này, phía sau bình phong đột nhiên có một người xông vào, cung nữ chung quanh đều hoảng hốt thét lên. Người nọ mang theo sự mệt mỏi phong trần mà đến, còn mang theo hàn khí lạnh lùng bên ngoài, một tay ôm lấy Hàn Nhạn, đem áo khoác của mình cẩn thận mà che phủ cho n Hàn Nhạn chỉ còn lại cái yếm, ánh mắt của chàng lạnh như băng, cho dù ai thấy được cũng nhin không nổi mà rùng mình một cái. Ngũ quan tuấn mỹ tự động hiện lên một tầng sát khí, Phó Vân Tịch cúi đầu xuống, trong khoảnh khắc đối mặt với Hàn Nhạn, ánh mắt trở nên mềm mại vô hạn: “Không sao rồi.”

Hàn Nhạn nắm chặt vạt áo của chàng, sững sờ nhìn thần tiên phảng phất từ trên trời giáng xuống, cả người ở trong ngực ấm áp của chàng, làm cho nàng có một loại cảm giác an toàn chưa từng trải qua.

Phó Vân Tịch ôm nàng nhanh đi ra, Hoàng Thượng trên điện Kim Loan có chút không biết phải làm sao, vừa rồi Phó Vân Tịch cứ như vậy mà phá cửa xông vào, không nói hai lời liền đi vào phía sau bình phong. Bây giờ thì đang ôm lấy tiểu Vương phi của mình, bây giờ nếu muốn khởi binh vấn tội, thì ông phải làm sao?

Thái Hậu chỉ nhìn Hàn Nhạn trong ngực Phó Vân Tịch, cả người Hàn Nhạn núp ở trong áo khoác của chàng, lộ ra một cái đầu, hai con mắt đầm lệ, giống như là bị ủy khuất và kinh hãi rất lớn. Lý Ma Ma cùng mấy cung nữ đi ra.

“Lý Ma Ma, kết quả như thế nào?” Đôi mắt Thái Hậu tối sầm lại hỏi.

Lý Ma Ma cũng hồ đồ, trước đó không phải nói là Huyền Thanh vương phi này trên người không có thủ cung sa sao? Hôm nay sao lại vô duyên vô cớ xuất hiện, vừa rồi tự mình mạo phạm Huyền Thanh vương phi như vậy, nếu Vương Gia trách tội xuống, thì đầu mình không giữ nổi rồi. Nghĩ như vậy nên bà cũng không dám nói.

“Lý Ma Ma, trầm hỏi người, kết quả như thế nào?” Hoàng Thượng nhìn thấy sắc mặt Phó Vân Tịch càng ngày càng khó coi, không khỏi vội la lên, trong lòng của ông đối với kết quả này cũng vô cùng để ý. Thì thấy Lý Ma Ma gian nan mở miệng: “Vương phi. . . Vẫn là còn là xử nữ.”

Lời này vừa nói ra, ly trà trên tay Thái Hậu đột nhiên bị nghiêng, ngã xuống trên mặt đất, hơi nước bốc lên còn dính một chút ngay mép váy của bà, bà cũng không thêm để ý, chỉ là gắt gao nhìn chằm chằm Hàn Nhạn.

Hàn Nhạn lớn tiếng “Oa” khóc quát lên: “Ta đã nói rồi, ta không có làm loại chuyện đó. Thái Hậu nương nương và Hoàng Thượng nếu không tin thần nữ, vậy thì để cho thần nữ chết đi. Hôm nay làm cho cả nhà hổ thẹn, trả lại cho Vương Gia hổ thẹn. . . Ô. . .”

Những lời này của nàng, hoàn toàn là biểu hiện tính khí trẻ con, nhưng nhưng mà Hoàng Thượng lại nghe xong tim gan đều run sợ. Cái này nếu Phó Vân Tịch không truy cứu thì cũng may, nếu như hấn thật sự muốn truy cứu, thì những lời này của Hàn Nhạn chính là thêm dầu vào lửa rồi, sợ là lúc này Phó Vân Tịch sẽ không từ bỏ ý đồ rồi.

Quả nhiên, Phó Vân Tịch thản nhiên liếc nhìn Hoàng Thượng và Thái Hậu, lạnh nhạt nói: “Không biết Vương phi đã làm ra chuyện gì, mà làm cho Hoàng Thượng và Mẫu Hậu hoài nghi như vậy?”

Thái Hậu biết rõ lúc này không thể lam gì Hàn Nhạn, vì vậy mới nói: “Vân Tịch, ai gia làm như vậy, cũng là vì tốt cho con, nếu hôm nay Vương phi của con không trong trắng, con cũng sẽ không tốt. . .”

Hàn Nhạn vùng vẫy trong lòng Phó Vân Tịch: “Tại sao phải nghe lời nói của người trong lao? Một chậu nước bẩn như vậy, Hàn Nhạn chịu không nổi, hôm nay thể diện gì cũng bị mất. Vương Gia, người bỏ ta đi.” n Biểu hiện của nàng càng ngày càng giống như diễn trò, Hoàng Thượng thấy vậy sắc mặt liền tái nhợt, có một loại cảm giác buồn cười. Về phần Thái Hậu sắc mặt thì càng đặc sắc hơn nữa, vốn dĩ cho rằng chuyện vô cùng chắc chắn vậy mà giờ lại không còn chính xác, bây giờ cũng không biết rốt cục là có tư vị gì.

Phó Vân Tịch nhẹ giọng an ủi nàng vài câu, dáng vẻ ôn nhu làm cho Hoàng Thượng trợn mắt há hốc mồm, đáng tiếc khi ngẩng đầu đối mặt với ông thì sự mềm mại không còn sót lại chút gì, còn dư lại chỉ có sự khắc nghiệt.

“Mẫu hậu nhìn rõ mọi việc, nhi thần cũng cho rằng Trần Quý Phi thật sự khả nghi, nếu vậy thì chi bằng để cho nhi thần thẩm tra xử lý, nhi thần tin rằng sau khi dùng qua trọng hình, n Trần Quý Phi nhất định sẽ không nói giống như vậy. Tỷ như, vào sinh thần của Quý Phi, đến cuối cùng đã xảy ra chuyện gì.”

“Vân Tịch, loại chuyện này không cần phiền tới con, giao cho Hình bộ là được rồi.” Thái Hậu từ ái nói, hai tay trong ống tay áo không tự chủ được mà nắm chặt lại.

“Mẫu hậu không cần phải lo lắng.” Phó Vân Tịch thản nhiên nói: “Nhi thần ở trong quân doanh rất nhiều năm, làm cho tù binh của địch nói thật có rất nhiều cách. Nói chính xác hơn là có 108 loại.”

85. Chương 86: Thượng Phương Bảo Kiếm

Hàn Nhạn không chút nghi ngờ rằng nếu Phó Vân Tịch dùng thủ đoạn dụng hình sợ là sẽ khiến người ta muốn sống không được muốn chết cũng không xong. Từ trước tới nay Trần quý phi quen được nuôi thân thể yếu kiều, chắc chắn không thể chịu được cực hình. Chỉ sợ Thái hậu cũng khó thoát khỏi liên quan. Phó Vân Tịch ép sát từng bước khiến sắc mặt Thái hậu thay đổi sắc mặt.

“Vân Tịch, ai gia nói này, con đừng nhúng tay vào chuyện này.” Giọng điệu của bà đã hơi cứng rắn, rõ ràng không để cho Phó Vân Tịch có cơ hội bắt được nhược điểm của bà.

Hoàng thượng nhìn ra khí thế giữa hai người, nhất thời hơi khó xử. Một là huynh đệ ruột máu mủ tình thâm với mình, một là Thái hậu có công ơn nuôi dưỡng, mình không muốn tổn thương ai cả. Bình ổn tâm trạng, hấn mới nói: “Vân Tịch, trầm đồng ý với đệ, chắc chắn sẽ cho đệ đáp án công bằng trong chuyện này. Trong chuyện hôm nay trầm cũng có chỗ không đúng, xin bồi tội với đệ.”

Hàn Nhạn vui trong lòng Phó Vân Tịch, người khác không thể thấy rõ vẻ mặt của nàng. Nàng cúi thấp đầu thăm căn nhắc. Hoàng thượng là cử ngũ chí tôn, lại cẩn thận từng li từng tí mà nhận lỗi với Phó Vân Tịch

như vậy, xem ra lời đồn bên ngoài không giả. Hoàng thượng thương yêu Phó Vân Tịch là thật. Nhưng quan hệ giữa Thái hậu và Phó Vân Tịch lại vô cùng vi diệu, chuyện này thật khiến người khác thấy lạ.

Phó Vân Tịch lạnh nhạt nói: “Vi thần không dám. Nhưng thân là nam tử mà ngay cả thê tử của mình cũng không thể bảo vệ, thật sự là không thể làm gương cho thiên hạ. Xin Hoàng thượng tước chức quan của vi thần. Vi thần không còn mặt mũi nào mà đối mặt với người trong thiên hạ.”

Lời không mặn không nhạt này đã đẩy lời của Hoàng thượng về. Hàn Nhạn không nhịn được cười, thầm hò reo khen ngợi trong lòng. Đây là không chấp nhận lời xin lỗi của Hoàng thượng một cách trắng trợn. Ánh mắt Hoàng thượng rơi vào người Hàn Nhạn. Nàng giả vờ lúng túng mà chôn đầu vào lòng Phó Vân Tịch. Thật buồn cười, cho là mình sẽ ra giảng hòa à? E là Hoàng thượng cũng quá coi thường Trang Hàn Nhạn nàng. Dám nhổ lông nàng sẽ phải chuẩn bị bị móc mắt ra.

Đương nhiên Hoàng thượng sẽ không để cho Phó Vân Tịch từ quan, nhưng cũng khó xử, không biết nên làm gì bây giờ, hơn giận Thái hậu làm chuyện lỗ mãng hôm nay, vừa hận Hàn Nhạn không hiểu ánh mắt ra hiệu của mình. Chuyện là bởi vì nàng mà ra mà lại trở mặt nhìn không biết nói vài lời giảng hòa. Hắn thở dài, nói: “Nói cho trăm biết phải làm sao thì đệ mới nguôi giận?”

Mắt Phó Vân Tịch cũng không chớp một cái: “Xin Hoàng thượng cho vương phi của vi thần một thanh Thượng Phương Bảo Kiếm, nhìn thấy kiếm này cũng như nhìn thấy Hoàng thượng, bất kỳ ai cũng không dám làm gì với nàng.”

Hàn Nhạn sững sốt, tuyệt đối không ngờ Phó Vân Tịch sẽ đưa ra yêu cầu như thế này, một dòng nước ấm lập tức dâng lên trong lòng. Nếu có Thượng Phương Bảo Kiếm thì dù Thái hậu muốn rạch mặt cũng phải cân nhắc ba phần trước. Nhưng từ xưa tới nay đều là ban Thượng Phương Bảo Kiếm cho thần tử có công hoặc người có công lao vô cùng to lớn, đại diện cho vinh quang cao nhất. Hôm nay thật là nàng không làm được gì, thân phận còn thấp, sao có thể vô duyên vô cớ mà lấy một món đồ tốt như vậy, nhất thời liền hơi chần chừ.

“Láo xược!” Không đợi Hàn Nhạn nghĩ ra rốt cuộc nên làm gì với cục diện trước mắt, chỉ nghe thấy Thái hậu gầm lên một tiếng: “Vân Tịch, con đừng có không có quy củ như vậy. Huyền Thanh vương phi cũng không có công lao kinh thế, sao có thể lấy Thượng Phương Bảo Kiếm! Con coi tôn nghiêm hoàng gia là trò đùa à?” Dứt lời liền trừng Hàn Nhạn một cách hung dữ.

Hàn Nhạn không tránh không né, môi nhếch lên thành nụ cười không dễ dàng phát hiện ra

nghe thấy Phó Vân Tịch nói trên đầu mình: “Nhi thần không dám. Nếu Hoàng thượng không nhận lời thì nhi thần cũng không có cách nào. Nhưng bên ngoài quá nguy hiểm, nhi thần cũng chỉ có thể từ quan để ở nhà bảo vệ vương phi của mình.” Chàng tỉnh bơ liếc Thái hậu một cái: “Tuổi vương phi còn nhỏ, rất dễ xảy ra chuyện ngoài ý muốn. Như hôm nay, ngay trước mặt Hoàng thượng và Thái hậu nương nương cũng suýt chút nữa xảy ra chuyện.”

“Nó có chuyện ở đâu?” Thái hậu giận không kiềm được. Bà lo Hoàng thượng đưa Thượng Phương Bảo Kiếm cho Phó Vân Tịch thật. Chuyện này với bà mà nói không phải chuyện tốt gì nên lời ra khỏi miệng hơi lạnh lùng: “Chẳng qua là ai gia muốn kiểm tra rốt cuộc có phải nó có tấm thân xử nữ hay không!”

Hàn Nhạn thấy thời cơ đã đến, liền vội ho một tiếng, dải lụa trên tay có mang theo vết máu mờ mờ, hơi ngửa đầu, rồi ngất đi trong lòng Phó Vân Tịch. Phó Vân Tịch thấy thế, cũng không theo chân bọn họ nói nhiều, chỉ quăng lại một câu lạnh băng: “Cáo từ.” Liền xoay người sải bước rời đi.

Hoàng thượng biết chuyện mà hoàng đệ đã nói thì chưa từng có thể cứu vãn, lúc này hẳn là muốn rời đi vĩnh viễn nên vội vàng gọi chàng lại: “Đứng lại!”

Bước chân của Phó Vân Tịch không dừng lại, chỉ nghe người phía sau chàng kêu lên: “Cho đệ Thượng Phương Bảo Kiếm, không được từ quan!”

Lúc này bước chân của Phó Vân Tịch mới hơi dừng lại: “Đa tạ.”

Hàn Nhạn trong lòng chàng quả thực cười tới mức rút gân. Đây là lần đầu tiên Hàn Nhạn thấy chuyện uy hiếp Hoàng thượng trắng trợn như vậy, không khỏi nói đầy kỳ lạ: “Vương gia thật inh, ha ha ha!”

Phó Vân Tịch ôm nàng lên xe ngựa, để nàng ngồi xuống bên cạnh. Lúc này Hàn Nhạn chỉ mặc một cái yếm đỏ, hết sức khó xử, vội vàng dùng tay che lại. Phó Vân Tịch cởi áo khóa của mình ra, mặc vào cho nàng: “Liều lĩnh!”

Hàn Nhạn nhìn chàng: “Ta nào có liều lĩnh!” Chuyện hôm nay vẫn là bước từng bước một, nói là nguy hiểm cũng không quá. Nhưng Hàn Nhạn không ngờ Thái hậu lại lộ liễu như vậy. Dù bà có ngàn tính vạn tính cũng không tính tới chuyện mình căn bản không phát sinh quan hệ với Phó Vân Tịch. Độc xuân này cũng thật khó hiểu. Nghĩ tới đây, nàng lấy làm lạ mà nói: “Nghe ý của Thái hậu thì chắc chắn người bình thường không thể giải được độc xuân này. Huynh mời ai tới giải độc vậy?”

Phó Vân Tịch buộc chặt dây áo choàng trước ngực cho nàng: “Ngự y.”

Hàn Nhạn bừng tỉnh đại ngộ. Ngự y, thảo nào y thuật lại cao siêu thế. Lại nghe Phó Vân Tịch nói: “Sao không đợi ta tiến cung?”

Hàn Nhạn sửng sốt: “Chẳng lẽ phải kháng chỉ? Còn nữa, chẳng phải ta đã sai người báo cho huynh biết ư? Nếu huynh nghe được thì nhất định sẽ vào cung, Hoàng thượng cũng chẳng thể làm gì với ta trước mặt huynh.”

“Nếu ta không vào cung thì sao?” Phó Vân Tịch nghe thấy lời này thì ngón tay hơi dừng lại.

Hàn Nhạn nhìn chàng bằng ánh mắt kỳ lạ: “Không vào cung? Không thể. Huynh sẽ không bỏ mặc ta.” Dứt lời thì nàng cũng ngây ngẩn cả người. Nàng tín nhiệm Phó Vân Tịch như thế từ khi nào? Đến nỗi tin rằng chỉ cần có chàng ở đây thì mình sẽ không sao, chỉ cần chàng biết mình gặp nguy hiểm thì nhất định sẽ tới cứu mình đầu tiên.

Phó Vân Tịch nói: “Sao lại học máu?”

Hàn Nhạn không biết ý của chàng là gì, chỉ thấy Phó Vân Tịch rút cái khăn trên tay nàng ra, trên đó còn có vài giọt máu. Hàn Nhạn cười cười: “Đây là ta làm ra trước...Không sao.”

Phó Vân Tịch mấp máy môi, nói: “Sau này đừng tới những chỗ nguy hiểm.”

Hàn Nhạn ngẩn người, gật đầu: “Ta biết rồi.”

Hoa nở hai đóa, mỗi bông một vẻ.

Trong điện Thái Phượng, lần đầu tiên có tiếng ly trà bị ném vỡ vụn vang lên.

Thái hậu nghiêng người dựa vào giường, nhìn bàn thờ trên bàn nhỏ trước mặt, ánh mắt lúc sáng lúc tối. Hôm nay Lý ma ma bị Hoàng thượng ra lệnh đánh nặng năm mươi đại bản, đầy tới Hoán Y cục. Tuy nói là ý chỉ của Hoàng thượng nhưng lại là để trút giận cho Phó Vân Tịch. Lý ma ma đã theo mình hơn mười năm, cứ như vậy mà ngã ở lần này. Được lắm, khá lắm Trang Hàn Nhạn!

Hôm nay không bắt được nhược điểm của nàng ta, ngược lại lại khiến mình mất đi tâm phúc. Trang Hàn Nhạn chỉ diễn một vở kịch mà lại có thể để Hoàng thượng hạ ý chỉ như vậy! Ánh mắt bà ta lạnh lẽo, Trang Hàn Nhạn này, trong xương tủy đã có thuộc tính tương khắc trời sinh với bà, không thể giữ lại, không thể giữ lại, giữ tới giữ lui lại thành kẻ thù.

Trước kia là vì một vài nguyên nhân nên bà chỉ muốn Hàn Nhạn không thể làm Huyền Thanh vương phi, khiến nàng sống cuộc sống hèn mọn ngay dưới mí mắt mình. Nhưng hôm nay lại muốn mạng của nàng! Hôm nay Phó Vân Tịch sinh lòng đề phòng với bà, hơn nữa lại còn thêm một Trang Hàn Nhạn. Hai đầu đều là sói. Ban đầu không nên để lại hai đầu này.

Suy nghĩ một chút bà mới nói: “Tới thiên lao.”

Chỉ mới một ngày mà Trần quý phi nghiêm chỉnh đã thành người khác. Quần áo xộc xệch, hình dung tiều tụy, cả người tỏa ra mùi hôi. Hoàng thượng đã hạ lệnh không cho phép bất kỳ ai của nhà họ Trần tới thăm bà ta. Bà ta nếm chuyện hết bản thủ dơ dáy ở đây. Đây là khoảng thời gian mà bà ta chán nản nhất, cũng là khoảng thời gian sỉ nhục nhất với bà ta.

Khoảnh khắc thấy Thái hậu, bà ta cho là mình thấy được hy vọng, dường như là nhào vào cửa lao: “Thái hậu cứu con!”

Thái hậu ngồi xổm xuống trước người bà: “Ai gia cứu người thế nào?”

Như thể người chết đuối cuối cùng bắt được cọng cỏ cứu mạng, Trần quý phi chẳng quan tâm gì nữa, chỉ điên cuồng đập đầu với Thái hậu: “Thái hậu cứu con, con bị tiểu tiện nhân Trang Hàn Nhạn kia hãm hại. Thái hậu người chắc chắn có cách cứu con, chắc chắn có đúng không?”

Thái hậu chỉ lẳng lặng nhìn bà nổi điên, cho tới khi trên đá trước mặt xuất hiện vết máu mới nói: “Ai gia chỉ muốn nói cho người biết, Hoàng thượng đã hạ lệnh nể ân đức phu thê với người nên tha cho người khỏi chết, chỉ biếm vào lãnh cung, vĩnh viễn không được bước ra cửa cung một bước.” Nhớ ân đức phu thê thật sao? Một nụ cười lạnh xuất hiện trên môi Thái hậu. Mấy năm nay Trần thị lang phát triển không ít thế lực trong triều, cũng không dễ dàng bị rung chuyển nền móng như vậy, ít nhiều gì cũng phải kiêng dè. Cách làm này của Hoàng thượng cũng hợp tình hợp lý.

Trần quý phi sững sốt, lắc đầu, nói: “Con không tin. Vào lãnh cung cũng không ra được nữa. Thái hậu, chẳng phải người nsoi có thể khiến Trang Hàn Nhạn thân bại danh liệt ư? Thả con ra đi, Thái hậu!”

“Ai gia rất muốn cứu người ra,” Thái hậu nhìn bà ta, ánh mắt bình tĩnh: “Dù sao người cũng làm không ít chuyện vì ai gia. Nhưng...Người không có mạng đó.”

Trần quý phi ngẩn ngơ, không thể tin được mà lắc đầu, biết Thái hậu đây là thấy chết mà không cứu, run rẩy nói: “Người không sợ con nói những chuyện kia của người ra...”

Thái hậu cười khê: “Người cứ việc nói, chỉ cần có người tin người.” Bà liếc Trần quý phi: “Ai gia tới chỉ vì gặp người lần cuối. Trên đường tới hoàng tuyền đừng tìm nhằm người đấy.”

Trần quý phi trơ mắt nhìn bóng lưng đi xa của Thái hậu, điên cuồng kêu lớn: “Thả ta ra! Không phải ta! Thái hậu, Trang Hàn Nhạn, các người hại ta tới nước này, ta thành quỷ cũng sẽ không bỏ qua cho các người!”

Thái hậu bước ra ngoài thiên lao, cung nữ dẫn đường vội vàng thấp đèn. Bà thở phào một hơi. Nói như vậy là hình như Trần quý phi không biết chuyện kia, tốt quá.

Trần quý phi ngã phịch xuống, toàn thân đầy bùn và vết máu. Cả vạt ngực tốt hao sắc cũng không thềm tới khi thấy bộ dạng này. Chưa từng nghĩ mình cũng sẽ có ngày trở thành người dơ tiện nhất, hai bàn tay trắng, ngay cả cơ hội xoay người cũng không có. Nghĩ tới Hoàng thượng muốn biếm bà ta vào lãnh cung thì người càng run rẩy không ngừng. Bà nhận ơn huệ của vua, cung chiêu trên lục cung đã nhiều năm, mưu đoạt tất cả, từng bước đi tới vị trí này. Vậy mà nó lại bị một Trang Hàn Nhạn phá hủy tới tình trạng này. Bà hận Phó Vân Tịch, hận Trang Hàn Nhạn, càng hận Thái hậu hơn. Là bà ta xúi giục bà làm tất cả nhưng lại đẩy mình ra trước. Khi mình leng keng (tiếng va chạm của dây xích) vào tù thì bà ta lại thấy chết không cứu. Bỏ xe giữ tướng, bỏ xe giữ tướng!

Từ xưa tới nay tình người ấm lạnh, lúc lâm vào cảnh khó khăn mới có thể thể hiện ra. Trần quý phi ngơ ngác ngồi đó, trong đầu trống rỗng.

“Mẫu phi!” Một giọng nói kéo suy nghĩ của bà về.

Trần quý phi không thể tin mà quay đầu lại thì nhìn thấy khuôn mặt Thất hoàng tử. Mặt hắn vô cùng sáng sủa trong thiên lao u tối thê thảm. Nước mắt của Trần quý phi tuôn ra: “Tiểu Thất!”

Thất hoàng tử đưa hộp thức ăn qua cái cửa nhỏ chuyển cơm nước cho Trần quý phi: “Mẫu phi, người chịu khổ rồi!”

Trần quý phi chỉ gắt gao nhìn mặt hắn: “Tiểu Thất, con vào bằng cách nào?”

Thất hoàng tử nhìn bà: “Thật xin lỗi, mẫu phi, là con hại người.”

Lúc đầu chuyện mưu hại Hàn Nhạn là do Thất hoàng tử nói ra. Cũng chính vì một lần thất thủ, Trần quý phi bị trả thù mới rơi vào tình cảnh hôm nay.

Trần quý phi lắc đầu: “Chuyện này không liên quan tới con. Là Trang Hàn Nhạn và Phó Vân Tịch, còn cả Thái hậu nữa.” Trong mắt bà toàn là thù hận và không cam lòng: “Tiểu Thất nhất định phải báo thù mẫu phi.”

“Tiểu Thất biết,” Thất hoàng tử nhìn Trần quý phi: “Chắc là mẫu phi đói lắm rồi. Những ngục tốt này từ trước tới nay luôn chỉ biết ăn hiếp người. Mẫu phi ném thử chút thức ăn Tiểu Thất đưa tới đi. Đều là món mẫu phi thích đó.”

Vừa mở cái hộp tinh xảo ra thì mùi thơm liền xông vào mũi. Bánh ngọt trắng tinh bóng loáng tinh xảo đủ các màu bày đầy trước mặt. Một ngày một đêm qua Trần quý phi phải trải qua cuộc sống thê thảm trong này. Bà không thể ăn những thứ cơm tù thô thiển, đã một ngày một đêm không có hạt cơm nào. Hôm nay thấy vật như thế, món ăn bình thường chẳng thêm quan tâm thế nhưng lúc này lại là mỹ vị. Bà vội vàng ăn như hổ đói.

Thất hoàng tử nhìn bộ dạng ăn cơm của bà, nước mắt trào ra: “Mẫu phi, thật xin lỗi...”

Trần quý phi vừa ăn vừa hàm hồ nói: “Vẫn là Tiểu Thất đau lòng ta, chỉ có Tiểu Thất là người yêu ta nhất trên thế giới này...”

Nước mắt của Thất hoàng tử càng rơi nhiều hơn, thút thít nói không ra lời. Bộ dạng bi ai của người thường được triều thần khen ngợi là người con có hiếu lúc này, dù là bất cứ ai thấy được đều sẽ cảm thấy đáng thương.

Trần quý phi ăn sạch thứ ăn trong hộp, lại uống sạch rượu ngọt không chứa một giọt, cực kỳ thỏa mãn, quay sang thì thấy Thất hoàng tử cách song sắt đang rơi lệ đầu mặt mà nhìn mình, miệng nói không ngừng: “Mẫu phi, thật xin lỗi.”

Trần quý phi không kìm được mà cảm thấy đau lòng, vội vàng vươn tay lau khô nước mắt của hắn qua song sắt: “Tiểu Thất, đừng nói xin lỗi với ta. Lần này không phải lỗi của con. Mẫu phi làm chuyện gì cho con cũng phải, đừng khóc.”

Thất hoàng tử ngẩng đầu lên, vẻ mặt trở nên rất kỳ quái: “Vậy, mẫu phi có bằng lòng chết vì Tiểu Thất không?”

Trần quý phi sửng sốt: “Gì cơ?”

“Mẫu phi, thật xin lỗi. Tiểu Thất hạ độc trong thức ăn của người.”

86. Chương 87: Quý Phi Chết Thảm

Trần quý phi sửng sốt, cho là mình nghe lầm, đôi môi run rẩy: “Con nói gì?”

“Con nói,” Vẻ mặt của Thất hoàng tử vẫn xót xam nhưng ánh mắt lại tàn nhẫn như rắn, không thấy chút tình cảm nào: “Người đã ăn hết thức ăn bị con hạ độc.”

Trần quý phi vừa định nói liền cảm thấy trong bụng đau quặn, cảm giác đau đớn như kim châm muối xát kéo tới, hô hấp dồn dập. Bà ngã nhào trên đất, một tay che bụng, tuyệt vọng mà không thể tin mà nhìn Thất hoàng tử: “Vì sao...”

“Mẫu phi,” Thất hoàng tử nói: “Hôm nay người đã đắc tội với vương thúc. Vương thúc cũng nhất định sẽ nghĩ cách giết người để trút giận cho vương phi của thúc ấy. Thay vì để mẫu phi chết đi mà không có chút giá trị nào trên tay hắn, thà rằng chết ở đây.” Môi hắn nhếch lên thành nụ cười: “Mẫu phi bỗng uống thuốc độc tự sát trong ngục, cách giải thích duy nhất chính là không đành lòng liên lụy tới Tiểu Thất con.” Hắn vươn tay qua song sắt, xoa mặt Trần quý phi: “Tâm ý của mẫu phi, Hoàng thượng nhất định sẽ hiểu được, chẳng những sẽ không trách tội Tiểu Thất mà còn có thể đối xử tốt hơn gấp bội với Tiểu Thất.”

Đúng vậy. Nếu Trần quý phi còn sống thì Thất hoàng tử sẽ bị bà ta liên lụy, trở thành cái đinh trong mắt Hoàng thượng. Nhưng nếu Trần quý phi tự sát trong ngục thì Hoàng thượng chỉ cảm thấy buồn ngủ thản thức. Một người mẹ vì con trai mà không tiếc hy sinh tính mạng của mình, nhất định Hoàng thượng sẽ có tình cảm với Thất hoàng tử, tự nhiên sẽ không trách tội tới hắn. Ngược lại, còn có thể bởi vì hắn còn trẻ mà phải chịu nỗi đau mất mẹ mà quan tâm nhiều hơn.

Trần quý phi há miệng thở dốc vì đau đớn. Minh tính kế nhiều năm như vậy vì đứa con trai này, mưu hại tính mạng nhiều người như vậy cũng chỉ vì dọn sạch chướng ngại trên con đường phía trước của Thất hoàng

tử. Nhưng bà lại không ngờ có một ngày mình lại thành chứng ngại vật trên con đường phía trước của Thất hoàng tử.

Bà càng không ngờ rằng Thất hoàng tử sẽ một cước đá văng mình ra không chút lưu tình. Đây là con trai do bà đẻ ra! “Súc sinh!” Thống khổ mở miệng lại chỉ có thể phun ra hai chữ, Trần quý phi đau đớn lẫn lộn trên đất nhưng thiên lao lớn như vậy mà lại không có một ngực tốt nào tới thăm tra. Chắc là trước đó Thất hoàng tử đã chuẩn bị chu đáo. Hôm nay bà chết ở đây sẽ không có một người nào tới! Trần quý phi chưa từng tuyệt vọng như vậy. Thân xác đau đớn thì có là gì, đả kích tới từ tâm hồn mới có thể hoàn toàn phá hủy con người ta.

Bà không hiểu vì sao đứa con trai mà mình cưng chiều này lại đối xử với mình như vậy. Thất hoàng tử nhìn bà giãy giụa trên mặt đất, vẻ mặt phức tạp: “Mẫu phi, nếu người còn sống, với tính cách của Hoàng thượng sao có thể có một vị phi tần gây họa loạn, người mẹ bất trinh bất khiết, bị sử quan chép lại vào sử sách, chuyện này thật mất mặt không dám gặp người.” Trần quý phi cúi thấp đầu cười rộ lên, vừa cười vừa ho ra máu.

Bà đã đau tới mức không nói ra lời nhưng trong lòng thì thê lương vô cùng. Phi tần gây họa loạn, bất trinh bất khiết? Nếu lúc này bà còn hơi sức đứng lên thì nhất định sẽ cho Thất hoàng tử một cái tát. Ban đầu là Thất hoàng tử bảo nàng thừa dịp yến hội sinh nhật mà nghĩ cách hãm hại Hàn Nhạn, sau đó mình thất thủ mới chọc Phó Vân Tịch trả thù. Mình rơi vào hoàn cảnh này còn không phải vì nó? Nhưng đổi lấy cái gì? Chỉ đổi lấy một ly rượu độc và một câu nói: Hậu cung họa loạn, bất trinh bất khiết! Từng ngụm từng ngụm máu phun ra từ miệng bà, khiến cả khuôn mặt bà toàn là máu..

Thất hoàng tử lẳng lặng nhìn bà đang lẫn lộn co quắp mãi cho tới khi dùng hết chút sức lực cuối cùng, hai chân đập đập rồi bất động. Ánh trăng trắng nhờ nhờ xuyên qua song cửa sổ chiếu lên thi thể trên đất. Người này đã từng là mỹ nhân như hoa như ngọc, lúc này đây hình dạng như Tu La, khoe môi rỉ ra tơ máu quỷ dị vô cùng. “Mẫu phi, làm quỷ thì nhớ rằng là Phó Vân Tịch hại người.” Thất hoàng tử nói khẽ, xoay người rời khỏi thiên lao. Một đêm này, nhất định là một đêm không ngủ. Hàn Nhạn biết tin Trần quý phi tự sát thì sững sốt một lúc, ngay sau đó nói với Cáp Lam: “Muội nghe ai nói?”

Cáp Lam le lưỡi: “Muội đi qua viện, nghe hai thị vệ kia của vương gia đang nói chuyện, hồi lúc nào thì vương gia tiến cung.” Hàn Nhạn nhú mày. Nói Trần quý phi uống thuốc độc tự sát thì Hàn Nhạn không làm sao mà tin được. Người thân ở địa vị cao quá lâu, một khi thất thế, muốn xoay người là tuyệt đối không thể không làm sao xoay người được. Tình hình của Trần quý phi lại càng không coi ai ra gì, hôm nay bị giam vào thiên lao sẽ tìm đủ mọi cách để xin giúp đỡ mới đúng. Không giống tự sát, chẳng lẽ là bị người ta làm hại?

Hàn Nhạn nghĩ tới Phó Vân Tịch đầu tiên, ngay sau đó lại lắc đầu. Từ trước tới nay Phó Vân Tịch làm việc luôn gọn gàng, nếu muốn mạng của Trần quý phi cũng sẽ không dùng cách hạ độc này, càng sẽ không ngụ ý tạo thành tự sát. Nhưng không phải Phó Vân Tịch thì là ai? Chẳng lẽ là Thái hậu? Hàn Nhạn ngồi trên ghế trong tiểu viện. Thái hậu và Trần quý phi là một phe, vậy chắc chắn Trần quý phi biết rất nhiều bí mật của Thái hậu. Hôm nay Trần quý phi thất thế, Thái hậu muốn giết người diệt khẩu cũng là có thể.

Nhưng giờ đây Thái hậu đang ở đầu sóng ngọn gió, sao sẽ hành động thiếu suy nghĩ như vậy được. Hàn Nhạn mơ hồ cảm giác được chuyện này không đơn giản như vậy, dường như còn có một người đang điều khiển tất cả ở nơi không ai nhìn thấy. Nghĩ đi nghĩ lại chỉ cảm thấy lòng càng rối rắm, lòng mày không tự chủ mà nhíu chặt lại.

Cáp Lam nhìn ra được cảm xúc của nàng thay đổi, vội vàng nói: “Tiểu thư, mấy ngày nữa chính là lễ tế mùa xuân.”

Lễ tế mùa xuân, Hàn Nhạn sững sốt. Lễ tế mùa xuân là cử hành nghi thức tế thần đầu năm mỗi năm, do Hoàng thượng đích thân tới nơi tế thần, đại sư sẽ thực hiện, ngụ ý thiên hạ thịnh vượng. Nghi thức hoàn tất thì sẽ có rất nhiều tiết mục náo nhiệt. Đã rất nhiều năm Hàn Nhạn không thấy cảnh náo nhiệt của lễ tế mùa xuân rồi.

Thứ nhất là do sau chuyện mình ra khỏi chỗ của sơn tặc, suốt ngày không bước chân ra khỏi nhà. Thứ hai là căn bản không có người nghĩ tới việc đưa nàng tới lễ tế mùa xuân. Lúc này nghe từ vừa quen thuộc lại

xa lạ trong lời Cấp Lam, Hàn Nhạn ngoài thấy cảm khái trong lòng còn thì không biết là tư vị gì. Nàng cười cười, nói với Cấp Lam: “Có muốn đi xem lễ tế mùa xuân không?”

Cấp Lam tròn mắt nhìn nàng: “Muốn.”

Hàn Nhạn nói: “Vậy chúng ta đi đi.” Thật vất vả mới có cơ hội sống lại một đời, phải hưởng thụ những thứ mình chưa kịp hưởng thụ, quý trọng tính mạng. Nàng cười đùa, Cấp Lam “trời ơi” một tiếng, vẻ mặt đau khổ mà nói: “Nhưng Thù Hồng không đi được rồi...”

Từ khi Thù Hồng bị một chưởng của Trang Hàn Minh vẫn nằm liệt giường, tuy lần nào cũng kiên trì rằng mình không sao nhưng Hàn Nhạn nhìn thấy vẫn cảm thấy xót xa trong lòng. Hai nha đầu này một lòng vì mình mà suy nghĩ, mình cũng chỉ mang tới rắc rối cho bọn họ. Đường như Cấp Lam nhìn ra cảm xúc của Hàn Nhạn tụt xuống, vội vàng nói: “Không sao đâu, tiểu thư, có thị vệ Thạch Đầu của vương gia phụng bồi, Thù Hồng cũng sẽ không thấy buồn.”

Thị vệ đầu đá. Hàn Nhạn suy nghĩ một chút rồi nói: “Mộc Nham?” Thù Hồng quen thuộc với Mộc Nham như vậy từ lúc nào? Bình thường nhìn Mộc Nham như thể là một người không gần gũi với người khác. Cấp Lam liền che miệng cười ha ha: “Hình như cục đá kia có lòng với Thù Hồng, suốt ngày chạy tới bên đó...Ha ha ha.”

Khóe miệng Hàn Nhạn cũng nhếch lên theo: “Cũng hơi xứng đôi.”

Cấp Lam vội vàng nói xen vào: “Chẳng phải sao. Hơn nữa tuy tính tình hòn đá kia hơi lạnh nhưng cũng là người anh tuấn uy mãnh, nếu Thù Hồng cùng với huynh ấy cũng tốt, không thua thiệt!”

Hàn Nhạn cười mắng: “Cô nương gia mà không biết xấu hổ. Bây giờ cũng biết xem tướng mạo rồi cơ đấy. Ta thấy đáng dập Mộc Phong cũng không tệ, tính tình cũng hoạt bát, không bằng muội cùng hẳn...”

“Không được...” Cấp Lam xua tay lia lịa: “Cả ngày tên kia không có lấy một lời hay, vẫn trêu ghẹo nô tỳ, nô tỳ mới không cần cùng hẳn.” Nói xong còn ra vẻ ghét bỏ. Hàn Nhạn thấy vậy thì mừng rỡ nhưng trong lòng hơi cân nhắc. Mất thấy Thù Hồng và Cấp Lam đều đã lớn, hai năm nữa là tới tuổi xuất giá. Nàng biết đời này không dễ tin tưởng ai ngoài hai người bọn họ, nếu để bọn họ lập gia đình thì có thể để ai làm nha hoàn của mình thay họ được? Nhưng nếu giữ các nàng lại bên người lại là chuyện vô cùng ích kỷ.

“Tiểu thư,” Thấy Hàn Nhạn thất thần, Cấp Lam hơi lo lắng mà gọi: “Tiểu thư?”

Hàn Nhạn mỉm cười với nàng: “Không sao.”

Lại nói về bên hoàng cung.

Hoàng thượng đã truyền lệnh an táng Trần quý phi, nguyên nhân là vì nhớ tới chuyện bà sinh ỉn một đứa con. Bởi vì là người bất trạch bất khiết nên không thể chôn vào hoàng lăng. Cả nhà Trần thị lang khóc tới mức ruột gan đứt từng khúc nhưng trong đó chỉ có Trần phu nhân là bi thương thật lòng, những người còn lại là vì nhà họ Trần bị mất đi một chỗ dựa mà thấy khó chịu. Lúc Trần quý phi còn sống, nhà họ Trần bọn họ lên cao từng bước, giờ đây Trần quý phi đã hương tiêu ngọc vãn, tất nhà họ Trần sẽ xuống dốc.

Thất hoàng tử mặc đồ tang, quỳ trước mặt vợ chồng Trần thị lang, dập đầu mấy cái thật kêu: “Ông ngoại, bà ngoại, bây giờ mẹ đã mất, Tiểu Thất nhất định sẽ thay mẹ hiếu kính các ngài, nhất định sẽ không để mẫu phi thất vọng.” Trần phu nhân ngẩng đầu, nhìn cháu ngoại có khuôn mặt giống hệt con gái, thấy mắt hần đo đỏ, vẻ mặt bi ai thì thấy trong lòng đau đớn, ôm chặt Thất hoàng tử vào lòng: “Cháu ngoại của ta.”

Khách khứa tới phúng viếng xung quanh không khỏi thổn thức cảm thán, một người trong đó vỗ vỗ vai Thất hoàng tử như an ủi: “Người chết không thể sống lại, Thất điện hạ hãy nén bi thương.”

Thất hoàng tử ngẩng đầu lên, liếc mắt nhìn nhau với Vệ Như Phong. Trên mặt Vệ Như Phong là thông cảm, không nói thêm gì, xoay người đi tới đại sảnh nhà họ Trần nói chuyện với mọi người.

Nữ tử mà Vệ Như Phong dẫn theo tuy cải trang nhưng không che giấu được quý khí và khuôn mặt mặt vô cùng kiêu ngạo. Đó chính là Trang Ngừ Sơn. Bây giờ chuyện nàng ta trở thành sườn phi được Vệ Như Phong cưng chiều nhất ai cũng biết, cùng nói địa vị của nàng ta ở Vệ vương phủ rất cao, nhất là được Vệ Như Phong yêu quý. “Gia,” nàng ta hơi mê hoặc mà nói: “Sao không thấy Huyền Thanh vương tới phúng viếng?” Lời này vừa nói ra, tất cả mọi người đều yên lặng. Gần đây trong cung truyền ra lời đồn chuyện

Trần quý phi thông dâm với người khác là bị người ta hãm hại, người đó chính là Phó Vân Tịch. Bây giờ Trần quý phi tự sát mà chết, Phó Vân Tịch là tiêu điểm của mọi ánh mắt. Nếu chàng tới đây gặp người bị mình gián tiếp hại chết thì chưa chắc đã là chuyện tốt. Nếu chàng không tới thì chứng tỏ chàng chột dạ. Lúc này có tới hay không cũng đều sai, trở trêu thay trặc phi của Vệ Như Phong lại nhắc tới.

87. Chương 88: Trút Giận Vì Nàng

Vệ Như Phong cười khê, trấn an: “Chắc vương phi và vương gia bận việc gì đó không thể tới được.” Lời này vừa nói a càng khiến người ta suy đoán không thôi. Hễ là quan đồng liêu thì việc của Thất hoàng tử cũng coi như là việc lớn, Huyền Thanh vương thân là vương thúc của Thất hoàng tử, tự nhiên cũng nên tới thăm. Lúc này Vệ Như Phong nói là có việc bận lại khiến người ta nhớ tới tin đồn Trần quý phi và Huyền Thanh vương từng có khúc mắc, chẳng lẽ là bởi vì trong lòng Huyền Thanh vương hổ thẹn nên mới không dám tới?

“Huyền Thanh vương tới ——” Thật trùng hợp, tiếng gã sai vặt bên ngoài truyền tới, mọi người rỏ rít giương mắt nhìn, chỉ thấy Huyền Thanh vương sải bước mà vào, vẻ mặt lạnh lùng, ý lạnh hờ hững tỏa ra. Giọng nói lạnh nhạt cũng từ từ tới gần.

Vệ Như Phong cũng không ngờ chàng có thể tới đây, lấy lại bình tĩnh mới đi lên trước cười nói: “Vương gia tới phúng viếng sao không dẫn vương phi theo?” Không gặp Hàn Nhạn, trong lòng Vệ Như Phong không thể không nói là thấy vọng hay là nhẹ nhõm. Không muốn thấy nàng đứng bên cạnh Phó Vân Tịch rồi lại muốn gặp nàng. Vệ Như Phong cũng không rõ cảm giác trong lúc yêu hận là gì, chỉ có thể nói là ghen tỵ và không cam lòng với người trước mặt.

Trang Ngừ Sơn thấy thế thì cười khéo léo: “Đúng đó, sao không dẫn tứ muội muội tới? Thiếp thân còn muốn nói chuyện với tứ muội muội. Hôm trước về Trang phủ cũng không thấy được bóng người của muội ấy.”

Ý của lời này là đã lâu rồi Hàn Nhạn không ở tại Trang phủ. Nàng có thể ở đâu? Chỉ có thể ở tại Huyền Thanh vương phủ. Một nữ tử chưa xuất giá, cho dù có hôn ước nhưng cứ như vậy mà bước vào nhà chồng cũng không ổn. Trong lòng người tới phúng viếng liền hơi đoán rằng Trang Ngừ Sơn cười rất chân thành nhưng ánh mắt lại sắc như dao.

Phó Vân Tịch chỉ cười nhạt: “Trước kia vương phi trúng phong hàn trong cung, bốn vương lo cho thân thể của nàng nên đặc biệt đưa tới Huyền Thanh vương phủ.” Dứt lời thì liếc Vệ Như Phong một cái với ý vị sâu xa: “Hôm nay tới phúng viếng, dễ bị dính xui xẻo, người có bệnh không nên tới.”

Mọi người bưng tỉnh đại ngộ. Thảo nào hôm nay Huyền Thanh vương phi không tới. Vương gia suy nghĩ chu đáo như vậy, xem ra tình cảm của bọn họ vô cùng tốt. Trước kia còn nói vương phi không xứng với vương gia, hôm nay xem ra vương gia cũng thật lòng yêu thương vương phi.

Trang Ngừ Sơn hận tới nghiến răng. Phó Vân Tịch nói vậy là đẩy nàng ta tới chỗ khó xử. Chàng ngại xui xẻo nên không để Hàn Nhạn ra cửa. Vệ Như Phong lại bằng lòng dẫn mình theo, vốn tưởng rằng có thể nhân cơ hội mà nhục nhã Hàn Nhạn không được cưng chiều là chuyện thật, không ngờ bây giờ lại trở thành Vệ Như Phong không lo cho thân thể của mình nên mới không suy nghĩ nhiều như vậy.

Mặt Vệ Như Phong hơi giật giật. Hắn biết chuyện đêm đó Hàn Nhạn trúng độc xuân, vốn đáng lẽ ra chỉ cần mình thành chuyện tốt với Hàn Nhạn, sẽ không có chuyện như hôm nay. Nhưng sau khi biết Hàn Nhạn được Phó Vân Tịch cứu đi, lúc đó trong lòng hắn tràn đầy bức bối, biết độc tính của độc xuân này rất mạnh, một khi trúng thì ắt phải ái ân với người khác mới có thể giải độc. Hàn Nhạn bị dẫn tới Huyền Thanh vương phủ, dĩ nhiên là Phó Vân Tịch giải độc giúp nàng. Nghĩ tới chuyện hai người đã có quan hệ vợ chồng, quả thực hắn đau khổ không chịu nổi, hận không thể róc xương lóc thịt Phó Vân Tịch. Sau này Thái hậu muốn dùng cách nghiệm thân để làm hại Hàn Nhạn, hắn nghe thám tử trong cung báo cáo rằng nàng vẫn là tấm thân xử nữ. Lúc ấy trong lòng lập tức ngũ vị tạp trần, chỉ đơn giản là vừa vui mừng vì Hàn Nhạn vẫn còn trong sạch, vừa buồn bã vì bỏ lỡ cơ hội đả kích Phó Vân Tịch. Lúc này đây nghe Phó Vân Tịch giữ nàng trong phủ thì hơi nghi ngờ, không biết bây giờ thân thể nàng thế nào. Tuy độc xuân này có thể giải, chắc chắn sẽ ảnh hưởng tới sức khỏe.

Thất hoàng tử lập tức đứng dậy, vái chào Phó Vân Tịch: “Vương thúc.” Chỉ gọi một tiếng liền nghẹn ngào, cúi người thật sâu không đứng lên.

Phó Vân Tịch nói: “Người làm gì vậy?”

Thất hoàng tử lắc đầu: “Trước kia nghe nói mẫu phi có đụng chạm với người, hôm nay mẫu phi đã mất, chất nhi thay mặt mẫu phi bồi tội với người.”

Từ trước tới nay Thất hoàng tử luôn hiếu thảo biết lễ, giờ đây còn trẻ mà mất mẹ, hiếm thấy còn biết rõ đạo lý như vậy, thật sự là khiến người ta xúc động.

Phó Vân Tịch cũng không đưa tay đỡ hấn, thậm chí cũng không liếc hấn lấy một cái, lâu sau mới hờ hững nói: “Không cần, chẳng qua chỉ là nghe nói mà thôi.”

Thất hoàng tử yếu đuối ngồi phịch xuống, cũng không nói gì, phát vạt áo định quỳ xuống trước Phó Vân Tịch: “Vương thúc nói vậy chính là không tha thứ ấu phi. Chất nhi chỉ có thể dập đầu thay mẫu phi với vương thúc.”

Đường đường là hoàng tử mà lại hạ mình quỳ xuống trước một vương gia, những người khác cũng hơi nhìn không được nhưng Huyền Thanh vương gia quyền khuynh thiên hạ, không ai dám đắc tội, cũng chỉ có thể thâm cảm thán trong lòng. Đúng lúc này, một giọng nói tràn đầy căm phẫn vang lên: “Vương gia quyền cao chức trọng, đừng làm khó một đứa bé như vậy. Dù sao Thất điện hạ cũng là con rồng, vương gia cần gì phải hết sức bức bách?”

Mọi người quay sang thì thấy người nói chuyện chính là Trần phu nhân. Bà đầu bạc mà còn để tang con gái, dĩ nhiên là đau đớn không thể nói, trong một đêm tóc đã bạc đi rất nhiều. Thất hoàng tử thấy Trần phu nhân thì gọi một tiếng: “Bà ngoại...” Rồi không nói gì nữa.

Bộ dáng hai bà cháu ôm nhau khóc thảm thiết, trong mắt những người không biết chuyện thật đúng là Phó Vân Tịch ý thể hiệp người. Trang Ngữ Sơn ơng ẹo nói: “Aiz, hôm nay nương nương đã đi về cõi tiên, lại để lại người già và con nhỏ chịu khổ, thật khiến người ta thổn thức. Sao vương gia không nóng lòng vì người, đau lòng vì người?”

Vệ Như Phong cũng lắc đầu thở dài: “Đúng là như thế, lúc này Thất điện hạ đau đớn không nói nổi, ai có thể hiểu được nỗi khổ sở trong lòng ngài.”

Một xướng một họa liền khơi chuyện, chẳng qua là Huyền Thanh vương hẹp hòi, quý phi chết rồi mà vẫn còn oán hận. Mà Thất hoàng tử cực kỳ hiếu thảo, sẵn lòng bồi tội thay mẫu phi, tiếc rằng Huyền Thanh vương căn bản không tha thứ. Mà Phó Vân Tịch chỉ lẳng lặng đứng ở đó, không nhúc nhích, quần áo trắng như tuyết bay lên theo cơn gió thổi tới từ tiền sảnh. Lâu sau chàng mới thông thả nói: “Nóng lòng vì người, đau lòng vì người?”

Chàng không nói thì thôi, vừa nói thì mọi người liền nhất thời im miệng. Trong lúc đó Phó Vân Tịch quay sang Trang Ngữ Sơn đang dựa sát vào Vệ Như Phong, bỗng khước miệng nhếch lên.

Trang Ngữ Sơn sững sốt, bất giác rung mình, người cũng cứng lại, chỉ thấy vẻ mặt Phó Vân Tịch lạnh lùng, nụ cười nơi khóe môi cũng đầy đùa cợt mà còn tàn nhẫn. Chàng nói: “Còn đã mất mẹ, không chỉ một mình Thất hoàng tử.” Thấy bộ dạng hơi co rúm lại của Trang Ngữ Sơn, chàng nói thêm: “Vệ trác phi đã quên là vương phi bốn vương đã mất mẹ một năm trước.” CHàng nhìn Trang Ngữ Sơn: “Sao không thấy trác phi nóng lòng, đau lòng vì người?”

Lời của chàng bình thản như nước nhưng nói từng chữ đều lạnh lẽo thấu xương như nước suối lạnh tháng chạp, rất bình tĩnh nhưng khiến lòng người ta cảm thấy lạnh lẽo.

Trang Ngữ Sơn nghe chàng hỏi vậy thì hơi lắp bắp: “Sao...Sao không có. Tình cảm của ta và tứ muội muội như tay chân...”

“Trác phi nóng lòng vì người, bốn vương nhớ không lầm thì một năm sau khi Vương phu nhân mất thì lệnh đường liền vào Trang phủ,” Phó Vân Tịch hạ quyết tâm không cho nàng ta cơ hội trở mình: “Trác phi đau lòng vì người, cũng trước đây không lâu, đêm trước khi Vệ thế tử định cầu hôn Trang tứ tiểu thư thì có

quan hệ xác thịt với thế tử.” Chàng liếc nhìn Vệ Như Phong: “Cho nên tứ tiểu thư không muốn ủy thân làm thiếp mới phát lời thề độc.”

Tình hình thay đổi trong nháy mắt.

Không ít người chứng kiến chuyện Trang Ngữ Sơn và Vệ Như Phong tư thông ngày đó, sau này lại qua người có lòng truyền ra, dường như người kinh thành đều biết. Lúc này bị nói ra, liên hệ với chuyện Chu thị vào phủ ngay sau một năm khi Vương phu nhân mất, liền hơi có ý vị khó hiểu. Gia đình lớn, hễ là con cái nhiều một chút thì đích thứ tranh đấu chưa từng ngừng nghỉ. Nhưng chuyện đoạt hôn sự của đích nữ lại còn khiến người ta làm thiếp thì thật hơi quá đáng. Thảo nào Trang tứ tiểu thư phát lời thề độc. Ánh mắt mọi người nhìn Trang Ngữ Sơn rồi nhìn Vệ Như Phong hơi khác thường.

Vệ Như Phong là người vô cùng sĩ diện, thấy Phó Vân Tịch không che giấu chút nào mà nói hết những chuyện kia của mình ra nhưng không phản bác mà chỉ thầm cực kỳ tức giận trong lòng. Lại thấy Phó Vân Tịch cười nhạt với hắn: “May nhờ thế tử mới để cho bốn vương cưới được Nhạn Nhi làm vương phi.”

Chàng gọi rất thân thiết khiến Vệ Như Phong nghe mà nổi trận lôi đình, lại thấy Phó Vân Tịch quay sang nói với Thất hoàng tử và Trần phu nhân đang ôm nhau: “Súc sinh vầy đuôi mong chờ, bốn vương không ngăn cản được. Thất hoàng tử muốn nhận tội bốn vương cũng không có cách nào ngăn cản.” Chàng đứng chấp tay: “Về phần đến tột cùng là Trần quý phi có tội hay không, Thất điện hạ không ngại thì đi hỏi sao hôm nay Hoàng thượng lại vắng mặt.”

Hoàng thượng vắng mặt. Lúc còn sống Trần quý phi là phi tử được cưng chiều nhất lục cung, sau khi chết Hoàng thượng lại không tới nhìn một cái, vậy chắc chuyện Huyền Thanh vương hãm hại Trần quý phi là giả, nếu không sao Hoàng thượng lại không tới?

Ở nơi mọi người không thấy được, Thất hoàng tử nắm chặt bàn tay thành quyền, vẫn khóc rất bi thương nhưng ánh mắt có thêm chút sương mù âm u.

Phó Vân Tịch đi tới cửa thì hồ hững bỏ lại một câu: “Ngoài ra, sau khi tiên hoàng bệnh chết, trên đời này ngoài Hoàng thượng và mẫu phi ra thì bất cứ ai quỳ xuống bốn vương cũng đều nhận.”

Một người thật cuồng vọng!

Mọi người nhìn theo bóng lưng như đao kia đi xa dần, cũng hơi sợ hãi. Mộc Phong vẫn nấp trong chỗ tối thấy thế thì nhảy ra ngoài, làm một thủ thế với Phó Vân Tịch: “Gia, người làm quá tốt!”

Khí thế kia, chắc chắn, Hoàng thượng tới cũng không hơn gì. Còn định ăn hiếp vương phi, vương gia sẽ đe dọa cả nhà người.

Lại nói về trong một khách điểm trong kinh thành, có một nam tử ngồi trên ghế giữa phòng: “Muội thấy rõ à?”

Thiếu nữ xinh đẹp bên cạnh gật đầu: “Ca ca, đúng vậy, tuyệt đối là bọn họ.”

Đồng tử trời sinh mày xanh biếc của nam tử lúc này như thấy được con mồi, nheo lại: “Tốt lắm, Y Lâm Na, để ý chặt chẽ nhất cử nhất động của bọn họ, có hành động gì cũng chia một chén súp.”

Nữ tử kia gật đầu: “Biết rồi ca ca.” Trên cánh tay màu mật ong có một con rắn nhỏ màu xanh biếc quấn ba vòng đang duỗi đầu thè cái lưỡi đỏ tươi ra.

Phía sau sự yên bình của kinh thành, một cuộc bão táp đang lặng lẽ nổi lên, mưa gió sắp tới.

88. Chương 89: Bái Tế Đẫm Máu

Vừa qua khỏi đầu năm, thì rất nhanh đã tới ngày tế xuân.

Mấy ngày trước Hàn Nhạn đã trở lại Trang phủ, cũng không biết là Phó Vân Tịch đã nói gì với Trang Sĩ Dương, mà lúc nàng trở về phủ, Trang Sĩ Dương và Chu thị không hề làm khó nàng. Hàn Nhạn trở về Thanh Thu Uyển cũng không có một người tới thăm, Trang Hàn Minh cũng chưa từng đến. Hàn Nhạn quyết tâm muốn ở Thanh Thu Uyển nghỉ ngơi mấy ngày. Thu Hồng không có quay trở về, thứ nhất là bởi

vì tình huống Trang phủ phức tạp, ngược lại rất bất lợi cho việc Thu Hồng dưỡng sức, thứ hai là Huyền Thanh vương phủ mời đại phu sẽ tốt hơn Trang phủ mời đại phu nhiều. Nếu như Thu Hồng nhân dịp này có thể phát sinh chuyện gì đó với vị ám vệ kia của Phó Vân Tịch, vậy thì quá tốt rồi.

Hàn Nhạn tới thăm Mị di nương một lần, thời gian này Mị di nương không hề thoải mái giống như trong tưởng tượng của nàng, đơn giản là vì Đại Chu thị mượn cơ đến nhà thăm Chu thị thường xuyên qua lại với nhau. Cũng không là Trang Sĩ Dương đã bị cho uống thuốc mê gì, mà ông ta chậm chạp không chịu lập Mị di nương làm chính thất.

Tất cả đều nằm trong dự liệu của Hàn Nhạn, cho dù không có Đại Chu thị, thì Trang Sĩ Dương cũng sẽ không dễ dàng mà lập Mị Di nương làm chính thất. Bởi vì Trang Sĩ Dương là người vô cùng coi trọng thể diện, đương nhiên sẽ không để ột người Hồ Cơ có thân phận dê tiện làm phu nhân của mình. Chỉ là trong lòng Hàn Nhạn cảm thấy nghi ngờ, Đại Chu thị cả ngày chạy tới Trang phủ, xem ra mục đích của bà ta cũng rất rõ ràng rồi.

Sớm sớm ngày tể xuân, Hàn Nhạn dậy thật sớm, bàn bạc với Cấp Lam và Trần ma ma nên mặc đồ gì mới tốt. Cho tới bây giờ Hàn Nhạn đối loại chuyện này cũng không để ý lắm, chỉ có Trần ma ma là không đồng ý: “Bất giờ trong Kinh Thành người nào cũng biết tiểu thư là quả tim của Vương Gia, nếu không ăn mặc cho tốt, chỉ sợ những quý nhân đó lại bàn luận này nọ.”

Hàn Nhạn bị câu “quả tim của Vương gia” của Trần ma ma làm cho cả người đều trở nên run rẩy. Gần đây mỗi một lần nàng xuất hiện trước mặt mọi người, đều là diễn trò. Hôm nay nàng bị nhiều người nhìn chăm chăm, cũng không biết cây to Huyền Thanh vương phủ này, là để nàng dựa vào hóng mát hay là bắt đầu có phiên toái.

Cấp Lam nghiêng đầu nhìn nàng: “Tiểu thư, buổi tể xuân hôm nay Hoàn Thượng cũng sẽ đến, hay là người nên ăn mặc xinh đẹp một chút đi.” Nói xong nàng dừng một chút: “Để tránh việc người bị hạ thấp như Nhị tiểu thư.”

Hàn Nhạn bật cười: “Sợ cái gì, ta và nàng ta cũng không ở cùng một chỗ.”

Loại nghi thức tể xuân này, người một nhà đều phải đứng bên cạnh nhau, Trang Ngữ Sơn đã gả vào Vệ Vương phủ, thì phải đứng cùng với Vệ Như Phong. Còn mình mặc dù là Huyền Thanh Vương phi, nhưng vẫn chưa thành thân, cho nên chỉ có thể đứng cùng với Trang Sĩ Dương.

Cấp Lam bĩu môi: “Nhưng cũng có thể sẽ bị so sánh.”

Hàn Nhạn nhún vai, ra dáng vẻ tùy nàng. Trong việc chọn quần áo hay cách ăn mặc, từ trước đến nay Hàn Nhạn chỉ chọn làm sao cho vừa là được rồi. Cho dù Cấp Lam có làm cho nàng thành tiên nữ đi chăng nữa, thì nàng cũng không thể nào hấp dẫn được ánh mắt của mọi người.

Cấp Lam không cam lòng, ở một bên thương lượng với Trần ma ma. Hàn Nhạn ngồi cạnh cửa sổ, không biết tại sao nàng có cảm giác không yên, giống như là có chuyện lớn gì đó không bình thường sẽ xảy ra. Nhưng mà theo trí nhớ của nàng tể xuân năm nàng mười ba tuổi, không có xảy ra chuyện gì lớn. Nếu là có, nhất định là nhắm vào nàng. Nàng cảm thấy có chút bất an, nhưng vẫn không biết tại sao, đột nhiên cái gương đồng trên tay lại “rắc” một tiếng. Cấp Lam lại càng hoảng sợ, Hàn Nhạn cúi đầu xem, chính giữa gương đồng, từ trên xuống dưới bị nứt ra tạo thành một khe hở rất lớn, nhìn vô cùng chướng mắt.

Vô duyên vô cớ cái gương lại bị vỡ, thật sự là không rõ ràng.

Hàn Nhạn nhìn gương đồng bị nứt ở trên tay mà có chút sững sờ, cấp Cấp Lam thấy vậy liền vội vàng chop lấy cái gương từ trên tay của nàng: “Bể vỡ là bình an, bể vỡ là bình an.”

Hàn Nhạn biết rõ là nàng ta đang an ủi mình, nàng lấy lại bình tĩnh, cười cười: “Mau chải đầu cho ta nhanh lên đi.” Nhưng trong lòng nàng lại đang suy tư, tự mình bây giờ mình không được hoảng loạn, bình đến tướng chần, nước đến đất chặn, phải lấy tỉnh táo làm đầu. Cấp Lam không biết trong lòng Hàn Nhạn đang suy nghĩ gì, thấy nàng nói như thế, thì lập tức vui mừng mà chải đầu cho nàng. Tay nghề của Cấp Lam vô cùng khéo, với lại từ sau khi Hàn Nhạn trở thành Huyền Thanh Vương phi, Cấp Lam còn cố ý đi học thêm vài kiểu chải tóc khác, chỉ vì muốn sau này Hàn Nhạn có thể nổi bật ở trước mặt mọi người.

Cũng không biết là bị Cấp Lam lung lắc bao lâu, vào lúc Hàn Nhạn cảm thấy cái cổ của mình có chút ê, thì mới nghe được âm thanh của Cấp Lam: “Xong rồi tiểu thư.”

Nàng như trút được gánh nặng mà nhẹ nhàng thở ra, Hàn Nhạn lập tức đứng dậy, duỗi lưng một cái. Cấp Lam muốn chờ Hàn Nhạn vỗ tay khen ngợi mình vài câu, ngờ tới Hàn Nhạn căn bản cũng không thèm liếc nhìn cái gương mặt của mình, làm nàng cảm thấy có chút ỉu rú, rồi lại nhìn thấy Hàn Nhạn lấy ra cây trầm hương mai từ trong hộp.

Cấp Lam biết rõ đó là đồ Hàn Nhạn dùng để phòng thân, mấy ngày này nàng dùng nó cũng thành thạo hơn nhiều, tuy vẫn còn có chút khó khăn, nhưng vào lúc mấu chốt thì không chừng nó cũng sẽ có tác dụng. Chỉ là, Cấp Lam cảm thấy có chút kỳ lạ, hôm nay chẳng qua chỉ là tế xuân thôi sao, tại sao tiểu thư lại đem theo vật phòng thân này, chẳng lẽ sẽ có chuyện nguy hiểm gì? Nghĩ như vậy, nàng liền trở nên cảnh giác, thoải mái vui mừng đều biến mất không còn gì.

Lúc Hàn Nhạn đi ra khỏi Trang phủ, thì Trang Sĩ Dương đã chuẩn bị xong xe ngựa. Vì Mị di nương đang có thai nên phải ở lại trong phủ, Văn di nương và Trang Cầm không khỏe trong người, nên không đi, rõ ràng chỉ còn lại Chu thị và Trang Hàn Minh. Vừa nhìn thấy Hàn Nhạn, thì Chu thị liền thân mật chào hỏi nàng: “Tứ tiểu thư.”

Sau khi vạch mặt, Hàn Nhạn cũng lười nói chuyện với bà ta, cho nên nàng chỉ cười cười, rồi tự mình bước lên xe ngựa đã được chuẩn bị riêng mà cũng không quay đầu nhìn lại. Nàng đột nhiên phát hiện làm Huyền Thanh Vương phi cũng có chỗ tốt, ví dụ như là vào lúc này, nàng có thể lộ liễu mà không coi ai ra gì. Bình thường nhìn Phó Văn Tịch cuồng vọng như vậy, hôm nay tự mình cũng cuồng vọng một lần, cảm giác không chỗ nào chê.

Cấp Lam thấy khoe miệng của Hàn Nhạn công lên, cũng không là nàng đang nghĩ cái gì, giữa lông mày hình như có điều vui vẻ, thoát nhìn tâm trạng không tệ, cho nên nàng cũng nói theo: “Tiểu thư, người nói xem tế xuân này có náo nhiệt hay không?”

Hàn Nhạn cười nói: “Dĩ nhiên là sẽ vui hơn năm trước rồi.” Hôm nay Đại Tông phồn vinh hưng thịnh, ca múa mừng cảnh thái bình, trăm họ an cư lạc nghiệp. Dĩ nhiên là tế xuân này sẽ càng thêm long trọng.

Cấp Lam vén rèm lên, nhìn bên ngoài xe ngựa, giọng điệu có chút buồn: “Nếu như phu nhân ở đây thì tốt rồi, phu nhân thích nhất là náo nhiệt. . .” Nói xong nàng lập tức ý thức được mình đã nói sai lời nói, vội vàng im miệng, nụ cười trên mặt Hàn Nhạn dần dần phai nhạt xuống dưới, thay vào đó là sự buồn bã thật sâu.

Đúng vậy, nếu mẫu thân còn sống..., thì người sẽ biết cảnh vật sẽ không giống như xưa. Sống lại một đời, nàng đã thay đổi được rất nhiều chuyện, nhưng lại không thể thay đổi được chuyện mẫu thân qua đời, nàng tránh khỏi rất nhiều tai nạn và cạm bẫy, rồi lại làm ỉn lâm vào hoàn cảnh càng thêm phức tạp. Thân thể của mình, cái chết của A Bích, tranh đoạt của Hoàng Thất, Trang Hàn Minh trở nên mềm lòng. Nhìn như tất cả đều là ngẫu nhiên, nhưng thật ra hoàn toàn là dĩ nhiên, đáng sợ chính là đi rồi lại không còn đường lui, trừ khi là đi xuống nếu không sẽ không có bất kỳ biện pháp nào.

Cuộc sống như vậy, là đúng hay sai?

Nhất thời trong xe ngựa ai cũng không nói chuyện, hai người đều lẳng lặng không có lên tiếng.

Nơi bái tế là ở Thành Đông, hôm nay mọi người trong Kinh Thành đều đổ xô ra đường, cũng là vì muốn đến xem sự kiện tế xuân náo nhiệt này. Nơi tế xuân là một tòa tháp cao chín tầng ở phía Đông, Hoàng Thượng, Hoàng Tử, Công Chúa và Phi Tần sẽ đứng ở tòa tháp phía trên. Dân chúng phía trước có rất nhiều vì muốn xem náo nhiệt, cũng có rất nhiều người vì muốn thấy được mặt rồng. Cũng có người là vì muốn tìm được một lang quân như ý hoặc là hồng nhan tri kỷ. Dù sao thì có rất nhiều quan viên đều dẫn theo cả nhà tới, nếu phù hợp, thì ngay chỗ này cũng có thể thấy được ý tứ.

Lúc xe ngựa vừa đến thì ánh mắt của dân chúng liền dừng lại ngay chiếc xe ngựa. Theo lý mà nói, Trang Sĩ Dương chỉ là một viên quan ngũ phẩm, đương nhiên là sẽ không có gì đáng chú ý, nhưng Hàn Nhạn tương lai lại là Huyền Thanh Vương phi. Các dân chúng đã sớm nghe thấy Huyền Thanh Vương phi này, ai cũng muốn được nhìn thấy Huyền Thanh Vương phi nhân vô song, cuối cùng là muốn cưới một nữ tử như thế nào.

Trang Sĩ Dương dẫn đầu đi xuống xe ngựa, tiếp theo là Trang Hàn Minh, rồi tới Chu thị; cuối cùng, Hàn Nhạ mới bước xuống từ chiếc xe ngựa chỉ có một mình mình ngồi.

Vệ Như Phong đứng giữa đám triều thần, mặc dù đứng khá xa nhưng chỉ liếc mắt một cái là lập tức nhìn thấy Hàn Nhạ. Đồng thời cũng có một ánh mắt khác cũng nhìn về phía Hàn Nhạ, người đó đang mặc triều phục chính là Phó Vân Tịch, khi thoáng nhìn thấy Hàn Nhạ, thì trong con mắt của chàng liền hiện lên một tia ngạc nhiên.

Hôm nay nàng mặc một bộ cẩm y dài đơn giản màu xanh lục, những cành hoa phía trên áo được thêu bằng chỉ màu lá cọ, cộng thêm những đóa hoa trà nở rộ được thêu bằng những sợi chỉ màu trắng, tất cả đều dùng những vật liệu thượng hạng cộng thêm sự khéo léo tinh xảo. Từ làn váy liên tục kéo dài đến thắt lưng, đai lưng màu xanh thẫm ôm chặt lấy eo nhỏ, hiện ra dáng người thướt tha, làm cho người khác có cảm giác nàng thoát lên một sự thanh nhã, nhưng lại không mất đi sự đẹp đẽ quý giá. Phía bên ngoài khoác thêm một chiếc áo bằng lụa mỏng, nhất cử nhất động đều làm cho người khác có cảm giác như chiếc áo lụa mỏng đang cử động, bên hông có thêm một chiếc ngọc bội phỉ thúy, điều này càng làm cho nàng trở nên nho nhã. Trên tay đeo một chiếc vòng ngọc màu trắng ngà, mái tóc đen nhánh được bới thành một kiểu tóc phức tạp, cộng thêm chiếc trâm đuôi cá được cài nghiêng trên đầu, phía trên trán rủ xuống vài sợi tóc mai trông vô cùng đáng yêu. Lông mày được chuốt bằng chì màu xanh đen, càng tôn lên làn da trắng nõn nhẵn nhụi, con ngươi đen nhánh sáng trong linh động thanh tịnh, đôi môi đỏ mọng chỉ thoa son màu hồng nhạt nhưng điều này lại càng làm lộ ra làn da trắng hồng. Vừa xinh đẹp lại vừa hoạt bát, đi đến nhân gian như có một sự cao quý uyển chuyển không nói nên lời, giống như là trời sinh một quý nữ. Thường ngày nàng đều ăn mặc giống như một đứa trẻ, hôm nay lại bị Cấp Lam dùng trang phục lộng lẫy như vậy làm cho nàng trở nên nổi bật vô cùng, giống như trong một khoảng thời gian ngắn, cả người nàng trong ngoài đều trở nên bất đồng, không còn có nửa phần ngây ngô nào, rõ ràng là nàng có một loại khí phách giống như công chúa, làm ọi người đều phải ríu rít mà nhìn.

Vệ Như Phong không nói được rốt cuộc trong lòng mình có cảm giác gì, cô bé này chỉ cần đổi cách ăn mặc, lại biến thành dáng vẻ động lòng người đến vậy. Cho tới bây giờ nàng điều khiển cho người nhìn không thấu, nàng giống như là một câu đố, ngày bình thường thì làm cho người khác cảm thấy bề ngoài nàng rất ngây thơ nhưng bên trong lại vô cùng thông minh nhạy bén, nhưng mà hôm nay nàng lại bỏ đi sự nhạy bén đó, bỏ đi sự ngây thơ, bây giờ nàng lại khoác lên mình một sự cao quý.

Ở trong đám người, Phó Vân Tịch đang hí mắt lại, cô bé nhỏ này giống như đã trưởng thành thêm một chút, như là không cần che dấu chính mình, đây mới thực sự là nàng sao?

Hàn Nhạ cong mắt lại, mặc dù ở rất xa Phó Vân Tịch nhưng vẫn nháy mắt với chàng, rõ ràng là đang nói: Như thế nào, không có làm cho người bị mê mắt chứ? Thì đã nhìn thấy Phó Vân Tịch lộ ra một nụ cười mơ hồ, cách được xa như vậy, Hàn Nhạ dường như cũng có thể cảm giác được ánh mắt của chàng đầy sâu xa nhìn mình, nàng vội vàng quay đầu đi chỗ khác, làm bộ như bị vật gì đó hấp dẫn ánh mắt mình.

Cấp Lam che miệng bắt đầu cười trộm, Hàn Nhạ đi theo Trang Sĩ Dương đến chỗ đứng, chỉ thấy ở trên đài cao, đã bày đầy các đồ để bài tế, trên bàn trải lụa đỏ đã bày đầy các vật phẩm hạng nhất như dê bò, còn có một pháp sư đang đứng bên cạnh.

Tế xuân mỗi năm đều rất đa dạng không hề giống nhau, cũng là đến xem náo nhiệt. Đi theo sau lưng Trang Hàn Minh còn có Anh Tử, Cấp Lam trực tiếp chú ý nhất cử nhất động của Anh Tử, từ sau khi xảy ra chuyện, Cấp Lam liền tràn đầy phòng bị đối với Anh Tử này. Nhưng mà Anh Tử chỉ cúi đầu đi theo bên cạnh Trang Hàn Minh, dáng vẻ nhu thuận nhất gan không dám nói, nhìn không ra là nàng ta có động tác gì khác lạ.

Nghe được cộc gỗ khổng lồ đánh vài chuông đồng ba tiếng: “Đinh, đinh, đinh.” Tế xuân bắt đầu rồi.

Pháp sư một tay cầm kiếm gỗ, nói lảm bảm với tế đàn, sau đó quỳ xuống. Đột nhiên xung quanh có mấy người đeo mặt nạ nhảy ra, múa vũ đạo bài tế, cổ tay và cổ chân đều mang chuông đồng màu đỏ, nhìn vô cùng vui vẻ.

Cấp Lam nhìn say sưa, chỉ có Hàn Nhạ là cảm giác có gì đó không đúng, trong lòng nàng có cảm giác rất kỳ lạ mặc dù không rõ ràng lắm, nhưng loại cảm giác bất an này từ từ lớn lên. Trực giác cho nàng biết là có nguy hiểm, sắc mặt của nàng vẫn không đổi, nhưng ánh mắt lại nhìn về nơi khác.

Anh Tử đứng rất gần Trang Hàn Minh, cũng rất chăm chú nhìn nghi thức tế thần trên đài, nhìn không ra có cái gì không đúng. Chu thị dựa sát vào Trang Sĩ Dương, căn bệnh của bà ta mãi không hết, bởi vậy cả người nhìn rất gầy gò và tái nhợt. Hàn Nhạn nhíu mày, nhìn xa thêm một chút cũng không thấy được gì. Nàng ngẩng đầu, nhìn thoáng qua Hoàng Thất tòa tháp kia phía, Thái Hậu cũng tới sao?

Thời gian trôi qua rất nhanh, nghi thức trên đài cũng đã chuẩn bị kết thúc, chỉ thấy pháp sư bỗng nhiên há miệng ra, phun ra một ngụm rượu tế, làm thấp lên ngọn lửa, sau đó thì mọi người đều hoan hô lên. Tuyên bố nghi thức tế thần chấm dứt, mọi người xung quanh đều hoan hô mà hô lên.

Cấp Lam xem vẫn chưa thỏa mãn: “Tiểu thư, tế xuân thật là đẹp mắt.”

Hàn Nhạn từ chối cho ý kiến, phóng tầm mắt đi xa, cả đám người chen chúc nhau như vậy rất dễ xảy ra trường hợp hỗn loạn. Nếu như muốn có chuyện gì xảy ra, thì vô cùng dễ dàng. Hàn Nhạn không nói rõ là tại sao trong lòng mình lại đột nhiên có cảm giác này. Thì nghi thức trên đài đã xong, sau đó thì có rất nhiều tiết mục đặc sắc xuất hiện.

Sau khi hoàn thành xong nghi thức tế xuân, thì những người có tay nghề giỏi sẽ tới mà biểu diễn một ít tiết mục vui mừng, những tiết mục này làm cho dân chúng vô cùng thích thú. Mong muốn năm sau mưa thuận gió hoà, có một mùa thu hoạch lớn. Lúc này trên đài đang biểu diễn tiết mục múa rồng múa sư, con Long Sư này được làm vô cùng tinh xảo, nhìn rất sống động, người múa long sư tài nghệ cũng vô cùng tinh tế, di chuyển nhảy múa, nhìn rất sống động. Làm những động tác khéo léo để ọi người chiêm ngưỡng.

Hoàng Thượng ở trên đài cao cũng lộ ra vẻ tươi cười, thiên hạ hưng thịnh, đây là cảnh tượng Đế Vương muốn nhìn nhất.

Nhưng mà, thiên hạ thật sự hưng thịnh sao?

Tiết mục biểu diễn một lúc lâu, cũng không có phát hiện ra chuyện gì ngoài ý muốn. Tâm Hàn Nhạn dần dần buông lỏng, nghĩ lại ở đây có ám vệ bảo vệ Hoàng Thất, ngược lại là mình quá nhạy cảm rồi. Trước mặt mọi người, ai có thể to gan lớn như vậy mà dám ra tay động thủ. Cảm giác được có một luồng ánh mắt rơi vào trên người mình, Hàn Nhạn ngẩng đầu lên nhìn, đúng lúc nhìn thấy Phó Văn Tịch đang đưa mắt nhìn mình. Chàng ở cùng một đám người, nhưng thật ra vẫn có thể nhìn thấy nàng. Hàn Nhạn liền lộ ra một nụ cười tươi tắn với chàng, khéo môi Phó Văn Tịch khẽ nhíu, Hàn Nhạn nghiêng đầu nhìn mấy người đang biểu diễn trên đài cao.

Tiết mục đang biểu diễn chính là xiếc ảo thuật, có mấy nam tử cầm cây đao lớn phi thân nhảy lên trên lưng nữ tử, dùng mũi đao chống lên chén đĩa, chén đĩa càng không ngừng xoay tròn. Điều này cần phải có tay nghề khá cao, những người xung quanh đều tấm tắc khen ngợi, ánh mắt của Hàn Nhạn cũng bị hấp dẫn. Lúc này một nam tử đang đứng ở một bên kích động mà gõ trống, lúc tới thời điểm cao trào, thì thấy một nam tử trong những người đang biểu diễn đột nhiên xoay người xuống dưới, thanh đao trên tay hướng về phía nữ tử vùng lên, máu văng khắp nơi, chỉ nghe “lộc cộc” một tiếng, cái đầu của nữ tử đó đã bị chém rơi xuống đất.

Dân chúng dưới đài yên lặng một lát, đột nhiên giống như là bị kinh sợ mà chạy đi bốn phía: “Cứu mạng, giết người rồi!” Mấy nam tử đang cầm đao trên đài đột nhiên nhảy xuống, vọt tới bên trong đám người, giơ tay chém xuống, trong lúc nhất thời máu văng tứ tung, khắp nơi đều là tiếng la khóc.

Mọi người đều bị biến cố bất thành linh xuất hiện làm cho sợ đến ngất người, chỉ là ngăn ngừng trong một phút đồng hồ, cả đám người liền loạn lên, ùng tắc thành một đoàn, ai cũng thấy không rõ người bên cạnh mình là ai. Thủ vệ phụ trách bảo vệ Hoàng Thượng phản ứng kịp thời: “Cung thủ chuẩn bị, bảo vệ Hoàng Thượng!”

Mấy chục ngàn cung nữ sẵn sàng tấn công, chỉ là có vấn đề xảy ra, vừa rồi mấy nam tử cầm đao thì dễ dàng xác định. Nhưng mà bây giờ họ lại phát hiện ra, những người cầm đao đang ăn mặc như người thường lẫn trong đám người dân chúng. Những người này ở cùng một chỗ, căn bản không phân biệt rõ ai là ai, càng bất lực hơn chính là, không cách nào trực tiếp đem cung nữ nhắm vào đám sát thủ, nói như vậy, thì người vô tội chết quá nhiều rồi.

Có người trà trộn vào trong đám người, tạo thành một thế hỗn loạn! Xung quanh đây áp người, Hàn Nhạn đáng người nhỏ nhắn xinh xắn, căn bản không cách nào di chuyển được, chỉ có thể chen lẫn với đám người

ở một chỗ chật cứng. Bên tai toàn là tiếng người kêu gào và cầu cứu, mùi máu tươi tràn qua chóp mũi, vô cùng khó chịu. Nàng cố gắng tìm kiếm Trang Hàn Minh và Cấp Lam, nhưng mà đập vào mắt toàn là đám người rậm rạp chằng chịt, làm gì còn thấy được bóng dáng của Trang Hàn Minh. Giờ phút này, trong lòng nàng có một loại khẩn trương không rõ ràng, đột nhiên nàng cảm giác được, nguy hiểm đang tới gần.

Là ai đã tạo nên sự hỗn loạn này? Mục đích là gì? Hàn Nhạn biết rõ, dám mạnh tay như vậy, chắc chắn không phải là Chu thị làm ra, cũng không phải là Đại Chu thị, bởi vì bọn họ không có lá gan này, chẳng lẽ lại là Thái hậu, nhưng mà nếu là Thái hậu..., vậy rốt cuộc bà ta muốn làm cái gì? Cho dù là muốn hãm hại nàng, cũng không cần giống trống khua chiền như vậy.

Đúng lúc này, đột nhiên Hàn Nhạn nghe được một âm thanh quen thuộc vang lên: “Thiếu gia, thiếu gia!”

Thanh âm này Hàn Nhạn nhớ rõ rất rõ ràng, là giọng của Anh Tử, giọng nói của nàng ta vô cùng lo lắng, chẳng lẽ Trang Hàn Minh gặp chuyện không may rồi sao? Nghĩ tới đây, trong lòng Hàn Nhạn bỗng nhiên cảm thấy vô cùng khẩn trương, vội vàng đem hết toàn sức lực muốn tới gần âm thanh kia, nhưng mà đám người ùng tắc, muốn tới gần đâu phải chuyện dễ. Tuy nàng và Trang Hàn Minh có tranh chấp, nhưng mà dù sao trên đời này nàng chỉ có Trang Hàn Minh là cùng huyết thống, chẳng lẽ muốn nàng trở mặt đứng nhìn cậu chịu chết? Nghĩ tới đây, Hàn Nhạn liều mạng chạy về phía bên kia, tóc cũng bị đám người chen lấn làm cho tung ra. Khi chui ra được, thì nàng lại nhìn thấy cảnh tượng làm cho hồn phách của mình gần như bay đi.

Có một nam nhân cầm thanh đao lớn đang đứng ở sau lưng Trang Hàn Minh. Khoảnh khắc Trang Hàn Minh bị ném tới trên mặt đất, toàn thân đều đầy vết thương, ở đâu mà còn hơi sức để phản kháng. Mắt thấy thanh đao đó muốn hướng vào đầu Trang Hàn Minh mà chém xuống, Hàn Nhạn có cảm giác lòng mình bị đã bị ai đó nhéo chặt lại, tình cảnh kiếp trước lại hiện ra ở trước mắt mình.

“Dừng mà!”

89. Chương 90: Một Mũi Tên Trúng Hai Con Nhạn

Editor: SunniePham

Đầu óc Hàn Nhạn trống rỗng, theo bản năng mà nhào tới, cây trâm hoa mai trên tay đâm về phía người kia, tay của nam nhân đó run lên, Hàn Nhạn nhân cơ hội này, dùng một tay đẩy ngã Trang Hàn Minh qua bên xe ngựa. Tên nam nhân đó muốn dùng đao chém tới, Hàn Nhạn né tránh không kịp, nhưng hành động nhanh hơn lý trí, xoay mình nhảy lên xe, tay phải giữ lên, cây trâm hoa mai đâm thẳng vào mông con ngựa.

Con ngựa kéo xe hí dài một tiếng, móng trước giương lên, lập tức điên cuồng mà chạy. Hàn Nhạn ở trong toa xe bị con ngựa làm cho lắc lư, tên nam nhân đó động tác có nhanh đến đâu đi nữa, thì so ra cũng kém một con ngựa nổi điên. Trong đám người đang hỗn loạn, nhưng chiếc xe ngựa thật ra là một loại bảo đảm tuyệt đối tốt. Chiếc xe ngựa chạy về phía trước trên đường cũng không biết là dẫm lên bao nhiêu người rồi, Hàn Nhạn lo lắng cho Cấp Lam, nhưng mà xe ngựa giống như không bị khổng chế diện khùng mà chạy, không thể nào biết được mọi chuyện bên ngoài.

Trong lúc hỗn loạn, Phó Văn Tịch theo bản năng tìm kiếm bóng dáng của Hàn Nhạn, nhưng mà trước mắt đều là tiếng động lớn náo náo của đám người, bỏ chạy tứ tung. Vóc dáng Hàn Nhạn lại nhỏ, bị bao phủ trong đám người không nhìn thấy được. Chàng chưa từng có lúc nào mất tỉnh táo như lúc này, biết rõ trên đời này, người muốn hại Huyền Thanh Vương phi không chỉ có một người, nếu như xảy ra chuyện gì không may. . . Thật sự là chàng không dám nghĩ. Nghĩ đến đây, chàng lạnh lùng nói: “Mộc Phong, Mộc Nham.”

“Có thuộc hạ.” Âm vệ lập tức xuất hiện bên cạnh chàng.

“Lập tức phái người đi theo bảo vệ Vương phi.”

“Dạ.” Âm vệ nhận lệnh rồi đi, Phó Văn Tịch ngẩng đầu nhìn Hoàng Thất ở trên tháp cao, mắt phượng nhíu lại, bỗng nhiên chàng phi thân bỏ đi.

“Minh nhi!” Xe ngựa đã chạy ra khỏi đám người, chạy vào sau núi Thành Đông, nơi này phần lớn đều là vách núi vách đá. Hàn Nhạn thấy mà sợ đến hết hồn hết vía, một bên vừa gọi Trang Hàn Minh, một bên

vừa quan sát cảnh tượng bên ngoài. Đây là một rừng cây, yên tĩnh không có bóng người, nhưng mà càng yên tĩnh thì lại càng là nguy hiểm, cây trám hoa mai vẫn còn đâm lên trên mông con ngựa, dĩ nhiên con ngựa vẫn còn nổi cơn điên, kéo theo thùng xe điên cuồng mà chạy, cũng không biết cuối cùng họ đang ở nơi nào. Hàn Nhạn không có cách nào để làm cho xe ngựa dừng lại, lòng nàng nóng như lửa đốt, phía trước mặt chính là đoạn sườn dốc, chẳng lẽ nàng và Trang Hàn Minh phải chết ở chỗ này sao?

Đất trường càng ngày càng nhanh, căn bản không cho phép nàng phản ứng, Hàn Nhạn một tay vịn Trang Hàn Minh, cắn răng, một tay vén rèm xe lên, chuẩn bị kéo Trang Hàn Minh nhảy xuống xe.

Nhưng lại nghe được con ngựa ở phía trước đột nhiên kêu lên “hí hí”, ngay sau đó thì đột nhiên con ngựa liền giương cao hai móng trước, dừng ở trước mặt vách đá cứng rắn. Xe ngựa cứ như vậy mà dừng lại, cả Hàn Nhạn và Trang Hàn Minh lưng đều bị đụng vào cái thùng xe, gần như là muốn thổ huyết. Miễn cưỡng lấy lại bình tĩnh, Hàn Nhạn lúc này mới rèm xe vén lên, muốn nhìn một chút xem là ai đã cứu mình.

Chỉ thấy trước mặt xe ngựa phía trước, có một người và một con ngựa, người này hình như cũng bị thương, nhưng mà hình như hẳn đã chết rồi, phía sau lưng trúng một mũi tên, chắc hẳn vừa rồi người này đã cỡi ngựa đến nơi này, thể lực dần suy yếu, nhưng kinh ngạc nhìn thấy xe ngựa của mình, cho nên chó ngáp phải ruồi nhân tiện cứu mình. Hàn Nhạn đang nghĩ sẽ tiến lên xem xét, thì nhìn thấy dưới thân người đã chết có một đứa bé chui ra, đứa bé kia toàn thân đều là máu, nhưng lại quần áo lại là màu vàng rực. Hàn Nhạn thanh nhìn mặt đứa bé kia, nhin không được mà chấn động nói: “Thái Tử điện hạ!”

Hôm nay Thái Tử bị người khác đuổi giết, một đường này nhờ có vị thị vệ tương hộ mới không chết dưới đoản đao, nhưng mà chạy đến nơi này, thì thị vệ kia cũng chết rồi. Dù sao cậu cũng còn nhỏ tuổi, chưa bao giờ trải qua việc sống chết lớn như vậy, thật sự là vô cùng hoảng hốt, nhưng lại không nghĩ sẽ gặp được Hàn Nhạn ở đây.

“Là người?” Thái Tử nghi ngờ nói, ngay sau đó giọng điệu liền trở nên ngạo mạn vô lễ: “Người còn chưa chết à?”

Hàn Nhạn giật mình, lời này của Thái Tử giống như là đang nói rõ cái gì, đáng tiếc không đợi nàng mở miệng, thì đã nghe thấy ở phía xa hình như truyền đến tiếng vó ngựa và người tiếng nói mơ hồ. Mắt thấy xe ngựa đã dừng lại, bánh xe đã hỏng rồi, con ngựa cũng đã bị thương, tình hình là không thể dùng lại xe ngựa được rồi. Muốn rời khỏi nơi này, thì không thể hành động thiếu suy nghĩ, trước tiên vẫn phải tìm một chỗ trốn trước, sau đó chờ đợi thị vệ tới cứu.

Thật là không ngờ, lúc này Hàn Nhạn không bắt chấp lễ nghi nguyên tắc gì nữa, tròng mắt liếc Thái Tử, một tay vịn Trang Hàn Minh, giọng điệu không tốt gì: “Nếu muốn chết thì hãy cách xa ta ra.” Nói xong nàng mang theo Trang Hàn Minh đang hôn mê tìm một chỗ để trốn.

Thái Tử trợn mắt há hốc mồm, dường như là cực kỳ tức giận, nhưng mà ở phía xa truy binh đang tìm tới, trong lòng cậu có chút phát lạnh, trong lúc nhất thời không biết phải làm như thế nào, nhìn thấy Hàn Nhạn rời đi, trong lòng liền quýnh lên: “Người không thể bỏ mặt Bổn cung ở đây.” Nói xong cũng đi theo.

Hàn Nhạn vốn dĩ không muốn bỏ Thái Tử lại, thứ nhất đứa bé này không có làm gì sai, thứ hai nếu ai phát hiện ra nàng đối Thái Tử thấy chết mà không cứu, chỉ sợ là Hoàng Thượng mà biết thì sẽ trách tội xuống, cho dù có mười cái đầu cũng không đủ chém. Điều cuối cùng, chín là tiểu Thái Tử nói đi nói lại thì cũng là cháu của Phó Văn Tịch, tự mình cũng nên giúp một phen. Chỉ là không biết dẫn theo Thái Tử này bên cạnh rốt cuộc là phúc hay là họa, tóm lại đi bước nào tính bước đó.

Bốn phía đều là các hàng cây xếp thẳng tắp, nhìn rất dày đặc nhưng thực ra thì rất dễ dàng nhìn thấy mọi thứ. Cây xanh um tùm, ngày bình thường có thể coi như đây là một nơi tốt để ngấm cảnh, nhưng mà vào lúc này Hàn Nhạn thực sự không có tâm tình mà đến ngấm cảnh. Nơi này không có chỗ nào để núp. Hàn Nhạn đỡ lấy Trang Hàn Minh chạy một hồi, trong lòng không ngừng lo lắng, đột nhiên phát hiện cách đó không xa có một cái lỗ nhỏ, hình như là một cái động mà đã thú đã bỏ hoang, nó nằm ngay tại vách đá, bên ngoài cỏ dại sinh trưởng mọc um lùm, vừa vặn che kín lấy cái động. Hàn Nhạn lập tức đỡ Trang Hàn Minh đi vào, tiểu Thái Tử thấy thế cũng đi vào theo, bên trong huyệt động rất sâu, nhưng cũng không tính là lớn, ba người nhét chung một chỗ thật sự là có chút miễn cưỡng.

Rốt cục nàng cũng có thể thở phào nhẹ nhõm, lúc này Hàn Nhạn mới có thể ổn định lại tinh thần mà xử

lý hậu quả của mọi chuyện, chuyện hôm nay nàng đã sớm có dự cảm, nhưng cũng thật không ngờ sự tình lại huyền ảo lớn đến như vậy. Dù sao thì ở trước mặt Hoàng Thất, giữa ban ngày ban mặt mà lại dám giết người, thật sự lá gan cũng lớn quá rồi. Như vậy chuyện này tất nhiên không phải nhằm vào chính mình. Hàn Nhạn nhìn Thái Tử, người đang mặc cẩm y của Hoàng Thất giờ đây lại máu me đầy mặt, mặc dù cậu hết sức cố gắng duy trì vẻ trấn định, nhưng mà đôi mắt lại lộ ra một vẻ khản trương.

Đến Thái Tử cũng dính líu vào, chẳng lẽ đây không phải tình cờ?

Nàng nhìn Thái Tử: “Tại sao điện hạ lại xuất hiện ở nơi này?”

Tiểu Thái Tử vốn dĩ vô cùng bất mãn đối với Hàn Nhạn, trước đó Hàn Nhạn còn không cung kính với cậu; lúc này lại hỏi những lời này, làm cho cậu lập tức bày ra dáng vẻ của Thái Tử: “Người có thân phận gì, mà lại dám nói chuyện với bản cung như vậy.”

Hàn Nhạn cũng không giận, chỉ cười cười, rồi đi vào xem xét thương thế của Trang Hàn Minh.

Thái Tử bị mất mặt, qua hồi lâu cũng không thấy Hàn Nhạn mở miệng, trong lòng có chút tức giận, cuối cùng vẫn hỏi: “Tại sao người lại không hỏi tiếp rồi hả?”

Hàn Nhạn bình tĩnh nhìn nhả nhìn cậu: “Đến lúc Điện hạ muốn nói, thì tự nhiên sẽ nói. Nếu như Điện hạ cảm thấy thân phận Hàn Nhạn không đủ tư cách để hỏi, thì có thể không nói chuyện với Hàn Nhạn. Trước mắt truy binh vẫn còn đang tìm kiếm, Hàn Nhạn nghĩ họ tìm thêm một lúc rồi sẽ bỏ đi.”

Thái Tử ngẩn người, nhìn chằm chằm vào nàng, cậu từ trong miệng rất nhiều người biết về Huyền Thanh Vương phi này là một nữ nhân thông minh tuyệt đỉnh, tuy là cậu không thích, nhưng vẫn không chịu nổi mà nói: “Người thật sự có thể tìm ra điểm đáng ngờ?”

Hàn Nhạn nhún vai: “Tin hay không tùy người.”

Thái Tử suy nghĩ một lúc, rốt cuộc cũng hạ quyết định nói: “Được rồi, Bồn cung. . . nói cho người nghe.”

Thì ra hôm nay vào lúc tế xuân, ở phía dưới tháp cao, Thất hoàng tử muốn cùng dân cùng vui mừng, cho nên mới mặc quần áo dân chúng mà trà trộn vào trong đám người đó. Dù sao Thái Tử cũng còn là trẻ con, ở tháp cao nhìn ra xa thì đương nhiên là không đã ghiền, nhưng mà nói gì đi nữa thì Hoàng Thượng cũng không muốn để cho cậu cải trang trà trộn vào trong đám người xem náo nhiệt. Lúc đang rầu rĩ không vui, thì Thất Hoàng Tử nói có thể len lén xuống dưới, chỉ cần dừng để cho Hoàng Thượng phát hiện là được. Thái Tử thừa dịp lúc đi tịnh phòng, tính toán thay đổi quần áo để đi xem náo nhiệt.

Không ngờ cậu vừa mới xuống tới chân tháp, còn chưa kịp khoác thêm áo ngoài bằng vải bố mà dân chúng hay mặc, thì đám người bắt đầu rối động, cậu chen chúc một hồi cũng không biết là mình đang ở nơi nào, nhưng ở phía sau, mấy cậu rất gần có một người dân lấy ra một con dao găm. Cũng may là cận vệ bên cạnh cậu liều chết bảo vệ, nhưng mà dòng người lại chen lấn làm cho cậu và cận vệ cách xa tháp ỏi lúc một xa, bên trên lại có người ẩn núp trong tháp không biết ở đâu mà bắn về phía họ một mũi tên, rơi vào đường cùng cuối cùng phải trốn đến nơi rừng cây này, cận vệ rốt cục đuối sức mà chết, lúc đó mới may mắn mà gặp được Hàn Nhạn.

Hàn Nhạn khép hờ mắt, Thất hoàng tử, lại là Thất hoàng tử, nếu như nói hôm nay trò này là vì Thái Tử mà diễn xướng, như vậy mục đích cũng quá rõ ràng rồi. Vì vị trí kia, hy sinh tính mạng của mấy dân chúng nho nhỏ thì tính là gì. Chỉ là. . . lá gan của Thất hoàng tử kia cũng quá lớn rồi, cứ như vậy mà cảm thấy sốt ruột khó nén rồi sao?

Thái Tử nhìn nàng: “Bồn cung. . . Bồn cung nghi ngờ một người bài ra cuộc điện thế này?”

Đứa bé này rất thông minh nha, Hàn Nhạn cười cười: “Người nghi ngờ ai?”

Thái Tử sững sốt một chút, quay đầu đi chỗ khác, cắn môi không nói lời nào.

Giọng của Hàn Nhạn nhẹ nhàng nói ra: “Người nghi ngờ Thất Điện hạ có đúng không?”

Cứ như vậy mà nói thẳng ra không e dè gì hết, Thái Tử có chút bàng hoàng nhìn nàng, Hàn Nhạn lạnh lùng cười: “Nếu hôm nay người thật sự xảy ra chuyện, lúc đó hẳn cũng ở trong đám người, người thì ở tháp cao phía trên, bất luận là ai cũng sẽ không nghĩ tới hẳn có liên quan tới chuyện này. Nhưng người biết rõ Thái

Tử ở trong đám người chỉ có một mình hần. Nếu như Thất Điện hạ không nói, thì mọi người sẽ cho rằng, người mất tích trong tháp.” Nhìn nét mặt của Thái Tử như lâm vào trận địch, Hàn Nhạn có chút buồn cười: “Người không cần phải khấn trương như thế, chỉ là bây giờ sự thật đã quá rõ ràng rồi. Chuyện hôm nay người định làm như thế nào?”

Thái Tử khê giạt mình, lập tức bực tức nói: “Bổn cung sẽ bẩm báo Phụ Hoàng đúng mọi chuyện. Để cho Phụ Hoàng nhìn thấy rõ dã tâm lang sói của hần.”

Hàn Nhạn lắc đầu thở dài, lúc ở cùng Thất Hoàng Tử và tiểu Thái Tử này, nàng cũng tự nhiên mà ưa thích cậu bé này. Không chỉ là vì Thất Hoàng tử có thù oán với nàng, quan trọng hơn là, thiên hạ quân chủ, tất nhiên phải có là người có tấm lòng độ lượng. Nhưng mà thái độ Thất Hoàng Tử quá mức độc ác, nếu hần lên làm vua, thì giang sơn xã tắc sẽ thật sự gặp họa. Chỉ là trong lòng của Đế Vương, đối đãi con cái của mình cũng sẽ có nghi kỵ, lần này Thái Tử dùng lí này để thoái thác, Hoàng Thượng nghe được e rằng sẽ cho là cậu đang vu oan, nếu như vậy thì chẳng phải là Thất Hoàng Tử sẽ đắc ý rồi sao.

Thái Tử nhìn Hàn Nhạn lắc đầu, mới hỏi: “Người cảm thấy có gì không đúng sao?” Trong lúc bất tri bất giác, cậu lại có thói quen hỏi thăm Hàn Nhạn, có lẽ trên người nữ nhân đáng ghét này có một sự đặc biệt, khiến người cảm thấy nàng có thể tin nhiệm được.

Hàn Nhạn vốn không muốn nói cho cậu biết, những chuyện của Hoàng Thất như thế này, ôm thêm một chuyện chi bằng bớt đi một chuyện, chỉ là nhìn thấy khuôn mặt nhỏ của Thái Tử đầy máu, không biết tại sao nàng lại nghĩ tới kiếp trước của mình. Làm một người hạnh phúc, không biết thế gian này có bao nhiêu người khổ, nhưng mà đến lúc chết, mới biết rõ cả đời mình có nhiều chuyện không cam lòng. Thật ra Thái Tử và kiếp trước của nàng cũng gần như giống nhau, nếu đã như vậy, thì tại sao lại không giúp cậu một chút?

“Điện hạ thật thông minh, chi bằng hãy nhớ kỹ, trên thế gian này, không phải cứ đem tất cả mọi chuyện nói ra thì có thể làm cho người khác tin tưởng. Cách làm inh nhất chính là thực hiện.” Nàng nhìn thật sâu đứa trẻ trước mắt mình, giống như là nhìn thấy chính mình khởi đại của năm xưa: “Cái gì cũng không nói, phải để ọi người tận mắt nhìn thấy.”

Thái Tử cái hiểu cái không gật đầu, không biết tại sao, trong nháy mắt cậu cảm thấy nữ nhân trước mặt này vô cùng bi thương, phẳng phất hình như là đã khơi gợi lên cái gì đó đã lâu lắm rồi mới nhớ lại. Cái cảm giác này chỉ trong nháy mắt, sau đó liền bị một câu của Hàn Nhạn cắt đứt: “Vừa rồi người nói cái gì, ta còn chưa có chết mà.”

Thái Tử ngẩng đầu, chống lại ánh mắt sáng tỏ và giáo hoạt của Hàn Nhạn, âm thanh của nàng nhẹ nhàng dễ nghe vang lên: “Đừng nói cho ta biết là người nói sai rồi nha.”

Cậu hơi mất tự nhiên quay đầu đi chỗ khác, nhỏ giọng nói: “Hôm qua nữ quyền của Trương Thái Sư tiến cung bái kiến Thái Hậu. Bổn cung nghe được nữ nhân kia nói, phòng bị của Huyền Thanh Vương phi rất tốt, còn nói. . . Trang Hàn Minh là nhược điểm của người. . .” Còn lại cậu cũng không có nói thêm gì nữa, trên thực tế thì Hàn Nhạn nghe nhiều đó cũng đủ hiểu hết toàn bộ rồi.

Việc này có liên quan tới Đại Chu thị? Chẳng lẽ là tỷ muội Chu thị quyết tâm muốn ỉnh một bài học, Hàn Nhạn nhú mày, trước đó nàng đã nghi ngờ nghi Anh Tử là do Đại Chu thị phái tới, đơn giản là vì thân phận của Anh Tử và Trang Hàn Minh ở thanh lâu trong kiếp trước có chuyện không rõ ràng, bây giờ xem ra, quả thực Anh Tử là người của Đại Chu thị rồi. Không biết hôm nay Anh Tử sắm một vai như thế nào trong đám nhân vật, nhưng mà rõ ràng là nàng ta đã hấp dẫn sự chú ý của nàng, hơn nữa nếu không trong tình huống nguy cấp nàng nhảy lên xe ngựa rồi dùng tới cây trâm hoa mai đã cất giấu trong tay áo, thì chỉ sợ sáng mai chính mình và Trang Hàn Minh đã cùng nhau đi xuống hoàng tuyền. Tỷ muội Chu thị suy nghĩ muốn giết mình, điều này nằm trong dự liệu của nàng, nhưng mà Thái Tử bị đuổi giết, hình như cũng không phải là chuyện trùng hợp. Như vậy xem ra, chỉ có một khả năng.

Đó chính là, tỷ muội Chu thị bị người đem ra làm cái cớ, vốn dĩ cho rằng chỉ là muốn hại mình và Trang Hàn Minh, nhưng lại bị người khác tương kế tựu kế, nhân tiện giết luôn Thái Tử. Nếu là sau này bị điều tra ra, thì tội lỗi cũng chỉ có tỷ muội Chu thị gánh lấy. Nhưng mà người nào lại làm ra chuyện này, là Thất Hoàng tử hay là Thái hậu, điều này cũng không biết được.

Một mũi tên trúng hai con nhạn, chỉ là không ngờ, mình lại liên lụy tới chuyện này. Nếu những người đang muốn hướng về Thái Tử, thì tình cảnh bây giờ e là càng nguy hiểm rồi. Nếu Thái Tử bị sát hại, thì nàng và Trang Hàn Minh cũng không chạy khỏi một kiếp. Chỉ là. . . Hàn Nhạn mơ hồ nhớ rõ những tên nam nhân cầm đao, trên cánh tay hình như có một loại hoa văn kỳ quái, giống như là phong tục của Tây Vực. Trong lòng Hàn Nhạn giật mình, chẳng lẽ là người Tây Nhung?

Lúc này Hàn Nhạn cũng không rõ rốt cuộc bên trong có liên quan gì, Thái Tử nhìn nhìn nàng, lại nhìn Trang Hàn Minh đang hôn mê bên cạnh, giọng điệu có chút kỳ quái: “Người đối với hần thật sự rất tốt.”

Lần đầu tiên gặp Hàn Nhạn thì nàng ta giống như là đang che chở vị đệ đệ này, trong lòng Thái Tử có chút khác thường. Tình thân của Hoàng Thất vô cùng mỏng manh, cậu không thể tưởng tượng được làm sao họ có thể có tình cảm tỷ đệ sâu đến như vậy. Lần đầu tiên có người dám uy hiếp chống đối lại mình, từ đó về sau, Hàn Nhạn đã bị Thái Tử điện hạ liệt vào một trong những người “cậu ghét nhất”. Về sau khi nghe nói nữ nhân đáng ghét này muốn trở thành Huyền Thanh Vương phi, thì cậu lại càng là không dám tin. Phó Vân Tịch là người mà cậu tôn kính nhất, thậm chí trong lòng cậu địa vị của chàng càng lớn hơn Hoàng Thượng. Trong lòng của tiểu Thái Tử, Phó Vân Tịch là người tuân mỹ phong lưu, tài hoa võ nghệ đều là đệ nhất thiên hạ, đương nhiên cũng phải tìm một nữ tử đệ nhất thiên hạ mới có thể tới xứng với chàng. Ai ngờ chàng lại chọn một nữ nhi của một viên quan ngũ phẩm, hơn nữa nữ nhân này cả gan làm loạn không tuân thủ quy củ, tâm cơ thâm trầm xảo giống như hồ ly. Cho nên cậu chịu hết nổi mà chạy tới hỏi Phó Vân Tịch, vì sao lại chọn một nữ tử như vậy.

Phó Vân Tịch trả lời, đến bây giờ cậu vẫn còn ghi nhớ rõ trong lòng. Cậu thấy Vương thúc từ trước đến nay luôn đậm mạc lạnh lùng lại mỉm cười, giống như một tòa băng tuyết tỏa ra hơi ấm áp, chàng chỉ nói ba chữ: “Nàng rất tốt.”

Phó Vân Tịch hiếm khi ca ngợi một ai đó, một câu “Nàng rất tốt” này tuy cái gì cũng chưa nói, nhưng lại bao hàm một loại sùng nịnh nồng đậm. Ngay lúc đó Thái Tử đương nhiên cho là Vương thúc thần tiên của mình đã trúng tà, nhưng mà hôm nay trải qua một phen giày vò như vậy, hình như cậu cũng đã thực sự hiểu rõ một chút.

Không từ mà biệt, ít nhất từ lúc bắt đầu đến bây giờ, Hàn Nhạn vẫn không hề khóc, thậm chí nàng còn biểu lộ ra vẻ trầm ổn và thoải mái, ở trong cung nhiều năm như vậy tiểu Thái Tử chính mắt nhìn thấy biểu tình nhiều nhất của nữ tử chính là nước mắt. Nước mắt quyến rũ, ủy khuất, oán hận, đáng thương, nhưng mà nước mắt chưa bao giờ xuất hiện ở trên mặt Hàn Nhạn. Hôm nay gặp phải tình huống như vậy, đối lại là bất kỳ một nữ tử nào, e là giờ phút này đã trở nên hoảng hốt và luẩn cuốn. Nhưng mà nàng không có làm gì, rất tỉnh táo tìm nơi để trốn, ở cùng với nàng dường như cậu cũng trở nên chừng mực hơn.

Cậu nhện không được mà nhìn Hàn Nhạn, tóc tai của nàng đã rối thành một đống, nhìn dáng vẻ chật vật mà buồn cười, khuôn mặt trắng nõn, nhìn rất ngây thơ, rõ ràng là một thiếu nữ chưa lớn, tại sao lại có đôi mắt thâm sâu tới vậy, như bảo thạch trong sáng, rồi lại nhìn không thấy đáy. Mặc dù là trốn trong huyết động, quần áo dơ bẩn trên người không chịu nổi, tư thế cổ quái không được tự nhiên, nhưng ánh mắt của nàng đều tỏa ra một sự cao quý. Giống như trời sinh nàng đã như công chúa cao quý, tỉnh táo, quyết đoán, tự phụ, rực rỡ.

Tiểu Thái Tử không biết nên nói cái gì mới tốt, chỉ là một trong nháy mắt cậu có chút sững sờ nhìn nàng, Huyền Thanh Vương phi này cậu chưa bao giờ nghiêm túc quan sát, bây giờ cậu lại cảm thấy nàng và cùng Vương thúc của mình vô cùng giống nhau. Giống nhau ở điểm nghiêm nghị không thể xâm phạm, giống nhau ở chỗ luôn nhìn người bằng nửa con mắt, giống nhau ở lúc sống chết trước mắt, tất cả hiểm bên trong đều không thay đổi sắc mặt.

Hàn Nhạn đột nhiên xoay đầu lại, ra động tác ‘xuyt’ với cậu, lỗ tai áp sát vào cửa động, cẩn thận mà nghe âm thanh bên ngoài.

Đó là. . . Tiếng vó ngựa và tiếng người nói chuyện với nhau, nội dung nói chuyện lại làm cho Hàn Nhạn sợ đến run cả tim gan.

90. Chương 91: Chiến Đấu Một Mình

“Lấy được đầu thái tử Đại Tông, lần này là có thể lĩnh thưởng lớn.” Đường như là giọng của nam tử trung niên.

“Không biết đã trốn đi đâu, rõ ràng xe ngựa còn ở đây.” Một người trả lời hơi mất kiên nhẫn.

Hàn Nhạn không biết rốt cuộc bên ngoài có bao nhiêu người tới, chỉ cảm thấy tiếng bước chân lộn xộn nhưng lại như có một quy luật đặc biệt, có vẻ đã được huấn luyện nghiêm chỉnh. Trong lòng nàng không khỏi căng thẳng, lúc này Thái tử đã ngừng thở, không dám phát ra bất cứ một tiếng động nào. Tiếng bước chân kia cách bọn Hàn Nhạn càng ngày càng gần, tựa như đã tới cửa động rồi. Thái tử căng thẳng, không cẩn thận mà đụng vào Trang Hàn Minh bên cạnh. Trang Hàn Minh bị chạm vào vết thương, không nhịn được mà phát ra chút rên rỉ. Trong không gian hoàn toàn yên tĩnh, tiếng rên rỉ này có vẻ cực kỳ chói tai. Lòng Hàn Nhạn căng thẳng, trong ánh mắt tràn đầy sợ hãi. Đường như cửa động nhỏ thoáng cái trở nên chật chội, mà tiếng bước chân kia dừng lại trong thoáng chốc rồi bước về phía nàng.

Bị phát hiện! Trong lòng Hàn Nhạn chỉ có ý nghĩ này. Nếu rơi vào trong tay đám người này, ba người mình chắc chắn là không một ai còn sống. Mục tiêu của bọn họ là Thái tử, Hàn Nhạn không muốn chôn theo hắn. Nhưng trước mắt không phải là mình định đoạt. Nếu bị phát hiện...Nếu bị phát hiện...Nàng cắn răng, bồng xoay người giật áo ngoài của Thái tử ra, khoác lên người mình. Thái tử sửng sốt, còn chưa kịp phản ứng đã thấy Hàn Nhạn quay đầu lại nhìn hắn thật sâu. Ánh mắt kia là cầu xin mình chăm sóc tốt cho Trang Hàn Minh? Có bất đắc dĩ, càng nhiều kiên quyết hơn. Ngay sau đó, Hàn Nhạn liền xông ra ngoài. Nàng mặc áo dài màu vàng, khuôn mặt bị che khuất dưới mái tóc rối rung. Vóc người nàng gần giống Thái tử, những người kia vừa thấy nàng thì cho là đã thấy Thái tử, lập tức đuổi theo.

Bên trong động, Thái tử đứng ngơ ngác tại chỗ, Trang Hàn Minh hôn mê bất tỉnh bên cạnh hắn. Hắn cắn răng, không để inh khóc thành tiếng, không biết tại sao trong lòng hắn lại đau đớn muốn chết.

Trên núi ở phía đông thành, Hàn Nhạn rất thích chơi ở đây. Nàng hết sức quen thuộc từng ngọn cây cỏ ở đây nên có ưu thế về địa hình. Không biết là những người kia bởi vì không quen thuộc nơi này hay căn bản là ngoại tộc, bị nàng dẫn chạy ngược chạy xuôi. Hàn Nhạn cố ý chọn những khúc quanh, nơi có đá rải lờm chờm, cho nên cũng kéo dài thêm được chút thời gian.

Lúc này nàng đang ở trên một bãi cỏ, nơi đây vô cùng bằng phẳng. Đám nam tử cầm đao bước tới, mắt thấy sẽ bắt được nàng thì lại bị Hàn Nhạn khéo léo mà tránh. Cùng lúc đó, chỉ cảm thấy người trầm xuống, thăm nghĩ không tốt, định tránh thoát theo bản năng nhưng lại phát hiện người mình lại bị vùi xuống.

Đó là một cái đầm lầy.

Hàn Nhạn quay đầu lại, những đại hán kia hoảng sợ, vội vàng nhìn về phía nàng. Đối với đầm lầy này, sức người thực ra rất nhỏ bé, bọn họ chưa bao giờ trải qua tình huống này. Mái tóc dài che đi khuôn mặt Hàn Nhạn, những đại hán kia chỉ thấy cái cằm trắng nõn của nàng hơi nâng lên, khóe môi hiện nụ cười mỉa mai mà lạnh lùng. Đường như tiểu Thái tử Đại Tông này còn khó dây dưa hơn tưởng tượng nhiều.

Sau lưng có một đám người khác chạy tới rất nhanh. Hàn Nhạn lập tức chạy về phía trước, nhưng cũng biết đây là kẻ hoãn binh. Tới lúc một vực thẳm xuất hiện trước mặt nàng mới dừng lại.

Sau lưng là vực sâu vạn trượng, không thể lui lại được nữa. Nàng từ từ xoay người, nắm chặt trâm hoa mai cuối cùng trên người.

Lúc này nàng mới nhìn rõ, những người trước mặt này đúng là không phải là người Trung Nguyên mà là người Tây Nhung. Người Tây Nhung không biết tiểu Thái tử, chỉ nhìn vào quần áo màu vàng rực rỡ trên người Hàn Nhạn, lại không thấy rõ mặt nên nàng liền nhận định nàng là Thái tử.

Hàn Nhạn lẳng lặng đứng tại chỗ, không động đậy, không hoảng hốt lo sợ mà bỏ chạy, cũng không kêu gào xin tha thứ. Thậm chí nàng còn từ từ nhếch lên một nụ cười, tựa như một con thú cô độc lâm vào đường cùng, đang chuẩn bị ọt kích cuối cùng.

Cứ nha vậy khiến bọn người kia không dám hành động thiếu suy nghĩ. Tiểu Thái tử này thực quá xảo quyệt. Vừa rồi đầm lầy đã khiến bọn hắn bị tổn thất nặng. Lúc này tiểu Thái tử Đại Tông nở nụ cười, ai biết có

phải đang có cách quái quỷ gì. Bọn họ chú ý hơi nhiều, trong nhất thời nóng lòng muốn thử nhưng không ai dám tiến lên.

Một chọi bảy, Hàn Nhạn thầm tính toán trong lòng. Dù thế nào thì mình cũng không có phần thắng. Thế nhưng những người này chắc chắn sẽ không bỏ qua ỉn.

Vừa lúc đó, một tên đại hán trong đó không nhận được, hét lớn một tiếng rồi bỏ nhào về phía Hàn Nhạn. Nnafg tránh không kịp, bị bắt bắt lấy. Đại hán kia kẹp chặt cổ họng của nàng, một tay bắt lấy cánh tay nàng. Hàn Nhạn không thể tránh được, trong nhất thời bị hấn xách lên trong tay như một con gà.

“Thái tử Đại Tông cũng chỉ như vậy!” Không ngờ lại có thể chế trụ đối phương dễ dàng như vậy, đại hán kia dương dương tự đắc mà cười to. Hàn Nhạn cúi đầu, cánh tay nhỏ bé yếu ớt vô lực rũ xuống.

“Ha ha, các người nhìn đi, Thái tử hoàng gia da mịn thịt mềm này, cánh tay nhỏ bé này còn trắng hơn đ L q đũa phụ nữ Tây Nhung chúng ta nữa.” Dứt lời, hấn vươn tay gạt mái tóc rối bời trên trán Hàn Nhạn ra, lúc thấy rõ ràng khuôn mặt nàng thì liền ngậy ngấn cả người, sau đó nuốt nước miếng: “Bộ dạng của tiểu Thái tử này y như cô bé, chết như vậy thật đáng tiếc, không bằng để ta vui vẻ...” Dứt lời, một tay ném Hàn Nhạn xuống đất, bắt đầu cởi dây lưng của mình.

Từ lúc những người còn lại thấy đồng bọn của mình bắt được Hàn Nhạn thì liền thở phào nhẹ nhõm. Bôn ba như vậy khiến lúc này đã hơi mệt, cười đáp: “Không thể chỉ hưởng một mình, đợt lát nữa để các huynh đệ cùng ném thử chút thơm ngon.”

Phong tục của Tây Nhung rất cởi mở, chuyện nuôi nam đồng cũng từng có. Lúc này bọn họ cũng chỉ coi Hàn Nhạn như một thiếu niên xinh đẹp, liền nảy sinh ý nghĩ xấu xa, nghĩ tới dù sao cũng là người chết, không bằng để ỉn vui vẻ một chút. Đại hán bắt được Hàn Nhạn cách bọn họ xa hơn một chút. Bây giờ Hàn Nhạn đã là con mồi không hề có sức lực mà chống lại, vì vậy cũng không đề phòng. Hấn ngồi xổm xuống, nở nụ cười dâm dăng, cởi áo của Hàn Nhạn ra. Nàng bị dọa sợ đến mức lùi lại liên tiếp. Đại hán kia thấy nàng như vậy thì lòng càng ngứa ngáy. Hàn Nhạn hơi loạng choạng mà bò về sau, những người còn lại dường như vô cùng có hứng thú mà nhìn một màn này. Đại hán kia càng cười to hơn, bằng lòng chơi trò mèo vờn chuột với nàng, liền ung dung đuổi theo nàng. Hàn Nhạn thở hồng hộc, đại hán kia cảm thấy đã chơi gần đủ, liền cười dữ tợn một tiếng, nghiêng người định xé xiêm y của nàng. Ai ngờ lại nhìn thấy thiếu niên trắng nõn này, trong đôi mắt đen láy thoáng qua chút ý lạnh, ngay sau đó liền cảm thấy mắt trái của mình đau đốn, máu phun ra.

“A ——” Tiếng kêu thảm thiết khiến chim bay tán loạn trong rừng. Những người còn lại lấy làm kinh hãi trước biến cố bất thành linh này, lại thấy Hàn Nhạn cầm một cây trâm hoa mai đang nhỏ máu không ngừng, ý lạnh trong mắt thấu tận xương.

Đại hán kia đang che mắt trái, máu không ngừng chảy ra giữa kẽ ngón tay. Hấn nằm mơ cũng không ngờ thiếu niên không có chút lực phản kháng nào lại đột nhiên ỉn một kích, chọc mù mắt mình. Không cho hấn có thời gian trì hoãn. Hàn Nhạn nghiêng người, đá một cước tới, đại hán kia kêu thảm một tiếng, cả người liền rơi thẳng xuống vực sâu vạn trượng.

Vừa rồi nàng trăm cay nhìn đấng bất động thanh sắc mà dẫn người này tới cạnh vách đá, tuyệt đối không thể để sai sót. Sài Tĩnh từng nói, giết người, không cần biết là cách gì, quan trọng là có nắm chắc sẽ giết được y không.

Nàng bỏ trâm hoa mai vào tay áo, khom người nhặt đại đao đại hán kia làm rơi lên, lạnh lùng nhìn đấng người trước mặt.

Cho dù chết cũng phải tìm vài cái đệm lưng. Mắt nàng lạnh lạnh, quần áo bị máu tươi phun lên, có một ít văng lên trên mặt khiến gương mặt nàng càng trắng hơn. Máu đỏ nhìn thấy mà giật mình cùng với màu trắng tinh khiết hòa vào làm một, có cảm giác chấn động lòng người rất khác. Trên vách núi, nàng một thân một mình, cầm đại đao trong tay, gió thổi tung mái tóc rối của nàng, chỉ có nữ tử kia bất động, không tránh, không trốn, không kêu, tựa như Tu La từ địa ngục tới lấy mạng.

Trong khoảng thời gian ngắn, không ai dám hành động thiếu suy nghĩ.

Có lẽ là có một người dường như đã nhìn rõ: “Đây là một nữ tử!”

Những người còn lại tập trung nhìn vào, đều ngạc nhiên nghi ngờ. Nếu đây là nữ tử vậy thì đây không phải Thái tử Đại Tông. Nữ tử này là ai?

“Người là ai?” Một người trong đó hỏi.

Hàn Nhạn bỗng ngửa đầu cười to. Cả đời này nàng chưa bao giờ cười cuồng vọng như vậy. Bởi vì biết cho dù những người này biết nàng không phải là Thái tử Đại Tông cũng sẽ không tha cho nàng, thậm chí d L q đ c òn bắt nàng để tra hỏi tung tích của Thái tử. Đương nhiên nàng sẽ không nói, không chỉ vì Thái tử mà còn vì Trang Hàn Minh. Nếu hôn nay bất kể thế nào cũng không chạy thoát khỏi cái chết, khách sáo với những người này còn có ý nghĩa gì?

“Ta chính là Thái tử Đại Tông.” Nàng nói.

Hành động của nàng vững vàng bình tĩnh, ung dung không thay đổi. Tuy bọn hán cò n ò ò, sống hơn nửa đời người cũng chưa từng thấy nữ tử như vậy. Rõ ràng là bộ dáng của một thiếu nữ, nhỏ nhắn xinh xắn như vậy, nhưng hành động đều như người trưởng thành đã trải hết sự đời, xảo quyết thông minh, xuống tay tàn nhẫn. Nhưng vô hình trung lại toát ra khí chất cao quý, nghiêm túc không thể xâm phạm.

Nàng là ai?

Bọn họ đã tin thiếu nữ trước mắt này có thân phận không tầm thường, thậm chí rất có thể là người trong hoàng thất. Nghĩ tới chuyện bọn họ bị con bé này đùa giỡn, thậm chí còn mất đi không ít đồng bọn của mình, liền tức giận. Vì vậy họ hét lớn lên: “Vậy thì ngươi nạp mạng đi!” Dứt lời, xách đao xông tới.

Cùng lúc đó, Thái tử căng thẳng run lẩy bẩy trong hang động, bên ngoài lại truyền tới tiếng bước chân, thậm chí dường như số người còn nhiều hơn lúc này. Hắn liếc nhìn Trang Hàn Minh đang hôn mê bất tỉnh, không biết mình và vậy có thể tránh được một kiếp này không. Trang Hàn Nhạn đã dùng mạng của mình để đổi một lối thoát cho họ, thế nhưng lối thoát thoáng nhìn cũng có vẻ không bằng phẳng. Nghĩ tới Trang Hàn Nhạn, hắn cảm thấy trong lòng đau đớn không chịu nổi. Nếu vương thúc biết nhất định sẽ đau lòng.

Trong lúc suy nghĩ, tiếng bước chân kia đã tới gần, Thái tử cắn chặt răng, ánh mắt tràn đầy tuyệt vọng.

Một bàn tay đẩy cổ đại trước miệng hang ra.

Dường như sắc trời tối xuống, làn gió lạnh như băng luồn vào qua cửa động, Thái tử chỉ cảm thấy toàn thân đều bị cái lạnh xâm nhập, lạnh tới mức răng va vào nhau lập cập. Nhưng một câu nói đã nương theo làn gió bay vào: “Là ta.”

Lập tức ảm áp.

91. Chương 92: Chợt Hiểu Tấm Lòng

Tựa như bắt được cây cỏ cứu mạng, Thái tử chỉ cảm thấy trái tim vẫn treo trên cổ họng mình rơi xuống: “Vương thúc!”

Phó Vân Tịch vỗ vỗ lưng hắn trấn an, ánh mắt rơi vào trên người Trang Hàn Minh nằm bên cạnh, mở miệng là lời lạnh như băng: “Nàng đâu?”

“Nàng” là ai? Đương nhiên Thái tử biết Phó Vân Tịch chỉ Trang Hàn Nhạn. Hắn cắn răng, ngẩng đầu, run rẩy vươn ngón tay ra chỉ về một phía: “Đi hướng kia.”

Phó Vân Tịch không nói hai lời, lập tức phân phó vài thị vệ bảo vệ Thái tử cho tốt, mình thì xoay người lên ngựa.

“Vương thúc!” Thái tử bỗng gọi chàng ở phía sau. Phó Vân Tịch quay đầu lại, ánh mắt tiểu Thái tử chần chờ, mang theo chút mong ngóng: “Nàng còn sống, đúng không?”

Phó Vân Tịch không nói gì, im lặng vung roi ngựa lên. Ngựa vội vã chạy đi, nam tử trên ngựa ánh mắt lạnh nhạt như nước nhưng đôi môi mím chặt đã tiết lộ tâm tình của chàng.

Trang Hàn Nhạn, nàng nhất định phải sống sót.

Trên vực núi, tràn đầy máu tanh gây ô uế không khí. Bảy người đã chết hai, đại hán cao tám thước sững sốt mà bị thiếu nữ chưa cập kê dùng đại đao chém lên. Chưa từng thấy thiếu nữ nào liều mạng như vậy. Nói là thiếu nữ cũng hơi quá đáng. Khi áo ngoài vướng víu bị cởi xuống, thân thể chỉ có một lớp áo mỏng manh, rõ ràng chỉ là một đứa bé. Nhưng sao lại có ánh mắt khát máu như vậy? Tựa như tất cả bọn họ chỉ là người chết.

Trong lúc giằng co chấn động lòng người, Hàn Nhạn đã sớm vết thương chồng chất. Một gã đại hán nhìn thấy thể lực của nàng không thể chống đỡ được nữa, cho nàng một kích thật mạnh đ L q đừ sau lưng. Tựa như tất cả trái tim cũng bắt đầu run lên, Hàn Nhạn nặng nề ngã xuống, một màn kia ánh máu như sương. Giùng giàng muốn đứng lên nhưng lập tức có một tên đá một cước vào đầu gối nàng. Hai chân mềm nhũn, quỳ rạp xuống. Nàng ngẩng đầu lên, trên mặt trau đầy vết máu, đầu còn bộ dáng thông minh động lòng người ngày thường.

Trên đời này, sinh mạng là không theo ý người nhất. Hàn Nhạn bật ra một nụ cười trào phúng từ khóe môi, thận trọng nhưng vẫn trốn không thoát kết cục phải chết. Đây là ông trời đang đối đầu với nàng. Vậy cần gì phải cho nàng cơ hội sống lại lần nữa! Nàng hận, hận ông trời bất công, hận những người hại nàng. Nhưng hôm nay phải chết thật sao? Dựa vào mấy chiêu Sài Tĩnh dạy nàng, cùng với khí thế cá chết lười rách, rốt cuộc giết được hai người. Nhưng nàng không nường tay chút nào.

Nàng bật cười: “Một người đổi ba người, ta có lời rồi.”

Gáy bị người ta đập mạnh một cái, sau đó ánh đao lóe lên, bổ thẳng về phía gáy nàng. Nàng nhắm mắt lại, lần này, sợ là chạy không thoát, như vậy, cũng tốt.

Gió mát ba thước, đầu người rơi xuống đất, máu tươi nóng ran phun đầy trên mặt cỏ.

Ngã xuống, lại là một người khác.

Thậm chí đại hán vạm vỡ không thể thấy rõ ràng rốt cuộc là ai, cũng đã đầu thân hai nơi. Mấy người còn lại giả vờ xông tới, lại chỉ thấy áo trắng bay phấp phất trên con tuấn mã lao nhanh, hành động nhanh như sấm sét, chỉ nghe “soạt soạt” mấy tiếng, gió ngừng, bốn phía lặng im như tờ.

Hàn Nhạn từ từ mở mắt, thấy Phó Vân Tịch ngồi trên ngựa, nhìn xuống nàng từ trên cao. Trong mắt hán còn có sát khí chưa kịp thu lại, tựa như tiên mắc tội bị đày xuống trần gian, nhập ma, đáng vẻ luôn bình tĩnh từ trước tới nay lúc này đây chỉ có lo lắng vô cùng.

Kiểm trên tay vẫn còn đang nhỏ từng giọt máu, Hàn Nhạn nặn ra một nụ cười muốn an ủi chàng, nhưng cũng không biết nói gì cho phải. Vì vậy nàng liền vươn tay ra: “Ta không sao.” Vừa dứt lời thì trước mắt tối sầm, mất đi tri giác.

Phó Vân Tịch phi thân lên, ôm lấy nàng ngay lập tức, chỉ thấy nữ tử từ trước tới nay luôn thành thạo mọi việc, lúc này nhếch nhác không chịu nổi. Nhưng trong lòng thầm thở phào nhẹ nhõm, không khỏi ôm chặt nàng hơn một chút.

May quá, còn sống.

Tựa như một giấc mơ dài, trong mơ là từng mảng máu tươi lớn, vô số người giơ đao lên éo về phía mình, giọng nói bén nhọn tràn đầy trong tai. Ngẩng đầu nhìn lên, khuôn mặt dữ tợn của Trang Ngữ Sơn và Chu thị đang gần ngay trước mắt, mẫu thân hấp hối trên giường, Thất hoàng tử vung tay lên, lại là đáng vẻ định chém đầu Trang Hàn Minh. Hàn Minh quỳ trên mặt đất. Hàn Nhạn phát hiện thân thể mình tựa hồ nhẹ bẫng, tất cả mọi người không thấy được nàng. Nàng muốn bắt lấy thứ gì đó nhưng ngón tay xuyên qua quần áo, chỉ bắt được không khí. Nàng đã chết ư? Sao lại thấy cảnh tượng khiến lòng người vỡ tan, không có gì cả, tuyệt vọng khiến người ta kinh hãi?

Nếu đã chết, thật sự là không có gì cả. Những thứ tình yêu kia, những thứ hận thù kia, không để lại chút gì. Đường như trong lúc này chưa bao giờ có dấu vết của nàng. Nàng bưng mặt gào khóc.

Lại cảm giác mình được ôm vào một vòng ôm ấm áp. Là tiếng của ai mà êm ả như vậy? Tựa như mang theo sức mạnh vô cùng kỳ diệu có thể xua tan tất cả những thứ đáng sợ. Là ai đang nhẹ nhàng gọi tên nàng bên tai? Một tiếng lại một tiếng, dịu dàng mà kiên định: “Trang Hàn Nhạn.”

Phó Vân Tịch cúi đầu nhìn thiếu nữ nắm chặt tay áo mình không buông. Không biết nàng nằm mơ thấy gì mà nước mắt chảy không ngừng. Chưa từng thấy Hàn Nhạ yếu ớt như vậy, trong đ L q dòng chàng có thêm mấy phần phức tạp, càng nhiều hơn là sự vui sướng khi đã mất nay tìm lại được. Còn nhớ rõ Thái tử nói cho chàng biết có thể Hàn Nhạ đã chết thật rồi. Chuyện hôm nay, có thể đoán được rất rõ ràng là có người mưu tính từ trước, mục đích là nhằm vào Thái tử, tiện thể phá hủy tỷ đệ Hàn Nhạ. Nhưng Hàn Nhạ vì bảo vệ Thái tử mà tự xông ra ngoài, rơi vào trong tay đám người Tây Nhung kia, sợ là sẽ dữ nhiều lành ít.

Khoảnh khắc đó, như thể cả trái tim chàng cũng đau đến run rẩy. Thanh niên luôn bình tĩnh ung dung, lần đầu tiên có cảm giác “sợ hãi”. Rất sợ mất đi nàng. Nếu không nhìn thấy được khuôn mặt nhỏ nhắn còn vương nét ngây thơ, nếu không được nghe nàng dùng giọng nói trịnh trọng mà dịu dàng kêu: “Vương gia.” Nếu trong sinh mạng không còn thiếu nữ tựa như một điều bí ẩn này nữa thì còn gì thú vị? Các thứ trên đời này, Phó Vân Tịch chỉ chia làm ba loại: một là thứ chàng không cần, một là thứ của chàng, còn một loại, chính là Hàn Nhạ. Thứ chàng muốn, tự nhiên sẽ có người tha thiết mong chờ được trình lên. Thứ chàng không cần thì không đụng vào một chút nào. Nhưng chàng muốn Hàn Nhạ, lại không nhẹ nhàng như vậy.

Làm phòng tuyết của nàng tan ra từng chút từng chút một, tiến vào chiếm giữ lòng nàng từng chút một, cho là mình có thể nắm trong tay tất cả, nhưng không biết rốt cuộc thất thủ là ai?

Trong giấc mơ, Hàn Nhạ níu tay áo của chàng, vẽ mặt ý lại mà yếu đuối. Chàng nhớ tới một khắc kia khi mình thấy Hàn Nhạ. Thiếu nữ khắp người đầy máu quỳ rạp xuống đất, một tay chống lên đại đao sáng quắc. Càng sáng ngời hơn cả ánh đao là ánh mắt của nàng. Xung quanh máu tươi một mảng lại một mảng, liếc mắt một cái cũng có thể thấy được tình cảnh bi thảm kia. Môi nàng cong lên thành nụ cười, ánh mắt lại bi thương mà tuyệt vọng.

Rất khó tưởng tượng một thiếu nữ lại có ánh mắt như thế, như thể đã trải qua tất cả mọi chuyện khổ sở trên thế gian này, chỉ còn lại sự giễu cợt nhân gian vô vị lạnh lùng. Chàng chỉ cảm thấy trái tim mình đau đớn dữ dội, lần đầu tiên giết người không chút lý trí nào. Thật ra thì nên giữ lại một người để xét hỏi chủ tử sau màn, nhưng chàng không muốn làm thế. Thứ nhất là coi như không cần thẩm vấn cũng biết người sau lưng là ai. Quan trọng hơn là, trên thế gian này, ai cũng không thể động vào nàng dù chỉ một chút.

Bọn họ đã thương nàng thì không thể sống.

Phó Vân Tịch vươn một tay ra, cầm chặt tay nàng đầy dịu dàng. Từ vừa mới bắt đầu thấy hứng thú với nàng, càng về sau càng muốn bảo vệ nàng không bị tổn thương, rồi tới căng thẳng về nàng từng chút một như bây giờ. Dù cho từ trước tới nay chàng luôn lạnh lùng trong tình cảm, cũng nên hiểu được, mình đã thích cô bé này rồi. Với người thường mà nói chữ “thích” này không đáng là gì. Nhưng với Phó Vân Tịch mà nói, nhiều năm như vậy, thích một nữ tử, ngoài mẫu phi của chàng ra thì Trang Hàn Nhạ là người đầu tiên.

Chàng cúi người, đôi môi lạnh như băng khẽ chạm lên trán Hàn Nhạ. Chân mày Hàn Nhạ thoáng thả lỏng một chút. Chàng lặng lẽ nhìn, trong mắt thoáng qua một tia ấm áp.

Cũng không biết ngủ bao lâu, lúc Hàn Nhạ tỉnh lại đã là sáng sớm ngày hôm sau rồi. Cấp Lam ghé vào bên giường nàng ngủ say. Hàn Nhạ giật giật người, Thù Hồng đang vắt khăn nhìn thấy, lập tức kêu lên mừng rỡ: “Tiểu thư!”

Hàn Nhạ nhíu mày: “Muội dậy làm gì?” Thù Hồng bị thương còn chưa khỏe, sao có thể ra ngoài hầu hạ được.

Cấp Lam cũng đã tỉnh lại, thấy Hàn Nhạ tỉnh thì nước mắt chảy ra ngay lập tức, lại cười nói: “Tiểu thư có thể tỉnh rồi.”

Thù Hồng chạy tới nắm chặt tay Hàn Nhạ: “Tiểu thư, sau này tiểu thư đừng dọa bọn nô tỳ như vậy nữa. Nguy hiểm như vậy, nếu gặp chuyện không may...” Thù Hồng luôn bình tĩnh, lúc này nước mắt doanh tròng. Ai mà ngờ hôm qua mình đang ngây ngô trong phủ, bỗng nghe thấy nha hoàn tiền viện nói Xuân Tế đã xảy ra chuyện. Vốn nàng cảm thấy hơi tâm thần không yên, không ngờ một hồi Cấp Lam liền bị người dẫn về, cùng lúc đó biết được tin tức Hàn Nhạ mất tích. Hai nha hoàn gấp muốn chết trong phủ, lại bị bắt buộc tình d L q đành vô cùng nguy cấp nên không cho phép ai ra khỏi phủ. Cấp Lam làm âm ĩ một trận với

thị vệ bên cạnh vương gia. Sau này vương gia giục ngựa quay về, ôm lấy Hàn Nhạn cả toàn thân là máu, vừa vào phủ đã kêu tuyên Thái y khiến tất cả mọi người bị dọa sợ. Cấp Lam và Thù Hồng càng bị dọa tới hồn phi phách tán. Cho tới bây giờ họ chưa từng thấy Hàn Nhạn chảy nhiều máu như vậy, trên người toàn là vết đao, hôn mê trong lòng vương gia nhưng tựa như có thể vĩnh viễn ngủ luôn.

Thái y chạy tới rất nhanh, băng bó kỹ vết thương cho Hàn Nhạn, dặn dò cần phải dưỡng thương thật tốt. Cấp Lam và Thù Hồng thật sự là lo lắng muốn chết, cầu xin thật lâu mới được đồng ý có thể trông nom chăm sóc bên cạnh Hàn Nhạn.

Hàn Nhạn cười cười: “Không sao. Vương gia đâu?”

Đêm qua loáng thoáng cảm thấy Phó Vân Tịch ở bên cạnh, tỉnh lại lại không nhìn thấy bóng dáng của chàng, trong lòng hơi mất mát.

Trên mặt Cấp Lam còn vương lệ, lại cười nói: “Tiểu thư đừng lo lắng. Hôm qua vương gia trông chừng người một tác không rời, ngay cả xoa thuốc cũng là vương gia tự tay làm. Vương gia đối đãi với tiểu thư bằng tấm chân tình, nhưng sáng sớm nay liền vào triều, hình như để bẩm báo với Hoàng thượng về chuyện thân hình thích khách hôm qua.”

Nghe thấy Phó Vân Tịch trông nom mình một tác không rời, Hàn Nhạn không nói nên lời cảm giác trong lòng là gì, chỉ cảm thấy mỗi một lần mình gặp nguy hiểm thì Phó Vân Tịch đều sẽ chạy tới cứu mình. Nói không cảm động là giả, nhưng vào khoảnh khắc mình cho là sẽ chết, trong đầu lại nghĩ: sợ là sẽ phải đổi người làm Huyền Thanh vương phi. Nghĩ tới đây, trong lòng liền có một cảm giác vô cùng khó chịu, như thể đồ của mình bị người khác chiếm mất vậy.

92. Chương 93: Thái Tử Ban Thường

Đang lúc suy nghĩ thì nghe thấy một giọng nói quen thuộc truyền vào từ bên ngoài: “Tỷ!”

Hàn Nhạn quay đầu sang chỗ khác, nhìn thấy Trang Hàn Minh đứng ở cửa, vẻ mặt đầy xấu hổ, muốn bước vào cửa nhưng lại không dám, đành phải đứng chần chừ ở đó. Hàn Nhạn không nói gì, chỉ lẳng lặng nhìn cậu.

Nước mắt Trang Hàn Minh lập tức trào ra. Hôm qua lúc đám người bắt đầu rối loạn, Anh Tử bên cạnh lại đột nhiên kéo cậu. Mới đầu cậu không phát hiện ra cái gì, cho đến khi cảm thấy Anh Tử lôi mình tới giữa chỗ rối loạn thì mới cảm giác được có gì đó không đúng, muốn tránh ra nhưng Anh Tử lại dùng đao kề vào lưng cậu. Lúc ấy lòng Trang Hàn Minh chợt lạnh. Cho dù vô cùng tức giận, cậu chưa bao giờ nghi ngờ tới nha đầu này. Thậm chí vì năng lực của cậu mà còn cãi vã với Hàn Nhạn. Nhưng hôm nay cũng hiểu được, quả nhiên nha đầu này có mục đích mà tới. Anh Tử kèm hai bên cậu đi một lát, bỗng đá ào lưng cậu. Một cước kia nào có phải là sức lực của một cô bé yếu đuối, rõ ràng là đã từng tập võ. Cũng đúng lúc này, một nam tử cầm đao vọt lên, tay đâm chân đá với cậu. Kỳ lạ là dường như đối phương không muốn tính mạng của cậu, mà Anh Tử ở bên cạnh thì hô to đầy hoảng hốt lo sợ, tựa như có ý làm vậy. Sau đó cậu không chịu được mà hôn mê bất tỉnh, hoàn toàn không biết chuyện gì đã xảy ra lúc đó. Lúc tỉnh lại thì đã được đưa về Trang phủ. Từ trong miệng của nha hoàn mới biết được tin tức Hàn Nhạn vì cứu cậu và Thái tử mà một mình dính vào nguy hiểm.

Trong nhất thời, xấu hổ, hối hận, tức giận, khó chịu, toàn bộ xông lên đầu. Cậu đi tới Huyền Thanh vương phủ, trong lòng càng thấp thỏm. Vừa lo lắng cho vết thương của Hàn Nhạn, vừa cảm thấy không có mặt mũi nào mà đối diện với nàng. Thấy Hàn Nhạn trước mặt như thế, gánh nặng trong lòng liền được đặt xuống, chắc thân thể không có gì đáng ngại. Nhưng thái độ không mặn không nhạt như vậy vẫn làm trong lòng cậu khó chịu không thôi.

Hàn Nhạn thở dài: “Ta không sao. Đi đi về trước đi.” Tuy nói thế nhưng trong giọng nói vẫn hơi lộ vẻ lạnh lùng. Trong lòng Trang Hàn Minh buồn khổ nhưng lại không dám chọc nàng giận, biết mình vì một người xa lạ trong lòng có quý mà tổn thương lòng Hàn Nhạn, càng thêm mắng mình một nghìn lần. Cuối cùng cậu nói: “Tỷ, đi đi đây.” Dứt lời, lại nhìn Hàn Nhạn một cái, thấy Hàn Nhạn chỉ nhìn phong cảnh ngoài cửa sổ mới cần rằng rời đi.

Cấp Lam và Thù Hồng cũng không dám nói thêm một câu. Trong lòng bọn họ nghiêng về phía Hàn Nhạn. Từ nhỏ Hàn Nhạn đã đối xử với tiểu thiếu gia vô cùng thân thiết. Sau khi phu nhân chết đi lại càng một lòng tính toán vì thiếu gia. Nhưng lần trước thiếu gia lại không phân phải trái mà cãi vã với Hàn Nhạn, lần này lại làm hại Hàn Nhạn bị kiếp nạn này, trong lòng liền ít nhiều chứa oán hận. Có điều thấy bộ dạng Trang Hàn Minh như đưa đám, Cấp Lam vẫn không nhìn được mà nói: “Tiểu thiếu gia thật đáng thương.”

Dù sao, từ nhỏ tiểu thiếu gia đã không trải qua sóng to gió lớn gì, rất tốt lành. Mẹ qua đời, cha không thương, vốn là người có tấm lòng lương thiện thuần khiết, lại bỗng bị người lừa dối, xa rời tỷ tỷ của mình, e rằng bây giờ Trang Hàn Minh cũng nên suy nghĩ lại cho tốt.

“Đây là vì tốt cho nó,” Hàn Nhạn thở dài: “Ta giữ được nó một lần nhưng không bảo vệ được cả đời, chỉ mong nó có thể nhìn cho rõ ràng...” Dù sao Trang Hàn Minh vẫn không hiểu trò đời hiểm ác, nếu có người lợi dụng, rất dễ biến thành quân cờ cho người khác. Trước kia mình chỉ lo chăm sóc nó nhưng đã quên mất một khi mình gả vào Huyền Thanh vương phủ thì Trang Hàn Minh ở Trang phủ liền một thân một mình. Lúc này, chỉ có cậu mạnh mẽ lên mới có thể không bị người ta độc hại. Chuyện lần này thật ra nói là một bài học cũng không quá đáng, ít nhất sẽ không lỗ mắng như vậy nữa. Gia đình giàu có vốn là nơi ăn thịt người, không phải mình tranh ám đầu thì chính là người chết ta sống. Hai người bọn họ xuất thân từ vị trí nào, Hàn Nhạn nghĩ Trang Hàn Minh có thể thấy rõ ràng.

Thù Hồng thấy nàng như thế thì vội vàng đổi sang chuyện khác để dẫn sự chú ý của nàng đi, không bao lâu liền cười đùa.

Náo loạn một hồi, đã sắp tới trưa, Cấp Lam và Thù Hồng tới phòng bếp nhỏ giúp đỡ. Hàn Nhạn ngồi trong phòng, thở dài một hơi, nhớ tới chuyện ngày hôm qua, bất giác hơi xuất thần.

Thất hoàng tử và Thái hậu gây ra động tĩnh lớn như vậy có phải nói lên rằng bọn họ đã nhìn không được? Nhưng sao Hoàng thượng có thể sống chết mặc bay. Chẳng lẽ bọn họ sẽ không sợ bị tra ra? Hàn Nhạn nhún mày. Còn nữa, sao Tây Nhung lại có liên quan tới hàng loạt người như vậy? Thâm chí còn bằng lòng bán mạng vì bọn họ? Là ai có liên quan tới Tây Nhung? Thái hậu? Thất hoàng tử? Hay là người khác? Bất tri bất giác nghĩ tới Trắc Thất. Chuyện lần này, bọn họ thân là người trong hoàng thất Tây Nhung, có thể cũng tham gia vào không? Nghĩ đi nghĩ lại, bất giác hơi thất thần. “Này!” Một giọng nói bỗng nhiên xuất hiện trong phòng, dọa Hàn Nhạn giật mình, giương mắt nhìn thì thấy đó là Thái tử.

Hôm nay tiểu Thái tử này không mặc quần áo màu vàng rực rỡ mà đổi sang một bộ trường bào màu hoa hải đường, nhìn phần điêu ngọc mài, bớt đi khí thế, nhiều thêm vài phần ngây thơ. Hắn bấy lâu mà nhìn Hàn Nhạn: “Bổn cung gọi người mấy lần, sao không trả lời?”

Hàn Nhạn thầm thở dài một hơi. Bất kể là mặc thành thế nào thì tính tình vị Thái tử này cũng không thay đổi nửa phần, liền hơi bất đắc dĩ mà nói: “Vừa rồi nghĩ tới một chuyện nên hơi xuất thần, Điện hạ thứ tội.” Tuy nói thế nhưng vẻ mặt hành động nào có chút sợ hãi nào? Đường như thật không để Thái tử vào mắt.

“Láo xược!” Mặt Thái tử đỏ bừng, vừa nhìn thấy bộ dạng không thèm để ý chút nào của Hàn Nhạn thì như bóng bị xì hơi, dứt khoát ngồi xuống cái ghế dài bên cạnh: “Bổn cung tới đây là vì muốn nói lời cảm ơn với người.” Hắn ho khẽ hai tiếng: “Người đâu, đưa đồ tới đây.” Thị vệ bên ngoài lên khiêng ba cái rương lớn vào, đặt “phịch” xuống.

Hàn Nhạn sửng sốt. Thế này hơi ngoài dự kiến của nàng, không kiểm được mà hỏi: “Điện hạ làm gì vậy?”

Thái tử ra hiệu cho những người đó mở ra xem. Cái rương đầu tiên toàn là bạc. Hàn Nhạn hơi nhúc nhích đầu. Huyền Thanh vương phủ thật ra không thiếu bạc. Tuy rằng càng nhiều bạc càng tốt, mình giữ lại làm vốn riêng hoặc bù cho Trang Hàn Minh, cũng đều tốt. Nhưng bạc là Thái tử tặng, tuyệt đối không thể nhận,

Bởi vì gần đây Thái tử cũng không nói là ý chỉ của Hoàng thượng, cũng không nhìn thấy thánh chỉ, dĩ nhiên những thứ này không phải là Hoàng thượng bỏ ra. Nhưng hôm nay tuổi Thái tử còn nhỏ, Hàn Nhạn lại nghe nói Hoàng thượng cực kỳ nghiêm khắc với hắn, không cho phép phung phí. Hoặc có lẽ tiểu Thái tử này sống không sung túc, bạc hạng nhất này, tuyệt đối mình không thể nhận được.

Không đợi nàng mở lời, cái rương thứ hai liền được mở ra. Chỉ thấy bên trong là một cây san hô đỏ Nam Hải cực kỳ xinh đẹp khiến Hàn Nhạn ngừng thở. Ít nhất mình sống hai đời cũng đều chưa từng thấy qua

thứ như vậy. Màu sắc tươi sáng, khí phách rõ ràng. Đây là trân phẩm chỉ có Quý phi Hoàng hậu trong cung mới có thể dùng, là đồ cống nạp.

Cái rương thứ ba vừa mở ra, Hàn Nhạn liền ngậy ngấn cả người. Chỉ thấy bên trong toàn là bình bình lọ lọ, đây cũng hơi ly kỳ. Thái tử thấy ánh mắt khó hiểu của Hàn Nhạn thì nói đầy ẩn ý: "Những thứ này đều là dược liệu quý hiếm, các loại thánh phẩm giải độc, thuốc viên chữa bệnh và vết thương. Bồn cung thu thập thật lâu mới được một rương này.

Hàn Nhạn thu hồi tầm mắt, nhìn vào hấn: "Ý của Điện hạ là gì?"

"Đây là bồn cung ban thưởng cho người." Thái tử vẫn rất vui vẻ.

Hàn Nhạn cười cười: "Thứ cho nô tỳ không thể tiếp nhận."

Thái tử như nghe không hiểu mà nhìn vào nàng: "Người nói cái gì?" Ngay sau đó sắc mặt của hấn cũng trở nên vô cùng khó coi: "Trang Hàn Nhạn, đừng không biết điều!"

Thật đúng là không đáng yêu, thảo nào Hoàng thượng không thích. Hàn Nhạn cười khanh khách, nói: "Tâm ý của Thái tử Hàn Nhạn hiểu. Nhưng hôm qua cứu Thái tử, đổi lại là bất cứ người nào cũng sẽ làm như vậy. Cho tới bây giờ Hàn Nhạn không muốn dùng chuyện này để mưu đoạt gì cả. Bây giờ Thái tử bình yên vô sự là chuyện không thể tốt hơn. Một khi nhận, sẽ khiến người đời đàm tiếu." Bây giờ mình đang đứng trên đầu sóng ngọn gió, đủ loại đầu mâu đang chĩa vào mình. Nếu truyền ra mình có mối liên hệ thân thiết với Thái tử thì đừng mong sống. Trước mặt kẻ bên ngoài bị đặt đồn nhảm gì, riêng Hoàng thượng cũng sẽ chú ý tới mình. Ẩn mình trong góc mới là hành động đúng đắn.

Thái tử nhìn vào nàng, dường như đã hiểu ra gì đó nhưng lại vô cùng không cam lòng, tựa như cho tới bây giờ chưa từng gặp người được mình ban thưởng mà không nhận. Trang Hàn Nhạn này hôm qua đã cứu hấn một mạng. Thái tử còn nhớ rõ cái nhìn cuối cùng trước khi nàng rời khỏi hang kia. Từ khi đó, hấn liền không ghét nữ nhân này nữa. Hấn vẫn cho rằng mẫu hậu của mình là nữ nhân kiên cường nhất. Nhiều năm như vậy, bị bao nhiêu uất ức trong hậu cung cũng đều dùng khuôn mặt tươi tắn dịu dàng, khoan dung độ lượng mà làm một Hoàng hậu hiền lương. Sau này, hấn gặp Trang Hàn Nhạn, gặp được người thứ hai như vậy.

Hấn cắn răng: "Người không nhận những thứ này, bồn cung không thể giao phó với mẫu hậu."

Hàn Nhạn sửng sốt, ngay sau đó hiểu ra. Tuy không thích tiểu Thái tử này nhưng Hoàng hậu thật lòng thương con mình. Hôm qua mình cứu Thái tử một mạng, cũng chính là tặng cho Hoàng hậu một phần ân huệ. Làm một người mẹ, dĩ nhiên Hoàng hậu biết ơn nàng. Lúc trước nàng còn đang suy nghĩ với năng lực của Thái tử thì bỏ ra những thứ này để ban thưởng e rằng không dễ dàng, bây giờ biết là ý của Hoàng hậu, cũng tất nhiên không ngạc nhiên nữa.

Hàn Nhạn cười cười: "Điện hạ đừng lo lắng. Cứu Điện hạ chỉ là nhấc tay một cái. Nếu thật sự muốn ban thưởng cho Hàn Nhạn, sau này Hàn Nhạn có thỉnh cầu gì, xin Hoàng hậu có thể nói vài lời hay trước mặt Hoàng thượng."

Thái tử không ngờ Hàn Nhạn sẽ nói lên yêu cầu này, nhất thời trở nên hơi cảnh giác. Thân trong hoàng cung, kiêng kỵ nhất là bị người lợi dụng. Thứ đó là tiền tài thì còn dễ nói, e rằng muốn càng nhiều hơn. Dường như lời này của Hàn Nhạn là một lời hai nghĩa. Tuy Thái tử không biết rõ nhưng vẫn có thể nhạy bén cảm nhận được một phần. Nhưng ngẩng đầu lên nhìn thấy bộ dạng cười khanh khách của Hàn Nhạn, lại không biết rốt cuộc nàng đang nghĩ gì. Cuối cùng không thể làm gì khác hơn là bĩu môi, hơi mất tự nhiên mà hỏi: "Vết thương của người sao rồi?"

93. Chương 94: Âm Thầm Tương Trợ

Editor: SunniePham

Thật ra thì Hàn Nhạn không có nghĩ phức tạp như Thái Tử, chỉ là từ khi nàng được sống lại, thì hình như không tự chủ được mà bị cuốn vào chuyện trong cung, kiếp trước nản cho rằng cái chết của mình là ngoài ý muốn, cho nên nàng đem tất cả cừu hận đổ hết lên trên người mẫu tử Chu thị. Nhưng mà ở kiếp này xem

ra, hình như mọi chuyện đều có bí ẩn. Muốn lợi qua vũng nước đục này, thì nhất định phải có sách lược vẹn toàn. Tuy Hàn Nhạn tin tưởng Phó Vân Tịch có thể bảo vệ mình, nhưng nếu có thể giúp chàng chia sẻ, thì không chừng mọi chuyện sẽ tốt hơn. Nếu có được câu cam kết này của Hoàng Hậu, thì không chừng sao này mình cũng sẽ có đường lui. Trước mắt nghe Thái Tử hỏi như vậy, nàng liền cười nhẹ một tiếng: “Ta không sao, Điện hạ không cần phải lo lắng.”

“Ai lo lắng cho người?” Thái Tử lập tức nghiêng đầu sang chỗ khác, nghĩ lại có chút ít mất tự nhiên mà mở miệng: “Bổn cung chỉ là vì người có công cứu giá. . .”

Thật ra trong lòng Hàn Nhạn cũng khá thích tiểu Thái Tử này, chỉ có điều là đứa trẻ này được cưng chiều quá thành hư, hơn nữa Hoàng Thượng quản giáo con cái rất nghiêm. Hôm qua xảy ra tình huống như vậy, mà cậu ấy cũng có thể cố gắng bình tĩnh, xem ra thường ngày cậu ấy cũng gặp không ít những chuyện như vậy. Nghĩ đi nghĩ lại nàng cũng có chút thương hại đối với tiểu Thái Tử, thật ra tình trạng của Thái Tử tình và Trang Hàn Minh cũng không khác nhau lắm, cả hai đều không được phụ thân yêu thương, hơn nữa trong cung tranh giành cấu xé lẫn nhau so với Trang phủ càng nguy hiểm hơn, Thất Hoàng Tử không phải là đèn đã cạn dầu, đối với đệ đệ nhỏ như vậy cũng có thể ra tay tàn nhẫn.

Thái Tử ngẩng đầu, chống lại ánh mắt thương hại của Hàn Nhạn, trong lòng run lên, trong thế giới của cậu, ngoài trừ Mẫu Hậu ra, thì chưa từng có người nào dùng ánh mắt như vậy để quan tâm cậu. Mặc dù Vương thúc đối với cậu rất tốt, nhưng mà tính của thúc ấy luôn lạnh lùng; nữ nhân cậu không thích này, tại sao lại dùng ánh mắt ôn nhu từ ái như vậy mà nhìn cậu, đột nhiên tron nháy mắt cậu rất muốn khóc. Nhưng mà từ nhỏ Thái Tử đã được dạy bảo là không thể mềm yếu, cho nên cậu liền cắn răng, cúi đầu không để cho tâm tình của mình lộ ra bên ngoài.

Hàn Nhạn không biết ánh mắt của mình có thể làm cho Thái Tử có nhiều cảm xúc như vậy, chỉ là thấy cậu ấy cúi đầu xuống, cho nên nàng cảm thấy có chút kỳ lạ mà hỏi: “Điện hạ không khỏe sao?”

Thái Tử đột nhiên ngẩng đầu lên, có chút bối rối nhìn Hàn Nhạn, bỗng nhiên mở miệng nói: “Người cứu Bổn cung một mạng, Bổn cung đáp ứng người, nếu có một ngày Vương thúc không cần người nữa, thì Bổn cung sẽ cưới người làm Thái Tử phi.”

Ai cũng không ngờ rằng tiểu Thái Tử không coi ai ra gì lại đột nhiên nói một câu như vậy, không riêng gì Hàn Nhạn, kể cả Cấp Lam và Thu Hồng đều ngạc nhiên. Hàn Nhạn ngạc nhiên nhìn cậu, tiểu Thái Tử này biết cái gì gọi là gả cưới sao, rõ ràng cứ như vậy mà nói ra khỏi miệng. Hàn Nhạn không cho là mình có sức quyến rũ lớn như vậy, chỉ là đột nhiên bị đương kim Thái Tử nói ra một câu như vậy làm cho nàng cả kinh nói không ra lời.

Nhìn thấy Hàn Nhạn chỉ nhìn mình không nói lời nào, tiểu Thái Tử nóng nảy: “Còn ba năm nữa thì Bổn cung liền có thể cưới phi rồi. . . Khụ khụ, ân cứu mạng. . .”

Muốn báo đáp ân cứu mạng thì cũng không cần phải lấy thân ra báo đáp, Hàn Nhạn dở khóc dở cười, đang không biết nên nói với tiểu Thái Tử như thế nào. Thì đột nhiên ở cửa ra vào truyền tới một âm thanh lạnh lùng: “Vương phi của Bổn vương kiếp này chỉ có thể là người của bổn vương. Điện hạ muốn lấy phi, bản Vương sẽ đích thân bẩm báo Hoàng Thượng, nhất định sẽ Hoàng Thượng lựa chọn ra người tốt nhất.”

Hàn Nhạn ngược mắt lên nhìn, Phó Vân Tịch còn chưa kịp thay triều phục, vừa bãi triều liền gấp trở về, chỉ là bây giờ thần sắc của chàng vô cùng lạnh lùng, ánh mắt nhìn tiểu Thái Tử còn có một tia bất mãn. Thân thể Thái Tử cứng đờ, Vương thúc này cả mặt và tâm đều lạnh lùng như nhau, mặc dù đối với cậu rất tốt, nhưng mà một khi chọc giận thúc ấy, thì kết cục sẽ rất kinh khủng. Nghĩ lại nữ tử này được chăm sóc kỹ càng như vậy, thì chắc chắn sẽ không cho cậu nói như vậy. Tiểu Thái Tử vội vàng lui về phía sau hai bước: “Bổn cung. . . Bổn cung còn có việc, đi trước đây.” Nói xong thì cậu cũng nhanh chạy trốn, đùa sao cậu cũng không muốn bị ánh mắt của Vương thúc đông chết.

Hàn Nhạn quỳnh lên: “Điện hạ, cái rương của Điện hạ!” Đáng tiếc Thái chỉ lo chạy trốn, ở đâu mà còn lo lắng tới cái rương.

Hàn Nhạn nhìn ba cái rương lớn trên mặt đất mà buồn rầu thở dài: “Ai, lần này nên làm thế nào mới tốt đây?”

Phó Vân Tịch đi đến bên cạnh nàng rồi ngồi xuống, đưa tay sờ lên tóc của nàng, bị bàn tay của chàng sờ soạng tóc nàng nhưng nàng cảm thấy rất thoải mái. Hàn Nhạn mở to hai mắt, không dám nhúc nhích để mặc cho chàng sờ, giống như là một động vật nhỏ đang ngoan ngoãn nghe lời.

Cử chỉ hôm qua của mình như vậy, thật sự là quá lỗ mãng, biết rõ là Phó Vân Tịch nhất định sẽ rất tức giận, không hiểu tại sao, biết rõ là chàng vì mình mới tức giận, nhưng Hàn Nhạn cũng vẫn cảm thấy buồn.

“Thân thể đã tốt hơn chưa ?” Chàng nói, âm thanh trong veo mà lạnh lùng, không nghe ra là có gì lạ, nhưng càng như vậy, thì trong lòng Hàn Nhạn lại càng không nắm chắc, làm cho nàng có chút đứng ngồi không yên.

“Cái đó. . . Vương Gia, hôm qua ta. . .” Nàng nghĩ nên chủ động thừa nhận sai lầm, thì lại nghe thấy tiếng thở dài trầm thấp của Phó Vân Tịch truyền đến, có chút bất đắc dĩ nói: “Ngu.”

“A?” Không ngờ tới chàng sẽ nói như vậy, trong lúc nhất thời Hàn Nhạn lại ngây ngẩn cả người, ngẩng đầu lên nhìn chàng.

Lúc này Phó Vân Tịch cũng từ bỏ chuyện chà đạp mái tóc của Hàn Nhạn, chỉ là lạnh nhạt nhìn nàng: “Làm việc quá xúc động, bất chấp cả tính mạng. Nếu người chết, thì sẽ như thế nào?”

Lời của chàng rất nhẹ, nhưng khi lọt vào trong lỗ tai của Hàn Nhạn nghe thì lại lộ ra một tia bi ai. Cái mũi không khỏi cảm thấy chua xót, trong lòng nàng nhớ tới việc hôm qua vào cái khoảnh khắc mình nhìn thấy Phó Vân Tịch, chàng giống như là Tu La từ trong địa ngục đến lấy mạng, vì mình mà áo bào trắng đã nhuộm đầy máu, còn thật sự khản trương mà quan tâm nàng.

Nàng xấu hổ mà kéo tay áo của Phó Vân Tịch, Hàn Nhạn cẩn thận thừa nhận sai lầm của mình: “Sau này ta sẽ không làm vậy nữa. . .”

Vừa nói xong câu đó, Hàn Nhạn liền cảm giác được cảm của mình bị người khác cầm lấy. Bàn tay lạnh buốt của chàng bắt lấy cảm của mình, ép Hàn Nhạn ngẩng đầu lên nhìn thẳng vào chàng, đôi mắt thâm thúy, giống như là một cái đầm nước. Giờ phút này lại truyền tới cho Hàn Nhạn một vẻ mặt không hiểu lắm, giống như là dịu dàng, nhưng lại mang theo một chút thuốc độc. Khoảng cách của Hàn Nhạn và chàng vô cùng gần, nàng có thể cảm nhận được hương khí mát lạnh nhàn nhạt trên người chàng. Chỉ trong khoảng khắc ngắn ngủi, gương mặt của Hàn Nhạn lập tức trở nên ửng hồng.

Trong môi chàng bật ra một tiếng than thở trầm trầm, ngay sau đó liền cúi đầu dán sát vào môi của Hàn Nhạn, đó là một nụ hôn như chuồn chuồn lướt qua, không mang theo bất kỳ một tia tình dục nào, ấm áp mà nhu hòa, không biết tại sao, nó lại giống như là một lời hứa hẹn, làm cho sự khản trương và bất an của Hàn Nhạn đều tan thành mây khói.

Chàng buông Hàn Nhạn ra, ánh mắt bình thản như nước, đột nhiên trong lòng Hàn Nhạn cảm thấy đau xót, Phó Vân Tịch ôn nhu như vậy, làm cho nàng càng ngày càng không thể rời khỏi chàng được nữa rồi. Đột nhiên Hàn Nhạn duỗi hai tay ra, ôm lấy eo Phó Vân Tịch, vùi đầu vào trong ngực chàng.

Đầu tiên là Phó Vân Tịch sững sờ, rất hiếm khi Hàn Nhạn chịu dành thời gian chủ động gần gũi chàng, chứ đừng nói tới lúc thanh tĩnh, lúc này lại nhìn thấy dáng vẻ ỷ lại mà hiếm khi mới được thấy, giống như là con nhím con rột cục cũng thu hồi cái gai trên người mình, làm cho người khác cảm thấy đáng yêu. Cho nên chàng để mặc cho nàng bổ nhào vào trong lòng mình, nàng còn quá nhỏ, mình không thể nóng vội, cũng may là bây giờ nhìn lại, không phải là một chút hiệu quả cũng không có.

Nhưng trong lòng Hàn Nhạn lại nghĩ khác, Phó Vân Tịch đối với nàng quá tốt, cho tới bây giờ đều là Phó Vân Tịch che chở cho nàng, nhưng nàng thì không có giúp đỡ được cho chàng cái gì hết. Hàn Nhạn tự biết mình không phải là nữ tử tuyệt sắc tài hoa vô song, lúc trước Phó Vân Tịch muốn nàng làm Huyền Thanh vương phi thì trong lòng liền cho là Phó Vân Tịch có mưu đồ gì, nhưng mà hôm nay xem ra, cho dù Phó Vân Tịch có mưu đồ gì đi nữa, thì đây cũng là một cuộc mua bán lỗ vốn. Bây giờ kẻ thù của mình còn có Thái Hậu và Thất Hoàng Tử, dưới còn có Trang Ngữ Sơn và tỷ muội Chu thị, ngược lại càng mang thêm rắc rối không ít cho Phó Vân Tịch.

Suy nghĩ một chút, nàng ngồi dậy: “Chuyện hôm qua, có kết quả gì chưa?” Nếu bắt được người sống để thẩm vấn, thì có lẽ sẽ có thể hỏi ra được chút gì đó.

“Không có ai sống sót cả.”

Hàn Nhạn sững sờ, nhìn Phó Vân Tịch: “Huynh giết sao?” Mơ hồ nhớ lại hình như là Phó Vân Tịch có chém thích khách mấy nhát, bất quá khi đó nàng đang thoi thóp nên cũng không nhớ rõ. Bây giờ nghĩ lại, Phó Vân Tịch làm việc luôn không chừa đường lui, rất có thể sẽ giết sạch bọn chúng.

Phó Vân Tịch gật đầu: “Tất cả thích khách bắt được ở nơi bãi tế đều cắn lưỡi tự sát.” Ánh mắt của chàng có chút thâm thúy.

Chàng không trực tiếp trả lời vấn đề của Hàn Nhạn, không phải thích khách ở nơi bãi tế mà là những tên thích khách đuổi giết Thái Tử đều bị giết rồi sao? Hàn Nhạn suy nghĩ một chút, rồi lại ngẩng đầu lên, gương mặt hiện lên một nụ cười tủm tỉm, dường như đang an ủi đối Phó Vân Tịch: “Vương Gia không cần lo lắng, không phải ta cũng đã giết được hai tên thích khách sao?” Chỉ có thể nói bọn họ phải thích khách tới không quá đông, ngay cả mình cũng có thể đối phó.

Phó Vân Tịch có chút buồn cười, biết rõ Hàn Nhạn không muốn bản thân chàng phải tự trách, nhưng mà chàng không hề tự trách, chỉ là nghĩ tới việc Hàn Nhạn giết chết hai tên nam nhân to khỏe kia, chàng nói: “Những thi thể kia, ta đã kiểm tra rồi. Người không phải người giết.”

“Gi???” Hàn Nhạn sững sờ, không đúng nha, rõ ràng là nàng ôm lấy ý miện muốn ôm bọn họ cùng chết. Liên liệu mạng qươ cây đao lớn trong tay, dùng hết phương pháp mà Sài Tĩnh dạy ỉnh, mới có thể đánh bậy đánh bạ mà giết được hai người.

Phó Vân Tịch nhìn nàng: ” Huyệ vị ở khớp xương bị đã thương, thích khách bị đã thương nên mới bị người chém trúng.”

Hàn Nhạn giật mình, cẩn thận nhớ lại, đúng là đột nhiên động tác của hai tên thích khách liền chậm lại, mới để cho nàng thừa cơ mà chém trúng. Lúc ấy nàng cũng không nghĩ nhiều, bây giờ nhớ lại, mới phát hiện thật sự là có nhiều chỗ khả nghi. Những người đó là sát thủ được lựa chọn kỹ lưỡng, còn mình thì học được vài chiêu của Sài Tĩnh, đối diện với mấy người lưỡi đao đã liếm đầy máu người, dĩ nhiên là như thẩn lẫn dôi lay cột đình, không biết tự lượng sức mình, làm sao có thể giết được hai người trong đó. Thì ra là có người âm thầm tương trợ.

Như vậy, người dả thương thích khách, lại là một người khác?

“Theo lời của huynh nói, thì tôi được người khác cứu một mạng. Nhưng mà, như tại sao người đó lại cứu tôi, vì sao lại không xuất hiện?” Hàn Nhạn cảm thấy kỳ lạ mà hỏi. Nếu người đó đã cứu nàng, thì chính là ân nhân của nàng, nhưng mà từ đầu tới đuôi đều không có lộ mặt, tại sao vậy. Hàn Nhạn nhìn Phó Vân Tịch: “Lúc huynh tới cứu ta, có thấy cái gì không?”

Phó Vân Tịch lắc đầu.

Hàn Nhạn nhú mày, nói như vậy, người đó đúng là đang cố ý tránh né Phó Vân Tịch không cho chàng nhìn thấy. Nếu như không lộ diện thì có lẽ là vì không thể lộ diện, hơn nữa nếu như lộ diện sẽ bị nàng và Phó Vân Tịch nhận ra. Rốt cuộc là người nào mà nàng và Phó Vân Tịch đều biết, nhưng lại không thể lộ diện? Hơn nữa người này nếu có thể cứu nàng, thì có lẽ sẽ biết chút gì đó, cũng có thể sẽ liên quan tới chuyện này. Nghĩ tới đây, ngược lại Hàn Nhạn cảm thấy có chút may mắn, xem ra, cho dù như thế nào đi nữa, mình cũng sẽ không chết, cho dù Phó Vân Tịch không đến, thì người đó cũng sẽ không để cho nàng chết không công, có khi nàng còn có thể nhìn thấy được diện mạo của hắn.

94. Chương 95: Trở Lại Trang Phủ

Editor: SunniePham

Người âm thầm giúp đỡ nàng là ai, rốt cuộc cuối cùng cũng không có đầu mối gì, Hàn Nhạn nói thêm chút chuyện với Phó Vân Tịch, thì nghe thấy bên ngoài có người thông báo, Trang Sĩ Dương tự mình đến đón Hàn Nhạn về phủ.

Ngược lại Hàn Nhạ không ngờ ông ta sẽ làm như vậy, Phó Văn Tịch đang muốn cự tuyệt, thì Hàn Nhạ lại kéo kéo tay áo của chàng, rồi nói với gã sai vặt: “Người đi nói với phụ thân ta, ta thu dọn một chút rồi sẽ theo phụ thân hồi phủ.”

Đợi gã sai vặt đi khỏi, Phó Văn Tịch mới nhìn Hướng Hàn Nhạ, trong ánh mắt mang theo một chút nghi ngờ: “Tại sao lại hồi phủ?” Mấy nữ nhân ở Trang phủ cứ như hổ rình mồi nhìn chăm chăm vào Hàn Nhạ, so với nơi đó thì Huyền Thanh Vương phủ lại an toàn hơn. Nhưng mà Hàn Nhạ lại chủ động trở về cùng với Trang Sĩ Dương, điều này hoàn toàn ngoài dự đoán của chàng.

“Vương Gia không cần phải lo lắng” Hàn Nhạ mỉm cười: “Bây giờ chỉ cần dựa vào danh phận Huyền Thanh vương phi này, thì ta tin rằng bọn họ sẽ không dám làm vậy.” Phó Văn Tịch thấy lúc nàng nói những lời này thì đôi mắt lóe lên một tia sáng, khóe môi có chút nhếch lên, giống như là cực kỳ đắc ý. Thật không ngờ trên đời này còn có người dám lợi dụng chuyện này mà không biết ngược, lập tức chàng cũng có chút buồn cười, rồi lại nghe Hàn Nhạ nói: “Nếu muốn chơi lén lút, thì ta càng không sợ.”

Phó Văn Tịch biết rõ thủ đoạn của nàng, ở trước mặt chàng Hàn Nhạ không cần phải cải trang. Nghĩ lại cũng đúng, một nữ tử thông tuệ giao hoạt như vậy, nếu như luận mưu kế, thì thủ đoạn của tỷ muội Chu thị cũng chỉ là đồ bỏ đi đối với nàng.

Hàn Nhạ không có nói cho Phó Văn Tịch biết, lần này mình hồi phủ, cũng chính là vì thời cơ đã chín muồi rồi. Tỷ muội Chu thị nhiều lần thất thủ, chắc hẳn giờ này tinh thần đã hỗn loạn rồi, nhưng mà họ vẫn thấy Hàn Nhạ bình yên vô sự, nhất định sẽ không từ bỏ ý đồ, tức nước vỡ bờ, khó tránh khỏi sẽ nghĩ ra mưu ma chước quỷ gì đó để đối phó nàng. Rất không may là cả đời này ngay từ đầu Hàn Nhạ đã ôm lấy tâm tư phải báo thù, đối với hai tỷ muội Chu thị, nàng không có nghĩ sẽ tha thứ cho họ. Tỷ muội Chu thị muốn lợi dụng lúc này để hại nàng, nàng cũng sẽ không để mấy đi cơ hội này? Mà kể từ sao chuyện thích khách, thì tỷ muội Chu thị đã trở thành đồ bỏ đi. Nếu bây giờ nàng có làm gì họ, thì Thái Hậu cũng sẽ không có tâm tư đâu mà bảo vệ bọn họ.

Điều nàng muốn chính là bọn họ phải tứ cô vô thân, chặt đứt tất cả đường lui, như vậy thì nàng mới có thể thừa cơ hành động, một lưới bắt hết toàn bộ kẻ địch.

Nàng lẳng lặng suy nghĩ, không có chú ý tới việc toàn bộ thần sắc của mình đều bị Phó Văn Tịch thu vào đáy mắt, đôi mắt phượng lóe lên một tia sâu xa.

Bên trong phủ Vệ vương.

Về mặt Thất Hoàng Tử âm u, nhìn Vệ Như Phong đang ngồi đối diện thái độ có chút kích động: “Thất Điện hạ, bây giờ nên làm như thế nào mới tốt?”

Thất Hoàng Tử lạnh lùng khẽ nhếch môi: “Để cho hắn thoát rồi, hừ, không ngờ hoàng đệ lại có quý nhân tương trợ.” Hắn liếc nhìn Vệ Như Phong, hừ lạnh một tiếng: “Người vẫn còn đang lo lắng cho Trang Hàn Nhạ?”

Vệ Như Phong cả kinh: “Như Phong không dám.” Từ khi biết được Hàn Nhạ suýt chút nữa mất mạng trong tay bọn thích khách, thì hắn đã trở nên mất hồn mất vía cho tới bây giờ. Theo lý mà nói, bây giờ hắn nên cực kỳ chán ghét Hàn Nhạ, ngoài ra phần nộ ra thì không còn tình cảm gì hết, nhưng mà khi biết nàng gặp nguy hiểm, hắn vẫn nhìn không được mà lo lắng cho nàng.

“Lần này không trừ được Thái Tử, còn làm cho Hoàng Thượng sinh nghi, chúng ta nên tránh mặt một thời gian.” Giọng của Thất Hoàng Tử trầm xuống: “Ngược lại thì Vương thúc lại có lợi.”

Vệ Như Phong nói: “Nên tránh như thế nào?”

Thất Hoàng Tử lắc đầu: “Những ngày này bản điện hạ muốn xuất cung lên núi, vì dân chúng đã chết oan mà cầu phúc.”

Ánh mắt Vệ Như Phong sáng lên: “Như vậy. . .”

“Theo kế hoạch mà làm.”

Lúc Hàn Nhạ trở lại Trang phủ, tỷ muội Chu thị và Văn di nương toàn bộ đều ra đón tiếp, ngược lại thì Mị di nương đang có thai, không bước ra khỏi Phù Dung Viên. Hôm nay thân phận của Hàn Nhạ không

còn như xưa, ai ai cũng biết, Huyền Thanh Vương cực kỳ yêu thương Vương phi chưa qua cửa này, ai dám đơn động vào nàng. Vì vậy mà Chu thị gần như cắn nát cả răng, nhưng vẫn phải nở ra một nụ cười tươi tắn với Hàn Nhạn.

“Tứ Tiểu Thư đã trở lại à.” Đại Chu thị cười vô cùng ôn hòa: “Hôm qua bị giết mình, người có bị thương gì không?”

Hàn Nhạn nhin không nổi mà trong lòng cười khẩy một tiếng, bản thân mình bị thương toàn bộ mọi chuyện đều là do hai tỷ muội này thúc đẩy, vậy mà còn làm ra dáng vẻ hoảng hốt, thật đúng là làm cho người khác mở rộng tầm mắt. Hàn Nhạn cúi đầu, che giấu một tia trào phúng ở khóe miệng, nhẹ nhàng nói: “Nhờ Vương Gia chăm sóc, thân thể Hàn Nhạn đã không còn đáng ngại.” Nói qua liền xoắn chặt khăn tay, người ngoài nhìn vào, thì rõ ràng đây là dáng vẻ xấu hổ của một con gái nhỏ. Cấp Lam nhân cơ hội nói: “Vương Gia đối tiểu thư rất tốt, hôm qua còn tự mình canh giữa bên cạnh tiểu thư cả đêm, còn mời Ngô thái y chỉ chẩn bệnh cho Hoàng Thượng tới xem bệnh cho tiểu thư.”

Thu Hồng cũng tiếp miệng nói: “Đúng vậy, ăn, mặc, ở, đi lại, không gì là không đủ. Toàn bộ đều chăm sóc từng chút cho tiểu thư, tiểu thư của chúng ta đúng là có phúc khí. Vương Gia vô cùng đau lòng đó.”

Đầu của Hàn Nhạn đã thấp nay lại càng thấp hơn, nhỏ giọng nói: “Chớ nói nhảm.” Nhưng mà dáng vẻ kia, rõ ràng chính là dáng vẻ thừa nhận.

Trang Hàn Minh đứng ở tuốt phía sau thở dài một tiếng, Phó Vân Tịch đau lòng vì Hàn Nhạn đó là chuyện tốt. Cậu không còn mặt mũi nào để đối mặt với người tỷ tỷ này rồi, bây giờ chỉ muốn Hàn Nhạn vui vẻ, hôm nay nếu Phó Vân Tịch làm như vậy, chắc hẳn ngày tỷ tỷ vào Huyền Thanh Vương phủ, không ai dám khi dễ nàng.

Toàn bộ lời của Cấp Lam và Thu Hồng, thay vì là nói ọi người nghe, chỉ không nói lời này là nói cho tỷ muội Chu thị nghe. Văn di nương và Trang Cẩm nghe xong những lời này cũng không quá xúc động, vẫn lẳng lặng như nước. Còn Trang Sĩ Dương thì vẻ mặt trở nên phức tạp, nữ nhi của mình bị Huyền Thanh Vương Gia nhìn trúng, sau này sẽ trở thành Huyền Thanh Vương phi, đối với con đường làm quan của mình thì vô cùng có lợi. Nhưng mà hết lần này tới lần khác nhìn thấy Hàn Nhạn từng bước thăng cao, còn mình thì có cảm giác không có sức lực nắm giữ nó, điều này đối với ông quả thật là rất khó chịu. Chẳng qua bây giờ Trang phủ đều là người của Vệ vương, nữ nhi này, sau này sẽ ở phía đối lập với mình, nghĩ tới đây, ánh mắt ông nhìn Hàn Nhạn lại trở nên âm trầm.

Thực sự là Chu thị hận Hàn Nhạn thấu xương rồi, con tiểu tiện nhân này, vì sao có thể được Huyền Thanh Vương coi trọng. Dung mạo của nó so ra còn kém Trang Ngữ Sơn, cầm kỳ thư họa cũng không tinh thông gì mấy, nhưng mà Ngữ nhi của mình bây giờ chỉ có thể là trắc phi của Vệ Thế Tử, hơn nữa còn là một trắc phi không được sủng ái. Mặc dù bên ngoài nghe vô cùng sáng chói, nhưng mà Ngữ nhi đã bí mật nói với bà, Vệ vương Thế tử kia căn bản không hề yêu thích Ngữ nhi. Bây giờ lại nhìn Hàn Nhạn sắp trở thành Huyền Thanh vương phi, được vạn người tôn kính, trong lòng của bà liền có cảm giác không thở nổi.

Trang Hàn Nhạn này, giống như là khắc tinh trời sinh của bà! Lúc bà bước vào Trang phủ, nó liền ngăn cản Trang Sĩ Dương nâng đỡ mình làm chính thất, muốn Ngữ nhi có danh giá hơn, bà lại tương kế tựu kế thậm chí gả được thì càng mừng, sau đó còn từng bắt tay với Đại Chu thị, nhưng toàn bộ đều thu dưới tay nó. Ánh mắt Chu thị có chút nghi ngờ, lúc trước vào lúc bà hại chết Vương thị, rõ ràng là Vương thị kia hoàn toàn không có nửa điểm tâm cơ, đã không hiểu được lòng của nam nhân, cũng không hiểu được các sinh tồn của nữ nhân trong gia đình lớn. Nhưng mà nữ nhi của ả, thì lại có thể hiểu rõ nội tâm của mọi người, giống như là vừa sinh ra thì nó đã là một yêu tinh!

Hàn Nhạn cúi thấp đầu, nhưng vẫn thu toàn bộ biểu tình của Chu thị vào trong mắt, nụ cười càng trở nên tươi hơn. Thế nhưng Đại Chu thị vẫn hoàn toàn không nhận ra, cười nói ôn hòa: “Như thế thì Tứ tiểu thư đúng là có phúc khí vô cùng.”

Hàn Nhạn nghe mấy lời này của bà, thì liền nghiêng đầu cười hì hì đồng thời cũng quan sát bà ta. Bị Hàn Nhạn nhìn như vậy làm cho bà có chút nghi ngờ, Đại Chu thị mất tự nhiên cười nói: “Tứ Tiểu Thư nhìn thiếp thân như vậy, hình như là có cái gì không ổn?”

Hàn Nhạn mỉm cười: “Không có gì, chỉ là Hàn Nhạn nghĩ, Thái Sư đối phu nhân đúng là vô cùng tốt. Phu

nhân cả ngày đều ở Trang phủ, chắc hẳn Thái Sư cũng sẽ rất nhớ người, vài ngày trước Hàn Nhạn không ở trong phủ, cứ tưởng là người hầu của Thái Sư đã phái người tới thỉnh phu nhân về phủ rồi chứ.”

Nàng lời này nói ra giống như là một việc nhà bình thường, nhưng tinh tế nghĩ thì sẽ làm cho người khác cảm thấy kinh tâm. Đúng là Đại Chu thị cả ngày đều chạy tới Trang phủ, cho dù là tỷ muội thì cũng không cần chăm chút tới như vậy. Sau khi Trang Sĩ Dương và Đại Chu thị gian díu với nhau, thì ông ta mỗi ngày Đại Chu thị đều có thể tới đây. Đối với một phụ nhân mà nói, suốt ngày chạy tới phủ của gian phu cũng không phải là chuyện khó hiểu gì, nhưng điều khó hiểu chính là, Trương Thái Sư luôn luôn sủng ái Đại Chu thị, nhưng mà bà ta ở Trang phủ thì chưa từng có ai đến thúc giục bà ta hồi phủ! Sắc mặt Đại Chu thị trở nên cứng đờ, có chút thẹn thùng cúi đầu: “Thái Sư biết thiếp thân và muội muội tỷ muội tình thâm, thật lòng quan tâm chăm sóc, cho nên chưa từng sai người đến thỉnh thiếp thân hồi phủ, để cho thiếp thân bồi muội muội nhiều thêm một chút.” Hàn Nhạn “à” một tiếng, cười như không cười nhìn nàng: “Quả nhiên Thái Sư sủng ái phu nhân không phải là giả, lại dụng tâm cực khổ đến vậy, chỉ là cho dù Thái Sư không nhắc đi nhắc lại, thì các vị biểu ca biểu đệ ắt hẳn là ngày ngày cũng sẽ vô cùng nhớ phu nhân. Thật không ngờ rằng Thái Sư thả để cho biểu ca biểu đệ bị ủy khuất, cũng muốn người ở lại Trang phủ an ủi di nương, thật sự là tổn rất nhiều tâm tư.”

Nàng nói những lời này, dường như không có gì là không ổn, chỉ là nàng căng thẳng nói bốn chữ “tổn nhiều tâm tư” hết sức rõ ràng, lập tức có thể nghĩ thấy mùi vị bên trong. Một người thiếp, lại bỏ lại nhi tử và trượng phu của mình, mỗi ngày chạy tới phủ của người khác ở, không thấy trượng phu và nhi tử tới hồi thúc, điều này cũng đủ khác thường rồi. Tuy là Trang Sĩ Dương rất yêu thích Đại Chu thị, nhưng dù sao ông cũng lăn lộn trong quan trường nhiều năm, nghe như vậy thì lập tức nhìn ra được điểm nghi ngờ trong lời nói của Hàn Nhạn. Coi như mình trong lòng ông không nở từ bỏ Đại Chu thị, nhưng mà nếu như bà ta và Trương Thái Sư có mưu đồ bất chính với mình thì ông cũng sẽ không do dự giữ lại bà ta. Ánh mắt của ông nhìn về phía Đại Chu thị không còn thân mật như trước nữa, ngược lại đều tràn đầy sự nghi ngờ. Đại Chu thị không ngờ câu nói đầu tiên của Hàn Nhạn lại làm cho Trang Sĩ Dương nổi lên lòng nghi ngờ với bà, trong lòng vừa tức vừa hận, nhưng mà lại không dám trả treo, đành phải ra dáng ủy khuất nhìn về phía Trang Sĩ Dương. Tuy là Trang Sĩ Dương nghi ngờ bà, nhưng nhìn thấy mỹ nhân bị ủy khuất, thì trong lúc nhất thời lại có chút mềm lòng, liền phát tay nói: “Không cần nói nhiều, mau trở về phòng trước đi.”

Hàn Nhạn nhẹ nhàng cười, điều nàng muốn chính là làm cho bà ta luống cuống tay chân, muốn để cho họ thấy bản thân họ không làm ra được chuyện lớn gì, chỉ có như vậy thì tỷ muội Chu thị mới có thể trong tình thế cấp bách mà muốn lật đổ nàng, nhưng càng làm trong tình thế cấp bách thì lại càng dễ xảy ra sự cố.

Lần này trở lại Trang phủ, chính là vì nàng muốn đòi nợ.

Trang Cẩm như có điều suy nghĩ liếc nhìn Hàn Nhạn, ánh mắt tối sầm lại không nói gì. Khóe miệng Trang Hàn Minh co giật, muốn nói gì đó, chỉ là ánh mắt của Hàn Nhạn căn bản không hề để lên người cậu, cho nên tất cả lời muốn nói đều nuốt xuống. Chu thị oán hận trừng mắt liếc nhìn Hàn Nhạn, rồi kéo Đại Chu thị rời đi, Hàn Nhạn thản nhiên đi về Thanh Thu Uyển. Dù sao đi nữa, thì bây giờ ít nhất Trang Sĩ Dương cũng đã có một cây gai đối với Đại Chu thị, mà cái gai này không biết khi nào mới có thể ở ngay yếu huyệt của ông ta. Cái này thì phải coi Đại Chu thị làm thế nào đã.

95. Chương 96: Đồng Minh Vỡ Tan

Editor: SunniePham

Mọi người ở Thanh Thu Uyển thấy gặp Hàn Nhạn trở về, đương nhiên là vui vô cùng, đơn giản là vì bây giờ Hàn Nhạn đã là Huyện Thanh Vương phi, mấy lần này thái độ của Huyện Thanh vương đối với Hàn Nhạn ai cũng có thể thấy được, Huyện Thanh Vương vô cùng yêu thương nàng. Nước lên thì thuyền lên, chủ tử được bay lên đại vị khác, thì địa vị của mấy người hầu hạ bên cạnh nàng cũng tăng lên không ít. Chỉ ngắn ngủn trong một năm, Hàn Nhạn ở Trang phủ như là có một loại địa vị vô hình, những người thường ngày hay khi dễ Hàn Nhạn, bây giờ lại không dám tùy tiện mà giễu cợt họ nữa.

Hàn Nhạn trở lại phòng, đầu tiên là Trần ma ma tìm tới. Trần ma ma thấy nàng vô sự, đầu tiên là thở dài một hơi, sau đó thì ôm nàng rất lâu. Cho đến khi Hàn Nhạn cười cười, hỏi bà: “Những ngày này trong phủ có phát sinh ra chuyện gì không?”

Trần ma ma liền nói cho nàng biết sự thật, thì ra những ngày Hàn Nhạn không ở trong phủ, tất cả mọi người đều bình thường, Mị di nương an tâm dưỡng thai, Chu thị điều dưỡng thân thể rất ít khi ra khỏi Củng Đồng Uyển. Ngược lại quan hệ Đại Chu thị và Trang Sĩ Dương có chút lộ liễu, nhưng mà hạ nhân cũng không dám nói thêm cái gì, đơn giản là vì tính tình của Trang Sĩ Dương ngày càng thâm trầm. Nói tới chỗ này Trần ma ma cảm thấy có chút kỳ lạ: “Tam phu nhân và Tứ phu nhân đều không phải là đèn đã cạn dầu, lão gia và Đại Chu thị thân mật như vậy, coi như là Tứ phu nhân không muốn nói tỷ tỷ của mình, nhưng Tam phu nhân sao có thể từ bỏ ý đồ?”

Hàn Nhạn mỉm cười, bây giờ thân thể của Mị di nương khó bảo toàn, mắt thấy bụng càng ngày càng lớn, người ngoài nhìn vào tưởng rằng sẽ bà ta sẽ sắp sinh, nhưng mà Hàn Nhạn biết rõ căn bản Mị di nương không hề mang thai. Bà ta đang suy nghĩ biện pháp nào tốt nhất để có thể che lấp vấn đề này, làm gì mà còn có thời gian để cố kỵ đến Đại Chu thị.

Xem ra trước mắt Mị di nương không có ý định đem một đứa trẻ bên ngoài về, chẳng lẽ là bà ta muốn đi con đường kia? Nghĩ đi nghĩ lại, Hàn Nhạn liền nhíu mày: “Trần ma ma, những ngày này Chu di nương còn nói chuyện với Mị di nương không?”

Trần ma ma cẩn thận suy nghĩ một chút: “Tiểu thư nói như vậy lão nô cũng nhớ ra rồi, trước đó vài ngày, đúng là Tứ phu nhân có tới Phù Dung Viên mấy lần. Hạ nhân quý phủ đều nói là Tứ phu nhân không có hy vọng được thăng lên làm chánh thất rồi, nên mới cố ý đến nịnh nọt Tam phu nhân. Trước mắt Tam phu nhân không nhìn ra Tứ phu nhân có giở trò gian trá gì không, cho nên đối xử với bà ta rất ôn hòa. Chỉ là mấy ngày nay hai người trở nên bất hòa rồi.” Trần ma ma nói tới chỗ này thì nhìn nhìn Hàn Nhạn, thấy dáng vẻ của nàng hình như đang suy nghĩ cái gì, rồi bà lại tiếp tục nói: “Tiểu thư đang nghi ngờ cái gì sao?”

Hàn Nhạn lắc đầu: “Trần ma ma, người đi chú ý đến động tĩnh của Chu di nương và Mị di nương, khi hai người bọn họ ở cùng một chỗ, thì bà tìm hai nha đầu đi theo.”

Trần ma ma tuy không rõ chuyện gì, nhưng vẫn gật đầu. Sau khi Trần ma ma rời đi, Hàn Nhạn nhìn về phía Cấp Lam và Thu Hồng: “Chuyện này hai muội nghĩ thế nào?”

Cấp Lam nghiêng đầu suy nghĩ: “Từ trước đến nay Tam phu nhân và Tứ phu nhân luôn bất hòa với nhau, không thể nào mà đột nhiên hai người lại trở nên thân thiết như vậy. Huống chi Tam phu nhân lại là người cay nghiệt, hôm nay bà ấy đã mang thai thì sẽ càng không để Tứ phu nhân vào mắt.”

Thu Hồng cũng nói: “Tiểu thư, hai người này đều tồn tại quan hệ lợi và hại với tiểu thư. Bây giờ. . . càng phải cẩn thận hành động hơn.”

Hàn Nhạn thở dài: “Hay là ta đã xem thường bà ta, lòng dạ con người rất khó lường, bà ta muốn xé rách mối quan hệ này rồi.” Hàn Nhạn cười cười: “Cũng được, vậy thì ta dọn hết một lần luôn.”

Khuôn mặt tròn tròn của nàng đã gầy đi chút ít, bây giờ chỉ còn lớn hơn bàn tay một chút. Hai con mắt đầm nước như có thể làm cho người khác chết đuối, chỉ là trong đôi mắt đó lại mang theo sự lạnh lùng.

Cấp Lam và Thu Hồng liếc nhau, ánh mắt của cả hai cùng nhau hiện lên một tia mừng rỡ, không biết tại sao, sau một thời gian tiểu thư nhà mình ở cùng một chỗ với Huyền Thanh Vương, thì cả người dường như cũng nhiễm lên một loại khí quý cuồng vọng, không thỏa hiệp với bất luận kẻ nào. Làm việc so với trước kia thì quyết đoán hơn nhiều, càng có một loại can đảm không nói ra được. Thân là người hầu, các nàng đương nhiên là vui mừng khi nhìn thấy Hàn Nhạn thay đổi như vậy, tiểu thư nhà mình đã chịu đựng đủ lâu rồi. Nên cho những người kia nhìn xem, tiểu thư nhà mình, rốt cuộc là một người như thế nào.

Chiều hôm đó, Chu di nương và hai nha đầu cùng nhau đi tới Phù Dung Viên.

Trùng bày của Phù Dung Viên so với từ ngày trước càng tinh xảo hơn nhiều, có thêm nhiều đồ dùng hoa lệ hơn. Kể từ khi Mị di nương mang thai, lão gia ban thưởng liên tục không ngừng, lúc này đây Mị di nương đang nghiêng người nằm ở trên giường, không còn hơi sức đâu mà uống trà nha hoàn mang tới, trà này là trà hoa do lão gia cố ý căn dặn người làm, đây là một loại hương liệu vô cùng quý trọng. Điều càng buồn hơn là, bà nhìn cái bụng của mình, nơi đó đang được nhét một cái gối đầu nho nhỏ, nhìn qua đúng là đáng về mang thai.

Bà chịu hết nổi mà duỗi tay ra hung hăng đâm vào bụng mình vài quyền, trong bụng này đến tột cùng vẫn

không có. Mỗi lần lão gia tới Mị di nương đều là nơm nớp lo sợ, sợ lão gia sẽ phát hiện ra mảnh khoe, cũng may là bây giờ Trang Sĩ Dương đang ham mê Đại Chu thị, làm cho bà có cơ hội được nghỉ ngơi, nhưng mà trong lòng của bà cũng đang lo lắng vô cùng, mỗi lần nghĩ tới chuyện mình có khả năng bị người khác nhìn ra sơ hở, thì bà liền không nhịn được mà chảy đầy mồ hôi lạnh. Nha hoàn Kiều Mộng đứng bên cạnh vô cùng hoảng sợ, vội vàng ngăn động tác của bà lại: “Phu nhân, vạn lần không được. . .”

Mị di nương tức giận nhìn nàng: “Sợ cái gì, dù sao không có. . .” Bởi vì trong bụng mình không có đứa bé nào nhưng trên lưng bà thì lại mang danh nữ nhân đang có thai, đã lâu bà không có ân ái với lão gia. Lão gia vì con Đại Chu thị kia mà cứ chậm trễ không chịu làm, điều này đã truyền tới lỗ tai của bà. Tuy nhiên bà cảm thấy may mắn là Đại Chu thị có thể giúp bà che giấu được một thời gian, nhưng mà vừa nghĩ tới nữ nhân kia ngày ngày ở trong ngực lão gia, Mị di nương liền hận nghiêng rằng nghiêng lợ. Khó khăn lắm mới chờ đến ngày Chu thị suy sụp, rồi lại vô duyên vô cớ mà xuất hiện một Đại Chu thị, bọn người Chu gia đúng là hồ ly tinh.

Kiều Mộng lắc đầu: “Phu nhân, nếu là bị người ngoài trông thấy. . .” Lời còn chưa dứt, thì nghe thấy bên ngoài có nha hoàn báo lại: Chu thị đến thăm.

Mị Di nương vội vàng sửa sang lại quần áo, nhu nhược không xương dựa vào giường, làm ra một dáng vẻ mệt mỏi như mây thai phụ thích ngủ. Trong lòng thì lại có chút nghi ngờ, Chu thị tới làm cái gì, vài ngày trước Chu thị tới đây lấy lòng, dáng vẻ cực kỳ thấp kém, vừa cố ý vừa vô ý nói lên chuyện Hàn Nhạn được sủng ái, cũng không biết rốt cuộc là bà ta có ý gì. Vốn dĩ bà không muốn chú ý tới ả ta, nhưng khi ả ta nói thân phận của Hàn Nhạn nâng lên thì có thể sẽ làm cho thân phận của Trang Hàn Minh cũng được nâng lên, lập tức trong lòng bà có chút bất an. Chính vì lo lắng như vậy, cho nên mỗi ngày bà mới nói chuyện với Chu thị, mục đích chính là muốn từ trong miệng Chu thị moi ra tình hình gần đây của Hàn Nhạn.

Bà biết rõ Chu thị đang nhện tỷ tỷ Đại Chu thị của bà ta, tai mắt của bà ta ở Trang phủ không thiếu. Bởi vì bà đang có thai, nên cũng không thường xuyên đi ra khỏi Phù Dung Viên.

Vừa nghĩ tới đây, thì đã nhìn thấy Chu thị lấy tay khăn che mặt ra, khóc riu rít đi đến.

“Có chuyện gì sao?” Mị di nương kinh ngạc hỏi.

Chu thị không nói chuyện, ngồi xuống chiếc ghế nhỏ ở bên cạnh giường, nha hoàn bên cạnh Chu thị vẻ mặt tức giận mở miệng nói: “Phu nhân bị Tứ tiểu thư làm cho tức giận.”

Hàn Nhạn? Con người Mị di nương đảo một vòng, hôm qua bà có nghe bọn hạ nhân nói về chuyện Hàn Nhạn hồi phủ, nghe nói là bây giờ Trang Sĩ Dương ở trước mặt Hàn Nhạn cũng không dám tùy ý. Bây giờ Chu thị bị Hàn Nhạn chọc cho đến phát khóc rồi sao? Mị di nương đương nhiên là không tin, Chu thị muốn mượn chuyện này để mua đi bán lại cái gì đó, thì Mị di nương hoàn toàn tin tưởng.

Bà mỉm cười: “Chu tỷ tỷ có chuyện gì vậy, nếu không ngại thì có thể nói cho Mị nhi. Mị nhi biết rồi, mới có giúp tỷ tỷ phân ưu.” Những lời này của bà tràn ngập lo lắng, cẩn thận nghe thì lại có một tia mỉm cười trong đó, từ trên cao nhìn xuống thì đương nhiên đây là một loại cười nhạo. Đúng thật là bây giờ địa vị của Chu thị ở Trang phủ so ra thì kém xa Mị di nương, nghĩ lại lúc Chu thị vừa vào phủ thì ỷ vào việc lão gia sủng ái bà ta mà khiêu khích mình, bây giờ nhìn lại bà ta cung kính với mình mà không nói thành lời, Mị di nương liền cảm thấy có một sự thoải mái không nói ra được.

Đương nhiên là Chu thị cũng nghe ra được sự mỉa mai của bà ta, nét mặt liền tối lại vài phần, nhưng khi ngẩng đầu lên thì lại bày ra dáng vẻ vô cùng ủy khuất, gương mặt đầy nước mắt: “Muội muội, lần này Tứ tiểu thư trở về, chỉ sợ là hai người chúng ta ở trong phủ này không có vị trí gì nữa rồi.”

Chén trà Mị di nương đang bưng trong tay liền dừng lại, nét mặt ung dung thản nhiên: “Lời này nghe từ đâu?”

Chu thị揩 lau nước mắt: “Hôm qua Tứ tiểu thư hồi phủ, thiếp thân và lão gia cùng đi nghênh đón nàng ta, chưa từng nghĩ tới Tứ tiểu thư vừa thấy thiếp thân thì liền châm biếm chế nhạo, thật sự thiếp thân nhìn không được liền nói vài câu rồi trở về. Kết quả. . . Kết quả nàng ta lại uy hiếp ta.” Sau khi khóc vài tiếng, Chu thị tiếp tục nói: “Lão gia nhìn thấy cũng không nói gì. . . Muội muội, muội nói đi, bên trong Trang phủ này chẳng phải là do Tứ tiểu thư định đoạt rồi sao?”

Mị di nương dù bận nhưng vẫn ung dung nhìn ngón tay của mình, ngón tay trắng nõn được sơn màu đỏ tươi, đáng vẻ hết sức kiều diễm. Lời này của Chu thị, chính là muốn nói cho bà nghe. Mặc kệ hôm nay Chu thị nói cái gì, chẳng phải đơn giản chính là muốn lên án thôi sao? Nhưng cũng chưa chắc. Bà cười cười, nhìn về phía Chu thị: “Bây giờ Tứ tiểu thư là Huyền Thanh Vương phi, đương nhiên là thân phận vô cùng cao quý. Nhưng mà những lời này của tỷ tỷ, rốt cuộc là có cái gì?”

Chu thị nhìn đáng vẻ không nhanh không chậm của Mị di nương, trong lòng liền rung mình, tiện nhân này, bây giờ lại học được thứ thông minh, cũng may là Đại Chu thị đã dạy bà, Chu thị dịu dàng mỉm cười: “Đĩ nhiên là một mình thiếp thân không làm được cái gì rồi, nếu cộng thêm muội muội. . . Chắc hẳn Tứ tiểu thư này cũng sẽ cung kính đối với chúng ta vài phần.”

Đây là bà ta đang lấy lòng bà, hi vọng bà có thể giúp đỡ bà ta đối phó Trang Hàn Nhạn. Trong lòng Mị di nương nghĩ như vậy, nhưng trên mặt vẫn cười nói: “Không biết Chu tỷ tỷ dựa vào cái gì cho rằng ta sẽ giúp tỷ.”

Lần này Chu thị không hề nóng nảy, cầm khăn tay chậm rãi lau khô nước mắt trên mặt, mỉm cười nói: “Tứ tiểu thư này, từ trước đến nay luôn tính toán chi li. Lúc thiếp thân vào phủ thì nàng ta đã hận thiếp thân, sau này lại có xung đột với Ngũ nhị, vì vậy hôm nay đắc thắng, mới có thể trả thù thiếp thân. Xin hỏi muội muội, có từng đắc tội với Tứ tiểu thư chưa?”

Mị di nương sững sờ, đột nhiên nhớ tới tình cảnh bà đã từng ăn hiếp ba mẫu tử Hàn Nhạn, lúc đó bà có đáng vẻ xinh đẹp, lão gia lại sủng ái một mình bà, Văn di nương không đáng nói, Vương thị chiếm danh phận chính thê quả thực là vô cùng chướng mắt. Vì thế là Mị di nương dùng trăm phương ngàn kế hành hạ bọn họ, hôm nay vu oan, ngày mai hãm hại, lúc trước Trang Hàn Minh và Hàn Nhạn thường xuyên bởi vì bà mà bị phạt quỳ ở Từ Đường, tình cảm của Vương thị và lão gia cũng ngày càng lạnh. Nghe nói Hàn Nhạn là người bao che khuyết điểm, ngay cả nha hoàn của mình cũng không để cho người khác đụng vào đầu ngón tay, bà đã từng hại qua mẫu thân và đệ đệ của nó, chẳng phải là càng tội ác tày trời sao. Nếu như nàng nó không nể mặt ai mà chính đốn như Chu thị, thì chẳng phải là bà sẽ càng nguy hiểm hơn sao.

Nhìn thấy biểu tình của Mị Di nương dần dần lộ ra, Chu thị nhân cơ hội rèn sắt khi còn nóng: “Hôm nay Tứ tiểu thư đã là Huyền Thanh Vương phi, nhưng dù sao cũng chưa thành thân, bây giờ đã kiêu ngạo như vậy, nếu thật sự thành thân, thì chẳng phải là sẽ càng thêm vô pháp vô thiên hay sao, đến lúc lão gia cũng không làm gì được nàng ta. Muội nói đi, trong phủ này ở có chỗ nào cho chúng ta tỷ muội chúng ta dung thân.”

Mị di nương nhú mày, lời này của Chu thị đúng là có lý, lúc trước Chu thị và bà đầu đầu với nhau, thì Hàn Nhạn đứng ở phía bên mình. Nhưng mà lúc đó Chu thị còn là một kẻ địch mạnh mẽ, hôm nay Chu thị lại không chịu nổi một đả kích nhỏ nhỏ như vậy, hoàn toàn không cần để vào mắt, chẳng phải năng lực của Hàn Nhạn càng ngày càng vượt khỏi tầm kiểm soát của bà hay sao. Đồng minh như vậy thật quá đáng sợ, nếu có một ngày Hàn Nhạn coi bà là kẻ địch, thì liệu bà còn có đường sống sao? Chỉ sợ lúc đó bà cũng không bằng Chu thị, ít nhất Chu thị còn có một nữ nhi, còn bà thì không có vì lão gia mà sinh được một đứa con nào. Theo Trang Sĩ Dương lâu như vậy, Mị di nương hiểu rất rõ ràng, tuy là Trang Sĩ Dương từng sủng ái bà, bây giờ đối với nàng cũng không kém, nhưng mà một khi thật sự xảy ra chuyện gì, thì ông ta tuyệt đối sẽ cắt đứt sợ len vào bảo vệ mình.

Mị di nương càng nghĩ càng đáng sợ, toàn thân đều ra toát ra mồ hôi lạnh.

Chu thị thấy vậy, nhưng đáng vẻ lại vô cùng tỉnh táo: “Muội muội, không phải tỷ tỷ nói gì, Tứ tiểu thư từng bước thăng cao, sau này sẽ là Huyền Thanh Vương quyền thế ngập trời. Điều này sẽ gây áp lực cho lão gia, đối đãi với tiểu thiếu gia cũng sẽ không kém, hôm nay thai nhi của muội, lỡ như là một tiểu thiếu gia..., chẳng phải muội còn phải phân sủng cho con mình.” Nhìn thấy Mị di nương ngẩng người, bà cười cười: “Nữ nhân chúng ta ai cũng giống nhau, không phải đều là vì muốn có một đứa con trai để dựa vào sao. Đứa con của thiếp thân đã mất rồi, còn muội muội. . . vẫn nên tính toán kỹ thì sẽ tốt hơn.”

Mị di nương lâm vào trầm tư, Chu thị nói không sai, cuộc đời của bà đúng là vì điều này. Coi như bà thật sự không có mang thai đi nữa, thì bà cũng không thể nhìn Trang Hàn Minh từng ngày lớn lên, cuối cùng trở thành chủ của Trang phủ. Một khi tỷ đệ đó nắm giữ Trang phủ, thì bản thân bà làm gì mà có ngày tốt lành.

Chu thị cười vỗ vỗ quần áo, đứng dậy: “Muội muội đang có thai, thiếp thân nên đi rồi, tránh việc phiền muội muội nghỉ ngơi.” Nói xong bà liền đứng dậy, xoay người nhắc chân rời đi.

“Đứng lại.” Mị di nương đột nhiên mở miệng.

Đúng lúc Chu thị đi tới cửa, nghe được lời của Mị di nương, trên mặt liền hiện lên nụ cười tươi tắn, sau đó từ từ xoay người lại, nhìn về phía Mị di nương: “Thế nào?”

“Người có cách gì?” Lúc này sắc mặt Mị di nương đã không thể dùng từ khó coi để hình dung, ánh mắt nhìn Chu thị cũng không như vừa rồi. Trái lại lúc này đây bà ta là tương lai của bà, cả người ba dân lên một sự lo lắng rất sâu.

Chu thị bảo toàn bộ hạ nhân lui ra hết, đóng cửa lại, chỉ còn lại có nha hoàn cận thân. Lúc này mới ngồi xuống trước giường, tự rót ỉnh một ly trà: “Muội muội, thật ra thì chuyện rất đơn giản. . .”

96. Chương 97: Bí Ẩn Nặng Nề

Sau khi Chu thị đi rồi, Kiều Mộng vừa dẫm chân cho Mị di nương vừa nói: “Di nương định hợp tác với bà ta thật à?”

Mị di nương cười lạnh một tiếng. Tất nhiên cách của Chu thị không tệ, ít nhất cũng có thể đả kích Trang Hàn Nhạn. Nhưng mình cứ đóng góp không công như vậy à? Điều này là không được. Bà nhìn bụng, nhẹ nhàng vuốt lên bằng một tay: “Ta cũng muốn thể một chút chuyện một mũi tên hạ hai con chim.”

Hàn Nhạn nhắm mắt lại, nghe Cấp Lam hỏi thăm được Chu thị vào Phù Dung Viên thì nàng đuổi mọi người ra khỏi cửa, chỉ để lại bọn họ mật đàm trong phòng. Cấp Lam lo lắng mà nói: “Tiểu thư, hôm nay người vừa trở về phủ, Chu di nương đã có động tác lớn như vậy, sợ là bọn họ định gây bất lợi cho người.”

Hàn Nhạn trầm ngâm một lát: “Muội nói ngoài Chu di nương và Mị di nương làm mật thám thì còn ai?”

Cấp Lam nói: “Còn nha hoàn thể thân của Mị di nương - Kiều Mộng nữa.” Thấy Hàn Nhạn cau mày, Cấp Lam vội vàng nói: “Kiều Mộng là nha hoàn hồi môn của Mị di nương. Nghe nói ả ta là tâm phúc của Mị di nương đó. Cô ả này cứng mềm không ăn, rất trung thành và tận tâm với Mị di nương,” Cấp Lam quen tất cả hạ nhân từ trên xuống dưới của Trang phủ nên đương nhiên tin tức rất tinh thông: “Nhưng Kiều Mộng này rất khó tiếp xúc. Ngay cả nha hoàn trong Phù Dung Viện cũng đều không thích ả ta. Nhưng Mị di nương cứng chiều ả nên ai cũng không dám bắt nạt.”

Hàn Nhạn gật đầu. Kiều Mộng này lại là người trung thành và tận tâm với Mị di nương. Phải làm sao mới có thể để Kiều Mộng cam tâm tình nguyện mà quay lưng phản bội Mị di nương đây? Hàn Nhạn hít một hơi thật sâu, hỏi Cấp Lam: “Muội có biết nhà họ Kiều còn những ai không?”

Cấp Lam sững sờ, suy nghĩ một chút rồi đáp: “Nhà họ Kiều còn có một cha già, một ca ca. Ca ca ả ta bán trà trong kinh thành, cuộc sống không tệ lắm.”

Hàn Nhạn suy nghĩ một chút, phân phó: “Cấp Lam, ta muốn muội đi làm một chuyện quan trọng.”

Cấp Lam sững sờ: “Chuyện gì ạ?”

Hàn Nhạn cúi người nói vào tai nàng mấy câu. Cấp Lam gật đầu, rời đi ngay lập tức. Thù Hồng lẳng lẳng đứng hầu hạ bên cạnh. Tuy mấy ngày nay vết thương của nàng đã tốt hơn rất nhiều nhưng Hàn Nhạn chưa muốn nàng làm chút việc nặng nào. Lúc này thấy nàng im lặng như vậy, Hàn Nhạn nhớ tới lời của Cấp Lam, bỗng nổi lòng đùa giỡn, liền cố ý nói to: “Thù Hồng, năm nay muội mười sáu rồi nhỉ?”

Thù Hồng không ngờ Hàn Nhạn lại bất thành linh nói tới chuyện này nên đầu tiên là ngẩn người, ngay sau đó gật đầu: “Dạ.”

“Cũng tới ngày lấy chồng rồi. Nhưng có thích ai chưa?” Hàn Nhạn tựa như tùy ý hỏi. Mặt Thù Hồng ửng đỏ.

“Tiểu thư...Tiểu thư, nô tỳ chưa từng nghĩ tới chuyện lập gia đình.” Hiếm thấy Thù Hồng luôn luôn bình tĩnh lại căng thẳng như vậy, Hàn Nhạn càng thấy hứng thú hơn. Nàng biết lúc mình đi, Phó Vân Tịch phải

Mộc Nham tới để bảo vệ muội ấy. Lúc này hẳn là Mộc Nham đang ẩn mình ở một nơi bí mật gần đây nên có thể nghe được những lời nàng nói.

“Sao có thể không lấy chồng chứ?” Hàn Nhạn nói lời thăm thía: “Nếu không thì chờ ta làm Huyền Thanh vương phi sẽ nói với người để muội làm thiếp thất nhé?” Lời này chỉ đơn giản để trêu ghẹo. Đừng nói Phó Vân Tịch không chịu, ngay cả Hàn Nhạn cũng không thể nào chủ động nhét nữ nhân tới bên cạnh hẳn.

Không ngờ Thù Hồng nghe xong những lời này thì bỗng quỳ xuống trước mặt Hàn Nhạn, giọng nghẹn ngào: “Tiểu thư, nếu người có tâm tư như thế thì e rằng Thù Hồng không thể đảm nhiệm được. Thù Hồng...Thù Hồng thà rằng chết đi.”

Đây cũng là ngoài dự liệu của Hàn Nhạn. Ngay sau đó, Mộc Nham đang chú ý động tĩnh của bọn họ trên nóc nhà nghe được những lời này cũng không khỏi sửng sốt. Phải biết rằng có một nha hoàn hồi môn trở thành thiếp thất của nam chủ nhân là chuyện mà bao nhiêu nha hoàn mơ ước. Những nha hoàn leo lên giường chủ tử vì để có thể để chủ nhân coi trọng mình. Mà làm thiếp thất của Phó Vân Tịch, e rằng không ít tiểu thư danh môn đều vui vẻ chịu đựng. Ngoài địa vị của Phó Vân Tịch không nói, riêng phong thái của bản thân chàng đã đủ khiến những người này ái mộ. Nhưng Thù Hồng lại tình nguyện đi chết cũng không nguyện làm thiếp của Phó Vân Tịch.

Thù Hồng ngẩng đầu lên, kiên định mà nói: “Trữ Ninh làm thê tử của Hàn Môn mà không làm thiếp nhà quyền quý. Tiểu thư, nô tỳ đi theo người nhiều năm như vậy, thấy không ít chuyện ở nhà lớn. Đám di nương tranh thủ tình cảm, gieo họa cho không chỉ là con gái. Cả đời này nô tỳ không cầu đại phú đại quý, chỉ mong đi theo tiểu thư, nhìn tiểu thư bình an vui vẻ cả đời là đã đủ hài lòng.”

Những lời này thật chân thành. Hàn Nhạn hơi không nỡ. Nàng không đành lòng để một cô nương tốt như vậy cứ theo bên cạnh mình, phí hoài tuổi xuân như thế. Mình có hạnh phúc cũng không đủ, chỉ có người bên cạnh mình hạnh phúc thì mới thực sự được như vậy. Nghĩ tới đây, Hàn Nhạn liền nói với Thù Hồng: “Muội cũng phải lập gia đình. Dù uội không lấy chồng thì ta cũng không nỡ trói muội bên cạnh. Thù Hồng, muội đi theo ta nhiều năm như vậy, cuộc đời muội không nên chỉ có mình ta. Muội cũng nên có hạnh phúc của mình. Cấp Lam cũng thế. Các muội có thể ở bên cạnh ta nhưng cũng phải lập gia đình chứ. Nữ tử luôn muốn tìm một chỗ dựa ình mà.”

Thù Hồng và Cấp Lam đã đi theo Hàn Nhạn hai đời. Kiếp trước còn vì nàng mà chôn vùi hạnh phúc, là nô tỳ trung thành khó thấy. Có nói gì thì Hàn Nhạn cũng phải tìm tương lai hạnh phúc cho các nàng. Nghe thấy Hàn Nhạn nói thế, Thù Hồng còn định từ chối thì nàng đã nghiêm mặt lại, nói: “Muội đừng nhiều lời, ta đã quyết định rồi. Thù Hồng, nếu muội lập gia đình thì rốt cuộc muốn tìm người như thế nào?”

Lần đầu tiên Thù Hồng nói chuyện này với Hàn Nhạn nên hơi xấu hổ, khuôn mặt nhỏ nhắn ửng đỏ, kiên định nói: “Nếu nhất định nô tỳ phải gả thì không cầu chàng đại phú đại quý, thân phận hiển hách. Chỉ cần chàng ngay thẳng đoan chính, quan tâm thương yêu người khác. Đừng cưới nạp thiếp thu phòng, miễn là ở bên nô tỳ tới khi đầu bạc là được.” Thấy Hàn Nhạn không dị nghị gì, nàng nói tiếp: “Người đời đều nói chỉ có một mình tiểu thư người mới có yêu cầu kinh thế hãi tục như thế với vương gia. Nô tỳ thì lại không cho là như vậy. Trên thực tế, nô tỳ cũng có nguyện vọng như vậy. Khó được làm vợ chồng cả đời, nếu thu nhiều tiểu thiếp như vậy thì sau này r ràng gia đình vĩnh viễn không có ngày bình yên mất.”

Mộc Nham ngơ ngác ẩn ở chỗ tối trên nóc nhà, nhìn Thù Hồng qua cửa sổ. Nàng dám nói cũng có nguyện vọng như vương phi. Thật ra, lúc đầu khi vương phi đưa ra yêu cầu vĩnh viễn không nạp thông phòng hay tiểu thiếp, đừng nói là vương gia, ngay cả hẳn trăm tính ít nói như thế mà cũng cảm thấy không thích hợp. Vốn nam nhân tam thê tứ thiếp là chuyện thường. Sao vương phi có thể nói chuyện ghen tỵ một cách bình thản như vậy? Nhưng càng khiến người khác bất ngờ hơn là, vương gia luôn làm việc không nhượng bộ người khác lại đáp ứng yêu cầu này. Hôm nay một tiểu nha đầu bên cạnh vương phi cũng nói như thế. Những người bên cạnh vương phi này đều rất đặc biệt nhỉ?

Ánh mặt trời chiếu lên khuôn mặt đỏ ửng của Thù Hồng. Làn da của nàng hồng hào, nhìn có vẻ là người đẹp dịu dàng hiền淑 nhưng chính người đẹp thanh tú này vừa rồi cũng nói ra lời muốn độc chiếm trượng phu như vậy. Mộc Nham cúi đầu, nhớ tới lần đầu tiên gặp Thù Hồng. Lúc đó Thù Hồng cho rằng bọn họ đoạt vương phi đi, lại rút trâm ra đâm hẳn. Mộc Nham tự nhận mình là người mặt lạnh cứng rắn, bình thường bọn nha hoàn cũng không dám nói chuyện với hẳn. Vậy mà Thù Hồng lại nhìn thẳng vào hẳn,

không chịu nhượng bộ chút nào. Lúc đó trong lòng hắn hơi ngạc nhiên, không thấy được nhiều nha hoàn trung thành như vậy.

Sau này gặp nhau mấy lần, dường như hắn đều có thể nhìn thấy nha đầu này đi cạnh vương phi. Vương phi thông tuệ, nàng cũng không kém. Người được ở bên cạnh vương phi cũng có khả năng. Cấp Lam thông minh, Thù Hồng thận trọng. Sau đó, Trang Hàn Minh cãi vã với Hàn Nhạn, Thù Hồng bị thương. Lúc ấy hắn công Thù Hồng, chỉ cảm thấy thân thể nha đầu này thật nhẹ. Người nhìn có vẻ lớn như vậy mà lúc này thoạt nhìn cũng giống như những tiểu nha đầu trong Huyền Thanh vương phủ.

Trong lòng hắn liền sinh ra chút thương tiếc mà chính hắn không cảm thấy được.

Hôm nay hắn ở trên nóc nhà nghe thấy Hàn Nhạn nói muốn gả Thù Hồng ra ngoài thì trong lòng lại hơi căng thẳng. Hắn cũng không biết đây là vì sao. Cho tới bây giờ, hắn vẫn hơi không hiểu. Thì ra Thù Hồng thích người như thế. Ngay thẳng đoan chính, tiền bạc thân phận không tính là gì, quan trọng là phải một lòng một dạ mà đối xử với nàng.

Hàn Nhạn mỉm cười, nói: “Thù Hồng, muội cảm thấy Mộc Nham thế nào?”

Một lời này khiến người trong phòng và trên nóc nhà cùng ngẩn ra.

Thù Hồng bối rối lắc đầu: “Ý tiểu thư là gì? Nô tỳ không có bất kỳ mối liên quan nào với Mộc thị vệ cả.”

Nghe thấy Thù Hồng vội vàng phủi quan hệ với mình như vậy, trong lòng Mộc Nham từ từ dâng lên một sự bức mình. Hắn cũng không biết sao mình lại tức. Nhưng lúc này, người như tảng đá này rốt cuộc cũng lộ chút cảm xúc ra ngoài. Hắn nghiêng đầu, phi thân rời khỏi nóc nhà, không hề quan sát trong phòng nữa.

Hàn Nhạn không biết suy nghĩ của Mộc Nham nhưng cũng rất vui. Bên cạnh Phó Vân Tịch có Mộc Phong tính tình hoạt bát, Mộc Nham này lại giống Phó Vân Tịch vài phần. Người có thể đi lại được chàng tín nhiệm chắc chắn rất tốt. Nhưng không biết rốt cuộc giữa Thù Hồng và hắn có duyên với nhau không.

Nghĩ tới đây, Hàn Nhạn liền cười khanh khách. Thù Hồng không rõ vì sao nàng lại cười thì bị nàng tìm lý do nói cho có lệ, cũng không nói gì nữa.

Trong khách điểm.

Thiếu nữ áo vàng có dung mạo xinh đẹp vuốt vuốt con rắn nhỏ trên tay, nhìn nam tử đang bôi thuốc lên vết thương bên cạnh: “Ca ca, sao lại cứu nàng ta?”

“Y Lâm Na,” Trác Thất lạnh lùng nhìn nàng: “Muội trông nom rộng quá đấy.”

Y Lâm Na cong môi. Có trời mới biết vào lúc thấy Hàn Nhạn sắp chết nàng ta đã vui vẻ muốn chết. Chỉ cần Hàn Nhạn chết thì Phó Vân Tịch có thể cưới nàng ta làm thê tử. Nhưng Trác Thất lại âm thầm giúp Hàn Nhạn cho tới khi nàng được Phó Vân Tịch cứu. Mất thấy thất bại trong gang tấc, suýt chút nữa Y Lâm Na khóc vì tức. Nhưng từ nhỏ nàng ta đã sợ ca ca của mình, đành phải nói vài lời.

“Ca ca, nàng ta là Huyền Thanh vương phi.” Y Lâm Na nhú mày. Cho dù là thế, nàng ta vẫn cảm thấy mình cực kỳ xinh đẹp kiều mỹ. Mỹ mạo của nàng ta áp đảo Hàn Nhạn. Có thể nói có rất nhiều nam nhân chỉ cần thấy dung nhan của nàng ta liền điên cuồng.

Trác Thất lắc đầu, môi nở nụ cười. Nụ cười đó mang theo tính cướp đoạt mãnh liệt: “Nàng là của ta.” Trong đầu hiện lên hình ảnh thiếu nữ yếu đuối đứng trong vũng máu, bộ dạng rách theo đại đao mà không sợ hãi. Lần đầu tiên gặp nàng thì cảm thấy nàng hết sức xảo quyết. Vô tình nàng lại tản ra sự trầm tĩnh dịu dàng ở ngoài nhân gian rất khó diễn tả. Nhưng nàng lại như đã được rèn luyện qua năm tháng, nghị lực tản ra từ trong ra ngoài. Sau đó gặp nàng, mỗi một lần cũng đều cảm thấy nàng trong ngoài không giống nhau, có muôn vàn khuôn mặt khiến người ta không nhìn được mà phải đoán xem rốt cuộc dưới mặt nạ đó là ai. Mà ngày đó bị thích khách đuổi giết, ánh mắt nàng sáng ngời, không nhượng bộ chút nào, cũng không tuyệt vọng mà ngược lại lại mang theo chút cơ hội sống lạnh thấu xương, nghiêm túc, lạnh lùng. Khoảnh khắc đó, hắn thấy thiếu nữ này tựa như con chim ưng cao ngạo nơi thảo nguyên khiến hắn không nhìn được mà muốn thuần phục.

Huyền Thanh vương phi thì sao? Huyền Thanh vương phi thì sao? Chỉ cần là hấn nhìn trúng thì sẽ không thể không có được. Mặt Trắc Thất lộ ra một nụ cười tình thế bất buộc. Một khi có được thiếu nữ này thì hấn sẽ vô cùng thỏa mãn về chuyến đi tới Đại Tông này.

Y Lâm Na hoàn toàn không đoán ra được Trắc Thất đang nghĩ gì. Nhưng nghe thấy hấn nói câu kia thì chân chừ hỏi: “Ca ca thích nàng ta à?”

Trắc Thất chỉ cười không nói. Y Lâm Na càng khẳng định suy đoán trong lòng mình, càng không thích Hàn Nhạn hơn. Trừ trước tới nay Trắc Thất luôn thân cận nhất với nàng ta. Nhưng một nữ nhân tồi tệ, không chỉ cướp đi người trong lòng của nàng ta mà còn làm hại nàng ta bị ca ca thân thiết nhất khiển trách. Y Lâm Na liền thầm hạ quyết tâm lần sau gặp Hàn Nhạn, bất kể ca ca nghĩ thế nào, nhất định mình phải trừ bỏ một nữ nhân như vậy. Ở thêm một ngày trên thế gian này là uy hiếp lớn lao tới Y Lâm Na.

Cùng lúc đó, trong Huyền Thanh vương phủ lại yên lặng dị thường.

“Huynh đoán không sai,” Thành Lỗi chống một bên cằm: “Người cứu tiểu vương phi của huynh chính là hoàng tử Tây Nhung.”

Phó Vân Tịch cup mắt ngồi đó, áo trắng chấm đất, ánh mắt lạnh lùng. Chàng nghe lời của Thành Lỗi thì không chút hoang mang, vươn hai ngón tay gõ lên ly trà trước mặt: “Không biết sống chết.”

Thành Lỗi phì cười: “Dù gì cũng là ân nhân cứu mạng của tẩu tẩu, huynh cần gì phải nói thế. Ta thấy hấn thích tẩu tẩu thật đấy.”

Phó Vân Tịch khẽ nhăn lông mày, trong đầu hiện lên khuôn mặt mang nụ cười có vẻ nhẹ nhàng của Hàn Nhạn. Người khác đã phát hiện ra ánh sáng của nha đầu này, khắp nơi đều là ruồi nhặng, thật đúng là không dễ. Nếu có thể giấu nàng đi thì tốt rồi. Phó Vân Tịch ngẩn ra, lại không nhìn được mà cười rộ lên.

Thành Lỗi thấy bằng hữu tốt một hồi thì nhíu mày một hồi thì giãn mặt ra, không khỏi thở dài một hơi trong lòng. Một chữ tình quả nhiên không thể dính. Trước kia chỉ cảm thấy Phó Vân Tịch lạnh băng băng thật đáng sợ, bây giờ thấy vui buồn thất thường như vậy lại càng khiến lòng người sợ hãi.

“Tối đất Thục tra chuyện sao rồi?” Lần trước Phó Vân Tịch phân phó thủ hạ tới Ba Thục điều tra chuyện có liên quan tới Đường Môn khiến Thành Lỗi ngạc nhiên không thôi. Chuyện trong chốn giang hồ này từ trước tới nay Phó Vân Tịch đều không quá quan tâm. Sau này biết được là Hàn Nhạn yêu cầu thì trong lòng hơi nghi ngờ. Dù sao một nữ nhân khuê phòng, muốn đi điều tra một môn phái trong giang hồ, nói thế nào cũng thấy hơi kỳ lạ.

Sắc mặt Phó Vân Tịch hơi thay đổi, nhớ tới kết quả của thủ hạ mình khi trở về. Khăn gấm là sản phẩm đặc trưng của Đường Môn. Không ai trong Đường Môn có một chữ “Kiều” như trên khăn gấm cả. Sau này qua nhiều cách điều tra thì rốt cuộc biết được đương kim chủ môn của Đường Môn bây giờ là con gái nhỏ của chủ môn trước, tên là Đường Kiều. Tất cả mọi người gọi nàng ta là Tiểu Kiều. Nhưng từ hai mươi năm trước Tiểu Kiều này đã bệnh nặng không khỏi, qua đời đã lâu. Thám tử của Phó Vân Tịch đã điều tra lăng mộ của Tiểu Kiều thì phát hiện đó là ngôi mộ trống.

Đường Môn tạo ra một ngôi mộ trống là để làm gì? Phó Vân Tịch cũng không biết. Nhưng thám tử quay về bẩm báo rằng Đường Môn rất kiêng dè người trong triều đình, hơn nữa thù hận có thêm. Những người này có sở trường là dùng độc. Chuyện này thám tử cũng không thể thăm dò sâu hơn, sợ bị người phát hiện.

“Có liên quan tới triều đình.” Chàng trầm giọng nói.

Thành Lỗi hơi ngẩn ra: “Các môn phái giang hồ luôn yên lặng với triều đình, sao lại có liên quan? Nếu tẩu tẩu muốn huynh tra, vậy chẳng phải tẩu tẩu có liên quan tới triều đình sao?” Nghĩ tới đây, ánh mắt Thành Lỗi bỗng thay đổi: “Nói ra cũng thấy thật kỳ lạ. Tẩu tẩu vốn là nữ nhi của quan ngũ phẩm, nói gì cũng không thể có quan hệ sâu hơn với hoàng cung. Nhưng kể từ khi tẩu lộ diện trong bữa tiệc trong cung thì Vệ Như Phong, Thất hoàng tử, Thái hậu đều chú ý hành động của tẩu ấy. Theo lý thuyết thì không đúng.”

Lúc đó Hàn Nhạn còn chưa phải Huyền Thanh vương phi, địa vị cũng chỉ là nữ nhi của một quan viên bình thường. Nhưng Vệ Như Phong lại muốn đích thân cưới nàng làm Vệ thế tử phi. Thậm chí Thái hậu còn có ý muốn hạ chỉ tứ hôn. Chẳng lẽ trong chuyện này còn có gì đó?

Phó Vân Tịch nhìn ly trà trước mắt. Lá trà màu xanh chìm chìm nổi nổi trong nước. Triều đình vốn giao du với kẻ xấu, bọn họ cố ý muốn dụ dỗ Hàn Nhạn, mục đích tất nhiên là không đơn giản. Thành Lỗi bỗng nói: “Đúng rồi, Vân Tịch, còn một chuyện nữa.”

Phó Vân Tịch ngược mắt nhìn hẩn, chỉ nghe giọng Thành Lỗi đầy nghi ngờ: “Ta phái mấy người theo dõi Trang phủ ngày đêm, lại phát hiện cũng có người đang giám thị Trang phủ.”

Vậy thì hơi kỳ lạ. Nếu chỉ là giám thị Hàn Nhạn thì còn có thể hiểu được, sao lại giám thị Trang phủ cả ngày lẫn đêm. Chẳng lẽ trong Trang phủ có thứ gì bí mật không thể cho ai biết?

Phó Vân Tịch lạnh nhạt nói: “Không ngồi yên.” Chắc chắn trong Trang phủ có thứ gì đó có giá trị. Chuyện này Phó Vân Tịch đã sớm nghi ngờ, có điều vẫn chưa xác định. Hôm nay Hàn Nhạn bị đuổi giết nhiều lần, còn có sủng thiếp của Thái sư đang ở tại Trang phủ thời gian dài kia, e rằng cũng vì thứ kia mà tới. Nếu Hàn Nhạn ở Trang phủ, một ngày chưa vào cửa Huyền Thanh vương phủ thì một ngày vận mệnh của nàng còn liên một chỗ với Trang phủ.

Chàng không thể khiến Hàn Nhạn có một chút nguy hiểm nào. Thời gian từ từ trôi đi, những người này đã rục rịch, e rằng sẽ xuất kích rất nhanh. Trước khi chàng xuất chinh thì cần phải bảo đảm tuyệt đối Hàn Nhạn được ở trong môi trường yên bình. Tuy Hàn Nhạn cũng có cách giải quyết nhưng đã thành vương phi của chàng thì Phó Vân Tịch liền không chấp nhận được người của mình có một chút sơ xuất nào.

Hiển nhiên Thành Lỗi cũng nhìn ra suy nghĩ trong lòng Phó Vân Tịch, nhìn không được mà cười khẽ. Khối băng này tựa như người có tình cảm, lại đặc biệt bao che khuyết điểm. Phó Vân Tịch có thể tìm được người trong lòng, Thành Lỗi thật lòng vui vẻ thay chàng. Nhưng chàng tìm vương phi này, thoát nhìn thật không phải người bình thường. Chưa kể tới các loại thể lực quấn vào nhau, chỉ riêng một câu “một đời một thể một đôi người” kinh thể hải tục này cũng đã khiến người ta phải thay đổi cách nhìn.

“Bên phía Thái hậu chắc sẽ không dễ dàng dừng tay đâu. Tẩu tẩu đã phá hủy kế hoạch của Thất hoàng tử, chắc chắn bây giờ hẩn ta hận tẩu ấy thấu xương.” Thành Lỗi có lòng tốt mà nhắc nhở.

“Hôm nay hẩn xuất cung cầu phúc,” Phó Vân Tịch vươn tay bóp mi tâm, vẽ mặt trên khuôn mặt tuần mỹ lạnh thấu xương: “Ta đã phái ám vệ bảo vệ nàng. Ai đụng tới một sợi tóc của nàng, cho dù có chạy tới chân trời góc bể ta cũng sẽ băm thây vạn đoạn hẩn ra.”

97. Chương 98: Mua Chuộc Nha Hoàn

Gần đây Trang phủ đặc biệt yên tĩnh. Hàn Nhạn cũng chưa từng ra khỏi cửa. Trang Hàn Minh tới đây mấy lần, Hàn Nhạn đều lấy lý do mệt mỏi mà đuổi cậu đi. Thanh Thu Uyển cực kỳ vắng vẻ. Chỉ nghe nói gần đây quan hệ của Chu di nương và Mị di nương vô cùng tốt. Nhưng đại Chu thị lại dần dần xa lánh Trang Sĩ Dương.

“Không biết rốt cuộc là có chủ ý gì. Lòng nô tỳ thật bất ổn.” Cấp Lam không nhin được mà than phiền. Đúng vậy, tình trạng thờ ơ kéo dài này lại càng như là đang có âm mưu lớn. Hàn Nhạn phát tay không chút để ý: “Không đâu.”

Chuyện cứ để bọn họ làm. Lần trước Trang Sĩ Dương nghe những lời mình nói, xa lánh đại Chu thị, tự nhiên cũng là nằm trong dự liệu. Nam nhân mà, đồ đúng là mới thật, nhưng dù Trang Sĩ Dương thích đại Chu thị cỡ nào, chỉ cần dính tới tiền của mình thì vẫn lập tức phân rõ.

Phải rõ ràng nặng nhẹ.

Cấp Lam bỗng nói: “Đúng rồi, tiểu thư, chuyện lúc trước người dặn nô tỳ làm đã sắp xong rồi.”

“Nhanh vậy à?” Đây cũng thật ngoài dự liệu của Hàn Nhạn.

Cấp Lam gật đầu: “Ca ca của Kiều Mộng đã thua sạch tất cả bạc cho nhà họ Liễu rồi. Bây giờ bọn đòi nợ đòi nhà của Kiều Mộng để gán nợ đấy.”

Hàn Nhạn gật đầu: “Đã vậy, ta nên đi gặp nàng ta.”

Trong sông bạc lớn nhất kinh thành, một nam tử trẻ tuổi có khuôn mặt gầy gò bị người ta đánh đuổi ra. Khóe môi hắn có dính chút máu, rõ ràng là bị trọng thương nhưng vẫn không cam lòng mà xông vào trong sông bạc, nói: “Các người khinh người quá đáng!”

“Đi chết đi!” Một nam tử bụng phệ cầm đầu giẫm một chân lên sống lưng hắn: “Tiểu tử, mau về thu dọn đồ đạc. Nhà của các người đã gán cho bản thiếu gia rồi, ha ha ha. Cho người ba ngày, còn không cầm bạc tới thì bản thiếu gia cứ tới đây đòi người.”

“Tổ cha người!”

Trần Nhị tức giận mà nói: “Ta phải thắng lại!”

Người nọ như thể nghe được chuyện cười, ngửa đầu lên cười ha hả: “Thắng lại? Người lấy cái gì mà thắng lại? Bạc không có mà cũng muốn đánh bạc hả? Ha ha ha, nghe nói người còn một muội muội...Nếu không thì?”

Trần Nhị giận dữ: “Đừng mong nhúng chàm muội muội ta!”

“Nói nhảm ít thôi!” Người nọ hơi nhú mồm: “Bắt hắn, đuổi ra ngoài cho ta!”

Gia đình xông lên một loạt, đánh Trần Nhị ra khỏi cửa. Trần Nhị lảo đảo liêu xiêu quay về nhà cũ. Hắn chỉ thấy trong căn nhà cũ lộn xộn, căn phòng như bị bọn cướp quét qua, khắp nơi ngổn ngang. Trong lòng Trần Nhị cả kinh, nhảy một bước vào trong phòng, lắng nghe.

Bên trong truyền ra tiếng nữ tử khóc nức nở và tiếng người già khóc thật khẽ. Đợi hắn vào phòng thì liếc thấy muội muội Kiều Mộng đang cúi đầu nằm trên đầu gối người cha đã quá tám mươi mà khóc. Kiều Mộng thấy Trần Nhị thì tiếng khóc ngừng lại, lập tức cả giận nói: “Huynh về làm gì? Sao không chết trong sông bạc đi?”

Trần Nhị lúng ta lúng túng mà cúi đầu. Trước tới nay hắn luôn có vài phần kính sợ muội muội này, liền quàng ánh mắt cầu xin giúp đỡ về phía cha mình. Cha Trần thương đứa con trai này nhất, thấy hắn như vậy, dù trong lòng tức giận cũng không khỏi mềm lòng.

Ông nói với Kiều Mộng: “Đừng, dù sao cũng là ca ca của con.”

Kiều Mộng giận quá hóa cười: “Ca ca? Sao con lại có ca ca như vậy chứ? Cầm tất cả tiền bạc vắt vả lắm mới dành dụm được đi đánh bạc. Thua tất cả tài sản trong nhà không còn một mảnh không nói, bây giờ ngay cả nhà tổ của chúng ta cũng bị thua mất. Cha, gười không suy nghĩ một chút xem không có nhà thì chúng ta ở đâu? Chẳng lẽ huynh ấy định dẫn người lưu lạc đầu đường?”

Trần Nhị bị Kiều Mộng nói vậy thì không khỏi đỏ mặt. Nhưng những lời nàng nói rất có lý. Vốn mình làm ăn nhỏ đang rất tốt. Nhưng có một ngày bọ tốt hện mình tới sông bạc chơi. Ban đầu hắn cũng không nghĩ nhiều như vậy, chỉ nói là muốn trải nghiệm một chút. Không ngờ số lại đỏ như thế nên lần nào cũng thắng. Thắng càng nhiều thì càng muốn nhiều hơn. Hắn đi lại thường xuyên nên nghiện cờ bạc luôn. Tiếc là ngày vui ngắn chẳng tày gang, có thể là vận may của mình đã chấm dứt, vài lần gần đây Trần Nhị đánh ván nào cũng thua. Không chỉ thua toàn bộ tất cả những gì mình thắng được lúc trước mà còn thua tất cả của cải trong nhà không còn một mảnh. Hôm nay căn nhà này cũng không giữ được nữa.

Kiều Mộng dứt lời liền khóc hu hu: “Ngày nào muội cũng ở chỗ di nương của lão gia, cực khổ làm đầy tớ mà sống là vì cái gì? Còn không phải là vì có thể để cho chúng ta sống tốt hơn một chút hay sao? Kết quả muội ở bên kia khổ cực, huynh lại ở đây cản trở. Muội cần ca ca như vậy làm gì? Không cần cũng được!”

Trần Nhị vừa nghe liền nóng nảy: “Muội muội, muội không thể mặc kệ huynh được. Hôm nay nhà chúng ta chỉ còn lại hai huynh muội. Dù muội hận ta thì cũng không thể mặc kệ cha được. Hơn nữa, trước kia ca ca cũng không bạc đãi muội, đúng không?” Lời này cũng là thật. Lúc nhỏ Kiều Mộng rất thân thiết với ca ca này. Lúc Trần Nhị chưa nghiện cờ bạc thì cực kỳ thương yêu muội muội này. Nếu không vừa này lúc người trong sông bạc kia yêu cầu gán nợ, Trần Nhị cũng sẽ không nổi giận như vậy.

Kiều Mộng nghe Trần Nhị nói vậy thì trong lòng liền hơi chần chừ. Ca ca này của nàng là ai kỳ bất hạnh, nợ kỳ bất tranh* nhưng bảo nàng hoàn toàn mặc kệ Trần Nhị thì nàng không thể lòng dạ sắt đá như vậy được. Cha Trần cũng thở dài: “Kiều Mộng, nếu con có cách gì thì nói ra đi.”

Đây là danh ngôn của Lỗ Tấn, từ cuốn tiểu thuyết *Khổng Ất Kỷ*

Ai kỳ bất hạnh: nói đến vì cảnh ngộ bất hạnh của ai đó mà cảm thấy bi ai.

Nộ kỳ bất tranh: Là nói đến ai đó không tranh giành, không chịu thua kém mà cảm thấy phẫn nộ và tiếc nuối.

Nước mắt Kiều Mộng chực trào. Nàng nào có cách gì. Từ khi mình biết Trần Nhị đánh bạc thua một khoản lớn như vậy thì trái tim luống cuống. Không phải là mình không từng đề cập tới với Mị di nương chuyện này, uyển chuyển hy vọng Mị di nương có thể giúp mình. Nhưng mình...

Tuy nhà tổ này nhìn có vẻ tầm thường nhưng thực ra cũng phần tốn một khoản lớn. Nếu không cha Trần cũng không coi trọng nhà tổ như vậy. Mị di nương không muốn lấy ra nhiều tiền như thế để giúp Kiều Mộng. Nàng là một nha đầu, có thể đi đâu để lấy nhiều tiền như vậy? Nghĩ tới đây Kiều Mộng chỉ cảm thấy vô cùng tuyệt vọng. Phụ thân không muốn rời khỏi nhà tổ. Quan trọng hơn là rời khỏi nhà tổ thì Trần Nhị và cha Trần sẽ không có nhà để về. Cha Trần đã lớn tuổi, nếu trải qua một phen trắc trở này, nhờ có gì sơ xuất, chẳng phải mình trở thành người bất trung bất hiếu ư?

Nhưng Trần Nhị và cha Trần đều dùng ánh mắt đầy hy vọng mà nhìn Kiều Mộng. Đúng vậy, ở trong nhà này, nàng là người thông minh nhất nên mới có thể lên làm nha hoàn thiếp thân của Mị di nương. Kiều Mộng nghiêng rằng: “Muội sẽ nghĩ cách.” Trong Trang phủ, Hàn Nhạn từ từ uống trà trong tay, Thù Hồng nói: “Tiểu thư, hôm nay cả buổi trưa đều thấy Kiều Mộng này không có tinh thần. Nghe người ở Phù Dung Viện nói còn làm đổ một ly trà của Mị di nương, e rằng đã luống cuống rồi.”

Hàn Nhạn mỉm cười: “Luống cuống? Vừa hay, e là cũng nên giúp nàng ta bình tĩnh lại.” Dứt lời, liền đứng dậy: “Đi thôi, hôm nay ánh mặt trời rất ấm áp, chúng ta cũng đi tản bộ giải sầu đi.”

Thù Hồng gật đầu.

Trong hoa viên Trang phủ, Kiều Mộng đang cúi đầu ngắt cây hoa sơn trà trước mặt. Tiếng cười đùa của nha hoàn xung quanh truyền loáng thoáng vào tai nàng, đơn giản chính là bỏ đá xuống giếng. Hôm nay nàng đánh đổ ly trà của Mị di nương, bị bà giữa ột trận. Nàng biết gần đây Mị di nương vô cùng buồn phiền nhưng mình cảm giác không hẳn thế. Người đòi nợ bên kia bức bách gắt gao. Ngày mai chính là lúc tới lấy nhà. Mình căn bản không có được một số tiền lớn như vậy. Bình thường Kiều Mộng ỷ vào sự cưng chiều của Mị di nương nên vốn không để những nha hoàn khác vào mắt nên trong Phù Dung Viện không ai có thể nói chuyện với nàng. Nghĩ đi nghĩ lại liền sinh lòng oán giận Mị di nương. Rõ ràng là chủ tử của mình, mình bày mưu tính kế vì bà nhiều năm như vậy, giúp bà đứng vững gót chân trong phủ, giúp bà đoạt được sự cưng chiều của Trang Sĩ Dương. Chẳng phải chỉ là bạc thôi sao? Kiều Mộng tin nếu Mị di nương chịu giúp mình thì chắc chắn bạc không phải là vấn đề.

Kiều Mộng giầy xéo đóa hoa sơn trà trong tay, không khỏi xuất thần.

“Tuy hoa sơn trà đẹp nhưng bị người giầy xéo như vậy nữa, e rằng chỉ có thể rơi vào kết cục xơ xác mà thôi.” Sau lưng bỗng truyền tới một giọng nói trong trẻo.

Kiều Mộng cả kinh, vội vàng quay đầu lại, thấy Hàn Nhạn đứng cách chỗ mình vài bước, đang nhìn mình, nở nụ cười nhẹ nhàng. Tuy trước đó vài ngày quan hệ giữa Mị di nương và Hàn Nhạn có dịu đi một chút nhưng Kiều Mộng lại phát hiện kể từ khi con gái của Chu thị xuất giá thì tứ tiểu thư yếu đuối mặc người hiếp đáp này bỗng trở nên khác hẳn. Mị di nương không nhìn ra nhưng Kiều Mộng nàng nhìn ra được. Ít nhất từ sau khi con gái của Chu thị xuất giá, tứ tiểu thư luôn giữ nụ cười nhẹ nhàng. Người như vậy là đáng sợ nhất. Chu thị và Trang Ngữ Sơn này, thậm chí cả Vệ Như Phong - người đối đầu với tứ tiểu thư, mỗi lần đều thấy nàng rơi vào thế yếu. Nhưng tới cuối cùng, không phải tứ tiểu thư đều chuyển bại thành thắng đó sao? Dù Mị di nương kết đồng minh với tứ tiểu thư, Kiều Mộng cũng hơi băn khoăn. Bởi vì tứ tiểu thư thật sự là sâu không lường được. Nếu có chung kẻ địch thì còn tốt, nếu không có thì qua cầu rút ván, Mị di nương có thể có kết cục tốt gì?

Hàn Nhạn nhìn mặt cô nhóc trước mặt thay đổi mấy lần, cũng không nóng lòng. Cấp Lam từng nói nha hoàn tên Kiều Mộng này là người mà Mị di nương tin tưởng nhất. Tâm tư nàng ta linh hoạt, hết sức có tâm kế giữa đám nha hoàn. Với một đối thủ có tâm kế, chơi tâm kế thì quá phiền phức, chỉ có thể dùng cách thô bạo trực tiếp nhất là tìm nhược điểm của nàng ta mà hành động.

Mị di nương tuyệt đối sẽ không vì một nha hoàn mà lấy ra nhiều bạc như vậy. Chỉ có Kiều Mộng tự coi mình là một phần không thể thiếu của Mị di nương. Trong nội tâm Mị di nương này có quan niệm giai cấp rất nghiêm trọng, chắc chắn sẽ không coi Kiều Mộng là người thân cận nhất. Mỗi quan hệ giữa chủ tử và hạ nhân sẽ không khiến bà ta hy sinh như vậy vì Kiều Mộng.

Làm thế nào để mua chuộc lòng người một cách dễ dàng nhất? Lúc nàng ta hai bàn tay trắng, tuyệt vọng, không có bằng hữu gì trong phủ, Mị di nương nắm quyền lại nói thật cho nàng ta rằng sẽ không ra tay giúp đỡ; lúc một chủ tử xa rời nha hoàn là lúc dễ bị mua chuộc nhất.

Kiều Mộng bị ánh mắt ám áp mà ý vị sâu xa của Hàn Nhạ chiếu tới thì hơi chột dạ, vội vàng nói: “Nô tỳ đáng chết, nhất thời xuất thần, quên mất trong tay có hoa.”

Hàn Nhạ vẫn ôn hòa nói: “Xuất thần? Hay là nói cho ta biết vì chuyện gì mà xuất thần? Có lẽ ta có thể giúp người cũng không chừng.” Ý của lời này rất rõ ràng. Kiều Mộng ngẩn ra, hơi kinh ngạc mà nhìn Hàn Nhạ. Sao có thể...

Lại thấy Hàn Nhạ nói một cách thản nhiên: “Là vì chuyện nợ nần?”

98. Chương 99: Lòng Hư Vinh

Hàn Nhạ nói những lời này xong thì thân thể Kiều Mộng chấn động, lập tức ngẩng đầu lên.

“Là tứ tiểu thư làm?” Lâu sau nàng ta mới khó nhọc mà nói.

Kiều Mộng không ngờ cho nên nàng suy nghĩ một chút là có thể hiểu Trần Nhị bị người tính kế. Hàn Nhạ xuất hiện quá mức trùng hợp khiến người ta không thể không nghi ngờ nàng có liên quan tới chuyện này.

Hàn Nhạ mỉm cười, vươn ngón tay lắc lắc trước mặt nàng ta: “Là ai làm không quan trọng. Quan trọng là bây giờ chỉ có ta mới có thể giúp người.”

Kiều Mộng nhìn chằm chằm tứ tiểu thư trước mắt này. Nói không oán hận là giả nhưng thù hận càng quan trọng hơn oán hận. Nhưng lúc đối mặt với Hàn Nhạ thì sinh ra một sự sợ hãi. Hạ nhân Trang phủ đều nói tứ tiểu thư từ bi nhân hậu nhưng ai có thể thấy tứ tiểu thư có tâm kế cỡ này. Nàng dùng thủ đoạn cố ý dụ dỗ người táng gia bại sản. Tứ tiểu thư như vậy mà từ bi nhân hậu sao? Sợ rằng không hoàn toàn như vậy. Về mặt vui vẻ của Hàn Nhạ, trong mắt nàng có vài phần sâu không lường được.

“Tứ tiểu thư muốn nô tỳ làm gì?” Kiều Mộng từ từ nói. Hàn Nhạ có chủ ý gì? Trong lòng nàng cũng đã suy đoán được một hai.

Hàn Nhạ cũng gọn gàng linh hoạt trả lời: “Ta muốn người làm nội ứng của ta.”

“Không được,” Tuy Kiều Mộng chỉ là một nô tỳ, trong lòng cũng oán giận Mị di nương nhưng chưa bằng lòng phản bội chủ tử của mình. Vì vậy nàng ta không hề nghĩ ngợi gì mà từ chối lời yêu cầu của Hàn Nhạ.

Hàn Nhạ thản nhiên nói: “Người có thể từ chối. Ta sẽ không cố ép. Chẳng qua dù không phải người cũng sẽ có người khác làm nội ứng của ta. Chuyện này với ta mà nói, có người hay không có người cũng không có gì khác cả. Nhưng món nợ của ca ca người bây giờ chỉ có ta mới giúp được. Có ta hoặc không có ta, với người mà nói thì chính là một trời một vực.” Nàng nói từ từ, không mang theo bất cứ chút cảm tình nào: “Tự người có thể nguyện trung thành với Mị di nương, đây là bổn phận của một nô tỳ. Nhưng với Mị di nương mà nói, người cũng chỉ là một hạ nhân trung thành mà thôi. Lúc ca ca của người bị thua bạc lớn khiến sút đầu mẻ trán, lúc phụ thân của người đã già mà còn phải sống đầu đường xó chợ không nơi nương tựa thì chủ tử của người có thể thật lòng thăm hỏi người một câu không?”

Nàng cúi người, giọng như chứa súc lời cuốn kỳ lạ mê hoặc người ta: “Con người của ta, quan trọng nhất là thưởng phạt phân minh. Tuy không thể hoàn toàn tin người nhưng nếu người giúp ta thì tất nhiên ta sẽ có trọng thưởng. Ít nhất —— Huyền Thanh vương phi có thể lấy ra được chút bạc.

Lời này vô cùng khéo léo. Hàn Nhạ không nói thẳng phải làm thế nào là tốt nhất, chỉ nói tất cả thiệt hơn trong chuyện này. Nàng nói mình không tín nhiệm Kiều Mộng, lại khiến Kiều Mộng càng tín nhiệm nàng hơn. Đúng vậy, không ai thật lòng tín nhiệm người phía kẻ địch của mình. Đầu tiên Hàn Nhạ chỉ rõ thiệt

hơn trong chuyện này cho Kiều Mộng, còn nói ra điều kiện để mình giúp đỡ, cuối cùng còn mang thân phận Huyền Thanh vương phi ra, vừa dấm vừa xoa. Đây cũng là một cách khống chế người vô cùng hay. Sau khi nghe những lời này của nàng, Kiều Mộng liền không kiên quyết như vừa rồi nữa.

Hàn Nhạn đứng thẳng lên, liếc cây hoa sơn trà trước mặt như có như không: "Người không cần phải vội vàng nói cho ta biết. Ngày mai tới kỳ hạn của bọn đòi nợ. Cho tới lúc đó hãy nói cho ta biết quyết định của người."

Bộ dáng tự nhiên như vậy lại khiến Kiều Mộng hơi chần chừ. Nếu Hàn Nhạn vô cùng cố chấp mà đòi hỏi Kiều Mộng đồng ý với điều kiện của mình lần nữa thì Kiều Mộng còn có thể suy nghĩ tới chuyện phản kháng. Nhưng hết lần này tới lần khác nàng lại làm theo cách không sao cả như vậy khiến lòng Kiều Mộng không tự chủ mà nghĩ: Chẳng lẽ nàng có cách khác thật. Đúng vậy, nàng thần thông quảng đại như vậy, tuy mình chưa chắc làm được việc cho nàng nhưng nếu không có nàng thì phụ thân và ca ca sẽ sống lang thang. Nghĩ tới đây, trong lòng ngay cả một chút do dự cuối cùng cũng không có.

Hàn Nhạn giao quyền lựa chọn cho Kiều Mộng. Đương nhiên Kiều Mộng cũng không để nàng thất vọng. Không đợi tới hôm sau, tối đó Cấp Lam liền chạy tới nói cho Hàn Nhạn biết Kiều Mộng nhờ nàng nói với Hàn Nhạn một câu: Bằng lòng giúp đỡ tứ tiểu thư. Hàn Nhạn để quyển sách trên tay xuống, bóp mi tâm, hỏi: "Cấp Lam, có phải ta quá độc ác không?"

Cấp Lam giật mình: "Sao tiểu thư lại độc ác chứ? Tiểu thư là người tốt nhất trên đời." Hàn Nhạn đối xử với những hạ nhân như các nàng rất tốt. Tuy nói là chủ tớ nhưng tình cảm như tỷ muội. Trong đại trạch, những đại tiểu thư khác nào có nhìn tới nha hoàn của mình. Tiểu thư nhà mình sẽ thật lòng, chân thành suy nghĩ vì mình.

Hàn Nhạn cười khổ: "Trong mắt người khác, ta sợ là thập ác bất xá rồi." Nói xong câu đó, trong mắt Hàn Nhạn liền thoáng qua một tia ghét bỏ. Nàng ghét mình như vậy, vì đạt được mục đích mà không từ thủ đoạn nào. Muốn kiếm chế đối phương như vậy, thậm chí còn dùng cách ép đối phương làm việc ình như vậy. Nếu là trước kia, nhất định mình sẽ chẳng thêm ngó tới. Nói cho cùng ca ca của Kiều Mộng không làm gì sai nhưng mình vì có thể đạt được mục đích mà không tiếc để hấn đánh vào nghiện ngập cờ bạc, khiến một ông già ngoài tám mươi lo lắng sợ hãi, còn khiến ột gia đình vốn hoàn hảo trở thành như vậy.

Thù Hồng như hiểu Hàn Nhạn nghĩ gì, an ủi: "Trên đời này có rất nhiều chuyện bất đắc dĩ. Tiểu thư đừng quá buồn. Tất cả tối tăm đều đã được xác định."

Hàn Nhạn cười: "Thật ra muội càng ngày càng thông suốt rồi." Trong lòng quả thật nghĩ mình cũng chỉ có thể đứng nhìn như vậy. Trên đời này ai có thể sống khá hơn ai. Cách làm của mình như vậy chưa chắc đã không giúp được Kiều Mộng. Theo Mị di nương trợ Trụ vi ngược (nổi giáo cho giặc) thì sớm muộn sẽ có một ngày phải nhận báo ứng. Con đường trên đời đều là do con người bước từng bước một. Nếu lương thiện như ban đầu thì chỉ có thể bị gặm đến mức xương cũng chẳng còn.

Nghĩ như vậy, trong lòng nàng liền nhẹ nhàng hơn.

Nháy mắt đã tới tháng ba mùa xuân.

Bầu trời càng trong xanh hơn, bụng Mị di nương đánh nhau hàng ngày, Trang Sĩ Dương như vô cùng thương yêu đứa con trai muộn màng này nên càng vô cùng quan tâm Mị di nương hơn. Cũng không biết đại Chu thị dùng cách gì mà lúc trước Trang Sĩ Dương vì Hàn Nhạn mà hơi xa cách bà lại trở thành hư không. Bởi vì thân thể Mị di nương nặng nề, không thể hầu hạ, Chu thị cố ý tạo cơ hội, mối liên hệ giữa đại Chu thị và Trang Sĩ Dương lại hòa thuận như ban đầu.

Ngày đó, ngày sinh nhật của Mị di nương, tâm tình Trang Sĩ Dương rất tốt, mời vài đồng liêu. Chu thị và đại Chu thị cũng mời vài phu nhân quen biết. Tuy Mị di nương hành động không tiện nhưng thấy Trang Sĩ Dương coi trọng mình như vậy trong lòng tự nhiên cũng vô cùng vui vẻ. Đám phu nhân tiểu thư tới làm khách thấy Trang Sĩ Dương lại để ý tới một thiếp thất của mình như vậy liền cho rằng đây là phu nhân Trang phủ tương lai. Mà thái độ của Chu thị cũng rất khác thường, cúi đầu làm thiếp, vô cùng khiêm tốn trước mặt Mị di nương.

Mẫu bằng tử quý được thể hiện vô cùng sâu sắc ở Trang phủ. Mị di nương nhờ đứa bé trong bụng nên thân phận liền từ một Hồ Cơ không thể gặp người lại biến thành phu nhân. Mị di nương cười nói nhẹ nhàng với

Chu thị. Trang Sĩ Dương nhìn bộ dáng thiếp thất hòa thuận thì dĩ nhiên là hết sức hài lòng. Trương thái sư cũng nằm trong hàng ngũ khách khứa, nói muốn tới thăm em vợ của mình. Trường hợp như vậy, đương nhiên Trang Ngữ Sơn sẽ về. Vệ Như Phong là con rể quý của Trang phủ nên tự nhiên cũng trong hàng ngũ được mời. Vệ vương và Thất hoàng tử cũng tới. Trong nhất thời, Trang phủ từng bừng chưa từng có. Nói tới cũng thấy lạ. Trang Sĩ Dương là quan ngũ phẩm nhưng khách mời ai cũng là quan lớn. Mờ ám trong chuyện này không ai có thể biết được.

Trong Thanh Thu Uyển, Cấp Lam chải đầu cho Hàn Nhạn, nghe bọn nha hoàn nghị luận bên ngoài thì không khỏi hơi buồn bực mà nói: “Ai cũng nói đám quan lại quyền quý đều tới, sao vương gia không tới?”

Hàn Nhạn sững sốt. Đã vài ngày nàng không gặp Phó Vân Tịch. Thậm chí chàng cũng không sai người truyền lời. Nghĩ tới đây, trong lòng liền hơi thấy buồn, có chút bất mãn, có chút nghi ngờ, còn có chút nhớ nhung. Ai cũng nói một ngày không gặp như cách ba năm. Hàn Nhạn tự nhận còn chưa thích Phó Vân Tịch tới mức đó. Nhưng trong lòng vẫn chứa một phần nhớ nhung.

Phó Vân Tịch là loại người gì, mấy ngày nay Hàn Nhạn ở chung cũng đã hiểu được một chút. Tuy bề ngoài người này có vẻ lạnh băng băng nhưng thật ra vô cùng quan tâm. Mấy ngày nay không xuất hiện, chắc là đang bận chuyện của mình. Nếu gặp rắc rối gì...Nếu gặp rắc rối gì...Hàn Nhạn sững sốt. Sao mình lại nghĩ tới chuyện này? Nàng không nhận được mà cười khê. Nếu gặp rắc rối gì thật thì với thủ đoạn của Phó Vân Tịch, e là có thể tự giải quyết rồi.

Cấp Lam vẫn đang lẩm nhẩm: “Nghe nói sau khi nhị tiểu thư về thì vênh váo đắc ý, tất cả nha hoàn đều nói Vệ thể tử cứng chiều nàng ta đến mức nào. Đó là bọn họ không thấy vương gia thương tiểu thư đấy. Thân phận của vương gia còn cao hơn Vệ thể tử nữa. Một đám không có mắt.”

Hàn Nhạn phì cười: “Còn nhỏ mà sao lại hư vinh như vậy? Bọn họ tự so, cần gì phải để ý?”

Nhưng Thù Hồng vẫn im lặng bên cạnh cũng không nhận được mà nói: “Có thể so sánh vương gia với Vệ thể tử à? Thật là lấy ngọc thô mà so với cục đá, không biết trời cao đất rộng.”

Hàn Nhạn sững sốt. Không ngờ Thù Hồng cũng cho là như vậy. Nàng bỗng phát hiện chuyện mình đối xử với Phó Vân Tịch đúng là có mấy phần lạnh nhạt. Bởi vì lúc nàng lượm được một món hời lớn như vậy trước tất cả mọi người, chiếm lấy Phó Vân Tịch làm vị hôn phu, nàng cũng không cho rằng có được chàng là việc đáng để mình kiêu ngạo. Nàng có thể dựa vào cái danh Huyền Thanh vương phi mà dọa người, uy hiếp, thậm chí còn thấy rất thuận lợi nhưng tất cả tất cả đều nhờ Phó Vân Tịch.

Phó Vân Tịch này, bản thân là một nguồn tài nguyên, một tài nguyên có tư chất nổi tiếng, “ruộng đồng nghìn mẫu, vàng bạc vô kể”. Hễ là nữ nhân thì đều có chút lòng hư vinh. Một khi nghĩ thông suốt điều này, Hàn Nhạn liền mỉm cười: “Nếu các muội đã coi trọng vương gia như vậy thì không mượn danh tiếng người để chơi một chút cũng thật xin lỗi thân phận vương phi này rồi.”

Cấp Lam và Thù Hồng ngáy ngẩn, cùng ngẩng lên nhìn Hàn Nhạn, vô cùng khó hiểu.

Hàn Nhạn vỗ vỗ váy, đứng dậy: “Hôm nay tưng bừng như vậy, không tới góp vui thì chẳng phải bị người ta nói là Huyền Thanh vương phi tương lai không biết lễ nghi à. Đi thôi.” Nụ cười của nàng mở đi: “Dù sao cũng đều phải gặp.”

99. Chương 100: Di Nương Sảy Thai

Editor: SunniePham

Trong sảnh chính của Trang phủ, tỷ muội Chu thị đang nói chuyện với Trang Ngữ Sơn, Trang Sĩ Dương thì đang nịnh nọt lấy lòng đám người Vệ Vương, Thất Hoàng Tử và Trương Thái Sư. Các nam nhân đang bàn luận viển vông, bọn nữ nhân thì cười nói riu rít, người không biết nhìn thấy thì còn tưởng là nhà ai mà náo nhiệt hòa thuận đến vậy, nhưng ai có thể nhìn ra bão táp đã nổi lên dưới sự bình tĩnh này.

Hàn Nhạn vừa đi vào đại sảnh, thì tiếng đàm luận của mọi người không tự chủ được mà nhỏ xuống.

Vị này Tứ Tiểu Thư của Trang phủ này bây giờ là quả tim của Huyền Thanh vương. Nghe nói nàng còn cứu Thái Tử một mạng, cho dù có như thế nào thì cũng không thể đối đãi nàng như một tiểu thư khuê các bình thường được.

Hôm nay Hàn Nhạn mặc một chiếc áo mỏng màu quả hạnh, cộng thêm lớp áo ngoài màu xanh da trời, váy ngắn thuê rất nhiều bướm óng ánh sáng rực, tóc dài búi thành hai búi tóc, cài thêm một cây trâm đuôi cá màu lam, trên cổ tay đeo một chiếc vòng phỉ thúy vô cùng quý hiếm. Làn da của nàng trắng nõn, ý cười nhẹ nhàng, hai con mắt cong thành hình trăng lưỡi liềm, khiến người khác nhìn vào thì lập tức chịu không nổi mà muốn cười theo. Môi có chút vểnh lên, giống như là đang mỉm cười, nhưng mà nụ cười này lại hàm chứa một tia trào phúng ở bên trong. Con ngươi đen nhánh như bảo thạch thượng hạng, mang theo hào quang hiểu rõ toàn bộ. Toàn thân nàng cũng không mặc quần áo đẹp để quý giá gì, thậm chí có thể gọi là đơn giản mộc mạc, nhưng cho dù nàng chỉ mặc quần áo bình thường thôi nhưng cũng không thể che giấu được sự cao quý của nàng. Nàng đứng trong đám người thì như hạc đứng giữa bầy gà, lập tức làm ọi người liền bị hạ thấp xuống dưới.

Trang Ngữ Sơn nhìn Hàn Nhạn đứng yên tại chỗ, trong mắt hiện lên một tia ghen ghét, cố ý nhích lại gần bên cạnh Vệ Như Phong, âm thanh mềm mại nói: “Tứ muội muội sau muộn vậy mới tới, ta còn tưởng là muội làm Huyền Thanh vương phi rồi thì không đem để những tỷ muội chúng ta vào trong mắt chứ.”

Hàn Nhạn mỉm cười không phản bác, chỉ là im lặng nhìn chằm chằm vào nàng. Trang Ngữ Sơn dần dần không còn nhìn được nữa, đơn giản là vì nàng thật không ngờ, Hàn Nhạn lại có thể ở trước mặt mọi người làm cho nàng khó xử. Lúc trước tuy Hàn Nhạn và nàng bất hòa với nhau, nhưng ít nhất thể diện của nàng cũng vẫn còn, ít nhất sẽ không ở trước mặt nhiều người như vậy làm cho nàng khó xử. Nhưng mà nàng lại không hiểu, tại sao Hàn Nhạn trải qua nhiều chuyện như vậy nhưng địa vị lại càng thay đổi, lúc trước chẳng qua chỉ là bất đắc dĩ, bây giờ thì không cần nhân nhượng vì lợi ích toàn cục, lại còn có Phó Văn Tịch che chở, đương nhiên là sẽ không nể mặt nàng rồi.

Không khí lập tức trở nên cứng đờ, Trang Ngữ Sơn xấu hổ vạn phần, trong lòng đối Hàn Nhạn hận thấu xương, đành phải đưa ánh mắt cầu xin giúp đỡ về phía Vệ Như Phong, nhưng mà nàng lại nhìn thấy Vệ Như Phong ngây ngẩn cả người, trong khoảnh khắc này đang chăm chú nhìn Hàn Nhạn, trong mắt làm gì còn có người khác.

Trong lòng Trang Ngữ Sơn khó chịu như đang dờn sóng lấp biển, từ khi mình bước vào Vệ Vương phủ, Vệ Vương đã ghét bỏ nàng vì nàng xuất thân thấp hèn, chưa bao giờ đem nàng để vào mắt; Vệ Như Phong chỉ coi nàng như công cụ tiết dục, Trang Ngữ Sơn biết rõ người trong lòng Vệ Như Phong chính là Hàn Nhạn, sau khi trải qua sự động tâm ban đầu với Vệ Như Phong, thì sau đó nàng dần dần nhận rõ sự thật, nàng không hề mê luyến hấn giống như trước đây, nàng chỉ coi hấn là đối tượng để củng cố địa vị của mình, nhưng mà Vệ Như Phong căn bản không hề cho nàng có cơ hội. Trong mắt Vệ Như Phong không có nàng, mà nàng gả vào Vệ Vương phủ, thật ra so với quả phụ cũng không có gì khác nhau, thậm chí còn nàng còn phải nín nhịn nhìn trượng phu của mình trong lòng ái mộ nữ nhân kia, mà nữ nhân đó lại là cái đinh trong mắt mình, cái gai trong thịt.

Nhưng Hàn Nhạn lại không biết trong lòng của nàng ta nghĩ nhiều như vậy, chỉ là khi nhìn thấy ánh mắt của Trang Ngữ Sơn đầy thù địch nhìn mình, thì nàng tự nhiên cũng hiểu được trong lòng vị tỷ tỷ này cũng chả có chủ ý nào tốt hết.

Vệ Như Phong nhìn Hàn Nhạn từ lúc nàng đi vào, ánh mắt luôn để ở trên người nàng không hề dịch chuyển. Không biết tại sao hấn có cảm giác nữ tử tâm thương này mỗi lần gặp nhau đều không hề giống như trước kia. Nàng dần dần lớn lên, trở nên xinh đẹp hơn, càng thông minh, càng làm cho người khác không thể nào khống chế được. Mà trên người nàng lại có một loại khí quý phái, không có cách nào ngăn cản, nhậm chí không có biện pháp nào để che giấu, giống như là loại khí đó trời đã ban cho và đang từ từ lộ ra, rõ ràng nàng chỉ là thiếu nữ bình thường, nhưng mọi cử động đều vô cùng tao nhã và cao quý, so với người kia. . . người kia rất giống nhau.

Thất Hoàng Tử bật cười thành tiếng: “Nghe nói khoảng thời gian trước Trang tiểu thư đã cứu Hoàng Đế, thật đúng là không thua gì đáng nam nhi.”

Lời này tuy là đang khen ngợi, nhưng cẩn thận thì có thể nghe ra chỗ không đúng, Hàn Nhạn chỉ là một

tiểu cô nương chưa cập kê, nói câu “không thua gì đấng nam nhi”, kì thực nói đúng hơn là nàng không hề an phận, tuy nói là có lòng trung thành nhưng mà đổi lại là nữ nhi, thì ai lại dám chọn một thê tử có lá gan lớn tới như vậy, sợ là lấy về rồi sẽ rất khó để khống chế.

Hàn Nhạn cũng mỉm cười: “Điện hạ nói quá nghiêm trọng rồi, cho dù là nữ tử hay là nam tử, chỉ cần nhìn thấy Thái Tử điện hạ gặp nguy hiểm, thì nhất định đều sẽ cứu giúp. Người làm sao có thể so sánh với heo chó, ít nhất, trung thành là điều nhất định.”

Lời nói của nàng ung dung thản nhiên phản bác lại lời của Thất Hoàng Tử, lập tức sắc mặt Thất Hoàng Tử khê cương cứng, nhưng mà cũng không có biểu hiện ra bên ngoài, chỉ là bên ngoài hiện lên vẻ cười nhưng trong lòng không cười nói: “Trang tiểu thư thật là có tâm rồi.”

Hàn Nhạn gật đầu, nhưng trong lòng thì lại nói, chuyện của thích khách chỉ sợ là Thất Hoàng Tử cũng thoát không khỏi liên quan, bản thân mình lại làm hỏng đại sự của hắn, đương nhiên là hắn sẽ hận mình. Nghĩ tới đây, nàng dứt khoát biểu hiện ra vẻ mặt khờ dại nói: “Hàn Nhạn ở đâu thể nào bì kịp điện hạ, nghe nói Thất Điện hạ tự mình đi lên tự miếu ở trên núi vì dân chúng mà cầu phúc, nói đi nói lại, không phải bây giờ Thất điện hạ vẫn nên ở Tự Miếu cầu phúc sao?”

Nàng nghiêng đầu nói âm thanh trong veo, lời nói ngây thơ vô cùng. Chỉ là một câu nói này, lại làm cho Thất Hoàng Tử bị á khẩu không trả lời được. Chuyện lên núi cầu phúc này vốn là kế hoạch bắt đết dĩ sau khi mọi chuyện thất bại, khoảnh khắc này Hàn Nhạn nhắc tới, cũng không biết có phải là hắn mắc cảm hay không, nhưng hắn cảm thấy được giống như là nàng đang vui sướng khi người khác gặp nạn, đang xát muối lên vết thương của hắn. Thất Hoàng Tử đau nhưng không dám kêu, không thể nói ra gì được. Hơn nữa câu hỏi Hàn Nhạn sắc bén vô cùng, hắn bấm với Hoàng Thượng là lên núi cầu phúc, bây giờ lại xuất hiện ở Trang phủ, thật sự là không thể nào nói nổi, nếu nói nghiêm trọng hơn thì cũng có thể coi là phạm tội khi quân.

Thất Hoàng Tử ngẩng đầu, nhìn chăm chăm Hàn Nhạn, Hàn Nhạn không né tránh, chỉ là mỉm cười nhìn hắn, giống như là chuyện mình vừa nói ra chỉ là một vấn đề vô cùng bình thường. Bỗng nhiên hắn nắm chặt tay lại, tiểu cô nương này hành động không nóng không lạnh, nhìn như không hề thương tổn, nhưng thật ra thủ đoạn lại giống như sấm chớp, từng bước đều có thể dồn người khác vào chỗ chết.

Còn chưa nghĩ là sẽ trả lời như thế nào thì đột nhiên nghe được một tiếng kêu đầy sợ hãi. Kiều Mộng vội vàng chạy vào, mặt mũi tràn đầy vẻ kinh hoảng: “Lão gia! Lão gia! Phu nhân người . . . sảy thai rồi !”

Lời này vừa nói ra, tất cả mọi người là trợn mắt há hốc mồm, Trang Sĩ Dương đứng dậy, thân thể lung lay mấy cái: “Người nói cái gì?”

Kiều Mộng thoáng cái quỳ rạp xuống đất, đầu không ngừng đập vào đất, kêu gào nói: “Lão gia, ngài mau đi xem một chút đi, rất nhiều máu. . .”

Trang Sĩ Dương sững sờ một chút, sắc mặt trở nên trắng bệch, rồi chấp tay với bọn người Vệ Vương, sau đó nhanh chóng vén áo mà rời đi. Mọi người trong Trang phủ đều biết Trang Sĩ Dương vô cùng coi trọng đứa bé trong bụng Mị di nương, hôm nay Mị di nương sảy thai, bọn hạ nhân đều cảm thấy bất an, sợ chính mình sẽ bị liên lụy.

Ánh mắt của Chu thị và Đại Chu đều ngưng lại, có chút không hiểu liếc nhìn nhau, đúng vậy, sau Mị di nương lại có thể sảy thai? Có chỗ nào không đúng, chẳng lẽ bà ta lừa gạt Trang Sĩ Dương, nhưng khi nhìn dáng vẻ của Kiều Mộng, họ lại cảm thấy hình như nàng không hề nói dối. Chỉ là.... Chu thị ở một bên vẻ mặt hiện lên sự vui mừng, nếu Mị di nương thật sự sảy thai, thì đối với nàng mà nói là một chuyện vô cùng tốt, nàng ước gì Mị di nương sảy thai lâu rồi, nếu ả ta sảy thai thì trong phủ này sẽ không còn ai chống đối lại bà. Vì vậy bà liền “ai nha” một tiếng, lo lắng nói: “Tại sao có thể như vậy? Giờ làm sao mới tốt đây.”

Đại Chu thị so với Chu thị thì nghĩ sâu xa hơn, trong nháy mắt bà có điều nghi ngờ, theo bản năng nhìn xem Hàn Nhạn có biểu lộ gì không? Chỉ thấy Hàn Nhạn đứng trong đại sảnh, dáng vẻ vô cùng kinh ngạc giống như là không biết chuyện gì. Trong lòng mới thoáng yên ổn một ít, nhưng bà không biết khi bà dời ánh mắt chỗ khác thì bên môi Hàn Nhạn lại hiện lên một nụ cười.

Trong chuyện này, người thoải mái nhất chính là Trang Ngừ Sơn, hôm nay tỷ muội Chu thị bảo nàng trở về chính là để cho nàng xem một màn kịch vui, kịch vui này chính là lật đổ Hàn Nhạn, nàng rất vui mừng khi

việc đã thành. Bởi vậy, khi nhìn thấy Mị đi nương sẩy thai, thì nàng cũng cho rằng chuyện này cũng nằm trong kế hoạch của dì và mẫu thân, Hàn Nhạn cũng sắp không may rồi. Vì thế nàng liền cảm thấy có chút hả hê nhìn về phía Hàn Nhạn, Hàn Nhạn chú ý tới ánh mắt của nàng, quay đầu lại nhìn nàng mỉm cười. Trang Ngữ Sơn sững sờ, ngay sau đó cảm thấy phẫn nộ, sao ả ta có thể trấn định đến như vậy, sao có thể làm như không xảy ra chuyện gì tới mình, chẳng lẽ ả ta không biết, kế tiếp ả sẽ gặp xui xẻo hay sao?

Tuy nhiên trong lòng nàng có chút bất an, nhưng mọi chuyện vẫn tiến hành theo kế hoạch, Đại Chu nháy mắt với Chu thị. Chu thị liền nói với những người khác: “Thiếp thân thật sự là lo lắng cho lão gia và thân thể của muội muội, nếu chư vị không ngại thì có thể đi theo thiếp thân xem tình hình một chút.”

Chuyện nữ nhân sẩy thai này, các nam nhân đều là tránh không kịp, cho dù trong nhà có khách, khách nhân cũng nên lắng tránh, lôi kéo khách nhân nhìn phụ nhân sẩy thai, điều này không hợp với lễ nghi tí nào. Nhưng mà những người này, Vệ Vương sẽ có chuyện, dĩ nhiên là cũng biết thời thế, sao có thể đưa ra cổ kị gì, cho nên ông lập tức đáp ứng. Nhìn như là vô cùng thân thiết, Trang Ngữ Sơn thì đã lôi kéo Vệ Như Phong đi về phía trước: “Thế tử gia, chúng ta cùng đi xem đi.”

Vệ Như Phong không có cự tuyệt, chỉ là quay đầu lại nhìn thoáng qua Hàn Nhạn, hắn đã sớm biết chuyện hôm nay là nhằm vào Hàn Nhạn. Chỉ là, hắn cũng không có ý định trợ giúp, nếu như Hàn Nhạn đồng ý khom người cầu cứu hắn..., thì chuyện này nhất định sẽ khác.

Hàn Nhạn đứng yên tại chỗ không hề cử động, Chu thị thấy thế liền nhắc nhở: “Tứ Tiểu Thư, tại sao không đi? Trong lòng đang sợ hãi điều gì sao?”

Sợ hãi, vô duyên vô cớ làm sao lại sợ hãi, đây không phải là đang nói Hàn Nhạn chột dạ sao? Cấp Lam há mồm muốn lý luận với họ, nhưng lại bị Thu Hồng kéo áo, Hàn Nhạn đã xoay người, nhìn bên ngoài bầu trời, rồi nhìn Chu thị mà thần nhiên nói: “Chu đi nương không cảm thấy kỳ lạ sao. Sắc trời tốt như vậy, nhưng Hàn Nhạn lại cảm thấy rất lạnh.”Đột nhiên nàng cười quỷ dị: “Đi nương, người nói thử xem, có phải là có người đang dùng vu thuật phải không?”

Chu thị sững sờ, đột nhiên cảm giác sau lưng đổ đầy mồ hôi lạnh cả người.

100. Chương 101: Đạo Trưởng Tĩnh Hư

Editor: SunniePham

Đột nhiên Hàn Nhạn lại cười nhẹ một tiếng, hời hợt nói: “Con chỉ nói giỡn thôi, tại sao đi nương lại nhìn như vậy. Sao người lại khấn trương đến vậy?”

Chu thị sững sờ, lập tức che dấu nói: “Cái gì mà khấn trương? Ta làm gì khấn trương?” Nói xong liền nhanh chóng bước đi, không liếc Hàn Nhạn lần nào nữa. Hàn Nhạn nhìn bóng lưng bà vội vàng rời đi, giống như là phảng phất ở sau lưng có vật gì đáng sợ đang đi theo bà, suýt nữa thì nàng chịu hết mà cười to lên.

Cấp Lam và Thu Hồng cũng đang cố gắng nén cười, chỉ nghe Hàn Nhạn nói tiếp: “Không biết là đi nương giờ thế nào rồi. Chúng ta cùng nhau đi xem đi.”

Khi mọi người đi tới Phù Dung Viên, thì Phù Dung Viên đã sớm rồi thành một núi, chỗ nào cũng đều lộn xộn, trên mặt đất tràn đầy những mảng vết máu lớn làm cho người khác nhìn thấy đều chấn kinh, khắp nơi đều là bóng dáng của nha hoàn đang chen chúc nhau. Đại Chu thị gọi một nha hoàn đến bên cạnh hỏi, hỏi thật ra đã xảy ra chuyện gì, nha hoàn kia nơm nớp lo sợ trả lời: “Chu đi nương sẩy thai rồi, bây giờ đại phu đang bắt mạch, chảy rất nhiều máu.”

Lông mày Chu thị nhíu lại hỏi: “Vô duyên vô cớ sao lại có thể sẩy thai? Chẳng lẽ các người không chăm sóc tốt cho Tam phu nhân.”

Nha hoàn kia sợ tới mức quỳ trên mặt đất, không ngừng dập đầu với Chu thị: “Không liên quan tới nô tỳ. Là tam phu nhân nói mình gặp quỷ, có người muốn hại con của phu nhân, lúc đầu tui nô tỳ còn tưởng rằng phu nhân gặp ác mộng, ai ngờ... ai ngờ không lâu sau thì phu nhân chảy rất nhiều máu.”

Lời vừa thốt ra, thì tất cả mọi người đều có chút nghi ngờ, sắc mặt cũng bắt đầu trở nên nặng nề. Đang tốt lành sao có thể gặp quỷ, vừa đến cuối năm thì tất cả mọi người đều thờ phụng quỷ thần, như vậy khi

nghe lời nha hoàn nói thì mọi người đều nghĩ là đã chọc giận quỷ thần. Đại Chu thị biến sắc nói: “Người có thấy rõ không, vấn đề này không thể nói bậy. Nếu như những lời người nói có một lời nói dối này thì nhất định sẽ không tha cho người!”

“Nô tỳ không dám nói dối câu nào ” tiểu nha đầu sợ tới mức mặt như màu đất: “Lúc đó Kiều Mộng tỳ tỳ cũng có mặt, phu nhân có thể tìm Kiều Mộng tỳ tỳ mà hỏi.”

“Kiều mộng ở đâu?” Chu thị nhíu mày nói: “Người đâu, bảo Kiều Mộng lại đây.”

Kiều Mộng rất nhanh được đưa tới, Đại Chu thị đem những lời nói vừa rồi lặp lại một lần, Kiều Mộng cũng biến sắc, nói những lời y như nha hoàn vừa rồi nói. Lần này, tất cả mọi người đều tin là quỷ thần làm loạn, trong lúc nhất thời cảm xúc khủng hoảng đều tràn lan ra.

“Vậy phải làm sao bây giờ? Chọc giận quỷ thần, sẽ gặp xui xẻo nha.” Chu thị nói xong liềm bụm mặt khóc to lên: “Khó trách gần nhất trong phủ mọi việc không thuận, vậy phải làm sao bây giờ?”

Đại Chu thị vỗ vỗ vai của bà: “Muội muội đừng vội, chuyện quỷ thần cũng không phải không có biện pháp. Chỉ cần tìm được đạo trưởng cao thâm tới làm phép là được, không có chuyện gì, nhất định sẽ không có chuyện gì.”

Hàn Nhạn cười như không cười nhìn bà: “Chỉ là đạo trưởng hay đi khắp bốn phương, không biết bây giờ đang ở đâu.”

Chu thị nhìn thoáng qua Hàn Nhạn, mở miệng nói: “Nghe nói là vài ngày trước có một vị chân nhân tên là Tĩnh Hư mới tới Kinh Thành. Vị đạo trưởng này pháp lực thâm hậu, vạn người tôn kính. Chi bằng bây giờ chúng ta mời ông ấy tới đây, để cho Tĩnh Hư chân nhân mời những vật bấn trong phủ này đi ra ngoài. Đồng thời cũng bảo vệ bình an cho gia đình.”

Trang Ngừ Sơn cũng không biết rốt cuộc tỳ muội Chu thị muốn gì, cho nên nàng chỉ đứng một bên mà xem cuộc vui. Trừ mấy người biết rõ nội tình bên trong, như Thất Hoàng Tử, thì còn lại đều tưởng đây là một biện pháp vô cùng tốt.

Hàn Nhạn cười cười: “Di nương đúng thật là hồ đồ, nếu như đạo trưởng kia tôn quý như vậy thì làm sao chúng ta có thể mời ngày ấy tới, chỉ sợ sẽ làm cho chúng ta thất vọng thôi.”

Thất Hoàng Tử cười đầy sâu xa nói: “Chuyện nào có gì khó khăn, để bốn điện hạ đưa thiệp mời. Đi mời Tĩnh Hư đạo trưởng tới, Trang phủ xảy ra chuyện như vậy, nếu bản điện hạ ở đây, cũng nên quan tâm chút ít.”

Hàn Nhạn suýt chút nữa là chịu hết nổi mà cười ra tiếng, Thất Hoàng Tử này thật đúng là thuận nước đẩy thuyền. Chỉ là, những lời này nói ra thật sự là muốn làm ọi chuyện phải âm ỉ lên. Trước giờ Thất Hoàng Tử luôn bo bo giữ mình, tại sao... hoặc là, hẳn đã bị cái gì đó dụ dỗ.

Hàn Nhạn mỉm cười: “Là Hàn Nhạn nghĩ không chu toàn. Như vậy thì xin mời.”

Người của Thất Hoàng Tử thật sự cầm thiệp mời đi khỏi, sau đó thì mọi người đều chờ đợi tin tức của Trang Sĩ Dương và Mị di nương ở bên trong cánh cửa đang đóng chặt kia, thuận tiện cũng chờ đợi vị kia Tĩnh Hư đạo trưởng tôn quý đến.

Ánh mắt Thất Hoàng Tử như có như không đảo qua trên người Hàn Nhạn, thấy nàng mặc dù đang ra vẻ chờ đợi tư thái, nhưng lại vô cùng trấn định và ung dung, tỉnh táo như vậy. . . lòng mày Thất Hoàng Tử không tự chủ mà nhíu lại, nhưng mà Hàn Nhạn ngoài tỉnh táo ra, thì bất cứ cảm xúc gì cũng không có, thậm chí hai nha đầu bên cạnh nàng, cũng không nhìn ra được điều gì, hình như là họ hoàn toàn không biết rõ nội tình. Cứ như vậy lại làm cho lòng nghi ngờ Thất Hoàng Tử của Thất Hoàng Tử càng nặng hơn, thái độ của nàng như vậy làm cho hắn hoàn toàn không hiểu.

Hàn Nhạn mặc kệ chuyện gì xảy ra, cho dù hôm nay có chuyện gì thì chính là có người cố ý vì nàng mà diễn một màn kịch. Đương nhiên nàng sẽ vui mừng mà xem kịch vui rồi, vừa có thể không cần trả giá cao để xem kịch vui, lại có đạt được mục đích của mình, sao nàng lại không tự nguyện làm chứ? Mà điều nàng muốn làm, cũng chỉ chờ thời điểm thích hợp, chờ cơ thích ứng thì nói mấy câu, trợ giúp nó có tác dụng.

Không quá nửa nén nhang, Trang Sĩ Dương đã từ phòng của Mị di nương đi ra. Mọi người đều tiến lên hỏi thăm, Trang Sĩ Dương vẻ mặt âm trầm, đem tình huống nói sơ lại, đứa trẻ trong bụng Mị di nương đã xác định là sảy mất rồi, bà đỡ nói nên là một đứa con trai. Dĩ nhiên là Trang Sĩ Dương đau khổ không muốn sống, ông vốn dĩ luôn coi trọng đứa con trai nối dòng này, đối đãi với đứa bé trong bụng Mị di nương thì lại càng vô cùng hy vọng. Trung niên mà mất con, đây là một chuyện vô cùng đau lòng. Nhưng mà chuyện đau lòng không chỉ có như vậy, đại phu nói không nhìn ra nguyên nhân Mị di nương sảy thai. Đường như là không hiểu vì sao lại sảy thai, lúc đầu Trang Sĩ Dương giận tím mặt, tưởng đại phu nói bậy bạ gì đó, nhưng mà bà đỡ cũng nói như vậy, hơn nữa khi nghe được nha hoàn bên cạnh của Mị di nương giải thích thì Trang Sĩ Dương liền có chút tin tưởng đây là ý trời rồi. Chẳng lẽ ông trời không muốn cho ông một đứa con trai sao? Lúc Mị di nương nằm ở trên giường, một mực nói một câu duy nhất: “Đừng đoạt con của ta, các người đều là ác quỷ! Tránh ra!” Một câu lại một câu vang lên vô cùng thê lương, bà vốn đã lâm vào trạng thái hôn mê, nhưng những lời gào thét khi hôn mê này lại làm cho Trang Sĩ Dương sợ đến hết hồn hết vía.

Chu thị nhìn thấy sắc mặt Trang Sĩ Dương trắng bệch, liền bước lên phía trước tiếp đón ông: “Lão gia đừng quá lo lắng, nghe nói là do quỷ thần đang làm loạn. Thất Điện hạ vừa mới phân phó hạ nhân đi mời Tĩnh Hư đạo trưởng nổi danh đến rồi. Nếu thật sự có quỷ thì để cho ông ấy thu phục.”

“Tĩnh Hư đạo trưởng?” Trang Sĩ Dương hơi sững sờ, sao đó thì hành lễ với Thất Hoàng Tử: “Đa tạ Điện hạ.”

Thất Hoàng Tử phát tay, tỏ vẻ không cần để ý.

Mọi người lại tiếp tục lẳng lặng chờ đợi, lại một lát sau, một gã sai vặt dẫn một vị đạo trưởng dáng người vạm vỡ đi tới. Nhìn thấy mọi người, ông ta liền vội vàng hành lễ.

Đó là một nam nhân trung niên có một chòm râu dễ, nhìn có chút gầy, mặc một bộ quần áo đạo sĩ màu xám. Tuy nói là quần áo đạo sĩ, nhưng mà như cẩn thận nhìn kỹ, thì có thể thấy được những sợi tơ thuê màu vàng kim. Hần hành động thoát lên vẻ của một tiên nhân, chỉ là khuôn mặt thật sự không có tí chính trực và nghiêm nghị nào, mắt chuột mũi chim ưng, nhìn thì có thể thấy được một cổ tà niệm âm trầm, ánh mắt của ông ta thì lưu luyến trên người của Đại Chu thị và Trang Ngữ Sơn trên. Tuy là đã cố gắng che dấu, nhưng vẫn không nhịn được mà thoát ra một cổ dâm tà.

Chu thị vội vàng tiến lên: “Vị này chính là Tĩnh Hư đạo trưởng. Đã làm phiền Tĩnh Hư đạo trưởng rồi.”

Tĩnh Hư đạo trưởng chấp tay với mọi người: “Chuyện của các vị bản đạo đã nghe nói, các vị bình tĩnh chớ nóng, trong ngôi nhà này nếu thật sự có yêu ma quỷ quái làm loạn. Thì bản đạo nhất định sẽ thu phục bọn chúng, chứ vị đừng vội.”

Trang Sĩ Dương vẫn không nhịn được, vội vàng vàng nói với Tĩnh Hư đạo trưởng: “Lời của đạo trưởng nói rất đúng, chỉ là bây giờ nên làm sao đây?”

Ở Đại Tông, chuyện quỷ thần từ trước tới nay luôn vô cùng nghiêm trọng. Đại hán cao tám thước không sợ cuồng đồ giết người vô số, nhưng mà khi đối phương biến thành quỷ thần thì sẽ sợ tới mức mặt như màu. Trang Sĩ Dương từ lúc nghe nói có thể là do quỷ thần tác quái thì đã luống cuống tinh thần, bây giờ trước mắt cũng tìm được một người, ông cuối cùng giống như là tìm được gốc cây cứu mạng, đương nhiên cái gì cũng sẽ thử khi tuyệt vọng, cho nên đối với lời nói của Tĩnh Hư đạo trưởng thì tin tưởng mà không nghi ngờ gì.

Tĩnh Hư đạo trưởng mỉm cười, xoay người lại nói: “Xin mời những vị nào là người trong phủ thì đứng ra đây.”

Lời này của ông ý đang ám chỉ những vị khách kia, đương nhiên là không kể cả những nha hoàn kia, ở đây chỉ có tỳ muội Chu thị, Trang Ngữ Sơn, Hàn Nhạn và Trang Sĩ Dương. Trang Hàn Minh đang tập võ ở võ quán Thuận Xương, mẫu tử Văn di nương căn bản không có đi ra ngoài.

Sau khi tất cả mọi người đứng ra, thì vị đạo trưởng nó liền chấp tay trước ngực nói: “Xin mời tiểu thư quý phủ đứng ra.”

Trang Ngữ Sơn có chút nghi ngờ, nhưng khi nhìn thấy ánh mắt của Chu thị thì vô cùng yên tâm. Rất tự nhiên mà đi lên, thậm chí còn không quên đưa cho Hàn Nhạn một vẻ mặt đầy hả hê. Theo ý của nàng, thì

Hàn Nhạn nhất định sẽ gặp rắc rối rồi. Tĩnh Hư đạo trưởng cũng không ngẩng đầu lên, tiếp tục nói: “Xin mời tiểu thư khuê các chờ thành thân đứng ra.”

Cái này, cũng chỉ có một mình Hàn Nhạn thôi.

Tĩnh Hư đạo trưởng mới chậm rãi ngẩng đầu, khi thấy rõ dung mạo của Hàn Nhạn, thì trong nháy mắt ánh mắt lập tức sáng lên.

Hàn Nhạn trời sanh đã hoạt bát đáng yêu, gần đây lại cao lớn thêm chút ít. Giờ đã thành thiếu nữ dịu dàng, tuy là không xin đẹp bức người như Trang Ngữ Sơn, nhưng nàng lại thoát lên một sự mát mẻ tự nhiên. Hơn nữa khi nhìn gần, làn da trắng nõn như ngọc, ngũ quan tinh xảo động lòng người, một đôi mắt đen láy trong suốt vô cùng. Chờ thêm một thời gian nữa nhất định có thể trở mã thành một đại mỹ nhân. Quan trọng nhất là, trên người nàng lại toát lên một cổ phú quý, không kém gì công chúa. Vốn cho rằng chỉ là một giao dịch bình thường thôi nhưng mà. . . con mắt của Tĩnh Hư đạo trưởng có chút nheo lại. . . Không ngờ còn có thu hoạch ngoài ý liệu như vậy.

Hàn Nhạn mặc cho ông ta quan sát, nhưng trong lòng thì có chút bất mãn, đơn giản là vì ánh mắt của đạo sĩ kia thật sự là quá mức dâm tà, ánh mắt đầy sắc dục như vậy, giống như là có thể tùy ý khi dễ một nữ tử bình thường. Nàng ngẩng đầu, nhìn về phía Tĩnh Hư đạo trưởng, thản nhiên cười nói: “Đạo trưởng, xin hỏi tiểu nữ có cái gì không đúng sao?”

Trang Sĩ Dương đã sớm sốt ruột khó nén rồi, nghe thấy Hàn Nhạn hỏi như vậy, thì lập tức vội vàng nói theo: “Đúng vậy, đạo trưởng. Đã phát hiện ra cái gì sao?”

Tĩnh Hư đạo trưởng vuốt ve râu ria của mình nhìn Hàn Nhạn, rung đùi đắc ý nói: “Theo như những gì bản đạo thấy, vấn đề nằm ở trên người tiểu thư này.”

101. Chương 102: Khắc Cha Khắc Chồng

Lời này vừa nói ra, mọi người xung quanh đều xông xáo lên, Chu thị cười nói: “Lời của đạo trưởng là có ý gì?”

Tĩnh Hư đạo trưởng đi vòng quanh Hàn Nhạn: “Số mệnh của cô nương này rất kỳ lạ, là người đang đợi gả, bởi vậy rất dễ dàng dẫn tới tà thần, ai. . .” Ông ta lắc lắc đầu, giọng nói như là cực kỳ tiếc hận: “Vì vậy trong phủ mới gặp những chuyện xui xẻo.”

Trang Sĩ Dương vừa nghe, liền nhìn Hàn Nhạn bằng ánh mắt chán ghét. Nhưng Đại Chu thị thì không chút hoang mang nào mà mở miệng nói: “Nếu chuyện này đạo trưởng nói là thật, vậy có biện pháp nào không?”

“Cái này cũng không khó...” Tĩnh Hư đạo trưởng vờ về tiểu hồ tử của mình: “Chỉ cần tiểu thư này đi theo bản đạo về đạo quán, thì bản đạo sẽ có biện pháp hóa giải cái xui trên người tiểu thư. Sau khi tiêu trừ mọi xui xẻo thì tự nhiên mọi chuyện sẽ tốt đẹp.”

Trang Sĩ Dương vừa nghe, thì lập tức vội vàng nói: “Như thế, người mau dẫn nó đi đi.” Dĩ nhiên là ông ra dáng vẻ tránh không kịp, trong lời nói còn có nửa phần lo lắng, bây giờ trong mắt ông Hàn Nhạn là ác quỷ, tới gần một chút sẽ gặp phải điềm xui.

Đại Chu thị cũng đi theo phụ họa theo: “Tứ Tiểu Thư, vì an bình của quý phủ, không bằng tiểu thư hãy theo đạo trưởng đi một chuyến đi.”

“Đúng đấy.” Trong lòng Chu thị hồi hộp: “Cũng không thể vì một người mà bất chấp tính mạng của mọi người. Phải biết rằng Mị di nương vừa mới sảy thai, nói không chừng nguyên nhân chính là tà thần.”

Thấy Hàn Nhạn không nói lời nào, mọi người chung quanh đều phụ họa theo, con người Trang Ngữ Sơn đảo một vòng, dịu dàng nói: “Tứ muội muội lòng dạ từ bi, không phải ngày thường muội tin quý thần nhất sao. Đi theo đạo trưởng một chuyến cũng không sao đâu, chẳng lẽ muội có ý ở trong phủ, để cho quý phủ thêm nhiều phiền toái?”

Lời này nói ra không có chút đạo lý nào, tuy nhiên nó cũng không phản bác được, chỉ thấy mọi người ồn ào lộn xộn. Rốt cục Hàn Nhạn cũng ngẩng đầu lên, khẽ mỉm cười. Nàng cười ôn hòa đáng yêu, nhìn không

ra là có chút gì không ổn, giống như là đang nghe một người bình thường vui đùa, nhưng mà dưới loại tình huống này còn có thể bật cười, thì tất cả mọi người không khỏi có cảm giác rung mình.

Ánh mắt Hàn Nhạ chậm rãi quét một vòng xung quanh mọi người, cũng không biết tại sao. Đôi mắt khe cong đó hết lần này tới lần khác lại hiện lên một tia giễu cợt, làm cho người nhìn sợ hết hồn hết vía.

Hàn Nhạ đuổi ra ngón tay ra lắc lắc: “Đạo trưởng nói là, Hàn Nhạ đưa tới tà thần?”

Trong mắt Tĩnh Hư đạo trưởng đã chỉ còn lại có gương mặt trắng noãn và đáng vẻ yếu điệu của Hàn Nhạ, liên tục không ngừng gật đầu.

“Đi theo đạo trưởng một lần là có thể hóa giải sát khí?” Nàng tiếp tục nói, nụ cười càng sáng lạng hơn.

Tĩnh Hư đạo trưởng và Đại Chu thị liếc nhìn nhau, cố làm ra vẻ gật đầu: “Không sai.”

“Nếu như vậy.” Hàn Nhạ nhẹ nhàng nói: “Ta nghe nói, phàm là người đức cao vọng trọng. Tất nhiên sẽ muốn xem xét ngày sinh tháng đẻ, còn có thể suy tính ra số phận cả đời, không ngờ, đạo trưởng nhưng lại có năng lực đến vậy, rõ ràng không cần nhìn bát tự. Chỉ cần nhìn Hàn Nhạ vài lần, thì có thể nhìn một của Hàn Nhạ, thật sự là công phu rất tốt.” Lời cuối cùng nói ra, giọng lại đột nhiên tăng thêm, đôi mắt thật sâu, làm gì còn đáng vẻ như thuận mềm mại như vừa rồi.

Đạo sĩ kia vốn chính là nhận tiền rồi thay người ta làm việc, vừa nghe Hàn Nhạ nói như vậy thì trong lúc nhất thời có chút sợ sệt.

Nhưng Hàn Nhạ lại không để ý chút nào tới vẻ mặt của ông, tiếp tục nói ra những lời êm tai: “Đạo trưởng chắc hẳn không biết, ta sắp trở thành đương kim Huyền Thanh Vương phi, Vương Gia dầu gì cũng là hoàng thân quý tộc, trước đó ta đã ở cùng Vương Gia nhiều ngày, không ngờ sát khí còn chưa mất hết. Theo như lời đạo trưởng nói, vậy thì thiên uy hoàng gia của Vương Gia xem ra vẫn còn kém hơn so với năng lực của đạo trưởng rồi. Chỉ bằng để ta mời Vương Gia tới đây, Vương Gia đã từng ở cạnh ta, chỉ sợ là sẽ nhiễm lên sát khí, không bằng để cho đạo trưởng khử tà cho chúng ta luôn một lượt?” Nàng nghiêng đầu sang chỗ khác, khóe môi hiện lên một nụ cười nhạt nhẽo, nhìn thấy trong mắt Tĩnh Hư đạo trưởng tràn đầy vẻ kinh sợ.

“Không cần không cần. ” Ông ta ho nhẹ hai tiếng: “Thân thể Vương Gia ngàn vàng, đương nhiên là tà khí sẽ không thể xâm nhập được.” Trước đó cũng không có ai nói cho ông biết tiểu thư này lại là Huyền Thanh vương phi. Phải nên biết Huyền Thanh vương quyền thế ngập trời, nếu như chàng phát hiện ra lai lịch của ông, sợ là sẽ phải dẫn đến đại họa. Thế nhưng Trang tiểu thư này lại gây sự tới vậy, đầu óc của ông nhanh chóng đảo vào vòng, cười nói: “Tiểu thư nói cũng rất có đạo lý, mặc dù bản đạo có chút ít dị năng. Chỉ là để cẩn thận thêm, xin mời tiểu thư đưa ra ngày sinh tháng đẻ.”

Hàn Nhạ mỉm cười, từ trong tay áo lấy ra một chiếc khăn tay: “Trên đây có ta ngày sinh tháng đẻ, vốn chỉ muốn dùng lúc dân hương, không ngờ bây giờ còn có công dụng khác, xin mời đạo trưởng xem qua.”

Tĩnh Hư đạo trưởng tiếp nhận khăn tay của Hàn Nhạ, nhíu mày nhìn nhìn, hồi lâu mới lắc lắc đầu: “Tiểu thư. . . Cái này. . . Ai.”

Trang Sĩ Dương sốt ruột khó nén nói: “Đạo trưởng cái này là ý gì?”

Đạo trưởng kia nhép nhép miệng, như là khó có thể mở miệng, cuối cùng nhất lại là thở dài một hơi. Thái độ của ông như vậy, ngược lại làm cho mọi người xung quanh rất hiếu kỳ. Hàn Nhạ cũng cười cười nói: “Đạo trưởng không cần kiêng kỵ gì. Có gì cứ nói đừng ngại.”

Tĩnh Hư đạo trưởng thở dài nói: “Tiểu thư có số mệnh quý nhân, nhưng... khắc phụ khắc phu, sinh ra vốn là mệnh bạch hổ, mà bạch hổ lại là đại hung, gia đình không yên, ai. . .” Sau khi nói xong liền liên tục lắc đầu.

Người chung quanh vừa nghe, lập tức tránh xa Hàn Nhạ, giống như nàng là ôn dịch vậy. Cấp Lam và Thu Hồng đều lạnh lùng nhìn họ, cũng không nói chuyện. Vệ Như Phong có chút phức tạp nhìn Hàn Nhạ, hẳn đã lui về phía sau ở trong đám người. Lúc này hẳn lại đột nhiên cảm thấy có chút may mắn, Hàn Nhạ khắc phụ, nếu mình cưới nàng vào cửa đi, thì người bây giờ gặp xui xẻo chính là Vệ Như Phong hẳn rồi,

may mắn là chính mình không có làm như vậy, nhưng khi nghĩ đến kết cục của Phó Vân Tịch có thể có thì Vệ Như Phong cảm thấy có chút hả hê.

Trang Sĩ Dương vừa sợ hãi vừa phẫn nộ, ông vốn dĩ rất ghét Hàn Nhạn, không ngờ Hàn Nhạn lại khắc phụ, khó trách mọi việc của ông điều không thuận, thì ra là có một đứa khắc tin như vậy. Nghĩ tới đây, thì ánh mắt của ông đối với Hàn Nhạn vô cùng chán ghét, nóng lòng muốn Hàn Nhạn lập tức sẽ chết đi.

Hàn Nhạn lạnh lùng nhìn động tác của mọi người xung quanh, mọi người đều luôn như vậy, luôn tin tưởng người khác mà không suy nghĩ, đặc biệt là những lời nói hăm hại như vậy, bọn họ quả thực là vô cùng tin tưởng. Ngày thường có thể giao kết tốt với nhau, nhưng một khi phát hiện đối phương không cho được điều mình muốn hoặc là tổn hại tới lợi ích của mình, thì sẽ không một chút thương tiếc nào mà đá văng ra. Rất ích kỷ cũng rất lạnh lùng.

Nàng đột nhiên cười cười: “Đạo trưởng nói thật sao?”

Tĩnh Hư đạo trưởng đang muốn nói chuyện, đột nhiên trong phòng tuôn ra một tiếng thét chói tai: “Tránh ra! Các người đều là ác quỷ! Tránh ra!”

Âm thanh này đúng là tiếng của Mị di nương, tiếng của bà ta thét chói tai như vậy, như là thấy được vật gì rất đáng sợ. Giữa ban ngày mà lại như vậy, làm ọi người đều cảm thấy rét lạnh. Nhưng mà càng như vậy, thì mọi người lại càng không muốn rời đi, càng muốn biết rõ ràng rốt cuộc là vật gì đang tác quái.

Đại Chu thị nhìn Tĩnh Hư đạo trưởng nói: “Đạo trưởng. . . Cái này. . .”

Chu thị cũng bước lên nói: “Đạo trưởng có biện pháp gì để đuổi những ác quỷ này đi không?”

“Đúng đúng đúng” Bây giờ thì Trang Sĩ Dương quả thực là hoàn toàn tin tưởng Tĩnh Hư đạo trưởng rồi, vừa nghĩ tới trong phủ của mình có ác quỷ thì sẽ cảm thấy vô cùng sợ hãi. Chỉ hy vọng có thể trừ khử được hết đám ác quỷ này, trong lúc nhất thời lại quên Hàn Nhạn.

Tĩnh Hư đạo trưởng nhắm mắt lại, bấm tay tính toán, đột nhiên mở to mắt nói: “Bần đạo tính ra tai họa lần này toàn bộ là do người làm. Có người ở trong phủ đi chiêu tà, bởi vậy phu nhân mới có thể bị tà khí gây thương tích.”

“Đạo trưởng nói như vậy là có người muốn hại Tam phu nhân?” Đại Chu thị vội vàng hỏi: “Người đó là ai?”

Tĩnh Hư đạo trưởng lắc đầu: “Bần đạo không biết, chỉ biết là ở trong phủ.”

“Vậy thì đơn giản thôi.” Chu thị lẳng lặng nói: “Chi bằng cứ điều tra là được.”

“Rất tốt.” Tĩnh Hư đạo trưởng nói: “Người làm chuyện này vốn dĩ là có mục đích cho nên vậy yêu tà chỉ cần liếc liền là có thể nhận ra.”

Thất Hoàng Tử liên tục xem náo nhiệt đột nhiên cười: “Người đâu, mau điều tra tường phòng của Trang phủ, mỗi một góc cũng không muốn tha.”

Thị vệ ở phía dưới đã lên tiếng mà muốn rời đi, đột nhiên Hàn Nhạn lại giơ một tay lên: “Đợi một chút.”

Thất Hoàng Tử nheo mắt lại: “Trang tiểu thư còn có chuyện gì sao?”

Hàn Nhạn mỉm cười: “Thất Điện hạ vô cùng cao quý, hôm nay đến làm khách chỉ sợ bọn thủ hạ không đủ.” Nàng vỗ tay một cái, đột nhiên bên người trống rỗng lại xuất hiện một người ăn mặc như thị vệ: “Mộc Nham, người theo mấy người của điện hạ cùng đi điều tra đi, cần phải kiểm từ góc một.” Mộc nham là ám vệ, cũng là người thân tín bên cạnh của Phó Vân Tịch, cho nên có thể sai khiến được thêm một vài thị vệ. Chuyện này cũng chỉ có một mình Hàn Nhạn biết.

“Tứ Tiểu Thư, đây là. . . ?” Đại Chu thị nghi ngờ mở miệng hỏi, đột nhiên lại xuất hiện người không trong phạm vi của bà, làm cho bà cảm thấy có chút bối rối.

“À, Mộc Nham.” Hàn Nhạn nhìn thoáng qua Đại Chu thị, chống lại ánh mắt có chút âm trầm của Thất Hoàng Tử, chậm rãi nói: “Từ sau khi xảy ra chuyện ám sát Vương Gia sợ ta gặp được nguy hiểm, cho nên cố ý để ám vệ của người bên cạnh ta, nhân tiện cũng cho thêm vào người theo bảo vệ.” Nàng ngẩng đầu lên, chuyển ánh mắt về phía Tĩnh Hư đạo trưởng có chút cứng ngắc: “Xin đạo trưởng yên tâm, những thị

vệ này đều là trải qua huấn luyện đặc biệt, người của Vương Gia xưa nay luôn rất cẩn thận, sẽ không bỏ qua chỗ nào đâu. Những người có dụng ý xấu xa thì nhất định phải bắt cho được.”

Tĩnh Hư đạo trưởng cũng cười nói: “Đúng, đúng.”

Một nham làm việc thì Hàn Nhạn vô cùng yên tâm, nếu để cho người của Thất Hoàng Tử tự mình đi lục soát thì nàng thật sự tin mình gặp quỷ rồi, một cơ hội nhỏ nàng nhất định cũng sẽ không cho hắn. Sắc mặt Thất Hoàng Tử nhìn không tốt, đại khái là hắn cũng không ngờ, Hàn Nhạn lại dùng phương thức này, trực tiếp nói rõ ràng với hắn: “Ta không tin ngươi, cho nên ta muốn tìm người của mình làm chứng.” Đây không phải là quá cuồng vọng rồi sao, không hề để Thất Hoàng Tử của hắn trong mắt tí nào. Thất Hoàng Tử chưa từng bị người khác đối đãi như vậy, trong lòng đương nhiên là vô cùng phẫn nộ.

Trang Ngừ Sơn nhú mày, không biết tại sao, nàng có một loại cảm giác bất an. Chỉ là khi nhìn thấy ánh mắt của Chu thị thì nàng lại yên tâm.

Đại Chu thị một mực quan sát biểu tình của Hàn Nhạn, nhìn thấy Hàn Nhạn lẳng lặng yên đứng tại chỗ, tươi cười yên tĩnh. Hai nha hoàn Cấp Lam và Thu Hồng bên cạnh nàng cũng trầm tĩnh vô cùng, một chút hoảng hốt cũng không có, đột nhiên trong lòng của bà lại hiện lên một tia lo lắng. Nhưng mà Hàn Nhạn không hề biết rõ chuyện này, chuyện này ngay cả bản thân bà cũng không ngờ mọi chuyện lại phát sinh thành như vậy. Bà, Chu thị, cùng Mị di nương mọi người đều có tính toán riêng, bởi vậy họ đều che giấu một phần kế hoạch. Kế hoạch này đều không nằm trong dự tính của bất kỳ ai, mà nàng lại là người ngoài cuộc thì làm sao biết được, hoặc là nói, chẳng lẽ nàng còn có cách gì để xoay chuyển tình thế hay sao?

102. Chương 103: Một Cách Trốn Khác

Thời gian lẳng lặng trôi đi, chỉ chớp lát sau, chỉ thấy hạ nhân lục soát ồn ào ở phía trước: “Bọn ta tìm được thứ này.”

Thị vệ đứng đầu cầm thứ đó trong tay, mọi người mới nhìn rõ ràng. Đó là một cái túi bằng vải đỏ, căng phồng, không thấy rõ là thứ gì. Chu thị vui mừng, vẻ mặt cũng vô cùng phấn khởi: “Nhanh để đạo trưởng nhìn xem. Đây chính là căn nguyên của tà vật hử?”

Thị vệ kia vừa định nói chuyện thì bị Hàn Nhạn ngăn lại. Chỉ thấy đạo trưởng Tĩnh Hư nhắc túi vải lên nhìn rồi nói rất khẳng định: “Bản đạo dám chắc đây vật yêu tà chính là bị thứ trong túi vải đưa tới.”

“Đạo trưởng thật là thần cơ diệu toán,” Hàn Nhạn mỉm cười, nói: “Chưa mở đồ ra mà đã có thể biết rốt cuộc là bên trong có gì. Hàn Nhạn thật khâm phục.”

Đạo trưởng Tĩnh Hư ho khẽ hai tiếng: “Bản đạo đã từng gặp không ít vật yêu tà, cũng hàng phục không ít. Tiểu thư không biết vật yêu tà sẽ phát ra một luồng tà khí. Chỉ cần tới gần luồng tà khí này là bản đạo có thể cảm nhận được.”

Hàn Nhạn phì cười: “Thật vậy à? Hay là mở ra xem một chút đi.”

Chu thị thấy Hàn Nhạn cho tới bây giờ vẫn là dáng vẻ hồn nhiên không thêm để ý, trong lòng tức giận. Nhưng nghĩ tới lập tức có thể thấy bộ dạng có khổ không nói ra được của nàng thì trong lòng liền vô cùng sung sướng, liền thúc giục đạo trưởng Tĩnh Hư mở ra xem: “Đạo trưởng, không bằng xem xem rốt cuộc bên trong có gì?”

Đạo trưởng Tĩnh Hư vươn tay, mở cái túi ra. Một bàn tay đang định cầm thứ trong túi vải thì động tác lập tức dừng lại. Hàn Nhạn mỉm cười: “Sao đạo trưởng lại bất động?”

“Chuyện này...Chuyện này...” Đạo trưởng Tĩnh Hư trợn to mắt, chỉ nhìn thứ trong túi không nói lời nào. Diệu bộ của ông ta lập tức dẫn tới sự tò mò của người xung quanh. Chu thị cũng không ngờ đạo trưởng Tĩnh Hư sẽ phản ứng như vậy, hơi vội vàng mà nói: “Đạo trưởng, sao ông lại không động đây?”

Bà vừa dứt lời thì Hàn Nhạn liền bước một bước tới trước đạo trưởng Tĩnh Hư, lập tức cầm thứ trong túi vải lên. Chỉ thấy đó là thứ gì đó tròn tròn đỏ đỏ. Trong lòng đại Chu thị lập tức bật. Tay Hàn Nhạn run lên, thứ màu đỏ trên tay phát ra tiếng động khi mở ra, bỗng bỗng bành bành trong gió. Trên vải đỏ thêu hình

uyên ương nghịch nước, tơ vàng, trên đó viết một chữ “Lan”, tinh xảo mà khéo léo, vừa nhìn liền biết là đồ dùng của nhà phú quý.

Rõ ràng là một cái yếm.

Hàn Nhạn che miệng lại cười rộ lên: “Đạo trưởng, thì ra thứ yêu tà mà người nói lại là một cái yếm.”

Lời này vừa nói ra, người xem náo nhiệt xung quanh ào ào cười rộ. Đạo trưởng Tĩnh Hư đã ngây người như phỗng, đành phải đưa ánh mắt cầu cứu về phía Chu thị. Ông ta ngàn vạn lần không ngờ tới tình huống sẽ trở nên thế này. Ông ta chỉ lấy tiền của người để đóng vở kịch này mà thôi. Nhưng đóng kịch, sao lại từ mình triển khai rồi lại đập nát được?

Sắc mặt Trang Sĩ Dương tái xanh, vẻ mặt không tốt. Còn Trương Thái sư và đại Chu thị, sắc mặt đại Chu thị trắng bệch. Bởi vì cái yếm đó rõ ràng là yếm thiếp thân của bà. Sao yếm của bà lại rơi vào tay người khác? Cảm nhận được ánh mắt âm u của Trương Thái sư, bà bị dọa tới mức không dám phát ra tiếng.

“A,” Hàn Nhạn hơi kỳ lạ mà nhìn vào cái yếm trên tay mình: “Sao ta thấy cái yếm này hơi quen mắt nhỉ? Lần trước uống trà chỗ Chu di nương, hình như cũng là loại yếm thêu thế này. Thứ này thêu thật đẹp, nha hoàn nói... Là yếm của Chu phu nhân.” Hàn Nhạn mỉm cười: “Là ai nghịch ngợm thế? Lại lấy yếm của Chu phu nhân từ Phù Dung Viên ra?”

Đại Chu thị như thể tử tù được đặc xá, lập tức gật đầu lia lịa: “Nhất định là ai bày trò xấu. Là ai làm thế?”

Lúc này, thị vệ mà Hàn Nhạn bảo đừng nói lúc trước nói: “Túi vải ngày được phát hiện trong phòng Trang lão gia.”

Lời này vừa nói ra, mọi người đều lặng im không lên tiếng.

Lâu sau, Hàn Nhạn mới cười nói: “Chuyện này thật kỳ lạ. Sao yếm của Chu phu nhân lại ở trong phòng của cha ta?”

Về mặt mọi người nhìn về phía đại Chu thị và Trang Sĩ Dương trong nháy mắt trở nên vô cùng khác thường. Ở Đại Tông, tùy ý chiếm thê thiếp là chuyện vô cùng vô đạo đức. Tuy đại Chu thị xinh đẹp động lòng người nhưng dù sao cũng là sủng thiếp của Trương Thái sư. Trước đó vài ngày nghe nói đại Chu thị vẫn luôn tới Trang phủ. Mới đầu còn tưởng rằng đại Chu thị sang đây thăm muội muội của mình, là tỷ muội tình thâm. Nhưng bây giờ xem ra lại là hơi ý vị sâu xa. Thì ra là vì dễ dễ yêu đương vụng trộm với em rể của mình.

Trương Thái sư cũng sớm đã giận tới mức sùi bọt mép. Đúng vậy, ông vẫn biết chuyện đại Chu thị vẫn luôn chạy tới Trang phủ. Đây cũng là chuyện một tay ông sắp xếp. Nhưng mục đích chỉ là vì dễ lấy thứ kia. Nhưng bây giờ thì hay rồi, nữ nhân đề tiện này lại âm thầm đội nón xanh lên đầu ỳnh. Bây giờ thậm chí còn bày chuyện ngoại tình ra trước mặt nhiều người như vậy. Sao yếm của đại Chu thị lại ở trong phòng Trang Sĩ Dương? Tất cả mọi người biết rõ trong lòng. Sáng sớm ngày mai, tất cả mọi người trong kinh thành sẽ biết Trương Thái sư ông ngay cả nữ nhân cũng không khống chế nổi. Bất kỳ một nam nhân nào, khi biết được nữ nhân đội nón xanh ỳnh cũng sẽ không thể đối xử một cách thần nhiên được. Ánh mắt Trương Thái sư nhìn về phía đại Chu thị vô cùng âm ngoan, bỗng nhiên vung tay áo, giận dữ bỏ đi.

“Lão gia...Lão gia...” Đại Chu thị vừa thấy Trương Thái sư định phủ tay rời đi thì hoảng hồn, lập tức đi theo. Tuy bà vào Trang phủ là vì thứ kia, đây cũng là nhiệm vụ mà Trương Thái sư giao cho bà. Ông ta từng nói chỉ cần có thể lấy được thứ kia thì sẽ đồng ý phù mình làm phu nhân. Nhiều năm như vậy, tuy đại Chu thị trở thành sủng thiếp của Trương Thái sư, nhận hết cưng chiều nhưng ham muốn của con người là vô cùng vô tận. Bà ta còn phải suy nghĩ cho con trai của mình. Nếu bà ta thành chính thất thì con trai của mình có thể trở thành con trai trưởng. Mỗi liên quan giữa con trưởng và con thứ là hoàn toàn khác nhau. Cũng vì vậy nên bà ta vừa vào Trang phủ liền thề sẽ lấy được thứ kia. Bà ta quyến rũ Trang Sĩ Dương là thật nhưng chỉ để cho ông ta chiếm chút lợi chứ không xảy ra quan hệ gì với ông ta thật. Cái yếm trước mắt này nhất định là do có người cố ý làm.

Trương Thái sư một cước đá văng đại Chu thị, không quay đầu lại mà rời đi. Tất cả mọi người chỉ chờ xem thái độ chứ không nói gì. Hàn Nhạn từ từ nói: “Chu phu nhân đừng vội. Đạo trưởng nói cái yếm này là vật yêu tà. Bây giờ, xin mời đạo trưởng trừ tà vì Chu phu nhân đi.”

Đạo trưởng Tĩnh Hư đã nhìn ra chỗ bất thường, hơi chột dạ mà lau mồ hôi: “Tiểu thư...Việc này...”

Trang Sĩ Dương đã bị biến cố bất thành linh làm cho hơi mù tịt. Bây giờ ông không đau lòng cho đại Chu thị đang ngã trên đất chút nào mà hơi sợ hãi nhìn người xung quanh. Chỉ bởi vì lúc trước ông bị giáng chức cũng là vì tội sủng thiếp diệt thê. Bây giờ nếu phạm tội thông dâm với thê thiếp người ta, chẳng phải là không còn chỗ mà xoay người sao? Hơn nữa thế lực của Trương Thái sư trong triều rất hùng hậu. Đắc tội ông ta mình còn có quả ngon để ăn à? quan trọng nhất là Trang Sĩ Dương cũng không biết cái yếm của đại Chu thị là từ đâu mà tới. Ông ta căn bản không có chuyện gì với đại Chu thị, sao lại để lại bằng chứng? Rõ ràng là có người hãm hại. Nghĩ tới đây, trong lòng ông ta giận không kiềm được.

Trang Sĩ Dương bước lên một bước: “Đây là mưu hại. Ta và Lan...Chu phu nhân là trong sạch.”

Hàn Nhạn nói: “Ca đừng sốt ruột. Việc cấp bách bây giờ là để đạo trưởng Tĩnh Hư trừ tà cho chúng ta. Mặc kệ vì sao cái yếm này lại ở trong phòng cha. Đạo trưởng nói nó là vật yêu tà thì chắc chắn nó là như thế.”

“Người...” Chu thị thấy đầu mối bất thường, tuy mình cũng không thích đại Chu thị nhưng bây giờ bọn họ là châu chấu trên một sợi dây thừng. Lúc này đại Chu thị lâm vào cảnh khốn cùng, Chu thị liền nóng nảy. Bà ta nhìn chằm chằm Hàn Nhạn một cách hung hăng: “Nhất định là có người hãm hại.”

Lời này là nói Hàn Nhạn làm. Nàng không chút lo lắng: “Những lời này của di nương đã nhắc nhở con. Chẳng phải đạo trưởng nói Hàn Nhạn khắc cha khắc chồng sao? Điều là do con sơ ý, cầm nhầm ngày sinh tháng đẻ. Đó là ngày sinh tháng đẻ của di nương, aiz,” Nàng giả vờ trừng mắt với Cấp Lam, nói: “Trước đó vài ngày nói lúc dâng hương thì tiện thể thấp giúp di nương một nén, để cho nha hoàn này đi hỏi thăm ngày sinh tháng đẻ của di nương. Kết quả là Cấp Lam sơ ý, lại làm sai của di nương và Hàn Nhạn.”

Cấp Lam quỳ xuống ngay lập tức: “Điều là lỗi của Cấp Lam. Lần sau Cấp Lam không dám nữa.”

“Gi!” Suýt chút nữa thì Chu thị nhảy dựng lên: “Vị đạo sĩ này nói hươu nói vượn mà thôi. Ta mới không phải là người khắc cha khắc chồng. Đừng nghe ông ya nói bậy.”

Hàn Nhạn trời ơi một tiếng, cười như không cười mà nhìn Chu thị: “Chẳng phải di nương nói với Chu phu nhân là đạo trưởng Tĩnh Hư đức cao vọng trọng, có khả năng nhất à? Sao bây giờ flaij nói hươu nói vượn được chứ? Lời này của di nương chẳng phải là đang tát vào mặt mình sao? Lần này Hàn Nhạn thật đúng là không hiểu.

Nàng chuyển sang Thất hoàng tử vẫn giữ mặt âm trầm từ khi cái yếm lộ ra, khẽ cúi đầu: “Lúc trước Thất điện hạ để hạ nhân cầm bái thiếp đi mời đạo trưởng Tĩnh Hư, không phải cũng là chấp nhận danh tiếng của đạo trưởng à? Đạo trưởng là người Thất điện hạ mời về, di nương nói như vậy chẳng phải là đang nghi ngờ dụng tâm của Thất điện hạ ư?”

“Người...Toàn nói bậy!” Chu thị tức không chịu được. Đương nhiên bà ta không dám đắc tội Thất hoàng tử nhưng lời này của Hàn Nhạn cũng khiến bà không phản bác được. Nhưng nếu cứ để Hàn Nhạn nói hươu nói vượn tiếp thì chỉ sợ mình không thể vấn hồi mọi chuyện.

Thất hoàng tử nhìn Hàn Nhạn chằm chằm, biết chuyện hôm nay sợ là không thành. Mình chỉ có ý định xem náo nhiệt, nếu có thể trừ bỏ Hàn Nhạn thì đương nhiên là hẳn rất vui khi thấy chuyện thành công. Bởi vì nữ tử Hàn Nhạn này thật quá thông minh, mấy lần đều hữu ý vô ý phá hủy kế hoạch của mình. Trong bất tri bất giác, Thất hoàng tử đã coi Hàn Nhạn như cái đinh trong mắt cái gai trong thịt. Hôm nay Trang Hàn Nhạn lại kéo mình xuống nước, bây giờ muốn toàn thân trở ra e rằng rất khó.

“Di nương nói như vậy thật khiến Hàn Nhạn hoảng sợ, không biết phải làm sao,” Ánh mắt nàng rơi vào trên đám người Vệ vương. Vốn là tùy ý thoáng nhìn qua Trang Ngữ Sơn. Trang Ngữ Sơn biết chuyện hôm nay lại bị Hàn Nhạn trả lại một quân, sắc mặt vô cùng khó coi. Tuy muốn cứu Chu thị nhưng nàng ta không dám hành động thiếu suy nghĩ. Dù sao bây giờ nàng ta là người của Vệ vương phủ, không cần thận một cái sẽ mang tới rắc rối cho Vệ vương phủ. Hàn Nhạn mới bắt kể nhiều như vậy. Hôm nay người biết chuyện ở đây, ai cũng đừng mong tránh được. Nàng cười rất dè dặt: “Hàn Nhạn sợ người khác nói mình ỷ là người Huyền Thanh vương phủ mà ức hiếp người. Không bằng chuyện hôm nay để Vệ thể tử làm người phán xét đi.”

103. Chương 104: Là Ai Nói Bậy

Vệ Như Phong sững sốt, không ngờ Hàn Nhạn sẽ vút vấn đề khó khăn này cho mình, lập tức nhìn về phía nàng, chỉ thấy nàng cười như không cười mà nhìn mình, ý giễu cợt trong mắt vô cùng nồng đậm.

Trả lời vấn đề này cũng không hay. Nếu nói đạo trưởng không có vấn đề thì chính là gián tiếp thừa nhận tỷ muội Chu thị là vật yêu tà. Trang Ngữ Sơn là sườn phi của mình, nếu tỷ muội Chu thị có vấn đề gì thì nàng ta cũng sẽ không có danh tiếng tốt. Người kinh thành sẽ đối xử thế nào với một người cười yêu nữ là hần đây? Từ trước tới nay Vệ Như Phong coi mặt mũi của mình là quan trọng không gì sánh được, là người chú ý nhất tới việc người ngoài bình luận gì về mình. Chỉ cần là chuyện sẽ tổn hại tới danh tiếng của hần thì hần sẽ không làm. Nhưng nếu chất vấn đạo trưởng Tĩnh Hư, chẳng phải là kéo Thắt hoàng tử xuống nước sao? Dù sao đạo trưởng Tĩnh Hư là do Thắt hoàng tử đưa bái thiếp tới mời về. Hai bên đều không thể đụng vào. Vệ Như Phong tuyệt đối không thể đắc tội nổi Thắt hoàng tử. Hần liền chấp tay với Hàn Nhạn: “Trang tiểu thư, dù sao chuyện này cũng là chuyện nhà của Trang phủ, bản thể tử không thể quyết định. Kính xin Trang tiểu thư đừng gây khó dễ.”

Hàn Nhạn cũng không tức giận, chỉ cười cười, chuyển sang phía Trang Sĩ Dương: “Cha thấy sao?”

Bây giờ lúc nàng gọi “cha” thì lạnh băng băng không có chút cảm tình nào, chỉ là một cách gọi máy móc. Trang Sĩ Dương nghe vào trong tai thấy vô cùng chói tai. Nhưng vào lúc này còn trông nom nhiều như vậy sao nổi. Lúc này Trang Sĩ Dương đã sứt đầu mẻ trán, cũng không đi l q điết nên làm thế nào mới tốt. Minh tuyệt đối không thể thừa nhận ngoại tình với đại Chu thị. Ông cũng không biết sao chuyện hôm nay lại trở thành thế này. Đầu tiên là Mị di nương sẩy thai, sau đó là một đạo sĩ tới đây nói Hàn Nhạn dẫn tà thần tới. Nhưng cuối cùng ngày sinh tháng đẻ lại là của Chu thị, rồi tìm được chứng cứ xác thực chuyện mình thông dâm với đại Chu thị. Tất cả tất cả, với ông mà nói, đều là đả kích trí mạng. Bây giờ điều duy nhất có thể làm chính là một mực chắc chắn mình không có quan hệ gì với đại Chu thị.

“Ta và Chu phu nhân không có bất cứ quan hệ gì.” Trang Sĩ Dương nhấn mạnh: “Nhất định là có người hãm hại.”

“Có người hãm hại à,” Hàn Nhạn hơi hoang mang mà nói: “Chu phu nhân cũng nói có người hãm hại. Chu di nương cũng nói có người hãm hại. Bây giờ ngay cả cha cũng nói có người hãm hại. Ha ha,” Nàng nghiêng đầu, nói với đạo trưởng Tĩnh Hư đang đứng chờ không lên tiếng: “Vậy thì đạo trưởng, chi bằng ông tới nói đi?”

Đạo trưởng Tĩnh Hư đã sớm bị dọa tới mức một cổ hai tròng. Ngày đầu xuân lạnh lẽo mà ông ta lại rơi mồ hôi như mưa. Ngay cả áo bào màu tro cũng bị ướt một nửa. Bây giờ ánh mắt ông ta nhìn Hàn Nhạn đã không còn dâm tà như ban đầu mà đổi lại là kính sợ và kiêng kỵ. Ông ta không ngờ một trò vui rất đơn giản trong mắt mọi người mà bỗng biến thành bất lợi với mình. Người ình tiền trước đó cũng không nói tiểu thư nhà này là nhân vật khó dây dưa.

“Đạo trưởng cũng nghe thấy đấy. Thắt điện hạ vừa nói chuyện này là chuyện của Trang phủ chúng ta.” Hàn Nhạn bắt đắ dĩ thả lỏng, nói: “Đạo trưởng người không nói rõ thì ta cũng không biết rốt cuộc là ai nói thật. Trong chuyện này có ai hãm hại không, chỉ có nói chuyện này với vương gia, để vương gia tới quyết định. Nhưng,” Nàng mỉm cười: “Vương gia luôn rất ít can thiệp vào mấy chuyện không quan trọng này, rất có thể sẽ để quan phủ làm giùm. Người có biết những sai nha đều rất hung ác không? Nhốt vào đại lao, không cho nói chuyện với ai, cũng không biết sẽ dùng hình pháp đáng sợ gì.”

Lời nàng không nhanh không chậm, mang theo chút dí dỏm nhưng ý lạnh như có như không lại khiến người khác kinh hãi, lại có thể giải thích những hậu quả đáng sợ có thể xảy ra trong tù một cách tỉ mỉ như vậy một lần. Đạo trưởng Tĩnh Hư luôn giờ trò bịp bợm. Đây là lần đầu bị người bắt được, chưa từng hưởng qua mùi vị trong đại lao, ông ta lại nhát gạn dĩ l q đợ phiền phức, vừa nghe Hàn Nhạn nói muốn đưa ông ta tới quan phủ thì trong lòng lập tức sụp đổ. Ông ta lập tức quỳ rạp xuống, không ngừng dập đầu với Hàn Nhạn: “Tiểu thư tha mạng, tiểu thư tha mạng, thảo dân chỉ lấy tiền của người làm việc thay người, người đứng sau chuyện này không phải là tiểu dân.”

Rốt cuộc cũng nói. Hàn Nhạn vỗ tay ình trong lòng. Nói nhiều như vậy, bận rộn hồi lâu như vậy, bây giờ có thể thu lưới rồi. Mời thần dễ tiền thần khó. Nếu đạo trưởng Tĩnh Hư là do tỷ muội Chu thị mời về, nghĩ

như vậy là có thể gây khó khăn thì tỷ muội Chu thị chờ mà nâng đá đập chân mình đi.

Thất hoàng tử nắm chặt nắm đấm, ánh mắt nhìn Hàn Nhạn quả thật vô cùng u ám. Hắn không biết nữ nhân này sao lại có vận may như vậy. Hay là...Nàng vốn biết tất cả kế hoạch, vì vậy mới có thể thần nhiên mà phản công như thế. Nghĩ tới đây, ánh mắt hắn nhìn Hàn Nhạn càng kinh khủng hơn. Một đối thủ thông minh không đáng sợ, đáng sợ chính là đối thủ thông minh này còn có thể biết trước tất cả. Thất hoàng tử nghĩ tới mỗi lần gặp Hàn Nhạn nhưng hễ là lúc nàng gặp rắc rối thì chưa bao giờ thấy nàng hoảng loạn luống cuống. Ngược lại nàng còn trấn định như nắm chắc toàn cục. Thực tế, mỗi một lần nàng đánh trận đều đánh cực kỳ đẹp, tựa như trước đó đã biết tất cả mọi chuyện sẽ xảy ra. Một lần hai lần thì còn có thể nói là trùng hợp, nhưng nhiều lần thì không tránh khỏi khiến người cảm thấy vô cùng đáng sợ.

Trang Ngữ Sơn cắn chặt răng, không để ý xông lên làm ra chuyện điên cuồng gì với Hàn Nhạn. Nàng thấy mẹ mình và di nương bị Hàn Nhạn phản kích mà không có sức cãi lại, chỉ có thể ở thế hạ phong. Vì sao chứ! Tại sao nữ nhân này luôn có thể hóa giải vấn đề khó khăn một cách dễ dàng. Nàng ta thật đúng là khắc tinh của mình! Tình huống như vậy mà nàng ta có thể thay đổi tình hình! Vì sao chứ!

Cảm nhận được hận ý của Trang Ngữ Sơn, Hàn Nhạn chỉ cười khê. Chu thị và đại Chu thị đã xui lơ trên đất. Bây giờ bọn họ không thể suy nghĩ bất cứ chuyện gì. Chuyện hôm nay xảy ra quá đột nhiên, hơn nữa lại còn tăng thêm tội lên người bà, thông dâm, khắc cha khắc chồng, bên nào cũng vô cùng nghiêm trọng. Quan tâm quá sẽ loạn nên đại Chu thị tâm cơ thâm trầm mà cũng không nghĩ ra được cách ứng đối.

Hàn Nhạn hỏi tiếp: “Đạo trưởng này, lời người nói ta nghe không hiểu. Ý của người là có người mua chuộc người nói những lời này, nhưng rốt cuộc người người muốn hại là ai?”

Đạo trưởng Tĩnh Hư dập đầu không ngừng: “Thảo dân nhận bạc của người. Người đó bảo tiểu dân hãm hại Trang tiểu thư, nói Trang tiểu thư dẫn tà thần tới, dẫn tới việc di nương trong phủ bị sảy thai.”

“Trời ạ,” Hàn Nhạn kinh hoảng nói: “Là ai mà độc ác thế? Nghĩ ra cách này để hại ta. Người như vậy nên giáng xuống mười tám tầng địa ngục, ngày ngày chịu nỗi khổ lửa thiêu thân, vĩnh viễn không thể thoát thân.”

Tỷ muội Chu thị cùng nhú khóe mắt, hận tới mức nghiến răng nhưng lại không thể nói ra được chỉ có thể ghen trong lòng.

Hàn Nhạn hỏi: “Đạo trưởng có biết người đó là ai không?”

Đạo trưởng Tĩnh Hư hơi khó xử, chỉ vì người đó cũng không gặp trực tiếp mà là phái một tiểu nha hoàn bàn bạc vụ làm ăn này với ông ta, vì vậy cũng không biết người đứng sau màn là ai. Hàn Nhạn hỏi như vậy ông ta cũng không biết phải trả lời thế nào.

Hàn Nhạn cũng không muốn cứ bỏ qua như vậy. Vì vậy nàng từ từ, trầm giọng nói: “Đạo trưởng, người là người Chu di nương và Chu phu nhân mời về. Chu di nương và Chu phu nhân biết trước chuyện này à?”

Đạo trưởng Tĩnh Hư sững sốt, bỗng rùng mình, lập tức cao giọng nói: “Theo lời tiểu thư, thảo dân là do hai vị phu nhân này sai khiến nên mới tới hại vu cáo hãm hại người?”

Đạo trưởng Tĩnh Hư đang tính toán. Thật ra chuyện đi tới nước này, người sáng suốt nhìn là biết là kết quả do di nương trong đại trạch tranh giành nhau. Chắc chắn Trang tiểu thư chọc phải hai vị phu nhân này. Tuy không biết rốt cuộc người xúi giục là ai nhưng Trang tiểu thư đã ám chỉ như vậy, nghe không hiểu nữa thì ông ta là người ngu à? Bây giờ quan trọng nhất không phải là ai đứng sau màn, mà là Trang tiểu thư hy vọng người sai khiến là ai? Dù gì đạo trưởng Tĩnh Hư cũng biết tùy mặt gửi lời nhiều năm như vậy, lời nói ra càng vô cùng khéo léo, lập tức nói: “Lúc đó nha hoàn nói chính là hai vị phu nhân họ Chu ở đây.”

“Người nói vậy cái gì vậy! Người nói vậy!” Chu thị vừa tức vừa vội cắt ngang: “Rõ ràng là nói hươu nói vượn. Lão gia, đừng tin vị đạo sĩ này!”

“Chu di nương!” Hàn Nhạn bỗng nói lớn khiến Chu thị giật mình, tạm thời không dám lên tiếng. Hàn Nhạn chuyển về phía bà, ánh mắt trong trẻo: “Người nói đạo trưởng Tĩnh Hư là người đức cao vọng trọng là bà. Người nói đạo trưởng Tĩnh Hư là kẻ lừa gạt cũng là bà. Bây giờ bà kích động như vậy, chẳng lẽ là đang che giấu gì?”

Không đợi Chu thị nói gì, Hàn Nhạn lại che ngực lùi lại hai bước, quả thực là bị thương đau đớn tới vô cùng: “Xin hỏi Hàn Nhạn đã làm sai chuyện gì mà di nương lại đối xử với con như vậy? Nếu đạo trưởng Tĩnh Hư là kẻ lừa gạt do người dẫn tới vu cáo hãm hại. Khắc cha khắc chồng, mời tà đón quỷ, hại di nương sảy thai, dù chỉ một tội rơi xuống đầu Hàn Nhạn thì sau này thanh danh của ta cũng không cần nữa. Sao di nương lại độc ác như vậy?” Dứt lời, nàng cứ ôm mặt khóc sục sùi.

Cấp Lam bỗng bước lên từng bước: “Tiểu thư, bây giờ người đã là Huyền Thanh vương phi, những người d l q đ này còn quá đáng như vậy. Vương gia mà biết thì chắc chắn sẽ không khinh xuất mà tha thứ. Thị vệ đâu, Tiểu Lý, người mau tới đây.”

Trong đám thị vệ Phó Vân Tịch đưa cho Hàn Nhạn, người đứng đầu bước ra: “Có.”

“Tiểu thư chúng ta bị uất ức, còn không nhanh bẩm báo, để vương gia tới làm người phán xét.” Cấp Lam không chút sợ hãi nào.

Hàn Nhạn chôn mặt trong lòng bàn tay, khóc nức nở nhưng khóe môi nhếch rất cao. Nghe lời Cấp Lam, suýt chút nữa thì nàng không nhịn được mà bật cười. Gần đây Cấp Lam càng ngày càng diễn giỏi. Nhưng đúng là những lời này nói rất hay, trở về phải khen thưởng thật tốt mới được.

Thị vệ kia lên tiếng trả lời. Sắc mặt mấy người còn lại đều tái nhợt. Đùa à, ai mà chẳng biết Huyền Thanh vương cũng chiều cô vợ nhỏ này có thêm. Hôm nay dù là Hàn Nhạn sai cũng không sao, vậy mà người bị ức hiếp lại là nàng. Nếu Huyền Thanh vương biết thì người dính líu tới còn có quả ngon để ăn à?

Hàn Nhạn đảo mắt qua cánh cửa phòng đóng chặt của Mị di nương, khóe môi cong lên thành nụ cười lạnh. Đã nói rồi, hôm nay có liên quan tới chuyện này, một người cũng đừng mong tránh được. Mị di nương đạo diễn vở kịch hay này, sao có thể dễ dàng bỏ qua được?

“Cha, Mị di nương... Sao bỗng sảy thai? Vương gia đã từng nói Ngô thái y trong cung có thể cải tử hồi sinh. Lần này Mị di nương gặp khó khăn, nhất định thân thể bị tổn thương rất nhiều?”

Nàng nhìn Trang Sĩ Dương chằm chằm: “Chi bằng mời Ngô thái y tới kiểm tra thực hư một chút xem.”

104. Chương 105: Không Sảy Thai

Trong nháy mắt, ánh mắt mọi người đều rơi lên người Hàn Nhạn. Có lẽ là không ai nghĩ tới lúc này Hàn Nhạn lại thỉnh linh đưa ra yêu cầu như vậy.

Trang Sĩ Dương ngẩng mạnh đầu, hung hăng trừng Hàn Nhạn. Vừa rồi đã mời đại phu, nhưng Hàn Nhạn lại yêu cầu phải mời thái y, đây chẳng phải là rõ ràng nghi ngờ đại phu phũ hay sao? Dù có thế nào, đánh vào thể diện của Trang phủ trước mặt mọi người, Trang Sĩ Dương quả thực không thể chịu đựng được.

Tiếc rằng Hàn Nhạn không hề định để ý tới ông ta. Thân bại danh liệt thì tính là gì? Ngày xưa mẹ bị người mà mình tín nhiệm lừa dối, hôm nay sẽ để cho Trang Sĩ Dương ném thủ mùi bị phản bội. Bị chính người mà mình cưng chiều lừa dối, thậm chí liên lụy tới. Trang Sĩ Dương nên ném thử cảm giác như vậy.

Đại Chu thị nghe thấy lời Hàn Nhạn thì hơi nghi ngờ mà nhìn nàng. Những người khác nghe không hiểu nhưng bà thì hiểu. Lời này của Hàn Nhạn rõ ràng là nghi ngờ chuyện Mị di nương sảy thai. Thật ra thì không riêng gì Hàn Nhạn nghi ngờ chuyện này, chính bà cũng thấy nghi, cũng cảm thấy hơi bất thường. Kế hoạch lúc trước của Mị di nương và bọn họ không phải thế này. Mị di nương chỉ cần nói thân thể mình khó chịu là được. Dù sao không có ai sẽ dùng miếng thịt trong bụng của mình làm trò đùa. Nhưng hôm nay Mị di nương lại sảy thai. Dù cho là để vận ngã Hàn Nhạn cũng không tới nỗi dùng tính mạng của đứa bé trong bụng mình. Huống hồ với Mị di nương, đứa bé này có ý nghĩa thế nào thì đại Chu thị biết rất rõ. Chỉ cần có đứa bé này, có thể Trang Sĩ Dương sẽ cho Mị di nương vị trí phu nhân, đứa trẻ này cũng có thể trở thành con trai trưởng của Trang phủ. Lúc trước đại Chu thị có thể cảm thấy rất rõ thái độ của Mị di nương hơi dè dặt, nhưng hôm nay lúc tin tức sảy thai truyền ra thì không phải bà không giật mình.

Hàn Nhạn nghi ngờ, từ một khía cạnh khác mà nói thì cũng chứng thực nghi ngờ của đại Chu thị. Bây giờ chỉ có hai khả năng. Một là Mị di nương sảy thai căn bản là giả vờ, cục thịt trong bụng d l q đ bà ta bình an vô sự. Hôm nay căn bản chính là vở diễn bà ta tự biên tự diễn. Nhưng nếu là diễn trò thì cũng sẽ không

diễn tới mức này. Nếu không sảy thai thật thì sau này làm sao giải thích về đứa bé trong bụng ọi người. Nghĩ như vậy, chỉ có một khả năng, đó chính là căn bản Mị di nương không mang thai.

Nhưng Mị di nương không mang thai thật à?

“Trang tiểu thư,” Thất hoàng tử từ từ nói: “Công việc của Ngô thái y trong cung rất bận rộn. Bây giờ mời ông ta tới thì hơi có phần không ổn.”

Hàn Nhạn quay sang nhìn Thất hoàng tử, cười cười: “Thất điện hạ nói gì vậy? Nếu người đã có thể vì Trang phủ mà cho người cầm bái thiếp mời đạo trưởng Tĩnh Hư, Hàn Nhạn với tư cách là người Trang phủ, đương nhiên càng phải cố gắng mới phải. Huống hồ vương gia đã từng nói, chỉ cần Hàn Nhạn có chuyện thì bất cứ lúc nào cũng có thể tìm Ngô thái y giúp một tay.”

Hôm nay Hàn Nhạn hạ quyết tâm không bỏ qua một người. Nếu lần này nước đã đủ đục, không thừa dịp nước đục mà quấy lên chút sóng, chẳng phải là lãng phí một thời cơ một cách vô ích à?

Thuộc hạ lên tiếng trả lời, đi mời Ngô thái y. Tuy người của Trang Sĩ Dương vô cùng giận dữ với cách làm của Hàn Nhạn nhưng không ai bước ra ngăn cản nàng. Bất tri bất giác, Hàn Nhạn ở trong đám người có một loại sát khí không thể diễn tả được thành lời. Đó là khí chất sát phạt quả quyết giấu dưới bề ngoài bình tĩnh, không nói nên lời. Mộc Nham lảng lạng bên cạnh thấy vậy, bỗng cảm thấy, thật ra vương phi nhà mình càng ngày càng giống chủ tử từng chút từng chút. Chẳng lẽ đây chính là đây chính là vợ chồng đồng lòng?

Đợi một lúc, Ngô thái y đi theo hạ nhân dẫn đường vào. Lúc này đạo trưởng Tĩnh Hư đã bị người chế trụ. Đại Chu thị và Chu thị đều xuy lơ trên đất. Chuyện có thay đổi nghiêng trời lệch đất trong nháy mắt. Tuy Trang Sĩ Dương hết sức không vui với hành động của Hàn Nhạn nhưng ông ta không đắc tội Ngô thái y nổi. Vị Ngô thái y này y thuật cao siêu, rất nổi tiếng trong hoàng cung, rất nhiều quan lại quyền quý đều phải nịnh bợ lấy lòng ông ta. Nhưng tính tình vị Ngô thái y này rất cổ quái, làm việc hoàn toàn dựa vào tâm trạng, cứng mềm không ăn. Thấy Hàn Nhạn mời Ngô thái y tới thật, mọi người đều thầm giật mình, đồng thời càng khẳng định lời đồn về chuyện Huyền Thanh vương cưng chiều cô vợ nhỏ chưa qua cửa này là sự thật. Ngô thái y cũng phải bán chút mặt mũi cho vị Huyền Thanh vương phi này.

Thật ra lúc đầu khi Phó Vân Tịch nói Hàn Nhạn có thể tùy ý mời Ngô thái y giúp một tay, Hàn Nhạn liền hơi thấp thỏm. Chỉ vì Ngô thái y không phải người bình thường, tùy tiện làm phiền ông quả thật hơi không ổn. Nhưng ý Phó Vân Tịch là quan hệ của chàng với Ngô thái y này không ít, nàng không phải để ý. Vì vậy hôm nay Hàn Nhạn vốn cũng hơi chột dạ, mãi cho tới khi mắt thấy Ngô thái y tới thật thì mới thở phào một hơi trong lòng.

Ngô thái y vừa vào, Trang Sĩ Dương vội vàng dùng vẻ mặt lấy lòng nghênh đón: “Ngô thái y.”

Ngô thái y gật đầu, không nhìn ông ta nữa, ánh mắt quét qua Vệ vương và Thất hoàng tử trong đ l q đám người, cười ha ha: “Hôm nay thật là náo nhiệt. Lão phu được Huyền Thanh vương phi mời tới, không ngờ có thể gặp được Vệ vương đại nhân và Thất điện hạ ở đây.” Tuy ông nói vậy nhưng giọng điệu lại hết sức càn rỡ, căn bản là không để Thất hoàng tử và Vệ vương vào mắt. Trang Sĩ Dương hít một hơi khí lạnh, trong lòng thầm nói quả nhiên Ngô thái y là người không thể đắc tội được.

Thất hoàng tử mỉm cười: “Thái y nói đùa.” Vậy mà không tức giận.

Vệ vương cũng cười ha ha lấy lệ, nhưng lúc ánh mắt nhìn về phía Ngô thái y thì có thêm vài phần sương mù. Lão đầu này là hồng nhân trước mặt Hoàng thượng, nhưng lại cứ đứng về phía Phó Vân Tịch, căn bản không qua lại với người khác. Hơn nữa nói năng quái gở, tình tình cực đoan, bọn họ cũng không tiện đắc tội. Nhưng lúc này Ngô thái y rõ ràng là chỗ dựa của Hàn Nhạn. Mắt Vệ vương híp lại. Chuyện hôm nay dường như là bị Trang Hàn Nhạn tính toán.

“Ngô thái y,” Hàn Nhạn cười nói: “Nếu tới sớm hơn một chút thì có thể thấy cả Trương Thái sư, Nhưng bây giờ Trương Thái sư đã về rồi.

Ngô thái y xoay người, nhìn Hàn Nhạn, nói: “Hả? Sớm vậy mà đã về?” Lúc ông nói lời này thì giọng điệu hoàn toàn khác với giọng điệu âm dương quái khí vừa nãy, quả thực có thể tính là thân thiết làm người ta

hài lòng. Đừng nói mặt những người xung quanh đều kinh ngạc, ngay cả Hàn Nhạn cũng thấy toàn thân hơi mất tự nhiên.

“Chuyện này hả? Hay là thái y đi hỏi những người khác đi.” Nàng cười dịu dàng, sự giải hoạt khẽ thoáng qua trong mắt, còn mang theo vài phần cười trên nỗi đau của người khác. Về mặt này được Ngô thái y đã duyệt vô số người nhìn trong mắt, bất giác hơi có suy nghĩ sâu xa. Ông ta liền quan sát người cười mắt cong cong, thiếu nữ có vóc người nhỏ nhắn xinh xắn trước mặt một cách nghiêm túc.

Đây là lần thứ hai Ngô thái y gặp Hàn Nhạn. Lần đầu tiên gặp nàng là lúc Phó Vân Tịch giải độc xuân cho nàng. Nhưng lần đó Hàn Nhạn đang hôn mê cho nên Ngô thái y cũng không thể thấy rõ cuộc Hàn Nhạn là người như thế nào. Nhưng thấy thái độ Phó Vân Tịch đối xử với nàng thì thật khiến người khác không thể tưởng tượng nổi. Ông biết Phó Vân Tịch nhiều năm như vậy, người lạnh băng băng như thể không có một chút nhân khí này vậy mà lại vì một nữ nhân mà hoang mang thất thần. Từ lúc đó, Ngô thái y liền có lòng tò mò với Huyền Thanh vương phi trong truyền thuyết này.

Hôm nay vừa nghe thấy Huyền Thanh vương phi sai người mờ ông làm việc, Ngô thái y chạy tới lập tức. Thứ nhất là vì Phó Vân Tịch đã thông báo muốn ông giúp đỡ tiểu vương phi này. Thứ hai là ông cũng thật sự muốn biết rõ cuộc Hàn Nhạn là hạng người gì. Thấy nàng chỉ là một cô bé chưa cập kê thì không khỏi hơi giật mình. Nhưng nhìn lại dáng vẻ của nàng thì rõ ràng là một khối ngọc đẹp đã chưa ai phát hiện ra, giấu ánh sáng rực rỡ vào trong, quý khí khôn cùng.

Nhìn người xung quanh một chút, bộ dáng hoặc là u ám, hoặc là nhếch nhác, chắc chắn cô bé này bình yên vô sự trong cuộc tranh chấp hôm nay nhưng người xung quanh lại gặp họa. Nghĩ tới đây thì không khỏi hơi giật mình. Một cô bé mà lại có thể khiến Thất hoàng tử chịu thiệt thòi, thật sự là hiếm có. Nhưng...Lông mày Ngô thái y cau lại. Nữ tử này có dáng vẻ trẻ con nhưng sao càng nhìn càng thấy hơi quen thuộc nhỉ.

“Ngô thái y,” Hàn Nhạn mỉm cười: “Chi bằng đi xem xem bây giờ Mị di nương thế nào đi? Chúng ta cũng đều rất lo lắng.”

Ngô thái y liền suy nghĩ trong lòng lại, liếc nhìn Hàn Nhạn một cách ý vị sâu xa, xách thêm hòm thuốc vào phòng. Trang Sĩ Dương vội vàng vào theo. Tất cả mọi người cũng bước tới ngoài phòng, chú ý nhất cử nhất động bên trong.

Cửa phòng Mị di nương vừa mở ra, một mùi máu tươi nồng nặc liền bay ra. Ngô thái y nhíu mày: “Ai dùng nhiều máu gà trong phòng này quá vậy?”, Dứt lời thì xoa xoa mũi một cách chán ghét: “Thúi quá.”

Máu gà? Người trong phòng và ngoài phòng đều giật mình, nhất là Trang Sĩ Dương. Sắc mặt ông ta trở đ l q đen khó nhìn ngay lập tức. Nếu biết Mị di nương là giả vờ sẩy thai, không biết Trang Sĩ Dương sẽ tức giận thế nào. Bởi vì chuyện sẩy thai là giả nhưng chuyện mình ngoại tình với đại Chu thị bị công khai trước đám đông, thật sự là tai ương bất ngờ.

Kiều Mộng đang hầu hạ trước giường Mị di nương, thấy có người vào thì vội vàng lui sang một bên, mặt đầy nước mắt, vẻ mặt sợ hãi, quả thực là bộ dạng luống cuống lại vừa đau lòng sau khi biết chủ tử mình sẩy thai. Nhưng nếu nhìn kỹ thì sẽ phát hiện ra trong mắt nàng không hề có chút cảm xúc nào, hành động cũng bình tĩnh có thừa.

Dường như Ngô thái y không hài lòng với hành động như vậy. Mị di nương nằm trên giường, miệng còn lẩm bẩm gì đó. Hàn Nhạn cười hì hì, nói: “Mị di nương đừng lo lắng quá. Chúng con mời thái y nổi tiếng nhất trong cung tới cho người —— Ngô thái y, để Ngô thái y xem mạch cho người, nhất định sẽ không sao đâu.”

Lời này vừa nói ra, thân thể người trên giường cứng ngắc lại, bỗng hét lên một tiếng, chột ngắc mạnh đầu: “Tránh ra, tránh ra! Các người là ác quỷ! Muốn hại ta! Tránh ra!”

Đây rõ ràng là bộ dạng trúng tà. Có người dè dặt nói: “Chẳng lẽ là trúng tà? Nếu không thì chúng ta ra ngoài đi?”

Ngô thái y cười lạnh một tiếng: “Nói ra liền ra, chẳng lẽ là đang đùa bọn lão phu?” Giọng điệu ông lúc nói rất u ám, tựa như một giây sau sẽ nổi giận, dọa tiểu nha hoàn vừa nói lập tức không dám lên tiếng. Trang Sĩ Dương vội vàng giảng hòa: “Ngô thái y đừng tức giận. Hạ nhân không hiểu chuyện. Người đầu, kéo nha hoàn không biết chừng mực này xuống đánh năm mươi đại bản.”

Hàn Nhạn chau mày: “Đề Mị di nương lại. Mời Ngô thái y chẩn mạch.”

Dứt lời, vài bà tử sức lực lớn tới, đề Mị di nương đang giãy giụa lại. Ngô thái y đặt tay lên cổ tay Mị di nương chỉ trong chớp lát, booxg cao giọng nói: “Giả thần giả quỷ, thân thể này căn bản chưa từng có thai, lấy đâu ra sẩy thai!”

105. Chương 106: Bài Học Kinh Nghiệm Xương Máu.

Bốn chữ “chưa từng có thai” vừa nói ra, thì người đầu tiên ngậy người chính là Trang Sĩ Dương, khoảnh khắc này ông có chút không thể tin mà nhìn chăm chăm Ngô thái y đang ở trước mặt, “Ngô thái y, lời của ngài là có ý gì?”

Ngô thái y so với ông thì còn tức hơn: “Có ý gì? Các người rõ ràng là đang trêu chọc lão phu, vậy mà còn hỏi ta có ý gì?” Ông nhìn chăm chăm Hàn Nhạn, dường như là đang hiểu ra cái gì đó, cho nên ông mới nói nhiều hơn một chút: “Phụ nhân này không có tin mừng, làm sao có thể sẩy thai?”

“Người gạt ta?” Trang Sĩ Dương nhìn chăm chăm vào Mị di nương, từng chữ giống như là nặng từ giữa kẽ răng ra.

“Lão gia, thiếp không cô ý. ” Mị di nương biết bây giờ không thể phản bác gì nữa rồi, nên vội vàng từ trên giường bò xuống. Sắc mặt trắng bệch như tờ giấy, liên tục cầu xin tha thứ: “Lão gia, người hãy tha cho thiếp thân một lần đi, thiếp thân không dám nữa.”

Tỷ muội Chu thị liếc nhìn nhau, cũng là không nói gì nhưng mà trong lòng thì thở phào nhẹ nhõm. Trước đó họ đã cảm thấy rất kỳ lạ rồi, sắp xếp của Mị di nương hoàn toàn không bình thường, không biết có phải là đang có âm mưu gì hay không, bây giờ nghe thấy Ngô thái y nói Mị di nương giả bộ có thai, thì trong lòng lại hiểu rõ ràng vài phần. Nếu như Mị di nương mang thai giả, muốn mượn cơ hội này để sẩy thai thì đây chính là lý do tốt nhất, đồng thời còn có thể lật ngửa Hàn Nhạn. Tuy trước đó Hàn Nhạn và bà ta là cùng một phe, nhưng mà một khi Hàn Nhạn đắc thế, thì Mị di nương không thể không cảnh giác. Chỉ là. . . hai tỷ muội Chu thị nhìn về phía Hàn Nhạn, không hẹn mà cùng cảm thấy lạnh cả tim, việc đã đến nước này rồi, có một sự thật rất rõ ràng chính là họ đã thua! Kế hoạch được bày trí cực kỳ tỉ mỉ, sau cùng lại bị bố cục khác vậy lại, nhưng người bị vậy chính là họ. Họ bại trong tay một thiếu nữ còn chưa tới tuổi cập kê, nàng đã từng bị họ phớt lờ không thèm ngó tới, nàng chỉ là một đứa bé khúm núm trốn sau lưng người khác. Chuyện tình của Mị di nương hai tỷ muội bà đều không biết, nhưng mà đáng về Hàn Nhạn đã cho thấy rõ ràng là nàng đã sớm biết chuyện này. Vì vậy mới tương kế tựu kế, cuối cùng mới có thể xảy ra mọi chuyện như thế này, chỉ dùng một giọt nước để tràn ly!

Mưu kế đúng thật là vô cùng thâm sâu!

Có đối thủ như vậy làm cho họ cảm thấy có chút sợ hãi.

Bây giờ trong lòng họ đều cảm thấy bất an, không chỉ riêng tỷ muội Chu thị, mà còn có Mị di nương. Mị di nương sợ tới mức nước mắt liên tục trào ra nhưng trong lòng thì vô cùng buồn bực, chuyện hôm nay vốn không nên như vậy. Bà vốn dĩ muốn dùng chuyện sẩy thai này để đem tất cả sai lầm đổ lên trên người Hàn Nhạn. Bà và tỷ muội Chu thị đã bàn bạc với nhau, chỉ cần Tĩnh Hư đạo trưởng vừa tới, thì sẽ lục soát phòng của Hàn Nhạn rồi lấy ra vậy kia, như vậy mới có thể đem toàn bộ nước bẩn giội lên trên người Hàn Nhạn. Đến lúc đó, Hàn Nhạn sẽ hết đường chối cãi, ngoài việc nhận tội cũng không còn cách nào khác. dChỉ là trước đó Chu thị chỉ muốn bà giả bộ động thai, nhưng trong lòng bà lại nóng như lửa đốt, sợ chuyện đứa bé sẽ bị lộ ra, bởi vậy hôm nay mới có việc sẩy thai xảy ra. Đại phu và bà đỡ đã chuẩn bị tốt, sao có thể đột nhiên xuất hiện ra một Ngô thái y, còn vạch trần kế hoạch của bà rất rõ ràng! Mà tỷ muội Chu thị, vì sao lại hiện tại hiện ra đáng về hồn bay phách lạc chứ. Chuyện này không nên như vậy.

Tuy trong lòng Mị di nương nghĩ như vậy nhưng cũng không dám biểu hiện ra bên ngoài. Vì bà biết rõ, Trang Sĩ Dương hận nhất là người phản bội ông ta, trước đó bà đã dối gạt nói mình có tin vui, Trang Sĩ Dương vô cùng vui mừng, đối trong đứa bé trong bụng của mình càng thêm che chở. Hôm nay biết tất cả đều là giả, một khi giận chó đánh mèo thì bà. . . Trang Sĩ Dương làm người có bao nhiêu độc ác, Mị di nương ở cạnh ông nhiều năm như vậy đương nhiên là hiểu rất rõ. Bà tuyệt đối sẽ không có kết quả tốt, nghĩ tới đây bà càng cảm thấy lạnh cả người.

Khoảnh khắc này tâm tình của Trang Sĩ Dương lại giống như sóng to gió lớn, chuyện hôm nay toàn bộ đều vượt quá dự liệu của ông. Đầu tiên là Mị di nương sẩy thai, bản thân ông đã không có con trai trưởng bây giờ lại có chứng cứ chứng minh ông gian dối với Đại Chu thị, bây giờ Ngô thái y lại nói Mị di nương giả mang thai, lập tức ông chỉ cảm thấy có một sự sỉ nhục vô cùng sâu sắc, ngay lập tức ông giơ chân lên đá một cước về phía Mị di nương: “Tiện nhân! Nói! Tại sao gạt ta! Ta đối với người tốt như vậy!” Ông tức giận đến muốn ngất đi, chỉ là chân của ông vẫn liên tục đạp Mị di nương, trong miệng không ngừng nói ra từ ‘tiện nhân’. Dù sao thì Mị di nương cũng là nữ tử, bị ông đá như vậy nên bà đã cuộn tròn người lại, càng không ngừng kêu gào cầu xin tha thứ: “Lão gia, thiếp sai rồi, lão gia, Mị nhi không dám nữa, lão gia, lão gia. . .”

Trong lòng Mị di nương vừa đau vừa hận, nàng theo Trang Sĩ Dương nhiều năm như vậy, nhưng đây mới lần đầu tiên nhìn thấy cái Trang Sĩ Dương tức giận đến như vậy, đáng vẻ quả thực là muốn giết người. Bà tự xưng bản thân mình biết cách nắm tâm của nam nhân, nhưng mà Trang Sĩ Dương ở trước mắt làm gì còn có nhu tình ý mật mà ngày thường hay đối xử với bà. Ánh mắt của ông làm cho bà sợ hãi, nhưng mà đều Mị di nương không cam lòng chính là hôm nay tại sao mọi chuyện lại thành như vậy!

Đúng lúc này, Hàn Nhạn này giờ không nói lời nào lại đột nhiên đứng dậy mở miệng nói: “Phụ thân, người hãy bình tĩnh đừng quá nóng nảy.”

Âm thanh của nàng giống như sương sớm mát rượi, trong hoàn cảnh khô nóng lại khiến cho người khác cảm thấy trong sáng, không tự chủ được mà bình tĩnh trở lại. Điều quan trọng hơn là, trong giọng nói của nàng lại mang theo một ý lạnh như có như không, giống như là đã xem đủ cuộc vui rồi, bây giờ đến lượt nàng tính sổ, làm cho trong lòng người khác cảm thấy vô cùng kinh sợ và châm chọc.

Mị di nương nghiêng đầu sang chỗ khác, nhìn về phía Hàn Nhạn.

Hàn Nhạn không nhanh không chậm nói: “Phụ thân không thấy mọi chuyện quá kỳ lạ hay sao? Ngô thái y nói Mị di nương chưa từng có thai, đương nhiên sẽ không nói dối, nhưng mà Tĩnh Hư đạo trưởng lại nói Mị di nương sẩy thai nguyên nhân chính là vì con, vì con đã dẫn tới Tà Thần.” Nàng cười cười: “Tĩnh Hư đạo trưởng cầm ngày sinh tháng đẻ của Chu di nương, lại nói Chu di nương khắc phụ khắc phu. Phụ thân, lời nói của Tĩnh Hư đạo trưởng, đến cuối cùng rốt cuộc là thật hay là giả?”

Mọi người xung quanh đều sửng sốt, không hiểu rốt cuộc là Hàn Nhạn muốn làm cái gì.

“Tĩnh Hư đạo trưởng đã thừa nhận, ông ta bị Chu di nương và Chu phu nhân xúi giục để hãm hại Hàn Nhạn. Nhưng mà bây giờ xem ra, chỉ sợ trong này cũng có một phần của Mị di nương. Mưu hại thê tử của đại thần trong triều, nên bị tội gì!”

Sẽ không ai nghĩ đến đột nhiên lại Hàn Nhạn lấy danh phận Huyền Thanh Vương phi ra để nói chuyện, toàn bộ Kinh Thành mọi người đều biết Huyền Thanh Vương vô cùng yêu thương Hàn Nhạn. Nếu tỷ muội Chu thị và Mị di nương hợp lại muốn hại Hàn Nhạn, chuyện này mà truyền đến tai của Huyền Thanh Vương, thì không biết sẽ nổi lên bao nhiêu sóng gió. Lập tức mọi người xung quanh đều nhìn nét mặt của tỷ muội Chu thị, trong nháy mắt lập tức có vài phần kiêng kỵ, sợ họ sẽ níu kéo quan hệ với mình, khi đó không chừng cả Huyền Thanh Vương cũng sẽ trách tội xuống.

Nhìn thấy không ai trả lời, Hàn Nhạn lại cười nói: “Nhưng mà Tĩnh Hư đạo trưởng lại được Thất Điện hạ cố ý đưa thiếp mời để mời tới Trang phủ. Chắc không phải là Thất Điện hạ đã sớm biết chuyện này chứ?”

Thất Hoàng Tử sửng sốt, lập tức trầm giọng nói: “Nói hươu nói vượn gì đó! Bản điện hạ đối với chuyện này hoàn toàn không biết gì hết!” Hắn nheo mắt lại nhìn Hàn Nhạn, trong lòng trở nên âm u vô cùng, Trang Hàn Nhạn này, thật sự là một đối thủ to lớn và vô cùng đáng sợ, nàng rõ ràng là đang muốn dụ dỗ hắn! Đáng tiếc lúc ban đầu hắn cũng không biết kế hoạch của nàng, bây giờ nếu như không muốn đếm xỉa tới thì e là không được. Chuyện hôm nay, e là không muốn dính vào người hắn cũng khó. Nhưng mà, nàng đứng thật là quá to gan!

Hàn Nhạn mặc kệ trong lòng Thất hoàng tử mình nghĩ về mình như thế nào, nàng chỉ là cười tủm tỉm xoay người lại nói với Vệ Vương: “Hôm nay Trang phủ đã xảy ra chuyện lớn như vậy, còn liên quan đến Hoàng Thân Quý Tộc. Hàn Nhạn thật sự là không biết nên làm như thế nào mới đúng, đành phải mời quan phủ đến giải quyết, tất cả mọi người đều là nhân chứng tận mắt trong thấy mọi chuyện, thỉnh cầu Vệ Vương đại

nhân cũng đứng ra làm chứng. Mọi chuyện hôm nay xảy ra trong Trang phủ, thỉnh xin mọi người đều làm chứng cho!” Nàng nói xong cũng không đợi người khác trả lời, lập tức lạnh lùng quát: “Mộc Nham!”

“Có thuộc hạ!” Mộc Nham lách mình đi ra, sau khi chứng kiến mọi việc thì bây giờ hẳn quả thực là bội phục Hàn Nhạn đến rạp đầu xuống đất. Trước kia chỉ chứng kiến Hàn Nhạn thông minh và xảo hoạt, nhưng mà chuyện hôm nay thì nàng lại có một tâm kế tuyệt vời. Hắn không biết như vậy thì có cái gì không tốt, nếu như là người ngây ngốc, thì ở Huyện Thanh Vương phủ, cũng không là đã chết qua bao nhiêu lần rồi. dNgười bên cạnh Vương Gia, tất nhiên phải có quyết đoán và dũng khí, hôm nay Hàn Nhạn đã để cho hắn nhìn thấy một màn kịch vui. Trước khi xảy ra chuyện của Mị di nương, thì Mộc Nham đã được Hàn Nhạn phân phó, ở Thanh Thu Uyển đã tìm được bao vải đỏ mà Chu thị muốn hãm hại Hàn Nhạn. Sau khi lấy vật trong đó ra, thì hắn bỏ cái yếm của Đại Chu thị vào, giấu vào trong phòng Trang Sĩ Dương. Bây giờ nhìn lại, đúng là tuồng vui này tăng thêm không ít đặc sắc.

Giao cho quan phủ, thì chẳng khá nào đem toàn bộ mọi chuyện xảy ra hôm nay của Trang phủ công bố cho tất cả mọi người biết, kể cả gian tình của Đại Chu thị và Trang Sĩ Dương, nhưng mà Mộc Nham đã nhanh chóng rời đi rồi. Giọng điệu của Hàn Nhạn không thể nghi ngờ, rõ ràng là nàng đã sớm tính toán xong.

Ánh mắt mọi người đều tập trung lại, không phải là Mị di nương đang khóc lóc, không phải Đại Chu thị đang chật vật, cũng không phải là Chu thị đang xui lơ trên mặt đất, mà là trên người Hàn Nhạn. Nàng lẳng lặng nhìn mọi chuyện xảy ra trước mắt, phân phó hạ nhân việc đầu vào đấy, làm cho mọi người không khỏi sinh ra một tia ảo giác. Thiếu nữ trước mặt người rõ ràng chính là dáng vẻ của chủ nhân ở Trang phủ, Trang phủ lần lượt nói gót nhiều chuyện hoang đường tới vậy, nhưng mà nàng một lần nhăn lông mày cũng không có, thậm chí còn có một lúc lâu là ngồi cười tủm tỉm. Nụ cười kia phát ra từ đáy lòng, nhưng chưa từ đến đáy mắt, khi nhìn thật sâu thì lại làm cho người khác cảm thấy lạnh cả người.

Trang Ngữ Sơn gắt gao nắm chặt tay của mình, quả thực là nàng đã bị chọc giận thật rồi. Hàn Nhạn lại có thể làm cho bọn người của Vệ Vương làm chứng, làm chứng! dChúng mình là cái gì, chứng minh người thân của nàng mưu hại người khác sao? Trang Hàn Nhạn! Nhưng mà bây giờ nàng không thể hành động thiếu suy nghĩ, Trang Ngữ Sơn so với lúc trước kia thì đã thông minh hơn nhiều, nàng cắn chặt răng, đem toàn bộ phần nộ nuốt vào trong bụng.

Mị di nương trừng mắt nhìn Hàn Nhạn, bây giờ thì bà đã biết toàn bộ mọi chuyện đều là do Hàn Nhạn tạo thành. Nhưng mà sao nàng lại có bản lĩnh lớn đến vậy, nàng biết hết kế hoạch của bà, thậm chí còn chuyện bà mang thai giả. Điều đó không có khả năng, bọn nha hoàn bên cạnh bà ra thì không có ai biết được kế hoạch này.

Nếu như Mị di nương đủ thông minh, thì chỉ cần cẩn thận nhìn một chút sẽ phát hiện người liên tục ở bên cạnh mình, vì mình mà bày mưu tính kế - Kiều Mộng. Thế nhưng chuyện hôm nay nàng lại không vì bà mà ra bất kỳ một chủ ý nào, thậm chí khi bà bị Trang Sĩ Dương đánh thì nàng cũng chỉ đứng ở một bên mà cúi đầu, thậm chí không nói lời nào.

Phản bội người của mình thì mọi người đều cho rằng họ sẽ vĩnh viễn phản bội. Đáng tiếc, đạo lý này Mị di nương không hiểu, mà Hàn Nhạn phải trải qua kinh nghiệm xương máu của một kiếp, dùng tánh mạng mới hiểu được đạo lý này.

106. Chương 107: Phải Xuất Chỉnh

Trong một khoảng thời gian rất dài, Hàn Nhạn không biết mình quyết định có phải chính xác hay không.

Chuyện tình hôm đó của Trang phủ, Đại Chu thị bị Trương Thái Sư dùng tội danh gian díu đuổi ra khỏi phủ, còn bị dùng hình phạt in dấu lên trên mặt với một chữ ‘dâm’ thật to lớn. Sau đó thì đi ở trong chợ, để cjp người chỉ trở vào, cả đời Đại Chu thị chưa từng bị người khác đối đãi qua như vậy, cho nên tinh thần của bà có chút hoảng loạn. Điên cuồng tranh chấp với người khác, sau đó thì ngã vào vào hàng rào chắn trong thành, nhưng không ai cứu bà cả, cứ như mà bà chết đi không rõ ràng.

Chu thị so với bà cũng không tốt hơn bao nhiêu, bởi vì Mị di nương cũng muốn hãm hại Hàn Nhạn, cho nên bà ta và Mị di nương đều bị nhốt vào trong đại lao. Nói là bị nhốt vào nha lao, thật ra thì cũng giống như chuyện cả đời này cũng không hề ra được. Hàn Nhạn biết rõ, cho dù nàng nói với quan phủ là phải nghiêm

trị nhưng cũng không bằng bút tích của Phó Vân Tịch. Chắc chắn là Phó Vân Tịch đã nói gì đó với quan phủ, cho nên không có một người quý nhân nào chịu giúp đỡ, mặc dù bình thường tỷ muội Chu thị và rất nhiều quý nhân qua lại với nhau.

Về phần Thất hoàng tử thì đúng là được thu hoạch ngoài dự liệu rồi. Hoàng Thượng trách cứ Thất Hoàng Tử không ở trên núi cầu phúc vì dân chúng, mà ngược lại lại vụng trộm chạy tới Trang phủ, hơn nữa mời còn mời cả Tĩnh Hư đạo trưởng, ông ta là loại người chuyên đi hãm hại người khác. Thật sự là cần phải dạy bảo lại, cho nên Thất Hoàng Tử đã tạm thời bị cấm túc.

Người như Thất Hoàng Tử cũng nên để cho hắn nếm thử một chút đau khổ. Hoàng Thượng đối xử với Thất Hoàng Tử như vậy làm cho trong triều rất nhiều đại thần hướng về Thất Hoàng Tử, lại có chút ít bất đầu dao động. Đơn giản là vì hàng động lần này của Hoàng Thượng, giống như đã nói rõ Thất Hoàng Tử không được hưởng thánh sủng, có phải là đang ngầm nói rõ Thái Tử mới thật sự là bên áp đảo hay không?

Thất Hoàng Tử bị cấm túc rồi, đương nhiên là Vệ Như Phong không cách nào liên lạc với hắn rồi. Trên thực tế, sau khi Trang phủ xảy ra chuyện thì Vệ Vương đã bắt đầu muốn thu lại mọi chuyện. Chuyện này liên lụy tới rất nhiều người, thân là kẻ đứng mũi chịu sào, chỉ có kẻ ngạo ngu ngốc lảm mới để cho người khác đánh lên đầu của mình.

Lúc này đây, Hàn Nhạn có thể coi như là đại thắng trong mọi chuyện, tất cả đối thủ có uy hiếp đối với nàng trong một thời gian lâu, cũng không có cách nào gây sự với nàng nữa rồi. Đặc biệt là tỷ muội Chu thị, cả đời này chỉ sợ là sẽ không có cơ hội chuyển người, lúc biết tin Đại Chu thị chết thì Hàn Nhạn ngây người thật lâu. Nàng không vui vẻ, cũng không cảm thấy thoải mái, chẳng qua chỉ là cảm thấy có một việc nhất định phải tự mình hoàn thành. Nhưng là bởi như vậy, cho nên trong lòng của nàng càng trở nên trống rỗng. Cả đời này, nàng dùng chuyện báo thù mà làm nguyên nhân chính, bây giờ trách nhiệm càng ngày càng nhẹ, nhưng rồi lại càng ngày càng không biết mình phương hướng ở nơi nào. Nếu có một ngày, toàn bộ đối thủ của Hàn Nhạn đều bị tiêu diệt rồi, thì nàng tự hỏi tại sao nàng còn phải lưu lại trên thế gian này?

Nàng suy nghĩ có chút mất hồn, Hàn Nhạn thì thào mở miệng, nói với Thu Hồng bên cạnh: “Thu Hồng, ta ở trên đời này. Đến cuối cùng có ý nghĩa gì đây?”

Thu Hồng không biết tại sao Hàn Nhạn phải đột nhiên lại hỏi như vậy, nàng chỉ biết là những ngày này Hàn Nhạn không hề có chút vui vẻ nào,. Cho dù nàng vạch trần âm mưu của những người kia, dù cho tạm thời Trang phủ đã không còn có thể uy hiếp được người của nàng, nhưng mà tiểu thư nhà mình thật sự không sung sướng gì. Từ một năm trước sau khi Hàn Nhạn tỉnh lại, thì Thu Hồng đã không hiểu rõ rất cuộc trong lòng của tiểu thư nhà mình đang nghĩ cái gì. Các nàng từ nhỏ đã cùng nhau lớn lên, không có gì giấu được nhau, trước đây Thu Hồng có thể nói, tiểu thư đang suy nghĩ gì thì nàng không hề khó đoán. Nhưng mà hiện tại thì không giống rồi, ánh mắt của tiểu thư giống như là một đã trải qua rất nhiều chuyện xưa, thế nhưng chuyện xưa này thì nàng và Cấp Lam không hề có mặt trong đó.

Ngày thường Hàn Nhạn đều là thận trọng và tỉnh táo, hiếm có khi thoát ra sự hoang mang như vậy, giống như là một đứa bé đang lạc đường, khiến người khác nhìn vào mà không nhận được sẽ đau lòng. Thu Hồng suy nghĩ rồi nghiêm túc nói: “Thật ra tiểu thư không cần nghĩ ý nghĩa của mình là cái gì, chỉ cần tiểu thư sống vui vẻ là tốt rồi. Nếu như nhất định phải nói sồn là phải có ý nghĩa thì. . . . Tiểu thư có thể nghĩ tới Vương Gia.”

Phó Vân Tịch? Hàn Nhạn sững sờ, lại nghe Thu Hồng tiếp tục nói: “Vương Gia đối tiểu thư thế nào tụi nó tỷ dù có một con mắt cũng nhìn ra. Vương Gia như vậy đủ để trở thành ý nghĩa của tiểu thư.”

Hàn Nhạn rơi vào trầm tư, đúng vậy Phó Vân Tịch thật sự đối với nàng rất tốt. Vào lúc này đây, chuyện đã xảy ra ở Trang phủ, thật ra cũng không thể tính là chuyện nhỏ. Liên lụy tới Thất Hoàng Tử và Vệ Vương, thậm chí còn có Thái hậu trong Hoàng Cung, nhưng mà Phó Vân Tịch chưa từng có ý định hỏi qua ý kiến của nàng. Chàng đã trải tốt đường lui, làm cho nàng yên tâm mà can đảm đi làm, từ Ngô thái y đến quan phủ, toàn bộ đều chàng đều đã thông báo. Trang Hàn Nhạn, Hàn Nhạn tự hỏi trong đáy lòng của mình, bản thân mình có tài đức gì mà làm cho Phó Vân Tịch lại vì mình mà làm đến như vậy?

Nhưng mà nhờ những lời này của Thu Hồng cho nên trong lòng của Hàn Nhạn trở nên ấm áp. Giờ phút này, nàng đột nhiên rất muốn nhìn thấy Phó Vân Tịch, cái gì cũng không nói, chỉ cần nhìn dáng vẻ lạnh nhạt của chàng nhưng lại không che giấu được sự quan tâm, như vậy thì cũng đã đủ lắm rồi.

“Không tốt rồi, tiểu thư ơi!” Lúc nàng còn đang do dự có đi gặp Phó Vân Tịch hay không thì đã nhìn thấy Cấp Lam vội vàng từ bên ngoài chạy vào, suýt chút nữa thì đã ngã nhào.

Thu Hồng nói: “Sao vậy? Sao lại gấp gấp tới vậy, có gì thì từ từ nói.”

Cấp Lam chạy đến trước mặt Hàn Nhạn, thở gấp nói: “Tiểu thư, không tốt rồi, muội nghe bên ngoài các dân chúng đều đang bàn luận với nhau, nghe nói là Vương Gia sẽ phải xuất chinh tới Tây Nhung.”

“Cái gì?” Hàn Nhạn lập tức đứng dậy, có chút không thể tin được mà chăm chăm vào Cấp Lam: “Ta nghe không rõ, muội nói lại lần nữa xem.”

Cấp Lam có chút lo lắng mà liếc nhìn Hàn Nhạn, rồi cắn răng lặp lại một lần nữa: “Vương Gia sẽ phải xuất chinh đi Tây Nhung đánh giặc.”

Nàng nói như vậy là quá rõ ràng rồi chỉ có Hàn Nhạn là giả bộ như không biết. Cũng không phải là không có khả năng, chuyện Phó Vân Tịch phải xuất chinh thì Hàn Nhạn đã sớm biết, nhưng tại sao lại nhanh đến vậy, không phải nói, không phải nói chờ nàng và chàng thành thên rồi mới xuất chinh hay sao. Nghĩ tới đây, Hàn Nhạn vừa sốt ruột nói: “Cấp Lam, em biết Vương Gia khi nào xuất chinh không?”

Cấp Lam khó xử nhìn thoáng qua Hàn Nhạn giống như là đang sợ nàng đau lòng. Nhưng mà nàng không thể không nói, cho nên nàng chậm rãi từ từ nói ra: “Là tháng sau. . .”

Nhanh như vậy, Hàn Nhạn xiết chặt lòng bàn tay, trong nháy mắt, tâm tình của nàng trở nên hỗn loạn. Có lẽ trước đó nàng căn bản không có lo lắng qua chuyện sau khi Phó Vân Tịch xuất chinh thì bản thân nàng sẽ như thế nào, nhưng mà bây giờ nàng nhất định sẽ được an toàn ở trong một thời khoảng gian ngắn. Có phải chỉ có như vậy thì Phó Vân Tịch mới yên tâm can đảm mà rời đi. Vì vậy chàng mới như vậy yên tâm làm xử lý hết mọi chuyện của Trang phủ thay nàng, bởi vì chàng biết rõ, sau khi chàng đi rồi, thì sẽ không có ai bảo vệ Hàn Nhạn.

“Ta muốn gặp huynh ấy.” Hàn Nhạn thông thả mà kiên định lặp lại một lần: “Ta muốn gặp huynh ấy.” Đúng vậy, chưa từng có một khắc nào mà Hàn Nhạn muốn gặp Phó Vân Tịch đến mãnh liệt như vậy, chuyện này, nàng cần phải bàn bạc với Phó Vân Tịch thật tốt mới được. Hàn Nhạn muốn biết rõ rất nhiều chuyện, nàng còn muốn biết rõ ràng về con tim của chính mình.

“Cấp Lam, chuẩn bị ngựa.” Nàng đứng lên, suy nghĩ một chút rồi đi đến trước bàn trang điểm, cầm lấy tác phẩm mà mình vừa mới thêu xong, đó chính là một cặp uyên ương, thủ pháp vốn chẳng tin xảo gì đồng thời còn có một chút vụng về. Nhưng nếu nói nàng đang thêu uyên ương, thì không bằng nói là nàng đang thêu một cặp đại bàng. Phía trên còn có tên tuổi của Hàn Nhạn, nàng đã từng nghĩ thêu cái này cho Phó Vân Tịch, không nghĩ tới nhanh như vậy đã đến lúc kia.

Trong phủ Huyện Thanh vương.

Phó Vân Tịch mặc một bộ trường bào màu trắng, yên lặng ngồi ở trước bàn đọc sách. Trên tay cầm lấy một bức thơ, chữ viết trên thời nhìn vô cùng phong lưu tùy tiện, nhìn sau cũng không nghĩ đây là nét chữ của nữ tử. Đó là bức thư mà lần đầu tiên Hàn Nhạn viết cầu cứu chàng.

Hồng Nhạn (*) truyền thư, khoe môi của chàng nhếch lên, Hồng Nhạn truyền thư, nhưng mà không bao lâu nữa thì chàng thật sự không cần thông qua Hồng Nhạn rồi. Lúc đó chàng có thể cùng truyền thư với Hàn Nhạn rồi. Nếu như nàng là một con chim nhạn lớn thì tốt, chàng đi tới chỗ nào thì nàng cũng có thể đi tới chỗ đó, vĩnh viễn ở bên cạnh mình. Trên chiến trường đao kiếm không có mắt, mọi chuyện đều có thể xảy ra. Phó Vân Tịch không biết mình sau khi mình đi thì cô gái này sẽ lâm vào hoàn cảnh nguy hiểm nào. Tình trạng của nàng cũng không tốt hơn chính mình bao nhiêu, mình ở chiến trường, tuy là tàn khốc, nhưng mà những đao kiếm kia đều có thể thấy được. Còn trong hoàn cảnh vị trí của Hàn Nhạn, thì những kia đao kiếm nhìn không thấy, so với ở chiến trường thin càng đáng sợ hơn.

(* Hồng Nhạn: Ở đây là ám chỉ Thu Hồng, từ này có thể là ghép tên của Thu Hồng và Hàn Nhạn lại)

Chàng nhíu mày lại, không thể bảo vệ người mà mình muốn bảo vệ, cảm giác này vô cùng khó chịu. Nhưng mà Phó Vân Tịch chính là Phó Vân Tịch, chàng còn có sứ mạng của mình, điều chàng có thể làm cho nàng chính là trước khi chàng xuất chinh, sẽ thay Hàn Nhạn dọn hết giường ngại, như vậy thì chàng mới an tâm mà rời đi.

“Này...” Thành Lỗi nhìn mình bằng hữu thân thiết của mình giờ phút này đang buồn rầu, hấn lên tiếng nhắc nhở: “Không nỡ bỏ tiểu Vương phi của mình à. Người có thể không đi mà, dù sao thì Hoàng Thượng cũng không muốn người đi.” Chuyện này hoàn toàn là sự thật, tình cảm của Hoàng Thượng và Phó Vân Tịch vô cùng sâu đậm, đương nhiên là sẽ không muốn chàng đi ra chiến trường. Đáng tiếc tính tình của Phó Vân Tịch mười con bò cũng kéo không được, bản thân mình nhận chuyện thì Hoàng Thượng cũng không có cách nào thay đổi. Lần này Phó Vân Tịch thỉnh xin xuất chinh, Hoàng Thượng cũng đã từng ngăn cản quá.

Phó Vân Tịch lắc đầu: “Ta vẫn muốn đi.”

“Người có thể đi sau khi người và tiểu Vương phi thành thân mà.” Thành Lỗi trong miệng cắn cắn bút, úp mồm nói: “Còn chưa thành thân mà đã ra trận, không phải sẽ rất thiệt thòi sao?”

Thành thân, sắc mặt lạnh lẽo của Phó Vân Tịch có một tia dao động, không phải là chàng không có nghĩ tới chuyện thành thân, nhưng mà nàng còn quá nhỏ, thậm chí còn chưa tới tuổi cập kê, mình sao có thể lấy nàng được. Huống chi nếu như trên chiến trường chàng có sơ xuất gì, cũng không thể khiến cho Hàn Nhạn cả đời làm quả phụ, với tính tình của Hoàng Huy thì chôn cùng cũng có thể. Chàng không thể vì sự ích kỷ của chính mình, mà đẩy Hàn Nhạn tới hoàn cảnh như vậy.

Thành Lỗi cười hì hà: “Cứ như vậy đi, người không hối hận sao? Tiểu đại tẩu thông minh đáng yêu như vậy, nếu người rời đi một năm, lỡ như bị nam nhân khác nhìn trúng rồi. . .”

Lời này vừa nói ra, thì ngay lập tức trong phòng liền có khí lạnh làm cho người khác lạnh run người.

“Nhìn trúng?” Khóe miệng Phó Vân Tịch chậm rãi nâng lên, trên khuôn mặt tuấn mỹ biểu lộ ra sự ôn hòa vô cùng, nhưng sự ôn hòa này lại khiến cho người khác không nhận được mà cảm thấy lạnh run.

“Dám nhìn trúng người của Huyền Thanh vương, thì đền ít nhất là cái mạng.” Chàng lạnh lùng nói.

Thành Lỗi chịu hết nổi mà rung mình một cái, thật đáng sợ, biểu lộ này của Phó Vân Tịch thật sự là thật là đáng sợ. Chỉ là với tính tình cuồng vọng không sợ trời không sợ đất của chàng nếu như coi trọng Hàn Nhạn, thì cho dù có chín cái mạng cũng không đền được. Phải biết rằng lúc trước ở trong quân doanh, lúc Phó Vân Tịch thẩm vấn đội tù binh của quân địch rồi dùng phương pháp xử lý, nếu nói là Tu La của địa ngục cũng không quá đáng chút nào. Tiểu đại tẩu tốt nhất là nên an phận thủ thường đi.

107. Chương 108: Chờ Ta Trở Lại

Lúc Hàn Nhạn nhìn thấy Phó Vân Tịch thì chàng đang ở trong phòng uống trà.

Tuy là cái gì cũng không nói, nhưng mà không biết tại sao không khí lần này so với lúc trước thì lại nặng nề như chưa từng có.

Thị vệ gác cửa trầm mặc lui qua một bên, giống như là đã sớm biết nàng sẽ đến. Cấp Lam và Thu Hồng đều ở bên ngoài, Hàn Nhạn bước vào phòng, liếc mắt thì lập tức nhìn thấy Phó Vân Tịch đang ở trên giường nhỏ.

Hôm nay chàng mặc một bộ đồ bào màu đen thêu chỉ vàng, so với sự lạnh lùng và cao quý của lúc trước không hề giống nhau, cả người đều có vẻ vô cùng thâm trầm và lạnh đến thấu xương. Ngũ quan tuấn mỹ nhìn không ra chàng có bất kỳ biểu lộ gì, nhưng mà chính vì vậy mà hết lần này tới lần khác, so với trước đây thì lại vô cùng giống chàng. Bây giờ lại phản phát sự lạnh lùng, mang theo một chút sát khí, đây mới chân chính là Phó Vân Tịch.

Hàn Nhạn do dự một chút rồi đi đến bên cạnh hắn, nhẹ nhàng kêu một tiếng: “Vương Gia.”

Phó Vân Tịch ngẩng đầu lên nhìn nàng, cặp kia đen không giống như bình thường mà bây giờ đôi mắt nàng lại vô cùng dịu dàng, còn có một chút huyền diệu. Hàn Nhạn nhìn không hiểu, nhưng mà vào lúc Phó Vân Tịch đang soi mói nhìn mình thì Hàn Nhạn lại có chút hoảng hốt, nàng cũng không biết đây là tại sao, cảm giác này như là quá bất thành linh. Nhưng Phó Vân Tịch lại căn bản không muốn mở miệng ra nói chuyện, Hàn Nhạn đành phải hắng giọng một cái rồi nói: “Huynh phải xuất chinh sao?”

“Ừ.” Trong lời nói Phó Vân Tịch không nghe ra chàng có ý tứ gì, không có tiếc nuối, cũng không có cảm giác. Hàn Nhạn cảm thấy rất kỳ lạ, thái độ của Phó Vân Tịch, giống như là về tới lúc họ mới quen nhau, giữ khoảng cách nhất định và vô cùng lạnh lùng. Nếu là Hàn Nhạn của kiếp trước mà lọt vào sự đối đã như vậy, thì chỉ sợ là đã sớm ủy khuất rồi. Nhưng mà bây giờ trước mắt thì Hàn Nhạn ngoài có sự nghi ngờ ra, thì ngược lại không còn có gì khác cả.

“Tại sao lại nhanh như vậy?” Nàng hỏi: “Không phải nói là sang năm mới xuất chinh sao?”

Phó Vân Tịch lẳng lặng nhìn nàng, trong lòng thầm thở dài, cô bé này rõ ràng là đang quan tâm nhưng mà lại không biểu hiện gì. Cũng không thấy nàng lộ ra bất kỳ dáng vẻ thương tâm nào, có phải là chàng tự mình đa tình không? Trong lòng cô bé này, rốt cuộc Phó Vân Tịch có từng chiếm một vị trí nào không? Nếu những nữ tử khác đối mặt với việc người trong lòng xuất thì không phải là vô cùng bi thương rồi khóc lóc sao. Còn buồn bã mà nói lời giữ lại, còn Hàn Nhạn thì. . . Xem ra, cả hai khả năng đều không thể xảy ra.

“Tây Nhung có hàng động lớn, phải mau kết thúc chiến tranh.” Chàng nói.

Hàn Nhạn gật đầu, nhưng lòng mảy không tự chủ mà nhú lại, Tây Nhung có hàng động lớn, nhưng Đại Tông không thể vội vàng ra ứng chiến, chẳng lẽ là có chuyện lớn gì sao? Nhưng nếu như thật sự đáng nhau thì cho dù Đại Tông có nước giàu dân mạnh, nhưng lại phải cẩn thận vô cùng. Hàn Nhạn còn nhớ lúc trước chuyện Thái Tử Trắc Thất bị thích khách đuổi giết, giống như là đã nói rõ rất nhiều chuyện nội tình của Tây Nhung. Cầu kết với Tây Nhung, nội ứng ngoại hợp, đánh trận chưa chắc là tốt đối với Đại Tông. Nếu vậy thì Phó Vân Tịch thân làm chủ soái. . . Chẳng phải sẽ rất nguy hiểm hay sao?

Hàn Nhạn lên nhìn chàng, thấy chàng không nhanh không chậm uống trà. Dáng vẻ tùy ý, trong lòng không khỏi dâng lên một sự phẫn nộ, trước khi Phó Vân Tịch xuất chinh, rốt cuộc có nghĩ tới nàng hay không? Bây giờ nhìn dáng vẻ của chàng, xem ra không giống như sẽ muốn giải thích cho nàng biết. Lập tức Hàn Nhạn lạnh lùng nói: “Vương Gia, lần này xuất chinh vậy thì bao giờ ta mới vào cửa đây?”

Hai chữ ‘thiếp thân’ nàng cũng không cần rồi, nàng cũng không thêm câu nệ gì mà đặt câu hỏi, nếu như bị những người khác nghe được thì nhất định sẽ vô cùng chấn động. Đơn giản là vì chuyện hôn nhân đại sự từ trước tới nay nữ tử luôn ở thế bị động, nào có nữ tử nào chưa vào cửa mà còn lớn tiếng hỏi: Chờng nào ta mới vào cửa. Đây cũng quá kinh thế hãi tục rồi, mặc dù Phó Vân Tịch từ trước đến nay luôn rất bình tĩnh nhưng cũng thiếu chút mà bị sặc rồi.

Phó Vân Tịch ngẩng đầu như đang suy nghĩ gì đó, cẩn thận quan sát biểu tình của Hàn Nhạn. Chỉ thấy sắc mặt của nàng lạnh lùng, mặt mày giống như là đang tích tụ một cỗ khí, trong trí nhớ của chàng thì Hàn Nhạn hiếm khi đối xử lạnh lùng với chàng như vậy, nàng tức giận rồi sao? Chàng nhân tiện nói: “Xuất chinh trở về thì chúng ta lập tức thành thân.”

Hàn Nhạn thật sự muốn bị tức chết rồi, xuất chinh trở về, đây chính là đáp án Phó Vân Tịch cho nàng, phải biết rằng trên chiến trường mọi chuyện đều có thể xảy ra, vậy mà chàng lại nói như vậy. Hàn Nhạn giận quá hóa cười, nhìn chàng mà nhẹ nhàng nói: “Không biết là Vương gia có từng nghĩ qua không, lỡ như trên sa trường xảy ra chuyện gì không may thì chẳng khác nào tương lại Hàn Nhạn sẽ vì Vương gia mà trở thành quả phụ?”

Lời này vừa nói ra thì không khí trong phòng cũng đọng lại, Phó Vân Tịch trầm mặc không nói, chỉ là chăm chú nhìn Hàn Nhạn, ánh mắt giống như đầm sâu. Lời vừa ra khỏi miệng thì Hàn Nhạn cũng có chút hối hận, mình nói cái gì cũng không may, sinh mạng của Phó Vân Tịch sao có thể đem ra nói giỡn cho được. Phải biết rằng trên chiến trường điều kiêng kỵ nhất chính là nói ra những lời này, bản thân nàng nói ra những lời này đúng là có chút quá đáng, chưa gì mà đã độc ác nguyên rủa rồi.

Phó Vân Tịch nhìn nàng, chàng nghĩ có phải là mình đã quá cứng chiều tiểu nha đầu này rồi hay không phải, cho nên mới sủng nàng thành người có tính tình vô pháp vô thiên thế này. Nếu nàng nói như vậy, đối lại là một người khác nói, thì đã bị giết rồi. Nhưng mà lời nói của Hàn Nhạn lại làm cho chàng cảm thấy có chút bất lực, chính mình đã bức nàng trở nên nóng nảy như vậy, nếu không, làm sao nàng có thể giống như một đứa bé mà nói ra những lời bốc đồng như vậy?

Đột nhiên Phó Vân Tịch lại giương môi lên, âm thâm trầm thấp nói: “Người sợ bốn vương chết sao? Hay là sợ mình không gả được?”

Hàn Nhạn sững sốt một chút, thật sự không ngờ rằng chàng lại đột nhiên nói ra những lời này, trong lúc nhất thời không biết nên nói cái gì cho phải. Chỉ là nhìn dáng vẻ của Phó Vân Tịch, mặc dù chỉ cười nhẹ, như giọng điệu của chàng lại giống như trong khoảng thời gian họ ở chung với nhau, không giống như bị đè nén như lúc đầu.

Hàn Nhạn hất mặt: “Nói bậy bạ gì đó, cái gì mà không gả ra được.”

Phó Vân Tịch đứng dậy, vì vậy Hàn Nhạn phải ngẩng đầu lên nhìn hắn. Chàng hơi khom người xuống, nhẹ nhàng nói bên tai Hàn Nhạn: “Bốn vương nhìn dáng vẻ của người, rất giống như là đang muốn vào cửa. Chẳng lẽ bây giờ tại ngươi muốn lập tức gả cho bốn vương sao?”

Giọng của chàng mềm mại trầm lắng, lúc dán vào bên tai của Hàn Nhạn thì không khí ấm áp truyền đến, vô cùng mập mờ. Lúc này tim của Hàn Nhạn không ngừng đập liên hồi, mặc dù thân thể này chỉ mới là một thiếu nữ mười ba tuổi, nhưng khi đối mặt với người mình thích, thì vẫn sẽ có tâm trạng kích động. Thế nhưng Hàn Nhạn cũng không dám biểu hiện ra bên ngoài, chỉ là vừa lui về sau một bước: “Vương Gia quá lo lắng rồi, chỉ là chuyện trên chiến trường, không ai nói rõ ràng được. Nếu Vương Gia đã hạ quyết định như vậy, thì chắc hẳn đã sớm nghĩ kỹ rồi.” Đến bây giờ thì tâm tình của nàng đã không còn phần nộ giống ban đầu, mà là đang chậm rãi trở lại bình thường, vì vậy nàng mở miệng nói: “Xin hỏi Vương Gia, hôn sự của ta và người. Ở trong này, ta đóng vai gì?”

Lời này của Hàn Nhạn không phải là nói lung tung, mà vì lúc trước Phó Vân Tịch căn bản không có nói nhanh như vậy sẽ xuất chinh đi Tây Nhung, mà ngay cả Hàn Nhạn cũng cho rằng Phó Vân Tịch sẽ đi sau khi hai người thành thân, mà bây giờ sự thật lại không phải như vậy. Nếu Phó Vân Tịch không phải đột nhiên lại thay đổi kế hoạch, thì phải là nói, chuyện xuất chinh Tây Nhung ngay từ đầu Phó Vân Tịch đã tính toán tốt rồi. Vậy thì hôn sự của nàng, có phải cũng là một phần trong kế hoạch không, tuy không rõ chuyện này có lợi gì trong kết hoạch, nhưng mà thời gian dừng lại như vậy, thì hôn sự cũng sẽ có tác dụng không giống nhau.

Trong lòng Phó Vân Tịch thở dài, Hàn Nhạn cái gì cũng tốt, nàng thông minh bén nhạy người khác không hề so sánh được, Phó Vân Tịch cũng không thấy nàng có tâm cơ thâm trầm thì không có gì là không tốt. Thành Lỗi đã từng nói, nữ tử muốn đơn thuần lương thiện thì phải giống như một tờ giấy trắng thì mới tốt, còn Hàn Nhạn thì tuyệt đối không phải là một tờ giấy trắng, lòng dạ của nàng rất độc ác, làm việc thì vô cùng quyết đoán, giống như là một bức họa bị thấm đầy mực vô cùng sâu xa. Có lẽ chính vì điều này nên Phó Vân Tịch mới yêu mến Hàn Nhạn, cho nên chàng cảm thấy nàng có tâm cơ thâm trầm không phải là khuyết điểm gì, ngược lại lại là ưu điểm làm cho người tán thưởng. Nếu như biến thành một người khác, cũng có tâm cơ thâm trầm giống như vậy, thì sợ là Phó Vân Tịch đã sớm không thể hiện thái độ này rồi.

“Hôn sự và chiến tranh không dính dáng gì nhau.” Đây là lời nói thật, Phó Vân Tịch chưa từng nghĩ sẽ coi hôn sự của mình và Hàn Nhạn là một loại giao dịch, hoặc là đạt được mục đích nào đó. Theo ý chàng, lấy Hàn Nhạn, đáp ứng hôn sự này là bởi vì chính mình yêu mến nàng. Nhưng mà rất rõ ràng, tiểu nha đầu trước mặt lại không hề tin tưởng lời nói của chàng, trong ánh mắt của nàng rõ ràng đang viết: Huynh đang lừa gạt ta, ta sẽ không tin tưởng huynh nữa.

Phó Vân Tịch duỗi ra tay còn lại ra vuốt ve trên đầu Hàn Nhạn, cái đầu xù xì làm cho chàng thoải mái vô cùng. Giống như là một con hươu sao lúc trước chàng nuôi. Chàng nói: “Ta không có lừa ngươi.”

Thật ra thì Hàn Nhạn hoàn toàn không tin lời của chàng, đứa ngốc mới tin tưởng. Phó Vân Tịch lớn mạnh như vậy, vậy mà lại không hề có mục đích gì với chuyện hôn sự của nàng sao. Nhưng mà nghe được giọng nói của Phó Vân Tịch giống như là không có lừa gạt mình, trong lòng nàng lại từ từ bình tĩnh trở lại. Phó Vân Tịch là một người kiêu ngạo như thế nào, trong lòng Hàn Nhạn biết rất rõ, một người kiêu ngạo như vậy còn không sợ làm cho thiên hạ đại loạn, nhưng lại đi giải thích cho chính mình. Hàn Nhạn có cảm giác không nói thành lời. Nhưng mà trong đầu lại nổi lên một tia ủy khuất, dứt khoát tiến lên một bước, rồi đâm đầu vào ngực của Phó Vân Tịch.

Đầu tiên là Phó Vân Tịch sững sờ trong chốc lát, nhìn vật nhỏ ở trong lòng mình. Nàng nhỏ nhắn nhu nhược, cả người giống như là chôn ở trong trường bào màu đen của mình. Chỉ lộ ra hai cái búi tóc tròn tròn,

nhìn giống như là một vật nhỏ đang làm nũng. Trong lòng của chàng không tự chủ được mà mềm nhũn ra, có chút dở khóc dở cười, người khác vợ chồng là vợ chồng, bọn họ ở chung với nhau nhìn thế nào cũng giống như là trưởng bối cùng vãn bối. Khụ khụ. . . Phó Vân Tịch không hề thừa nhận tự là mình đã già rồi.

Hàn Nhận ở trong lòng chàng buồn bực trong chốc lát, sau đó thì chui ra, từ trong tay áo móc ra một khăn tay vuông đưa cho chàng. Phó Vân Tịch nhận lấy rồi xem xét, tài nghệ thêu thùa vốn chẳng tinh tế gì, nhưng mà cũng nhìn ra được vật này đã tốn bao nhiêu công sức của người làm. Ở phía trên còn có một chữ ‘Nhận’.

Đây là vật Hàn Nhận thêu cho chàng, Phó Vân Tịch khẽ cười một tiếng, với tính tình của Hàn Nhận thì ngày thường nàng sẽ không làm chuyện mà các nữ tử khuê các hay làm, vì vậy cái khăn thêu này có bao nhiêu quý giá chỉ cần nhìn thôi cũng đủ biết rồi.

Phó Vân Tịch ôm chầm lấy Hàn Nhận, vịn cái ót của nàng, nhẹ nhàng ấn lên môi của nàng một cái. Hàn Nhận chỉ có thể ngênh đoán, nụ hôn này so với lần đầu tiên thì lại bình tĩnh vô cùng, Hàn Nhận nhìn hấn lông mi dày của chàng rũ xuống, xẹt qua đường cong mềm mại, rồi nghe thấy âm thanh của chàng vang lên ở bên tai: “Chờ ta trở lại.”

108. Chương 109: Ngày Cập Kê

Ngày Phó Vân Tịch xuất chinh, Hàn Nhận không đi tiễn chàng.

Tuy trong lòng rất muốn đi gặp chàng một lần, nói với chàng vài lời nhưng cuối cùng, Hàn Nhận chỉ bảo Mộc Phong mang cho chàng một câu: Ta chờ huynh trở lại.

Nàng sợ mình sẽ trở thành gánh nặng của Phó Vân Tịch, chỉ có thể dùng cách này để nói cho chàng biết, mình sẽ sống tốt, không để mình lâm vào tình cảnh nguy hiểm, nhất định sẽ chờ chàng trở về.

Không cần nói gì cả, chắc chắn Phó Vân Tịch sẽ hiểu. Nhưng rốt cuộc trong lòng vẫn có tiếc nuối không nói nên lời.

Thời gian như nước chảy, từ từ chảy trôi, đảo mắt đã tới đầu mùa xuân năm sau, ngày Hàn Nhận cập kê.

Trước khi Phó Vân Tịch xuất chinh đã xin Hoàng thượng ban một thánh chỉ, trước lúc Phó Vân Tịch trở về thì Hàn Nhận nhất định phải ở tại Huyền Thanh vương phủ. Hàn Nhận biết đây là Phó Vân Tịch vì bảo vệ mình. Tuy bây giờ thoát nhìn không có nguy hiểm gì, nhưng để mình và Trang Sĩ Dương sống cùng một chỗ thì chưa biết sẽ xảy ra chuyện không may gì. Huống chi Thất hoàng tử và Thái hậu cũng không phải người dễ dàng từ bỏ ý đồ như vậy. Vì để phòng ngừa vạn nhất, Hàn Nhận vẫn nên ở Huyền Thanh vương phủ thì khá an toàn hơn. Trước khi đi Phó Vân Tịch đã nói, không cho bất cứ ai làm phiền Hàn Nhận nên mấy ngày nay nàng sống rất yên bình.

Nếu không phải Trần ma ma nhắc nhở, Hàn Nhận cũng không nhớ rõ ngày cập kê của mình. Nàng bầm ngón tay tính toán, Phó Vân Tịch cũng rời đi hơn nửa năm rồi. Thỉnh thoảng sẽ có tin tức từ tiền tuyến truyền tới tai Hàn Nhận. Chiến tranh hết sức quyết liệt, khí thế của Tây Nhung hung hãn, dường như đã chuẩn bị đầy đủ. Trận chiến này lại đánh lâu dài. Vốn tưởng rằng có thể giải quyết rất nhanh, vậy mà lại chậm chạp, không có kết quả. Hàn Nhận loáng thoáng đoán được là bởi vì Đại Tông và Tây Nhung nội ứng ngoại hợp, nội gian chưa bắt được, muốn đối phó với kẻ địch thật rất khó khăn. Nhưng mình chỉ là một nữ tử nhỏ nhoi, không thể ra chiến trường, vì vậy rất nhiều lúc, Hàn Nhận chỉ có thể tới từ đường, lặng lẽ cầu khẩn trời cao phù hộ Phó Vân Tịch trên đường bình an.

Đoạn thời gian này, vừa sốt ruột lại vừa yên ổn. Lo lắng chính là Phó Vân Tịch có gặp nguy hiểm trên chiến trường không. Yên ổn chính là được bảo vệ tại Huyền Thanh vương phủ, không cần phải đối mặt với mình tranh ám đấu không dứt, cuộc sống dĩ nhiên là hết sức thanh tịnh. Nàng ngênh đón ngày cập kê của mình trong tình huống tâm trạng phức tạp như vậy.

Hôm đó, Hàn Nhận dậy thật sớm, Trần ma ma chọn trong phòng rất lâu mới chọn được một bộ quần áo cho nàng mặc ngày hôm nay. Hàn Nhận cũng không quá để ý, tùy ý để Cấp Lam tìm đồ trang sức cho nàng. Hôm nay người chủ trì cập kê là mẹ của Đặng Thiên - Đặng phu nhân. Khi mẹ mình còn tại thế, quan hệ với Đặng phu nhân hết sức thân thiết. Việc lớn cập kê hôm nay, Hàn Nhận không có mẹ, thân

phận Đặng phu nhân không thấp, đương nhiên có thể chủ trì. Trong lòng Hàn Nhạn vô cùng biết ơn nhưng Đặng phu nhân chỉ cười nói: “Ta cũng nhìn con lớn lên, cứ coi ta như mẹ ruột của con đi.”

Chỉ là một câu nói bình thường mà viên mắt Hàn Nhạn hơi ướt. Nàng quay lưng đi, không để người khác nhìn thấy mình thất lễ, bình ổn tâm trạng mới chờ đợi Đặng phu nhân chải đầu ỉnh.

Ngoài chính sảnh Huyền Thanh vương phủ đã có không ít phu nhân và thái thái đang ngồi. Những phu nhân tiểu thư này đều là do Đặng phu nhân đích thân phát thiệp mời, vì vậy rất đáng tin. Càng đừng nói tới bây giờ Hàn Nhạn đã là Huyền Thanh vương phi, nếu có thể với cao thì cũng là trăm lợi mà không có một hại với bọn họ.

Một tay Đặng phu nhân cầm lược, chải mái tóc thật dài cho nàng. Tóc của Hàn Nhạn rất dài, mềm mại đen bóng, thoát nhìn như gấm thượng hạng. Đặng phu nhân không kìm được mà hơi xúc động. Nhìn Hàn Nhạn lớn lên, vẫn còn nhớ rõ lúc nàng còn là một cô bé còn bú sữa mẹ, rúc vào lòng Vương thị, ánh mắt đen láy tò mò quan sát mình, không kìm được mà cười một tiếng. Thời gian trôi qua thật nhanh, chớp mắt một cái cô bé ngày xưa đã trở thành thiếu nữ duyên dáng yêu kiều. Hơn nữa Huyền Thanh vương đối xử với nàng cực tốt, cuộc sống của Hàn Nhạn khổ cực, là bởi vì nàng có một người cha máu lạnh và đám di nương cứ nhìn chằm chằm. Nhưng vận may của nàng lại ở chính chỗ này. Nàng tìm được một lang quân như ý, Vương thị ở trên trời thấy được cũng sẽ mừng vui thanh thần.

Đặng Thiên đứng cạnh nhìn, cười híp mắt, nói: “Muội cũng đã cập kê, hì hì, nói không chừng chờ Vương gia quay về, các muội có thể thành hôn rất nhanh.” Nàng lắc đầu, nói tiếp: “Nhìn muội cập kê thật là một chuyện vui vẻ. Chúng ta cũng đều trưởng thành, bọn họ sẽ không thể xem chúng ta là trẻ con nữa.”

Hàn Nhạn mỉm cười, cũng im lặng, chỉ nhìn mình ăn mặc tỉ mỉ trong gương, đồng tử hơi lộ vẻ lạnh nhạt. Không biết vì sao vậy mà nàng không vui chút nào. Kiếp trước lúc Hàn Nhạn cập kê, tuy không có mẹ nhưng cũng rất vui vẻ. Bởi vì lúc đó Hàn Nhạn nghĩ cho là Trang Ngữ Sơn và Chu thị đều đối xử thật lòng với mình, nếu không sao lại dày công tổ chức lễ cập kê cho nàng như vậy. Quan trọng hơn là, sau khi cập kê là rất nhanh có thể gả cho Vệ Như Phong rồi. Vì vậy khi đó trong lòng Hàn Nhạn vô cùng kích động.

Nhưng trải qua một đời, cảnh tượng như thế lại xuất hiện trước mặt mình một lần nữa. Cho dù không có Chu thị và Trang Ngữ Sơn nhưng Hàn Nhạn vẫn không vui. Hay là vì người kia chưa trở về? Bởi vì chưa trở về cho nên nghĩ tới chuyện chàng không thể nhìn thấy mình sau khi trưởng thành đầu tiên nên trong lòng tràn đầy tiếc nuối? Tiếc nuối này có sức mạnh thật to lớn, ăn mòn từng chút từng chút vui vẻ trong lòng nàng.

Đặng phu nhân vẫn đang chải tóc cho nàng. Lược bằng ngọc lướt qua mái tóc dài của Hàn Nhạn, lúc đang định búi tóc thì không biết vì sao tay Đặng phu nhân bỗng trượt đi, cái lược ngọc liền rơi “bịch” trên mặt đất. Mỡm ngọc thượng hạng chạm thành lược, bị gãy thành hai nửa ngay lập tức. Mà búi tóc sắp búi xong trên đầu Hàn Nhạn cũng chợt xõa ra lập tức, mái tóc dài xõa trên vai.

“Trời ơi,” Đặng phu nhân la hoảng lên, vội vội vàng vàng xoay người nhặt lên, sau đó hơi áy náy mà xin lỗi Hàn Nhạn: “Xin lỗi...Ta không cố ý...Nhạn Nhi...”

Lược rơi trên đất, gãy thành hai nửa, đây là không phải là việc may mắn gì. Bọn nha hoàn xung quanh cũng choáng váng, tựa như không ngờ sẽ bất thành linh xảy ra chuyện này, cũng lúng túng. Hàn Nhạn cũng không vội vàng, chỉ cười cười: “Thay cái lược khác đi. Đừng làm trễ giờ.”

Cấp Lam vội vàng đi lấy lược mới, Đặng phu nhân và Đặng Thiên cũng hơi xin lỗi mà nhìn Hàn Nhạn. Hàn Nhạn cười an ủi bọn họ, nhưng trong lòng hơi bất an. nàng cũng không biết nỗi bất an của mình từ đâu, nhưng nỗi lo lắng này rất mãnh liệt.

Vừa lúc đó, bên ngoài bỗng truyền tới tiếng thông báo của gã sai vặt: “Vương gia hồi phủ rồi! Đại Tông đại thắng mà về!”

Vương gia hồi phủ rồi!

Hàn Nhạn sửng sốt, còn tưởng là thánh giác của mình có vấn đề, nhìn Cấp Lam và Thù Hồng theo bản năng, thấy bộ dạng hai người đều vui mừng thì lập tức hiểu ra. Phó Vân Tịch đã về thật rồi. Nàng đứng lên, vội vàng hỏi gã sai vặt: “Bây giờ vương gia ở đâu?”

Gã sai vặt rất ít thấy vương phi từng trải này có sự kích động như vậy nên bị dọa cho hoảng sợ, nhưng vẫn đáp một cách thành thực: “Đang ở trong chính sảnh.”

Khoảnh khắc đó, Hàn Nhạn bỗng vô cùng muốn gặp Phó Vân Tịch, vì vậy, nàng căn bản đã quên Đặng phu nhân đang chải tóc ỳnh, dứt khoát nhấc váy lên, xoay người chạy ra khỏi phòng.

Nàng chạy vừa nhanh vừa vội, căn bản không để ý tới tiếng la của Đặng phu nhân phía sau, Cấp Lam và Thù Hồng cũng vội vàng đi theo. Tuy hơi lo lắng hành động của Hàn Nhạn thất lễ như thế, dù sao đ.đ.l.q.đ trong chính sảnh có nhiều người nhìn như vậy nhưng trong lòng hai người cũng vì Hàn Nhạn mà cảm thấy vui vẻ. Vương gia thắng lớn trở về, vậy thì Hàn Nhạn sẽ trở thành thê tử chân chính của Phó Vân Tịch. Sau này Hàn Nhạn chính là chủ nhân của Huyền Thanh vương phủ, không ai dám ăn hiếp nàng.

Tất cả mọi người đang chờ ở chính sảnh nghe thấy tin Phó Vân Tịch hồi phủ thì bị chấn động đến mức giật mình. Hôm nay bọn họ chỉ tới tham gia lễ cấp kê của Hàn Nhạn, không ngờ Huyền Thanh vương lại kịp khai hoàn trở về. Phó Vân Tịch vốn là người tâm phúc của Hoàng thượng, hôm nay lại lập công, càng phải nịnh bợ thêm mới được.

Tiếng bước chân truyền tới chính sảnh, một hàng binh sĩ mặc quân phục bước vào, đi sau cùng là Phó Vân Tịch đang mặc giáp. Chàng bước chậm chậm vào, khí thế lạnh lùng giá lạnh, trên ngũ quan tuấn mỹ như phủ một tầng băng tuyết. Lần này lạnh lùng giá lạnh trên người Phó Vân Tịch càng sâu hơn trước kia.

Nhưng vào lúc này, bỗng tiếng bước chân nhón nha nhón nháo truyền tới từ bên kia: “Phó Vân Tịch!” Giọng nữ trong trẻo truyền tới, tất cả mọi người cùng hít một hơi khí lạnh. Gọi thẳng tên vương gia như vậy, không biết là ai? Liền rối rít nhìn, chỉ thấy thiếu nữ mặc váy trắng tinh có tay bông đang lẳng lẳng đứng đó, nhìn thẳng vào Huyền Thanh vương.

Thiếu nữ có vóc người mới vừa trưởng thành này đứng trong đại sảnh như một đóa hoa sen vừa mới nở rộ trong nước, màu da trắng muốt như ngọc, đồng tử đen bóng càng ướt át, vô cùng vui mừng. Đây là một thiếu nữ vô cùng thanh tú. Tuy không tính là tuyệt sắc nhưng lại có sự đặc biệt và bình tĩnh khác hẳn với những nữ tử khác. Dường như nàng vội vàng tới đây. Trên làn váy thật dài thêu hồ điệp trên đóa hoa lớn, áo khoác sa mỏng màu vàng chói lọi khiến nàng như đang trong làn sương mờ. Mái tóc thật dài xõa xuống, càng có một loại mỹ lệ rung động lòng người hơn.

Có người nhận ra, đây là tiểu vương phi của Huyền Thanh vương - Trang Hàn Nhạn. Nhưng rõ ràng nàng có thay đổi rất lớn so với một năm trước đây. Nếu nói trước kia nàng chưa trưởng thành, còn là một khối mỹ ngọc chưa được mài dũa, còn có chút khí thế áp người, hay là hơi sắc bén. Nhưng Hàn Nhạn trước mắt thì mái tóc buông xõa, tựa như buông bỏ tất cả, trở nên ôn hòa và khôn ngoan hơn. Thiếu nữ như vậy đã bắt đầu tỏa ra phong thái tài hoa của nàng. Thiếu nữ nhà ai cũng trưởng thành, thế nhưng nữ tử này cũng quá mức mỹ lệ rồi.

Hàn Nhạn lẳng lẳng đứng đó, vào giờ khắc này, thiên ngôn vạn ngữ cũng đều nghẹn ở cổ họng, không thể nói được gì, không nhìn ra bất cứ cảm xúc gì trong đồng tử đen láy. Nàng chỉ lẳng lẳng, lẳng lẳng nhìn nam tử trước mặt. Mặt mày nam tử kia rõ ràng như vậy, rõ ràng hơn bất cứ lần xuất hiện trong giấc mơ nào, gần trong gang tấc nhưng Hàn Nhạn lại cảm thấy vô cùng xa lạ. Nàng chỉ bình tĩnh nhìn thiếu nữ tuyệt mỹ đang xảo tiểu thiển hê* bên cạnh Phó Vân Tịch, kéo tay chàng khiêu khích mà mỉm cười với nàng.

Đó là Y Lâm Na.

*Xảo tiểu thiển hê mỹ mục phán hê- , : Xuất xứ từ Kinh Thi – Vệ Phong – Thạc Nhân, ca ngợi nàng thê tử của Vệ Trang Công (), Trang Khương (), toàn bộ thiên có bốn chương, mỗi chương 7 câu, mỗi câu bảy chữ. Chương thứ 3 miêu tả vẻ đẹp thanh tao của nàng Trang Khương

109. Chương 110: Vương Phi Của Chàng

Cảnh tượng như vậy, bất cứ ai mở miệng nói cũng đều không thích hợp. Cấp Lam và Thù Hồng chạy tới cũng không ngờ Y Lâm Na xuất hiện, trong nhất thời sửng sốt tại chỗ.

Trong nháy mắt, Hàn Nhạn nén trái tim đang đập mạnh mẽ lại. Nàng không biết mình nên nói gì. Phó Vân Tịch là loại người gì, Hàn Nhạn tự nhận là mình hiểu rõ. Bây giờ Y Lâm Na kéo tay chàng nhưng bộ dạng

chàng lại không muốn từ chối. Dù Hàn Nhạn có chậm chạp thế nào thì cũng đã hiểu vài phần. Huống chi nàng luôn nhạy cảm hơn người khác nhiều.

Phó Vân Tịch chỉ nhìn nàng chăm chăm, ánh mắt đặc biệt xa lạ. Hàn Nhạn cho rằng chàng không nhận ra mình nhưng chàng lại bỗng quay sang, thản nhiên nói với người sau lưng: “Đi về.”

Thị vệ kia lĩnh mệnh rời đi. Phó Vân Tịch liền xoay người rời khỏi đại sảnh, tựa như muốn rời đi, căn bản không liếc nhìn Hàn Nhạn lấy một cái. Y Lâm Na vội vàng vàng đi theo, dịu dàng nói: “Chàng chờ thiếp chút đi.”

Móng tay Hàn Nhạn đâm vào lòng bàn tay, giữa lúc tất cả mọi người không nói một lời, nàng bỗng gọi: “Phó Vân Tịch.” Giọng hết sức bình tĩnh, tựa như trong thời gian ngắn nhất đã biết rõ tất cả, bây giờ chỉ đang nói với một người xa lạ mà thôi.

Mộc Phong đứng sau lưng Phó Vân Tịch hơi lo lắng mà nhìn Hàn Nhạn. Phó Vân Tịch xoay người, liếc nàng một cái, im lặng hỏi rốt cuộc là có chuyện gì.

Hàn Nhạn cắn răng, bỗng cười nhẹ nhàng: “Nàng ta là ai?”

Người mà nàng nói tới là Y Lâm Na. Phó Vân Tịch nhú mày, chưa kịp nói gì thì Y Lâm Na đã nhón chân lên, ôm chặt tay Phó Vân Tịch, nói to: “Ta là công chúa Tây Nhung, sắp trở thành vương phi của chàng.”

Vương phi của Phó Vân Tịch! Vậy nàng là gì?

Ánh mắt mọi người nhìn về phía Hàn Nhạn lập tức biến thành thông cảm. Đặng Thiên chạy tới nhìn thấy một màn này thì tức giận vô cùng, lớn tiếng nói: “Huyền Thanh vương, người cũng quá mức vô lễ. Người làm vậy là đặt Hàn Nhạn ở đâu?”

Đặng phu nhân sợ hết hồn, vội vàng vàng che miệng Đặng Thiên, chỉ sợ nàng nói ra lời quá bất kính nào. Đúng vậy, với thân phận của Đặng Thiên, trách mắng Phó Vân Tịch như vậy quả thật được cho là rất bất kính rồi.

Phó Vân Tịch lạnh lùng liếc Đặng Thiên, rét lạnh nơi ánh mắt kia khiến người ta không nhịn được mà rung mình. Tuy trong lòng Đặng Thiên tức giận vô cùng như dưới ánh mắt như vậy của Phó Vân Tịch nàng cũng hơi sợ hãi.

“Ta chỉ biết là công chúa Tây Nhung tôn quý là kẻ địch trên chiến trường của Đại Tông chúng ta.” Hàn Nhạn ngẩng lên, vốn thân phận nàng thấp hơn công chúa Tây Nhung nhưng Y Lâm Na lại có cảm giác tựa như nữ tử trước mặt này mới là công chúa thật sự. Giọng điệu nàng ta bình tĩnh, nhưng lại tản ra ý từ trên cao nhìn xuống, bất động thanh sắc mà tạo thành một luồng áp lực lớn lao.

Giọng công chúa Tây Nhung nghẹn lại, dường như không nghĩ tới Hàn Nhạn sẽ nói thế. Chỉ thấy một vài phu nhân tiểu thư vốn thấy dung mạo mình thì lộ ra chút kinh ngạc, sau khi nghe lời Hàn Nhạn thì biến thành thái độ thù địch.

Đúng vậy, những người đang ngồi này cũng là người Đại Tông. Tây Nhung và Đại Tông đang trong hoàn cảnh đối địch. Vậy thì rất rõ ràng rằng những người này từ lúc mới bắt đầu tò mò về công chúa Tây Nhung này, lập tức liền biến thành “Công chúa nước đối địch”, mà tất cả, đều bởi vì một câu nói của Hàn Nhạn!

Nàng ta lập tức lửa giận ngút trời mà nhìn Hàn Nhạn tựa như Hàn Nhạn là người phạm thập ác bất xá. Nhưng Hàn Nhạn lại không sợ sự phẫn nộ của nàng ta chút nào. Ngược lại nàng lại như có điều.đ.l.q.đsuy nghĩ mà nhìn nàng ta: “Sẽ không phải là Tây Nhung các người thua nên mới đưa tới hòa thân chứ, công chúa điện hạ?” Nàng nhẹ nhàng băng quơ nói, sự mỉa mai trong đó vô cùng chói tai. Lời này vừa ra, đại sảnh nhất thời liền vang lên một trận cười. Y Lâm Na tức giận đỏ bừng cả mặt nhưng lời của Hàn Nhạn có lý, nàng ta lại không có cách nào phản bác được. Đúng vậy, Tây Nhung thua, mới có thể đưa nàng ta tới hòa thân. Bởi vì là Phó Vân Tịch nên trong lòng nàng ta cực kỳ cao hứng. Nhưng bị Hàn Nhạn nói thế thì chính là Tây Nhung bọn họ nhất gan sợ phiền phức nên mới đưa công chúa lá ngọc cành vàng sang. Lời của Hàn Nhạn nói rằng nàng ta là công chúa, bây giờ địa vị suy bại, sớm không bằng Trang Hàn Nhạn nàng rồi.

“Vậy thì sao chứ?” Y Lâm Na bỗng cười độc ác, kéo tay Phó Vân Tịch, ông ọ nói: “Vương gia đã đồng ý lấy ta, vương gia ưa thích ta. Là hòa thân thì sao? Chúng ta lưỡng tình tương duyệt.”

Nữ nhi Tây Nhung luôn là to gan mà còn phóng khoáng như vậy, cho nên mọi người cũng không cảm thấy những lời này của Y Lâm Na có gì không ổn. Nhưng về mặt nhìn về phía Hàn Nhạn thì có thể thấy rõ rằng đã cho nàng là vương phi bị hạ bệ.

Những lời này khiêu khích như vậy, dường như là chứa ý tứ vui đùa ác độc. Tất cả mọi người im lặng nhìn mọi chuyện trước mặt. Trong mắt bọn họ, Hàn Nhạn đã thành người thất bại. Nhưng Phó Vân Tịch cũng không có ý ngăn cản.

Trong khoảnh khắc đó, Hàn Nhạn tựa như nhìn thấy mình ở kiếp trước, ôm trong lòng giấc mơ chờ đợi phu quân nhưng lại là một nữ nhân khác đợi được. Chẳng lẽ số mạng lại trêu người như vậy? Lúc nàng thích Phó Vân Tịch, tin nhiệm chàng thì lại tuyên bố rằng tất cả chỉ là một âm mưu.

Trang Hàn Minh thì sao? Có một tỷ tỷ chưa gả đã bị lưu, sau này tiền đồ trong quan trường cũng sẽ gặp trở ngại nhỉ? Có khả năng nó còn bị bằng hữu cùng lứa cười nhạo, cả đời không thể ngẩng đầu lên được. Chẳng lẽ vì mình mà lại liên lụy tới Trang Hàn Minh, liên lụy tới Trần ma ma, liên lụy tới Cấp Lam và Thù Hồng? Mẹ đang ở trên trời nhìn, cũng vì mình mà đau lòng nhỉ.

Không! Nhân sinh không phải là như vậy! Có cơ hội được sống lại một đời, nàng quý trọng như vậy, đương nhiên cũng không thể luân lạc tới hoàn cảnh như vậy. Ngậm bồ hòn làm ngọt không phải là chuyện Trang Hàn Nhạn nàng biết làm!

Nghĩ tới đây, nàng bỗng khẽ mỉm cười, lộ ra một loại vẻ mặt lạnh lùng, giấu cột, giọng nói trở nên hơi kỳ lạ: “Thì ra là như vậy hử. Không biết công chúa có từng nghe một câu nói thế này không ‘Sinh tắc vi thê, hôn tắc vi thiếp’,” Nàng liếc nhìn Y Lâm Na, cười nói: “Hoàng thượng hạ chỉ để ta làm Huyền Thanh vương phi, cũng coi như là danh chính ngôn thuận, có sính lễ đàng hoàng. Nếu công chúa muốn làm nửa chủ nhân của Huyền Thanh hoàng đế phủ thì cũng nên sống ở Tây Nhung, chờ thư mời. Sao lại theo vương gia ngàn dặm xa xôi chạy tới Đại Tông chứ?” Nụ cười của nàng ý vị sâu xa: “Đây cũng không phải chuyện vương phi nên làm.”

110. Chương 111: Ở Lại Vương Phủ

Tư thế của Hàn Nhạn rất thấp, cả người có vẻ yếu đuối. Từ một năm trước, sau khi tính tình Hàn Nhạn thay đổi lớn thì Cấp Lam cũng rất ít thấy Hàn Nhạn có thứ thế thua thiệt như vậy, nhất thời trong lòng giận dữ, dường như sắp bật thốt lên lời trách cứ Phó Vân Tịch. Thù Hồng lại bỗng kéo Cấp Lam lại, ra hiệu nàng đừng lên tiếng.

Tư thế của Hàn Nhạn nhìn như yếu đuối nhưng nhìn nghĩ cẩn thận thì sẽ thấy mùi ý vị sâu xa. Bây giờ tổ về mềm yếu, sau này dù có bị lưu thật thì trách nhiệm cũng không phải của mình mà là do công chúa Tây Nhung Y Lâm Na này dùng thân phận để dọa nàng. Mọi người luôn quen thông cảm cho người yếu. Hàn Nhạn không thể để mình ở vị trí thấp, ít nhất trong lòng mọi người thì cân cân cũng nghiêng về phía nàng. Sau này muốn làm chuyện gì thì cũng dễ dàng hơn nhiều.

Tư thế của Hàn Nhạn nhìn như yếu đuối nhưng nhìn nghĩ cẩn thận thì sẽ thấy mùi ý vị sâu xa. Bây giờ tổ về mềm yếu, sau này dù có bị lưu thật thì trách nhiệm cũng không phải của mình mà là do công chúa Tây Nhung Y Lâm Na này dùng thân phận để dọa nàng. Mọi người luôn quen thông cảm cho người yếu. Hàn Nhạn không thể để mình ở vị trí thấp, ít nhất trong lòng mọi người thì cân cân cũng nghiêng về phía nàng. Sau này muốn làm chuyện gì thì cũng dễ dàng hơn nhiều.

Y Lâm Na nghe Hàn Nhạn nói lời này thì thấy rất chối tai, lập tức phản bác: “Đây chính là ý của Hoàng thượng các ngươi. Dù lấy thân phận đề người thì sao chứ? Chẳng qua người cũng chỉ là nữ nhi của quan ngũ phẩm nho nhỏ mà thôi.”

Dáng vẻ kiêu ngạo như vậy lập tức đưa tới ánh mắt bất mãn của mọi người. Vốn trong lòng bọn họ đã hơi thông cảm với Hàn Nhạn. Vị Huyền Thanh vương phi này được nhận hết cưng chiều của Huyền Thanh vương nhưng chỉ ngắn ngủi một năm, Huyền Thanh vương đã đối xử lạnh lùng với địa vị của nàng như vậy. Có thể thấy nam nhân đều không đáng tin cậy. Một vị công chúa Tây Nhung, dựa vào địa vị của mình để cướp chồng người, lại còn có dáng vẻ cứng rắn như vậy, thật sự khiến người ta không thích nổi.

Hàn Nhạn mỉm cười: “Công chúa lá ngọc cành vàng, đương nhiên không cần lo lắng. Nhưng vương hầu tướng tướng há cứ phải là con dòng cháu giống, trên đời này, xuất thân là không thể đổi. Nhưng nếu công chúa thoát khỏi thân phận công chúa thì còn có thể vinh dự như hôm nay không?”

“Người...” Y Lâm Na tức giận, mặt biến sắc nhưng lại nghe Hàn Nhạn nói tiếp: “Ba mươi năm Hà Đông, ba mươi năm Hà Tây*, chuyện sau này, không ai có thể nói trước được.”

*Dòng Hoàng Hà có chu kỳ ba mươi năm chảy về đông, ba mươi năm sau lại chảy về tây. Ý chỉ thế sự khó lường, thời thế thay đổi thất thường.

Hàn Nhạn lẳng lặng nhìn chăm chăm nàng ta, bỗng nở một nụ cười với nàng ta, mắt cong cong, bộ dạng tựa như rất vui vẻ. Nhưng trong mâu quang rõ ràng chứa tia lạnh lùng không dễ nhận ra. Y Lâm Na không nhìn được mà lui về sau từng bước. Sự uy hiếp trong lời Hàn Nhạn khiến nàng ta kinh hãi. Nhưng sợ sệt chỉ ngăn ngừi trong một cái chớp mắt, rất nhanh, nàng ta đã hiểu ra, bỗng bước lên từng bước, khoe môi nhếch lên, trên khuôn mặt tuyệt mỹ tràn đầy đắc ý: “Dù nói thế nào thì bây giờ ta mới là Huyền Thanh vương phi. Ta ra lệnh cho người rời khỏi đây ngay lập tức.”

“Ha ha,” Hàn Nhạn tựa như nghe được chuyện gì vô cùng buồn cười, cười tới mức không thẳng eo nổi, mãi cho tới lúc Y Lâm Na vì tiếng cười của nàng mà thấy hơi tức giận thì nàng mới không nhanh không chậm, thông thả nói: “Thật buồn cười. Bây giờ thánh chỉ của Hoàng thượng còn chưa tới, có phải công chúa hơi vội vàng không? Hàn Nhạn ở đây là nhận ý chỉ của Hoàng thượng. Bây giờ có rời khỏi đây cũng nhất định phải đợi thánh chỉ của Hoàng thượng tới mới được.” Nàng chuyển sang phía Phó Vân Tịch, thản nhiên nói: “Có phải không, vương gia?”

Phó Vân Tịch vẫn lạnh mắt nhìn tất cả, hơi nhíu mày, gật đầu: “Ừ.”

“Vậy thiếp thân phải cảm ơn vương gia rồi.” Hàn Nhạn lại nhẹ nhàng cúi đầu, vẻ mặt đúng là vô cùng động lòng người. Nàng không xưng là “Hàn Nhạn” mà xưng là “thiếp thân”. Cho dù bây giờ Phó Vân Tịch đã bày tỏ thái độ chính xác rằng nàng sắp hạ đường, nhưng bây giờ, nàng vẫn kiên trì dùng hai chữ “thiếp thân” này.

Phó Vân Tịch biết một khi Hàn Nhạn trở nên khách sáo xa cách thì sẽ tự xưng “thiếp thân”. Nếu là tâm trạng tốt hoặc tin tưởng lời hứa thì sẽ xưng “ta”. Bây giờ dường như Hàn Nhạn thực sự phải sạch mối liên hệ cuối cùng với Phó Vân Tịch, tựa như hai vợ chồng tôn trọng nhau như khách, là vợ chồng sắp rời xa nhau.

“Đi thôi.” Lạnh lùng bỏ lại những lời này, Phó Vân Tịch xoay người rời đi. Y Lâm Na bên cạnh vội vàng nhảy dựng lên, đi theo. Giữa đại sảnh nhất thời chỉ còn lại mình Hàn Nhạn lẻ loi.

Chuyện phát triển thành thế này, tất cả mọi người đều không ngờ. Đặng Thiên tức giận cắn chặt môi dưới, lại không biết nên an ủi Hàn Nhạn thế nào. Mặt Đặng phu nhân cũng lo lắng. Thực ra, bất kỳ một nữ tử chưa gả nào gặp phải chuyện như vậy cũng đều như sấm sét giữa trời quang, ai còn có thể mặt không đổi sắc được.

Chỉ thấy Hàn Nhạn ngẩng đầu lên, cười thản nhiên với mọi người. Nàng còn chưa kịp trang điểm, khuôn mặt nhỏ nhắn trắng như tờ giấy, thoạt nhìn lại hết sức động lòng người. Mi thanh mục tú, rõ ràng nữ nhi là uyển chuyển hàm xúc dịu dàng, trong mắt lại có sự cứng cỏi. Mái tóc của nàng vẫn xõa ra như vậy, khẽ nói: “E rằng lễ cưới hôm nay không thành. Hàn Nhạn nhận lỗi với mọi người.” Nàng cúi người xuống, không vì chuyện vừa rồi mà có chút thất lễ nào. Nàng tựa như công chúa cao quý, thái độ cũng không nhanh không chậm.

Mọi người lại thốn thức một phen. Nhưng mình không thể nhúng vào vũng nước đục này nên liền đứng dậy cáo từ. Tiên Đặng Thiên và Đặng phu nhân xong, Hàn Nhạn về phòng của mình. Đó là căn phòng mà trước khi đi Phó Vân Tịch đặc biệt dặn dò hạ nhân dọn cho nàng. Phong cảnh cực đẹp, có thể nhìn thấy cỏ thơm và hoa mai trải dài trước mắt. Chờ tới tối, khi trăng lên tới đầu cành thì trong gió đều là hương hoa trong lành. Hàn Nhạn từng vì thế mà vui mừng. Mỗi lần tưới nước ai lại hy vọng lúc Phó Vân Tịch trở lại thì những cây mai này sẽ càng xanh tươi hơn. Nhưng Phó Vân Tịch đã về, chàng vẫn cần mai này ư?

Cấp Lam vẫn luôn chú ý tới vẻ mặt của Hàn Nhạn, chỉ sợ nàng ghen trong lòng, cuối cùng không nhìn được: “Tiểu thư, sao vương gia lại như vậy...”

Cơn tức này thật sự là không xả không được. Rõ ràng trước khi đi vương gia vẫn quan tâm tiểu thư nhà mình như vậy, sao đánh một trận trở về lại thay đổi tính tình? Chẳng lẽ là công chúa Tây Nhung này làm pháp thuật gì với vương gia? Vương gia bị nàng ta mê hoặc? Lại còn nói gì đ.l.q.đmà một đời một thể vĩnh viễn không nạp thiếp. Bây giờ đúng là không làm trái lời thề, chẳng qua là thề tử bên cạnh chàng không phải là tiểu thư nhà mình nữa. Cấp Lam càng nghĩ càng giận, nói tiếp: “Công chúa Tây Nhung này cũng chẳng có gì đặc biệt, ngang tàng bạo ngược kiêu căng, có chỗ nào bì kịp tiểu thư nhà chúng ta...”

“Cấp Lam!” Hàn Nhạn quát khê một tiếng, cắt ngang lời của nàng. Hôm nay tình hình có thay đổi, có lẽ trong phòng còn có tai mắt khác cũng không chừng. Tai vách mạch rừng, nếu những lời này của Cấp Lam để người có lòng nghe được thì sẽ gặp rắc rối lớn. Nếu gánh lấy tội danh đắc tội công chúa Tây Nhung, Cấp Lam phải chịu phạt, Hàn Nhạn cũng không có cách nào.

Cấp Lam ngậm miệng, vẫn hơi không cam lòng mà nhìn Hàn Nhạn. Thật sự nàng nuốt không trôi cơn tức này. Tiểu thư nhà mình là người tốt như vậy, sao có thể bị người ta ức hiếp đến mức này? Vốn tưởng rằng vương gia yêu thương tiểu thư thật lòng. Sau khi tiểu thư rời khỏi Trang phủ thì cuộc sống cũng sẽ khá hơn một chút. Nhưng bây giờ xem ra cũng chẳng khác trước là mấy.

“Tiểu thư,” Thù Hồng vẫn im lặng mở miệng: “Thù Hồng có một lời, không biết có nên nói hay không.”

Hàn Nhạn quay sang. Thù Hồng luôn bình tĩnh chín chắn, liền gật đầu một cái: “Muội cứ nói.”

Thù Hồng nhìn Hàn Nhạn một cách nghiêm túc: “Tiểu thư không phải người tạm nhân nhượng vì lợi ích toàn cục, sao không thử rời đi?”

“Rời đi?” Không đợi Hàn Nhạn trả lời, Cấp Lam đã kêu lên trước: “Rời đi đâu? Chẳng lẽ phải trở về Trang phủ? Chuyện tiểu thư ra khỏi phủ, thế nào cũng bị người trong kinh thành Đại Tông bàn tán.” Dứt lời, lại nhận ra mình lỡ lời, vội vàng hơi lo lắng mà liếc Hàn Nhạn.

Thù Hồng nói tiếp: “Nếu không thể sống ở Đại Tông thì đi chỗ khác. Trời cao nước xa, chẳng lẽ không có chốn cho chúng ta dung thân? Nếu tiểu thư uất ức mình, đây mới là không đáng giá. Chi bằng cao chạy xa bay, rời xa tất cả thị phi ở đây, an toàn mà sống cuộc sống mai danh ẩn tính.”

Hàn Nhạn hơi giật mình mà nhìn Thù Hồng. Đúng vậy, những lời này quả thật kinh thế hãi tục một chút, nếu bình thường tuyệt đối Thù Hồng sẽ không thể nói ra những lời như vậy. Nha hoàn chín chắn này mà lại có trái tim theo đuổi tự do. Đúng thế, Hàn Nhạn không phải người tạm nhân nhượng vì lợi ích toàn cục. Bởi vì bài học ở kiếp trước đã cho nàng biết, tạm nhân nhượng vì lợi ích toàn cục không những không giúp được mình mà ngược lại sẽ khuyến khích kẻ địch càng phách lối kiêu ngạo hơn. Mai danh ẩn tính, cao chạy xa bay, nghe không phải là không khiến người khác động lòng, nhưng...

Hàn Nhạn thở dài một tiếng: “Vậy Thù Hồng có nghĩ tới Minh Ca Nhi không?”

Thù Hồng sững sờ, liền nghe Hàn Nhạn nói tiếp: “Nếu chúng ta rời đi, có nên mang theo Minh Ca Nhi không? Nếu chúng ta sống cuộc sống mai danh ẩn tính cả đời, cũng có nghĩ là cả đời không thể làm người. Thù Hồng, muội có biết rằng Minh Ca Nhi vẫn muốn làm nên sự nghiệp lớn. Chúng ta để nó lại đây một mình thì lo lắng. Dẫn nó đi lại là ích kỷ quyết định tương lai của nó. Nếu có một ngày, Minh Ca Nhi hối hận thì phải làm sao?”

Thù Hồng không nói gì, Hàn Nhạn lại nói: “Người đời khó khăn, muội cũng biết, chúng ta chỉ là mấy nữ tử, muốn kiếm sống trên đời, muốn sinh tồn là một chuyện không dễ dàng cỡ nào.” Người đời cực kỳ hà khắc với nữ tử. Nếu rời đi có thể bảo vệ thứ của mình thật, ai biết sau này sẽ xảy ra chuyện gì?

“Quan trọng hơn là ta phải ở lại đây để biết rốt cuộc là chuyện gì xảy ra.” Nàng nói.

Cấp Lam nhìn Hàn Nhạn: “Tiểu thư... Ý là sao ạ?”

“Các muội không thấy kỳ lạ hả?” Ánh mắt Hàn Nhạn bình tĩnh vô cùng: “Trước kia Phó Vân Tịch không như thế. Hôm nay lại đối xử với ta như vậy, chắc chắn là có chuyện tạo thành sự thay đổi này của huynh ấy. Chuyện này rất quan trọng, quan trọng tới mức Hoàng thượng cũng phải hạ chỉ tác thành cho công chúa Tây Nhung.”

“Có phải công chúa Tây Nhung lấy hòa thân để uy hiếp Đại Tông chúng ta?” Cấp Lam hỏi.

Hàn Nhạn lắc đầu: "Không thể. Đừng nói Hoàng thượng, Phó Vân Tịch là người kiêu ngạo, tuyệt đối huynh ấy sẽ không biến mình thành lợi thế để người khác trao đổi. Huống chi trước kia trên chiến trường vẫn luôn không truyền ra tin tức Đại Tông bất lợi. Dù muốn ép thì Đại Tông chúng ta cũng không nhất thiết bị uy hiếp."

"Vậy có khả năng là công chúa Tây Nhung làm phép thuật gì với vương gia chúng ta không?" Thù Hồng chân chữ nói: "Người Tây Nhung luôn vô cùng am hiểu pháp thuật kỳ kỳ quái quái."

"Chắc không phải thế." Hàn Nhạn nói: "Tuy Phó Vân Tịch lạnh nhạt ta nhưng cũng rất lạnh nhạt với Y Lâm Na. Nếu bị làm pháp thuật gì thì sẽ không như vậy. Ếu đui nhưng nhìn nghĩ cẩn thận thì sẽ thấy mùi ý vị sâu xa. Bây giờ tỏ vẻ mềm yếu, sau này dù có bị hù thật thì trách nhiệm cũng không phải của mình mà là do công chúa Tây Nhung Y Lâm Na này dùng thân phận để dọa nạt. Mọi người luôn quen thông cảm cho người yếu. Hàn Nhạn không thể để mình ở vị trí thấp, ít nhất trong lòng mọi người thì cán cân cũng nghiêng về phía nàng. Sau này muốn làm chuyện gì thì cũng dễ dàng hơn nhiều."

Y Lâm Na nghe Hàn Nhạn nói lời này thì thấy rất chối tai, lập tức phản bác: "Đây chính là ý của Hoàng thượng các ngươi. Dù lấy thân phận đệ muội thì sao chứ? Chẳng qua người cũng chỉ là nữ nhi của quan ngũ phẩm nho nhỏ mà thôi."

Dáng vẻ kiêu ngạo như vậy lập tức đưa tới ánh mắt bất mãn của mọi người. Vốn trong lòng bọn họ đã hơi thông cảm với Hàn Nhạn. Vị Huyền Thanh vương phi này được nhận hết cưng chiều của Huyền Thanh vương nhưng chỉ ngắn ngủi một năm, Huyền Thanh vương đã đối xử lạnh lùng với địa vị của nàng như vậy. Có thể thấy nam nhân đều không đáng tin cậy. Một vị công chúa Tây Nhung, dựa vào địa vị của mình để cướp chồng người, lại còn có dáng vẻ cứng rắn như vậy, thật sự khiến người ta không thích nổi.

Hàn Nhạn mỉm cười: "Công chúa lá ngọc cành vàng, đương nhiên không cần lo lắng. Nhưng vương hầu tướng tướng há cứ phải là con dòng cháu giống, trên đời này, xuất thân là không thể đổi. Nhưng nếu công chúa thoát khỏi thân phận công chúa thì còn có thể vinh dự như hôm nay không?"

"Người..." Y Lâm Na tức giận, mặt biến sắc nhưng lại nghe Hàn Nhạn nói tiếp: "Ba mươi năm Hà Đông, ba mươi năm Hà Tây*, chuyện sau này, không ai có thể nói trước được."

*Dòng Hoàng Hà có chu kỳ ba mươi năm chảy về đông, ba mươi năm sau lại chảy về tây. Ý chỉ thế sự khó lường, thời thế thay đổi thất thường.

Hàn Nhạn lẳng lặng nhìn chằm chằm nàng ta, bỗng nở một nụ cười với nàng ta, mắt cong cong, bộ dạng tựa như rất vui vẻ. Nhưng trong mâu quang rõ ràng chứa tia lạnh lùng không dễ nhận ra. Y Lâm Na không nhận được mà lui về sau từng bước. Sự uy hiếp trong lời Hàn Nhạn khiến nàng ta kinh hãi. Nhưng sợ sệt chỉ ngắn ngủi trong một cái chớp mắt, rất nhanh, nàng ta đã hiểu ra, bỗng bước lên từng bước, khóe môi nhếch lên, trên khuôn mặt tuyệt mỹ tràn đầy đắc ý: "Dù nói thế nào thì bây giờ ta mới là Huyền Thanh vương phi. Ta ra lệnh cho ngươi rời khỏi đây ngay lập tức."

"Ha ha," Hàn Nhạn tựa như nghe được chuyện gì vô cùng buồn cười, cười tới mức không thẳng eo nổi, mãi cho tới lúc Y Lâm Na vì tiếng cười của nàng mà thấy hơi tức giận thì nàng mới không nhanh không chậm, thông thả nói: "Thật buồn cười. Bây giờ thánh chỉ của Hoàng thượng còn chưa tới, có phải công chúa hơi vội vàng không? Hàn Nhạn ở đây là nhận ý chỉ của Hoàng thượng. Bây giờ có rời khỏi đây cũng nhất định phải đợi thánh chỉ của Hoàng thượng tới mới được." Nàng chuyển sang phía Phó Vân Tịch, thản nhiên nói: "Có phải không, vương gia?"

Phó Vân Tịch vẫn lạnh mắt nhìn tất cả, hơi nhíu mày, gật đầu: "Ừ."

"Vậy thiếp thân phải cảm ơn vương gia rồi." Hàn Nhạn lại nhẹ nhàng cúi đầu, vẻ mặt đúng là vô cùng động lòng người. Nàng không xưng là "Hàn Nhạn" mà xưng là "thiếp thân". Cho dù bây giờ Phó Vân Tịch đã bày tỏ thái độ chính xác rằng nàng sắp hạ đường, nhưng bây giờ, nàng vẫn kiên trì dùng hai chữ "thiếp thân" này.

Phó Vân Tịch biết một khi Hàn Nhạn trở nên khách sáo xa cách thì sẽ tự xưng "thiếp thân". Nếu là tâm trạng tốt hoặc tin tưởng lời hắn thì sẽ xưng "ta". Bây giờ dường như Hàn Nhạn thực sự phải sạch mối liên hệ cuối cùng với Phó Vân Tịch, tựa như hai vợ chồng tồn trọng nhau như khách, là vợ chồng sắp rời xa nhau.

“Đi thôi.” Lạnh lùng bỏ lại những lời này, Phó Vân Tịch xoay người rời đi. Y Lâm Na bên cạnh vội vàng nhảy dựng lên, đi theo. Giữa đại sảnh nhất thời chỉ còn lại mình Hàn Nhạn lẻ loi.

Chuyện phát triển thành thế này, tất cả mọi người đều không ngờ. Đặng Thiên tức giận cắn chặt môi dưới, lại không biết nên an ủi Hàn Nhạn thế nào. Mặt Đặng phu nhân cũng lo lắng. Thực ra, bất kỳ một nữ tử chưa gả nào gặp phải chuyện như vậy cũng đều như sấm sét giữa trời quang, ai còn có thể mặt không đổi sắc được.

Chỉ thấy Hàn Nhạn ngẩng đầu lên, cười thản nhiên với mọi người. Nàng còn chưa kịp trang điểm, khuôn mặt nhỏ nhắn trắng như tờ giấy, thoát nhìn lại hết sức động lòng người. Mi thanh mục tú, rõ ràng nữ nhi là uyển chuyển hàm xúc dịu dàng, trong mắt lại có sự cứng cỏi. Mái tóc của nàng vẫn xõa ra như vậy, khẽ nói: “E rằng lễ cưới hôm nay không thành. Hàn Nhạn nhận lỗi với mọi người.” Nàng cúi người xuống, không vì chuyện vừa rồi mà có chút thất lễ nào. Nàng tựa như công chúa cao quý, thái độ cũng không nhanh không chậm.

Mọi người lại thốn thức một phen. Nhưng mình không thể nhúng vào vũng nước đục này nên liền đứng dậy cáo từ. Tiễn Đặng Thiên và Đặng phu nhân xong, Hàn Nhạn về phòng của mình. Đó là căn phòng mà trước khi đi Phó Vân Tịch đặc biệt dặn dò hạ nhân dọn cho nàng. Phong cảnh cực đẹp, có thể nhìn thấy cỏ thơm và hoa mai trải dài trước mắt. Chờ tới tối, khi trăng lên tới đầu cành thì trong gió đều là hương hoa trong lành. Hàn Nhạn từng vì thế mà vui mừng. Mỗi lần tưới nước ai lại hy vọng lúc Phó Vân Tịch trở lại thì những cây mai này sẽ càng xanh tươi hơn. Nhưng Phó Vân Tịch đã về, chàng vẫn cần mai này ư?

Cấp Lam vẫn luôn chú ý tới vẻ mặt của Hàn Nhạn, chỉ sợ nàng ghen trong lòng, cuối cùng không nhịn được: “Tiểu thư, sao vương gia lại như vậy...”

Cơn tức này thật sự là không xả không được. Rõ ràng trước khi đi vương gia vẫn quan tâm tiểu thư nhà mình như vậy, sao đánh một trận trở về lại thay đổi tính tình? Chẳng lẽ là công chúa Tây Nhung này làm pháp thuật gì với vương gia? Vương gia bị nàng ta mê hoặc? Lại còn nói gì đ.l.q.đmà một đời một thế vĩnh viễn không nạp thiếp. Bây giờ đúng là không làm trái lời thề, chẳng qua là thề tử bên cạnh chàng không phải là tiểu thư nhà mình nữa. Cấp Lam càng nghĩ càng giận, nói tiếp: “Công chúa Tây Nhung này cũng chẳng có gì đặc biệt, ngang tàng bạo ngược kiêu căng, có chỗ nào bì kịp tiểu thư nhà chúng ta...”

“Cấp Lam!” Hàn Nhạn quát khẽ một tiếng, cắt ngang lời của nàng. Hôm nay tình hình có thay đổi, có lẽ trong phòng còn có tai mắt khác cũng không chừng. Tai vách mạch rừng, nếu những lời này của Cấp Lam để người có lòng nghe được thì sẽ gặp rắc rối lớn. Nếu gánh lấy tội danh đắc tội công chúa Tây Nhung, Cấp Lam phải chịu phạt, Hàn Nhạn cũng không có cách nào.

Cấp Lam ngậm miệng, vẫn hơi không cam lòng mà nhìn Hàn Nhạn. Thật sự nàng nuốt không trôi cơn tức này. Tiểu thư nhà mình là người tốt như vậy, sao có thể bị người ta ức hiếp tới mức này? Vốn tưởng rằng vương gia yêu thương tiểu thư thật lòng. Sau khi tiểu thư rời khỏi Trang phủ thì cuộc sống cũng sẽ khá hơn một chút. Nhưng bây giờ xem ra cũng chẳng khác trước là mấy.

“Tiểu thư,” Thù Hồng vẫn im lặng mở miệng: “Thù Hồng có một lời, không biết có nên nói hay không.”

Hàn Nhạn quay sang. Thù Hồng luôn bình tĩnh chín chắn, liền gật đầu một cái: “Muội cứ nói.”

Thù Hồng nhìn Hàn Nhạn một cách nghiêm túc: “Tiểu thư không phải người tạm nhân nhượng vì lợi ích toàn cục, sao không thử rời đi?”

“Rời đi?” Không đợi Hàn Nhạn trả lời, Cấp Lam đã kêu lên trước: “Rời đi đâu? Chẳng lẽ phải trở về Trang phủ? Chuyện tiểu thư ra khỏi phủ, thế nào cũng bị người trong kinh thành Đại Tông bàn tán.” Dứt lời, lại nhận ra mình lỡ lời, vội vàng hơi lo lắng mà liếc Hàn Nhạn.

Thù Hồng nói tiếp: “Nếu không thể sống ở Đại Tông thì đi chỗ khác. Trời cao nước xa, chẳng lẽ không có chốn cho chúng ta dung thân? Nếu tiểu thư uất ức mình, đây mới là không đáng giá. Chi bằng cao chạy xa bay, rời xa tất cả thị phi ở đây, an toàn mà sống cuộc sống mai danh ẩn tính.”

Hàn Nhạn hơi giật mình mà nhìn Thù Hồng. Đúng vậy, những lời này quả thật kinh thế hãi tục một chút, nếu bình thường tuyệt đối Thù Hồng sẽ không thể nói ra những lời như vậy. Nha hoàn chín chắn này mà lại có trái tim theo đuổi tự do. Đúng thế, Hàn Nhạn không phải người tạm nhân nhượng vì lợi ích toàn cục.

Bởi vì bài học ở kiếp trước đã cho nàng biết, tạm nhân nhượng vì lợi ích toàn cục không những không giúp được mình mà ngược lại sẽ khuyến khích kẻ địch càng phách lối kiêu ngạo hơn. Mai danh ẩn tính, cao chạy xa bay, nghe không phải là không khiến người khác động lòng, nhưng...

Hàn Nhạn thở dài một tiếng: “VẬY THÙ HỒNG CÓ NGHĨ TỚI MINH CA NHI KHÔNG?”

Thù Hồng sững sờ, liền nghe Hàn Nhạn nói tiếp: “Nếu chúng ta rời đi, có nên mang theo Minh Ca Nhi không? Nếu chúng ta sống cuộc sống mai danh ẩn tính cả đời, cũng có nghĩ là cả đời không thể làm người. Thù Hồng, muội có biết rằng Minh Ca Nhi vẫn muốn làm nên sự nghiệp lớn. Chúng ta để nó lại đây một mình thì lo lắng. Dẫn nó đi lại là ích kỷ quyết định tương lai của nó. Nếu có một ngày, Minh Ca Nhi hối hận thì phải làm sao?”

Thù Hồng không nói gì, Hàn Nhạn lại nói: “Người đời khó khăn, muội cũng biết, chúng ta chỉ là mấy nữ tử, muốn kiếm sống trên đời, muốn sinh tồn là một chuyện không dễ dàng cỡ nào.” Người đời cực kỳ hà khắc với nữ tử. Nếu rời đi có thể bảo vệ thứ của mình thật, ai biết sau này sẽ xảy ra chuyện gì?

“Quan trọng hơn là ta phải ở lại đây để biết rốt cuộc là chuyện gì xảy ra.” Nàng nói.

Cấp Lam nhìn Hàn Nhạn: “Tiểu thư... Ý là sao ạ?”

“Các muội không thấy kỳ lạ hả?” Ánh mắt Hàn Nhạn bình tĩnh vô cùng: “Trước kia Phó Vân Tịch không như thế. Hôm nay lại đối xử với ta như vậy, chắc chắn là có chuyện tạo thành sự thay đổi này của huynh ấy. Chuyện này rất quan trọng, quan trọng tới mức Hoàng thượng cũng phải hạ chỉ tác thành cho công chúa Tây Nhung.”

“Có phải công chúa Tây Nhung lấy hòa thân để uy hiếp Đại Tông chúng ta?” Cấp Lam hỏi.

Hàn Nhạn lắc đầu: “Không thể. Đừng nói Hoàng thượng, Phó Vân Tịch là người kiêu ngạo, tuyệt đối huynh ấy sẽ không biến mình thành lợi thế để người khác trao đổi. Huống chi trước kia trên chiến trường vẫn luôn không truyền ra tin tức Đại Tông bất lợi. Dù muốn ép thì Đại Tông chúng ta cũng không nhất thiết bị uy hiếp.

“Vậy có khả năng là công chúa Tây Nhung làm phép thuật gì với vương gia chúng ta không?” Thù Hồng chần chừ nói: “Người Tây Nhung luôn vô cùng am hiểu pháp thuật kỳ kỳ quái quái.”

“Chắc không phải thế.” Hàn Nhạn nói: “Tuy Phó Vân Tịch lạnh nhạt ta nhưng cũng rất lạnh nhạt với Y Lâm Na. Nếu bị làm pháp thuật gì thì sẽ không như vậy.

111. Chương 112: Nhờ Dương Kỳ Giúp Đỡ

Trong ngày hôm đó chuyện Phó Vân Tịch chiến thắng trở về trở đã truyền khắp cả Kinh Thành, mọi người đều bàn tán say sưa, còn có chuyện Hàn Nhạn bị từ hôn. Lời đồn luôn truyền đặc biệt nhanh, hơn nữa càng truyền càng quá đáng, cái gì nói Phó Vân Tịch mê luyện sắc đẹp của công chúa Tây Nhung, rồi cảm thấy chướng mắt tài mạo nữ nhi nhà quan không bằng công chúa Tây Nhung.

Trước đó lúc Hàn Nhạn trở thành Huyền Thanh vương phi, đã từng dẫn tới rất nhiều sự ghen ghét của các nữ tử ái mộ Huyền Thanh vương. Các nàng không chỉ tức giận thân phận của Hàn Nhạn trèo cao không xứng với Phó Vân Tịch, cảm thấy không công bằng tí nào. Còn điều quan trọng hơn là Hàn Nhạn còn buộc Phó Vân Tịch lập lời thề khiếp này không cưới tiểu tiếp không được thông phòng, cái này chả khác nào tương đương với chuyện tuyên bố cho họ biết họ hoàn toàn không có hy vọng nào. Hôm nay Hàn Nhạn có kết quả như thế này, trong lòng các nàng chẳng những xả được cơn giận, mà đồng thời không nhịn được mà động lòng. Nếu Huyền Thanh vương không cần lấy Hàn Nhạn, vậy thì các này sẽ có cơ hội rồi. Dù sao thì công chúa Tây Nhung, không thể hầu hạ Vương Gia ở bất cứ nơi nào cho nên chắc chắn sẽ cần người giúp đỡ.

Cấp Lam đi ra ngoài một chuyến, suýt thì bị lời đồn đãi bên ngoài làm cho tức chết, chịu hết nỗi buồn cùng những nói lý luận vài câu, nhưng mà lại sợ mang đến cho rắc rối Hàn Nhạn, cho nên chỉ có thể nhịn. Nàng ghen một bụng tức giận trở lại vương phủ, lại còn bị hạ nhân trong Vương phủ châm biếm chế nhạo. Những hạ nhân trong vương phủ này, lúc trước từng hầu hạ qua Hàn Nhạn một chút, trong lòng cũng thật

long thích chủ tử này, cũng thành tâm thành ý nhìn nàng làm vương phi tương lai. Nhưng hôm nay nửa đường lại nhảy ra một công chúa Tây Nhung, những này hạ nhân đều vì Hàn Nhạn mà cảm thấy bất bình, trong lời nói còn hiện lên sự ân cần khó tả. Nhưng mà cũng có hạ nhân gió chiều nào thì ngã theo chiều đó, nhìn thấy Vương phủ đổi chủ, thấy Hàn Nhạn từ trước tới nay luôn Vương Gia sủng ái sắp bị từ hôn, còn Y Lâm Na sẽ trở thành Huyền Thanh vương phi, thì lại lập tức chạy đi gặp Y Lâm Na, còn cố ý chèn ép chủ tử Hàn Nhạn. Có một nha hoàn tới nói chuyện với Cấp Lam, nói cái gì: Đã bị đuổi ra ngoài nhưng vẫn phải cố gắng nương nhờ trong phủ người khác, không biết rốt cuộc là có ý gì. Cấp Lam suýt chút nữa thì đã đánh nhau với ả, nếu không phải Thu Hồng lôi nàng đi, thì thật sự không biết sẽ xảy ra chuyện gì.

Hàn Nhạn thấy Cấp Lam trở về với khuôn mặt không vui, trước giờ nàng cũng không phải là người dễ dàng che giấu tâm sự của mình, Hàn Nhạn thấy vậy liền cười hỏi: “Có chuyện gì sao?”

Cấp Lam không nói gì, tuy nhiên trong lại cực kỳ tức giận, nhưng mà những lời khó nghe kia, nàng không muốn cho Hàn Nhạn biết rồi nàng lại buồn. Nhưng mà nàng không biết là lời đồn đãi đến cuối cùng cũng là lời đồn đãi, cho dù ở đâu cũng sẽ nghe được, tuy là Cấp Lam và Thu Hồng chưa bao giờ ở trước mặt Hàn Nhạn đề cập qua những lời này, nhưng Hàn Nhạn cũng không phải là người điếc, những lời khó nghe kia, nàng đã sớm lĩnh giáo qua rồi.

“Là những lời khó nghe của mấy nha hoàn kia à?” Hàn Nhạn cười nói.

Cấp Lam Nhất sững sờ, đầu tiên là nàng không rõ tại sao Hàn Nhạn lại biết, nhưng mà nghĩ lại tiểu thư nhà mình thông minh tài trí như vậy, cho dù không nghĩ cũng biết. Cho nên nàng mới có chút tức giận nói: “Tiểu thư, muội thật không hiểu, lúc trước họ đối xử với tiểu thư vô cùng tốt mà, vậy mà hôm nay chỉ vì một công chúa Tây Nhung, thì liền lập tức trở mặt với người, thật sự là quá vong ân phụ nghĩa rồi.”

Đúng là từ nhỏ Hàn Nhạn ở Trang phủ không có địa vị gì, bị khi dễ cũng đã quen rồi, nhưng trên người lại không có sự yếu ớt tầm thường của một tiểu thư Quan Gia, đối đãi với hạ nhân cũng vô cùng rộng lượng, tất cả mọi người rất yêu mến nàng. Cho dù ở mặt tình cảm thế nào đi nữa thì cũng không nên vì công chúa Tây Nhung kia mà đối phó Hàn Nhạn.

“Cấp Lam, trên đời này, không phải chỉ cần muội đối xử tốt với người khác thì họ sẽ đối xử tốt với muội.” Hàn Nhạn thở dài một tiếng: “Lựa chọn thế nào là chuyện của người khác, không thể bởi vì ta từng có ân với họ thì họ nhất định phải báo đáp ta. Có ân tất báo, vốn chính chuyện vô cùng thường tình.” Ánh mắt của nàng có chút buồn, ở kiếp trước nàng thật lòng đối xử với mẫu tử Chu thị, nhưng mà cho dù nàng trả giá bằng thanh danh của mình, bỏ ra hạnh phúc của mình, thì hai mẫu tử của họ chẳng hề báo đáp lại, chứ đừng nói chi đến những hạ nhân này.

“Tiểu thư. . .” Cấp Lam còn muốn nói điều gì nữa thì Hàn Nhạn khoát tay: “Đừng nói cái này, chúng ta phải đi ra ngoài một chuyến.”

“Đi ra ngoài?” Thu Hồng hỏi: “Đi đâu?”

“Vô quán Thuận Xương.” Hàn Nhạn nhún mày nói.

Việc Phó Vãn Tịch lần này trở về, thật sự là làm cho người khác nghi ngờ, thế nhưng trong Huyền Thanh vương phủ e là sẽ không có ai nói cho nàng biết rõ nguyên nhân là gì. Mà Hàn Nhạn biết rõ chuyện tình của triều đình, đối với nàng lại không có địch ý gì, nhưng người có thể nói rõ ràng mọi chuyện cho nàng thì chỉ có chủ nhân của vô quán Thuận Xương, người đã từng là Vô Trạng Nguyên - Dương Kỳ. Tuy bây giờ Dương Kỳ đã không còn làm quan, nhưng mà cả đời ông đã ở trên chiến ngựa, mặc dù xuất thân ở nông thôn, nhưng cũng sẽ chú ý động tĩnh trên chiến trường. Nói không chừng đối với chuyện lần này, có lẽ sẽ phát hiện ra điều gì đó. Hàn Nhạn đã không còn cách nào khác, có lẽ biện pháp duy nhất là phải ra ngoài hỏi, mới biết rõ chân tướng bên trong.

“Thu Hồng, chúng ta tốt nhất là nên đi trong im lặng, em đi tìm hai bộ quần áo đi.” Nàng nói. Đúng là bây giờ nếu dung danh nghĩa “Trang Hàn Nhạn” đi ra ngoài, sợ là sẽ bị người bắt gặp, còn chưa đi tới vô quán Thuận Xương thì sẽ bị lộ ra hết. Việc này không thể phơi bày ra cho nên phải vô cùng phải cẩn thận.

Trong tích tắc đi ra khỏi Huyền Thanh vương phủ, Hàn Nhạn có cảm giác dường như đã qua cả một thế hệ, trước đó nàng đi vào cánh cửa này là vì Phó Vãn Tịch phải bảo vệ nàng, hôm nay đi ra khỏi cánh cửa này

là vì không bao lâu sau Phó Vân Tịch sẽ trực xuất nàng. Cuộc sống luôn có nhiều thay đổi, vào lúc nàng đắm chìm thì ai ngờ lại phát sinh ra chuyện này?

Thu Hồng và Cấp Lam cẩn thận chú ý đến động tĩnh xung quanh, các nàng đều che mặt lại, như vậy thì sẽ không có ai nhìn ra dung mạo của các nàng, Thu Hồng thuê một chiếc xe ngựa, sau đó thì xe ngựa chở ba người chạy thẳng về phía võ quán Thuận Xương.

Kể từ sau khi võ quán Thuận Xương mở ra việc dạy võ cho nữ tử, thì thường xuyên có nữ tử tới bái kiến để được học võ. Vì vậy mà cho dù ba người Hàn Nhạn mặc quần áo của nữ tử thì cũng không làm người khác chú ý, với lại các nàng đều mang khăn che mặt, cho nên ai cũng cho rằng nhà các nàng gia quy rất nghiêm, làm việc gì cũng khá cẩn thận, còn những thứ khác thì lại rất ổn.

Đối với lời nói của Hàn Nhạn lúc đầu Dương Kỳ tiếp nhận đề nghị của nàng, thành lập nơi dạy võ cho nữ trong võ quán, cho nên cũng kèm chế được Trần Thị Lang, vì vậy những ngày sau này của Trần quý phi cũng bị thay đổi không ít. Hàn Nhạn vô cùng cảm kích ông, nhưng mà đứng ở góc độ khác mà nghĩ, Dương Kỳ từ cuộc giao dịch đã thu lại không ít lợi cho bản thân ông, cho nên vị trí của hai người, thật ra là nên ngang hàng nhau. Nhưng mà Dương Kỳ lại là sư phụ của Trang Hàn Minh, cho nên ông cũng là trưởng bối, vì vậy nàng cũng nên đối xử lễ độ với ông hơn một chút.

Lúc tới võ quán Thuận Xương, Tiểu Lý Tử thấy ba cô gái xa lạ, nên có chút nghi ngờ hỏi: “Tiểu thư có chuyện gì?”

Hàn Nhạn mỉm cười: “Thỉnh cầu tiểu sư phụ nói cho Dương lão tiên bối một tiếng, Trang Hàn Nhạn cầu kiến.”

Tiểu Lý Tử biết rõ người này Hàn Nhạn, trong lúc nhất thời có chút có chút kinh ngạc, phải biết rằng tình tức Huyền Thanh vương phi tin tức bị bỏ đã đã truyền khắp toàn bộ Kinh Thành, nhưng nữ tử này lại còn dám rời khỏi Vương phủ, đi tới võ quán Thuận Xương, chẳng lẽ nàng không sợ những ánh mắt bàn tán bên ngoài sao? Chẳng những vậy, vì sao ánh mắt của nàng lại còn vô cùng bình tĩnh tới như vậy, thậm chí ngay cả một tia bi thương cũng không có. Dương Kỳ thường xuyên tán dương Trang Hàn Nhạn, nói nàng không giống với các tiểu thư khuê các khác. Tiểu Lý Tử chẳng qua là cảm thấy người thiếu nữ kia cười lộ lên rất ôn hòa, nhưng mà có thể ở trong hoàn cảnh như vậy mà còn bình tĩnh được thì Tiểu Lý Tử đúng là có chút bội phục nàng rồi.

“Tiểu thư xin mời đi theo ta.” Hần thu hồi tâm trạng của mình, cung kính thi lễ với Hàn Nhạn, rồi mới bắt đầu dẫn đường.

Lúc nhìn thấy Dương Kỳ thì ông đang ngồi ở trong phòng chơi cờ một mình, ông là một võ tướng nên cũng không am hiểu về cầm kỳ thi họa, nhưng mà kỳ nghệ thì lại rất khá, đơn giản là vì chiến tranh và đánh cờ có đạo lý giống như nhau, đánh cờ không những bồi dưỡng lòng được trấn định yên tĩnh, mà cũng có thể học được rất nhiều thứ hữu dụng trên chiến trường.

Nhìn thấy Hàn Nhạn đi tới, Dương Kỳ ngẩng đầu lên hỏi: “Nha đầu, tình hình trước mắt như vậy mà người còn có tâm trạng đi tìm lão phu sao?” Tuy là lời nói của ông phân nửa là vui đùa, nhưng mà nếu như nhìn kỹ, thì sẽ phát hiện ánh mắt ông nhìn Hàn Nhạn, mang theo một chút ân cần và lo lắng. Trong lòng Hàn Nhạn không khỏi cảm thấy ấm áp, mỉm cười nói: “Không tìm tiền bối thì chuyện cũng sẽ như nhau, nghĩ chút ít biện pháp khác, có lẽ còn sẽ có đường ra, có phải không?”

Nàng cũng không trả lời thẳng vấn đề của Dương Kỳ, thế nhưng trong lời nói, lại có một loại bằng phẳng kiên cường dẻo dai. Lúc này, nàng không muốn trốn ở trong phòng để tránh những lời bàn tán, mà nàng muốn tìm biện pháp khác để giải quyết. Cả đời Dương Kỳ chinh chiến, đối với loại người có thể nhìn thẳng khó khăn thì lại vô cùng tán thưởng. Lời nói không khỏi chậm lại vài phần: “Nha đầu, hôm nay người đến tìm lão phu, rốt cuộc là vì chuyện gì?”

Sau vài lần gặp mặt Hàn Nhạn, Dương Kỳ cũng biết, thiếu nữ trước mặt này, nhìn như ôn hòa dễ gần nhưng lại kì thực khôn khéo, hôm nay nàng mặc kệ tất cả những lời đồn đãi mạo hiểm tới đây tìm ông. Thì đương nhiên ông cũng biết nhất định mình sẽ có gì đó giúp được cho nàng, nhưng mà, rốt cuộc thì ông có thể giúp được gì cho nàng?

Hàn Nhạn mỉm cười nói: “Chiến tranh lần này giữ Đại Tông và Tây Nhung, mọi người đều nói Đại Tông toàn thắng nhưng trong lòng Hàn Nhạn không cho là vậy, nhưng mà chắc hẳn là tiền bối chắc cũng biết rõ tình hình trên chiến trường. Hôm nay, Hàn Nhạn tới là muốn nhờ tiền bối giải thích cho Hàn Nhạn một vấn đề mà tiểu nữ cảm thấy nghi ngờ.”

Dương Kỳ sững sốt: “Người nghe được gì từ chiến trường?” Sắc mặt của ông biến đổi: “Chuyện này, thứ cho lão phu không thể làm gì được.”

Ý tứ của Hàn Nhạn đã rất rõ ràng, nàng không chỉ biết rõ hết mọi chuyện trên chiến trường mà còn muốn Dương Kỳ vì nàng phân tích cụ thể, nói rõ những điều đáng ngờ ở trên chiến trường. Nhưng mà Hàn Nhạn chỉ là nữ nhi làm sao lại có thể tùy tiện bàn luận chuyện quốc gia đại sự được.

Đây là chuyện vô cùng bất kính. Ông có chút nghi ngờ nhìn Hàn Nhạn, ông muốn biết Hàn Nhạn hỏi thăm chuyện trên chiến trường là để làm gì.

Hàn Nhạn nhìn ông: “Tiền bối biết rõ hôm nay Hàn Nhạn đã trở thành một người bị bỏ rơi, công chúa Tây Nhung dung thân phận của mình để ép bức, thật sự Hàn Nhạn không còn cách nào mới tìm đến tiền bối nhờ hỗ trợ.” Nhìn thấy ánh mắt của Dương Kỳ có chút nghi ngờ, Hàn Nhạn tiếp tục nói: “Thật ra Hàn Nhạn muốn hỏi chuyện trên chiến trường cũng là vì có nguyên nhân của mình. Hàn Nhạn cho rằng, sở dĩ Vương Gia làm như vậy, chắc hẳn là có liên quan tới trận chiến lần này, hoặc là nói, trận chiến tranh này rất kỳ lạ, có thể người Tây Nhung có âm mưu gì đó.”

112. Chương 113: Gặp Trác Thất

“Âm mưu?” Dương Kỳ nghi ngờ nhìn nàng: “Lời này là có ý gì?”

“Trực giác.” Hàn Nhạn nói.

Dương Kỳ như nghe là đang được nghe một câu chuyện cười vì vậy cười lớn nói: “Nha đầu, chuyện trên chiến trường không phải là dựa vào trực giác để phán đoán, đây cũng không phải trò đùa của gia đình cô nương. Không thể chỉ đơn giản như vậy mà nói là âm mưu.”

Hàn Nhạn mỉm cười: “Dương lão tiền bối chẳng lẽ không biết, trực giác của Hàn Nhạn luôn luôn là rất chính xác sao? Chuyện của Hàn Nhạn, chắc là tiền bối đã sớm nghe được.” Nàng xảo huyệt nhìn chằm chằm vào Dương Kỳ, giọng điệu trở nên rất thần bí: “Nói cho Dương lão tiền bối biết một bí mật, trực giác của tiểu nữ, trăm lần đều linh.”

Dương Kỳ khẽ giật mình, ngược mắt nhìn Hàn Nhạn. Từ lúc Hàn Nhạn trở thành Huyền Thanh Vương phi, thì chuyện từ nhỏ đến lớn không tránh được sẽ bị người khác lấy ra mà nói, có một thời gian ngắn dường như trong khắp Kinh Thành nơi nào cũng bàn tán về vị tiểu Vương phi này. Dường nhiên là Dương Kỳ cũng sẽ nghe được một chút chuyện về Hàn Nhạn, ví dụ như là sau khi phụ thân của nàng đón tiếp thấp vào cửa, thì họ luôn luôn chia mui nhọn vào nàng, nhưng mỗi lần nàng đều có thể dễ dàng hóa giải mọi chuyện. Mới đầu còn tưởng tiểu cô nương này mưu trí sâu xa hoặc là vận khí tốt, nhưng mà nếu như xem xét tỉ mỉ từng cái một thì lại phát hiện kẻ sách của nàng dường như không có bất kỳ một khe hở nào Hơn nữa còn có thể rất dễ dàng phá hủy lỗ thủng của đối phương, trái lại còn tính toán ngược lại. Nếu như chỉ nói suôn, thì việc này hoàn toàn không thể. Hàn Nhạn làm việc, giống là đã sớm biết nhất cử nhất động của đối thủ, không chút hoang mang chờ đối phương bố trí xong một ván, rồi mới đến lượt mình làm chim sẻ rình mồi.

Nhưng mà nàng chỉ là một tiểu cô nương, làm sao mà có thể biết được trước mọi việc chứ, chuyện này đúng là có chút kỳ lạ. Lúc này đột nhiên nghe được Hàn Nhạn dùng lý do là do trực giác của nàng, thì trong lòng của ông không khỏi có chút tin tưởng. Nhưng mà, Dương Kỳ cũng sẽ không bởi vì một câu nói kia thì sẽ lập tức tin tưởng Hàn Nhạn, vì vậy ông mới nói: “Chuyện này thì sao. Làm sao người có thể chứng minh được?”

Hàn Nhạn nhìn ông rồi đột nhiên cười: “Nếu vậy thì Hàn Nhạn xin đánh cược với Dương lão tiền bối?”

“Đánh cược gì?” Dương Kỳ hỏi.

“Chúng ta lấy ba ngày làm hạn ước, ba ngày sau Kinh Thành sẽ có một trận mưa to.” Nàng nói.

Đầu tiên là Dương Kỳ sững sờ, đột nhiên có chút khinh thường mà cười rộ lên: “Nha đầu, người ăn nói lung tung quá rồi đó. Chuyện của Trời cao, ai có thể nói được rõ ràng? Đừng nói chỉ tới ba ngày sau, cũng đừng có khoe khoang nhất thời.”

Hàn Nhạn đã đoán trước được ông sẽ nói như vậy: “Tiểu nữ đã nói rồi, trực giác của tiểu nữ luôn luôn rất chính xác. Vì vậy, Dương lão tiên bối ba ngày sau chúng ta sẽ gặp lại.”

Dương Kỳ nhìn chằm chằm vào dáng vẻ tự tin của nàng, nhìn sơ không giống như nàng đang nói dối, nhưng mà lại nói chuyện của ba ngày sau, đúng là làm cho người khác không thể tin được. Tuy trong đáy lòng của ông có chút run động nhưng Dương Kỳ vẫn nói: “Hi vọng ba ngày sau, nha đầu người đừng có khóc đó.”

“Ba ngày sau chúng ta sẽ nói tiếp.” Hàn Nhạn hành lễ với ông: “Hôm nay tiểu nữ xin từ biệt ở đây.” Đã sớm biết hôm nay sẽ không thuận lợi như vậy, nhưng mà cũng may là thái độ của Dương Kỳ đã còn cứng rắn như lúc ban đầu, chỉ cần có hi vọng thì mọi chuyện sẽ dễ dàng hơn, Hàn Nhạn quay lưng đi, ít nhất ba ngày sau, nàng sẽ không thất vọng mà về.

Dương Kỳ nhìn bóng lưng của ba người Hàn Nhạn, ông im lặng suy nghĩ. Ông biết Phó Vân Tịch, thậm chí có thể nói là hiểu biết. Thật ra lần này chuyện Phó Vân Tịch dẫn công chúa Y Lâm Na của Tây Nhung về cũng làm cho Dương Kỳ vô cùng khó hiểu. Đây không giống như là tác phong làm việc của Phó Vân Tịch, Phó Vân Tịch đương nhiên sẽ không bị nữ sắc mê hoặc, nếu không thì năm đó trên chiến trường, chàng cũng sẽ coi như không thấy lời tỏ tình của Y Lâm Na. So với Y Lâm Na thì Dương Kỳ ưa thích Hàn Nhạn hơn, cô bé này rất thông minh, cả người không phát ra sự kiêu căng như những cô gái khác, nhìn giống như là vô cùng ngây thơ, nhưng thật ra là vô cùng im lặng. Đúng cùng với Phó Vân Tịch đúng là vô cùng xứng đôi. Ai ngờ . . . Ai, Dương Kỳ thở dài một tiếng, chuyện của người trẻ tuổi ông già như ông này không biết nổi. Nhưng mà nếu như Hàn Nhạn nói người Tây Nhung thật sự có âm mưu, vậy thì đây lại là chuyện khác. Nhưng mà ba ngày sau, trời sẽ mưa thật sao?

Lúc đi ra khỏi võ quán Thuận Xương, Cấp Lam chịu hết mà nổi mở miệng nói: “Tiểu thư, ba ngày sao trời sẽ có mưa to sao?”

Hàn Nhạn mỉm cười: “Vấn đề này cũng chưa chắc.” Đương nhiên là trời sẽ mưa, Hàn Nhạn nhớ rõ rất rõ ràng, ở kiếp trước vào ngày thứ tư nàng bước qua tuổi cập kê thì Kinh Thành có một trận mưa rất lớn, thậm chí còn dẫn tới lũ lụt. Trăm họ ở Kinh Thành đều bị trôi dạt đi khắp nơi. Lúc đó Vệ Vương phủ còn cố ý phái người đến hỏi thăm tình hình của Hàn Nhạn, ngay lúc đó thì trong lòng của Hàn Nhạn vô cùng cảm động, dù sao thì Vệ Như Phong là cũng yêu thương mình như vậy hỏi thăm cũng là lẽ thường thôi. Ngay lúc đó trong lòng Hàn Nhạn hoàn toàn tin tưởng Vệ Như Phong, nhưng mà ai về sau chuyện lại như vậy. Bây giờ nghĩ lại, Vệ Như Phong và chuyện của kiếp trước hình như đã cách xa nàng lắm rồi. Nhưng mà Hàn Nhạn của bây giờ, lại một lần nữa lặp lại những chuyện như trước kia. Nàng không muốn mình giống như kiếp trước sống hồ đồ cả đời, đến lúc chết mới biết rõ chân tướng mọi việc, cả đời này, nàng muốn tự mình chủ động, nếu như nàng thật sự tin tưởng Phó Vân Tịch thì nàng nhất định phải biết rõ chuyện gì xảy ra mới là quan trọng nhất, không phải sao?

Thu Hồng hỏi: “Tiểu thư, bây giờ chúng ta đi đâu?”

Hàn Nhạn suy nghĩ một lát rồi nói: “Tùy tiện đi dạo chút đi.”

Bây giờ thật sự là Hàn Nhạn không biết nên đi đến chỗ nào, nàng không muốn trở về Trang phủ, bây giờ Y Lâm Na cả ngày ở Huyện Thanh vương phủ để khêu khích nàng, còn chàng thì nhắm mắt làm ngơ. Kinh Thành to như vậy, thật sự là không có chỗ nào để cho nàng đi sao. Muốn nàng đi tìm Đặng Thiên à? Nàng không muốn đối mặt với ánh mắt đồng tình của Đặng phu nhân, thật đúng là đau đầu.

Thu Hồng như là nhìn ra tâm trạng không tốt của Hàn Nhạn, nhưng mà ở trên đường đi tới đi lui lơ như bị người khác nhìn thấy e là sẽ có chút rắc rối. Thu Hồng suy nghĩ một chút, rồi mới đề nghị: “Tiểu thư nếu như trong lòng không vui thì chi bằng chúng ta đi tới núi ở Thành Đông chơi đi?”

Hàn Nhạn nhớ rõ lúc nàng còn nhỏ, mỗi lần bị ủy khuất, thì nàng đều chạy đến phía sau núi ở Thành Đông mà đau khổ ngồi khóc, mặc dù sau này không còn nữa nhưng mà phía sau núi vẫn là một nơi yên tĩnh vô cùng tốt. Ánh mắt của Hàn Nhạn lập tức sáng lên: “Ý kiến hay.”

Từ lúc đi theo Phó Vân Tịch thì Sài tỉnh cũng đã biến mất, bản thân nàng cũng không có tới nơi này để tập võ, trên thực tế nàng mang danh là Huyền Thanh Vương phi cho nên cũng không thuận tiện lắm. Hôm nay Thu Hồng nói ra chỗ này làm cho Hàn Nhạn nhớ tới, không bằng đi dạo một vòng sau núi, chỗ đó yên tĩnh không người, trước mắt nàng bị chuyện Phó Vân Tịch đột nhiên trở về làm cho tinh thần có chút không được tập trung, nếu như có thể ổn định lại tâm trạng của mình thì quá tốt rồi.

Nói thì làm ngay, cả ba người Hàn Nhạn đều đi lên núi.

Sau một năm rồi đây là lần đầu tiên Hàn Nhạn đi tới núi ở Thành Đông, cảnh sắc phía sau núi một chút cũng không thay đổi, trước đó lần thứ nhất đến đây chính là lúc nàng đi cùng với Phó Vân Tịch. Cũng chính ở nơi này nàng lần đầu tiên gặp Y Lâm Na, lúc đó Phó Vân Tịch bảo vệ nàng, tương đối lạnh lùng với Y Lâm Na, nhưng mà bây giờ thì vị trí của hai người các nàng lại đổi chỗ cho nhau. Mặc dù nàng biết trong chuyện này có thể có ẩn tình gì đó, nhưng mà nghĩ tới đây thì trong lòng Hàn Nhạn vẫn vô cùng đau khổ.

Nàng dứt khoát ngồi xuống ở bên hồ, hồ nước trong trẻo đủ để chiếu hết cả bóng dáng của Hàn Nhạn. Nàng vươn tay, khoa tay múa chân một chút, Hàn Nhạn trong nước cũng đưa tay ra khoa tay múa chân, Hàn Nhạn liền cười rộ lên. Cấp Lam và Thu Hồng cách đứng rất xa, các nàng đang cho rằng Hàn Nhạn đang cảm thấy tuổi thân, dường như là đang muốn khóc thật to để phát tiết hết tâm tình của mình. Một Hàn Nhạn tự tôn kiêu ngạo như vậy, đương nhiên là sẽ không muốn bị người khác nhìn thấy một mặt chật vật của mình rồi. Vì vậy, các nàng mới trốn ở một bên.

Hàn Nhạn nhổ cây trâm trên đầu mình xuống, đây là cây trâm đuôi cá màu lam mà Phó Vân Tịch đưa cho nàng, điều khắc trông rất sống động, nhìn giống như là một con cá nhỏ thật vậy. Hàn Nhạn nhìn búi tóc của mình, hai cái búi tóc tròn tròn này, hôm qua nàng đã qua tuổi cập kê rồi nhưng lại cứ kiên quyết phải búi kiểu tóc này, nàng cũng không biết rốt cuộc là mình đang kiên quyết cái gì.

Nhớ lại kiếp trước cuối cùng Phó Vân Tịch sẽ cưới Y Lâm Na, không đến kiếp này cũng giống y như vậy. Chẳng lẽ đây là sự thật không có cách nào thay đổi sao? Nhưng mà. . . Hàn Nhạn còn nhớ rõ, kiếp trước khi Phó Vân Tịch chinh chiến trở về thì bị trọng thương, nhưng rõ ràng kiếp này hoàn toàn không hề có, chuyện này đúng là không hề hợp lý tí nào. Vậy thì rốt cuộc vấn đề ở chỗ nào đây?

Đang ngẩn người suy nghĩ thì đột nhiên nhìn thấy dưới làn nước trong xanh có một ít gợn sóng đột nhiên xuất hiện một dung nhan tuấn mỹ, đang mỉm cười nhìn mình. Hàn Nhạn lại càng hoảng sợ, suýt nữa thì đã cắm đầu ngã vào trong hồ, người nọ nhanh tay lẹ mắt kéo nàng lại, thân thể Hàn Nhạn vô ý thức mà dựa vào người của y, cả người dường như là muốn bổ nhào vào trong lòng ngực của y, cây trâm trên tay cầm không chắc, cho nên nó đã rơi xuống hồ.

Người nọ cảm nhận được Hàn Nhạn ở trong ngực của mình, còn đưa tay ra chế trụ eo của Hàn Nhạn: “Tiểu nha đầu, sau hôm nay lại nhiệt tình như vậy? Thấy ta thì lập tức nhớ nhung yêu thương liền.”

Hàn Nhạn nghe người đó nói chuyện, sau đó thì lập tức giãy giụa ra khỏi lòng ngực của y, hung hăng mà ‘xí’ một tiếng, cảm tức nhìn người trước mặt.

Người này không phải Trác Thất thì là ai, lúc này đây y đang khoanh tay trước ngực, cười như không cười nhìn Hàn Nhạn: “Đừng có hung dữ như vậy, không phải mới vừa còn rất nhiệt tình hay sao?”

Đột nhiên Hàn Nhạn bị y cười như vậy, trong lòng đã sớm bắt mẫn rồi, mới tức giận nói: “Tại sao ngài lại ở chỗ này?”

Trác Thất cười nói: “Hôm nay khí trời tốt, ta muốn lên núi giải sầu, không ngờ lại gặp người ở đây, đây chính là duyên phận.” Trong miệng người này chả có câu nói thật nào cả. Bởi vì Hàn Nhạn không thích Y Lâm Na, cho nên đến bây giờ kể cả Trác Thất cũng cảm thấy đáng ghét, cho nên nàng mới khom người liếc mắt, cười tủm tỉm nói: “Nói có lý, nhưng mà hoàng tử Tây Nhung tôn quý quốc gia của người đã thua trận. Tại sao người còn ở lại Đại Tông, nhìn sơ còn thể hiện ra dáng vẻ vô cùng vui vẻ. Đừng nói là người cũng giống như muội muội của mình, cũng tới đây hòa thân sao?”

Mặt của Trác Thất lập tức biến sắc, lời nói này của Hàn Nhạn, không hề lưu tình một chút nào. Đúng thật là rắc muối lên vết thương của y, lời nói mỉa mai này người bình thường còn không chịu nổi, huống chi là

một hoàng tử Tây Nhung đầy kêu ngao. Ngay lập tức, đôi mắt màu ngọc bích lập tức trở nên lạnh lùng như một con lang sói, hung hăng nhìn chăm chú vào Hàn Nhạn.

Hàn Nhạn không hề sợ hãi, chỉ là nàng không nhìn thấy Cấp Lam và Thu Hồng, chắc là bị người của vị hoàng tử Tây Nhung này dụ đi rồi. Nàng xoay người, nhìn mặt hồ, nắm chặt lấy tay.

Cây trâm của Phó Vân Tịch đưa cho nàng đã rơi vào trong hồ, làm sao bây giờ?

113. Chương 114: Người Lo Lắng Cho Ta.

Hàn Nhạn đưa lưng về phía Trác Thất, nhìn chăm chú vào trong hồ. Trác Thất thấy nàng không để ý tới mình, đột nhiên giương môi cười, dáng vẻ tức giận đều biến mất, chậm rãi đi đến bên người Hàn Nhạn nói: “Y Lâm Na sắp trở thành Huyền Thanh Vương phi. Tiểu nha đầu, ngươi có muốn đi theo ta không?”

Căn bản thì Hàn Nhạn không nghe thấy lời bày tỏ của y. Trác Thất nhìn theo ánh mắt của nàng, nghi ngờ hỏi: “Người đang nhìn cái gì vậy?”

Hàn Nhạn xoay đầu lại, lạnh nhạt nói: “Người đã ném cây trâm của ta vào trong hồ rồi.”

Trác Thất không để ý lắm, cười cười nói: “Ta còn tưởng là gì, thì ra là một cây trâm, lát nữa ta bồi thường lại cho người. Tây Nhung rất nhiều mỹ ngọc. . .”

Lời nó còn chưa nói hết, thì đã bị Hàn Nhạn nói một câu cắt đứt “nhưng ta thích nó”, trong lúc nhất thời Trác Thất có chút tức giận, thì đã thấy Hàn Nhạn ngồi xổm người xuống, duỗi tay còn lại ra, tốn sức phí công mà mò kiếm.

Trác Thất hứng thú, ngồi xổm xuống bên cạnh nàng: “Chẳng qua chỉ là một cây trâm, đã mất thì thôi, rốt cuộc người còn đang nhìn cái gì?”

Hàn Nhạn không để ý tới hắn, trong lòng có một loại bi ai không thể nói thành lời. Đó là cây trâm Phó Vân Tịch đưa ỉnh, không biết tại sao, nàng luôn cảm thấy, cây trâm này của Phó Vân Tịch có một ý nghĩa vô cùng to lớn. Có đôi khi nàng tốn rất nhiều thời gian, cầm cây trâm Phó Vân Tịch ỉnh mà ngắm cũng giống như đang nhìn thấy Phó Vân Tịch vậy, chính cái này đã cho nàng dũng khí để đối mặt với những chuyện có thể phát sinh tiếp theo. Hôm nay Ông Trời lại cho xuất hiện một công chúa Tây Nhung làm thay đổi hết mọi chuyện, giữa bọn họ xuất hiện vết nứt, còn cây trâm lại chìm xuống hồ, không tìm được, cái này đang nói về gì. Quan hệ của nàng và Phó Vân Tịch, không còn có cứu vãn được sao?

Trác Thất nhìn biểu tình bi thương của Hàn Nhạn, trong lòng dường như hiểu ra vài phần, thông thả nói: “Đây là của hắn cho người sao?”

Hàn Nhạn không có mở miệng nói, nàng suy nghĩ gì đó rồi đứng dậy đi tới đầu bên kia, tìm một cành cây khô dài, quấy trong nước tìm cái gì đó. Thật ra thì nàng là nghĩ sẽ nhảy xuống hồ mà tìm, nhưng mà Trác Thất lại ở đây, trước mặt nam nhân khác làm sao nàng lại có thể để lộ ra làn da của chính mình. Nghĩ tới đây, nàng lập tức có chút ít tức giận Trác Thất, người này sao có thể như vậy được chứ, cứ một mực ở bên cạnh nàng. Chẳng lẽ cả ngày hắn không có chuyện gì để làm sao?

Trác Thất nhìn thấy động tác của nàng, có chút không vui nói: “Tiểu nha đầu, ta bồi thường người một cây trâm? Cái đó không cần nữa đâu.”

Hàn Nhạn không để ý tới hắn, cố chấp tìm kiếm, con mắt nhìn chăm chăm vào hồ nước, không thèm để Trác Thất vào trong mắt. Sắc mặt của Trác Thất lập tức trở nên âm u: “Hắn muốn lấy Y Lâm Na làm vương phi rồi, người còn quan tâm tới hắn làm gì chứ? Người và hắn, đã không còn quan hệ gì rồi!” dien, đàn, Lê, Quý, Đôn Cuối cùng những lời này dường như là Trác Thất cắn răng nói ra. Hắn cũng không biết tại sao, khi nhìn thấy Hàn Nhạn đối với Phó Vân Tịch như vậy thì Trác Thất lại vô cùng phẫn nộ, trong lòng có một cảm xúc ghen ghét đang dần lớn lên, hắn luôn là người cao ngạo, lại phát hiện ra mình ở trong lòng Hàn Nhạn kém xa với tên nam nhân đó, thì ngay lập tức có một cổ si nhục dâng lên.

“Người đủ rồi đó.” Hàn Nhạn đột nhiên lên tiếng, giọng điệu lạnh băng như chưa từng thấy. Đối với Trác Thất, nàng từ trước đến nay luôn kính trọng nhưng không thể gần gũi, có thể trốn thật xa thì sẽ trốn thật xa, không bao giờ muốn dính dáng tới hắn. Cho nên những lời nói của Trác Thất nàng luôn không để ý,

tùy ý mà nghe. Nhưng khi hắn nói ra câu “người cùng hắn, đã không có quan hệ gì rồi.” Lúc này sự đau đớn trong lòng nàng lại lớn dần lên, nàng và Phó Vân Tịch không liên quan gì nữa, thật sự tự mình có thể làm được sao? Nàng gằn từng chữ nói: “Ta và ai còn có quan hệ hay không, cũng không liên quan tới người. Hoàng tử bệ hạ không cảm thấy tự mình quản giáo quá nhiều rồi sao?”

Đôi mắt của Trác Thất như lang sói khóa chặt lời của nàng lại, năng nề nói: “Người thích hắn tới vậy sao?”

Hàn Nhạn đã quyết định muốn chặt đứt ý nghĩ của hắn, cho nên cũng nhân tiện nói: “Ta không thích huynh ấy. ” Nhìn thấy biểu tình của Trác Thất buồn lộng, lúc đang muốn lộ ra một nụ cười tươi tắn thì Hàn Nhạn mới nói tiếp: “Ta là thương huynh ấy.” Đúng là không ngoài dự liệu, biểu tình của Trác Thất trong nháy mắt lập tức cứng ngắc lại, ánh mắt nhìn Hàn Nhạn giống như là một giây sau đó muốn nhào lên bóp chết nàng.

Hàn Nhạn mỉm cười: “Yêu một người có gì sai? Cho dù Hoàng tử bệ hạ có tôn quý đến thế nào đi nữa, thì cũng không thể khống chế được tình cảm của con người, không phải sao? Nếu không thì tại sao công chúa lại có thể dùng trăm phương ngàn chỉ để muốn mình được gả và Vương phủ. Hoàng tử bệ hạ có thể hiểu uội muội của mình, vậy thì đừng nói là không thể hiểu cho Hàn Nhạn. Nếu nói như vậy, sợ là trời cao sẽ chê cười đó.” Khóe môi nàng hiện lên một nụ cười mỉa mai. Trác Thất phát hiện, chỉ cần Hàn Nhạn tức giận, thì giọng điệu sẽ trở nên nhẹ nhàng mà mỉa mai, lời nói của nàng càng như mây trôi giữa trời, thì trong lời nói lại càng sắc bén đến mức có thể đâm vào tâm của người khác. Giống như mấy câu ngắn gọn này, từ nhỏ đến lớn Trác Thất chưa từng có cảm thấy khó chịu tới vậy, vậy mà nữ tử không nhân tính này, luôn có thể dễ dàng chọc giận hắn như vậy.

“Cho dù hắn muốn lấy Y Lâm Na, người cũng không hận hắn? Người vẫn còn thương hắn sao?” Y cắn răng nói.

“Không có yêu, ở đâu ra hận?” Hàn Nhạn nói: “Yêu và hận không phải là mâu thuẫn với nhau sao? Cho dù ta thật sự hận huynh ấy thì nguyên nhân cũng là bởi vì ta yêu huynh ấy. Nếu như chỉ nói hận bằng miệng, thì ta càng hận người nào đang ngấp nghía đồ của người khác. Đồ của người khác cho dù có lấy được thì bản thân của mình cũng chỉ là một tiểu nhân.”

Lời của nàng có chút ý vị sâu xa, rõ ràng là nói Y Lâm Na đang ngấp nghía phụ quân của người khác, còn hiểu sâu hơn thì đang nói người Tây Nhung cả ngày lẫn đêm đang ngấp nghía Đại Tông, suốt ngày gây rối, làm người khác thật sự là vô cùng khinh thường.

“Người. . .” Trác Thất biến sắc, cho dù nàng nói hắn và Y Lâm Na hắn cũng có thể chịu được. Nhưng mà Hàn Nhạn nhiều lần kéo cả Tây Nhung vào luôn, hết lần này tới lần khác lời làm cho người khác không thể trả treo được, cô bé này thật sự là nhanh mồm nhanh miệng, ngay cả hắn cũng bị nàng đâm chọc. Sắc mặt của hắn trở nên có chút xanh chút trắng: “Vậy thì sao, cây trâm của người đã rơi vào trong hồ rồi. Người định làm như thế nào?”

Hàn Nhạn lạnh lùng nhìn hắn: “Ta đang đợi hoàng tử bệ hạ rời đi, chờ sau khi người rời khỏi, ta liền xuống hồ tìm.” Cây trâm này rơi bên mép hồ, chỗ này không sâu lắm có lẽ còn có thể được.

“Người điên rồi hả?” Trác Thất kinh ngạc nhìn nàng: “Sao người có thể. . .” Tuy Trác Thất không phải là người của Đại Tông, nhưng mà hắn cũng biết một ít nữ nhi Đại Tông luôn phải giữ tam tông tứ đức. Hàn Nhạn là một đại tiểu thư khuê các, lại vì một cây trâm mà chủ động xuống hồ, hồ nước lại lạnh, lỡ như có chuyện gì không hay xảy ra. . . .

“Có thể hay không, không là đến lượt người định đoạt. ” Hàn Nhạn đã hết kiên nhẫn, có chút không kiên nhẫn nhìn hắn: “Hoàng tử bệ hạ, bao giờ thì người sẽ đi.”

Trác Thất giận quá hóa cười, đối với chuyện Hàn Nhạn quan tâm cây trâm này, thật sự là vượt quá tưởng tượng của hắn. Lúc Hàn Nhạn nói ra muốn xuống hồ tìm, ở một mặt trong lòng hắn khen Hàn Nhạn dũng cảm. Nữ nhi Đại Tông giống như là được làm từ nước, hơn nữa không hề gọn gang tí nào cả, hắn tới nơi này lâu như thế vậy mà gặp toàn nữ tử thích ưỡng ẹp. Tính cách sáng khoái của Hàn Nhạn như vậy, so với nữ tử của Tây Nhung có vài phần giống nhau. Nhưng mà ở một phương diện khác, hắn lại cảm thấy có chút khó chịu, đơn giản là vì Hàn Nhạn nỗ lực vì một nam nhân khác chứ không phải là hắn.

“Nếu như ta không đi thì sao?” Trác Thất cười nói: “Vậy thì người sẽ không xuống dưới đó tìm cây trầm phải không?” Hãn hạ quyết tâm không để cho Hàn Nhạn tìm được cây trầm, về công hay về tư hãn cũng không muốn. Hãn không muốn Hàn Nhạn mạo hiểm, cũng không muốn Hàn Nhạn sẽ có quan hệ với Phó Vân Tịch. Hãn ở nơi này, Hàn Nhạn tuyệt đối sẽ không xuống dưới nước, nếu không thì để cho hãn nhìn diện, đàn, Lê, Quý, Đôn thấy thân thể của nàng, thì nàng sẽ phải lấy hãn. Nếu nói như vậy thì cũng không tồi tí nào, nhưng mà trong lòng Trác Thất cũng tình tượng, Hàn Nhạn sẽ không xuống dưới nước ở tình huống này. Bởi vì nàng dùng trăm phương ngàn kế chỉ vì không muốn có tí quan hệ nào với hãn.

Hàn Nhạn nghiêng đầu sang chỗ khác nhìn hãn: “Hoàng tử đệ hạ muốn ở chỗ này thưởng thức phong cảnh, thì dĩ nhiên là có thể. Chỉ là ta cũng có thể đợi, chờ lúc hoàng tử đệ hạ đi rồi thì ta mới xuống dưới tìm.”

Trác Thất không có ngờ tới nàng sẽ nói như vậy, giọng điệu lập tức biến đổi: “Người cứ cố chấp như vậy sao?”

Hàn Nhạn cũng cười nhẹ một tiếng: “Đáng giá.”

Thời gian trôi qua từng giây từng phút, đương nhiên là cây trầm sẽ không di động, nhưng mà nước chảy nhưng sẽ động, nước chảy cọ rửa vào cây trầm, ai biết nó có thể đẩy cây trầm vào giữa hồ hay không. Trác Thất như có điều suy nghĩ nhìn Hàn Nhạn, hy vọng có thể từ trên mặt của nàng mà nhìn được một tia e ngại hay sự lùi bước gì đó, nhưng mà hãn thất vọng rồi. Hàn Nhạn chỉ lẳng lặng nhìn chăm chăm vào đáy hồ, ánh mắt yên tĩnh vô cùng, cũng chính bởi vì sự bình tĩnh này, làm cho khi nhìn sơ nàng có vẻ rất cứng đầu.

Nữ nhân này đúng là vô cùng đặc biệt.

Đột nhiên Trác Thất cười to, đứng dậy đi nhanh tới bên hồ. Hàn Nhạn sững sờ, gọi lại hãn: “Người làm gì vậy?”

Trác Thất quay đầu lại nhìn nàng: “Bản hoàng tử hôm nay tâm trạng không tệ, ta sẽ giúp người tìm cây trầm đó.” Nói xong hãn liền nhảy lên, cả người đều vùi vào trong hồ nước lạnh buốt. Hàn Nhạn cả kinh đứng dậy, đã thấy mặt hồ bình tĩnh giống như là một cái gương, không có gì cả.

Tuy là nàng thật sự không thích Trác Thất này, còn có một muội muội phách lối, Hàn Nhạn đối với hãn không sinh ra được cảm tình tốt nào, nhưng mà khi nhìn thấy mặt hồ yên lặng như vậy thì Hàn Nhạn vẫn có chút hoảng hốt. Hoàng Tử Tây Nhung này nếu tính đến thân phận, thì cũng không phải là người bình thường. Nếu hãn thật sự xảy ra chuyện gì, thì nói không chừng Tây Nhung sẽ có hành động, điều này đối Đại Tông là vô cùng bất lợi. Huống hồ bây giờ thân phận của hãn không phải là kẻ địch của Đại Tông, chí ít có một muội muội đến hòa thân, bên ngoài là một việc tốt, hai nước giao chiến không chém sứ giả. Nếu sứ giả xảy ra vấn đề gì, thì đây chẳng phải là đại sự hay sao.

“Trác Thất!” Hàn Nhạn chạy tới bên hồ, lớn tiếng kêu lên: “Trác Thất!”

Mặt hồ vẫn phẳng lặng như cũ, Hàn Nhạn có chút gấp, lúc Trác Thất xuống nước nàng cũng không để ý là hãn có biết bơi hay không, đừng nói là hãn bị đuối nước rồi chứ. Nghĩ như vậy thì nàng không thể nào bình tĩnh nổi nữa, nơi này chỉ có hai người bọn họ, Cấp Lam và Thu Hồng cũng không biết đang ở nơi nào, bản thân nàng có thể giúp được gì?

“Trác Thất, người đừng làm ta sợ, ta sẽ không bao giờ không để ý tới người nữa. Ta chỉ xem người là Hoàng Tử của một nước thôi.” Giọng của nàng trở nên yếu đuối, hy vọng có thể trông thấy bóng dáng của Trác Thất. diện, đàn, Lê, Quý, Đôn Nhưng mà mặt nước vẫn như trước không hề có thay đổi gì, mặc dù kỹ năng có tốt tới đâu đi nữa nhưng khi dưới đáy lâu như vậy mà không hề nổi đầu lên, sợ là sẽ phải nguy hiểm gì đó. Nghĩ tới đây, Hàn Nhạn lo lắng gọi một tiếng: “Trác Thất!” Nàng cắn chặt răng, chuẩn bị xuống dưới nước tìm, đúng lúc này, đột nhiên nhìn thấy một bóng người từ dưới nước trôi lên. Mặt mũi Trác Thất đều là nước, cười không đúng đắn tí nào: “Người lo lắng cho ta!”

114. Chương 115: Đưa Hãn Trở Về

Hàn Nhạn sững sờ, trong lòng thở phào một cái, nhưng ở ngoài mặt thì hiện lên sự giận dữ: “Người gạt ta!”

Trác Thất lắc đầu, vẩy sạch toàn bộ nước dính ở trên đầu, chậm rãi bơi về phía Hàn Nhạn, nhưng hắn lại không nói một lời nào, chỉ là cười tủm tỉm. Ánh mắt của hắn làm cho Hàn Nhạn hơi mất tự nhiên, khó khăn chờ hắn bơi tới bên cạnh bờ, một mặt Hàn Nhạn giúp đỡ kéo hắn đi lên, một mặt lại lạnh lùng nói: “Ấu trĩ.”

Trác Thất dường như cảm nhận được nàng đang trách hắn, cho nên hắn nhìn nàng, lời nói có một chút áy náy: “Xin lỗi, ta không tìm được cây trầm.”

“Không tìm được thì không tìm được.” Hàn Nhạn nói: “Vốn là không có quan hệ gì với người.” Chỉ là trong lời nói mang theo sự mất mát rất rõ ràng, Trác Thất nhú nhú mày, đột nhiên cánh tay đang để ở sau lưng duỗi thẳng ra, chiếc trầm đuôi cá màu lam đang nằm gọn trong tay của y. Hàn Nhạn vừa thấy, lập tức mừng rỡ, nhận lấy cây trầm từ trong tay Trác Thất. Trác Thất nhìn dáng vẻ vui sướng của nàng thì trong lòng có chút khó chịu, nhưng mà trên môi vẫn hiện lên một nụ cười: “Ta giúp người tìm được cây trầm rồi, sao người không cảm ơn ta?”

Hàn Nhạn tuy là không thích Trác Thất, nhưng mà Trác Thất đã giúp nàng tìm được rồi cây trầm, trong lòng nàng vui vẻ hơn nữa người này không có đang ghét Y Lâm Na. Mặc dù trong lòng nàng nghĩ như vậy nhưng Hàn Nhạn vẫn nghiêm mặt nói: “Cây trầm này vốn dĩ là vì người mà rơi xuống hồ, người tự động muốn đi kiếm, ta còn chưa so đo với người, sao người còn bảo ta cảm ơn?”

Trác Thất trợn mắt há hốc mồm nhìn Hàn Nhạn, Hàn Nhạn ở trước mặt hắn luôn luôn bình tĩnh, thỉnh thoảng sẽ biểu hiện chút thông minh, nhưng mà đây vẫn là lần đầu tiên Trác Thất nhìn thấy Hàn Nhạn như vậy, thật kỳ lạ hắn không cảm giác được có cái gì không đúng, mà ngược lại hắn cảm thấy Hàn Nhạn như vậy trông rất đáng yêu. Thoáng cái hắn cười rộ lên, vừa mới cười được vài tiếng, thì lại đột nhiên biến sắc, sắc mặt trong nháy mắt trở nên rất khó coi.

Hàn Nhạn chú ý tới sắc mặt của hắn, đầu tiên là sững sờ, rồi đột nhiên nhìn thấy Trác Thất quần áo của hắn ướt đầm một mảng đỏ tươi, rõ ràng đây là dấu vết máu tươi, bây giờ mùi máu tươi đang lan tỏa ra bên ngoài, rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì? Đừng nói là Hoàng Tử Tây Nhung này có thương tích trên người, vừa rồi xuống nước giúp nàng tìm cây trầm, không cẩn thận mà vết thương bị rách ra, cho nên bây giờ sắc mặt mới bị như vậy.

“Người sao rồi ?” Hàn Nhạn hỏi. Hôm nay đi ra ngoài không ngờ lại gặp được nhiều chuyện như vậy, bây giờ Trác Thất bị như vậy, bản thân nàng e là sẽ không thoát khỏi liên quan.

Nhìn thấy nét mặt lo lắng của Hàn Nhạn, Trác Thất lại cực kỳ vui vẻ, chậm rãi nói: “Đừng lo cho ta.” Giọng điệu của hắn cũng trở nên thay đổi, nhìn như rất miễn cưỡng, giống như là đang cố chống đỡ lại cơn đau của mình. Hàn Nhạn cúi đầu xem xét, Trác Thất bị thương ở bên hông, hình như là bị thương rất nặng, bởi vì càng ngày máu chảy càng nhiều, hòa với nước trong hồ, dường như đã nhuộm cả quần áo của Trác Thất thành màu đỏ. Một người đầy máu như vậy, ai nhìn thấy cũng đều cảm thấy hoảng sợ. Hàn Nhạn thở dài một tiếng: “Rốt cuộc thì người sao rồi?”

“Người không thể dụ dỗ với ta được một chút sao?” Trác Thất cười cười, dưới loại tình huống này mà còn có thể bật cười, Hàn Nhạn cũng nhìn không được mà có chút bội phục hắn. Trác Thất nói: “Ta bị thương, vừa rồi lúc xuống nước, vết thương bị rách ra rồi.”

“Đã bị thương còn cố chấp làm gì?” Hàn Nhạn tức giận. Người như Trác Thất đúng là tự làm tự chịu, ở trong tình huống này rồi mà còn làm cho người khác đau đầu.

Trác Thất nhìn nàng, mỉm cười nói: “Đừng sợ, ta không sao.” Tuy là nói như vậy, nhưng mà cả người hắn dường như đều dựa vào người Hàn Nhạn, Hàn Nhạn có thể cảm nhận được cả người của hắn đều run rẩy không còn tí sức nào. Rất rõ ràng là bây giờ Trác Thất vô cùng khó chịu, điều này khó mà nói thành lời được, nhưng mà lúc này hắn vẫn không quên việc an ủi Hàn Nhạn, vì vậy lòng của Hàn Nhạn lập tức trở nên mềm mại ra.

“Làm sao bây giờ?” Hàn Nhạn vịn hắn: “Thương thế của người sao không nhanh chạy đi kiếm đại phu, nếu không trị kịp thì sẽ lưu lại di chứng đó.” Kiếp trước Hàn Nhạn chỉ biết, bệnh nằm trên giường, có nguyên nhân là do lúc bệnh mới bắt đầu phát tán không kịp thời chữa trị. Bây giờ Trác Thất chảy nhiều máu như vậy, nếu như không tìm đại phu tới xem thì sợ là sẽ xảy ra vấn đề lớn.

Trác Thất im lặng một lát: “Người có thể đưa ta về khách điểm được hay không?”

Hàn Nhạn sững sờ: “Cái gì?”

“Đưa ta về khách điểm ” Trác Thất nói: “Bây giờ ta không có cách nào trở về rồi, đã như vậy thì người phải giúp ta, giúp ta tìm một chiếc xe ngựa, còn giúp ta tìm đại phu nữa.”

Hàn Nhạn có chút không vui, đây cũng không phải là việc của nàng, trên thực tế, Hàn Nhạn tự nhận là nàng và Trác Thất Nên không quen biết nhau, người này mỗi lần xuất hiện đều mang rắc rối đến in. Bây giờ Trác Thất hiện lại gặp chuyện không may, chắc cũng không tới lượt nàng giúp đâu. Vì vậy nàng mới nhìn Trác Thất rồi nói: “Người nói đùa sao, thuộc hạ của người đâu hết rồi, đường đường là hoàng tử Tây Nhung. Chẳng lẽ lại không tìm được một thuộc hạ tới hầu hạ người?”

Trác Thất nghe vậy, thì cười nhạt một tiếng, nụ cười này không giống với trước kia, không hề có tà khí hay là bá đạo, ngược lại mang theo một tia trào phúng và bi thương. Trong giọng nói của hắn không có bất kỳ tia tình cảm nào: “Người cho rằng, người Tây Nhung ở Đại Tôn có thể quang minh chính đại xuất hiện trước mặt dân chúng hay sao? Người cho rằng, hoàng tử Tây Nhung, tại sao phải tới Đại Tông này? Cấp dưới, chỉ cần có thêm một người biết rõ thân phận của ta thì ta sẽ gặp nguy hiểm thêm một phần.”

Hàn Nhạn sững sờ, nhớ trước đó Trác Thất đã bị người Tây Nhung đuổi giết, trong nội tâm không khỏi có chút buồn phiền. Hôm nay Hoàng đế Tây Nhung không phải là Trác Thất, nhưng mà Trác Thất lại là hoàng tử Tây Nhung, những người kia đuổi giết Trác Thất dĩ nhiên cũng sẽ vô cùng cẩn thận. Ở Đại Tông thì đôi khi Thất hoàng tử và Thái Tử cũng có lúc dao kiếm vô tình, người của Hoàng Thất chính là thân bất do kỷ. Người ngoài nhìn thì tưởng là phú quý ngập trời, nhưng chỉ có những người ở trong cuộc, mới biết phú quý này trói buộc đến cỡ nào.

Nhìn thấy biểu tình của Hàn Nhạn, hắn cố hết sức cười nói: “Nhưng mà đối với người thì ta lại lần đầu tiên chủ động để lộ thân phận của chính mình.”

Hàn Nhạn thấy hắn nói chuyện càng ngày càng khó khăn, chuyện hôm nay nói đi nói lại nguyên nhân đều là vì nàng, nếu không phải nàng muốn tìm cây trâm thì Trác Thất cũng sẽ không nhảy vào hồ, vết thương cũng sẽ không rách ra, lại càng không có rắc rối như bây giờ. Người này từ đầu tới đuôi hình như cũng không có làm hại gì tới nàng, nếu như là bởi vì Y Lâm Na mà không thích hắn, thì có phải là nàng quá độc đoán rồi không. Quan trọng hơn là, hành động vừa rồi của Trác Thất đã tác động tới Hàn Nhạn. Hàn Nhạn biết rõ loại cảm giác lẻ loi một mình, không ai có tin tưởng được, ở kiếp trước nàng cũng lọt vào tình cảnh giống như thế này, giấy dựa tại cực khổ ở bên trong, có nhà lại giống như không có nhà, người muốn hại mình lại là người ở thân với mình nhất.

Nhìn thấy Trác Thất, nàng lại giống như là nhìn thấy chính mình trước kia. Vậy mà nàng lại trở thành người Trác Thất tin tưởng nhất, bởi vì đối với cái này loại tin tưởng này mà nói, nó vô cùng quý giá, nếu như cái này nàng không đoán nhận thì đối với đối phương mà nói nó chính là một sự phá hủy. Bản thân nàng thì có cơ hội được sống lại nhưng mà Trác Thất thì lại không có cơ hội được làm lại một lần nữa.

Nàng đứng dậy, có chút phức tạp nhìn chằm chằm vào Trác Thất một hồi lâu, rốt cục nhẹ nhàng gật gật đầu: “Được.”

Trác Thất nhú màu, trong nháy hai mắt liền phát sáng lên, đột nhiên hiện lên một nụ cười tươi tắn với Hàn Nhạn. Nụ cười này vô cùng đơn thuần mà trong sáng, như là đối phương giúp mình rồi mình lại cười vui vẻ đáp lại. Lúc này Trác Thất nhìn như một đứa trẻ. Lòng Hàn Nhạn không khỏi mềm xuống, dịu hẳn đứng dậy: “Cấp Lam và Thu Hồng đâu?”

Trác Thất sững sờ: “Ở bên kia, ta chỉ điểm huyết của họ thôi .”

Hàn Nhạn trừng mắt liếc nhìn hắn một cái, Trác Thất lại tránh đi ánh mắt của nàng.

Sau khi tìm được Cấp Lam và Thu Hồng, thì Trác Thất giải huyết cho các nàng. Cấp Lam lập tức chạy tới bên cạnh Hàn Nhạn: “Tiểu thư, người không sao chứ? Người này có làm hại gì tới người không?”

Hàn Nhạn lắc đầu, nói: “Mau đi tìm xe ngựa, chúng ta đưa hắn trở về.”

“Ai?” Thu Hồng kinh ngạc nhìn Hàn Nhạn, lại nhìn Trác Thất một chút, lúc này mới phát hiện cả người Trác Thất đều dựa vào người Hàn Nhạn, sắc mặt cũng trở nên tái nhợt, nhìn như là bị thương, vừa rồi nàng và Cấp Lam Chính đang nói chuyện, đột nhiên lại bị người khác điểm huyết đạo. Thu Hồng cực kỳ lo lắng, sợ Hàn Nhạn sẽ gặp phải người xấu, bây giờ nhìn thấy Hàn Nhạn không có chuyện gì, thì trong lòng lại thở phào nhẹ nhõm, nhưng Trác Thất lại xuất hiện ở đây làm cho các nàng vô cùng nghi ngờ. Chắc người vừa rồi điểm huyết đạo của nàng và Cấp Lam chính là y chắc, rốt cuộc thì người này và tiểu thư có quan hệ như thế nào. Tại sao tiểu thư lại khản trương vì thương tích của y tới như vậy?

Thu Hồng và Cấp Lam đã gặp Trác Thất mấy lần, đương nhiên là biết rõ quen hệ giữa Trác Thất và Hàn Nhạn không tốt gì mấy, thậm chí lần đầu tiên gặp nhau y còn uy hiếp Hàn Nhạn.

Hàn Nhạn không có thời gian giải thích với các nàng, chỉ nói: “Hắn bị thương, chúng ta không thể mặc kệ hắn được. Cấp Lam, em mau đi tìm một chiếc xe ngựa đi.”

Cấp Lam sửng sốt, tuy nhiên vẫn còn có chút mê mang, nhưng cũng rất nhanh rời khỏi đi tìm xe ngựa. Chỉ có Thu Hồng là còn ở bên cạnh Hàn Nhạn, có chút nghi ngờ mà xem xét Trác Thất. Thân thể Trác Thất càng ngày càng suy yếu, mới đầu còn có thể nói vài lời với Hàn Nhạn, về sau thì không còn tiếng động nào hết. Chờ lúc xe ngựa tới, thì Hàn Nhạn dìu Trác Thất lên xe ngựa, rồi mình cũng bước lên, sau đó thì nói với xa phu tên của khách điểm.

Suốt dọc đường đi Trác Thất đề im lặng dựa vào xe ngựa, nhắm mắt lại, nam nhân này khó được khi nào mà im lặng như bay giờ. Hàn Nhạn liếc nhìn, thấy hắn có chút cau mày, dù cho lúc ngủ mơ cũng không thấy vui sướng gì. Hàn Nhạn nghĩ tới Phó Văn Tịch, chàng cũng thích nhíu mày lại giống như thế này, không biết lúc đó chàng có chuyện gì buồn phiền.

Đang mê mang suy nghĩ thì xe ngựa đã dừng ở trước cửa khách điểm, Hàn Nhạn dìu Trác Thất đi vào gian phòng của y, rồi bảo Thu Hồng đi tìm đại phu. Cũng may lúc ba người các nàng ra khỏi cửa đều che mặt lại, vì vậy không ai nhìn thấy mặt của các nàng. Đại phu rất nhanh tới, sau khi bắt mạch cho Trác Thất thì viết đơn thuốc, thì ra ngoài việc Trác Thất bị trọng thương bên hông thì còn bị trúng độc, tuy là đã chữa trị một chút, nhưng mà vẫn chưa trị hết sạch sẽ. Vì vậy độc mới còn lưu lại ở trong người, hôm nay lại xuống nước cho nên vết thương mới nặng thêm.

Lúc tiễn đại phu về, Cấp Lam và Thu Hồng cũng đi lấy thuốc cho Trác Thất, trong phòng chỉ còn lại Hàn Nhạn và Trác Thất, lúc này Trác Thất đã hôn mê. Hàn Nhạn nhìn xung quanh, đây là một gian vô cùng đơn giản phòng, nó chẳng cao quý gì cả, nhìn thì chỉ là phòng của thường dân bình thường. Nhìn căn phòng này có ai có thể nghĩ đến bên trong chính là hoàng tử của Tây Nhung?

115. Chương 116: Ở Cùng Một Đêm

Hàn Nhạn đang định đứng dậy rót ly trà uống, giằng co một lúc, miệng hơi khát. Không ngờ vừa định đứng lên, còn chưa bước được một bước thì tay đã bị người kéo lấy. Hàn Nhạn sửng sốt, quay đầu lại thì thấy một tay Trác Thất đang nắm chặt tay mình, lẩm bẩm: “Dừng đi.”

Hàn Nhạn nhíu mày, định hất tay hắn ra nhưng sức tay của Trác Thất rất lớn. Một nam tử trưởng thành dĩ nhiên có thể chế ngự thiếu nữ yếu đuối rất dễ dàng. Hàn Nhạn không hất tay hắn ra được, lại nghe thấy Trác Thất gọi một tiếng: “Cha...”

Hắn gọi “cha” chứ không phải “phụ hoàng”. Nhất thời Hàn Nhạn hơi kinh hoàng. Thấy Trác Thất kéo tay mình, mắt nhắm chặt, hai má đỏ bừng, hắn lúc này đã buông bỏ khí thế bức người, nắm tắt cả mọi chuyện trong tay trở thành một đứa trẻ không nơi nương tựa, về mặt lúc này toàn là ỷ lại. Hàn Nhạn rơi vào trầm tư.

Người này cũng không hư hỏng như trong suy nghĩ của mình. Ít nhất thì ngoài lần đầu tiên ra hắn lqđ cũng không chủ động tổn thương mình. Thậm chí còn bởi vì mình mà hắn còn bị thương. Rốt cuộc người này có mục đích gì mà luôn lượn quanh mình? Hàn Nhạn vẫn không thể xác định. Nhưng có thể khẳng định là tạm thời hắn không phải là kẻ địch của mình.

Nhưng chuyện này cũng không nói lên rằng Hàn Nhạn sẽ nương tay với hắn. Dù sao thì Y Lâm Na cũng là muội muội hắn. Nhưng hôm nay vị Y Lâm Na này lại tu hú chiếm tổ chim khách, như nước với lửa với mình. Nếu hắn che chở cho Y Lâm Na vậy nàng cũng sẽ không khách sáo với hắn. Hàn Nhạn dùng sức ở cổ tay, rút mạnh tay mình ra. Trác Thất chợt mất đi bàn tay mà mình nắm lấy, vẻ mặt trong cơn mê man lập tức trở nên mất mát. Cho dù không mở mắt nhưng dáng vẻ cũng vô cùng mất mát.

Hàn Nhạn chẳng có lòng dạ nào mà thông cảm hắn, chỉ tới cạnh bàn, ngồi xuống. Chuyện hôm nay xảy ra quá bất ngờ, mà quan trọng nhất là lúc này trời đã tối rồi, mình lại không thể ném Trác Thất lại, bỏ mặc hắn tại đây. Nếu tùy tiện tìm người tới chăm sóc Trác Thất d,đ,l,q,đ thì bây giờ có thể yên tâm hơn. Nhưng nếu Trác Thất là người bình thường thì còn dễ, nhưng hắn lại là hoàng tử Tây Nhung. Thêm một người biết thân phận này là Trác Thất thêm một phần nguy hiểm, tương tự, người biết thân phận Trác Thất có thể bị giết người diệt khẩu cũng không chừng. Hàn Nhạn không thể bởi vì bản thân mà hủy đi tính mạng của người vô tội.

Một nữ tử khuê các ở cùng nam nhân xa lạ một đêm, tuy đối phương thân chịu trọng thương, hai người trong sạch nhưng nói ra thì ai tin? Nếu truyền ra ngoài thật thì dù Hàn Nhạn muốn xoay người giữ được vị trí Huyền Thanh vương phi, e rằng cũng không được nữa. May mà chuyện này ngoài hai người bọn họ cũng chỉ có Cấp Lam và Thù Hồng biết. Dĩ nhiên hai người họ sẽ không nói chuyện này ra. Không ai biết rốt cuộc một đêm này nàng đi đâu. Nhưng nếu Phó Vân Tịch biết mình suốt đêm không về liệu có lo lắng không?

Mà không sợ hở tý nào, không ai phát hiện ra chuyện đêm nay, cứ trôi qua yên lặng như vậy, đơn giản vậy thật ư?

Cấp Lam và Thù Hồng bên ngoài đang sắc thuốc. Cấp Lam nhìn cái ấm sắc thuốc đang tỏa hơi nóng hằm hập, vừa cầm quạt quạt lửa, rốt cuộc không nhìn được mà nói: “Thù Hồng, tỷ nói xem sao tiểu thư lại làm thế?”

Chuyện hôm nay, Cấp Lam thật không hiểu. Hàn Nhạn và Trác Thất không tính là bằng hữu. Hôm nay không biết Trác Thất đã xảy ra chuyện gì mà lại vô duyên vô cớ bị thương. Cấp Lam không tin là Hàn Nhạn có thể khiến Trác Thất bị thương thành như vậy. Nhưng Hàn Nhạn là một người vô cùng lý trí, nếu trước kia gặp phải tình huống này thì chắc chắn có thể đi được bao xa sẽ đi bấy nhiêu, sẽ không dính dáng chút gì tới Trác Thất. Nhưng hôm nay việc Hàn Nhạn làm lại hoàn toàn ngoài dự liệu của các nàng. Hàn Nhạn không chỉ tìm đại phu chữa thương cho Trác Thất mà thậm chí còn tự ở lại chăm sóc hắn.

Nghĩ tới đây, nàng bỗng hơi kinh hoảng mà nhìn Thù Hồng, nói khẽ: “Thù Hồng, tiểu thư sẽ không phải là...thích hắn chứ?”

Thù Hồng trợn mắt nhìn nàng: “Đừng nói vậy.” Chuyện này không thể nói lung tung, nếu bị người có lòng nghe được thì Hàn Nhạn sẽ gặp rắc rối lớn. Bây giờ tuy Hàn Nhạn mang tiếng là hạ đường phụ (nữ nhân bị hạ đường), nhưng ai hiểu chuyện cũng biết trong chuyện này không phải Hàn Nhạn sai mà là công chúa Tây Nhung kia ý thể hiếp người. Mà Huyền Thanh vương cũng đứng ở góc độ đuối lý. Dù Hoàng thượng hạ chỉ muốn Hàn Nhạn rời đi thật thì cũng sẽ bồi thường cho nàng một chút, bởi vì Hàn Nhạn không sai. Nhưng nếu quả lqđ đúng như Cấp Lam nói, Hàn Nhạn thích Trác Thất, chuyện này bị người có lòng lấy ra nói thì tình cảnh có lý của Hàn Nhạn lại khác. Người đời đều tha thứ cho nam tử nhưng cực kỳ khắc nghiệt với nữ tử. Vì vậy, Phó Vân Tịch đánh thắng trận trở về, muốn lấy công chúa Tây Nhung làm vương phi, lạnh nhạt với Trang Hàn Nhạn mà mình đã từng cưng chiều, chuyện này được rất nhiều người chấp nhận. Cùng lắm mọi người chỉ nói rằng Huyền Thanh vương phong lưu tuần mỹ, lập tức thông cảm với Hàn Nhạn. Vài năm sau ai còn nhớ tới nàng? Thậm chí còn có thể truyền ra hàng loạt giai thoại vương gia và công chúa Tây Nhung phu thê tình thâm. Nhưng nếu Hàn Nhạn yêu Trác Thất, bị người đời biết thì phải ăn nói sao đây?

Người đời sẽ nói nữ tử nhà họ Trang không tuân theo nữ tắc. Còn người trong phủ sẽ lên truyền ra cho người ta rằng nàng vụng trộm với người khác, bắt thanh bắt bạch, bắt trinh bắt khiết. Đức hạnh tồi tệ, thật sự là người đáng ghê tởm. Nàng đi tới đâu thì ở đó sẽ có người chửi rửa nàng, sẽ bị người đâm sau lưng, suốt đời không ngẩng đầu lên được. Mọi người sẽ nói Phó Vân Tịch chọn công chúa Tây Nhung là sáng suốt, Hàn Nhạn vốn nên bị đuổi đi. Mà Hoàng thượng chẳng những sẽ không bồi thường cho Hàn Nhạn mà còn sẽ cho rằng nàng làm tổn hại thể diện hoàng gia, biết đâu còn có thể hạ lệnh xử phạt. Thật sự là tội nhân vạn người chỉ trích.

Thù Hồng vừa nói vậy thì Cấp Lam cũng biết mình không được nhanh mồm nhanh miệng, lập tức ảo não mà ngừng miệng, vẻ mặt vô cùng chán nản. Nhưng nàng càng nghĩ về chuyện này thì càng cảm thấy mình đúng. Bởi vì vị Trác công tử này vốn là nam tử hết sức xuất sắc, không kể tới dung mạo tuấn mỹ, võ nghệ cao cường của hắn, chỉ riêng thân phận hoàng tử Tây Nhung cũng đã thật sự là không thấp. Sau này hắn còn có thể trở thành vương thượng Tây Nhung. Tuy trước kia Tây Nhung đối địch với Đại Tông nhưng hiện nay Tây Nhung đã đưa công chúa tới hòa thân, sau này tạm thời cũng sẽ không trở mặt. Thật ra Cấp Lam còn có một cảm giác rằng khí phách và điệu bộ Trác Thất này thể hiện ra đều tỏ rõ người này tuyệt đối không phải vật trong ao, tương lai có thể còn giành được sự nghiệp thống trị thiên hạ. Nếu như vậy, ở bên Hàn Nhạn thật, e rằng Tây Nhung sẽ càng thêm khiến người ta không thể coi thường.

Cấp Lam nghĩ đi nghĩ lại liền khẳng định ý nghĩ trong lòng mình, thậm chí bắt đầu cảm thấy tiểu thư thích Trác Thất đó cũng đúng. Nói thật, thái độ trước sau của Phó Vân Tịch thay đổi lớn như thế, thật sự khiến lòng các nàng lạnh lẽo. Từ nhỏ Hàn Nhạn bị bao nhiêu uất ức, nàng và Thù Hồng đều rõ ràng. Vốn tưởng rằng Phó Vân Tịch là người yêu thương nàng, ai ngờ được rằng trong lễ cập kê của Hàn Nhạn thì chàng lại tặng một món quà lớn như vậy. Cấp Lam cũng không rõ Thù Hồng nghĩ sao nhưng cũng bắt đầu từ một khắc kia, Cấp Lam hết sức cảm giận vì Hàn Nhạn bị tổn thương. Nàng giận Phó Vân Tịch lạnh lùng vô tình. Bây giờ một người ưu tú như vậy xuất hiện bên cạnh Hàn Nhạn, Cấp Lam chỉ ước gì Hàn Nhạn ở bên hắn, đã kích Phó Vân Tịch một cú thật tốt.

Cấp Lam khác với Thù Hồng. Từ trước tới nay Cấp Lam đánh đá thẳng thắn, nói theo cách khác là nàng làm việc và suy nghĩ vô cùng to gan. Vì vậy nàng không phải là nữ tử tầm thường, có ý nghĩ nhất định phải thủ thân như ngọc vì một nam tử nào đó, càng thêm không ủng hộ nữ tử phải bị nam tử ức hiếp, cho dù bị thiệt thòi cũng chỉ có thể lặng lẽ cắn răng nuốt xuống. Nàng cho rằng hạnh phúc là phải nắm chặt trong tay mình, nếu có lựa chọn tốt hơn thì chỉ có kẻ ngốc mới không chọn.

Thù Hồng cũng biết được tới cùng là Cấp Lam đang nghĩ gì, liền nói: “Thuốc đã sắc xong, bưng qua nhanh đi.”

Bọn Cấp Lam bưng thuốc vào, lại dứt cho Trác Thất. Hàn Nhạn ngồi uống trà trên bàn. Thù Hồng đi tới, nói: “Tiểu thư, bây giờ sắc trời đã tối...” Là đang hỏi xem nàng có muốn về Huyền Thanh vương phủ không.

Hàn Nhạn lắc đầu: “Bây giờ hắn thành ra thế này, sợ là không thể đi được. Dù gì cũng là do ta mới bị thương, cứ nán lại đây một đêm đi.”

Thù Hồng nhú mày, hơi không đồng ý mà nói: “Nhưng hắn là nam tử...”

“Nam tử thì sao?” Hàn Nhạn cười nói: “Bây giờ hắn thành ra thế này, chẳng lẽ còn có thể xảy ra chuyện gì?”

Thù Hồng kiên trì nói: “Nếu không thì đi tìm một căn phòng khác, chúng ta sẽ ở đó.”

“Không cần đâu,” Hàn Nhạn nói: “Thân phận của hắn đặc biệt, nhất định là có người đang tìm tung tích hắn trong kinh thành. Chúng ta vốn vào cùng nhau, nếu đi tìm một căn phòng khác khiến người khác nghi ngờ thì sao? Không sợ nhất vạn, chỉ sợ vạn nhất. Lúc đó khả năng hắn bị người ta phát hiện ra thân phận sẽ lớn hơn.”

“Nhưng...” Thù Hồng còn muốn nói gì đó.

“Huống chi,” Hàn Nhạn cắt ngang lời nàng: “Bây giờ hắn thế này, sao chúng ta có thể bỏ đi. Hôm nay coi như là trả nhân tình của hắn, sau này gặp lại thì chỉ coi như người xa lạ mà thôi.”

“Tiểu thư nói đúng,” Cấp Lam hòa theo: “Chúng ta bây giờ không sợ chết đứng, vốn là chuyện không thể nào, sợ cái gì chứ.” Bây giờ trong lòng Cấp Lam thiên vị Trác Thất. Có thể hắn sẽ tốt hơn Phó Vân Tịch nhiều. Tuy cũng là nhân vật nguy hiểm nhưng ít nhất người ta không tổn thương Hàn Nhạn.

Thù Hồng thấy khuyên không được, biết chuyện Hàn Nhạn đã quyết định thì mười con trâu cũng không kéo lại được, liền thở dài một hơi, không nói gì nữa.

Hàn Nhạn đi tới cạnh cửa sổ, ngồi xuống, mở cánh cửa gỗ khắc hoa ra, nhìn trăng rằm treo trên đầu cành liễu, rơi vào trầm tư.

Sao lại bằng lòng ở lại đây? Hàn Nhạn cũng không biết. Thật ra thì nàng biết lời Thù Hồng nói là có lý. Nếu bây giờ mình về cũng không phải không còn kịp, ít nhất tốt hơn cả đêm không về nhiều. Nếu không yên tâm thật thì cũng có thể để một trong hai người Thù Hồng hoặc Cấp Lam ở lại chăm sóc Trác Thất. Nhưng nàng vẫn lựa chọn ở lại. Thật ra thì nếu chỉ là vì trả nhân tình thì không nhất thiết phải làm thế.

Có lẽ sở dĩ Hàn Nhạn làm vậy là vì thực ra trong lòng nàng không muốn về Huyền Thanh vương phủ. Chỗ đã từng cho nàng ấm áp bây giờ chỉ có áp lực vô cùng. Cho dù giả vờ không thèm để ý thế nào đi chăng nữa nhưng khổ sở trong lòng chỉ có mình mình biết. Vậy tối nay, liệu Phó Vân Tịch có nhìn ánh trăng rằm sáng tỏ mà nhớ nhung nàng không?

116. Chương 117: Bắt Đầu Phản Kích

Ngày hôm sau, khi Hàn Nhạn tỉnh lại thì đã không thấy Trác Thất trong phòng. Không biết Cấp Lam và Thù Hồng giống mình từ lúc nào, đều mơ mơ màng màng mà dựa vào cửa sổ ngủ. Nhưng trên người mình có một cái áo mỏng của nam tử, chắc là lúc Trác Thất gần đi thì khoác lên ỳnh.

Hàn Nhạn đánh thức Cấp Lam và Thù Hồng. Hai người cũng đều hết sức kinh ngạc, không ngờ Trác Thất cứ đi như vậy. Mơ hồ chốc lát, Thù Hồng mới nói: “Tiểu thư, bây giờ chúng ta về Huyền Thanh vương phủ ả?”

Hàn Nhạn chần chờ một lúc, thở dài, gật đầu. Nhà của nàng không phải Trang phủ, không về Huyền Thanh vương phủ thật đúng là không biết có thể đi đâu. Huống chi đêm qua không về, một khi bị người có lòng nói ra, rắc rối của mình cũng lớn. Có giải thích bao nhiêu, nếu Phó Vân Tịch không hỏi thì thôi, nếu chàng hỏi tới thì...Thôi thì đi một bước tính một bước vậy.

Cấp Lam vội vàng đuổi theo, cầm cái áo mỏng của Trác Thất trên bàn lên: “Tiểu thư, phải làm sao với thứ này đây?”

Hàn Nhạn sửng sốt một chút, nghĩ nghĩ: “Để lại đó đi.”

Thứ trên thân nam tử, mang theo bên mình thì không ổn. Đêm qua mình ở lại chăm sóc Trác Thất, coi như trả một nhân tình cho hắn. Từ nay về sau có thể thần thần nhiên nhiên mà đối xử, trong đó không dính lứu gì tới thứ khác, coi như là người qua đường bình thường là được. Nghĩ tới đây, Hàn Nhạn mang khăn che mặt lên: “Đi thôi.”

Xe ngựa đi tới Huyền Thanh vương phủ, dừng trước cửa. Ba người Hàn Nhạn và Thù Hồng chỉ có thể đi vào từ cửa chính. Bình thường chỉ cần Cấp Lam lên tiếng chào hỏi thì căn bản không có gì bất ngờ. Nhưng hôm nay lại khác, thị vệ giữ cửa hét lớn một tiếng: “Ai đó?”

Bình thường Cấp Lam quan hệ rất tốt với hạ nhân trong phủ. Nàng khéo léo, rất đoàn kết với mọi người, thị vệ giữ cửa này cũng quan hệ với nàng không tệ, bỗng bị rống một tiếng như vậy, Cấp Lam hơi ngạc nhiên: “Người làm gì...” Dứt lời, bước tới hai bước: “A?”

Người nọ cũng không phải là thị vệ bình thường hay giữ cửa vương phủ mà là một khuôn mặt xa lạ. Cấp Lam hơi kỳ lạ: “Sao người lại ở đây?”

“Người có việc gì?” Tính tình thị vệ kia rất lớn lối, là người phách lối, thấy Cấp Lam hỏi vậy thì dĩ nhiên là không nhịn được mà nói: “Trong phủ xảy ra chuyện, tới lượt ta giữ cửa.”

Cấp Lam vốn định nổi giận, nghe hắn nói vậy thì quên luôn cả chuyện này, vội vàng nói: “Trong phủ đã xảy ra chuyện gì?”

Thị vệ kia liếc nàng một cái: “Không thấy Trang tiểu thư đâu cả.”

Lời này vừa nói ra thì trong lòng Hàn Nhạn và Thù Hồng đều chấn động. Phải biết rằng chuyện mình xuất phủ không phải là chuyện lớn gì. Hơn nữa với thái độ bây giờ của Phó Vân Tịch cũng không tới d;đ;l;q;đ nổi giống trống khua chiêng chuyện này như vậy. Chuyện quan trọng nhất là, tin tức một nữ tử mất tích mà lan rộng ra thì đối với danh dự bản thân nữ tử này mà nói là một loại tổn thương cực lớn. Kiếp trước lúc Hàn Nhạn bị sơn tặc bắt đi là chịu thiệt thòi này. Lúc đó dường như tất cả người trong kinh thành đều biết

chuyện tứ tiểu thư nhà họ Trang bị bắt đi. Tin nàng mất đi trong sạch bị người đời nói ra. Hôm nay...Hôm nay lại xuất hiện cảnh tượng như vậy!

Hàn Nhạn không kiềm chế được mà phát run. Tuy Thù Hồng và Hàn Nhạn là cùng một loại người, nhưng dù sao nàng chưa từng sống lại, không bị chấn động mạnh trong chuyện này như Hàn Nhạn. Nhưng bỗng thấy Hàn Nhạn căng thẳng như vậy thì nhất thời hơi lo lắng vì nàng.

Thị vệ kia còn đang nói: “Cũng không biết nàng nghĩ sao, cả ngày không sống trong vương phủ cho tốt, còn ra ngoài gây chuyện...”

Cấp Lam nghe vậy thì lập tức nóng nảy: “Ai ra ngoài gây chuyện hả? Người đừng nói vậy!”

“Rốt cuộc người là ai?” Thị vệ kia như thể rốt cuộc chú ý tới chuyện Cấp Lam luôn lòng vòng ở đây, lúc trước còn cho rằng nàng là nha hoàn trong phủ. Nhưng bây giờ nhìn lại thì thấy sao nha hoàn lqđ trong phủ lại kiêu ngạo như vậy, đánh đá như vậy, không phải là định trà trộn vào vương phủ chứ? Hắn nói: “Lén lén lút lút, đừng lượn quanh ở đây nữa, ở đâu thì về đó nhanh đi.”

“Người nói ai lén lén lút lút!” Cấp Lam quả thực sắp giận điên lên. Mấy ngày này bị uất ức trong vương phủ, cảm xúc bất bình vì Hàn Nhạn lúc này bùng lên hết, nàng chỉ vào mũi thị vệ kia một cách hung hăng: “Người đừng có mắt chó nhìn người thấp!”

Đầu tiên là thị vệ kia hơi chột dạ, đợi tới lúc nhìn cách ăn mặc của Cấp Lam một chút thật nghiêm túc thì lập tức cười lên. Chỉ ăn mặc như một hạ nhân mà thôi, nên hắn nói: “O, ta sợ quá. Người là ai? Có nói không?”

“Người...” Cấp Lam tức tới mức đỏ bừng mặt. Thái độ của người này quá tồi tệ. Sao vương phủ lại cho phép một người như vậy giữ cửa chính chứ? Hôm nay không khí trong phủ càng ngày càng ngọt ngào. Kể từ khi công chúa Tây Nhung đó tới đến nay tất cả đều thay đổi.”

“Cấp Lam,” Hàn Nhạn lắc đầu với nàng. Trong lời của thị vệ này đều là coi thường Cấp Lam, điển hình của mắt chó nhìn người thấp. Tiếc rằng nàng cho tới bây giờ đều là người bao che khuyết điểm. Tuy Cấp Lam chỉ là một nô tỳ nhưng trong lòng Hàn Nhạn coi nàng là người íh ảm áp nhất trong hai kiếp. Nàng bước lên trước vài bước, tới trước mặt thị vệ kia thì dừng lại.

“Rốt cuộc người là ai?” Thị vệ kia vẫn đang hùng hùng hổ hổ với Cấp Lam. Cấp Lam nhìn ánh mắt Hàn Nhạn, ngẩng đầu một cách kiêu ngạo: “Nói cho người biết, đừng mắt chó nhìn người thấp, ta là nha hoàn của vương phi.”

Thị vệ kia như thể nghe được chuyện gì buồn cười lắm, cười ha hả: “Xú nha đầu, nói láo cũng không nhìn xem mình là ai? Ta đã gặp nha hoàn của vương phi, có thể nói là xinh đẹp hơn người. Bộ dạng của vương phi như thiên tiên, đương nhiên nha hoàn của người cũng vô cùng nổi tiếng, sao có thể giống người được?”

Cấp Lam vốn nghe thấy câu “Vương phi rất đẹp” của thị vệ kia mà hơi cao hứng nhưng nghĩ kỹ một chút thì lại thấy hơi không đúng. Chẳng phải trước đó thị vệ kia nói là “Trang tiểu thư” sao? Sao bây giờ lại trở thành “Vương phi”? Không phải là hai người mà hắn nói không phải một chứ? Chẳng lẽ người này đang nói tới công chúa Tây Nhung kia?

Cấp Lam sững sờ, lập tức nói: “Người nói vương phi tức là công chúa Tây Nhung?”

Thị vệ kia gật đầu: “Đương nhiên. Chẳng lẽ trong vương phủ còn có vương phi khác?”

Cấp Lam cười lạnh một tiếng. Người này luôn miệng nịnh nọt công chúa Tây Nhung, xem ra cũng là kẻ gió chiều nào xoay chiều đó. Nàng nói: “Xin lỗi nhé, bây giờ Hoàng thượng còn chưa hạ thánh chỉ, tiểu thư nhà chúng ta mới là Huyền Thanh vương phi thật sự.” Cấp Lam cũng không biết sao mình lại nói thế. Thật ra nàng vô cùng coi thường chuyện Hàn Nhạn d’đ’l’q’đ giành lấy cái danh Huyền Thanh vương phi này. Kể từ lúc Phó Vân Tịch mang Y Lâm Na về Cấp Lam đã cảm thấy cái danh Huyền Thanh vương phi này không đáng để tiểu thư nhà mình phải tranh. Nhưng một khắc kia, khi thị vệ nói vương phi của Huyền Thanh vương phủ không phải là Hàn Nhạn thì Cấp Lam cảm thấy vô cùng khó chịu, vô cùng không cam lòng. Nàng biết đó là gì. Khi thứ của mình bị người ta mơ ước, vốn là tên trộm nhưng lúc mình một cái lại biến thành nữ chủ nhân, đây không phải là chuyện có thể khiến người ta tức giận một cách bình thường. Vì vậy, bây giờ Cấp Lam vô cùng muốn giúp Hàn Nhạn đòi lại chút công bằng.

Nhưng khi thị vệ kia nghe thấy lời Cấp Lam thì chẳng những không nhượng bộ mà còn bày ra vẻ mặt khinh bỉ: “Người đang nói gì? Trang tiểu thư chỉ là một hạ đường phụ mà thôi, lại còn...”

Chưa dứt lời thì đã nghe “bốp” một tiếng, một cái bạt tai của Cấp Lam đã vung lên mặt thị vệ kia. Mặt nàng giận không kiềm được. Những lời này bình thường lên nói thì Cấp Lam cũng nhin. Nhưng người lqđ này lại nói ra ngay trước mặt tiểu thư như vậy. Chẳng phải chuyện nàng và Thù Hồng trăm phương nghìn kế giấu diếm Hàn Nhạn, không để nàng biết người trong phủ bàn luận về nàng như vậy là vô ích sao? Đây là tiểu thư mà nàng luôn tâm tâm niệm niệm rằng phải bảo vệ, bây giờ trong lòng đau biết bao nhiêu. Người tổn thương tiểu thư thật là đáng giận!

Thị vệ kia không ngờ Cấp Lam thành linh ra tay, đầu tiên là sưng sờ trong chốc lát, chợt phản ứng kịp, nhào tới nàng như hổ đói, tựa như muốn hung hăng trừng phạt Cấp Lam một trận. Thù Hồng hoảng sợ, nhưng vào lúc này, bỗng nghe thấy một tiếng: “Dừng tay!”

Giọng nói này trong trẻo thẳng thắn nhưng chứa sự lạnh lùng như có như không. Sự lạnh lùng được giấu rất sâu, dường như rất nhỏ khiến người ta không chú ý tới nhưng theo tiếng nói bay vào tai thì sự lạnh lẽo này lan khắp mọi góc ngách.

Thị vệ kia nghe tiếng, bất giác dừng tay, giương mắt nhìn trước mặt, thấy một nữ tử mang khăn che mặt đang đứng trước mặt mình. Nàng mặc rất bình thường nhưng vẻ quý khí dường như không che lại được. Không thấy rõ dung mạo nàng lắm, chỉ lẳng lặng đứng đó, lộ ra đôi mắt trong veo lại sâu thăm thẳm, nhìn mình một cách thản nhiên.

Hắn bỗng trầm rùng mình. Ánh mắt của người này sao lại giống vương gia vậy?

Chần chừ một chút, hắn vẫn hỏi: “Người là ai?” Mỗi ngày trong vương phủ có rất nhiều người lui tới, hắn cũng không biết hết được. Tuy nữ tử này che mặt lại nhưng quý khí trời sinh lại khiến người ta không thể coi thường. Không phải là quý nhân nào chứ? Hắn luôn khéo đưa đẩy lại gian xảo. Nếu hôm nay đắc tội người không thể đắc tội, tội của hắn cũng rất lớn. Nghĩ tới đây, hắn không kiềm được mà hơi hối hận vì hành động quá khích của mình. Vốn là muốn biểu đạt lòng trung thành với công chúa Tây Nhung nhưng vì nàng mà đắc tội một quý nhân khác thì cũng không có lợi lộc gì.

Khuôn mặt dưới khăn che mặt của Hàn Nhạn không có biểu tình gì: “Ta là ai?” Nàng từ tốn nhắc lại một lần, tựa như đang hỏi thị vệ này lại vừa như tự hỏi mình. Bỗng nàng khoát tay, gọn gàng linh hoạt nhắc tằm sa mỏng trên mặt mình ra: “Ta chính là hạ đường phụ mà người nói -Trang Hàn Nhạn.”

Ánh mắt vừa sâu thăm thẳm vừa lạnh lùng của nàng bỗng mang theo chút khí thế bức người. Đầu tiên thị vệ kia không tự chủ được mà bị dọa bởi khí thế như vậy mà lui về sau từng bước một, đợi tới lúc hắn nghĩ ra rốt cuộc Hàn Nhạn là ai thì thầm thở phào, nói: “Thì ra là Trang tiểu thư, đắc tội rồi.” Tuy là nói thế nhưng không hề có chút ý xin lỗi nào, ngược lại còn có chút khinh thường.

Hàn Nhạn cũng không giận, mỉm cười: “Người tên là gì?”

Thị vệ kia sưng sốt, không ngờ Hàn Nhạn lại hỏi thế, cười theo theo bản năng: “Trang tiểu thư hỏi tên nô tài làm gì? Nô tài...Chỉ là một người thô kệch, sợ là không lọt mắt tiểu thư.”

Hàn Nhạn nhìn hắn, cười nhạt: “Ai nói muốn ngươi lọt vào mắt ta? Nhớ tên ngươi, là bởi vì...” Nụ cười của nàng càng sáng lạn hơn, nhưng ý giấu cợt cũng đậm hơn, nhìn hắn từ thân tử thân cao tám thước như nhìn một món đồ chơi: “Không biết ngươi tên gì, sao ta chính ngươi được?”

117. Chương 118: Bị Phát Hiện

Cái gì gọi là uy hiếp trắng trợn? Đây chính là uy hiếp trắng trợn. Nói toạc móng heo không chút chần chừ, khinh thường, đánh vào sự kiêu ngạo trong tâm lý, cho thấy tâm trạng bây giờ của nữ tử này không tốt lắm.

Thị vệ kia chỉ cảm thấy lòng lạnh từng hồi, không kiềm được mà lui lại hai bước. Không phải nói Trang tiểu thư này luôn đối xử dịu dàng thân thiện với người khác, luôn cười tủm tỉm à? Nhưng hôm nay vừa thấy thì làm gì có nửa phần dáng vẻ yếu đuối? Rõ ràng là một người không thể bắt nạt. Cũng đúng, nàng trưởng thành từ thân phận một người mất mẹ, một đích nữ không được cưng chiều, ngay cả cha nàng cũng

phải kiêng dè nàng ba phần. Những di nương đối đầu với nàng trong Trang phủ không ai có kết quả tốt. Nếu không phải nữ tử này quá mức may mắn thì nhất định là tâm cơ thâm trầm. Hành động mấy ngày qua của nàng nhìn như dịu dàng nhưng thực ra vô cùng mạnh mẽ. Thị vệ này bỗng có cảm giác công chúa Tây Nhung không phải là đối thủ của Trang Hàn Nhạn. Nếu Trang Hàn Nhạn muốn đấu một trận với Y Lâm Na thì tất Y Lâm Na sẽ chết vô cùng thảm.

Hàn Nhạn thấy vẻ mặt hẩn không rõ, vỗ tay, hồ hững nói: “Bây giờ ngươi có thể mở cửa.”

Thị vệ kia nghe vậy thì vội vàng nghiêng người cho Hàn Nhạn qua. Đây là hành động theo bản năng, vì vậy hẩn vẫn không cam lòng. Hôm nay hẩn đã quyết định phải làm người của công d'đ'l'q'd chúa Tây Nhung Y Lâm Na. Y Lâm Na là đối thủ của Hàn Nhạn, đương nhiên hẩn muốn tranh công với Y Lâm Na thì không thể để Hàn Nhạn sống dễ chịu. Tuy lời vừa rồi của Hàn Nhạn khiến hẩn hơi sợ hết hồn hết vía nhưng nàng sẽ phải rời khỏi vương phủ này lập tức bởi vì...Hẩn nói khẽ, nhưng chứa chút cười trên nỗi đau của người khác: “Trang tiểu thư có biết đêm qua có người thấy người và nam tử xa lạ ở chung một phòng cả đêm trong khách điểm không?”

Hàn Nhạn bỗng quay đầu lại, ánh mắt liếc hẩn sắc như dao.

Đầu tiên thị vệ kia hơi co rúm, nhưng trong lòng nghĩ một đại hán cao tám thước chẳng lẽ lại sợ một con nhóc tay không tác sát, liền không cam lòng mà nhìn thẳng vào mắt Hàn Nhạn.

Hàn Nhạn nhìn hẩn chằm chằm, lạnh lùng mà nói: “Ngươi nghe thấy từ đâu?” “Phổ lớn ngõ nhỏ đều truyền thế.” Thị vệ thấy Hàn Nhạn như vậy, trong lòng càng khẳng định nàng chột dạ, đồng thời cũng vô cùng khinh bỉ nàng. Một khi biết mình không thành Huyền Thanh vương phi lại được liên cầu kết với nam tử khác. Nữ nhân này thật đúng là không tuân theo nữ tắc. May mà vương gia không cưới nàng. Có nam nhân nào muốn thê tử còn chưa vào cửa mà trên đầu mình đã bị cấm sừng? Hẩn suy nghĩ rồi nói thêm một câu: “Vương gia cũng biết chuyện này, hay không biết, mới phái người đi tìm nhĩ? Không ngờ rằng...Tiểu thư sẽ tự trở về.” Lời hẩn tràn đầy ý châm biếm, cả trong lẫn ngoài đều chỉ trích Hàn Nhạn không quy củ không thanh bạch. Hàn Nhạn chỉ hơi hoảng hốt, nhất thời đầu óc hơi rối.

Phó Vân Tịch biết chuyện này? Sao chuyện này lại truyền nhanh như vậy? Hẩn là thị vệ này không nói láo. Nhưng hôm qua mình ở bên Trác Thất đều che mặt, càng cẩn thận không để người khác phát hiện ra mình bất thường. Sáng sớm hôm nay đi xe về phủ, có thể nào cũng không thể trong thời gian ngắn như vậy mà đã bị nhiều người biết chuyện như thế. Trừ phi là có người cố ý tung tin. Nhưng hôm qua cũng không có ai theo dõi mình. Nếu là có thì sẽ bị phát hiện ngay lập tức. Với võ công của Trác Thất mà không phát hiện chút nào là chuyện không thể.

Chẳng lẽ đây là Trác Thất làm? Là hẩn cố ý tiết lộ ra? Nhưng chuyện này có lợi gì cho hẩn?

Trong nhất thời Hàn Nhạn hơi không rõ lắm mối liên quan trong chuyện này. Nhưng Phó Vân Tịch lại ra lệnh đi tìm mình, đây chẳng phải là làm ồn ào khiến chuyện này lớn lên một cách trá hình à? Tất cả mọi người đã biết chuyện nàng ở cùng nam tử xa lạ một đêm ư? Tâm trạng lqđ tức giận và giật mình đã từ từ tiêu tan, chỉ còn lại bi thương tràn đầy lòng nàng. Chẳng lẽ đời này mình vẫn không biết nhìn người, nhìn nhầm Phó Vân Tịch rồi? Hẩn chỉ vì tự vệ mà có thể đẩy mình vào chỗ nước sôi lửa bỏng, để người kinh thành cho rằng mình là nữ nhân hư hỏng thủy tính dương hoa (lẳng lơ), mà chàng thì không phải đeo trên lưng bất cứ điều tiếng gì không hay.

Sao mà nàng thật thảm thương!

Thị vệ thấy sắc mặt Hàn Nhạn càng ngày càng khó coi, trong lòng càng phần khích, càng nói không giữ miệng: “Có phải Trang tiểu thư cắt đứt quá nhanh không? Dù muốn đi gặp ai thì cũng phải để lúc rời khỏi vương phủ rồi hãy làm. Phải biết rằng lúc đầu là Trang tiểu thư đề nghị phải ở lại đây, bây giờ lại như thế, chẳng lẽ giờ đây muốn rời đi ngay?”

Cấp Lam và Thù Hồng đứng nghe bên cạnh đã sớm vô cùng ngạc nhiên. Thù Hồng càng hỏi hận rằng đêm qua mình không kiên trì bảo Hàn Nhạn về phủ. Nếu mình kiên trì một chút thì sẽ không thành ra thế này, Hàn Nhạn sẽ không bị người khác bắt được đuôi chuôi mà nói. Tối nổi một thị vệ giữ cửa cũng có thể lấy chuyện này mà chế giễu nàng. Đây là sơ sót của nàng. Bây giờ chắc chắn là trong lòng Hàn Nhạn vô cùng đau đớn.

Cấp Lam giận tới mức mắt đỏ bừng. Ngay từ đầu nàng đã vô cùng tức giận tên thị vệ miệng đầy phân này. Vừa nhìn là biết hắn là tay sai, muốn lấy lòng Y Lâm Na. Vậy mà hắn dám d;đ;l;q;đ ăn hiếp tiểu thư của các nàng như vậy. Lúc này nghe hắn nói càng ngày càng khó nghe thì nàng xắn tay áo lên: “Người câm miệng!” Dứt lời, nàng liền định xông tới đánh nhau.

“Dừng tay!” Đúng lúc này, một giọng nói truyền tới từ sau lưng, tay thị vệ kia khựng lại, vội vàng cúi đầu: “Mộc thị vệ.”

Hàn Nhạn nhìn theo ánh mắt hắn, chỉ thấy Mộc Phong đứng cách đó vài bước ở chỗ cao đang đi tới rất nhanh. Hắn nhìn thị vệ kia một chút lại nhìn Cấp Lam một chút, lộ ra vẻ mặt đã hiểu, liền nói với thị vệ kia bằng giọng lạnh băng băng: “Người đi xuống trước, đổi người khác.”

“Mộc thị vệ...” Người nọ còn định phản đối nhưng cấp bậc của Mộc Nham cao hơn hắn rất nhiều, lại là người bên cạnh vương gia, dù có bất mãn thế nào cũng không dám nói ra. Hắn đành phải trừng mắt với Cấp Lam một cách hung dữ rồi mới tức giận mà đi.

“Ồ, Mộc thị vệ à,” Cấp Lam liếc thấy Mộc Phong. Bây giờ mọi người bên cạnh Phó Vân Tịch trong mắt nàng đều có bộ dạng đáng ghét. Ai ức hiếp tiểu thư của nàng thì lương tâm của kẻ đó là xấu xa. Nàng ngoài cười nhưng trong không cười mà nói: “Sao dám làm phiền ngài đại giá, đừng bẻ gãy chết bọn ta.”

Mộc Phong thay đổi sự hoạt bát nhiệt tình thường ngày, hơi bất đắc dĩ mà nhìn Cấp Lam, nói khẽ: “Muội đừng như vậy...Ta...” Nghĩ lại lại không tìm được lời có thể thuyết phục Cấp Lam, liền quàng ánh mắt cầu cứu về phía Hàn Nhạn, mong nàng có thể hòa giải. Nhưng điều khiến hắn thất vọng là Hàn Nhạn chỉ lặng lẽ đứng đó, ánh mắt nhìn hắn không có chút dao động nào, tựa như đang thông qua hắn mà nhìn người khác, hoặc không nhìn gì cả.

Rất hiếm thấy Hàn Nhạn như vậy. Ít nhất trước kia trước mặt Mộc Phong và Mộc Nham, đa số Hàn Nhạn lqđ đều cười tủm tỉm, cho dù gặp tình huống vô cùng khó giải quyết thì nàng cũng rất ít có vẻ mặt lạnh như băng này với người bên cạnh mình. Tựa như nàng không có chút liên quan nào tới bọn họ. Trong lòng Mộc Phong thấy rất khó chịu. Hắn có thể tưởng tượng ra được tâm tình của Hàn Nhạn là thế nào. Nhưng hắn không thể làm gì. Hắn chỉ là một hạ nhân.

Cấp Lam đi qua người hắn, cố ý đụng vào vai hắn một cái: “Giả mù sa mưa!”

“Làm phiền Mộc thị vệ thông báo với vương gia một tiếng,” Hàn Nhạn bỗng nói, nhìn hắn bằng ánh mắt lạnh lùng: “Hôm nay chúng ta sẽ rời khỏi vương phủ, xin cáo từ.”

Mộc Phong lấy làm kinh hãi: “Chuyện này...”

Tuy Thủ Hồng và Cấp Lam cảm thấy hết sức bất ngờ với quyết định này của Hàn Nhạn nhưng Cấp Lam vẫn hết sức cao hứng. Với nàng mà nói thì ở đây nhìn Hàn Nhạn bị uất ức còn khó chịu hơn khi nàng bị lạnh nhạt ở Trang phủ nhiều. Nàng nói ngay: “Vậy tiểu thư, chúng ta nên về thu dọn một chút chứ?”

Hàn Nhạn gật đầu. Mộc Phong hơi chần chừ, liếc nhìn Cấp Lam, nói: “Người vẫn nên tự đi nói với vương gia một tiếng, vương gia người...Có lẽ có chuyện muốn nói với người.”

“Có cần thiết không?” Hàn Nhạn lạnh lùng buông một câu, không biết vì sao, bây giờ trong lòng nàng không có bất kỳ cảm xúc nào, chỉ thấy lạnh, rất lạnh. Nàng vẫn nhắc nhở mình nếu báo thù hay là sống trên đời này cũng phải thường xuyên nở nụ cười. Phải nhiệt tình với người bên cạnh, không được tùy tiện thù hận. Hận một người quá khổ. Nhưng nàng không ngờ khi trái tim một người đã lạnh lại thì ngay cả hận cũng xa xỉ. Không hận nổi, cũng không yêu nổi.

“Hay là người cứ đi gặp vương gia chút đi.” Mộc Phong kiên trì nói. Hôm nay biến thành thế này hắn cũng rất tiếc. Có lẽ đây là cách cuối cùng có thể giúp được Hàn Nhạn. Nếu Hàn Nhạn và Phó Vân Tịch có thể hòa hảo thì chẳng phải tất cả đều được giải quyết dễ dàng sao?

Nhưng lời của Mộc Phong cũng nhắc nhở Hàn Nhạn. Tuy Phó Vân Tịch có rất nhiều chuyện không nói cho Hàn Nhạn nhưng Hàn Nhạn cũng nên nói rõ với chàng. Nếu Phó Vân Tịch kiên trì muốn cưới Y Lâm Na hay có ý như vậy thì qua thời gian dài, Hàn Nhạn sẽ hoàn toàn hết hy vọng, sẽ chọn cách buông tay.

Mà bây giờ, nàng đã sắp hết hy vọng rồi.

“Đi thôi.” Nàng nói với Mộc Phong. Mộc Phong vui mừng, vội vàng đi trước dẫn đường. Cấp Lam và Thù Hồng về thu dọn đồ đạc. Về mặt Mộc Phong trên đường đi hết sức khó xử, có lẽ là muốn an ủi Hàn Nhạn rồi lại tự thấy đuối lý, thật không biết nên nói cái gì cho phải. Một lúc lâu sau, hắn mới cẩn thận mà nói: “Trang cô nương...Tối hôm qua, rốt cuộc là chuyện gì xảy ra? Người ở cùng nam tử xa lạ thật...” Mộc Phong không nói hết câu, chỉ quan sát vẻ mặt của Hàn Nhạn.

Hàn Nhạn cười lạnh: “Chẳng phải người đã nghe rồi đấy sao. Toàn bộ kinh thành đã biết ta và nam tử xa lạ ở với nhau một đêm.”

“Chắc chắn chuyện này không phải là thật,” Mộc Phong nghiêm mặt nói: “Tiểu thư không phải người như vậy.” Trong lòng hắn, Hàn Nhạn là một người giữ mình trong sạch. Lúc đầu khi vương gia cầu hôn, Hàn Nhạn cũng không đồng ý lập tức. Trên đời này không có ai tốt hơn vương gia. Đến vương gia mà nàng còn luôn giữ một khoảng cách hướng chỉ là với nam nhân khác. Hơn nữa, nói ra “Một đời một thể không nạp thiệp thu thông phòng”, với người yêu cầu chung thủy trong tình cảm thì chắc chắn người đó cũng sẽ một lòng.

“Người cho rằng rất hiểu ta à?” Hàn Nhạn nhếch môi cười khê, lạnh nhạt không nói nên lời: “Ngay cả chủ tử của người cũng không hiểu ta, người thì hiểu gì. Chuyện đêm qua vốn là thật.”

118. Chương 119: Bắt Người Khai Dao

Mộc Phong cứng đờ, hơi không thể tin mà nhìn Hàn Nhạn, nàng đã nhắc chân đi về phía trước.

Đội hai người một trước một sau đi tới thư phòng, Mộc Phong đang định thông báo một tiếng rồi vào thì lại bị thị vệ giữ cửa bên ngoài cản lại. Mộc Phong sững sốt, nhú mào, nói: “Ta có việc phải thông báo cho vương gia.”

Có lẽ thị vệ kia cũng không có ác ý gì. Cấp bậc của Mộc Phong cao hơn hắn, bình thường lại luôn hi hi ha ha, ai ngờ tối hôm nay nghẹn một bụng tức giận, sắc mặt cũng không tốt lắm, giọng điệu cũng tự nhiên hơi cao lên. Thị vệ khó xử mà nói: “Vương gia nói không cho bất kỳ ai vào...Hơn nữa...”

Lời còn chưa dứt thì đã nghe thấy một giọng nói trong treo chen vào: “Thì ra là Trang tử tiểu thư.”

Hàn Nhạn quay sang nhìn thì thấy một nha hoàn ăn mặc xinh đẹp đang nhìn mình, khóe môi không kìm được mà nhếch lên, trong giọng nói tràn đầy kiêu ngạo: “Công chúa nhà ta đang nói chuyện với vương gia bên trong. Nếu tiểu thư không đợi được thì chỉ bằng về trước đi.” Hàn Nhạn hờ hững nhìn nàng ta. Thư phòng của Phó Văn Tịch bình thường không cho phép người khác bước vào, mình đã sớm biết. Lúc đầu khi mối quan hệ của mình và Phó Văn Tịch rất tốt thì chàng còn đặc biệt thông báo cho thị vệ giữ cửa nếu thấy nàng thì dừng cản lại. Thỉnh thoảng Hàn Nhạn còn có thể thấy bạn tốt của Phó Văn Tịch là tướng quân Thành Lỗi trong thư phòng. Nàng nghĩ có lẽ thư phòng này là nơi bàn chuyện. Nhưng hôm nay Phó Văn Tịch lại để cho Y Lâm Na vào, điều này thật khiến người khác không thể tưởng tượng được.

Nha hoàn kia là Lâm Lang - nha hoàn thiếp thân của Y Lâm Na, vốn nhìn Hàn Nhạn cực kỳ không vừa mắt. Lúc đầu chuyện Y Lâm Na thích Phó Văn Tịch cả Tây Nhung đều biết, nhưng sau này công chúa lại biết tin nữ nhân này sẽ lập tức trở thành Huyền Thanh vương phi. Nếu là mỹ nhân thì có thể Y Lâm Na chỉ chịu chút đả kích, nhưng cố tình là nữ nhân này lại lợm bình thường không có gì lạ. Bàn về vẻ ngoài thì Tây Nhung đẹp hơn nàng nhiều. Hơn nữa Lâm Lang ngưỡng mộ Phó Văn Tịch đã lâu. Tuy tập tục của Đại Tông không giống Tây Nhung lắm nhưng nếu có thể thu nàng ta làm thông phòng thì cũng không tệ lắm. Đủ loại nguyên nhân khiến Lâm Lang tự nhiên hết sức bất mãn với Hàn Nhạn vì vậy về mặt khi nhìn nàng cũng vô cùng khinh thường.

Nàng ta đã hạ quyết tâm hạ uy phong của Hàn Nhạn. Tiếc rằng Hàn Nhạn chỉ tỉnh bơ mà nhìn nàng ta, ngay cả chút cảm xúc tức giận cũng không có. Điều này khiến Lâm Lang cảm thấy kỳ lạ và tức giận. Nữ tử Tây Nhung hướng ngoại nóng tính, nếu tức giận thì có thể đánh một trận ác liệt với đối phương. Nàng ta và Y Lâm Na tới Đại Tông đã lâu như vậy, nữ tử Đại Tông đều yếu điệu, nói một câu là rơi nước mắt, thật sự là dễ ăn hiếp vô cùng. Nhưng Trang Hàn Nhạn nghe những lời này của mình, sao lại không có động tĩnh gì? Không phải nói người ngã từ địa vị xao xuống là khó giữ bình tĩnh nhất à? Bọn họ sẽ ử rũ, tức giận, không cam lòng nhưng e rằng nữ tử trước mặt không có chút xảm xúc không cam lòng nào.

Đâu phải Hàn Nhạn không nghe rõ lời Lâm Lang. Chẳng qua là lời nàng ta với nàng mà nói chẳng có tác dụng gì. Mục đích của Lâm Lang chỉ là muốn chọc tức nàng mà thôi. Nhưng nàng đã học lqđ được cách kiềm chế ngay từ lúc sống ở Trang phủ, so với Mị di nương và Chu thị thì nàng còn không thêm để thủ đoạn của Lâm Lang vào mắt. Thứ nàng để ý chính là động tĩnh của Phó Vân Tịch trong thư phòng.

Vừa rồi Mộc Phong thông báo, cộng với Lâm Lang cố ý kêu lớn tên mình, hẳn là có thể truyền vào tai người trong phòng. Nhưng trong phòng cũng không có tiếng người đứng dậy mở cửa. Nếu Y Lâm Na không ở trong đây thì cũng thôi, nếu nàng ta ở đây, Phó Vân Tịch lại không chịu mở cửa, dường như đáp án đã được miêu tả sống động. Công chúa Tây Nhung ngăn cản Phó Vân Tịch, là muốn không mở cửa để làm khó mình đây mà.

Nghĩ tới điều này, Hàn Nhạn như thể muốn cười. Nàng bình tĩnh mà nhìn chăm chăm vào cánh cửa đóng chặt trước mặt, cảm thấy một khi làm chuyện này thật giống khi còn đấu với di nương để sinh tồn trong Trang phủ, đấu với cha thân sinh, thật ra tâm trạng cũng không khó chịu quá. Bởi vì đắm chìm trong niềm vui thú giữa “đấu” trong gia đình giàu có, cũng có thể tìm được một chỗ nhỏ ỉn. Nếu có người đi tiểu trên đầu mình, chẳng lẽ có thể nhịn được à? Đương nhiên không thể.

Hàn Nhạn mỉm cười, được lắm, không phải là muốn kéo Phó Vân Tịch không cho chàng mở cửa sao? Vậy ta đây cứ cố ý muốn người chủ động ra ngoài đây.

Có lẽ Lâm Lang thấy Hàn Nhạn vẫn như đang suy nghĩ chuyện gì đó, vốn không để mình trong mắt, nhất thời d.đ.l.q.đ nổi giận đùng đùng, nhìn Hàn Nhạn mà nói: “Sao người không nói gì? Người cũng quá vô lễ! Thảo nào vương gia không muốn cười người mà lại cười công chúa nhà chúng ta.”

Những lời này của Lâm Lang, nếu ở Tây Nhung thì không sao, nếu ở Đại Tông cũng chẳng có gì nhưng nàng ta lại cố tình nói những lời này bây giờ, trước mặt Hàn Nhạn, vậy thì không có gì cũng thành có gì rồi.

Mộc Phong và thị vệ ở cửa cũng hơi chần chừ và khó xử, lại thấy Hàn Nhạn cười như không cười mà hỏi hẳn một câu: “Mộc Phong, người ở vương phủ nhiều năm như vậy, ta hỏi người một chuyện.”

Trong lòng Mộc Phong lộp bộp. Hàn Nhạn hỏi như vậy, hẳn như có thể chắc chắn tiếp theo nàng muốn chinh người. Tuy Lâm Lang này rất đáng ghét nhưng không phải đối thủ của Hàn Nhạn. Hẳn cung kính mà nhìn Hàn Nhạn: “Chuyện gì ạ?”

“Trong vương phủ, hạ nhân có thể tranh cãi với chủ tử hả? Vậy mà ta lại không biết. Thì ra Huyền Thanh vương phủ có quy củ này.” Nàng cười lạnh một tiếng, giọng điệu bỗng trở lên lạnh lùng.

“Người nói hươu nói vượn gì vậy?” Lâm Lang trợn to mắt: “Ta cũng không phải người hầu của người. Chủ tử của ta là vương phi, người là ai mà dám làm chủ tử của ta?”

“Ha ha,” Hàn Nhạn nhìn nàng ta, tựa như nghe được chuyện gì buồn cười lắm. Tuy nàng cười nhưng Mộc Phong nghe thấy lại thấy trong lòng run lên. Quả nhiên, một câu sau của Hàn Nhạn lập tức lqđ đánh thẳng vào mặt nha hoàn kia: “Không phải người luôn miệng nói chủ tử của mình là vương phi à? Vậy người cũng là người của Huyền Thanh vương phủ.” Nàng nhếch môi: “Thân là hạ nhân trong vương phủ, lại chỉ nhận vương phi làm chủ tử, trong mắt của người có còn vương gia không?!” Nói tới câu sau thì giọng điệu của nàng chột cao lên, dọa thị vệ giữ cửa ngẩn cả người.

“Ta...Ta đương nhiên là nhận vương gia làm chủ tử rồi...Người chớ có nói hươu nói vượn.” Lâm Lang không ngờ Hàn Nhạn sẽ nói thế, lập tức hơi hoảng hốt. Trang Hàn Nhạn này lại bắt được chỗ sơ hở trong lời nói của nàng ta, phải biết rằng thân là người vương phủ lại không coi vương gia làm chủ tử trong lòng, đó là không đủ trung thành. Hạ nhân hai lòng, sau này một khi bị phát hiện mình có ý nghĩ này sẽ bị đuổi khỏi phủ.

Hàn Nhạn nhìn nàng ta: “Thật vậy à? Nếu người là hạ nhân của vương gia, hôm nay ta ở đây, cũng coi như là khách của vương gia. Nhưng người lại châm biếm ta. Phóng tâm mắt nhìn trong thiên hạ, không có nô tài nào xảo quyết như người. Miệng người thì nói nguyện trung d.đ.l.q.đ thành với vương gia, trên thực tế chuyện làm được chỉ là bôi nhọ Huyền Thanh vương phủ. Âm phụng dương vi (ý chỉ ngoài mặt thì đồng ý nhưng sau lưng lại làm theo ý của mình). Chẳng lẽ đây là phép tắc của người Tây Nhung hay là...” Nàng cười quỷ dị: “Người vốn có mục đích khác mà đến? Rốt cuộc Tây Nhung muốn làm gì đây?”

Lâm Lang chưa từng bị thiệt thòi như vậy, chỉ cảm thấy từng câu của Hàn Nhạn đều chất vấn hùng hổ dọa người, nhưng nàng ta lại không phản bác được.

Phản bác thì càng quan trọng hóa vấn đề của cả Tây Nhung, đây chính là chuyện liên quan tới quốc gia của nàng ta. Nếu truyền về...Nghĩ tới đây, nàng ta lập tức căng thẳng: “Ta không có...người đừng nói lung tung, ta chỉ là...Ta chỉ là...”

“Người chỉ là nhất thời mạo phạm ta, là vấn đề của riêng người, không liên quan gì tới Tây Nhung, đúng không?” Hàn Nhạn tốt bụng nhắc nhở nàng ta.

Mộc Phong nhìn mà sợ hết hồn hết vía. Lâm Lang như thể bắt được cọng cỏ cứu mạng, lập tức gật đầu lia lịa.

“Vậy thì, người thừa nhận đây là lỗi lầm của riêng người hả?” Hàn Nhạn đứng thẳng lên, hỏi.

Lâm Lang bị một tiếng “Tây Nhung” kia của Hàn Nhạn làm cho hơi tâm hoảng ý loạn, mắt thấy bây giờ có thể không liên quan gì tới quốc gia, cho dù trách tất cả tội lên người mình, mình là người của công chúa, nàng ta cũng không thể làm gì mình. Nghĩ vậy, Lâm Lang gật đầu: “Đúng, là ta sai rồi, đã mạo phạm tiểu thư.”

Hàn Nhạn nhếch môi: “Được lắm, nếu người đã nói xin lỗi ta, ta cũng sẽ tha thứ cho người.”

Lâm Lang sững sốt, không thể tin được, ngẩng đầu nhìn Hàn Nhạn. Không ngờ nàng lại bỏ qua nhẹ nhàng như vậy, trong lòng thầm nghĩ có lẽ Hàn Nhạn chỉ muốn hù dọa mình một chút mà thôi. Dù sao nàng ta cũng không có tư cách đối chọi với công chúa. Xem ra cũng chỉ là một con hổ giấy, không đủ khiến người khác sợ hãi, liền hơi khinh thường Hàn Nhạn. Nhưng nàng ta vẫn nói: “Cảm ơn...”

“Nhưng,” Lời Lâm Lang còn chưa hết, đã nghe thấy Hàn Nhạn nói tiếp nửa câu sau: “Quy củ không thể bỏ. Ở Đại Tông chúng ta, làm sai chuyện gì sẽ phải chịu trừng phạt để cảnh cáo. Cứ dựa theo gia quy của vương phủ, kéo xuống đánh nặng ba mươi đại bản đi.”

Lâm Lang ngẩn ra, hơi không tin vào tai mình: “Người nói gì cơ?”

“Người cho rằng trừng phạt vậy còn nhẹ?” Hàn Nhạn cười vô cùng ngây thơ: “Không cần phải cảm ơn ta. Nếu người chủ động muốn tăng hình phạt thì ta cũng không có ý kiến gì.” Dứt lời cũng dặn dò Mộc Phong: “Đi gọi người.”

Lâm Lang hét lên một tiếng: “Người điên rồi. Ta là thị nữ thiếp thân của công chúa, sao người dám đánh ta? Người dám bất kính với công chúa? Người thật to gan, thật to gan!” Dứt lời liền định nhào lên, không ngờ Hàn Nhạn bước lùi một bước, người hơi ngửa lên, né bàn tay chop tới của nàng ta, điện quang hỏa thạch, trăm hoa mai trong tay đã đặt lên cổ Lâm Lang. Nàng khẽ nói bên tai Lâm Lang: “Không biết tự lượng sức mình.”

Rồi quay sang, lạnh lùng nói với Mộc Phong: “Tập kích chủ tử, một trăm bản. Mộc Phong, người mà còn lè mề nữa thì phạt người luôn.”

Mộc Phong nhắc chân đi ngay. Lời của Hàn Nhạn, hẳn không dám không tin. Hàn Nhạn nói muốn phạt hẳn, vậy thì nhất định sẽ phạt. Dù không thể phạt lộ liễu thì tới cuối cùng mình nhất định sẽ bị “Phạt”.

Tuy bây giờ Lâm Lang không dám nhúc nhích, trong lòng ngạc nhiên Hàn Nhạn lại có bản lĩnh nhưng vẫn thét lên: “Người thật lớn mật! Buông ta ra!”

“Ta lớn mật?” Hàn Nhạn lạnh lùng nói: “Người luôn miệng mang chuyện công chúa và Tây Nhung ra nói, người ỉn là ai? Chỉ là một hạ nhân mà có thể đại diện cho công chúa và Tây Nhung, chẳng lẽ người nghĩ ngu xuẩn như vậy thật à? Tây Nhung và công chúa cần sai một nha hoàn đại diện hả? Ta cũng không ngại nói cho người biết, bây giờ Tây Nhung của người chẳng qua chỉ là một quốc gia thua trận. Công chúa của người chẳng qua chỉ là vì bảo vệ quốc gia của người mà được đưa tới Đại Tông để cầu hòa như một món quà. Chỉ là đồ vật, có tư cách gì mà bảo tôn quý?”

Trong phòng “bốp” một tiếng, tiếng bình hoa vỡ vụn truyền ra.

119. Chương 120: Ta Phải Trở Về

Lâm Lang ngậy ngốc nhìn Hàn Nhạn, vào giờ khắc này, nàng ta bỗng phát hiện một chữ cũng không thể trả lời nữ tử trước mặt. Dù cho nàng nói thế nào thì Lâm Lang cũng không thể phản bác được. Người vẫn luôn bình tĩnh này, thoát nhìn mặc cho người ức hiếp, vĩnh viễn cũng sẽ không tức giận, quả thật không tức giận. Trước kia Lâm Lang cho rằng nữ tử Đại Tông dễ ăn hiếp, hoặc là muốn nhân nhượng cho khỏi phiền phức, nhưng bây giờ nàng ta phát hiện ra mình sai rồi. Sở dĩ Hàn Nhạn không đối phó các nàng là bởi vì nàng vốn khinh thường.

“Kéo xuống, đánh cho ta.” Hàn Nhạn quay lưng đi, lạnh lùng nói.

Hai bà tử to con nhấc Lâm Lang, đặt lên ghế dài, hai hạ nhân tay cầm cây dài hơi chần chừ mà nhìn Mộc Phong. Ai cũng biết đây là nha hoàn của công chúa Tây Nhung. Sau này công chúa Tây Nhung sẽ trở thành Huyền Thanh vương phi, nếu bây giờ kết thù với các nàng thì mai sau nếu vương phi truy cứu tới...Mộc Phong trừng mắt liếc hắt một cái: “Nhìn cái gì, đánh đi.”

Hạ nhân này liền cắn răng, đánh “bốp” một cái xuống.

Lâm Lang kêu thảm một tiếng ngay lập tức. Cho tới bây giờ không ai dám làm thế với nàng ta ở Tây Nhung. Nàng ta là nha hoàn thiếp thân của Y Lâm Na, bình thường mọi người thấy nàng ta thì nịnh nọt còn không kịp chứ đừng nói tới chuyện da thịt chịu khổ như hôm nay. Thế nhưng nguyên nhân tất cả chỉ là bởi vì mình nói Hàn Nhạn một câu mà dẫn tới. Nàng ta không ngờ rằng Hàn Nhạn dám đánh thật. Nàng ta không sợ đắc tội công chúa thật sao?

Hàn Nhạn cười như không cười mà nhìn Lâm Lang, ánh mắt sâu thăm thẳm, rõ ràng là yên lặng mà nói cho nàng ta biết: “Bây giờ ngươi biết rằng ta nói thật chưa?”

Đánh mấy roi thì tiếng kêu thảm như giết heo của Lâm Lang cũng vang lên theo, vô cùng thảm thiết, kêu như vậy thì người trong phòng muốn không nghe thấy cũng khó, đương nhiên trong phòng cũng sẽ không bỏ qua. Quả nhiên, chỉ nghe “kéo kẹt” một tiếng, cửa thư phòng bỗng bị đẩy ra, Y Lâm Na đi ra từ bên trong.

“Trang Hàn Nhạn, ngươi thật lớn mật!” Y Lâm Na bước vài bước tới trước mặt Hàn Nhạn, hùng hổ mà nói.

Hàn Nhạn mỉm cười: “Công chúa quá khen. Hàn Nhạn nhát gan vô cùng, nếu không thể thì vừa rồi đã đẩy thẳng cửa vào rồi.”

Y Lâm Na nghe ra ý trong lời của nàng, dương dương tự đắc mà nói: “Vậy thì sao? Ta tâm sự với vương gia trong thư phòng, ngươi là người ngoài, dĩ nhiên là không tiện vào. Ngươi cho rằng Huyền Thanh vương phủ là chỗ nào mà ngươi muốn tới thì tới?”

Mày Hàn Nhạn không nhăn chút nào, cũng không nói gì, khóe môi chứa nụ cười bình thản, rõ ràng là tìm không ra vẻ mặt gì khác nhưng lại khiến Y Lâm Na thấy mùi miến cưỡng. Lòng mày nàng ta dựng thẳng, chỉ vào hạ nhân đang đánh Lâm Lang, nói: “Dừng tay cho ta!”

Hạ nhân này hơi khó xử mà nhìn Hàn Nhạn một cái, lại nhìn Y Lâm Na. Vị Y Lâm Na này không đắc tội nổi nhưng trước kia Hàn Nhạn là người có địa vị đặc biệt trong lòng vương gia. Tuy không rõ sao lần này vương gia trở về lại trở nên như vậy nhưng là nam nhân đều hiểu rõ lòng nam nhân. Về mặt vương gia nhìn Hàn Nhạn rõ ràng vẫn còn rất để ý mà. Lỡ ngày nào đó Hàn Nhạn xoay người thì mình phải làm sao?

Hàn Nhạn cười cười: “Dừng tay đi.”

Hạ nhân này như trút được gánh nặng mà thở phào một hơi, nở nụ cười cảm kích với hàn Nhạn. Y Lâm Na thấy cảnh này thì càng giận không kiềm được. Bởi vì nàng ta cho là mình mới là nữ chủ nhân của Huyền Thanh vương phủ, thế nhưng thỉnh thoảng có hạ nhân trong vương phủ cố ý vô ý nhắc nhở nàng ta rằng Hàn Nhạn mới là Huyền Thanh vương phi thật sự. Nàng ta biết Hàn Nhạn ở đây tròn một năm cho nên hạ nhân có tình cảm với nàng. Nhưng với Y Lâm Na mà nói lại chẳng phải chuyện tốt gì. Chỉ vì một khi uy phong của Hàn Nhạn được dựng lên trong lòng hạ nhân, sau này mình thành chủ tử của Huyền Thanh vương phủ, làm sao mà phục chúng? Mọi người sẽ chỉ cho rằng Hàn Nhạn mới là vương phi, mà mình thì

chẳng là gì cả. Lúc này hạ nhân lại phục tùng Hàn Nhạn khiến trong lòng nàng ta chợt nảy ra khó chịu, ánh mắt nhìn Hàn Nhạn tràn đầy ghen ghét và không cam lòng.

“Trang Hàn Nhạn, sao ngươi lại đánh thị nữ của ta?” Y Lâm Na chất vấn. Lâm Lang là người của nàng ta, Hàn Nhạn đánh người của mình trước mặt Y Lâm Na chính là đang đánh vào thể diện nàng ta. Vốn nàng ta cố ý không mở cửa, muốn kéo Phó Vân Tịch để Hàn Nhạn mất mặt, cho nàng chút thuốc nhuộm (cả câu thành ngữ là “Cho chút thuốc nhuộm mà tưởng mở được cả xương nhuộm”, ý chỉ những người được một tác lại tiến một thước.) Nhưng ai ngờ Hàn Nhạn lại công khai đánh thị nữ của mình. Nếu mình không ra, chẳng phải là nói lên rằng mình yếu đuối có thể lẩn lút? Quan trọng hơn là, vừa rồi mỗi lời của Hàn Nhạn bên ngoài Y Lâm Na đều nghe hết. Nàng mĩa mai Tây Nhung, mĩa mai mình, nàng đánh vào lòng tự trọng của mình. Chuyện này với Y Lâm Na mà nói là chuyện không thể chịu được. Nàng ta đã quen với cảm giác cao cao tại thượng, sao có thể bị người sỉ nhục như vậy. Bây giờ, nàng ta định dùng chuyện này để làm khó Hàn Nhạn.

Hàn Nhạn khẽ nhủ mảy: “Công chúa điện hạ có điều không biết. Thị nữ này ỷ là người bên cạnh công chúa, phẩm hạnh tồi tệ, nói chuyện không phân phải trái, lại còn mắng chửi ta ngay trước mặt ta, còn nói đó là ý của công chúa. Chẳng lẽ tập tục của Tây Nhung là như vậy? Ta nghĩ chắc là không đâu. Nhất định là ác nô này muốn vu hãm công chúa nên mới thay công chúa dạy dỗ ác nô này.”

Nàng nhẹ nhàng nhàng đẩy tất cả lỗi lầm không còn một mảnh, kín đáo đẩy mọi chuyện lên người thị nữ kia. Y Lâm Na có thể làm gì? Nếu nàng ta không để Hàn Nhạn trừng phạt thị nữ này thì chính là gián tiếp thừa nhận mình bày mưu đặt kế cho Lâm Lang tìm Hàn Nhạn gây chuyện. Nếu để cho Lâm Lang cứ chịu phạt như vậy thì quả là không cam lòng. Nàng ta đành phải cắn răng nói: “Lâm Lang không vậy đâu...Nhất định là người vu hãm...”

Hàn Nhạn mỉm cười: “Có lẽ công chúa điện hạ trách lầm Hàn Nhạn rồi. Nên biết rằng những lời vừa rồi d.đ.l.q.đ Hàn Nhạn nói với thị nữ này không sai, mọi người trong thư phòng có thể nghe thấy mà. Dù vương gia và công chúa không nghe thấy thì còn có Mộc Phong thị vệ. Mộc Phong, lời của ta có giả không?”

Mộc Phong thình lình bị chỉ tên thì thầm kêu khổ trong lòng, chỉ có thể nhắm mắt mà đáp: “Lời của Trang tiểu thư không giả.”

Hàn Nhạn quay sang Y Lâm Na, mở tay ra: “Người thấy đấy, ta không nói sai nhĩ. Sự thật chính là như vậy.”

Y Lâm Na bỗng có cảm giác không biết phải làm sao. Lúc đối mặt với Hàn Nhạn, nàng ta phát hiện ra mình vô lực, ngoài vũ lực, riêng luận về tâm kế thì nàng ta thật sự không bằng Hàn Nhạn được. Trang Hàn Nhạn này thật sự là quá đáng sợ. Thoạt nhìn có vẻ yên lặng tựa như rắn độc mà Tây Nhung các nàng hay thấy. Nhìn như tầm thường nhưng độc tính là mạnh nhất. Chỉ cần bị cắn một cái thì không còn hy vọng sống. Hàn Nhạn cũng thế, một khi bị nàng theo dõi thì sẽ không thể xoay người. Bất tri bất giác, Y Lâm Na đã nhìn Hàn Nhạn như một nữ nhân tâm cơ thâm trầm, thủ đoạn cứng rắn.

Y Lâm Na không biết rằng tâm kế của Hàn Nhạn đều là máu và nước mắt làm thành khi nàng ở kiếp trước. Mỗi một mưu kế của nàng đều là vũ khí để nàng cố gắng sống sót trong minh tranh ám đấu trong viện ở đại trạch. Với công chúa cao cao tại thượng của vương thất Tây Nhung, tất cả đều có thuộc hạ thay mình bày mưu tính kế mà nói thì loại cuộc sống không phải của mình này không nằm trong tưởng tượng của nàng ta. Y Lâm Na chỉ có thể nhìn thấy tâm kế của Hàn Nhạn chứ không thấy được sự yếu đuối của nàng.

Yếu đuối cho ai nhìn đây? Hàn Nhạn cười hờ hững. Kể từ khi quyết định phải sống tốt hơn, nàng đã thu hồi tất cả yếu đuối lại.

Y Lâm Na nhìn Hàn Nhạn chằm chằm, bỗng nhếch môi cười. Nàng ta vốn có khuôn mặt cực kỳ xinh đẹp nhưng bình thường đều bày ra vẻ cao cao tại thượng nên che mất ba phần xinh đẹp của khuôn mặt. Bây giờ nàng ta cười như thế, làn da màu mật ong bóng loáng, đồng tử như ngọc lưu ly tràn ngập các loại màu sắc, kiều mỹ động lòng người khó nói thành lời: “Câu hỏi vừa rồi của ngươi ta nghe được thật. Nhưng Lâm Lang nói cũng đúng. Nghe nói đêm qua Trang tiểu thư một đêm không về, bị người thấy ở cùng với nam tử xa lạ trong khách điếm suốt cả đêm.”

Cuối cùng đã nói vào vấn đề chính. Hàn Nhạn cười khẽ trong lòng. Nàng còn đang nghĩ xem lúc nào công

chúa Tây Nhung mới chủ động nhắc tới chuyện này. Nhanh như vậy mà đã không nén được giận rồi. Tuy Hàn Nhạn cũng rất muốn biết rốt cuộc là ai truyền tin tức này ra. Lúc đầu nàng còn cho là Trác Thất nhưng bây giờ xem ra lại là Y Lâm Na thì đúng hơn. Không phải là nàng ta phái người theo dõi mình chứ? Trong lòng Hàn Nhạn khựng lại rồi bình thường lại rất nhanh. Theo dõi thì sao nào?

“Y Lâm Na.” Lại là một giọng nói lạnh lùng truyền tới. Không biết Phó Vân Tịch ra khỏi thư phòng từ lúc nào, đứng trước mặt các nàng, lạnh nhạt mà nói.

Dường như đã rất lâu không gặp Phó Vân Tịch, Hàn Nhạn nhìn chàng một cái, chỉ thấy chàng mặc trường bào màu đen, nhưng sắc mặt của chàng lại càng tái nhợt hơn. Thoạt nhìn có vẻ chàng gầy gò không ít, vẻ hờ hững nơi mi tâm càng nặng hơn. Lúc này chàng lên tiếng ngăn cản Y Lâm Na, cũng không biết là có ý gì.

Y Lâm Na sững sốt, nhú mào, dường như hết sức bất mãn chuyện Phó Vân Tịch cắt ngang lời mình, dịu dàng nói: “Ta nói không sai mào. Không phải là vương gia người cũng biết à...Nàng ta...”

“Công chúa điện hạ,” Hàn Nhạn bỗng nói: “Người đã biết chuyện này, vậy người có biết nam nhân ở cùng ta một đêm là ca ca của người - hoàng tử Tây Nhung không?”

Lời này vừa nói ra, tất cả mọi người ngây ngẩn cả người. Mộc Phong kinh ngạc không thôi. Y Lâm Na lắc đầu, nói: “Không thể nào, người nói hươu nói vượn...” Người bình tĩnh nhất là hai người Phó Vân Tịch và Hàn Nhạn. Hàn Nhạn bình tĩnh là bởi vì nàng không cảm thấy nói chuyện này ra thì có gì không ổn. Chỉ có điều thoạt nhìn có vẻ Y Lâm Na không biết chuyện của Trác Thất, vậy cũng hơi kỳ lạ.

Mâu quang Phó Vân Tịch chợt lóe, im lặng mà nhìn Hàn Nhạn. Nàng vẫn bình tĩnh như vậy, tựa như vốn không đặt chuyện này trong lòng.

“Sao hoàng huynh của ta lại ở cùng một chỗ với người?” Y Lâm Na hỏi.

“Rất đơn giản, bởi vì ta cứu hắn.” Hàn Nhạn lạnh lùng nói: “Lúc công chúa điện hạ sống vui vẻ thì đừng quên đây là Đại Tông, chuyện gì cũng có thể xảy ra. Hôm nay mũi nhọn chĩa vào hoàng huynh của người, ngày mai có thể như vậy với người.” Nàng mỉm cười, vẻ mặt thản nhiên, tựa như rốt cuộc đã quyết định gì đó: “Mà ta, cũng sẽ không phụng bồi.”

“Người định làm gì?” Ngoài dự đoán của mọi người, Phó Vân Tịch vẫn luôn im lặng mở miệng nói, mang theo chút cảm xúc không thể diễn tả thành lời khiến người ta thấy mà kinh hãi.

Hàn Nhạn thoải mái mà cười khê: “Ta phải về, vương gia.”

120. Chương 121: Rời Khỏi Vương Phủ

Mâu quang Phó Vân Tịch thay đổi, bất động thanh sắc mà nhìn nàng. Hàn Nhạn mỉm cười: “Trước kia là định chờ thánh chỉ tới Hàn Nhạn sẽ rời đi, nhưng bây giờ ta phát hiện mình thay đổi ý định.”

Đầu tiên là Y Lâm Na sững sốt. Nàng ta cho rằng Hàn Nhạn tới đây gây rắc rối, không ngờ nàng lại nói rằng muốn rời khỏi Huyền Thanh vương phủ là chuyện thật. Đây là chuyện mà nàng ta cầu còn không được, không ngờ Hàn Nhạn lại biết cân nhắc như vậy, liền nói: “Vậy thật đúng lúc, cũng tránh cho người là người ngoài ở đây, quấy rầy ta và vương gia ân ái.”

Hàn Nhạn khẽ vuốt cằm, liền quay đầu đi. Nàng bước không vội vàng chút nào mà rất ổn, bóng lưng yếu đuối thoạt nhìn lại kiên quyết dị thường. Mộc Phong đứng cạnh đó nhìn chỉ cảm thấy đáng vẻ của Hàn Nhạn như là muốn vĩnh viễn bước ra khỏi sinh mạng của bọn họ, không quay lại nữa. Hắn hơi lo lắng mà quay sang nhìn Phó Vân Tịch, lại thấy chàng chỉ nhìn chằm chằm bóng lưng Hàn Nhạn, trong mắt ẩn ẩn chứa vẻ đau thương. Đau thương này chỉ thoáng qua rồi biến mất nhưng vẫn bị Mộc Phong bắt được. Hắn hơi nghi ngờ mà nhìn Phó Vân Tịch. Vương gia có chuyện gì vậy?

Đội bóng lưng của Hàn Nhạn biến mất hoàn toàn, lúc này Y Lâm Na mới đi tới bên cạnh Lâm Lang, cau mày nói: “Ngốc chết đi được. Một chút chuyện nhỏ cũng làm không được lại còn bị nàng ta bắt được nhược điểm, xem ra không thể giữ người lại bên cạnh ta được.”

Lâm Lang sững sốt, vội vàng nói: “Công chúa, cầu xin người tha cho nô tỳ lần này đi. Sau này nô tỳ không dám nữa.”

Y Lâm Na hừ lạnh một tiếng, nhìn Phó Vân Tịch, vội vàng đi tới bên cạnh chàng, khoác tay lên tay chàng: “Cuối cùng nàng ta cũng đi rồi. Lần này trong vương phủ có thể thanh tịnh rồi.”

Phó Vân Tịch rút tay mình ra khỏi tay nàng ta, lạnh nhạt nói: “Sau này đừng tự chủ trương.”

Giọng điệu này của chàng quả thật không tính là tốt. Y Lâm Na dưới cơn nóng giận lại nở nụ cười: “Ý chàng là gì? Thấy nàng ta đi rồi nên chàng không vui hả? Có phải chàng rất muốn lqđ đuổi theo không? Nhưng tối hôm qua nàng ta ở bên ca ca ta suốt cả đêm, nữ nhân thủy tính đương hoa như vậy mà chàng còn muốn? Chẳng phải Đại Tông các chàng coi trọng nhất là trinh tiết và lễ nghi à...”

“Câm miệng.” Lời còn chưa dứt đã bị Phó Vân Tịch cắt ngang. Y Lâm Na sững sờ, ngẩng đầu lên thì thấy ánh mắt Phó Vân Tịch lạnh lẽo như dao: “Vương phủ này còn chưa tới phiên ngươi nói.”

Y Lâm Na dậm chân, tuy trong lòng sợ hãi nhưng vẫn hết sức không cam lòng. Vừa rồi lúc trong thư phòng, nàng đã cố ý nói như thế, muốn chặn Hàn Nhạn ngoài cửa nhưng Phó Vân Tịch lúc đó hết sức phản đối, nếu không phải...Nếu không phải...Nàng ngẩng mạnh đầu lên: “Chàng đừng quên nếu không phải ta...Chàng...”

“Mộc Phong,” Phó Vân Tịch trực tiếp cắt ngang câu tiếp theo của nàng ta: “Đưa công chúa về phòng.” Dứt lời thì phẩy tay áo bỏ đi.

Chàng biến mất quá nhanh, chỉ để lại Y Lâm Na giận run đứng đó và Mộc Phong bất đắc dĩ. Nhưng lúc này Mộc Phong lại càng không hài lòng về Y Lâm Na thêm vài phần. Công chúa chỉ biết gây rắc rối, quen được chiều chuộng, không biết đến những nỗi khổ dân gian này xứng với vương gia chỗ nào? Chỉ có Trang tiểu thư là tốt, yên lặng sắp xếp tất cả mọi chuyện xong xuôi, làm việc cũng có thủ đoạn. Aiz, người với người quả nhiên là không thể so sánh.

Lúc Hàn Nhạn ra ngoài thì vừa hay Cấp Lam và Thù Hồng đã thu dọn đồ đạc xong, đang định ra khỏi phòng. Hàn Nhạn nhìn quanh căn phòng mình ở một năm qua. Căn phòng này quen thuộc d;đ;l;q;đ với nàng như vậy, hơn nữa chỗ này tạo cảm giác vô cùng an toàn, không cần phải lo lắng di nương có mưu đồ hiểm ác và người cha trong lòng có quỷ. Nhưng lúc vào ở, nàng cũng không ngờ mình phải chuyển đi nhanh như vậy. Thói quen thật sự là một thứ không thể chấp nhận được. Người đã quen, chuyện đã quen, lúc phải thay đổi thì thật khó để đón nhận.

Cấp Lam thật cẩn thận mà nhìn Hàn Nhạn, vốn nàng cho rằng Hàn Nhạn sẽ tỏ vẻ không đành lòng và khổ sở lúc rời đi. Đời này dường như Cấp lam sợ nhất là Hàn Nhạn lộ vẻ mặt khổ sở. Điều này sẽ khiến Cấp Lam cảm thấy còn khó vượt qua hơi nỗi đau lòng của nàng. Nhưng Hàn Nhạn chỉ hờ hững nhìn kỹ tất cả trong phòng, dường như có nhớ nhưng nhưng không thấy chút không đành lòng nào.

Thù Hồng thầm vỗ tay tán thưởng trong lòng. Tiểu thư nhà nàng là người cảm được thì bỏ xuống được, chuyện cảm thấy không đáng cũng sẽ không lãng phí quá nhiều tình cảm trong đó. Dù Huyền Thanh vương phủ này có muôn vàn chỗ tốt, một khi thay đổi, không còn là nơi có thể cho tiểu thư ẩn nấp, vậy thì vứt đi cũng có làm sao. Không cần người khác bố thí hạnh phúc, hạnh phúc vốn chính là phải tự mình đi tranh thủ.

Hàn Nhạn suy nghĩ một chút, lấy cây trâm đuôi cá bằng ngọc Lam Điền ra, đặt lên bàn. Món đồ này vốn là nên trả lại cho chàng.

“Tiểu thư, chúng ta cứ trở về như vậy, lão gia...” Cấp Lam hơi lo lắng. Bây giờ lời đồn về Hàn Nhạn ở bên ngoài khó nghe bao nhiêu, mọi người đều biết, hạ đường phụ bất trạch bất khiết, sợ là đi trên lqđ đường cũng sẽ có người đâm sau lưng. Trang Sĩ Dương là người coi trọng thể diện, lần này coi như Hàn Nhạn đã khiến ông ta mất mặt lớn, ông ta không hận chết nàng mới lạ. Mị di nương và tỷ muội Chu thị cũng đều vì liên quan tới Hàn Nhạn nên mới rơi vào kết cục thảm. Nói thế nào thì Trang Sĩ Dương cũng sẽ không đứng về phía Hàn Nhạn. Hay nói cách khác, Hàn Nhạn ức hiếp hai nữ nhân của ông ta tới mức đó, nhất định ông ta sẽ không bỏ qua cơ hội đả kích mạnh Hàn Nhạn thế này. Có thể người ngoài không biết nhưng Cấp Lam và Thù Hồng rất rõ ràng. Trang Sĩ Dương đối xử với Hàn Nhạn căn bản không giống đối xử với một nữ nhi mà là như thể kẻ thù trời sinh. Hàn Nhạn về Trang phủ thì cuộc sống không thể tốt hơn ở Huyền Thanh vương phủ.

“Sợ cái gì?” Hàn Nhạn bị dáng vẻ lo lắng của Cấp Lam chọc cười: “Chúng ta cả đám công chúa Tây Nhung cũng không sợ, sao phải sợ ông ta? Hơn nữa chức quan của ông ta không thể sánh bằng đường đường là công chúa được.”

“Nhưng tiểu thư,” Cấp Lam hơi mơ hồ: “Không phải trước kia người nói Tây Nhung chỉ là quốc gia thua trận, công chúa chỉ là một món quà sao? Sao bây giờ nghe người nói lại như là rất quý giá vậy?”

Từ trước tới nay Cấp Lam luôn tin tưởng lời Hàn Nhạn không nghi ngờ gì, vì vậy vừa rồi Hàn Nhạn nói với Lâm Lang kia nàng đã tin là thật. Nhưng lạc đà gầy còn lớn hơn ngựa, vừa rồi chỉ là lợi dụng Y Lâm Na và Lâm Lang không rõ nội tình của Đại Tông mới nói vậy. Hơn nữa Tây Nhung d.đ.l.q.đ vốn là quốc gia thua trận, bắt được ẩn ý trong lòng các nàng, mới khiến bọn Y Lâm Na tin lời của Hàn Nhạn là thật, cho rằng công chúa Tây Nhung ở Đại Tông thật sự chẳng là gì cả. Nhưng các nàng nào biết bàn về Tây Nhung, sợ là Đại Tông cũng có vài phần kiêng dè. Dù sao có thể cầm cự trên chiến trường ròng rã một năm là biết thực lực của Tây Nhung cũng không kém. Sở dĩ chuyện hòa thân này tồn tại cũng là bởi vì sức mạnh của hai quốc gia ngang ngửa nhau. Nếu Đại Tông có thực lực, có thể toàn thắng Tây Nhung thì tất sẽ không chấp nhận điều kiện này. Vì vậy, dưới tình thế này, Đại Tông còn phải để ý, Hoàng thượng cũng không thể coi Y Lâm Na như món quà của quốc gia thua trận thật mà sẽ đối xử tốt với Y Lâm Na.

“Đó là ta dọa nàng ta.” Hàn Nhạn cười cười: “Công chúa có phong quang hơn ông ta nhiều.” Bây giờ ngay cả gọi Trang Sĩ Dương là “cha” Hàn Nhạn cũng không gọi. Một phần là vì trên tình cảm và trách nhiệm, Trang Sĩ Dương quả thật không làm tốt trách nhiệm của một người cha, hay nói đúng hơn, trong lòng Hàn Nhạn đã bắt giặc cho rằng, Trang Sĩ Dương cũng không phải là cha thân sinh của mình. Những tin tức A Bích vô tình hay cố ý để lộ ra trước khi chết khiến nàng cảm thấy chuyện này có kỳ lạ. Nghĩ tới đây, Hàn Nhạn nhớ tới cái khăn gấm nàng giao cho Phó Vân Tịch một năm trước. Lúc đó Phó Vân Tịch tra được khăn gấm là vật sở hữu của người Đường Môn thì không có tin tức gì nữa. Sau đó Phó Vân Tịch ra chiến trường, chuyện này cũng bị dần dần quên đi. Nhưng bây giờ tuy Phó Vân Tịch đã về, với quan hệ của bọn họ bây giờ, e rằng cũng sẽ không tiếp tục giúp Hàn Nhạn điều tra chuyện này. Vậy thì mình phải tự tra xét chuyện này thôi.

Nhưng tra thế nào đây?

“Tiểu thư,” Thù Hồng cắt ngang suy nghĩ của Hàn Nhạn: “Chúng ta đi thôi.”

Hàn Nhạn gật đầu, cầm bọc quần áo, dẫn đầu bước ra cửa, kỳ lạ là nàng không hề cảm thấy bi thương. Có rất nhiều chuyện, bây giờ nhất thời nửa khắc nàng còn không thể phán đoán nhưng có thể khẳng định một điều là ngồi chờ chết tuyệt đối không phải là tác phong của nàng. Nếu không làm rõ ràng, mơ màng mà đi tới kết cục, e rằng chỉ có ông trời mới biết được ra sao.

Ra khỏi đại môn Huyền Thanh vương phủ, Hàn Nhạn cảm thấy hình như có người lặng lẽ nhìn mình ở sau lưng. Nàng quay đầu lại thì thấy sau lưng hoàn toàn vắng vẻ, không có gì cả. Cấp Lam và Thù Hồng cũng dùng ánh mắt nghi ngờ mà nhìn nàng. Hàn Nhạn cười cười: “Đi thôi.”

Có lẽ là ảo giác của mình. Trong ảo giác có một người lặng lẽ nhìn mình rồi đi, có lẽ là ánh mắt lưu luyến, khiến nàng có cảm giác xót xa.

Trong hoàng cung.

Thiên tử ngồi trên long ỷ, hoàng bào thêu kim long kéo dài trên đất, so với một năm trước thì trên mặt hắc có thêm không ít gió sương. Nơi mi tâm hắc có luồng khí nặng nề, tựa như gặp phải chuyện gì khó giải quyết nhưng lại không có cách nào mà giải quyết được.

Trên đại điện còn một tướng quân mặc ngân giáp đang quỳ. Thành Lỗi cúi đầu, quỳ đó không nói lời nào. Bên trên không có động tĩnh gì, hắc cũng không dám, chỉ lặng lẽ quỳ đó. Cũng không biết quỳ bao lâu mới nghe thấy bên trên truyền tới một giọng nói chậm rãi: “Thành tướng quân.”

“Có mặt tướng!” Thành Lỗi cung kính đáp.

Hoàng thượng từ từ nói: “Trẫm nghe nói Trang Hàn Nhạn chủ động chuyển ra khỏi Huyền Thanh vương phủ rồi.”

Người Thành Lỗi chấn động. Nhanh vậy à? Nhưng sao Hàn Nhạn lại chủ động...

“Nàng lại rất tự biết rõ mình,” Giọng điệu thiên tử không nhận ra được là vui hay giận: “Trẫm còn tưởng rằng nàng sẽ kéo dài tới lúc trẫm hạ chỉ mới rồi đi đấy.”

Thành Lỗi không trả lời. Thực ra lúc này hắn nói gì cũng không đúng, chỉ có thể lặng lẽ lắng nghe. Nhưng hiển nhiên Hoàng thượng không có ý bỏ qua cho hắn. Ngay sau đó, Hoàng thượng liền hỏi: “Người cảm thấy trẫm nên xử lý Trang Hàn Nhạn thế nào?”

“Mặt tướng...Mặt tướng không biết!” Thành Lỗi nói. Suy nghĩ của thiên tử, từ trước tới nay đều rất khó lường, huống chi chuyện trước mắt, Phó Vân Tịch huynh đệ này, chắc là sẽ không tới mức ngốc nghếch.

“Không biết?” Hoàng thượng cười lạnh một tiếng: “Chẳng lẽ Huyền Thanh vương không từng nói à? Đệ ấy muốn trẫm xử lý Trang Hàn Nhạn thế nào?”

121. Chương 122: Điều Tra Lần Nữa

“Vương gia người chưa bao giờ từng đề cập với mặt tướng.” Thành Lỗi nói.

Lời này là thật. Phó Vân Tịch không định nói chuyện này với mình, vì vậy Thành Lỗi cũng không biết rốt cuộc là chàng nghĩ như thế nào. Nhưng cục diện thành ra như hôm nay, tất nhiên trong lòng Phó Vân Tịch cũng không khá hơn bọn họ chút nào. Nhưng lúc đầu sao bọn họ có thể biết lại xảy ra nhiều chuyện như vậy được?

Hoàng thượng nhìn hắn, giọng trầm xuống: “Trẫm biết người luôn thân thiết với Huyền Thanh vương. Sau này người hãy chú ý tới động tĩnh của đệ ấy. Nếu có chuyện gì thì hãy báo cho trẫm.”

Lời này dường như rất rõ ràng rằng ám chỉ cho Thành Lỗi làm tai mắt của Hoàng thượng. Thành Lỗi không từ chối cũng không nhận lời mà chỉ bỗng nói: “Hoàng thượng, mặt tướng có một chuyện không biết có nên nói hay không.”

Hoàng thượng lạnh lùng nhìn hắn: “Biết thì nói ra, không biết thì thôi.” Thấy Thành Lỗi trầm mặc, hắn lại hơi bực bội mà cau mi tâm: “Nói.”

Thành Lỗi cung kính nói: “Dạ!” Sau đó nói: “Lần này là Hoàng thượng suy nghĩ vì vương gia, nhưng mặt tướng đi theo vương gia nhiều năm như vậy, với tính của người thì chưa bao giờ để người khác chi phối. Tuy bây giờ có thể điều khiển người làm vài chuyện, nhưng cuối cùng thì trên thế giới này không có thứ gì có thể vây khốn người lâu. Sau này chờ tới lúc người thoát ra khỏi, lúc không bị khống chế thì nên làm gì?”

Lời này rất khó hiểu, dường như chỉ có hai người bọn họ hiểu mình đang nói gì. Nghe Thành Lỗi nói thế, sắc mặt Hoàng thượng trầm xuống lập tức. Hắn nói: “Người đang chất vấn trẫm?”

Thành Lỗi Nói: “Mặt tướng không dám.”

Hoàng thượng liền lạnh nhạt nói: “Đây không phải chuyện người cần quan tâm. Người lui ra đi.”

Thành Lỗi cắn răng: “Dạ.” Hơi khom người lui ra ngoài. Hoàng thượng ngồi trên ghế trên, vẻ mặt khó lường. Lời của Thành Lỗi không phải không có lý. Phó Vân Tịch này từ trước tới nay chí lqđ khí cao tận mây xanh, thế gian này có gì có thể vây khốn đệ ấy? Nhưng mình cũng là bất đắc dĩ. Dù không có chuyện này thì bọn Trang Hàn Nhạn cũng không thể ở bên nhau. Phó Vân Tịch yêu Trang Hàn Nhạn, đây là nữ tử đầu tiên mà đệ ấy yêu thương. Người trong hoàng gia, vốn là không nên giàu tình cảm. Ra khỏi bển mê chưa chắc đã là chuyện tốt. Hắn thở dài một tiếng, trong mắt toát ra vài phần rầu rĩ. Thiên tử luôn nắm quyền sinh sát trong tay cũng hiếm có lúc tâm trạng yếu đuối thế này. Mẫu phi, con làm như vậy, rốt cuộc là đúng hay sai?

Trong Trang phủ.

Thanh Thu Uyển vẫn không khác xưa, có điều trong nhà đầy bụi bặm. Có lẽ hạ nhân bên này căn bản là không tốn thời gian tới quét dọn, hoàn toàn vứt bỏ chỗ này. Hoặc có lẽ nên nói là vứt bỏ nàng. Trên đường

trở về, tuy hạ nhân Trang phủ rõ ràng là không dám nói gì nhưng vẻ mặt hài hước mà họ để lộ vẫn khiến Cấp Lam cảm thấy vô cùng khó chịu. Cũng may hôm nay Trang Sĩ Dương không ở trong phủ, hình như đi làm khách trong nhà một đồng liêu. Chuyện này cũng hơi mới lạ. Từ một năm trước đường làm quan của Trang Sĩ Dương đã bị tuyên cáo là vô vọng, không ngờ còn có đồng liêu tới mời ông ta. Chuyện này thật khiến người ta bất ngờ. Hàn Nhạn như có điều suy nghĩ, đồng liêu này tới thật trùng hợp. Minh vừa trở về Trang phủ thì đồng liêu đó tới mời Trang Sĩ Dương ngay. Có lẽ, nàng cúi thấp đầu, những ngày sống yên ổn quá lâu, lâu tới mức nàng dường như đã quên bên cạnh mình còn có thật nhiều người đang nhìn chăm chăm.

Dùng trọn một buổi chiều mới dọn dẹp sạch Thanh Thu Uyển. Trang Sĩ Dương còn chưa quay về, sắc trời đã nhá nhem. Hàn Nhạn liền bảo phòng bếp làm chút thức ăn, tùy ý mà ăn rồi đưa ghế dựa ra uống trà trong sân.

Thật ra thì không phải là muốn uống trà mà là không ngủ được. Bên ngoài gió lạnh lại khiến đầu óc tỉnh táo hơn một chút. Nàng có rất nhiều chuyện cần phải làm. Hai ngày nữa là tới ngày đánh cuộc với Dương Kỳ. Trời giáng mưa rào, lũ lụt lan tràn. Một khi Dương Kỳ tin lời của nàng thì liền có thể nghe được rất nhiều tin tức từ trong miệng hắn.

Chuyện Hoàng thượng ra lệnh muốn đưa Y Lâm Na hòa thân cho Phó Vân Tịch, bây giờ nghĩ lại thì điểm d d l q đ đáng ngờ rất nhiều. Là cái gì mà khiến một thiên tử mạo hiểm nguy hiểm mất đi tín nhiệm cũng phải đổi lời đây? Trong đầu Hàn Nhạn hiện lên một người, chính là Thái hậu.

Vậy thì người truyền chuyện mình và Trác Thất ra có phải là Thất hoàng tử biến mất đã lâu không?

Lúc đang suy nghĩ thì thành linh cảm giác được sau lưng mình truyền tới một luồng kinh phong. Ngay sau đó, một bóng dáng quen thuộc xuất hiện trước mặt. Trác Thất cười hì hì nhìn nàng: “Tiểu nha đầu, sao nàng lại về?”

Hàn Nhạn cũng lạnh lùng nói: “Bởi vì uội muội huynh một vị trí. Ta không về thì sao nàng ta có thể làm Huyền Thanh vương phi?”

Trác Thất như thể đã quen bị Hàn Nhạn châm chọc như thế, cũng không có ý kiến gì, chỉ nhún vai: “Cám ơn chuyện ngày hôm qua.” Hắn đang nói tới chuyện hôm qua Hàn Nhạn đưa hắn bị thương về khách điểm, tìm người chữa trị. Trác Thất còn nhớ rõ khi mình tỉnh lại thì Hàn Nhạn đã ngủ thiếp đi trên bàn. Thật ra thì lúc đó hắn nghĩ là Hàn Nhạn sẽ xoay người rời đi. Dù sao hắn cũng nhìn ra được Hàn Nhạn là người có con mắt tính toán mọi chuyện rất chuẩn. Trên cơ bản nàng có thể trong thời gian ngắn nhất xác định xem một việc có thể mang tới cho nàng thiệt hơn thế nào. Mà cứu mình, về công về tư đều là không có ích lợi gì với Hàn Nhạn. Nàng không cứu mình mới là bình thường. Nhưng nàng lại mang theo mình về.

Edit bởi nhok tinh nghịch, chỉ đăng tại Diễn đàn Lê Quý Đôn

Cả đời này Trác Thất đã chịu rất nhiều tổn thương. Trên chiến trường, ngoài chiến trường, kẻ địch ban cho, bằng hữu ban cho, chỉ cần cần rằng, cố gắng một chút là qua. Mọi người sẽ không chú ý vết sẹo trên người hắn. Người trên đời này luôn nhìn bề ngoài của người ta. Nhưng ánh sáng bên ngoài cũng không che được vết sẹo bên trong. Mà lúc Hàn Nhạn trông chừng mình, Trác Thất bỗng có cảm giác ấm áp. Cảm giác này có lẽ là trước kia hắn từng có nhưng kể từ khi cha chết đi thì hắn đã không còn cảm nhận được nữa. Thân thể Hàn Nhạn gầy yếu như vậy, nhỏ nhắn xinh xắn như vậy nhưng lại có thể ình cảm giác an tâm.

Đó là chỗ mà Trác Thất tham luyến. Hắn không bao giờ muốn buông tay nữa.

“Toàn bộ người kinh thành đã biết chuyện hôm qua. Là huynh làm à?” Hàn Nhạn cũng không nói lời vô ích với hắn mà là đi thẳng vào vấn đề.

“Không phải ta.” Trác Thất trả lời vô cùng dứt khoát.

Hàn Nhạn chú ý vẻ mặt của hắn thì thấy hắn không giống như đang nói dối, liền như có điều suy nghĩ, gật đầu: “Thật là kỳ lạ. Chuyện kia truyền ra ngoài ngay từ đầu.”

Trác Thất nói: “Cho nên nàng liền chuyển ra khỏi vương phủ?”

“Cũng không hoàn toàn vì vậy,” Hàn Nhạn nhìn hấn, lắc đầu: “Còn có rất nhiều nguyên nhân. Nhưng chuyện này đúng là vì huynh mà ra. Ta đã cứu hai lần, huynh thiếu ta hai nhân tình.”

“Sai rồi. Là một lần.” Chống lại ánh mắt Hàn Nhạn, Trác Thất cười: “Ta đã trả lại một món rồi.”

“Khi nào?” Hàn Nhạn hỏi.

“Lúc xuân tế lần trước, nàng bị người ta ép tới bên trên vách núi, là ta tới giúp. Sao? Đây coi như là trả lại một món nợ ân tình rồi chứ?” Trác Thất cười, nhìn Hàn Nhạn.

Hàn Nhạn sững sốt nhưng trong lòng thì thầm nghĩ, thì ra là hấn. Lần trước mình đã cảm giác được dường như có người âm thầm giúp đỡ. Nhưng lúc đó còn thấy rất kỳ lạ. Nếu giúp đỡ mình thì sao lại không bằng lòng hiện thân. Bây giờ nghĩ lại cũng thật hơi sáng tỏ. Lúc đó Tây Nhung lqđ và Đại Tông như nước với lửa. Trác Thất là người của nước đối địch, ẩn núp tại Đại Tông nên đương nhiên không thể làm gì được. Dù hấn hiện thân thật thì sẽ kéo cả mình xuống nước. Mọi người sẽ cho rằng Trang Hàn Nhạn nàng thông đồng với người Tây Nhung.

Hàn Nhạn nhìn hấn, hơi suy nghĩ: “Dù là như vậy thì huynh vẫn thiếu ta một nhân tình, có phải không?”

Đồng tử xanh biếc của Trác Thất chợt lóe lên: “Nàng muốn ta báo đáp thế nào? Lấy thân báo đáp?” Trác Thất không ngốc. Hàn Nhạn nói như vậy rõ ràng là muốn hấn làm chuyện gì đó. Nghĩ tới chuyện Hàn Nhạn cứu mình là có mục đích, lòng Trác Thất liền hơi khó chịu. Nhưng nếu Hàn Nhạn tìm hấn chứ không phải là thân tín của mình thì xem ra chuyện này mình không ra mặt là không được. Ít nhất Hàn Nhạn tín nhiệm mình còn tốt hơn là nàng cầu cứu Phó Vân Tịch nhiều.

Hàn Nhạn cười: “Lấy thân báo đáp thì thôi đi. Ta muốn huynh tra giúp ta một người.”

“Ai?” Trác Thất nhìn Hàn Nhạn chằm chằm.

“Trong tên người này có một chữ Kiều, có liên quan tới Đường Môn.” Nàng nói.

Trác Thất rơi vào trầm tư, một lát sau mới nói: “Đường Môn là môn phái trong giang hồ? Nàng tra làm gì?”

Hàn Nhạn mỉm cười: “Huynh không cần phải biết. Huynh có nhận lời không?”

Trác Thất nhếch môi cười: “Đương nhiên là nhận lời. Nhưng chuyện này thành công thì nàng cảm ơn ta thế nào đây?”

“Huynh thật biết điều,” Hàn Nhạn nói: “Nếu hoàn thành thì cũng chỉ là trả một món nợ nhân tình của ta, coi như chúng ta thanh toán xong, sao còn nói tới chuyện cảm ơn?”

Trác Thất không buông tha mỗi một nét mặt của Hàn Nhạn, cười như không cười mà nói: “Rốt cuộc là có phải lqđ chỉ trả một món nợ ân tình hay không, trong lòng tiểu nha đầu nàng rất rõ ràng mà?” Giọng hấn bỗng dịu dàng: “Không cần phải cảm ơn ta thế nào cả. Chúng ta đã từng giúp đỡ nhau, bây giờ cũng được tính là bằng hữu. Giúp đỡ bằng hữu là chuyện nên làm. Nàng cảm thấy làm bạn có được không?”

Giọng điệu của hấn rất chân thành, không còn thân phận hoàng tử Tây Nhung. Thoạt nhìn hấn chỉ như người bình thường muốn làm quen. Hàn Nhạn bỗng nhớ tới đêm qua hấn kéo tay mình trong cơn mê sáng và dáng vẻ yếu ớt của hấn. Một người sống một mình trên thế gian có biết bao nhiêu khó khăn. Nàng gật đầu.

Trác Thất lập tức bật cười. Hấn nói: “Nàng là bằng hữu đầu tiên của ta tại Đại Tông, cũng sẽ là người cuối cùng.”

Hàn Nhạn nhú mày, chỉ nghe Trác Thất nói: “Ta đi đây. Dù có tin tức hay không thì hai ngày sau ta cũng sẽ tới.” Hấn suy nghĩ một chút, lại nói thêm một câu: “Nàng phải cẩn thận, đừng để ý người khác nói gì.”

Hàn Nhạn sững sốt, hấn đã phi thân lên, biến mất trong sân. Hấn thật đúng là coi Trang phủ như hậu viện nhà mình, đi lại như chỗ không người.

Thù Hồng hơi nghi ngờ mà nói: “Sao tiểu thư lại giao chuyện kia cho hấn làm? Tiểu thư muốn làm bằng hữu với hấn thật à?”

“Làm bằng hữu thì sao?” Người trả lời là Cấp Lam: “Hắn là hoàng tử Tây Nhung, lại không có dáng vẻ kiêu ngạo, cao to khôi ngô, dịu dàng chăm sóc. Lúc xuân tế lần trước, nếu không phải hắn giúp đỡ thì không biết tiểu thư nhà chúng ta đã xảy ra chuyện gì.

Hàn Nhạn dờ khóc dờ cười. Cấp Lam đã thổi phồng Trác Thất thành thế nào, liền thổi dài rồi nói: “Là ta lừa hắn.”

122. Chương 123: Tiểu Kiều Của Đường Môn

Sở dĩ Hàn Nhạn muốn Trác Thất đi điều tra chuyện này là vì có nguyên nhân. Trác Thất đang ở Đại Tông, rất nhiều chuyện có nhiều hạn chế. Vì để nắm chắc tất cả tình huống, tất nhiên sẽ phải sắp xếp rất nhiều cơ sở ngầm ở Đại Tông. Không biết rốt cuộc Trác Thất là dạng người gì, nhưng thấy bộ dạng mỗi lần gặp chuyện đều ứng phó tự nhiên của hắn thì liền biết sức mạnh của những cơ sở ngầm không thể xem thường. Hàn Nhạn bảo Trác Thất đi thăm dò, có lẽ còn có tác dụng hơn Phó Vân Tịch nhiều.

Dĩ nhiên là bộ dáng yếu ớt của Trác Thất khiến người ta đau lòng, nhưng tất cả mọi chuyện trên thế giới này không phải là có thể dùng “Thông cảm” để giúp đỡ. Tuy thông cảm cũng có một phần nhưng quan trọng hơn là Trác Thất đáng để lợi dụng. Về phần bằng hữu, làm bằng hữu lợi với người như vậy thì quả thật quá nguy hiểm. Dù Trác Thất nói thật lòng cũng được, giả vờ cũng được, trong sinh mạng của Hàn Nhạn, bằng hữu là phải dùng thời gian để chứng minh. Mà thời gian Trác Thất quen nàng quá ngắn. Cho nên cùng lắm Hàn Nhạn cũng chỉ có thể coi hắn như người xa lạ không quá đáng ghét thôi.

Cấp Lam bĩu môi. Nàng mới ước gì Hàn Nhạn ở bên Trác Thất đó. Muốn trả thù một nam nhân thì chẳng phải là tìm mộ nam nhân tốt hơn hắn làm chồng sao? Phó Vân Tịch coi như là không ai địch nổi ở Đại Tông nhưng hoàng tử Tây Nhung, bây giờ nhìn lại cũng không kém. Ít nhất đối xử tốt với tiểu thư nhà mình. Ai cũng nói thù hoa trên gấm thì dễ, đưa than sưởi ấm trong ngày tuyết rơi mới khó.

Thù Hồng thổi dài, không nói gì. Hàn Nhạn chỉ cười cười, cứ thế mà uống trà.

Hai ngày sau tới rất nhanh.

Trong hai ngày này, Hàn Nhạn vẫn sống trong Thanh Thu Uyển, chưa từng ra cửa. Trang Hàn Minh đã tới vài lần nhưng Hàn Nhạn không gặp cậu. Thái độ của Trang Sĩ Dương lại yên lặng lại một cách khác thường, sau khi trở về không hề chủ động đi tìm nàng. Nếu là trước kia thì có lẽ Hàn Nhạn sẽ nghi ngờ nhưng bây giờ nàng chỉ bảo Cấp Lam chú ý Trang Sĩ Dương có động tĩnh gì trong phủ rồi vội đầu vào chuyện mình cần làm hết sức chuyên chú.

Một ngày kia, sắc trời vô cùng âm u, bên ngoài mưa tầm tã, mây đen giăng kín khắp bầu trời kinh thành. Trời đen như đang trong đêm. Nhưng trong bóng đêm, tia chớp chiếu sáng cả vùng trời. Tiếng sấm d d l q đ bên ngoài chạm vào tai mọi người từng tiếng từng tiếng, ầm ầm như trời sắp sụp xuống. Hàn Nhạn lặng lẽ ngồi đó. Cấp Lam châm đèn trong phòng, hơi sợ hãi mà nói: “Sao lại đổ mưa lớn vậy nhỉ? Kỳ lạ khiến người ta sợ sệt.”

Nước trên mái hiên chảy xuống hàng hiên không ngừng, mưa rơi ào ào chạm vào hồ nước khiến văng lên từng bọt nước trắng như tuyết. Hiển nhiên bên ngoài trời mưa không ngừng, không biết tình hình ngoài đó ra sao.

Hàn Nhạn chỉ cảm thấy người hơi lạnh, liền khép chặt áo khoác trên người, nói: “Chắc phải mưa ba ngày ba đêm mới bằng lòng nghỉ ngơi.”

Thù Hồng nhìn Hàn Nhạn như có điều suy nghĩ: “Nói như tiểu thư là chúng ta đã đánh cuộc thắng Dương đại nhân?”

Cấp Lam như thế bây giờ mới nhớ lại, “a” lên một tiếng, chuyển hướng sang Hàn Nhạn, nói: “Đúng đó, tiểu thư, coi như là chúng ta đã đánh cuộc thắng rồi. Tiểu thư thật lợi hại, có điều, sao người biết sẽ đổ mưa lớn như vậy?”

Hàn Nhạn khựng lại, cười nói: “Ta chỉ mơ một giấc mơ, mơ thấy trận mưa lớn này mà thôi.”

Cấp Lam rất tin tưởng lời nàng không chút nghi ngờ, hưng phấn nói: “Giấc mơ của tiểu thư thật chân thật. Nếu có thể mơ thấy tương lai thì tốt rồi.”

Hàn Nhạn mỉm cười. Nếu quả thật kiếp trước chỉ là một giấc mơ thì tốt rồi. Nhưng quả thật những chuyện kia đã từng xảy ra, sự đau khổ vẫn còn tồn tại trên người nàng. Bởi vì quá đau đớn lqđ nên nhớ rất rõ ràng. Sao nàng không biết chuyện tương lai chứ? Nàng biết, nhưng nàng thay đổi vận mệnh của mình, cho nên rõ ràng là chuyện đã biết rõ sẽ xảy ra trong tương lai nhưng nó cũng trở thành chuyện không biết được.

“Cơn mưa này...E rằng sẽ khiến xảy ra lũ lụt.” Thù Hồng lẩm bẩm. Bên ngoài mưa lớn như vậy, các nàng có thể trốn trong phòng đốt đèn uống trà, vô cùng ấm áp. Nhưng sẽ có dân chúng không nhà để về, nhà cửa bọn họ gió thổi mưa thấm, có lẽ bây giờ đang nhìn căn nhà lộn xộn mà không biết phải làm sao. Lũ lụt không tính là gì với những quan viên phú quý, nên ăn nên dùng sẽ không ít đi. Nhưng với những dân chúng nghèo khổ ngoài kia thì lại không khác gì tai họa ngập đầu.

Hàn Nhạn nhú mày. Cơn mưa này ở kiếp trước tròn ba ngày ba đêm, vô số dân chúng trôi dạt khắp nơi, nhất thời trong kinh thành có nhiều dân chạy nạn, tiếc là quốc khố trống rỗng, bạc đều lấy để sung làm quân lương, không có cách nào để giúp những người dân này.

Ánh mắt nàng trở nên sâu lắng. Lúc đó, Vệ Như Phong đích thân nhờ người tặng rất nhiều thứ tới, nói là để cho Hàn Nhạn đỡ sợ. Với một thiếu nữ sắp gả chỉ hấn thì lúc đó Hàn Nhạn tưởng rằng phu quân tương lai quan tâm tới mình, lòng tràn đầy vui mừng cảm động. Hôm nay chuyện lqđ lại tái diễn phảng phất như đã qua một đời. Hàn Nhạn biết đương nhiên Vệ Như Phong không thể nào đưa đồ tới nữa. Qua một đời, nàng đã thấy rõ ràng cách đối nhân xử thế của Vệ Như Phong, không hề có chút kỳ vọng nào vào hấn. Nhưng Phó Vân Tịch thì sao?

Mình có còn kỳ vọng vào Phó Vân Tịch không? Nếu Phó Vân Tịch tới thăm mình trước thì phải làm thế nào? Nàng nghĩ đi nghĩ lại, cười mình suy nghĩ nhiều. Bây giờ sợ là Phó Vân Tịch không có thời gian mà sang đây thăm mình. Mình nghĩ những chuyện này không bằng nghĩ nên hỏi Dương Kỳ chuyện gì thì hay hơn.

Đang lúc suy nghĩ thì bỗng có tiếng gõ cửa sổ. Hàn Nhạn sửng sốt, còn tưởng rằng mình nghe lầm. Nhưng trong tiếng mưa rơi, tiếng gõ cửa sổ có vẻ không rõ lắm. Bên ngoài tối tăm, Cấp Lam và Thù Hồng liếc nhau, định mở miệng hỏi, không ngờ cửa sổ bỗng bật mở, một bóng người nhảy vào phòng.

Hàn Nhạn kinh ngạc hoảng sợ, đợi thấy rõ diện mạo người kia thì thở phào nhẹ nhõm. Người Trác Thất toàn là nước, tóc ướt đầm như thể đội mưa chạy tới. Hàn Nhạn nói: “Huynh làm sao vậy?”

Hắn đi vài bước vào trong, trong nhà lập tức có thêm vài vũng nước. Thù Hồng nhú mày, Trác Thất cũng hít một hơi thật sâu, nhìn Hàn Nhạn, cười rộ lên: “Thật ấm áp.”

Hàn Nhạn nói: “Mưa lớn như vậy sao huynh lại tới được?”

Trác Thất cầm chén trà Hàn Nhạn vừa uống, đưa tới miệng uống một hớp. Thù Hồng thấy thế thì chau mày, Trác Thất lại như không thèm để ý, nói: “Chuyện nàng muốn ta tra, ta đã tra được.”

Chỉ một câu này liền dời lực chú ý của Hàn Nhạn từ ly trà trên môi hấn đi. Nàng hỏi: “Là có chuyện gì?” Trong giọng nói có sự vội vã mà chính nàng không nhận ra.

Trác Thất buồn cười nhìn nàng, suy nghĩ một chút: “Ta mạo hiểm đội mưa lớn tới đưa tin tức cho nàng, toàn thân ướt đầm, vậy mà nàng lại không quan tâm thân thể ta. Ít nhất thì nàng cũng phải cho ta một bộ quần áo để ta khoác lên, nếu không sẽ bị lạnh.”

Hàn Nhạn nhìn hấn chằm chằm: “Ta không có quần áo nam tử.” Hấn cũng không thể mặc quần áo của Trang Sĩ Dương. Vóc người Trang Hàn Minh lại quá nhỏ. Người này cố ý nói vậy à?

Trác Thất héch cằn: “Nàng có thể lấy cho ta một bộ của mình...” Khuôn mặt lúc nhìn Hàn Nhạn càng ngày càng âm trầm. Hấn cất cao giọng, cười khê: “Áo choàng.”

Hàn Nhạn nhìn hấn đầy cảm tức hồi lâu, cuối cùng vẫn thỏa hiệp, tự đi tìm cho hấn một cái áo choàng lông d l q đ hồ ly trong rương để hấn mặc. Người này bị ướt thành như vậy, nhìn cũng cảm thấy lạnh. Coi như

là hẩn vì mình, chẳng lẽ mình không cho nổi hẩn một cái áo choàng, liền đưa áo choàng trong tay cho hẩn: “Vậy được chưa?”

Trác Thất nhận lấy áo choàng trong tay Hàn Nhạn, không khoác lên người ngay mà là đặt dưới mũi mình, khẽ ngửi một hơi thật sâu, lộ ra vẻ mặt say mê: “Thơm quá.” Cuối cùng, dưới ánh mắt sắp giết người của Hàn Nhạn, không nhanh không chậm mà choàng áo lên người, mỉm cười: “Cảm ơn ta đi. Ta đã tra được người kia.”

“Tra được?” Hàn Nhạn hơi ngạc nhiên. Phải biết rằng kể từ khi bảo Phó Vân Tịch đi thăm dò chuyện này, tới trước lúc chàng xuất chinh, cũng phải mấy tháng, nhưng trước đó cũn không có tra được tin tức đặc biệt có ích gì, chứ đừng nói chỉ trong hai ngày liền tra xét được. Dù cho thuộc hạ của Trác Thất giỏi cỡ nào thì sự khác biệt này cũng thật quá lớn. Nhưng có lẽ thuộc hạ của Phó Vân Tịch cũng không tới nỗi kém như vậy, chẳng lẽ... Một phỏng đoán không thể nào xảy ra hiện lên trong lòng Hàn Nhạn... Chẳng lẽ Phó Vân Tịch cố ý giấu giếm tin tức à?

Trác Thất không chú ý tới vẻ mặt của Hàn Nhạn, chỉ nói: “Đường Môn không có người họ Kiều, nhưng... Tất cả mọi người đều gọi nữ nhi của bảo chủ đời trước là Tiểu Kiều.”

“Tiểu Kiều?” Hàn Nhạn ngẩn người, nhớ tới chữ kiều trên lạc khoản của khăn gắm. Nữ nhi của bảo chủ đời trước tên là Tiểu Kiều... Vậy có liên quan gì tới mẹ ruột của mình? Suy nghĩ một chút, nàng nói: “Huynh gặp Tiểu Kiều kia chưa?”

Trác Thất lắc đầu: “Tiểu Kiều đó từ mười mấy năm trước đã bệnh mà chết.”

Hàn Nhạn lấy làm kinh hãi. Đã chết? Trong đầu loạn thành một cục. Chết rồi thì chứng tỏ manh lợm mối này đã đứt. Sao lại như vậy? Chẳng lẽ mình vĩnh viễn sẽ không biết được chân tướng sự tình ư? Nhất định là Tiểu Kiều này biết gì đó. Cái khăn gắm được A Bích giữ lại nhiều năm như vậy, tất nhiên là có nguyên nhân. A Bích lại là nha hoàn thiếp thân của mẹ... Rốt cuộc có liên quan gì tới chuyện này.

Trác Thất nhìn Hàn Nhạn, nói: “Nhưng ta phát hiện ra một chuyện rất thú vị.”

Hàn Nhạn ngẩng phát đầu lên: “Chuyện gì?”

“Người trong Đường Gia Bảo đều im lặng không nói tới Tiểu Kiều này. Ta sai người nghe ngóng rất lâu mới hỏi thăm ra. Nghe đám người làm già nhất ở đây nói khuôn mặt của Tiểu Kiều này giống vợ của Đông Hầu vương như đúc.”

“Đông Hầu vương?” Hàn Nhạn sửng sốt. Sao lại có liên quan tới Đông Hầu vương? Không sai, người mà lợm mẹ ruột mình yêu mến lúc còn trẻ chẳng phải là Đông Hầu vương à? Hàn Nhạn loáng thoáng cảm thấy mình bắt được một chút đầu mối. Nhưng cảm giác này không rõ ràng nên rất mơ hồ.

Trác Thất nhìn Hàn Nhạn chăm chăm, mắt đầy hứng thú: “Nàng biết ý ta không phải vậy.” Hẩn như thể phát hiện ra chuyện thú vị gì đó, bắt lấy chút đầu mối để dẫn dắt Hàn Nhạn suy nghĩ theo hướng của hẩn.

Hàn Nhạn lấy lại tinh thần: “Giống nhau như đúc?” Nàng phản ứng rất nhanh.

“Căn bản chính là một người.” Trác Thất nói.

123. Chương 124: Trực Giác Của Nàng

“Căn bản chính là một người.” Nghe Trác Thất cứ nói ra suy đoán trong lòng mình như vậy, Hàn Nhạn sửng sốt trong nháy mắt. Nàng cũng không biết sao mình lại bỗng có trực giác rằng nếu nói giống nhau như đúc thì có lẽ là một người cũng không chừng.

Nhiều khi, đầy đủ chứng cứ xác thực và manh mối không bằng một trực giác giản đơn. Huống chi là người từng chết một lần, nàng có sự nhạy bén tuyệt đối với những chuyện như vậy.

Trác Thất mỉm cười: “Nàng thấy thế nào?”

Hàn Nhạn nhìn hắ. Trong đồng tử xanh thẳm của hắ mang theo sự xú động khó nói thành lời và hưng phấn, cảm giác căng thẳng như thể điều động tất cả khi phát hiện con mồi. Hàn Nhạn không khỏi cảm thấy nguy hiể. Nàng nhếch môi cười: “Chuyện này cũng có thể. Trong giang hồ, người kỳ kỳ quái quái gì cũng có, dáng dấp giống nhau như đúc thì có gì ngạc nhiên? Có lẽ là người ta nhìn nhầm cũng không chừng. Làm việc tốt nhất là phải có bằng chứng.”

Trác Thất cũng không nhanh không chậm mà uống một ngụm trà, nói: “Nàng đã tin lời ta. Nếu không thì nàng cũng sẽ không phản bác như vậy.”

Hàn Nhạn lập tức nện lời. Lời hắ nói là thật. Chính vì nàng tin lời Trác Thất nên lúc hắ nói ra phỏng đoán của bản thân thì nàng mới căng thẳng vậy. Bởi vì hứng thú của Trác Thất với chuyện này vượt ra ngoài dự đoán của Hàn Nhạn nên cho dù có chuyện gì thật thì Hàn Nhạn lqđ cũng không mong Trác Thất tham gia vào. Với Hàn Nhạn mà nói, chuyện này càng ít người biết càng tốt. Bởi vì Trác Thất là người Tây Nhung, không phải lo lắng có liên quan gì tới chuyện của những người giang hồ này. Nhưng chuyện lại liên quan tới Đông Hầu vương, chính là liên quan tới hoàng thất. Dù thế nào thì thân phận Trác Thất cũng hơi tế nhị, dễ dẫn tới mâu thuẫn.

Trác Thất thu hết vẻ mặt của Hàn Nhạn vào mắt, bỗng nói: “Nàng không cần phải căng thẳng như vậy. Chuyện này ta sẽ tiếp tục tra, có điều, chỉ là vì nàng mà thôi.” Thấy Hàn Nhạn định từ chối, hắ nói tiếp: “Ta biết nàng muốn điều tra rõ chuyện này, cũng không ai có thể giúp nàng, tin ta đi.”

Hàn Nhạn không thể nói gì. Chẳng lẽ nàng có thể nói là: “Ta không tin huynh, huynh đừng tra chuyện này, cứ thế đi.” Bất cứ chuyện gì cũng có một mức độ. Bây giờ Trác Thất không hề d d l q đ có ác ý với mình, thậm chí còn tỏ ra chút thiện ý, tất cả đều nằm trong mức độ này, là dựa vào việc hắ cho rằng mình đối xử tốt với hắ. Nhưng nếu hôm nay Hàn Nhạn từ chối thì cũng là vượt qua mức độ Trác Thất có thể thứ. Con sói bằng lòng mai phục ăn thịt người lúc nào là chuyện không thể nói trước được.

Nàng liền gật đầu: “Được.”

Trác Thất nhìn Hàn Nhạn một chút: “Vậy ta đi đây.” Dứt lời, hắ để ly trà trong tay xuống, đứng dậy ra về định đi.

“Đợi đã,” Hàn Nhạn đứng dậy.

Trác Thất quay đầu lại: “Còn có chuyện gì à?”

Hàn Nhạn nhìn ngoài cửa sổ. Bên ngoài mưa tầm tã, tiếng sấm ầm ầm vang dội. Nhìn thời tiết kỳ lạ đáng sợ như vậy, đi ra ngoài thật sự là nguy hiể, người khác tránh còn không kịp. Suy nghĩ một chút, nàng mới nhìn về phía Trác Thất: “Bên ngoài đang mưa.”

Trác Thất gật đầu: “Cho nên?”

“Huynh đừng đi, ở lại đây đi.” Nàng nói.

Đầu tiên là Trác Thất sững sốt, dường như không ngờ Hàn Nhạn bỗng nói những lời này, hơi không thể tin được mà nhìn nàng, chỉ chỉ mình: “Ồ lại?”

Hàn Nhạn quay mặt sang chỗ khác: “Chẳng lẽ huynh muốn ra ngoài để bị sét đánh chết à?” Dứt lời lại khẽ nói: “Làm nhiều chuyện xấu như vậy, nhìn nhìn cũng không giống là người tốt, sét sẽ không buông tha đâu.”

Trác Thất không nghe thấy lời nói thâm của nàng, lòng tràn đầy vui vẻ và xú động, đồng thời có một cảm xú phức tạp vương vấn trong lòng. Hắ không ngờ Hàn Nhạn sẽ lên tiếng giữ mình lại. Hàn Nhạn này, giao tiếp mấy lần sẽ phát hiện ra nàng như thể một con rắn nhỏ d d l q đ trơn tuột khiến người ta không bắt được, hơi không chú ý liền chạy trốn khỏi lòng bàn tay. Đối xử với người khác, nàng càng thêm cực ít bày tỏ tâm trạng với họ. Dường như chỉ có hai nha hoàn thiếp thân mới lấy được sự tín nhiệm vô điều kiện của nàng. Có đôi khi Trác Thất nhìn Thù Hồng và Cấp Lam mà hơi đỏ mắt. Hắ không cách nào hiểu được tình cảm Hàn Nhạn dành cho Cấp Lam và Thù Hồng. Nhưng một khi lấy được sự tín nhiệm của Hàn Nhạn thì nàng sẽ đối xử thật lòng với người đó.

Trác Thất không hy vọng xa vời vài lần giao tiếp ngắn ngủi là có thể lấy được sự tín nhiệm của Hàn Nhạ. Nhưng cô nhóc này cũng thật sự là quá cứng đầu cứng cổ. Nếu mình đối xử với nữ tử bình thường như

vậy thì không biết họ đã lấy thân báo đáp bao nhiêu lần. Hàn Nhạ lại ngược lại, chẳng những hoàn toàn không từng nghĩ tới chuyện này, lại còn đề phòng mình như đề phòng trộm vậy. Với người không dễ dàng tín nhiệm người khác này mà chủ động giữ mình lại, trong câu nói không thiếu lo lắng, sao Trác Thất không kích động cho được.

“Ta và nàng ở chung một phòng, chính là lấy thân báo đáp. Dùng lời của Đại Tông các nàng thì là ta chiếm thanh bạch của nàng.” Hãn nói một cách nghiêm túc.

Suýt chút nữa thì Hàn Nhạ bị sắc nước miếng của mình, nhìn Trác Thất như thể không quen: “Đầu óc huynh không bị sốt tới hỏng rồi chứ? Sao ta có thể ở chung một phòng với huynh? Huynh tới phòng Hàn Minh đi. Chỗ của nó có một phòng trống. Thù Hồng, muội dẫn huynh ấy đi.”

Về mặt Trác Thất xụ xuống ngay lập tức: “Chỗ của Trang Hàn Minh à ——” Rõ ràng là vô cùng mất mát nhưng trong mắt vẫn chứa mừng rỡ. Cùng giường với Hàn Nhạ, đây là chuyện Trác Thất lqđ chưa từng nghĩ tới. Không phải Trác Thất là chính nhân quân tử mà là vốn Hàn Nhạ là người vô cùng coi trọng quy củ, ít nhất bề ngoài là vậy. Nàng rất coi trọng sự trong sạch của mình. Có lẽ đây là điểm giống nhau của nữ tử Đại Tông. Cho nên lúc Hàn Nhạ mới đưa ra yêu cầu này thì Trác Thất cũng không nghĩ tới phương diện này, Nhưng trên chộc cô nhóc này một chút vẫn thật thú vị.

“Còn không đi mau.” Hàn Nhạ xoay người, trừng hãn một cái. Trác Thất liền cười hi hi đi theo Thù Hồng ra ngoài.

Đợi hai người bọn họ đi rồi Hàn Nhạ mới ngồi xuống trước cửa sổ lần nữa với tâm sự nặng nề. Cơn mưa ngoài cửa sổ lớn như vậy, tựa như muốn nuốt hết tất cả những trong lòng Hàn Nhạ lại bất an, cũng không thấy cơn mưa khiến người ta sợ hãi này.

Rốt cuộc Tiểu Kiều là ai? Sao lại có dáng dấp giống thê tử của Hâu vương như đức? Nếu bọn họ là cùng một người, vậy mẹ là thanh mai trúc mã với Đông Hâu vương, sao lại có khăn gấm của Tiểu Kiều?

Hàn Nhạ lắc đầu, thật sự là nghĩ không ra vì sao. Cấp Lam đứng cạnh nói: “Tiểu thư, hay nghĩ ngơi trước đã?” Cơn mưa này thật khiến người ta lo lắng, không bằng đi nghỉ ngơi sớm. Hôm nay hoàng tử Tây Nhung đó lại tới, Cấp Lam nghĩ, chẳng lẽ thích tiểu thư thật? Nếu không cần gì phải mạo hiểm đội mưa lớn thế mà chạy vội tới đưa tin cho tiểu thư? Nhưng vương gia lại không tới xem một chút xem tiểu thư nhà mình bây giờ có dáng vẻ thế nào.

Bên kia tường Trang phủ, tia chớp khiến bóng dáng người mặc đồ trắng nơi chân tường hiện ra hết sức rõ ràng. Người này không cầm dù nhưng góc áo chàng không hề dính một giọt d d l q đ nước mưa nào, cứ lẳng lặng đứng như vậy, tựa như tiên nhân bỗng bệnh mà tới, thờ ơ trong cơn đất trời biến đổi này.

Rất nhanh, một bóng dáng khác xuất hiện ở đầu tường, bóng dáng kia nhảy ra rất nhanh, cúi người ôm quyền với người mặc đồ trắng kia: “Vương gia, Trang tiểu thư rất ổn, người nọ...không đi.”

Thân thể người mặc đồ trắng hơi chấn động một cái. Sự chấn động này cực kỳ nhỏ, tựa như khiến người khác khó có thể phát hiện được. Nhưng chỉ trong chớp nhoáng này, trên góc áo chàng liền xuất hiện một vệt ẩm ướt, nhìn hết sức rõ ràng. Tim của chàng rối loạn.

“Biết rồi.” Hồi lâu sau chàng mới đáp.

Bóng dáng kia liền lặng lẽ lui sang một bên. Người mặc đồ trắng đi về phía trước vài bước, một bàn tay vỗ lên tường gạch. Bàn tay kia thon dài như ngọc nhưng lại vô cùng tái nhợt, tinh xảo lương bạc. Chàng hơi ngẩng đầu lên, lộ ra khuôn mặt trong trắng lạnh lùng dưới áo choàng, mâu quang lạnh lùng rồi lại dịu dàng.

“Đi thôi.” Giọng nói lương bạc biến mất trong tiếng mưa rơi.

Hàn Nhạ mơ một giấc mơ, trong mơ có một người luôn lặng lẽ nhìn mình. Khuôn mặt của chàng quen thuộc như vậy, mỉm cười, dịu dàng, lương bạc, lạnh lùng. Nàng vẫn luôn không thấy rõ mặt người kia, cuối cùng đợi tới lúc người đó đi vào, nàng cố gắng nhào qua nhìn thì thấy là Phó Vân Tịch.

Nàng lập tức mở mắt mới phát hiện mình chỉ mơ một giấc mơ mà thôi. Có thể là ảo giác, nàng nghĩ. Nhưng dường như chỗ nào trong phòng cũng có hơi thở lương bạc, tựa như đập vào mặt.

Mưa to rồi cuộc ngừng lại ở ngày thứ tư.

Dân chúng không ngừng kêu khổ. Ruộng đất của nhà họ Trang dường như đều bị thủy tai này làm cho không lấy được gì. Năm nay là một năm tai họa. Rất nhiều nhà cửa bị nát tươm, nước tràn ra trên mặt sông, khắp nơi toàn là nước, lũ lụt, tai họa từ mưa mang tới tai họa mới cho dân chúng nghèo khổ. Cực khổ vô cùng vô tận, nhưng cuộc sống vẫn phải tiếp tục.

Hôm nay vô quán Thuận Xương vô cùng yên lặng. Bởi vì mưa lớn nên những con em của quán lại quyền quý đều vì an toàn mà không dám ra cửa, số ít con em nhà nghèo khổ thì đang vội vàng tu sửa phòng ốc bị đánh tan trong nhà. Không ai tới vô quán, nhất thời chỗ này trở nên vắng vẻ mà yên lặng.

Dương Kỳ đứng trước cửa gỗ khắc hoa, mặt trời đã ló dạng, thoát nhìn không khác gì ngày thường. Nhưng trong vườn hoa không thể tìm được cây nào đứng thẳng, toàn bộ đều bị đổ tan tác. Khắp nơi toàn là vũng nước, ai nói không khác gì ngày thường. Mưa to qua đi, mặt trời sẽ lên, nhưng thứ bị quật ngã thì không trở về như cũ được.

“Đại nhân,” Tiểu Lý đứng bên cạnh nói: “Quả nhiên vị Trang cô nương kia nói không sai.” Trong lòng hẳn bội luyến không thôi với Hàn Nhạn. Tiểu thư này tưởng chừng như biết trước tất cả. Trước kia lúc Hàn Nhạn đánh cuộc với Dương Kỳ, Tiểu Lý còn thăm thẳm không thèm quan tâm. Chỉ bởi vì trên thế gian này có ai có thể biết trước chuyện trong tương lai? Lúc đó thời tiết vô cùng ẩm ướt, ai mà ngờ mưa nói tới là tới, hơn nữa còn suốt ba ngày ba đêm, thậm chí mang tới tai họa lớn như vậy cho Đại Tông.

Dương Kỳ giật giật khóe môi: “Đúng vậy. Nàng nói không sai.” Ông cụ oai phong hơn nửa đời người, lần đầu tiên có cảm giác hoang mang. Ông không tin trực giác mà chỉ tin mình. Nhưng lời Hàn Nhạn lại không giống với sự tin tưởng của ông. Hồn nhiên đổ mưa to, Đại Tông bị lũ lụt nhấn chìm, không sai một chữ với lời Hàn Nhạn nói.

Vậy thì đúng như lời nàng, trực giác của nàng chuẩn như vậy, người Tây Nhung thật sự là đang có dự mưu một âm mưu lớn, cũng là thật ư?

124. Chương 125: Ngõ Tối Kinh Hồn

Đang vào lúc suy nghĩ, thì bên ngoài có tiếng đồng bầm bầm, Tứ Tiểu Thư Trang phủ cầu kiến.

Dương Kỳ nhếch môi, nàng tới cũng rất nhanh. Vừa nghĩ đến chuyện này, thì Hàn Nhạn đã tới cửa rồi. Ván này ông đã thua rồi, như vậy. . . ông phải đem chuyện trên chiến trường nói cho Hàn Nhạn nghe?

Hàn Nhạn vừa vào cửa, đập vào mắt là dáng vẻ đang suy nghĩ của Dương Kỳ. Hàn Nhạn liền mỉm cười, nhắc nhở: “Dương lão tiền bối.”

Dương Kỳ quay đầu, giống như là bây giờ mới chú ý tới nàng. Ánh mắt của ông vô cùng bình tĩnh, hình như là đã sớm biết Hàn Nhạn sẽ đến: “Tới rồi à.”

Hàn Nhạn cười: “Tiểu nữ tới đây để thực hiện lời hứa, Dương lão tiền bối cũng nhìn thấy, trời đang đổ mưa.”

“Chuyện của trời cao sao người lại biết được.” Dương Kỳ chăm chăm vào nàng, nhưng lại không biểu cảm của nàng: “Chẳng lẽ người không phải người của thế gian này?” Thế gian này ai có thể biết được chuyện của tương lai, nhưng mà Hàn Nhạn này thì lại có thể biết trước được. Hơn nữa trên người của nàng còn có một loại cảm giác thần bí khó nói lên lời, cũng không biết quý khí lại từ đâu ra, phảng phất như là có sự tạo hóa trời sinh, nhìn bình thường tới không ngờ, nhưng lại dịu dàng uyển chuyển đến có thần. Nàng ở Đại Tông trong vài năm này lại vô cùng nổi tiếng, từ người hai bàn tay trắng không được gia đình ủng hộ đến cuối cùng lại trở thành Huyền Thanh vương phi làm ọi người vô cùng hâm mộ, bây giờ lại bị phụ bạc nhưng nét mặt của nàng vĩnh viễn đều vô cùng yên bình. Không có một chút bi ai nào, thật giống như đã sớm biết hết mọi chuyện.

Cô nương này đến cuối cùng là một người đáng sợ tới thế nào đây?

Nghe được Dương Kỳ nói như vậy, Hàn Nhạn hoảng sợ như phản xạ có điều kiện, còn tưởng rằng bí mật nàng được sống lại đã phát hiện rồi. Nhưng mà rất nhanh nàng bình tĩnh trở lại, lắc đầu nói: “Dương lão tiên bối quá lo lắng rồi, tiểu nữ là người của thế gian này, không ai có thể biết trước tương lai, chỉ trực giác của tiểu nữ chính xác mà thôi. Có lẽ là do trời cao đã chiếu cố.” Nàng nói: “Nếu như Dương lão tiên bối tin tưởng tiểu nữ, thì chỉ bằng tin tưởng đây là ý chỉ của trời cao.”

Nàng sắc mặt không đổi dời lời nói của mình dẫn tới trời cao, bởi vì nàng không muốn thân phận của mình bị phát hiện, nếu như chuyện của mình sống lại bị người khác biết được thì không biết sẽ rước lấy bao nhiêu phiền phức. Cho nên một chút nghi ngờ cũng không được có.

Dương Kỳ nghe vậy thì lập tức chăm chú dò xét Hàn Nhạn, thấy nàng ngẩng đầu lên nhìn mình, nụ cười vừa tươi vừa đơn thuần lại vô cùng hiền lành, ông liền thở dài nói: “Có lẽ đúng là người đã được trời cao chiếu cố.” Tiểu nha đầu này nhìn rất bình thường, nhưng lại cất giấu đi sự lạnh lợi. Vừa rồi chẳng qua là ông chỉ tùy tiện nói ra, nhưng nàng lại lập tức muốn bác bỏ ý của ông. Dương Kỳ biết rõ, Hàn Nhạn không muốn người khác nhìn nàng như một con quái vật. Phải biết rằng đối với một người mà nói có thể biết trước tương lai thì chưa chắc là chuyện tốt, đặc biệt là loại này tai nạn phát sinh sao này, sợ là sau này sẽ có người dùng ánh mắt kỳ lạ nhìn Hàn Nhạn, cho rằng nàng người có điềm xấu. Nhưng mà nếu dùng việc giải thích là do ý trời thì có chút bất đồng, người khác sẽ nói nha đầu này có lẽ là được trời ban phúc, được Thần Tiên nhìn trúng, cho nên mới giúp đỡ cho nàng. Thay đổi cách nói một chút thì đúng là lấy được kết quả chính là hoàn toàn khác nhau. Chỉ là Hàn Nhạn lại lựa chọn một cách giải thích hợp lý như vậy, cộng thêm phản ứng nhanh nhẹn, thật sự là làm cho người phải nể phục.

“Nhờ lão tiên bối kích lệ, như vậy thì bây giờ lão tiên bối đã tin tưởng tất cả lời nói của tiểu nữ rồi chứ?”

Nàng dùng hai chữ ‘tất cả’ cho thấy muốn Dương Kỳ tin tưởng không chỉ là chuyện trời đổ mưa mà còn có mưu đồ làm loạn của người Tây Nhung.

“Lão phu tin người một lần này?” Một lúc sau Dương Kỳ mới đáp lại.

“Cảm ơn Dương lão tiên bối.” Hàn Nhạn mỉm cười.

Cấp Lam và Thu Hồng liếc nhìn nhau, trong lòng thầm hiểu hai người đều lui ra khỏi phòng. Bắt đầu từ buổi sáng đến khi màn đêm buông xuống, mới nhìn thấy Hàn Nhạn từ trong phòng đi ra.

Lúc Hàn Nhạn đi ra, sắc mặt cũng không tốt lắm, cả Dương Kỳ cũng giống như vậy, thậm chí so với Hàn Nhạn càng khó coi hơn. Hàn Nhạn hành lễ với Dương Kỳ: “Đa tạ Dương lão tiên bối đã chỉ bảo.”

Dương Kỳ hừ lạnh một tiếng: “Người chỉ cần không nói cho người khác biết là tốt rồi.”

Hàn Nhạn gật đầu: “Đó là tự nhiên.” Sau đó cũng không quay đầu lại cáo từ.

Xe ngựa đi được một hồi lâu, Cấp Lam rốt cục chịu hết nổi mà mở miệng hỏi: “Tiểu thư, Dương đại nhân đã nói gì thế?”

Hàn Nhạn dựa vào cửa xe ngựa, lâm vào sự im lặng. Hàn Nhạn biết được từ trong miệng Dương Kỳ, thì ra lúc đang chiến đấu với Tây Nhung, vốn dĩ Đại Tông chiếm ưu thế. Thật ra thì nhân lực và tài lực của Tây Nhung cũng không yếu, những dân tộc du mục thảo nguyên trong xương cốt càng có thêm sự dũng mãnh, lực sát thương trên chiến trường vô cùng lớn. Chỉ là về phương diện hành quân bố trận thì lại rất yếu, người thống trị bọn họ hình như chỉ biết dùng sức mạnh, rất nhiều trận trên trường chiến trường đều là Phó Vân Tịch dùng diệu kế dễ dàng hóa giải. Chỉ là trong lúc sắp kết thúc chiến tranh, hàng loạt binh sĩ đột nhiên liên tiếp tháo chạy.

Lúc đó Hàn Nhạn không thể che giấu được sự khiếp sợ của mình, theo lý thuyết, ngay lúc này, sĩ khí phải là mạnh mẽ nhất, cũng là lúc có thể dễ dàng công phá tuyến phòng ngự của kẻ địch, sao lại có thể liên tiếp bại trận, chẳng lẽ bên Tây Nhung có tuyệt chiêu gì.

Nhưng Dương Kỳ lại lắc đầu, lộ ra dáng vẻ nặng nề, vấn đề không phải ở Tây Nhung, mà là trong quân đội Đại Tông. Cũng không biết binh sĩ Đại Tông bị gì, sĩ khí đột nhiên trở nên suy yếu; chỉ trong một đêm kho lúa lại bị người khác đốt, không có lương thực trên chiến trường thì chẳng khác nào đã lâm vào cảnh cùng đường, lúc ấy mỗi ngày trở nên tệ hơn, nghe nói là công chúa Tây Nhung Y Lâm Na vụng trộm đưa thức

ăn cho Phó Vân Tịch. Nói tới chỗ này, Dương Kỳ còn cố ý dừng lại nhìn biểu tình của Hàn Nhạn, nhưng lại thấy nàng rất bình tĩnh, ngược lại có chút kinh ngạc.

Trận chiến này, đúng là Đại Tông vẫn thắng. Nhưng rốt cuộc là thắng như thế nào thì không ai biết được, tất cả mọi người đang suy đoán trong chuyện này có phải là có vấn đề gì hay không. Bởi vì vốn dĩ có thể kết thúc chiến tranh rất nhanh, nhưng lại không biết nguyên nhân vì sao đến bây giờ sĩ khí của binh sĩ vẫn còn suy yếu, mà Phó Vân Tịch xưa nay luôn rất quyết đoán, cuối cùng ở trên chiến trường lại chiến đấu cực kỳ khó khăn. Cho dù thắng, cũng mất đi phần đông tướng sĩ của mình. Như vậy thắng ra thì cũng không tính là thắng, xưa nay không gì làm không được Phó Vân Tịch, rốt cuộc thì cũng không biết phải làm như thế nào? Mà người Tây Nhung lại không có tiếp tục truy kích, ngược lại còn ra đầu hàng, trong chuyện này rốt cuộc là có âm mưu gì.

Hàn Nhạn và Dương Kỳ nói với nhau rất nhiều, hai người cùng nhau trao đổi ý kiến. Lúc này Hàn Nhạn mới phát hiện, người từng đạt Võ Trạng Nguyên không đơn thuần chỉ có danh tiếng mà thôi. Ông không chỉ có võ công cao cường, hơn nữa còn quen đọc binh pháp, trên chiến trường ông có thể nhìn ra nhiều vấn đề mấu chốt. Mà lúc Dương Kỳ nói chuyện với Hàn Nhạn, cũng cảm thấy kinh sợ vì sự thông minh của Hàn Nhạn, đều nói nữ tử thông tuệ thì cũng chỉ là thi từ ca phú thượng thêm chút văn vẻ, nhưng mà Hàn Nhạn nhưng không phải như vậy. Bất kể là chuyện trên chiến trường, hay là thế lực trong triều, họ đều có thể đối đáp với nhau, thậm chí có thể cùng Dương Kỳ tranh chấp. Năng lực suy nghĩ của nàng quả thực là kinh người, Dương Kỳ cũng nhận không được mà cảm thấy sợ hãi, chẳng qua chỉ là một nữ nhi được nuôi trong khuê phòng, làm sao có thể có lý giải như vậy được chứ, nếu như nàng mà là một nam nhi, sợ là đã sớm có tước vị rồi.

Dương Kỳ chỉ biết là Hàn Nhạn đối những chuyện này khá nhạy cảm, mặc dù bản chất thông minh, biết rõ chuyện triều đình, nhưng Hàn Nhạn cũng phải thường xuyên hỏi thăm, bởi vì chuyện này cũng dính tới chuyện sống chết của nàng, đứng ở trong tình huống như vậy, quyết định từ nay về sau nàng phải trải qua cái cuộc sống như thế nào, chỉ cần đi sai một bước là thua cả ván bài.

Cấp Lam nhìn Hàn Nhạn suy nghĩ đến ngây người, vội vàng lên tiếng nhắc nhở: “Tiểu thư?”

Lúc này Hàn Nhạn mới phản ứng lại, nói sơ lại lời của Dương Kỳ nói với nàng nói cho hai người Cấp Lam và Thu Hồng nghe, mặc dù các nàng có nhiều nghi ngờ như mà chuyện triều đình các nàng thật sự không giúp đỡ được cái gì, cũng không thể bày mưu tính kế cho Hàn Nhạn, cuối cùng lại trưng ra ánh mắt thật có lỗi nhìn nàng.

Hàn Nhạn cũng không phải để ý, chỉ là vấn đề Dương Kỳ đưa ra cũng đồng thời nói lên nghi vấn của nàng, hôm nay cũng không biết phải làm sao để hỏi rõ vấn đề này.

Xe ngựa chạy vào một con hẻm, con hẻm này vừa sâu lại vừa dài, bình thường rất ít người đi ngang qua, bây giờ trời cũng đã tối, đến một bóng người cũng không có. Hàn Nhạn mới vừa vào ngõ nhỏ, thì lập tức có cảm giác không ổn, loại cảm giác này không biết từ đâu mà đến, nó vô cùng kỳ lạ rồi cứ như vậy mà vang lên. Loại tâm trạng lo lắng rất nhanh đã lan tỏa, Hàn Nhạn quyết đoán nói với xa phu: “Quay đầu trở lại, chúng ta đi một con đường khác!”

Nàng nói vừa nhanh vừa vội, trong lúc nhất thời xa phu không có nghe rõ, thoáng cái ghìm ngựa lại, xe ngựa ngừng mạnh lại, xa phu hỏi: “Cái gì?”

Cấp Lam và Thu Hồng cũng có chút không hiểu nhìn Hàn Nhạn, thật sự là nghĩ mãi mà không rõ tại sao Hàn Nhạn đột nhiên lại đi về bằng con đường khác, ngày thường đều đi đường này mà. Hàn Nhạn nhíu chặt mày lại, mặc dù mình nói với Dương Kỳ trực giác của mình rất chuẩn nhưng điều này hoàn toàn là giả, nhưng khi về sau dự cảm càng lớn thì nàng càng tin tưởng vào chính mình.

Đáng tiếc nàng còn chưa kịp phản ứng lại thì đã nghe thấy tiếng “xoạt xoạt xoạt”, từ bốn phía đột nhiên có mười người áo đen che mặt nhảy xuống, bao vây xe ngựa của họ lại.

Hàn Nhạn cả kinh, trong đầu không còn nghĩ được cách gì, chỉ thấy ánh đao của mười người bịt mặt này lóe lên, rồi chém về phía xe ngựa của họ.

Bọn họ muốn mạng của nàng!

Hàn Nhạn hoảng sợ, nàng nghĩ cùng lắm là họ chỉ muốn cướp tiền, nhưng là thật không ngờ họ lại trực tiếp muốn mạng của mình! Ô Đại Tông ai lại to gan tới vậy, dưới chân thiên tử, ở trước mặt mọi người mà muốn mạng của mình.

Nói thì chậm mà xảy ra thì nhanh, thân thể Hàn Nhạn uốn éo, tay đâm về phía trước hướng về phía người áo đen. Dù sao thì cái này cũng làm cho đối phương khó phản kích được, hơn nữa cho thấy một điều là đối phương rõ ràng đã từng được huấn luyện qua. Chẳng qua họ chỉ thoáng dừng lại, sao đó thì tự mình xong tới, Cấp Lam và Thu Hồng hoảng sợ, song song nhào tới, muốn dùng mình che chắn cho Hàn Nhạn.

Kỳ thật thì tất cả mọi người đều biết rõ, Cấp Lam và Thu Hồng sẽ có hậu quả gì nếu như thay Hàn Nhạn đỡ một đao kia, có thể đỡ được một đao, đao thứ hai, như vậy còn đao thứ ba, đao thứ tư thì sao? Cấp Lam và Thu Hồng gọi lớn tiếng như vậy nhưng xung quanh cũng không có một người nào, hôm nay sợ là dữ nhiều lành ít. Không ai tới cứu mình, chẳng lẽ mình thật sự phải chết ở chỗ này sao, chết dưới loạn đao làm sao có thể cam tâm được! Tuyệt đối không!

125. Chương 126: Quân Muôn Thần Tử

Vào lúc mảnh chỉ treo chuông, nàng nghiêng người chỉ thấy ánh sáng của trường kiếm lóe lên, trong đám loạn đao thẳng tắp đưa về phía nàng, bất quá chỉ trong một giây ngắn ngủi, bốn phía đều là kiếm, Hàn Nhạn thậm chí còn chưa nhìn rõ ràng thì đã thấy người áo đen ở trước mặt đã phun ra một ngụm máu tươi, còn nàng thì kéo về phía sau, lưng dựa vào một lòng ngực ấm áp, một bàn tay lạnh lẽo chụp lên mắt của nàng, mơ hồ nghe thấy có tiếng người thở dài đang vang vọng bên tai, Hàn Nhạn rất muốn quay đầu lại, nhưng rồi cuối cùng vẫn nhịn xuống.

“Tiểu thư!” Thấy không còn nguy hiểm nữa, vài người áo đen đều ngã trong vũng máu, Cấp Lam và Thu Hồng mới lo lắng nhìn về phía của nàng, Hàn Nhạn vừa muốn nói chuyện, thì cảm giác phía sau lưng nhẹ đi, người vừa rồi đã lui về phía sau hai bước, đồng thời nàng cũng rời khỏi ngực của y.

Hàn Nhạn muốn xoay đầu lại, nhưng có một người áo đen ngã trong vũng máu đột nhiên nhảy bật lên, thanh đao cầm trên tay đâm về phía Hàn Nhạn, Hàn Nhạn không ngờ rằng sẽ xảy ra chuyện này, hơn nữa người áo đen này cách Hàn Nhạn rất gần, cự ly như vậy Hàn Nhạn không thể nào tránh khỏi được, người đứng phía hình như cũng không dự liệu được, thanh kiếm trên tay đã được rút ra khỏi vỏ, đáng tiếc vào lúc cuối lại đột nhiên rơi xuống một cách vô ích, nhưng mà mặc dù như vậy, nhưng người sau lưng vẫn đem Hàn Nhạn bảo hộ trong ngực, cứ tưởng rằng mình sẽ bị thanh đao kia chém trúng, còn có âm thanh thanh đao kia đâm vào da thịt, người áo đen sững sờ, sau một khắc, trường kiếm đã đâm vào lòng ngực của hắn, hắn mở to mắt, nhìn Hàn Nhạn vẫn bình yên vô sự, rồi sao đó cứ thế mà té xuống.

Hàn Nhạn quay mạnh đầu lại, nhìn về phía người đã cứu mình, lo lắng hỏi: “Ngài sao rồi?”

Cũng chính là từ lúc này về sau, Hàn Nhạn mới nhìn rõ dáng vẻ của người đó, người đó mất một bộ trường bào màu đen, bên hông đeo một miếng ngọc bội lớn, có vết máu không thể nghi ngờ, nhưng cái gì cũng nhìn không ra. Gương mặt của người này bị một chiếc mặt nạ che lại, cái gì cũng không nhìn thấy được Thân thể của y hơi lão đạo ngã xuống, mà dù là chỉ hơi nghiêng người xuống nhưng mà vẫn bị Hàn Nhạn phát hiện. Chống lại ánh mắt lo lắng của Hàn Nhạn, giọng của người đeo mặt nạ không phát hiện ra là đang vui hay đang giận: “Không sao.” Giọng nói này khá trầm, không hề giống người kia. Giọng của Hàn Nhạn hơi chậm lại: “Xin hỏi tên của các hạ là gì, lớn như vậy ân đức, tiểu nữ không có gì báo đáp.”

Người đeo mặt nạ xoay đầu lại yên lặng nhìn nàng một lúc lâu, rồi đột nhiên phi thân rời đi. Chỉ còn lại một mình Hàn Nhạn đứng tại chỗ, Cấp Lam đi tới vội vàng hỏi: “Tiểu thư, người có sao không?”

Hàn Nhạn lắc đầu, ánh mắt rơi vào đám người áo đen nằm dài trên đất, đột nhiên nàng đi lên phía trước vài bước ngồi nhõm xuống, bàn tay mò vào bên trong quần áo của tên áo đen như đang tìm kiếm cái gì đó.

“Tiểu thư!” Cấp Lam kinh hô: “Chúng ta nên nhanh chóng rời khỏi đây thôi, đợi lát nữa có thêm nhóm người áo đen nào tới thì phải làm sao đây?”

Thu Hồng nhìn động tác của Hàn Nhạn, suy nghĩ một lúc rồi cùng cũng học theo Hàn Nhạn, dáng vẻ yên lặng đang lục lọi cái gì đó.

Sau một lúc lâu, Hàn Nhạn đứng dậy, nét mặt nặng nề như chưa bao giờ có: “Đi thôi.”

“Tiểu thư. . .” Thu Hồng và Cấp Lam đứng dậy đi theo, khi nhìn thấy biểu tình của Hàn Nhạn như vậy hai người liếc nhìn nhau rồi đi theo nàng.

Sau khi trở về Thanh Thu Uyển, Hàn Nhạn mới ngồi xuống giường, Cấp Lam và Thu Hồng cũng không dám nói gì. Lúc Hàn Nhạn đang suy tư, hai người bọn họ cũng không dám quấy rầy, hôm nay dáng vẻ suy nghĩ của Hàn Nhạn, nhìn sơ hình như không tốt lắm. Nàng đã phát hiện ra cái gì rồi sao?

Cũng không biết là trải qua bao lâu, mãi cho đến khi đèn dầu sắp cạn thì Hàn Nhạn mới thở dài thật sâu, cầm lấy ly trà bên cạnh uống một ngụm.

Hàng động này chính là nói chuyện đã có đầu mối, Cấp Lam và Thu Hồng đã kiềm nén sự nghi ngờ trong lòng rất lâu rồi, lúc này đây, Cấp Lam lại không bộc lộ tính nóng nảy như thường ngày của mình, mà là Thu Hồng chịu hết nổi hỏi: “Có phải là tiểu thư đã phát hiện ra cái gì không?”

Hàn Nhạn cười khổ một tiếng: “Đúng vậy, ta vừa mới phát hiện được. Phiền phức của chúng ta rất lớn rồi.”

Cấp Lam không rõ ý tứ trong lời nói của Hàn Nhạn: “Tiểu thư. . . Nô tỳ không hiểu.”

Hàn Nhạn lắc đầu: “Các muội có biết, mấy người áo đen hôm nay là từ nơi nào tới không?”

Cấp Lam và Thu Hồng nhìn nhau, sau đó thì lắc đầu.

“Là người trong Hoàng Gia.” Hàn Nhạn thở dài một tiếng: “Nhưng mà hai muội nghĩ tới điều gì?”

“Chẳng lẽ là. . . Thái Hậu?” Thu Hồng can đảm suy đoán. Cấp Lam lại càng hoảng sợ, nhìn xung quanh một cái rồi mới nén giận: “Nhỏ giọng một chút, bị người khác nghe được thì làm sao bây giờ?”

Hàn Nhạn lắc đầu: “Nếu như là Thái Hậu thì cũng không cần phải phiền phức như đến như vậy. Là Hoàng Thượng.”

“Hoàng Thượng?” Cấp Lam và Thu Hồng đều đồng thanh hô một tiếng, dáng vẻ đúng là không thể tin được. Đúng là Hoàng Thượng và Hàn Nhạn không thù không oán, cho dù lúc trước Phó Vân Tịch muốn thành thân với Hàn Nhạn rồi sinh ra tranh chấp với Thái Hậu, thì cũng chỉ có một chút bất mãn, hơn nữa cái bất mãn này rất nhanh đã bị hành động của Phó Vân Tịch đối với Hàn Nhạn dần dần biến mất rồi, bây giờ tại sao còn muốn ám sát Hàn Nhạn. Coi như là vì muốn nịnh nọt công chúa Tây Nhung cũng không cần làm đến mức này, huống hồ đường đường Nhất Quốc Chi Quân, căn bản cũng không cần đi nịnh nọt một công chúa Tây Nhung bỏ đi. Nhưng mà rốt cuộc thì Hàn Nhạn đã đắc tội gì với Đường Kim Thánh Thượng đây?

Hàn Nhạn thở dài thật sâu một tiếng, trước đó nàng đã lục được lệnh bài ngự tiền thị vệ trên người của một người áo đen, lệnh bài đó không phải là giả, đương nhiên là không phải người khác giả họa cho Hoàng Thượng. Bởi vì những động tác của người áo đen kia thật rất chỉnh tề và quan thuộc, động tác này Hàn Nhạn cũng không xa lạ gì, vào lúc nàng tiến cung, nhìn thấy ngự tiền thị vệ bên cạnh Hoàng Thượng động tác cũng y như vậy. Ngự tiền thị vệ, ngoài Hoàng Thượng ra, thì không ai có thể điều động. Lúc ý nghĩ này hiện lên trong đầu nàng thì Hàn Nhạn lập tức nửa mê nửa rõ. Tại sao Hoàng Thượng lại nổi lên sát tâm với mình, rốt cuộc là tại sao?

Thứ nhất có thể là Phó Vân Tịch muốn thành thân với công chúa Tây Nhung, nhưng mà trước đó Hoàng Thượng đã hạ thánh chỉ ban thưởng mình và Phó Vân Tịch thành thân, bây giờ chỉ cần ban thánh chỉ phê nài đi là được, rồi bán cho Y Lâm Na danh phận Huyền Thanh Vương Phi, nhưng nếu làm như vậy thì Hoàng Thượng sẽ là người nói không giữ lời, đối với một Quân Vương mà nói, mất đi tín nhiệm là một việc rất khó lường, đặc biệt là người ở trên cao, cho nên có thể ngài sẽ nghĩ hết mọi biện pháp để không có vết bẩn. Hoàng Thượng vì để tránh cho thân tử dân chúng của mình bàn luận nên sẽ tìm một lý do tốt nhất, lý do đó chính là nàng không may phải mất mạng, vì vậy Phó Vân Tịch có thể chân chính tìm một Vương Phi mới, cũng sẽ không nhận mệnh lười của người đời. Nói như vậy là mọi chuyện vô cùng ổn thỏa, nhưng mà không biết tại sao, Hàn Nhạn lại cảm thấy, Hoàng Thượng sẽ không vì lý do này mà phái sát thủ tới giết mình. Nhưng mà, nếu không phải là lý do này vậy thì tại sao Hoàng Thượng lại làm như vậy?

Coi như là vì Phó Vân Tịch, không muốn việc hôn sự của chàng và Y Lâm Na sao này sẽ xảy ra chuyện gì ngoài ý muốn, muốn không cho biến cố tràn lan thì cũng không cần phải làm tới mức này. Hoàng Thượng vô cùng coi trọng Phó Vân Tịch, càng chú trọng đến cảm nhận của huynh ấy, chỉ cần nghĩ tới biểu tình của Phó Vân Tịch là ngày sẽ không muốn mạng của mình rồi. Vậy thì tại sao Hoàng Thượng lại làm điều dư thừa này?

Một Thất Hoàng Tử mưu ma chước quỷ, một Thái Hậu nhìn chăm chăm nàng, còn có một Hoàng Thượng trên vạn người, tất cả đều là kẻ thù với Hàn Nhạn, cái này có khác nào là cả Hoàng Gia chứ. Coi như là trùng hợp, thì cũng không cần trùng hợp tới mức này chứ. Trong lòng Hàn Nhạn không chịu nổi mà đập mạnh, chẳng lẽ nàng và Hoàng Gia có quan hệ không rõ ràng gì hay sao? Hơn nữa quan hệ này còn có hại đối với Hoàng Gia, cho nên bọn họ mới đối với nàng như vậy. . . . Đuổi cùng giết tận.

Hàn Nhạn đem ý nghĩ của mình nói với hai nha hoàn, Cấp Lam và Thu Hồng đều kinh ngạc không thôi, bất quá so với kinh ngạc thì các nàng lại hoảng hốt nhiều hơn. Nếu như Thất hoàng tử và Thái hậu, thì Hàn Nhạn còn có biện pháp tới chu toàn, có thể nhờ Phó Vân Tịch hoặc là những thế lực khác vì mình. Nhưng mà nếu trở thành đối thủ của Hoàng Thượng, thì điều này không có đường sống rồi. Quân muốn thần tử, thần không thể không tử. Cho dù Hàn Nhạn có bản lĩnh thế nào đi nữa thì chỉ cần Hoàng Thượng nói một câu, đầu nàng sẽ rơi lập tức còn gì mà có từ nay về sau?

“Tiểu thư, chúng ta phải làm sao bây giờ?” Cấp Lam lo lắng hỏi. Theo ý nàng, Hàn Nhạn đã gặp phải phiền phức lớn rồi, trên đời này Hoàng Thượng muốn giết người còn không người nào dám chống trả hay sao. Nếu lần này Hoàng Thượng phất ngự tiền thị vệ tới giết Hàn Nhạn, thì chẳng khác nào là xuống tay quá độc ác rồi, chỉ là không có nghĩ đến trên đường đột nhiên xuất hiện một người mang mặt nạ, giải cứu Hàn Nhạn. Đây chính là chuyện ngoài ý muốn, lúc này Hoàng Thượng giết Hàn Nhạn không thành, nói không chừng sao đó có thể là trực tiếp ban chết rồi. Nói như vậy, một chút hy vọng cũng không có. Cấp Lam nghĩ tới đây, mới can rằng nói: “Tiểu thư, hay là chúng ta chạy trốn đi.”

Hàn Nhạn sững sờ: “Chạy, chạy đi nơi đâu?”

“Chân trời góc biển nơi nào cũng được. ” Biểu tình của Cấp Lam chưa bao giờ kiên định như lúc này: “Chỉ cần không bị người của Hoàng Thượng bắt là được rồi, miễn chúng ta giữ được mạng thì mấy thứ khác đều không quan trọng? Tiểu thư, chẳng lẽ chúng ta phải ngồi nơi này chờ chết sao?”

Hàn Nhạn vô cùng kinh ngạc khi nghe Cấp Lam nói câu “không có gì quan trọng hơn mạng sống”, suy nghĩ một lúc rồi lại cười, nha đầu này còn suy nghĩ thông suốt hơn mình. Nhưng mà có trốn cũng không phải là cách tốt, thiên hạ này đều là đất của Vua, nếu như Hoàng Thượng thật sự muốn giết nàng, thì cho dù nàng có chạy tới chân trời góc bể họ cũng sẽ đuổi theo. Cứ mỗi ngày phải sống trong hoảng sợ như vậy, cả ngày trải qua cuộc sống đầu đường xó chợ, cuộc sống như vậy thì có ý nghĩ gì?

“Trước tiên thì không cần chạy trốn, ta có một việc quan trọng muốn giao uội làm.” Hàn Nhạn nói với Cấp Lam, chuyện này bây giờ đang đè nặng ở trong lòng Hàn Nhạn, thậm chí nó còn dính dáng tới an nguy về sau của nàng.

Cấp Lam Nhất ngơ ngác: “Chuyện gì vậy tiểu thư?” Bây giờ còn có chuyện gì quan trọng hơn mạng sống của mình hay sao? Cấp Lam không hiểu rõ.

“Ta muốn em bắt đầu từ tối nay phải nghe ngóng động tĩnh của Huyền Thanh Vương phủ, mãi cho đến sáng sớm ngày mai, không được bỏ qua bất kỳ tin tức nào hết.”

Cấp Lam Nhất tiếp tục ngơ ngác có chút cảm thấy kỳ lạ, là tại sao phải nghe ngóng chuyện của Huyền Thanh vương phủ, theo ý nàng, bây giờ tiểu thư và Huyền Thanh vương phủ tốt nhất là cả đời không cần qua lại với nhau. Chẳng lẽ nàng muốn tìm Huyền Thanh Vương hỗ trợ sao.

Hàn Nhạn nhíu mày, người vừa rồi, có phải là Phó Vân Tịch hay không?

126. Chương 127: Bệnh Ngụy Kịch

Hôm nay trước cửa Huyền Thanh vương phủ vắng tanh, không hề có mặt thị vệ giữ cửa, đèn lồng đỏ treo cao không hề có chút không khí vui mừng nào mà lại có vài phần hiu quạnh.

Lúc tin tức Huyền Thanh vương vì bị nhiễm gió lạnh nên bệnh liệt giường truyền ra, rất nhiều người quyền quý trong triều ào ào mang theo quà tặng quý giá tới thăm, đều bị Huyền Thanh vương chặn ngoài cửa. Hoàng thượng ra lệnh không cho bất cứ ai bước vào Huyền Thanh vương phủ một bước, bảo là muốn để Huyền Thanh vương nghỉ ngơi cho tốt, bất cứ ai cũng không được quấy rầy. Dù sao cũng là người lập được chiến công trong hoàng tộc, lại có quyền thế ngấp trời, mọi người đành phải cảm thán đấng ngọ Huyền Thanh vương được nhận thật quá quý giá. Còn về chuyện công chúa Tây Nhung cực nhọc chăm sóc Huyền Thanh vương mấy ngày mấy đêm khiến dân chúng hằng say bàn luận. Ai cũng nói công chúa là người thật tình cảm, khuôn mặt xinh đẹp lại bằng lòng vì Phó Vân Tịch mà làm được tới mức đó. Phó Vân Tịch này cũng thật quá may mắn. Không thể không nói thân phận là thứ vô cùng kỳ diệu. Nếu là một nữ tử bình thường thì mọi người sẽ cho rằng nàng chăm sóc Phó Vân Tịch là đúng. Nếu đổi thành một thị nữ thấp hèn thì sẽ cảm thấy chăm sóc không tốt là tội lỗi. Nhưng một khi đeo lên cái danh "công chúa" thì nhất cử nhất động của nàng đều mang theo ý nghĩa cao quý.

Cứ như vậy, Hàn Nhạn chỉ là nữ nhi của một quan ngũ phẩm, sau khi được mọi người thông cảm lúc đầu thì dần dần bị lãng quên. Thậm chí rất nhiều người còn cho rằng Y Lâm Na và Phó Vân Tịch mới là trời sinh một đôi. Dù sao người phong hoa tuyết đại như vậy cũng chỉ có nữ tử cao quý như công chúa mới có thể xứng với chàng.

Giữa bốn bề là bóng tối, cửa chính của Huyền Thanh vương phủ "kẹt" một tiếng, mở ra, một người mặc trường bào màu xanh thẫm đi ra. Người này nhanh chóng lên một cái kiệu, đám liệu phu liền nâng cổ kiệu ra ngoài.

Cũng không biết đi bao lâu, sắc trời tối đen, người đi đường cũng vô cùng ít ỏi, chỉ có tiếng bước chân đều nhịp của đám kiệu phu. Lúc đi qua một ngõ nhỏ, ánh đèn lồng mờ mờ chiếu sáng, ở nơi xa bỗng có hai bóng người lơ mơ, cùng lúc đó, một giọng nữ tử vang lên: "Xin hỏi có phải người trong kiệu là Ngô thái y Ngô đại nhân không?"

Bốn người khiêng kiệu đưa mắt nhìn nhau, không biết làm thế nào, bước chân dừng lại. Bóng dáng hai người kia từ từ hiện ra, là hai nữ tử còn trẻ, đều ăn mặc như nha hoàn. Một người mặc váy đỏ, một người mặc váy xanh. Tuy tướng mạo không phải là đặc biệt xinh đẹp nhưng cũng thanh thanh tú tú, nhất là toàn thân lộ ra mùi vị của sách rất hiếm thấy, nhìn không giống dáng vẻ của nha hoàn nhà bình thường.

Người trong kiệu không có phản ứng gì, một lát sau mới nói: "Đúng thì sao?"

Nữ tử mặc váy đỏ liền lẳng lặng nói: "Tiểu thư nhà ta muốn gặp Ngô đại nhân một lần, mời Ngô đại nhân nể mặt."

Trước không nói tới Ngô đại nhân trong kiệu phản ứng thế nào, bốn kiệu phu không nhận được mà cùng hít một hơi khí lạnh. Phải biết rằng Ngô thái y là ngự y số một số hai trong kinh thành, quan lại trong triều gặp ông cũng một mực cung kính. Bây giờ chỉ là hai nha hoàn nho nhỏ mà lại nói chuyện như vậy với Ngô thái y, lại còn quang minh chính đại mà dùng "tiểu thư" để nói. Là tiểu thư nhà ai mà lớn lối như vậy, không hết sức lo sợ trước Ngô thái y? Tiểu thư nhà nào trong kinh thành lại có bản lĩnh như vậy? Kể cả công chúa Vân Nghê - nữ nhi mà Hoàng thượng yêu thương nhất sợ là cũng không thể lọt vào mắt Ngô thái y.

Rốt cuộc, Ngô thái y giơ một tay vén màn kiệu lên, đưa mắt nhìn hai nữ tử, hơi sững sờ: "Là các người."

Nha hoàn mặc quần áo màu xanh không tiếp lời Ngô thái y mà chỉ cười khanh khách với ông: "Ngô đại nhân, tiểu thư nhà ta nói giấy không gói được lửa. Ngô thái y vì phải bảo vệ một người mà giấu diếm như vậy, chưa chắc đã coi là bảo vệ. Giam con hùng ưng vào lồng, đến lúc chết con hùng ưng cũng không biết mình có thể bay. Chuyện gì cũng có thể xảy ra. Nếu Ngô thái y tin tiểu thư nhà chúng ta thì xin mời cùng bàn bạc kế lớn."

Những lời này nói thoải thoải mái mái, không có chút chần chừ, hiển nhiên là đã sớm nghĩ câu cú cho tốt.

Vậy là hai nha đầu này đã biết Ngô thái y sẽ phản ứng thế nào ngay từ đầu. Ngô thái y cau mày suy nghĩ một chút. Cấp Lam cười khanh khách nhìn ông, dáng vẻ đã tính trước. Chỉ là một nha hoàn nhỏ nhoi, tự tin rằng ông sẽ không từ chối ở đâu ra? Nhìn Thủ Hồng thì cũng thấy nàng như vậy. Tuy không có vẻ mặt gì nhưng phong thái ung dung của nàng rất nhiều ma ma già trong cung cũng không so được. Thấy nha hoàn đều là dáng vẻ này là có thể đoán được phong thái của chủ tử. Ngô thái y thở ra một hơi thật dài. Hơn nữa lời của chủ tử các nàng nhấn đã đánh trúng vào tâm tư ông. Trên đời này chuyện gì cũng có thể xảy ra. Nếu mình từ chối thì thật sự không còn cơ hội nào nữa. Nếu đã vậy thì sao không thử một lần? Hơn nữa, Ngô thái y có cảm giác có lẽ cô nhóc luôn cười khanh khách kia có cách gì đó thật.

Rốt cuộc, ông gật đầu: “Lão phu sẽ đi theo các người một chuyến.”

Cấp Lam và Thủ Hồng liếc nhau, đều thấy được trong mắt đối phương sự vui vẻ. Cấp Lam cười: “Vậy thì mời Ngô thái y đi theo chúng ta.” Dứt lời, nàng liền đứng bên cạnh kiệu phu, làm tư thế dẫn đường.

Cỗ kiệu tiếp tục lắc la lắc lư tiếp tục hành trình nhưng đã khác trước. Phía trước nó có thêm hai tiểu nha đầu yếu điệu.

Vọng Giang lâu.

Hàn Nhạn cúi đầu, không nhìn người đối diện mà chỉ hờ hững nói: “Ngài định nhìn ta bao lâu?”

Người đối diện mặc đẹp đẽ như cũ, phối hợp với khuôn mặt tuấn tú của hần, hơi lộ vẻ kỳ lạ. Nhưng hần chỉ mỉm cười nhìn nữ tử đeo lụa trắng trước mặt. Tuy nàng cúi thấp đầu, không thấy rõ mặt nhưng khí chất đó chỉ liếc một cái cũng khó có thể quên được. Giang Ngọc Lâu nhướng mày: “Ta cho là nàng tới đây thì phải chào hỏi bằng hữu cũ.”

Mâu quang Hàn Nhạn lạnh lẽo, biết sẽ không lừa được ánh mắt Giang Ngọc Lâu. Ánh mắt người làm ăn luôn độc là chuyện ai cũng biết. Nhưng mình cũng không còn cách nào mới tới Vọng Giang lâu. Không thể gặp Ngô thái y trong Trang phủ được. Không biết người của Trang Sĩ Dương ở đâu trong Trang phủ, hơn nữa dù không nghe được hết lời mình nói với Ngô thái y thì Trang Sĩ Dương cũng sẽ nói chuyện này cho Vệ vương, thậm chí là Thất hoàng tử. Cũng không thể nói chuyện ở những chỗ khác. Nếu Hoàng thượng đã có thể phái sát thủ đuổi giết mình thì cũng không biết đã giăng bao nhiêu tai mắt để truy xét mình. Hoặc có lẽ nhất cử nhất động của mình đều ở trong mắt người khác cũng không chừng. Chỉ có Vọng Giang lâu này mà thôi. Hàn Nhạn biết sở dĩ Vọng Giang lâu thành thiên hạ đệ nhất lâu cũng là bởi vì trong chỗ tối có cao thủ tuyệt đỉnh che chở. Ngoài khách nhân ra thì những người khác đều không thể vào đây. Đã từng có khách nhân vì để tránh đuổi giết nên tới Vọng Giang lâu, sát thủ kia không có cách nào vào cho nên khách nhân kia đã tránh thoát một kiếp. Cũng vậy, nếu Hàn Nhạn ở trong này thì sẽ không có nguy cơ bị người theo dõi. Nhưng Giang Ngọc Lâu trước mặt cũng khó có thể ngăn trở.

Nàng mỉm cười, dứt khoát không giả vờ nữa, có điều cũng không nói rõ mà chỉ nói: “Ta không nhớ rõ mình có giao tình gì với ngài, càng không tính là bằng hữu cũ. Nếu có liên quan thật thì cũng chỉ là chuyện làm ăn mà thôi. Chuyện làm ăn là giao dịch công bằng, nói tới giao tình là tối kỵ.”

Nàng nói thẳng thắn như vậy lại khiến Giang Ngọc Lâu đụng phải một cái đỉnh mềm. Trên đời này có biết bao người muốn kết giao làm bằng hữu với Giang Ngọc Lâu hần. Hàn Nhạn là người đầu tiên vạch rõ ràng giới hạn với hần. Điều càng khiến Giang Ngọc Lâu kinh ngạc là lời của nàng rất có lý. Rõ ràng không phải thương nhân mà lại nói nhất thanh nhị sở đạo lý trong đó. Cô nhóc này thật khiến người ta không thể đoán được. Nhưng hần chỉ cười cười không chút để ý: “Nàng nhấn tâm tuyệt tình như vậy là vì người kia? Cố ý tách khỏi tất cả những người có liên quan tới chúng ta?”

“Giữa người với người luôn có hàng ngàn hàng vạn mối dây liên hệ. Nếu đúng như lời nhài nói thì Hàn Nhạn cũng không giao thiệp với người khác. Chẳng phải bất cứ ai cũng sẽ có liên quan tới người kia sao?” Nàng nói.

Giang Ngọc Lâu sững sốt: “Lời này cũng có lý,” Hần cân nhắc trong chốc lát: “Rốt cuộc hôm nay nàng tới đây là để gặp ai?”

Hàn Nhạn cười cười: “Gặp ai không quan trọng. Quan trọng là ngài có giữ bí mật cho ta không.” Không chờ Giang Ngọc Lâu nói tiếp, nàng nói ngay: “Ta biết ngài là người làm ăn. Người làm ăn coi trọng nhất là

uy tín. Vọng Giang lâu luôn giữ bí mật cho khách. Ta chỉ mong ngài coi ta như người xa lạ, sau đó coi ta như khách, giữ bí mật cho ta. Chuyện hôm nay không được nhắc tới với người lạ dù chỉ một chữ.”

Giang Ngọc Lâu như có điều suy nghĩ mà nhìn nàng, hồi lâu mới nhún vai: “Nàng đã nói tới mức này, không giữ bí mật thay nàng cũng không được, khỏi phải vạch rõ quan hệ giữa chúng ta như vậy. Ta không thường làm bằng hữu với người khác.”

Hàn Nhạn nhíu mày, Giang Ngọc Lâu đã đứng lên, khẽ phe phẩy quạt trong tay: “Ta sẽ không nói với người khác. Người mà nàng chờ đã đến.” Dứt lời liền đứng dậy đi ra ngoài rèm, cùng lúc đó, một giọng nói thô thô khàn khàn truyền tới từ bên ngoài.

“Tiểu nha đầu, biệt lai vô dạng.” Ngô thái y phất áo bào đi vào.

“Đã lâu không gặp, Ngô thái y.” Hàn Nhạn khẽ vuốt cằm, cũng không hành lễ. Nhưng như vậy mà chẳng những Ngô thái y không giận mà còn cảm thấy Hàn Nhạn có sự cao quý nghiêm nghị không thể xâm phạm được. Ông hơi ngẩn ra, thấy trên mặt nàng không có chút tình cảm bi thương nào, có có cũng chỉ là lạnh lùng, quả cảm, kiên quyết thì hơi nghi ngờ.

Quả thực là một Phó Vân Tịch khác. Ngô thái y thầm thở dài một hơi trong lòng. Hai người giống nhau như thế, có lẽ đó là nguyên nhân bọn họ thu hút nhau. Có điều có thể hai bên cũng không phát hiện chuyện này.

“Con muốn hỏi điều gì?” Ngô thái y ngồi xuống bên cạnh, cũng không nhiều lời mà hỏi thẳng vào vấn đề.

Hàn Nhạn lạnh lùng nhìn ông: “Rốt cuộc Phó Vân Tịch làm sao mà cản dùng tới người có y thuật cao siêu? Bệnh của chàng đã nặng tới mức này rồi à?”

127. Chương 128: Sấm Sét Giữa Trời Quang

Ngô thái y trầm cả kinh, hoàn toàn không ngờ rằng Hàn Nhạn lại thành linh nói ra một câu như vậy. Nhưng giọng điệu của nàng kiên định, ánh mắt sáng tỏ, tựa như đã sớm biết tất cả. Chẳng lẽ nàng đã biết rồi? Nhưng căn bản không thể nào. Chuyện này ngoài mấy người kia thì chắc là sẽ không có ai biết mới đúng. Nàng biết được từ đâu...

Hàn Nhạn cũng không thèm nhìn vẻ mặt của Ngô thái y, chỉ nhìn lá trù chìm nổi trong chén của mình, nói: “Ngô thái y đừng sợ hãi. Nếu ta đã nói hết chuyện này ra thì cũng không cần phải giấu giếm. Hơn nữa nếu Ngô thái y đã tới đây thì vốn là định cho ta biết, đúng không?”

Tuy những câu những lời của Hàn Nhạn là thật nhưng trước khi Ngô thái y tới đây thì vẫn ôm chút không xác định trong lòng. Nếu nói thái độ trước đó của Ngô thái y là chần chừ thì bây giờ nghe Hàn Nhạn nói thế thì dường như quyết định ngay lập tức. Ông thở một hơi thật dài, nhìn người đeo khăn che mặt trước mặt. Đôi đồng tử lộ ra ngoài kia, ánh mắt lương bạc, không nhìn ra chút bi thương nào, chỉ có sự hiểu rõ rất đậm. Chẳng lẽ nàng không đau khổ chút nào sao? Chẳng lẽ nàng căn bản không có tình cảm với Phó Vân Tịch? Ngô thái y không tìm được sự nghi ngờ. Nhưng ban đầu khi tin tức Phó Vân Tịch tuyên bố muốn cưới công chúa Tây Nhung truyền ra thì khắp nơi đều đồn rằng bộ dáng Huyền Thanh vương phi từng được chiều chuộng hồn bay phách lạc. Tuy có yếu tố phóng đại trong đó nhưng không có lừa làm sao có khối? Đương nhiên nhất định là có nguyên nhân.

Hàn Nhạn nắm thật chặt nắm đấm của mình, trái tim treo thật cao. Nhưng không thể nhìn ra chút nào trên mặt nàng. Nàng biết mình đang đánh cuộc, đánh cuộc phản ứng của Ngô thái y. Nếu ý chí của Ngô thái y không kiên định thì tự nhiên sẽ nói ra. Minh giả vờ bình tĩnh nhưng thật ra là chỉ suy đoán một chút thôi. Nếu muốn Ngô thái y nói thật thì ngoài phủ đầu một câu làm hỗn loạn suy nghĩ của ông ra thì còn phải khiến ông không có thời gian suy nghĩ mới được.

Nàng mỉm cười: “Ngô thái y, thoải mái nói ra mới có cách giải quyết.”

“Ta không biết con biết được từ đâu,” Ngô thái y khẽ nói, ánh mắt lại tràn đầy nặng nề. Ông đã quyết định nói thẳng tất cả mọi chuyện ra rồi. Phân cấp thấp với một con nhóc thì không đáng. Ông nhìn Phó Vân Tịch trưởng thành. Trong lòng chàng nghĩ gì ông cũng biết được ít nhiều. Nếu cô bé này đã biết chuyện này thì có lẽ sẽ trở về bên cạnh Phó Vân Tịch. Tuy cô bé kia sẽ đau khổ nhưng so với Phó Vân Tịch chịu đựng đau khổ một mình thì Ngô thái y vẫn chọn ích kỷ một chút. Ông trầm lặng lẽ nói tiếng xin lỗi Hàn Nhạn trong lòng rồi mới nói: “Thật ra là...Bệnh của ngài ấy là bệnh nặng không thể chữa.”

Hàn Nhạn chỉ cảm thấy tựa như trên đầu có một tia sét bổ thẳng xuống khiến nàng choáng váng hoa mắt. Dường như tất cả đầu ngón tay nàng găm thật sâu vào lòng bàn tay. Cảm giác đau đớn bén nhọn khiến nàng thoáng hồi thần, liền hít sâu một hơi, mới nuốt được ngụm máu tươi đang trào lên xuống được.

Ngô thái y thấy Hàn Nhạn không có biểu cảm gì, trong lòng càng nhận định là nàng đã sớm biết chuyện này. Nhưng nếu đã sớm biết chuyện này thì sao lại ra khỏi Huyền Thanh vương phủ chứ? Cô bé này cũng khó nắm bắt như Phó Vân Tịch vậy. Căn bản không có cách nào nghĩ được rốt cuộc là bước tiếp theo nàng sẽ làm gì. Ngô thái y nói: “Con có còn nhớ lần mình trúng độc xuân không?”

Đó là một năm trước, lúc Hàn Nhạn bị trúng chiêu của Thái hậu ở yến hội, trong rượu bị hạ độc xuân. Sau này nàng phải làm phiền Phó Vân Tịch đưa về Huyền Thanh vương phủ, Ngô thái y chữa trị mới tránh thoát một kiếp.

“Lão phu quên nói cho con biết,” Ngô thái y vuốt vuốt chòm râu nhỏ của mình: “Thật ra Yên Hoa toái mà con trúng vô phương cứu chữa. Là vương gia đã cứu con.”

Hàn Nhạn sửng sốt. Thật ra thì nàng không hề có ấn tượng gì với chuyện mình bị trúng độc xuân kia. Nàng chỉ d’đ’l’q’đ cảm giác như mình mơ một giấc mơ rất dài, sau khi tỉnh lại thì tất cả đều gió êm sóng lặng. Bây giờ những lời này của Ngô thái y khiến Hàn Nhạn như bị nện mạnh một búa vào người. Độc xuân đó là vô phương cứu chữa. Ngô thái y đã là người có y thuật như thần tiên mà còn không thể làm gì, vậy Phó Vân Tịch cứu mình thế nào?

Nhìn thấu nghi ngờ của Hàn Nhạn, Ngô thái y nói: “Vương gia dùng máu của người cứu con. Máu của vương gia vốn là thứ vô cùng lạnh trên đời. Độc tính trong độc xuân của con tính mạnh, lấy độc trị độc, cuối cùng hóa giải độc tính.”

“Thứ vô cùng lạnh?” Là sao? Hàn Nhạn không kiềm được mà hỏi thành tiếng.

Ngô thái y nhìn nàng một cái, từ từ nói: “Lúc vương gia còn rất nhỏ bị trúng một loại hàn độc. Hàn độc này vô phương cứu chữa.”

“Vô phương cứu chữa” bốn chữ này được nói ra, Hàn Nhạn chỉ cảm thấy trong lòng mình đau như bị gai đâm, còn đau khổ hơn cả nghe thấy độc xuân của mình là vô phương cứu chữa. Sau khi được người đeo mặt nạ kia cứu, trong lòng Hàn Nhạn có lẽ đã xác định được người đó chính là Phó Vân Tịch. Hơi thở lạnh thấu xương trên người chàng quá mức quen thuộc, cho dù thay đổi giọng nói của mình, không thấy rõ dung mạo nhưng vẫn có thể liếc mắt một cái là nhận ra chàng.

Phó Vân Tịch muốn cứu mình. Hàn Nhạn nói không nên lời đây là theo dự liệu của mình hay là ngoài dự liệu nữa. Nhưng nàng có thể xác định một điều đó là với khả năng của Phó Vân Tịch thì một ngụm tiên thị vệ nhỏ nhỏ không gây tổn thương cho chàng được. Cho dù có nguy cơ thế nào thì chàng cũng sẽ không phạm sai lầm như vậy được. Vậy thì chỉ có một khả năng là chàng xảy ra chuyện mới khiến chàng thất thủ trong tay một ngụm tiên thị vệ nhỏ nhỏ.

Vào lúc này, Hàn Nhạn mới nhớ ra một chuyện rất lâu trước kia. Có thể là cuộc gặp gỡ ở kiếp trước khác nhau một trời một vực với đời này nên nàng còn tưởng rằng chẳng qua mình chỉ mơ một giấc mơ ở kiếp trước nên quên nó đi. Tuy vào lúc này nàng lại nhớ lại. Kiếp trước sau khi Phó Vân Tịch trở về từ chiến trường thì đúng là sinh bệnh nặng một trận. Thế tới của lqđ cơn bệnh kia hung mãnh, như thể là muốn kết liễu chàng. Ngay lúc đó Hoàng thượng cả ngày tìm kiếm lương y khắp nơi nhưng cũng không có cách nào. Cuối cùng công chúa Tây Nhung chủ động gả qua xưng hỉ thì căn bệnh này mới từ từ khá hơn. Nhưng cuối cùng có trị được tận gốc không thì nàng cũng không biết. Bởi vì sau đó nàng chết.

Bởi vì kiếp này thay đổi quá nhiều, thời gian Phó Vân Tịch ra chiến trường cũng khác nên Hàn Nhạn liền quên mất chuyện chàng sinh bệnh. Rất nhiều chuyện Hàn Nhạn cho rằng mình trọng sinh một lần là có thể

thay đổi nhưng sinh lão bệnh tử cũng là kiếp nạn trong số mệnh. Cho dù Hàn Nhạn có bản lĩnh lớn như trời thì cũng không thể thay đổi. Vậy là vẫn không có cách ư?

Ngô thái y nhìn ra dường như tâm tình Hàn Nhạn cực kỳ phức tạp. Nhưng ông đã quyết định nói ra hết, nên thở một hơi thật dài: “Có lẽ con chỉ biết người trúng độc nhưng không biết rốt cuộc đầu này từ đâu tới. Cũng được, lão phu thấy con cũng không phải nữ tử bình thường nên sẽ nói hết ngọn nguồn cho con nghe.”

Phó Vân Tịch còn trẻ mà đã nổi tiếng, hào hoa phong nhã tuấn tú, lại là quý tộc hoàng thân ngậm thìa vàng mà ra đời. Trong mắt rất nhiều người thì đúng là người vô cùng xuất sắc, có lẽ cả đời đều bằng phẳng khôn cùng, là phúc khí mà tổ tiên rất nhiều người tích phúc cũng không được. Nhưng sự xót xa trong đó thì người ngoài không thấy được.

Lúc Phó Vân Tịch còn trẻ thì mẫu phi Tĩnh phi của chàng đã qua đời. Lúc còn sống, Tĩnh phi là phi tử được Hoàng thượng cưng chiều nhất, thậm chí lúc đó Hoàng hậu cũng không có cách nào mà lấy được đãi ngộ như bà. Tĩnh phi có ba con trai. Ngày con nhỏ nhất ra đời thì Tĩnh phi khó sinh mà mất, chỉ để lại Phó Vân Tịch và Hoàng thượng lúc đó là đại hoàng tử.

Hoàng hậu lại đối xử rất tốt với Phó Vân Tịch và đại hoàng tử. Hoàng hậu không có con nên nuôi họ như con mình. Hoàng hậu là mẹ hiền điển hình. Sau khi tiên hoàng mất, đại hoàng tử kế vị, Thái hậu cẩn thận giúp đỡ. Cứ nhìn thái độ của Hoàng thượng với Thái hậu là biết bà chiếm sức nặng hơn trong lòng người.

Trước kia Phó Vân Tịch cũng rất thân thiết với Hoàng hậu. Nhưng vào năm chàng mười bốn tuổi, không biết đã xảy ra chuyện gì mà bỗng chủ động xin đi đánh giặc, xuất binh đánh Tây Nhung. Hoàng thượng từ chối, Thái hậu còn khóc vài ngày, hai mắt đều đỏ. Nhưng dù là ai cũng không thể thay đổi quyết tâm của Phó Vân Tịch. Chàng cứ hờ hững mà lên chiến trường như vậy, sau đó mang theo chiến công trở về.

“Hắn là con cũng đoán được tại sao người lại ra chiến trường nhỉ?” Nói tới đây, Ngô thái y dừng một chút, hỏi Hàn Nhạn.

“Bởi vì Thái hậu?” Hàn Nhạn thử hỏi.

Ngô thái y liền nhấp một miếng trà, nói tiếp.

Thật ra thì trong cung còn có một lời đồn, nói Tĩnh phi là bị Hoàng hậu hại chết. Nhưng chỉ là lời đồn mà thôi. Bởi vì ngày Tĩnh phi sinh thì Hoàng hậu đang cầu phúc cho Tam hoàng tử sắp ra đời ở Ngũ Đài Sơn, biết mẹ con Tĩnh phi gặp chuyện không may thì đã là chuyện hôm sau rồi. Huống hồ Hoàng hậu luôn đối tốt với đại hoàng tử và Phó Vân Tịch cho nên lời đồn này chưa đánh đã tan. Lúc Ngô thái y còn trẻ là một người phóng đảng không chịu gò bó, tiên hoàng coi trọng y thuật của ông nên để ông vào cung. Nhưng cố tình tính tình ông lại vô pháp vô thiên, dần dần trở thành người không thể đắc tội nhất trong cung, ngoài một người, người đó chính là Phó Vân Tịch.

Ngô thái y vô pháp vô thiên thì Phó Vân Tịch còn vô pháp vô thiên hơn ông. Nhiều khi Ngô thái y thấy trên người vẫn bối nhỏ hơn mình rất nhiều này một thứ cảm giác khiến mình khiếp sợ. Thường xuyên qua lại nên họ cũng có chút cảm giác như bằng hữu lâu năm. Lần đầu tiên Phó Vân Tịch phát bệnh chính là tìm tới Ngô thái y.

Ngô thái y vĩnh viễn nhớ một màn kia. Cả người thiếu niên lạnh như băng, làn da vốn xanh nhạt đã trắng như tuyết, ánh mắt của chàng lạnh như băng, như thể người sắp bị đông chết không phải là chàng. Đôi môi chàng tím bầm, hờ hững mà nhìn Ngô thái y chằm chằm, nói ra hai chữ: “Cứu ta.” Sau đó bỗng ngã xuống đất.

Ngô thái y kéo chàng về phòng. Ông hiểu biết rộng nên tìm ra ngay triệu chứng kỳ lạ, phát hiện Phó Vân Tịch trúng một loại hàn độc hiếm thấy. Lúc chất độc này phát thì toàn thân sẽ lạnh như băng, chịu đau đớn như xương cốt bị băng đâm xuyên qua. Người càng lớn thì độc tính xâm nhập càng ác, tới lúc hàn độc xâm nhập vào lục phủ ngũ tạng thì sẽ mất đi toàn bộ cảm giác, trở thành một người băng. Đáng sợ là người vẫn còn sống.

Đây là một loại độc mãn tính, nói cách khác, vào lúc Phó Vân Tịch còn rất trẻ đã bị trúng độc.

128. Chương 129: Chàng Không Có Cách Nào

“Con thông minh như thế chắc cũng biết người hạ độc là ai chứ?” Ngô thái y nói tới đây thì ngắc đầu lên, nói với Hàn Nhạn.

Hàn Nhạn nhìn ông chăm chăm, giọng trở nên từ từ mà nho nhỏ. Nếu không nghiêm túc lắng nghe thì thậm chí còn nghĩ rằng chỉ mập máy đôi môi, căn bản không phải là nói chuyện.

“Thái hậu?” Nàng hỏi.

Ngô thái y gật đầu.

Chỉ mình Phó Vân Tịch trúng độc còn Hoàng thượng thì không. Chuyện này vốn là vô cùng không bình thường. Nhưng lúc đó chuyện mà Phó Vân Tịch phát hiện ra lại không như vậy. Sau khi tiên hoàng qua đời, trong các hoàng tử chỉ có Hoàng thượng và Phó Vân Tịch là xuất sắc nhất. Khi đó Thái hậu cũng coi họ như tâm can bảo bối, yêu thương như nhau, đặc biệt để thái y đưa tuyết liên quý giá nhất ra, làm thành dược thiện để bồi bổ cho hai huynh đệ. Nhưng Thái hậu không biết rằng hai huynh đệ luôn thân thiết. Lúc nhỏ thân thể Phó Vân Tịch luôn không khỏe bằng Hoàng thượng. Hoàng thượng liền đưa một phần dược thiện của mình cho Phó Vân Tịch. Vấn đề nằm ở chỗ phần dược thiện này.

Trong dược thiện này có bổ thêm một vị độc dược vô phương cứu chữa. Hoàng thượng không hề động vào dược thiện nên đương nhiên bình yên vô sự. Phó Vân Tịch ăn hai phần độc dược nên dược tính nặng thêm, mới xuất hiện triệu chứng phát độc lúc còn thiếu niên. Theo tính toán thì thuốc này sau khi trưởng thành mới xuất hiện phản ứng.

Phó Vân Tịch phát độc sớm lại đánh bữa mà trúng, được Ngô thái y phát hiện. Mấy năm này Ngô thái y nghĩ đủ mọi cách chữa trị cho Phó Vân Tịch nhưng tiếc rằng chỉ có thể giảm bớt triệu chứng một chút cho chàng mà thôi. Tuy không còn uống dược thiện kia, không ăn độc dược tiếp nhưng hai phần độc dược ăn phải lúc còn trẻ vẫn đóng sâu trong cơ thể chàng.

Trong cấm địa hoàng cung có một ao nước nóng, chính là Hoàng thượng đặc biệt xây dựng cho Phó Vân Tịch. Hoàng thượng biết Phó Vân Tịch thân trúng hàn độc nhưng không tin đó là do Thái hậu làm. Cho dù sau này Phó Vân Tịch tìm được người làm dược thiện nhưng lại là bị người d.đ.l.q.đ mua chuộc nên cũng không tra ra được chút manh mối nào. Không có chứng cứ thì không thể thuyết phục Hoàng thượng. Hàn độc này cũng càng ngày càng nặng hơn. Hơi nước trong ao nước nóng đủ để giảm bớt lạnh lẽo, thêm chút hơi ấm cho thân thể nên mỗi khi phát bệnh Phó Vân Tịch sẽ tránh trong đó.

Hàn Nhạn nhớ tới lần mình trúng độc xuân kia, quả thật là phát hiện ra Phó Vân Tịch trong ao nước nóng. Đúng thật chỗ đó là cấm địa, không hề có một thái giám cung nữ nào. Mới đầu Hàn Nhạn còn cho rằng mình chỉ vô tình gặp được Phó Vân Tịch. Bây giờ nhớ lại mới hiểu ra rằng lúc đó hẳn là lúc chàng phát độc, đang giảm bớt độc tính trong ao nước nóng.

Chuyện hạ độc còn đã kích Phó Vân Tịch hơn chuyện tuổi thọ mình bị nguy hiểm. Một nữ nhân mình tôn trọng từ nhỏ, ngoài là mẫu phi thân thiết nhất còn là đạo phủ không hơn không kém, bất cứ lúc nào cũng muốn mạng của mình và huynh trưởng. Thậm chí có thể chuyện mẫu phi và đệ đệ mình chết còn liên quan tới nữ nhân này. Cái gọi là nhận giặc làm cha e rằng chính là tình cảnh như thế này.

“Hoàng thượng và vương gia là thân huynh đệ,” Hàn Nhạn hỏi ra điều mình nghi ngờ: “Cho dù Hoàng thượng tin tưởng Thái hậu thế nào thì một khi vương gia nói ra nghi ngờ của mình, Hoàng thượng cũng nên có cảnh giác. Sao còn có thể tin nhiệm Thái hậu như vậy?” Thái độ của Hoàng thượng với Thái hậu thậm chí còn cao hơn cả mẹ con ruột thịt, điều này thật sự là kỳ lạ.

Ngô thái y lắc đầu: “Lúc Hoàng thượng còn nhỏ từng được Thái hậu cứu một mạng. Lúc đó Hoàng thượng rơi vào trong hồ, xung quanh không có thái giám cung nữ, là Thái hậu tự nhảy xuống cứu người lên. Bởi vì chuyện này mà Thái hậu bị nhiễm phong hàn, mỗi khi trời mưa sẽ ho khan không dứt. Qua nhiều năm như vậy, Hoàng thượng vẫn luôn giữ áy náy trong lòng.”

Hàn Nhạn khẽ nhú mày, không nói gì. Thái hậu làm vậy, đương nhiên trong mắt Hàn Nhạn không tính là gì. Thân trong đại trạch viện, cứu người chưa chắc đã không giết người. Thậm chí Hàn Nhạn còn cảm thấy chuyện Hoàng thượng rơi vào trong hồ có lẽ cũng không thoát khỏi liên quan tới Thái hậu. Người ác độc thật sự thì chắc chắn trên mặt sẽ không thể hiện ra. Bọn họ thân thiện dễ gần, uất ức mình vì người, toàn tâm toàn ý nghĩ thay cho người, lừa gạt tất cả sự tín nhiệm của người, sau đó thừa dịp người chưa chuẩn bị thì sẽ một tay đẩy người xuống vũng sâu vạn trượng. Tự như mẹ con Chu thị ở kiếp trước. Hàn Nhạn từng chết một lần cho nên thấy rất rõ ràng. Nhưng Hoàng thượng lại khác. Thân ở hoàng gia, vốn là rất lạnh nhạt với chuyện tình thân. Là thiếu niên mất mẫu phi từ rất sớm, thiếu thốn tình thương của mẹ, Thái hậu làm vậy gần như có thể trở thành chỗ người gửi gắm tình cảm, xem bà như mẫu phi thứ hai là điều có thể xảy ra.

Hoàng thượng không tin Phó Vân Tịch. Hay nói đúng hơn là không bằng lòng tin. Bởi vì một khi thừa nhận Thái hậu trong lòng có quỷ thì tương đương với đập nát một ảo tưởng, một người mẹ trong mơ của hắn. Hoàng thượng cũng lừa mình dối người. Nhưng lừa mình dối người này lại hại Phó Vân Tịch thêm. Cả ngày nhìn kẻ thù của mình trình diễn tiết mục thượng từ hạ hiếu (trên hiền lành dưới hiếu thuận) với huynh trưởng của mình, Phó Vân Tịch có thể làm gì? Chàng chỉ có thể trút hết phần uất của mình trên chiến trường, nhanh chóng trưởng thành, trở nên mạnh mẽ, mạnh tới mức người đó cũng không dám xem thường chàng, thậm chí còn sợ hãi chàng, nhượng bộ dưới áp lực của chàng...

Hàn Nhạn bình tĩnh mà nhìn Ngô thái y: “Y Lâm Na có thể chữa khỏi bệnh của chàng, đúng không?”

Ngô thái y sửng sốt, nhìn Hàn Nhạn, nói: “Không phải là có thể chữa được. Người Tây Nhung am hiểu dùng cổ, công chúa chỉ là dùng một con sâu độc tạm thời khống chế hàn độc. Nhưng cũng không thể loại bỏ hàn độc hoàn toàn. Một khi sâu độc này bị Hàn Nhạn phản phệ thì Phó Vân Tịch vẫn sẽ có nguy hiểm. Nhưng...” Ngô thái y ngược mắt, nói: “Người không chấp nhận sâu độc của công chúa.”

Không chấp nhận sâu độc của Y Lâm Na? Hàn Nhạn cả kinh. Nhưng đúng là Y Lâm Na đã vào Huyền Thanh vương phủ, Phó Vân Tịch cũng không từ chối. Nếu chàng không chấp nhận sâu độc của nàng ta thì sao lại phải làm vậy?

Ngô thái y nói: “Gần đây hàn độc của người phát tác càng ngày càng lợi hại hơn. Hôm qua lúc trở lại thì bị trọng thương. Lúc đó chính lão phu chữa thương cho người. Trên người vương gia d’đ’l’q’đ còn có độc, lại thêm vết thương mới. Bây giờ đúng là lão phu có chút lực bất tòng tâm. Bé con, từ trước tới nay con có rất nhiều cách, hôm nay lão phu nói những lời này chính là mong nếu con có thể có cách giải quyết gì thì vui lòng nói ra, cứu lấy vương gia.” Dừng một chút, ông nói tiếp: “Lão phu nhìn ra được con là thật tâm thật ý với vương gia.”

Hàn Nhạn cười khổ một tiếng: “Thái y thật coi trọng con. Có điều Hàn Nhạn còn một chuyện không hiểu. Hoàng thượng có biết chuyện vương gia bị bệnh nặng không?”

Ngô thái y gật đầu: “Đó là đương nhiên. Chính Hoàng thượng ra lệnh cho lão phu đi chữa bệnh cho vương gia.”

Hàn Nhạn suy nghĩ một chút. Hôm nay cũng đã xác định chuyện hôm qua là Hoàng thượng ra tay với mình. Nhưng Hoàng thượng cũng biết giờ đây bệnh tình của Phó Vân Tịch nguy kịch, cũng biết Phó Vân Tịch đối xử với mình như vậy cũng không phải xuất từ ý định ban đầu. Nếu mình chết trong tay Hoàng thượng thật thì chắc chắn Phó Vân Tịch cũng sẽ không vì vậy mà bỏ qua. Nhưng Hoàng thượng vẫn làm như vậy. Là điều gì để người không tiếc mạo hiểm nguy cơ xích mích với huynh đệ cũng muốn trừ khử mình? Chẳng lẽ trong này còn có nguyên nhân gì?

Mà Phó Vân Tịch, lúc chàng không chấp nhận sâu độc, gần như bức mình ra khỏi Huyền Thanh vương phủ. Chàng định làm gì? Có một khả năng chính là chàng không muốn để mình biết tình cảnh của chàng. Nếu mình biết Phó Vân Tịch thân trúng hàn độc nhất định sẽ đau lòng muốn chết. Chàng không muốn mình đau lòng, cũng không muốn liên lụy tới mình nên dùng cách lqđ này để giải trừ chuyện hôn sự của mình và chàng. Cứ như vậy thì mình cũng tự do. Nhưng Hàn Nhạn lại cảm thấy Phó Vân Tịch không phải là người như vậy. Với tính tình của chàng thì sẽ thẳng thắn nhiên nhiên mà nói với mình, phóng khoáng buông tay. Như vậy cũng chỉ có một khả năng khác. Phó Vân Tịch đẩy mình ra là có chút bất đắc dĩ. Chàng gạt bỏ mối quan hệ với mình, gạt bỏ quá khứ để, chẳng lẽ là đang bảo vệ mình? Chàng làm như vậy có liên quan

gì tới quyết định của Hoàng thượng không?

Hàn Nhạn chỉ cảm giác trong đầu mình có một đám sương mù dày đặc. Nhưng vừa nghĩ tới hôm qua Phó Vân Tịch còn cản một đao vì mình, trong lòng liền đau đớn không chịu nổi. Nàng nói một cách khó khăn: “Bây giờ chàng sao rồi?”

Đương nhiên Ngô thái y biết một tiếng “chàng” kia của Hàn Nhạn là để chỉ Phó Vân Tịch, thở một hơi thật dài: “Không tốt lắm. Vết thương của người quá nặng, cũng không cần sâu độc của công chúa, không biết còn có thể chống chọi được bao lâu.”

Trái tim Hàn Nhạn thất lại: “Vô phương cứu chữa thật à?”

Ngô thái y cười khổ: “Lão phu là không thể ra sức.”

Hàn Nhạn sụp mắt, không nói gì. Ngô thái y nhìn ngoài cửa sổ một chút, liền phát tay áo đứng dậy: “Lão phu cũng nên trở về. Nếu quá muộn sợ là có người sẽ sinh nghi. Bây giờ dân chúng trong kinh cũng không biết chuyện vương gia trúng độc, bị nguy hiểm tới tính mạng. Nếu người có lòng mà biết chuyện này thì hỏng rồi.”

Hàn Nhạn gật đầu. Ngô thái y liền đứng dậy rời đi. Nàng vẫn ngồi trước cửa sổ, Cấp Lam và Thù Hồng lặng lẽ đứng phía sau. Hai người cũng không ngờ sẽ nghe được tin tức kinh người như vậy. Huyền Thanh vương bề ngoài phong quang vô hạn cũng không dễ chịu hơn tiểu thư của các nàng bao nhiêu. Trong cung người lừa ta gạt còn đáng sợ hơn.

Hàn Nhạn cười thê lương. Mình có cơ hội sống lại một lần còn Phó Vân Tịch thì sao? Nếu chàng chết thì không có cơ hội như vậy. Trên thế gian này sẽ không còn người tên Phó Vân Tịch này. Mỗi thù của mình có thể báo, bởi vì mình còn sống. Phó Vân Tịch chết đi, thù lớn chưa trả, Thái hậu vẫn cao cao tại thượng. Ông trời có đang nhìn thế giới này không?

Tay Hàn Nhạn sờ lên búi tóc mình theo thói quen, lại phát hiện đuôi trâm ngọc Lam Điền đã không còn đó. Không có trâm thì còn có thể tìm một cái khác. Người không có thì tìm đâu ra?

Lâu sau nàng mới đứng lên. Đêm đen như mực, đồng tử lại có vẻ hết sức sáng trong. Nàng nói: “Trở về Trang phủ.”

Thù Hồng hơi ngạc nhiên mà nhìn Hàn Nhạn. Nàng tưởng là Hàn Nhạn biết tin này sẽ chạy tới Huyền Thanh vương phủ ngay lập tức để thăm Phó Vân Tịch.

Hàn Nhạn cũng nhíu mày. Phó Vân Tịch đối xử với mình như vậy tuyệt đối không phải là chỉ đơn giản do trúng hàn độc. Manh mối duy nhất còn phải do mình tra từ Thái hậu. Tuy không rõ lắm rốt cuộc là nguyên nhân thế nào nhưng ngay cả Hoàng thượng cũng hạ sát thủ với mình như vậy, có lẽ có nguyên nhân đặc biệt khác thật.

Bên Trác Thất kia, bây giờ hẳn đã có thu hoạch mới phải.

129. Chương 130: Thân Thế Phức Tạp

Lúc trở về Trang phủ thì sắc trời đã tối thui, bên ngoài không có ai đốt đèn, giống như Hàn Nhạn bị bỏ quên vậy. Trần ma ma thấy các nàng về, lúc này mới thở phào một cái: “Cô nương đi đâu mà trễ vậy mới về? Bên cạnh không có thị vệ bảo vệ, nếu xảy ra chuyện gì thì phải làm sao?”

Hàn Nhạn vất vả lắm mới thuyết phục được bà, để bà nhanh đi nghỉ ngơi. Nàng thì đi về phía Thanh Thu Uyển. Gần đây quả thật Trang Sĩ Dương an phận khác thường. Trang Hàn Minh đã sắp chuyển từ Quốc Tử Giám sang sân huấn luyện chung, cả tòa Trang phủ gần như chỉ có mình Hàn Nhạn đang đi lại. Rốt cuộc Trang Sĩ Dương có ý định gì Hàn Nhạn d3d3l4q2d1 cũng không biết. Nhưng cũng có thể đoán được là có liên quan tới Vệ vương và Thất hoàng tử. Thái hậu sắm vai gì trong đó nàng cũng không rõ. Có điều có thể khẳng định rằng nhất định bà ta không thoát khỏi liên quan.

Vừa đẩy cửa khuê phòng của mình ra đã thấy một bóng đen đứng thẳng bên giường mình. Thấy đèn được châm lên cũng không tránh không né. Chính là Trác Thất. Thấy Hàn Nhạn về hẳn mới nhếch môi cười: “Ta còn tưởng rằng nàng không về.”

Hàn Nhạn nhìn hẳn chằm chằm. Người này luôn vào Trang phủ như vào hậu viện của nhà mình, như thể đi vào chỗ không người, thật sự vô cùng đáng ghét. Nhưng lại tiết kiệm không ít phiền phức ỉn, ít nhất với thân thủ của hẳn thì người ta sẽ không nghi ngờ có người vào Trang phủ như vậy.

Cấp Lam vội vàng đóng kín cửa, kéo rèm lên, lại đưa tới cho Hàn Nhạn một cái ghế. Trác Thất ngồi xuống mép giường Hàn Nhạn. Thù Hồng và Cấp Lam đứng sau lưng Hàn Nhạn. Lúc Hàn Nhạn nói chuyện với Trác Thất cũng không tránh bọn họ. Trước kia Trác Thất còn cảm thấy kỳ lạ với chuyện Hàn Nhạn tín nhiệm hai nha hoàn như vậy, bây giờ lại thấy nhưng không thể trách.

Hàn Nhạn không nhiều lời với hẳn, gọn gàng dứt khoát mà hỏi: “Tra được gì?”

Lần này Trác Thất không hề hi hi ha ha, pha trò với Hàn Nhạn nữa mà vẻ mặt rất nghiêm túc mà nhìn Cấp Lam và Thù Hồng. Cấp Lam và Thù Hồng đều sửng sốt, không biết phải làm sao mà nhìn về phía Hàn Nhạn.

“Không cần phải kiêng dè các muội ấy, nói thẳng đi.” Hàn Nhạn ý bảo Trác Thất không phải để ý. Cấp Lam và Thù Hồng là người bên cạnh nàng tín nhiệm nhất. Trong cuộc đời của nàng thì hai nha hoàn này tham gia trực tiếp, vốn không cần phải đề phòng. Tuy nói lòng người khó dò nhưng có người đứng là cả đời sẽ không phản bội thật.

Nếu Hàn Nhạn đã nói thế thì Trác Thất có từ chối nữa cũng không được. Chỉ thấy hẳn cúi đầu, hơi suy nghĩ một chút như thể đang hệ thống lại ngôn ngữ của mình, xem phải nói thế nào thì Hàn Nhạn mới hiểu rõ nhất. Hàn Nhạn kiên nhẫn chờ hẳn nói. Trác Thất nói: “Tuy người trong Đường Môn cố gắng che giấu, thực ra họ cũng giấu bí mật này rất tốt nhưng ta vẫn tra được. Đúng là con gái nhỏ của bảo chủ Đường Môn trước - Tiểu Kiều - chính là vương phi trước đây của Đông hầu vương.”

Con gái nhỏ của Đường Môn là vương phi của Đông hầu vương? Hàn Nhạn nhíu mày. Từ trước tới nay triều đình và giang hồ là hai từ ngữ không liên quan tới nhau. Người trong giang hồ coi thường mình tranh ám đấu trong triều đình. Người trong triều đình thì kiêng dè thế lực của lqđ các môn phái giang hồ nổi dậy. Giữa hai người này vẫn duy trì quan hệ tế nhị, vừa không xâm phạm lẫn nhau lại vừa như hổ rình mồi. Nhưng người trong triều đình kết làm vợ chồng với người trong giang hồ căn bản là ít càng thêm ít. Người bình thường trong giang hồ thì cũng thôi, người trong môn phái lớn trong giang hồ vẫn luôn khá kiêng dè người trong triều đình. Hai bên kết làm thông gia căn bản là chuyện không thể nào.

Mà Đông hầu vương và Tiểu Kiều, một là quyền thần quyền thế rất mạnh lúc bấy giờ, một là hòn ngọc quý trên tay môn phái lớn của giang hồ, đáng ra phải có quan hệ như nước với lửa. Có điều Đông hầu vương vô pháp vô thiên, tính tình phóng đảng, yêu một nữ nhi giang hồ cũng không phải là chuyện không thể nào. Chẳng qua là nữ tử trong giang hồ yêu người trong triều đình cũng sẽ bị người ta nói là tay sai của triều đình, là phần tử cận bã của võ lâm. Vậy thì chuyện bảo chủ trước của nhà họ Đường giấu giếm chuyện nữ nhi Đường Tiểu Kiều là hợp tình hợp lý.

Có điều khăn gấm trong tay A Bích có một chữ “Kiều”, mẹ ruột của mình thân là thanh mai trúc mã với Đông hầu vương, Đường Tiểu Kiều là vương phi của Đông hầu vương. Nói vậy là cái khăn gấm này hẳn là của Đường Tiểu Kiều.

Sao khăn gấm của Đường Tiểu Kiều lại ở trong tay mẹ? Hàn Nhạn bỗng nghĩ tới lời A Bích. Lòng mẹ luôn đặt ở Đông hầu vương nhưng cuối cùng lại gả cho Trang Sĩ Dương. Một nhà Đông hầu vương cũng bị diệt môn. Minh ra đời không lâu sau khi mẹ gả vào Trang phủ. Tất cả mọi người đều nói mình là con gái của Trang Sĩ Dương.

Trái tim Hàn Nhạn đập thành thạch. Không biết vì sao một suy đoán hiện lên trong đầu nàng.

Bắt đầu từ khi nghe A Bích nói, Hàn Nhạn gần như đã xác định mình không phải là con gái ruột của Trang Sĩ Dương. Nàng nghi ngờ cha ruột của mình cũng không phải là ông ta. Bởi vì hành động của ông ta không có chút âm áp nào với nàng. Thoạt đầu nàng còn cho là do tính tình Trang Sĩ Dương trời sinh lạnh lùng, bởi vì cũng đối xử với Trang Cẩm do Văn di nương d’đ’l’q’đ sinh cũng thế. Rốt cuộc còn có chút tình nghĩa,

cũng chỉ là lạnh nhạt mà thôi. Lúc tâm tình tốt thì có thể hỏi vài câu. Nhưng thái độ với mẹ ruột của mình lại gần như là kẻ thù. Từ lúc mình ra đời cũng chưa từng thấy Trang Sĩ Dương ân ái với mẹ ruột mình bao giờ. Với thế tử cận bã còn có vài năm đầm ấm, nhưng ở Thanh Thu Uyển thì không có gì cả.

Cho nên lúc A Bích vừa nói ra lòng mẹ ở trên người Đông hầu vương thì trong lòng Hàn Nhạn đã lờ mờ nghĩ có phải mình là con gái của Đông hầu vương không. Mẹ đã có mình từ trước khi gả cho Đông hầu vương.

Nhưng lúc thấy khăn gấm của Đường Tiểu Kiều thì nàng đã bác bỏ suy nghĩ này. Bởi gì là một người mẹ, nếu yêu thương Đông hầu vương thật sự thì không thể nào lại cất giữ khăn gấm của Đường Tiểu Kiều. Giữa hai người có tranh đoạt, là mối quan hệ đối lập.

Vậy thì nếu căn bản mình không phải là con gái của Trang Sĩ Dương, cũng không phải là con gái của mẹ thì sao?

Nếu vậy thực ra mình là con gái của Đông hầu vương và Đường Tiểu Kiều?

Trang Sĩ Dương lạnh nhạt với mình bởi ông ta biết đây căn bản không phải con của ông ta. Trên người mình không chảy dòng máu của ông ta. Hơn nữa một nhà Đông hầu vương bị diệt môn vô cùng kỳ lạ. Có lẽ có liên quan tới hoàng thất? Nhận nuôi mình thì tương đương với thả một thứ nguy hiểm trong Trang phủ. Có thể dẫn tới mối nguy cho hoàng thất hay không? Đây cũng là vấn đề Trang Sĩ Dương lo lắng. Hơn nữa Hàn Nhạn là con của Vương thị, con của nam nhân chính thế mình yêu, mỗi lần Trang Sĩ Dương thấy nàng thì đương nhiên sẽ sinh ra cảm xúc chán ghét, như là bị Vương thị đội ỉnh một cái nón xanh thật to.

Vậy thì điểm quan trọng là sao Vương thị lại nhận nuôi Hàn Nhạn?

Trước đây Hàn Nhạn chưa từng nghi ngờ Vương thị không phải là mẹ ruột của mình. Bởi vì Vương thị đối xử với nàng rất tốt. Bà vì Hàn Nhạn mà ăn nhịn, uất ức mình, thương yêu Hàn Nhạn, không khác gì những người mẹ khác. Hàn Nhạn không thể nào nghi ngờ nữ nhân dịu dàng đó không phải là mẹ của mình.

Nhưng khi suy nghĩ mình là con của Đường Tiểu Kiều và Đông hầu vương nảy ra, rất nhiều cảnh tượng lúc trước cũng hiện ra trước mắt. Ví dụ như chưa từng có ai nói mình có khuôn mặt giống mẹ, càng không có ai nói mình giống Trang Sĩ Dương. Tình tình mẹ dịu dàng lại chuyển hàm xúc, mình thì bề ngoài ngoan ngoãn nhưng trong nội tâm lại bướng bỉnh ngoan cố. Ví dụ như mẹ từng quên ngày sinh tháng đẻ của mình, mỗi lần tới miếu dâng hương bà đều có biểu hiện rất kỳ lạ.

Mình không hề giống mẹ chút nào, bình thường thì thấy là chuyện nhỏ không đáng để ý. Bây giờ nghĩ lại thì chỗ nào cũng đáng ngờ. Nghĩ lại từ đầu tới đuôi thì bỗng nhiên tỉnh ngộ, hiểu thấu đáo.

Chuyện vẫn nghĩ không ra, dường như là trong nháy mắt này trở nên sáng tỏ thông suốt. Nhưng sáng tỏ thông suốt sự thật lại không khiến người khác vui vẻ. Rốt cuộc cha không phải là cha, mẹ không phải là mẹ. Rốt cuộc mình là ai? Từ đầu điều đó đã là điều bí ẩn. Có lẽ người thân của mình đã không còn ai trên cõi đời này. Nếu mình là con gái của Đông hầu vương thật thì có phải sống bình an vô sự nhiều năm như vậy là một âm mưu?

Bởi vì Trang Sĩ Dương không có lá gan lớn mà để lại một mầm tai họa như vậy. Trừ phi có người bày mưu đặt kế để ông nuôi mình trong Trang phủ. Người kia biết thân thế của nàng, cũng biết nàng còn sống. Người có thể để cho Trang Sĩ Dương cam tâm tình nguyện bán mạng ngoài người hoàng thất ra thì Hàn Nhạn không nghĩ ra được ai khác. Có điều lúc đó Thất hoàng tử còn chưa ra đời, vậy cũng chỉ có một người, là Thái hậu.

Hàn Nhạn bỗng nghĩ tới chuyện trước kia Vệ Như Phong cầu hôn mình. Dường như bắt đầu từ kiếp trước, chuyện Vệ Như Phong cưới mình làm Vệ thế tử phi này chưa bao giờ thay đổi. Cho dù là nghiệt duyên thì cũng quá xảo hợp. Kiếp trước Hàn Nhạn không bằng kiếp này, bị sơn tặc bắt đi, mất đi sự trong sạch theo lời của người trong kinh thành, cũng không lộ diện trước mặt mọi người, gần như chỉ là một người bị lãng quên. Cho dù vậy thì Vệ Như Phong vẫn hạ sinh lễ. Khi đó Hàn Nhạn dường như cảm động đến rơi nước mắt với hắn, nhưng không nghĩ chỗ không hợp lú trong chuyện này. Vệ Như Phong là thiên chi kiêu tử, tình tình cao ngạo, sao lại nhìn trúng nàng - một người không có tiếng tăm gì. Cho dù là thân phận cũng không hợp. Một là Vệ vương tương lai, một chỉ là con gái không được cưng chiều của quan viên.

Kiếp trước lúc Trang Ngũ Sơn ỉnh một ly rượu độc, tuy mình chết đi, Trang Ngũ Sơn thay mặt đổi đào,

trong mắt người đời mình vẫn là Vệ thế tử phi. Trang Ngữ Sơn dùng tên của mình, có thể...Đây là để cho người ngoài nhìn. Vậy Vệ Như Phong lấy mình cũng là đã qua người khác bày mưu đặt kế?

Hàn Nhạn chống trán, đả kích liên tiếp gần như đã đảo loạn đầu óc của nàng. Nhưng nàng không thể làm gì. Trác Thất thấy sắc mặt của Hàn Nhạn không bình thường thì nhíu mày: “Nàng làm sao vậy?”

“Không sao.” Hàn Nhạn cắn răng: “Trác Thất, ta có thể cầu xin huynh một chuyện nữa không?”

Hàn Nhạn dùng chữ “cầu xin” này khiến Trác Thất cảm thấy vô cùng mất tự nhiên, nhưng hắn vẫn gật đầu: “Nàng cứ nói.”

“Huynh có thể đưa ta tới đại lao một chuyến,” Hàn Nhạn nói: “Không bị người phát hiện.”

Lén lút do thám đại lao? Trác Thất nhìn Hàn Nhạn tìm tòi nghiên cứu. Sao nàng nghe tin này lại như thể bị đả kích nghiêm trọng? Tuy Trác Thất cũng rất muốn biết chuyện gì đã xảy ra với nàng nhưng khi nhìn thấy bộ dáng hồn bay phách lạc bây giờ của nàng thì hắn lại mong nàng không biết gì cả mới tốt.

130. Chương 131: Gặp Lại Cố Nhân

Trong hoàng cung.

Thái hậu nhìn con mèo già cuộn thành một cục, cười nhạt: “Sao rồi?”

Cô cô bên cạnh khẽ nói: “Huyền Thanh vương sắp không xong.”

Lần trước cuối cùng ngự tiền thị vệ Hoàng thượng phái đi ám sát Hàn Nhạn chết trong tay Phó Vân Tịch, nhưng lqđ chàng cũng cầm một đao vì Hàn Nhạn. Có lẽ trước đây một đao này chẳng gây nên tổn thương lo lớn gì nhưng bây giờ thì chính là họa vô đơn chí. Thân thể Phó Vân Tịch không chịu được giày vò như vậy.

“Hoàng thượng chỉ đổ tất cả sai lầm lên người Hàn Nhạn, Phó Vân Tịch chỉ có thể oán hận Hoàng thượng. Cứ oán hận như vậy tiếp đi.” Thái hậu vuốt ve bộ lông trơn mượt của con mèo già: “Thân tình hoàng gia, ai gia đã thấy nhiều, dù sao cũng không qua được hai chữ ích kỷ.”

Cô cô nói: “Công chúa Tây Nhung này...Nếu chữa trị khỏi cho hắn thật...”

“Chỉ là một kẻ không có não,” Thái hậu khoát tay: “Nếu chữa khỏi được thật thì đã sớm chữa. Tính tình của hài tử vương gia này rất lớn lối, ai gia nhìn nó lớn lên từ nhỏ nên nó sẽ không chấp nhận đâu.”

“Nương nương, vậy làm sao bây giờ...” Cô cô dường như vẫn hơi lo lắng.

Thái hậu mỉm cười: “Bây giờ? Chỉ có thể để bọn họ chui vào hết thì chuyện này cũng xong rồi. Đại Tông chúng ta cũng nên thay đổi bầu trời.” Nói tới đây mắt bà bỗng trở nên dữ tợn, mâu quang trở nên thê lương. Con mèo già gào lên một tiếng, quẹt móng trên mu bàn tay Thái hậu tạo thành một vết đỏ ngay lập tức.

Thái hậu cũng không tức giận mà lại còn dịu dàng gọi “Mẽ Mẽ”, đùa với nó. Cái lưng cong lên của con mèo từ từ thẳng ra, chần chờ một chút, rồi cuộc vẫn nhích tới gần Thái hậu, ngửa mặt lên cọ cọ đầu lên mu bàn tay bà. Thái hậu liếc mắt, cung nữ bên cạnh sợ hết hồn hết vía, vội vàng đi qua ôm lấy con mèo.

“Giết.” Nữ nhân mặc quần áo màu vàng sáng ra lệnh không mang theo chút tình cảm nào, đầu còn đáng vẻ dịu dàng khi gọi con mèo vừa nãy nữa.

“Dạ.” Cung nữ khẽ run vài cái, vội vàng ôm con mèo bước nhanh ra cửa.

Thái hậu vuốt ve vết đỏ trên mu bàn tay mình, khoe môi bật ra tiếng cười lạnh. Dám đả thương bà chắc chắn sẽ phải trả giá thật nhiều. Mười mấy năm trước là vậy, mười mấy năm sau cũng thế.

Lại nói về thiên lao tối nay, thị vệ canh giữ nhà giam đều ngủ gật một bên, cũng không biết đã xảy ra chuyện gì, vậy mà không có chút tiếng động nào. Hàn Nhạn nhìn Trác Thất mặc áo đen, hơi bất đắc dĩ mà nói: “Huynh đánh thuốc mê bọn họ làm gì?” Vậy lại càng khiến người nghi ngờ hơn.

Trác Thất nói một cách vô tội: “Không đánh thuốc mê tất cả bọn họ sao bảo đảm không sợ hãi tí nào được? Nàng xem huân hươu của Tây Nhung chúng ta có lợi hại không? Không tới ba canh giờ thì bọn họ không tỉnh được.”

Ba canh giờ nữa thì trời sẽ sáng, e rằng ngày hôm say kinh thành sẽ truyền ra tin tức đêm qua có người nửa đêm dò xét thiên lao. Nhưng lúc này không chú ý được nhiều như vậy. Hàn Nhạn nhảy xuống từ bên trên: “Tìm người trước.”

Tất cả mọi người trong thiên lao đều bị đánh thuốc mê, tìm được người lại càng tốn công. Cũng không thể kêu tên từng người để họ trả lời. Trác Thất đi phía trước, Hàn Nhạn cẩn thận nhìn từng người một, cho tới khi Trác Thất gọi: “Có phải người này không?”

Hàn Nhạn nhíu mày, bước nhanh tới phía trước. Một người nằm ngửa trên đất, mặt mũi đầy bẩn thỉu. Hàn Nhạn cẩn thận phân biệt một chút, nhận ra món quần áo quen thuộc. Tuy đã rách tươm nhưng rất cuộc vẫn có chút đầu mối.

Người đó chính là Mị di nương.

Cách đây một năm, quả thực Mị di nương sống rất vất vả trong lao. Tuy biết thiên lao không phải chỗ để sống nhưng mắt thấy một nữ nhân có sắc đẹp bây giờ hoàn toàn khác hẳn, khoong khác gì kẻ ăn xin trên phố. Nhớ bộ dạng gọn gàng xinh đẹp của Mị di nương trước kia, thật sự là khác nhau một trời một vực, sự bùi ngùi dâng lên trong lòng. Nhưng rốt cuộc thì bùi ngùi chỉ là cảm xúc, không phải thông cảm.

“Bộ dạng như vậy mà huynh cũng nhìn ra, ánh mắt thật tốt.” Hàn Nhạn nói với Trác Thất.

Trác Thất cười đầy đắc ý: “Ta quen thuộc với thân thể nữ nhân nhất. Trong lao có không ít phạm nhân, dung mạo hợp khẩu vị chỉ có phụ nhân này thôi. Nên ta nghĩ có lẽ là di nương của nàng.”

Hàn Nhạn trừng mắt, liếc hẳn, ý bảo Trác Thất làm việc. Hắn liền móc ra một cái bình nhỏ từ trong ngực, một tay vươn qua kéo người Mị di nương đang nằm gần song sắt tới, một cái tay khác thì đặt cái bình dưới mũi Mị di nương, quơ quơ, chỉ nghe Mị di nương rên rỉ một tiếng, từ từ tỉnh lại.

Khi Mị di nương mở hai mắt ra, thấy hai người mặc đồ đen đứng cạnh mình thì lập tức sợ hãi mà hét âm lên: “Đừng giết ta, cứu mạng với, cứu mạng với!”

Tội nhân thân ở thiên lao, phần lớn là phạm tội không thể tha thứ hoặc là đắc tội mệnh quan triều đình, liền bị giam d4dl3q6lđ ở đây cả đời, sống cuộc sống không bằng chết. Nhưng cũng có lúc trở thành dê con thể tội. Phần lớn những người này lúc ở trong lao đều chết một cách lạ lùng. Nói là chết lạ lùng, không bằng nói rằng bị người đứng sau giết người diệt khẩu. Chắc hẳn Mị di nương cũng gặp không ít chuyện như vậy nên mới sợ hai người áo đen bỗng nhiên xuất hiện này giết người diệt khẩu.

“Câm miệng,” Trác Thất lạnh lùng nói: “Kêu nữa sẽ giết người.”

Mị di nương vẫn cầu xin, có lẽ thấy xung quanh không có tiếng động, bà ta biết người có thể động trong thiên lao này cũng chỉ có hai người trước mặt. Bà ta đập đầu thật mạnh: “Đừng giết ta, đừng giết ta, chỉ cần các người đừng giết ta.” Dứt lời cũng kéo quần áo của mình. Bà ta ngay cả cái yếm cũng không có, để lộ da thịt ra. Tuy trên người Mị di nương bẩn thỉu không chịu được nhưng rốt cuộc làn da cũng coi như là trơn bóng mềm mại. Nhưng trên đó có nhiều đốm đỏ lốm đốm và vết hôn, tỏ rõ thân thể này bị chà đạp quá nhiều. Trong lao, nữ nhân có thể tùy ý bị ăn hiếp. Chắc chắn Mị di nương cũng vậy.

Hàn Nhạn nhớ bộ dạng đã từng vênh váo hung hăng của Mị di nương. Bà xinh đẹp quyến rũ, phong tình khiến tất cả nam nhân bị khuynh đảo bà coi nam nhân như đồ chơi. Cho dù là Trang Sĩ Dương chẳng qua cũng chỉ là một người thân phục dưới váy bà, bà đều mang theo sự khinh thường. Nhưng bây giờ, bà cầu xin, sống nhếch nhác, còn đâu phong tình xưa kia?

Ba mươi năm Hà Đông, ba mươi năm Hà Tây, câu nói này không hề sai. Hàn Nhạn thở dài, kéo khăn che mặt xuống: “Là ta, Mị di nương.”

Nghe giọng nói quen thuộc này, đầu tiên là Mị di nương sửng sốt, từ từ ngẩng đầu lên, nhìn Hàn Nhạn. Ánh mắt bà hơi mờ mờ. Bà híp mắt lại tựa như đang phân biệt xem nữ tử toàn thân quý khí trước mặt có thật

là cô bé từng mặc cho người hiệp đáp ở Trang phủ không? Bỗng, bà ngẩng đầu cười ha hả: “Lại là người, lại là người!” Giọng bà vô cùng bi phẫn: “Người tới làm gì? Xem ta làm trò cười à?”

Vừa rồi lúc không biết thân phận của Hàn Nhạn, Mị di nương quỳ trên đất cầu xin, thậm chí còn bán đứng thân thể của mình, chà đạp tôn nghiêm của mình. Nhưng một khi biết thân phận của Hàn Nhạn thì bà bắt đầu phản kháng, trong ánh mắt mang theo giễu cợt và không cam lòng, tựa như lại trở về một Mị di nương vênh váo hung hăng trước kia.

Đây có lẽ là bệnh chung của nữ nhân trong trạch viện. Lúc đối mặt với cổ nhân của mình, nhất là người trước kia không bằng mình nhưng bây giờ sống tốt hơn mình, họ đều nhiệt tình ganh đua so sánh. Đây là một căn bệnh không chữa được. Hàn Nhạn lẳng lặng nhìn bà ta: “Mị di nương, một năm không gặp, bà đã già rồi.”

Những lời này thật đúng là đả thương người, tổn thương tới mức lòng của Mị di nương đau đớn. Dung mạo là chuyện đáng để ý nhất của nữ nhân. Mị di nương đã từng kiêu ngạo vì sắc đẹp của mình, nhưng một câu của Hàn Nhạn lại đánh cho tự tin của bà tan rã không còn manh giáp.

Bà hếch mặt lên nhìn Hàn Nhạn. Tứ tiểu thư đã từng bị mình ức hiếp, khóc cũng không dám khóc, bất kỳ nha hoàn gã sai vặt nào trong Trang phủ cũng có thể tùy ý đánh mắng hôm nay đã biến thành dáng vẻ của một người khác. Cho dù hôm nay nàng chỉ mặc một bộ quần áo dạ hành lợt nhạt nhưng quý khí trên người lại hồn nhiên thiên thành. Cuộc sống của nàng ta không chỉ tốt hơn mình mà thậm chí còn tốt hơn rất nhiều. Nhưng vì sao chứ! Rõ ràng là Hàn Nhạn không bằng bà! Khuôn mặt nhỏ nhắn có vẻ bình thường, không có gì lạ đã phát triển, trở nên thanh tú động lòng người. Làn da trắng nõn như vậy, tựa như đóa sen mới mọc trong nước. Nàng trẻ hơn mình nhiều lắm. Đó là điều Mị di nương ghen ghét đố kỵ!

Mị di nương bỗng cười lên ha hả: “Đúng thế thì sao? Người trẻ tuổi nhưng lại thành một người bị chồng ruồng bỏ! Huyền Thanh vương không cần người, muốn cưới công chúa Tây Nhung làm vương phi! Trang Hàn Nhạn, người chẳng có gì cả!”

Người Trác Thất bên cạnh khựng lại, lập tức nổi nóng rút đao ra. Nữ nhân này nói chuyện quá đáng ghét. Hàn Nhạn khoát tay, ngăn cản hành động của hắn, thản nhiên nói: “Tin tức của Mị di nương linh thông như vậy, không phải là lúc hoan hảo với ngục tốt, hẳn nói cho bà biết chứ?”

Lời này vừa nói ra thì Mị di nương lập tức im lặng. Trong lòng bà ta tràn ngập xấu hổ. Không sai, Hàn Nhạn nói không sai. Có lẽ bà đã trở thành kỹ nữ trong thiên lao. Bất kỳ một tên sai nha nhỏ nào cũn có thể đùa giỡn bà ta. Ban đầu bà phản kháng, sau này cũng quen dần. Tâm tình những sai nha này tốt có thể cho bà chút lợi ích. Nhưng bây giờ bị Hàn Nhạn nói trắng ra như vậy khiến Mị di nương có cảm giác vô lực khi bị người ta lột sạch quần áo giữa ban ngày, những lời trong miệng lập tức không nói ra được.

Trác Thất thầm khen một tiếng giỏi với Hàn Nhạn trong lòng. Phản kích gọn gàng linh hoạt như vậy, không mang theo chút chần chừ nào mới là Hàn Nhạn. Cho dù bây giờ tâm tư nàng hỗn loạn nhưng vẫn có thể bình tĩnh mà đánh trả. Nữ nhân này thật đáng sợ. Cuối cùng có thể liếc mắt liền phát hiện nhược điểm của đối phương, sau đó một cước đạp lên vết thương của người khác, còn không quên xoa muối lên đó. Rất đáng sợ nhưng cũng rất đáng yêu.

Hàn Nhạn không biết ý nghĩ trong lòng Trác Thất, Mị di nương lại từ từ tỉnh táo lại. Bà ta cười giễu cợt: “Trang Hàn Nhạn, hôm nay không phải hôm nay người tới đây là để bộ dáng nhếch nhác của ta đấy chứ? Nếu mục đích của người là vậy thì bây giờ đã đạt được rồi, khi nào thì đi?”

“Mị Di nương gấp làm gì?” Hàn Nhạn ngồi xổm xuống, nhìn thẳng vào Mị di nương qua song sắt. Ánh mắt của nàng bình tĩnh, kiên định, mang theo chút uy hiếp: “Hôm nay ta chỉ muốn làm một giao dịch với Mị di nương.”

“Sao ta phải giao dịch với người?” Mị di nương cười lạnh.

“Rất đơn giản, bà cần tự do.” Hàn Nhạn nói.

131. Chương 132: Làm Giao Dịch

Tự do? Mị di nương sững sốt, nhưng phản ứng kịp rất nhanh, thốt lên với Hàn Nhạn: “Tứ tiểu thư nói gì vậy? Ta càng ngày càng không hiểu. Tự do gì? Là đùa giỡn à?”

Tuy bà nói lạnh nhạt, còn mang theo chút tự giễu và không tin, nhưng ánh mắt lại chứa chút ánh sáng. Hàn Nhạn liền bắt được điểm ánh sáng này trong mắt mà ta. Mị di nương khát khao tự do, chỉ cần có khát khao thì có thể bàn bạc. Tầm mắt nàng giao với tầm mắt Mị di nương, gần như là mang theo mê hoặc mà nói: “Mị di nương ở thiên lao đã hơn một năm, không phải là quen với cuộc sống ở đây rồi chứ? Ta còn tưởng rằng Mị di nương muốn ra ngoài, thấy thế giới bên ngoài một lần.”

“Lời này của ngươi là sao?” Mị di nương không cười, hơi vội vàng mà hỏi. Lời vừa ra khỏi miệng bà cũng thấy hơi hối hận. Mình không nên biểu hiện vội vàng như vậy trước mặt Hàn Nhạn. Nhưng lời Hàn Nhạn thật sự rất hấp dẫn. Nghe Hàn Nhạn nói, dường như là có cách để mình ra khỏi thiên lao. Cuộc sống của Mị di nương trong thiên lao tựa như cơn ác mộng vĩnh viễn không có điểm dừng. Vài chục năm trước, bà chưa bao giờ ngờ tới sẽ có một ngày mình phải lưu lạc tới mức này. Bụng ăn không no, trải qua những ngày đề tiện nhất hèn hạ nhất, bị vô số nam nhân xa lạ đùa giỡn, không có tự do, không có tôn nghiêm, đáng sợ hơn là vĩnh viễn sẽ không có ngày chấm dứt cuộc sống này, mãi cho tới ngày mình chết.

“Chẳng lẽ Mị di nương không muốn đi nhìn ánh sáng mặt trời bên ngoài, cả ngày ở chỗ tối tăm ẩm ướt như thiên lao thế này? Mị di nương không biết hoa nở đẹp biết bao, phố xá đẹp để biết bao,” Hàn Nhạn mỉm cười: “Chắc chắn Mị di nương đã lâu không được mặc quần áo đẹp để rồi. Mị di nương là một đại mỹ nhân như vậy, bây giờ lại thật là... chắc chắn...” Nàng không nói tiếp, thoát nhìn có vẻ không nhanh không chậm, không chút lo lắng, nụ cười lại mang theo chút đùa cợt.

Mị di nương nhìn Hàn Nhạn chằm chằm đầy phần hận: “Tứ tiểu thư đừng khinh người quá đáng.”

Tựa như đặt một bữa tiệc lớn đầy mỹ vị trước mặt một người vô cùng đói bụng, lại với không tới bữa tiệc lớn này. Đối phương nói cho người biết cần bán tôn nghiêm của mình mới có thể có bữa tiệc lớn này. Lời này của Hàn Nhạn gợi lên khát khao sâu nhất trong lòng Mị di nương. Nhưng Hàn Nhạn lại cứ treo khẩu vị của bà như vậy, tựa như giẫm tất cả tự ái của bà dưới chân. Sự vênh váo hung hăng của Mị di nương lúc đầu bây giờ đã không còn, chỉ còn cảm giác thất bại sâu sắc.

“Sao lại nói là khinh người quá đáng chứ?” Hàn Nhạn nói: “Chỉ cần làm xong giao dịch này thì tất cả những thứ vừa rồi Mị di nương đều có thể đạt được. Không phải ta đang đối gạt bà. Chuyện ta đã nói nhất định sẽ làm được.”

“Bây giờ ta ở trong thiên lao, ngươi cứu ta ra thế nào?” Mị di nương hỏi. Bà không tin Hàn Nhạn. Thực ra đã từng làm đối thủ, bà có sự sợ hãi sâu sắc với Hàn Nhạn. Mình chết trên tay con nhóc bất động thanh sắc này. Ai có thể ngờ nàng lại có thể có tâm kế như vậy. Tất cả những gì hôm nay của bà đều do Hàn Nhạn ban tặng. Lần này Hàn Nhạn tới làm giao dịch chứng tỏ trên tay mình có tin tức có giá trị sử dụng. Tuy không biết là gì nhưng dùng để đổi lấy tự do thì có nghĩa là mình có lời. Nhưng không biết Hàn Nhạn sẽ giữ lời hứa hay không.

“Rất đơn giản. Mị di nương có thể nhìn xung quanh một chút. Bây giờ không có ai, nếu ta muốn cứu bà ra là chuyện rất dễ dàng. Sau khi cứu bà ra khỏi đây, chỉ cần bà vĩnh viễn không bước vào kinh thành một bước là có thể sống bình yên. Tuy không phải đại phú đại quý nhưng cũng tốt hơn bây giờ nhiều. Bằng sắc đẹp của Mị di nương có lẽ còn có thể tìm một chỗ dựa tốt hơn lão gia nhiều cũng không chừng.”

Mị di nương nhìn Hàn Nhạn chằm chằm. Hàn Nhạn nhìn bà chằm chằm không chút dao động. Mị di nương lqđ lại hơi chột dạ. Bà biết bản lĩnh của Hàn Nhạn. Đúng vậy, bây giờ cứu mình ra ngoài rất dễ dàng. Nhưng trên đời không có bữa trưa không phải trả tiền. Hàn Nhạn đưa ra điều kiện với đãi ngộ như thế, vậy thì, nàng yêu cầu gì?

“Tứ tiểu thư muốn ta làm gì?” Mị di nương thu hồi vẻ mặt chán chường, nghiêm nghị mà hỏi. Giờ khắc này, trong lòng bà đã quyết định, chỉ cần có thể rời khỏi chỗ quỷ quái này thì tất cả sẽ có hy vọng. Nếu Hàn Nhạn có năng lực này thì mình cần phải nắm chắc thời cơ. Chuyện sau này cứ từ từ, không cần phải gấp gáp nhất thời.

“Cha ruột của ta không phải là Trang Sĩ Dương.” Hàn Nhạn nói.

Mị di nương cả kinh. Bà chưa học được cách che giấu tâm trạng của mình, kém hơn tỷ muội Chu thị nhiều. Sự ngạc nhiên hiện ra trên mặt bị Hàn Nhạn thu hết vào mắt ngay lập tức. Trong lòng Hàn Nhạn chợt lạnh, quả nhiên, về mặt này của Mị di nương có lẽ đã xác nhận rất nhiều chuyện.

“Người...” Mị di nương đã hoàn toàn nói không ra lời, chỉ là hơi sợ hãi mà nhìn Hàn Nhạn.

“Chắc Mị di nương biết cha ruột của ta là ai? Hoặc nên nói rõ cuộc thân phận thật của ta là gì?” Hàn Nhạn nói không nhanh không chậm.

Trác Thất hơi giật mình, không ngờ rằng Hàn Nhạn lại cứ không tránh né gì hấn mà bắt đầu hỏi thăm Mị di nương. Hấn không biết là Hàn Nhạn cảm thấy cần bản chuyện này không cần phải giấu giếm. Dù Trác Thất biết thì sao? Dù sao hấn cũng không phải là người trong triều đình Đại Tông, không có liên quan tới lợi hại gì trong chuyện này.

Mị di nương lắc đầu: “Ta không biết.”

Hàn Nhạn cần bản không cho bà cơ hội nói tiếp mà nói ngay: “Đã thế thì giao dịch không thành. Chúng ta đi.” Dứt lời cũng định xoay người rời đi.

“Đợi đã!” Mị di nương vội vàng nói. Bà không ngờ Hàn Nhạn lại xoay người sạch sẽ lưu loát như vậy. Chỉ vì lúc Hàn Nhạn nói ra chuyện này thì Mị di nương đã chần chừ. Chuyện này liên quan rất lớn, nhất định mình không thể nói năng lung tung. Mình vẫn thận trọng giữ bí mật này nhiều năm cũng là vì tự bảo vệ mình, không mang rắc rối tới ỉnh. Hôm nay là dùng bí mật này đổi lấy tự do, hai bên đều khó chọn lựa. Mị di nương vốn tưởng tranh thủ thời gian mà suy nghĩ thêm một chút nhưng không ngờ nàng lại buông tha một cách dứt khoát như vậy. Chuyện này hoàn toàn khác với suy nghĩ của Mị di nương, cho nên bà cần bản phản ứng không kịp, vội vàng gọi Hàn Nhạn lại.

Hàn Nhạn đưa lưng về phía Mị di nương, mỉm cười. Mị di nương có chủ ý gì, đương nhiên nàng biết rõ. Có điều Mị di nương muốn dùng tin tức trong tay để uy hiếp mình, chiếm được lợi thế, vậy thì sai hoàn toàn rồi. Hàn Nhạn sẽ không để ỉnh bị yếu thế trong cuộc giao dịch này. Chỉ bởi vì nếu nàng yếu thế thì đối phương sẽ càng mạnh, càng về sau càng hết sức bất lợi cho việc mình dò la mọi chuyện. Bây giờ Mị di nương đơn giản là cần mình, mình là hy vọng duy nhất, đương nhiên Mị di nương sẽ không bỏ qua một cách dễ dàng. Bất được nhược điểm của bà ta, sao bà ta không cắn câu?

Trác Thất ở bên cạnh nhìn mà lú lờ. Nếu Hàn Nhạn đi buôn bán sợ là sẽ làm tới mức phong sinh thủy khởi. Đầu óc khôn khéo, nắm chắc tâm lý đối phương, bất động thanh sắc mà uy hiếp, đối phương lại không cảm nhận được, thậm chí còn cảm thấy mình chiếm lời lớn.

Hàn Nhạn xoay người, nói đầy nghi ngờ: “Mị di nương, nếu bà đã không biết thì không thể làm giao dịch này. Bà gọi ta làm gì? Chẳng lẽ bà biết? Vậy rốt cuộc bà muốn làm gì?”

Mị di nương biết mình không còn đường vặn hỏi, cò kè mặc cả với Hàn Nhạn là chuyện không có lý trí. Bởi vì con d’đ’l’q’đ nhóc này hoàn toàn đùa giỡn với vận mệnh của mình trong lòng bàn tay. Tuy bà không cam lòng, tức giận điên cuồng nhưng cũng không thể chặn lại hy vọng về tương lai của mình. Vì vậy bà nói ngay: “Là ta nhớ nhầm. Tứ tiểu thư, ta biết chuyện này.”

“Biết chuyện? Vậy thì dễ rồi.” Hàn Nhạn ngồi xuống cách song sắt: “Thời gian còn nhiều, không tới ba canh giờ thì những thị vệ gác ngục này không tỉnh được. Mị di nương có thể từ từ nói.”

“Ta có thể nói,” Mị di nương nhìn Hàn Nhạn chằm chằm: “Người phải bảo đảm ta có thể ra ngoài. Hơn nữa còn sống tốt.” Bà vẫn hơi không yên lòng. Có lẽ hạnh phúc tới quá đột ngột, Mị di nương không dám tin vào mình.

“Đương nhiên là vậy,” Hàn Nhạn nhìn bà: “Hơn nữa ta còn cho bà một khoản bạc. Tuy bạc không nhiều lắm nhưng cũng đủ để bà sống cuộc sống áo cơm không lo vài năm.”

“Tứ tiểu thư quả đúng là thẳng thắn.” Mị di nương cười khẽ. Nụ cười bày của bà lại có chút phong tình khác, loáng thoáng có thể thấy được bóng dáng xinh đẹp như hoa năm đó.

“Nhưng điều Mị di nương nói phải có giá trị mới được,” Hàn Nhạn từ từ nói: “Nếu ta phát hiện bà đang nói dối vậy thì giao dịch này liền mất hiệu lực. Mị di nương nên biết ta giỏi nhất là phân biệt người ta có nói dối không.” Nàng từ từ tạo áp lực để trong lòng Mị di nương có sự bối rối. Bối rối này sẽ khiến bà không còn chút suy nghĩ nói dối nào nữa. Bà từ từ nói, cũng theo lời Mị di nương, Hàn Nhạn biết được một bí mật lớn. Bí mật này liên quan tới cuộc đời của nàng, hơn nữa còn thay đổi vận mệnh tương lai của nàng.

Mẹ của Hàn Nhạn - Vương thị - từng là một thiếu nữ xinh đẹp không rành việc đời. Lúc đó cũng là khá nổi tiếng trong kinh thành. Nữ tử dịu dàng xinh đẹp đợi gả, gia thế không tệ, người tới cầu hôn cũng đập hự cả cửa. Nhưng trong lòng Vương thị vẫn có một người, người này chính là thanh mai trúc mã Đông hầu vương.

Đông hầu vương là người có tính tình kiêu căng, không làm việc theo lẽ thường. Ngay cả lão Đông hầu vương cũng không có cách nào trị được ông. Nhưng Đông hầu vương cũng vô cùng tài hoa, có vài phần thông minh tài trí trong chuyện chính sự. Tiên hoàng vô cùng tán thưởng, cộng thêm lão Đông hầu vương từng là huynh đệ kết nghĩa với tiên hoàng, cùng tranh đấu giành thiên hạ với tiên hoàng trên chiến trường. Tiên hoàng vẫn luôn nhắm một con mắt mở một con mắt với chuyện Đông hầu vương sở tác sở vi.

Cả đời Đông hầu vương đã từng làm rất nhiều việc phóng đảng không kiểm chế được. Chuyện kinh thế hãi tục nhất có lẽ là cưới một nữ tử giang hồ làm vương phi. Ngay lúc đó triều đình và giang hồ là lqđ hai phái đối lập. Đông hầu vương gia thế nổi bật, đương nhiên là phải xứng với một nữ tử phẩm chất và thân phận đều vô cùng xuất sắc. Ngay lúc đó tuy gia thế Vương thị không tồi nhưng tất cả mọi người đều đồn Đông hầu vương chắc chắn sẽ cưới công chúa, cho nên Vương thị liền lặng lẽ đặt lòng yêu mến trong lòng. Nhưng bà không ngờ cuối cùng Đông hầu vương lại cưới một nữ tử giang hồ thân phận không rõ.

Thân thế của nữ tử giang hồ này là một câu đố, nhưng Đông hầu vương gọi bà là: Tiểu Kiều.

132. Chương 133: Rõ Ràng Chân Tướng

Lúc Đông hầu vương và Tiểu Kiều thành thân, rất nhiều người phản đối, kể cả lão Đông hầu vương và tiên hoàng. Tiên hoàng muốn gả con gái của mình cho ông nhưng Đông hầu vương kiên quyết từ chối, còn lập lời thề ngay trước mặt người trong thiên hạ rằng đời này kiếp này chỉ có một thê tử là Tiểu Kiều, không nạp chính thê, không thu thông phòng.

Lúc nói tới đây, Mị di nương cười giễu cợt, khinh thường mà nói: “Cũng chỉ là lời ngon tiếng ngọt mà thôi. Lời thề của nam nhân sao có thể cho là thật?” Dứt lời liền ý vị sâu xa mà d-đ-l-q-đ nhìn Hàn Nhạn. Trong lòng Mị di nương, Hàn Nhạn cũng là người được Phó Văn Tịch lập lời thề, ban đầu vì vậy mà toàn bộ nữ nhân kinh thành đều ghen tỵ với Hàn Nhạn, hâm mộ Hàn Nhạn. Nhưng bây giờ lại rơi vào kết cục gì? Còn chẳng phải là bị đuổi ra khỏi Huyền Thanh vương phủ, nhìn Phó Văn Tịch lấy công chúa một nước khác.

Hàn Nhạn cũng không có biểu cảm gì, trong lòng hơi buồn ngủi. Không giống với Mị di nương là không tin nam nhân, Hàn Nhạn cảm thấy nam tử dám lập lời thề như vậy thì chắc chắn là trọng tình trọng nghĩa, không câu nệ bất cứ phép tắc thế tục nào, ném thói quen nam nhân phải có tam thê tứ thiếp ra sau đầu. Chắc chắn là Đông hầu vương vô cùng yêu vị cô nương tên Tiểu Kiều kia.

Thấy Hàn Nhạn không biểu hiện ra vẻ mặt đau lòng mà mình muốn, Mị di nương hơi thất vọng, liền dừng một chút, nói tiếp.

Đông hầu vương và vị nữ tử giang hồ kia ân ái, lúc đó toàn bộ người trong kinh thành đều biết. Tuy Đông hầu vương kiêu ngạo khôn cùng nhưng cũng là mỹ thanh niên anh tuấn phóng khoáng. Lập tức, rất nhiều nữ tử đều ghen tỵ với vị Tiểu Kiều kia. Đương nhiên Vương thị cũng vậy, nhưng bà chỉ mong người mình yêu có thể có được hạnh phúc, liền thầm lặng lẽ chúc phúc cho bọn họ,

Một năm sau khi Đông hầu vương và Tiểu Kiều thành thân thì có một con gái. Lúc đứa bé này còn nằm trong tã lót thì một nhà Đông hầu vương bị diệt môn. Lúc đó mấy trăm miệng ăn từ trên xuống dưới Đông hầu vương phủ không một ai may mắn thoát khỏi tai họa. Tất cả mọi người đều nói đây là bị người ta trả thù. Con gái nhỏ của Đông hầu vương cũng không thể tránh được một kiếp, chết oan chết uổng.

Ngay lúc đó, Vương thị trải qua sự đả kích không thể nào chịu đựng nổi này, gần như muốn theo Đông hầu vương đi, may mà người nhà Vương thị hết lòng khuyên bảo mới khiến bà từ từ khá hơn. Không lâu sau thì Vương thị gả cho Trang Sĩ Dương.

Ngay lúc đó Trang Sĩ Dương cũng chưa làm quan được bao nhiêu năm, so với một vài công tử danh môn theo đuổi Vương thị thì thật sự là không tính là gì. Hôn sự như vậy đúng là có vài phần ngoài dự đoán của mọi người. Thật ra lúc đó Trang Sĩ Dương có vài phần ân cần với Vương thị. Thiếu nữ trẻ trung xinh đẹp dịu dàng, có thể trợ giúp trên con đường làm quan của mình, với tính tình của Trang Sĩ Dương thì đương nhiên là lấy lòng bằng mọi cách. Không bao lâu sau, Vương thị sinh một con gái, chính là Hàn Nhạn.

Sau khi sinh Hàn Nhạn, Trang Sĩ Dương thay đổi bộ dạng sẵn sóc Vương thị ngày trước, trở nên lạnh nhạt. Ban đầu chuyện vô duyên vô cớ lại lạnh nhạt với thê tử vừa sinh một đứa con ỉn là d.đ.l.q.đ chuyện không thể nói thông. Trong phủ từ từ có lời đồn truyền ra rằng Hàn Nhạn là dã chủng của Vương thị vụng trộm với người khác. Hàn Nhạn căn bản không phải là con gái của Trang Sĩ Dương. Nếu không sao ông ta lại lạnh nhạt với Hàn Nhạn như vậy, hoàn toàn không có bộ dạng nên có của một người làm cha.

Mị di nương nói một chút lại dừng một chút, luôn quan sát vẻ mặt của Hàn Nhạn, thấy nàng từ đầu tới cuối đều giữ vẻ mặt bình tĩnh thì liền nói “Vương thị lén vụng trộm với người”.

Tất cả những gì đã phai nhạt theo thời gian cũng đã sáng tỏ, tựa như Hàn Nhạn đã sớm biết tất cả, chẳng qua bây giờ nghe nhắc lại chuyện của mình một lần nữa mà thôi. Mị di nương không kiềm được mà hơi chột dạ.

Thật ra thì những lời đồn này của người làm trong phủ cũng chỉ là lời đồn mà thôi. Một phụ nhân trong khuê phòng, bình thường thì trừ phu quân của mình ra, ngay cả mặt nam tử cũng không nhìn được vài lần, lại thêm Vương thị là người có tình tình thích yên lặng, không thường tụ tập trò chuyện với các bà chủ trong kinh, cơ hội ra ngoài cũng không có thì đương nhiên là sẽ không thông dâm với người khác.

“Thật ra thì hạ nhân đều đã đoán sai. Người thật sự là con gái của Đông hầu vương, chỉ là không phải cùng với Vương thị mà là cùng với Tiểu Kiều.” Mị di nương nói.

Rốt cuộc lúc lấy được chứng thực từ trong lời Mị di nương về chuyện trong lòng mình đoán, Hàn Nhạn không nói nên lời rằng tâm trạng là gì, dường như cũng không kích động như tưởng tượng. Trong bình tĩnh mang theo chút thất vọng, như là tiếc nuối. Người thương yêu mình có thêm, căn bản lại không phải là mẹ ruột của mình. Mà mẹ ruột thì còn không có cơ hội thấy mặt một lần mà đã trời người vĩnh viễn chia xa.

Trước kia lúc Mị di nương được Trang Sĩ Dương cưng chiều sâu sắc, lúc yến oanh, có một số chuyện Trang Sĩ Dương cũng không kiêng dè Mị di nương. Mị di nương liền dần dần hỏi ra một vài chuyện. Ví dụ như căn bản Trang Sĩ Dương không từng chạm vào Vương thị thì làm sao Vương lqđ thị lại vô duyên vô cớ có thai. Sau này Trang Sĩ Dương uống say lại nói mình nuôi con gái thay Đông hầu vương. Vương thị cũng thật ngu ngốc, không phải là con gái mình mà lại bảo vệ chặt chẽ như vậy, trong lòng lại chỉ nghĩ tới Đông hầu vương. Mị di nương to gan suy đoán Hàn Nhạn là con của Đông hầu vương và Tiểu Kiều. Sau này, suy đoán này đã được Trang Sĩ Dương chứng thực.

Hàn Nhạn thầm kinh ngạc. Trang Sĩ Dương vậy mà lại chưa từng chạm vào mẹ. Như vậy hơn nửa đời mẹ gần như sống đời quả phụ. Nghĩ tới đây, Hàn Nhạn không khỏi cảm thấy xót xa. Vì vậy mà bà tình nguyện hy sinh cuộc đời mình để thay ông nuôi con. Bà không được báo đáp gì cả, cho tới bây giờ chỉ là trả giá.

Khó trách ngày mình sinh ra kia, tất cả nha hoàn thiếp thân của mẹ đều bị tìm đủ lý do mà đuổi ra khỏi phủ. Thì ra là để che miệng, giữ bí mật.

“Nhắc tới cũng thấy khó hiểu. Kể từ khi người sinh ra, đường làm quan của lão gia lại càng thuận lợi. Tuy người không phải là con của lão gia, có thể ban phúc cho ông ta cũng không chừng. Có điều bây giờ ông ta vì người mới bị giáng chức, cũng coi như là báo ứng.” Mị di nương cười khổ một tiếng, có vài phần tự giễu mà nói.

Hàn Nhạn cũng không ngây thơ như Mị di nương. Từ khi mình sinh ra thì đường làm quan của Trang Sĩ Dương hanh thông, nhưng không phải là ban phúc gì. Hàn Nhạn tự nhận không có bản lãnh kia. Chuyện này vốn chính là tất nhiên. Đường làm quan hanh thông chẳng qua là vì Trang Sĩ Dương nuôi mình trong Trang phủ mà được ban thưởng mà thôi.

Hàn Nhạn hỏi: “Vì sao lão gia lại nuôi ta trong Trang phủ?”

Chuyện này không hợp lý. Một đứa bé không phải là cốt nhục của mình, thậm chí cũng không phải là cốt nhục của thê tử, Hàn Nhạn cũng coi như không thân chẳng quen với ông ta. Dù sao cũng không thể nào là Trang Sĩ Dương động lòng trắc ẩn mới đưa mình vào Trang phủ nuôi. Chắc chắn ông ta có lý do. Rất có thể lý do này chính là: Có người cầu xin ông ta nuôi mình trong Trang phủ. Bây giờ chuyện Hàn Nhạn muốn biết chính là rốt cuộc người kia là ai.

Mị di nương lắc đầu: “Chuyện này ông ta chưa từng nói cho ta biết, chỉ nói chỉ cần tứ tiểu thư ở trong phủ thì ông ta sẽ không có rắc rối gì.”

Hàn Nhạn gần như có thể khẳng định rằng chuyện này không thoát khỏi liên quan với Thái hậu. Nuôi mình trong Trang phủ tương đương với nhất cử nhất động đều đặt dưới mí mắt Thái hậu. Đây là một loại giám thị. Nếu mình có hành động gì thì Thái hậu sẽ biết ngay lập tức. Khắp nơi bên d.đ.l.q.đ cạnh mình đều là tai mắt. Nhưng vì sao lúc đầu Thái hậu không dứt khoát giết mình đi? Nếu giết mình thì chẳng phải là đơn giản hơn à? Tất cả đều trở nên dễ xử lý.

Không giết mình rồi lại giám thị mình, chẳng lẽ Thái hậu đang kiêng dè điều gì? Nhưng rốt cuộc bà ta đang kiêng dè gì?

Hàn Nhạn trăm mối vẫn không có cách giải, bất tri bất giác đã qua hai canh giờ. Một lát nữa thì trời sẽ sáng. May mà Trác Thất ở bên cạnh nhắc nhở, nàng mới biết mình đã ngây người ở đây rất lâu. Nàng đứng dậy, xoa xoa hai chân đã ngồi tới mức tê cứng.

Mị di nương vừa thấy Hàn Nhạn đứng dậy thì lập tức đứng lên theo, hai tay bắt lấy song sắt, vội vàng hỏi: “Ta đã nói tất cả những gì mình biết cho người. Bây giờ người có thể dẫn ta đi chưa?”

Hàn Nhạn gật đầu: “Đương nhiên có thể.” Nàng mỉm cười, ra hiệu Trác Thất mở cửa phòng giam. Trác Thất cũng cười khê. Mị di nương gần như là hoan hô lên, nhưng vừa hoan hô được một nửa thì sau lưng đã bị một bóng đen bắt lấy.

“Tiện nhân! Đừng mong chạy thoát!” Giọng nói quen thuộc vang lên, là Chu thị.

Hàn Nhạn liếc Trác Thất một cái. Vậy mà hấn lại nhanh tay như vậy. Chu thị thoát ra khỏi trạng thái hôn mê nhanh như vậy. Cổ nhân đang bị giam trong nhà lao cũng không chỉ có mình Mị di nương, đương nhiên còn có cả Chu thị. Chu thị vừa tỉnh lại đã thấy hai người mặc đồ đen đứng trước mặt. Một người nói có thể đưa Mị di nương đi. Chu thị đã sắp không đi được. Hai chân bà ta bị hình pháp trong lao nên đã sắp không đứng nổi. Bà ta không thể thoát khỏi cơn ác mộng này nên đương nhiên cũng sẽ không để một mình Mị di nương cao bay xa chạy. Cho dù phải xuống địa ngục thì cũng phải kéo theo một người khác làm đệm lưng. Hy sinh và thành toàn, không phải ai cũng làm được.

Hàn Nhạn và Trác Thất đã kéo mặt nạ lên. Chu thị không thấy được mặt bọn họ nên tưởng là trợ thủ mà Mị di nương mời tới. Bà nắm chặt tay Mị di nương, một tay khác thì ôm chặt lấy mình, lớn tiếng kêu khóc, tựa như kẻ điên không hơn không kém. Mị di nương giãy ra không được, trơ mắt nhìn Hàn Nhạn nói với bà: “Nếu bằng hữu của bà đã mong bà ở lại như vậy, không còn sớm nữa, chúng ta cũng không thể làm gì được, tạm biệt nhé.”

Vừa dứt lời, Trác Thất đã xách Hàn Nhạn lên như xách gà con, phi thân rời đi.

Mị di nương sững sờ mà nhìn chỗ trống tuếch trước mặt, quên mất Chu thị đang kéo rách quần áo mình, một lát sau, một tiếng kêu thảm thiết bật ra từ cổ họng bà ta, dường như biết cơ hội tự do cuối cùng của mình đã không còn nữa. Đôi mắt lập tức trở nên đỏ như máu. Bà ta xoay người, nhìn Chu thị chăm chăm. Chu thị bị sợ bởi ánh nhìn chăm chú của bà ta. Một giây sau, Mị di nương nhào lên như chó điên, kéo xé với bà ta thành một cục.

Ngoài thiên lao, đã không còn nghe thấy tiếng kêu thảm thiết của Mị di nương và Chu thị. Trác Thất nhìn Hàn Nhạn không biết đang nghĩ gì bên cạnh, trêu ghẹo: “Chưa từng thấy nàng chơi xấu như vậy. Ta mà là di nương của nàng thì bây giờ hận không thể ăn nàng mới đúng.”

Hàn Nhạn không sao cả mà cười. Đối với Mị di nương, vốn Hàn Nhạn không định thả bà ta ra ngoài. Loại người như Mị di nương, hôm nay có thể phản bội Trang Sĩ Dương, bán đứng ông ta, ngày mai sẽ có thể

phản bội mình. Bí mật của mình sẽ bị bà ta lấy giá gì ra trao đổi đây? Hàn Nhạn không thể cũng không dám mạo hiểm như vậy, coi như là làm gian thương một lần mà thôi.

133. Chương 134: Chỉ Cần Chàng

Hàn Nhạn im lặng trong gió rất lâu. Trác Thất nhìn nàng một cái: “Nàng muốn đứng tới khi nào?”

Hàn Nhạn không nhìn hắn, chỉ bỗng nói: “Trác Thất, rốt cuộc vì sao huynh lại tới Đại Tông?”

Trác Thất sững sờ, không ngờ Hàn Nhạn lại thành linh chuyển tới đề tài này, hơi ngập ngừng, lập tức cười rộ lên: “Bị người đuổi giết, trốn tới Đại Tông.”

“Huynh cũng không phải là chó nhà có tang.” Hàn Nhạn lạnh lùng nói: “Huynh là một con sói. Huynh bị đuổi giết nên phải phản kích. Nơi huynh phản kích chính là Đại Tông. Nói đi, phía Tây Nhung, người đoạt vị trí của huynh, cầu kết với người của Đại Tông, rốt cuộc là muốn làm gì?”

Trác Thất nghe thế thì liền hoàn toàn ngây ngẩn cả người. Ban đầu hắn còn nghĩ rằng vì Hàn Nhạn vừa nói vài lời với Mị di nương nên bị đả kích, nhưng chỉ trong thời gian ngắn như vậy mà nàng đã d’đ’l’q’đ’ khôi phục lại dáng vẻ nhạy bén như trước. Nói ra chuyện này một cách bình thản như vậy, thậm chí khiến Trác Thất cảm thấy rằng nàng đã biết chuyện của mình từ sớm. Nàng vẫn luôn có thể đoán được tất cả mọi chuyện xảy ra trong tương lai, lại lạnh lùng mà nhìn tất cả mọi chuyện trong đầu xảy ra trong hiện thực mà thôi.

Hàn Nhạn thấy hắn không nói lời nào thì xoay người lại, dùng điệu bộ mà Trác Thất thấy vừa xa lạ lại vừa quen thuộc mà hỏi: “Huynh muốn đối phó với Phó Vân Tịch, đúng không?”

Trác Thất rất quen thuộc với điệu bộ như vậy. Khi lần đầu tiên hắn gặp Hàn Nhạn, lúc hắn đe dọa nàng che chở hắn thì nàng có điệu bộ như thế này. Nhìn có vẻ tùy tỷ bình tĩnh nhưng lại cách mình ngàn dặm, cảnh giác đề phòng, tựa như đang đối mặt với người xa lạ có thể ra tay với mình bất cứ lúc nào. Trác Thất rất không thích Hàn Nhạn như vậy. Thái độ lạnh nhạt như thế khiến hắn cảm thấy mình cách Hàn Nhạn rất xa, có cảm giác vĩnh viễn không thể tới gần nàng. Trác Thất híp hai mắt, hơi nguy hiểm mà kẻ sát lại nàng, nói: “Vậy thì sao?”

“Chúng ta làm giao dịch đi.” Hàn Nhạn không hề bị ảnh hưởng bởi thái độ của hắn chút nào, chỉ hờ hững mà nói: “Huynh đừng động tới Phó Vân Tịch. Chuyện huynh cần làm, ta có thể phối hợp.”

Trác Thất không giận mà cười. Hắn ghét bộ dáng này của Hàn Nhạn. Nàng lo nghĩ vì Phó Vân Tịch. Phó Vân Tịch đối xử với Hàn Nhạn thế nào, tất cả mọi người đều thấy rõ. Trác Thất cũng không từng nghĩ nữ tử như Hàn Nhạn sẽ yêu mình trong thời gian ngắn. Nếu Hàn Nhạn là người như vậy thật thì hắn cũng sẽ không tình hữu độc chung (tình yêu duy nhất cả đời) với nàng rồi. Mấy ngày nay, Trác Thất cảm thấy Hàn Nhạn càng ngày càng thân thiết với mình. Phó Vân Tịch cũng từ từ biến mất bên cạnh nàng, nói không vui vẻ là giả. Nhưng chỉ gặp Mị di nương một lần mà nàng lại quan tâm tới Phó Vân Tịch như vậy. Tuy không biết rốt cuộc là vì sao nhưng Trác Thất giận thật. Trong cuộc đời hắn, chỉ có nữ nhân lấy lòng hắn chứ chưa từng thấy cảnh bị lạnh nhạt như vậy. Hắn tự nhận mình không phải là người lòng dạ rộng lượng gì, lúc này cũng không nhịn được nữa, gần như là nổi giận. Nhưng lúc hắn chuyển mắt qua thì thấy ánh mắt bình tĩnh của Hàn Nhạn. Nàng chỉ hờ hững nhìn mình, tựa như thông qua mình mà nhìn những người khác. Cái bóng chiếu vào trong lòng nàng kia, không cần đoán cũng biết là ai. Trác Thất bỗng cảm thấy không khỏi thất bại. Hắn cười lạnh một tiếng: “Hợp tác ra sao?”

Hàn Nhạn nhìn hắn: “Quốc vương Tây Nhung muốn thông đồng với người trong triều đình Đại Tông, chuyện này sẽ khiến chính trị thay đổi. Trác Thất, huynh nên biết, người thông đồng với Tây Nhung là Thất hoàng tử và Thái hậu.”

Trác Thất từ chối cho ý kiến. Tới bây giờ, có chuyện gì xảy ra như lời Hàn Nhạn nói hắn cũng không cảm thấy kỳ lạ. Hàn Nhạn này thật sự là biết quá nhiều thứ. Rõ ràng là tiểu thư không bước chân ra khỏi nhà mà tin tức của nàng dường như còn tinh thông hơn những người khác. Bốn chữ tai thính mắt tinh này tặng cho nàng là hợp nhất. Quan trọng nhất là, nữ nhân này có trực giác đáng sợ với chính trị.

“Bọn họ muốn lật đổ Hoàng thượng bây giờ. Ta đoán, chắc chắn là đáp ứng một điều kiện nào đó của Tây Nhung xem như cảm ơn. Ví dụ như, cắt đất.” Hàn Nhạn nói.

Đến bây giờ dã tâm của Thái hậu đã hoàn toàn lộ ra. Bà ta căn bản là muốn đối phó với hai huynh đệ Hoàng thượng và Phó Vân Tịch, cộng thêm Thất hoàng tử không hề có quan niệm về tình thân. Hai người này cấu kết làm việc xấu, lại muốn thông đồng với người Tây Nhung, cần người Tây Nhung giúp đỡ bọn họ đối phó với hai huynh đệ Hoàng thượng. Binh lực trên tay d.đ.l.q.đ Thái hậu và Thất hoàng tử không đủ, đương nhiên chỉ có thể mượn binh của Tây Nhung. Bọn họ muốn dùng binh lực của người Tây Nhung để trấn áp tất cả quần thần và Đại Tông. Nhưng không biết đây lại là chuyện công rắn cắn gà nhà, bảo hổ lột da. Người Tây Nhung quỷ kế đa đoan, dã tâm càng thêm sâu không lường được. Một khi binh lính của quân đội Tây Nhung bước vào biên giới Đại Tông thật thì Đại Tông tất sẽ có một trận gió tanh mưa máu. Không biết dân chúng sẽ gặp phải chuyện gì. Tới lúc đó Thái hậu và Thất hoàng tử sẽ tự chuốc lấy cực khổ, bởi vì chỉ dùng cắt đất xem như cảm ơn, chắc người Tây Nhung sẽ không thỏa mãn. Bọn họ thủ nhi đại chi*, mục đích là cả Đại Tông.

*Tức người hoặc sự vật nào đó thay thế người hoặc sự vật khác.

Câu thành ngữ này có xuất xứ từ “Sử ký - Hạng Vũ bản kỷ”.

Hạng Vũ còn gọi là Hạng Tịch, lãnh tụ nông dân khởi nghĩa nổi tiếng trong thời kỳ cuối triều nhà Tần. Hạng Vũ thời nhỏ không thích học hành và luyện tập võ nghệ, nên thường bị chú là Hạng Lương trách mắng, Hạng Vũ trả lời rằng: “Học hành thì chỉ cần biết viết tên mình là đủ rồi, còn luyện võ thì chẳng qua chỉ có thể đánh nổi một hai đối thủ, thật chẳng bổ chút nào, điều cháu muốn học là có thể đánh bại được hàng vạn kẻ địch kia”. Hạng Lương thấy cháu là người có chí mới khuyên theo học binh pháp. Hạng Vũ nhận lời, nhưng chỉ được một thời gian thì bỏ.

Về sau, Hạng Lương can tội giết người, nhằm tránh bị truy nã đã dắt theo Hạng Vũ trốn ra Hội Khê. Năm 210 công nguyên, Tần Thủy Hoàng đến tuần du ở Hội Khê, xa giá rầm rộ kéo dài đến mười dặm, hai chú cháu Hạng Lương cũng theo đoàn người ra xem. Hạng Vũ đứng nhìn hồi lâu rồi chỉ tay về phía Tần Thủy Hoàng nói với Hạng Lương rằng: “Cháu cũng có thể thay thế địa vị ông này”. Hạng Lương thất kinh vội vàng dùng tay bịt miệng Hạng Vũ.

Hạng Vũ quả là người không tầm thường. Một năm sau, Hạng Vũ cùng chú khởi binh ở Ngô Địa, sau khi Hạng Lương tử trận, Hạng Vũ thay thế Hạng Lương thống lĩnh quân Sở đánh đông dẹp bắc, cuối cùng trở thành Tây Sở Bá Vương tiếng tăm lừng lẫy.

Hiện nay, người ta vẫn thường dùng câu thành ngữ “Thủ nhi đại chi” để chỉ người hoặc sự vật nào đó thay thế người hoặc sự vật khác.

Thật ra Trác Thất này rất có mưu lược. Hắn đơn giản chỉ ngồi yên xem hổ đấu, sau đó ngư ông đắc lợi. Hàn Nhạn đoán Trác Thất cũng đã lên bố trí ít quân đội ở Đại Tông. Hắn muốn làm là sau khi người Tây Nhung tiêu diệt Đại Tông thì sẽ đánh một trận với quốc vương Tây Nhung.

Nhưng trước đó Đại Tông đã không tồn tại. Quốc gia bị diệt, Phó Vân Tịch cũng không còn. Hàn Nhạn không thể để chuyện này xảy ra. Sau khi biết âm mưu của Thái hậu và Tây Nhung, có thể đoán được chuyện sau này đáng sợ thế nào. Nàng không thể khoanh tay chịu chết.

“Nàng đoán không sai.” Trác Thất hơi phức tạp mà nhìn Hàn Nhạn. Quả đúng như hắn nghĩ. Trực giác của Hàn Nhạn với chính trị có lực phán đoán kinh khủng. Nàng phán đoán như vậy, nói hết mục đích của mình ra, hoàn toàn không chứa đường lui. Nếu là người khác, cho dù là thân tín của mình, Trác Thất cũng sẽ giết hắn không chút lưu tình. Bởi vì làm người ở vị trí cao là không cho phép tâm tư mình bị người khác đoán được. Nhưng đối phương là Hàn Nhạn nên Trác Thất không thể làm gì được. Hắn thậm chí cười tự giễu. Có lẽ đúng là Hàn Nhạn đã nhìn được gì đó mới nói ra một cách thẳng thắn không kiêng dè gì như vậy. Mình kiêu ngạo một đời lại bại trong tay nữ tử nhìn như nhỏ yếu này: “Nàng hợp tác với ta thế nào?”

Hàn Nhạn nói: “Sở dĩ quốc vương Tây Nhung kiêu ngạo như vậy, thật ra có một phần nguyên nhân là bởi vì thế lực của bọn Thái hậu. Chính bởi vì hai thế lực liên kết, bọn họ lợi dụng lẫn nhau nên vô hình trung sức mạnh của quốc vương Tây Nhung tăng nhanh. Chuyện này với huynh mà nói cũng không phải chuyện

tốt. Nhất là khi quốc vương Tây Nhung thật sự thôn tính Đại Tông thì e rằng huynh không phải là đối thủ của ông ta.”

Trác Thất cười lạnh: “Ta không phải là đối thủ của ông ta?” Tuy hắn nói không quan tâm nhưng thực ra trong lòng lại hiểu rõ rằng lời Hàn Nhạn nói là thật. Người kia có sức mạnh thật, nếu không lẽ thì hôm nay người ngồi ở vị trí kia là mình chứ không phải ông ta. Nếu chờ người kia thu tóm Đại Tông, sức mạnh tăng lên tới mức mình không thể chống lại thì sẽ không có đường lui thật.

Hắn ngẩng đầu nhìn Hàn Nhạn: “Nàng có cách?” Nhưng trong lòng thì nghi ngờ. Tuy Hàn Nhạn nhạy cảm với chính sự nhưng một khi dính tới đánh trận đao thật thương thật trên chiến trường thì e rằng cũng không có cách.

Hàn Nhạn mỉm cười: “Tiêu diệt từng bộ phận, đập tan thế lực của Thái hậu, quốc vương Tây Nhung không còn liên minh, huynh đối phó sẽ đơn giản hơn nhiều.”

Trác Thất sững sờ. Hắn đã sớm biết cách này, vốn tưởng rằng Hàn Nhạn sẽ nói ra diệu kế gì, chẳng qua cũng chỉ là một cách bình thường nhất mà thôi. Hắn muốn không chỉ là Tây Nhung. Vốn hắn cũng muốn chia một chén canh ở Đại Tông. Hàn Nhạn nói thế thì tương đương với mình không có chút lợi ích nào ở Đại Tông, liền nói: “Có phải nàng đã quên không? Ý của ta là ta không chỉ muốn Tây Nhung. Ta cũng muốn cả Đại Tông.”

“Coi chừng miệng há quá lớn, thức ăn lại nghẹn ở cổ họng. Huynh chắc chắn huynh nuốt được?” Hàn Nhạn nhìn hắn, nói: “Thái hậu Đại Tông cũng không đơn giản như trong tưởng tượng của huynh. Nếu không thì ở trong hoàng cung nơi phu quân mình đã sớm chết, lại không có cốt nhục của mình, ngồi vững ở vị trí hôm nay như vậy, huynh cho rằng bà ta là người không có đầu óc à?”

Trác Thất lắc đầu: “Trong hoàng cung có gì không quan trọng. Tâm kế của Thái hậu không lớn bằng dã tâm của ta.” Hắn nói: “Cầu phú quý giữa nguy hiểm.” Hắn là người mạo hiểm, có dũng khí. Trong lòng hắn cũng có khát khao vô tận với quyền lợi. Bởi vì chỉ có quyền lợi vô thượng mới có thể tùy tâm sở dục mà làm chuyện mình muốn, mới có thể bảo vệ người mình yêu. Nhưng phú quý trong đó thì không có cách nào mà so sánh được. Hắn muốn mảnh đất này.

Hàn Nhạn thấy vẻ mặt Trác Thất kiên định, dường như cũng không vì lời mình mà thay đổi, im lặng rất lâu mới nói: “Chúng ta không là bằng hữu à? Huynh sẽ tiêu diệt quốc gia của bằng hữu mình. Huynh cho rằng ta sẽ vui vẻ hả?”

Trác Thất sững sờ. Lúc Hàn Nhạn nói bọn họ là bằng hữu thì hắn vui sướng trong thoáng chốc. Tuy biết có thể lời Hàn Nhạn cũng không phải là thật, có lẽ mang theo chút mục đích khó hiểu. Thế nhưng vào khoảnh khắc đó, hắn vậy mà lại thật thấy hơi khó khăn. Hắn không muốn thấy bộ dạng đau lòng của Hàn Nhạn. Bỗng hắn nói: “Ta sẽ không tổn thương nàng. Nàng đi theo ta đi. Ta sẽ để nàng ở trong cung điện lớn nhất, sống cuộc sống xa hoa nhất, tất cả mọi người sẽ phải nhìn lên nàng. Nàng sẽ trở thành người tôn quý như ta.”

Lời bóng gió rõ ràng như vậy, Hàn Nhạn nghe không hiểu nữa thì thật đúng là kẻ ngốc. Nàng hẳn nên cảm động. So với cuộc sống vất vả mà đau khổ của mình ở kiếp trước, nam tử như vậy hẳn nên là tia sáng trong cuộc đời nàng, cứu nàng thoát khỏi bóng tối. Đối với sự thật lòng của người khác, Hàn Nhạn vẫn có chút cảm động. Nhưng chỉ là cảm động chứ không phải động lòng.

Nàng nói: “Tổ chim bị phá thì trứng còn có thể nguyên vẹn hay không? Huynh nói rất hay. Nhưng nếu có ngày đó thật thì nhất định ta sẽ theo quê hương ta mà đi. Ta sẽ vĩnh viễn hận huynh, bởi vì huynh phá hủy cuộc sống của ta, phá hủy quốc gia của ta. Ta sẽ không đi với huynh, cung điện hoa lệ, thân phận tôn quý, đều không phải thứ ta muốn.”

“Vậy thì,” Trác Thất bỗng cười lạnh một tiếng: “Nàng muốn là Phó Vân Tịch?”

Nữ tử máu lạnh vô tình như vậy, còn lưu luyến làm gì? Nàng muốn, nàng cần, cho tới bây giờ đều không phải là mình.

134. Chương 135: Cùng Quân Gặp Lại

Hàn Nhạn không gì nữa mà chỉ bảo: “Huynh chỉ cần nói có bằng lòng hợp tác với ta hay không?”

Về mặt nàng không chút cảm xúc, chỉ có sự lạnh lùng khi bàn việc. Trác Thất bỗng cười khê: “Hợp tác với nàng, đương nhiên vui lòng.” Hắn nói: “Có điều ta có một điều kiện, tới cuối cùng mà Phó Vân Tịch không sao thật thì nàng phải tới Tây Nhung với ta.”

“Được.” Hàn Nhạn đáp một cách thoải mái.

Lần này tới lượt Trác Thất kinh ngạc. Nhìn vẻ mặt của Hàn Nhạn, hắn còn tưởng rằng nàng sẽ từ chối không chút nề tình nhưng lại nhận lời một cách khinh địch như vậy. Đầu tiên Trác Thất còn hơi nghi ngờ nhưng Hàn Nhạn cũng được coi là người giữ chữ tín, chuyện đã nói sẽ làm được. Tuy hơi nghi ngờ nhưng trong lòng Trác Thất vẫn thoáng thả lỏng, gật đầu, nói: “Một lời đã định.”

Hàn Nhạn từ chối cho ý kiến. Trác Thất dựa theo tình hình trước kia của Hàn Nhạn mà suy đoán cách làm của nàng, nhưng lại không biết câu hứa hẹn này của nàng cũng chỉ là thuận miệng mà nói. Ai có thể biết được tương lai thế nào. Tới cuối cùng Phó Vân Tịch có thể tránh thoát một kiếp hay không vẫn còn là ẩn số. Huống hồ hàn độc trên người chàng...Nói những lời này với Trác Thất chẳng qua cũng chỉ là ngộ biến từng quyền. Gặp người nói tiếng người, gặp quỷ nói tiếng quỷ, nếu Trác Thất muốn làm thật thì Hàn Nhạn cũng chỉ có thể thầm nói tiếng xin lỗi.

“Bây giờ phải làm thế nào?” Trác Thất hỏi. Hắn biết trong lòng Hàn Nhạn đã có tính toán, mình chỉ cần hết sức phối hợp với nàng là được rồi.

Hàn Nhạn nói: “Đi Huyền Thanh vương phủ.” Tuy chuyện bị làm lớn nhưng còn chút vấn đề phải lấy được chứng thực. Phó Vân Tịch cũng không nói thật với mình. Có lẽ bây giờ hắn nên nói ra mới đúng. Trong lòng nàng âm ỷ đau đớn. Nếu không còn cách nào thật thì phải làm sao bây giờ?

Trác Thất không thể không cau mày. Hàn Nhạn nghĩ tới chuyện đi Huyền Thanh vương phủ ngay lập tức khiến hắn vô cùng không vui. Nhưng trong lòng hắn lại biết muốn ngăn cản Hàn Nhạn là chuyện không thể nào. Hắn không thể bắt buộc nàng, nên đành miễn cưỡng nói: “Đi thôi.”

Không biết có phải Hàn Nhạn không nhận ra sự thay đổi tâm trạng của Trác Thất không mà không chút nào cảm thấy, nói theo: “Được.”

Huyền Thanh vương phủ.

Hôm nay Huyền Thanh vương phủ hết sức yên tĩnh. Ngay trong sự yên tĩnh này dường như lại lộ ra chút lo lắng, một bầu không khí sốt ruột khó hiểu đang dâng lên. Cửa thư phòng đóng chặt, hai thị vệ canh giữ thật nghiêm ngặt bên ngoài. Một nữ tử xinh đẹp đứng trước cửa, dường như đang mắng gì đó. Nữ tử này cầm một cái roi thép trong tay, quần thật mạnh lên người hai thị vệ, hình như muốn vào cửa nhưng thị vệ lại bắt vì sợ động, để mặc roi thép quần vào người, không cho người khác bước vào một bước.

“Các người tránh ra. Ta là vào cứu chàng!” Nữ tử xinh đẹp thấy mình có làm gì cũng không xông vào được, thở hổn hển mà nói.

“Xin lỗi, công chúa, đây là mệnh lệnh của vương gia.” Một thị vệ nói.

Nữ tử này chính là Y Lâm Na. Vừa nghe thế, nàng liền giận dữ mà nói: “Ta là vương phi của các người! Vương phi! Thậm chí ngay cả lời của ta mà các người cũng không nghe!”

Hai thị vệ đều bắt vì sợ động. Có vài thị nữ vẩy nước quét sân đứng bên cạnh, trao cho nhau một ánh mắt. Tuy nói là công chúa Tây Nhung này vào Huyền Thanh vương phủ, cũng tự mình là Huyền Thanh d’đ’l’q’đ vương phi, nhưng vương gia căn bản rất ít gặp mặt nàng ta. Rất hay thấy công chúa Tây Nhung này nổi giận đùng đùng mà hỏi hạ nhân xem vương gia đi đâu. Vương gia cũng chẳng quan tâm gì công chúa Tây Nhung này, gần như không bao giờ cùng xuất hiện. Đúng thật là kém xa lúc đối xử với tứ tiểu thư nhà họ Trang trước kia. Những thị nữ này quanh năm sống trong đại trạch viện, đương nhiên biết vương gia tỏ ra vô tâm với Y Lâm Na rồi.

Chỉ cần là người, nhất là hạ nhân, đa số đều có bản lĩnh gió chiều nào xoay chiều đó. Thấy vị công chúa Tây Nhung này không được cưng chiều, cộng thêm tính tình Y Lâm Na vô cùng không tốt, hơi một tí là đánh chửi những hạ nhân này có thêm nên bọn họ liền phê bình nàng kín đáo, thậm chí còn lén lút chỉnh nàng. Đừng xem thường những hạ nhân trong nhà. Tuy nhìn có vẻ tầm thường nhưng bàn về ngang chân thì không biết cho đối phương bao nhiêu thiệt thòi ngầm.

Y Lâm Na càng ngày càng cảm thấy lo lắng trong hoàn cảnh này. Thái độ của Phó Vân Tịch lạnh nhạt với nàng ta thì cũng thôi đi, hạ nhân cũng liên kết lại mà ăn hiếp nàng ta. Lúc còn ở Tây Nhung, người người nhìn thấy nàng ta đều khen ngợi nịnh nọt. Nàng cao quý xinh đẹp, đâu có như bây giờ. Bọn hạ nhân nói sau lưng nàng ta là quà tặng của quốc gia thua trận. Trong lòng nàng ta căm giận nhưng ngoài trừ người truyền tin đồn nhảm một trận thì còn có cách gì khác? Lời đồn vẫn sẽ được truyền tiếp, cũng không thể giết hết hạ nhân được. Cho dù nàng ta muốn thì căn bản ở Huyền Thanh vương phủ cũng không có quyền lợi này. Bởi vì Phó Vân Tịch sẽ không cho nàng ta chỗ dựa.

Y Lâm Na biết sợ dĩ mình có thể vào Huyền Thanh vương phủ, thay thế Hàn Nhạn là bởi vì mình có thể chữa trị hàn độc của Phó Vân Tịch. Tuy không thể chữa khỏi hoàn toàn nhưng ít nhất có thể thoáng giảm bớt. Nhưng Phó Vân Tịch lại từ chối. Y Lâm Na biết Phó Vân Tịch không chỉ là từ chối cổ của mình mà chàng còn từ chối mình. Chàng thà rằng chết đi cũng không muốn ở bên mình. Nghĩ tới Trang Hàn Nhạn, trong lòng nàng ta tràn đầy ghen tỵ và không cam lòng. Rõ ràng nàng ta cũng đã rời khỏi Huyền Thanh vương phủ, rõ ràng cũng đã truyền ra tin đồn với hoàng huynh mình, thanh danh đã bị phá hỏng nhưng tại sao ở đâu cũng có bóng dáng của nàng?

Từ sau khi bị thương trên đường thì bệnh tình của Phó Vân Tịch càng nặng thêm, mấy ngày nay vẫn luôn d.đ.l.q.đ nằm trên giường bệnh. Thái y kia tới đây nhiều lần, sau đó dứt khoát ở lại Huyền Thanh vương phủ. Có thể ngày còn lại của Phó Vân Tịch không nhiều lắm. Nếu từ chối sâu độc của mình nữa thì rất có thể Phó Vân Tịch sẽ cứ như vậy mà chết đi. Nhưng Phó Vân Tịch thậm chí ngay cả mặt mình cũng không muốn nhìn, chỉ để thị vệ chặn mình ngoài cửa.

Nàng ta hận, không cam lòng, đau khổ nhưng cũng không thể tránh được.

“Phó Vân Tịch, chàng sẽ hối hận!” Nói xong câu đó, Y Lâm Na liền nổi giận đùng đùng mà chạy ra khỏi viện, thị nữ xung quanh liếc mắt nhìn nhau, không tình nguyện mà đi theo.

Trong thư phòng.

Thành Lỗi ngồi trước bàn đọc sách, trên mặt không biết là vui hay giận: “Nàng ta đi rồi.”

“Ừ.” Người trên giường lạnh nhạt nói.

“Đây là huynh chặt đứt tất cả hy vọng.” Thành Lỗi hơi kích động. Ngô thái y đang già được thảo bên cạnh. Trong thư phòng ngập tràn mùi thuốc. Chỉ có người nào đó tà tà dựa vào giường, chỉ mặc áo lót thật dài. Áo lót màu trắng càng làm nổi bật sắc mặt tái nhợt của chàng, vạt áo trải xuống đất, nhìn thấy thêm ải phân gầy gò.

Thấy Phó Vân Tịch đáp lời. Thành Lỗi lại nói: “Tội gì huynh phải làm vậy? Nàng ấy không biết gì cả. Huynh cần gì phải chặn công chúa Tây Nhung này ngoài cửa? Cho dù không thích nàng ta thì để lqđ nàng chữa khỏi bệnh rồi tìm cách đối phó khác cũng không muộn.” Việc cấp bách bây giờ là chữa khỏi bệnh, công chúa Tây Nhung đó có khả năng. Thành Lỗi nghĩ vậy, không dùng nguyên tắc bất cứ lúc nào cũng phải giữ vững nữa.

“Nàng ta không chữa khỏi được cho ta.” Phó Vân Tịch nói. Ánh mắt chàng rất bình tĩnh, tựa như không có chút bị thương nào.

“Sao huynh biết không chữa khỏi được? Chưa từng thử thì sao biết?” Thành Lỗi không kiềm được mà cao giọng. Hắn không thích Phó Vân Tịch bình tĩnh tiếp nhận cái chết như vậy. Chuyện này không thể nào xuất hiện trên người Phó Vân Tịch. Lúc trước tình hình trên chiến trường nguy hiểm như vậy nhưng cũng không nghe thấy chàng nói thế.

“Người là sợ sẽ lệ thuộc vào sâu độc chứ gì?” Ngô thái y bỗng nói. Phó Vân Tịch hơi khựng lại, không nói gì. Nhưng Thành Lỗi ở bên cạnh lại tỏ mò mà hỏi: “Lệ thuộc gì chứ?”

“Sâu độc của công chúa Tây Nhung có thể đối phó với hàn độc, vốn là dùng cách lấy độc trị độc. Nhưng bản thân sâu độc vẫn sống trong người, phải được nuôi, sẽ hút máu của vật chủ, càng ngày càng vào sâu trong người. Nhưng sâu độc loại này cũng không phải hoàn toàn không có hại. Dùng nhiều lần thì người ta sẽ có tính ỷ lại vào nó, sẽ nghiện. Nếu không dùng một lần thì sẽ đau đớn khó chịu toàn thân, quan trọng hơn là, loại sâu độc này còn có thể từ từ tổn hại tới ý thức con người.” Nói tới đây, Ngô thái y liếc nhìn Phó Vân Tịch: “Người là sợ sau khi dùng sâu độc thì sẽ nghiện nó, càng sợ sau này hồ đồ, làm ra chuyện gì không nên làm đúng không?”

Phó Vân Tịch từ chối cho ý kiến nhưng cũng không phủ nhận, đây là chấp nhận.

Lần đầu tiên Thành Lỗi nghe thấy cách nói này, không khỏi ngạc nhiên, sau khi suy nghĩ một chút thì lập tức như đưa đám: “Nói vậy là không thể dùng sâu độc này. Nếu ngày nào một đại nam nhân cũng lệ thuộc vào một con sâu độc nho nhỏ thì chẳng phải là công chúa Tây Nhung có thủ đoạn uy hiếp Vân Tịch à? Sau này thần chí Vân Tịch mơ hồ, biết đâu còn có thể bị công chúa kia khống chế.” Hắn hơi nổi nóng mà nói: “Sao người Tây Nhung lại làm hết những chuyện không chính đáng thương thiên hại lý như thế chứ!”

Nhưng dù không chính đáng, ít nhất cũng có thể cứu một Phó Vân Tịch. Bây giờ không dùng được sâu độc này, chẳng lẽ Phó Vân Tịch định ngồi chờ chết như vậy? Tình hình của chàng đã ngày càng không tốt, mấy ngày nay thêm ngủ, đã ngủ là ngủ cả ngày. Thành Lỗi đều lo có khi nào chàng ngủ tới mức không tỉnh lại luôn không. Nhưng Phó Vân Tịch lại rất hồ hởi với chuyện này, như thể căn bản không biết tình hình của mình nguy cấp bao nhiêu. Còn dặn dò Thành Lỗi sắp xếp làm đủ mọi chuyện. Chàng là người làm việc giọt nước không lọt, cho dù có một ngày chàng không còn ở đây thật thì sau khi chết mọi chuyện sẽ không bị bao vây trong rối loạn. Người nên giết thì phải giết.

“Huynh hối hận không?” Thành Lỗi hỏi chàng: “Với Trang Hàn Nhạn?” Minh không nói gì, hại nàng hiểu lầm, cho dù bởi vì không thể nói nhưng vậy cũng thật quá khổ. Chính Phó Vân Tịch cũng không sao thật chứ?”

“Ta nợ nàng.” Phó Vân Tịch nói.

Lời này vừa nói ra, trong phòng lập tức lặng ngắt như tờ một lúc. Đúng lúc này, một giọng nói lạnh như băng quen thuộc truyền vào: “Ta chưa bao giờ biết chàng nợ ta cái gì? Tình cảm, thanh danh hay là...Ngai vàng?”

Chỉ nghe “ầm” một tiếng, cửa bị người đẩy hẳn ra từ bên ngoài, đèn lồng đỏ đỏ khiến quần áo Hàn Nhạn nhiễm màu đỏ như máu. Nàng đứng ở cửa, lẳng lẳng nhìn Phó Vân Tịch, ánh mắt yên tĩnh không sóng. Nhưng trong đồng tử trong veo có thêm thứ không diễn tả được, dường như là bi thương, lại gần như là hiểu rõ.

135. Chương 136: Lá Ngọc Cành Vàng

Người trong phòng đều sửng sốt, giống như là không ngờ Hàn Nhạn sẽ tới. Phó Vân Tịch khẽ nhú mày, liếc mắt về phía thị vệ giữ cửa, lại thấy mấy thị vệ kia đồng thời khom gối quỳ xuống: “Thuộc hạ tự nguyện chịu phạt.”

Những người này đều là thân tín của Phó Vân Tịch, tuy không rõ rốt cuộc là có chuyện gì xảy ra với hắn nhưng sự ă ý trong việc làm chủ tớ nhiều năm khiến họ biết bây giờ Phó Vân Tịch gặp phải phiền phức. Công chúa Tây Nhung kia căn bản chưa từng được vương gia để trong lòng. Nhưng Hàn Nhạn, nếu nàng xuất hiện trước mặt vương gia, vậy thì dù bọn họ chịu trừng phạt về tội không làm tròn bổn phận thì cũng cam tâm tình nguyện.

Phó Vân Tịch vung tay lên: “Đi xuống đi.” Mấy thị vệ liền lui xuống.

May mà bây giờ Y Lâm Na không ở đây, không nhìn thấy một màn này. Nếu nàng ta thấy thì chắc chắn lại nổi trận lôi đình. Thái độ của những người này với Hàn Nhạn hoàn toàn khác với nàng ta. Nhưng rõ ràng nàng ta mới là nữ chủ nhân của vương phủ. Những người khác trong phòng đều nghe được câu này của Hàn Nhạn. Thành Lỗi nghi ngờ mà hỏi: “Ngai vàng?”

Nếu nói những thứ khác còn có thể hiểu được thì Thành Lỗi tuyệt đối không hiểu Phó Vân Tịch nợ Hàn Nhạn ngại vàng nghĩa là gì. Hắn nhìn về phía Phó Vân Tịch: “Lời này nghĩa là gì?”

Đương nhiên Phó Vân Tịch không trả lời hắn, chỉ nói với Ngô thái y: “Ông nói?”

Ngô thái y ho nhẹ một tiếng, nói: “Vương gia, người cũng biết tiểu vương phi đa mưu túc trí, sao lão phu có thể là đối thủ của nàng. Lão phu cũng là không có cách nào...”

“Huynh không trả lời ta à?” Hàn Nhạn nhìn Phó Vân Tịch: “Nếu không thì ta thay ông ta trả lời nhé? Hoàng huynh bề hạ của huynh bởi vì biết ta là con gái của Đông hầu vương nên mới hạ lệnh đuổi giết ta. Cho dù ngài ấy biết rõ Thái hậu tiêu diệt cả nhà Đông hầu vương vì giữ ngại vàng ỳnh, cũng không tiếc giết ta để diệt trừ hậu họa.”

Trước kia toàn bộ phủ Đông hầu vương bị diệt khẩu, cũng không phải là giang hồ trả thù như trong lời đồn, mà là một chuyện đã có âm mưu. Lão Đông hầu vương cùng tiên hoàng gây dựng giang sơn, hai người mỗi người có một nửa công lao. Ban đầu đã nói là lão Đông hầu vương làm Hoàng đế, nhưng cuối cùng Hoàng thượng vào kinh thành trước, liền thuận nước đẩy thuyền mà làm hoàng đế. Tiên Hoàng vẫn canh cánh trong lòng chuyện mình chiếm ngại vàng của bằng hữu, cũng đều vô cùng rộng lượng với một nhà lão Đông hầu vương. Cho nên tuy năm đó Đông hầu vương kiêu ngạo, thường bị người ta viết tấu chương tố tội trước mặt Hoàng thượng, cuối cùng lại không sao. Đó là tiên hoàng đền bù ột nhà Đông hầu vương.

Tới lúc tiên hoàng về già thì càng ngày càng áy náy với lão đông hầu vương. Vì vậy viết di chiếu trước, muốn truyền ngại vàng cho Đông hầu vương. Ông muốn đem ngại vàng vật về chủ cũ, nhưng chuyện này lại bị Thái hậu biết được.

Đương nhiên Thái hậu không bằng lòng. Nếu một nhà Đông hầu vương trở thành hoàng tộc thì tất cả những gì mình có sẽ biến mất. Vì vậy và dứt khoát hoặc là không làm, đã làm thì phải làm tới cùng, mua chuộc người trong giang hồ diệt khẩu cả nhà Đông hầu vương. Những người bà ta mời đều là người không ngay thẳng trong giang hồ, thủ đoạn vô cùng độc ác tàn nhẫn. Già trẻ nhà Đông hầu vương không một ai may mắn thoát khỏi. Sau khi xảy ra chuyện Đông hầu vương, tiên hoàng đoán được là Thái hậu động tay chân nhưng khổ cái là không có chứng cứ. Lúc này trên đường phố bắt đầu truyền ra tin Đông hầu vương chết là do Hoàng thượng bất mãn ông công cao hơn chủ, mới bí mật ban cho cái chết. Tuy lời đồn này chỉ là tin đồn vô căn cứ nhưng trong khoảng thời gian ngắn có rất nhiều người lại tin. Đây với một quốc gia mà nói là chuyện không tốt, thậm chí sẽ tạo thành rối ren bất ổn cho quốc gia. Hoàng thượng liền hạ khẩu dụ không cho người nào trong Đại Tông bàn bạc chuyện Đông hầu vương, một khi phát hiện thì giết không cần hỏi. Chính sách tàn bạo như vậy cũng có tác dụng của nó. Nhưng mỗi khi Hoàng thượng nghĩ tới một nhà bạn thân chết thảm thì không thể quên được, không chịu được nên băng hà. Sau đó Hoàng thượng bây giờ đăng cơ kế vị.

Đây là lần đầu tiên Ngô thái y và Thành Lỗi nghe thấy cách nói này. Bọn họ trợn mắt há hốc miệng một lát. Dù sao cũng là người từ hoàng cung ra, tuy không rõ lắm cụ thể là xảy ra chuyện gì nhưng vẫn có thể đoán được vài phần. Nhưng nghe lời Hàn Nhạn nói ra thì có phải là nàng mới là hoàng tộc thật sự, còn Phó Vân Tịch không phải?

Phó Vân Tịch nhìn Hàn Nhạn: “Nàng biết được từ đâu?”

Hàn Nhạn nói: “Điều huynh nên nói là phải hay không?”

Thái độ của nàng rất cương quyết, gần như là tra hỏi. Nhưng ngược lại với thái độ cương quyết là vẻ mặt của nàng có vẻ vô cùng tự nhiên, như thể việc mình đang bàn bạc chỉ là chuyện nhỏ như hôm nay nên ăn gì hoặc đi đâu, căn bản không đáng để trong lòng.

Phó Vân Tịch im lặng một lúc: “Phải.”

Hàn Nhạn đi thẳng tới, ngồi xuống bên cạnh hắn. Giường rất êm, vẻ mặt Phó Vân Tịch lạnh nhạt, ánh mắt rơi vào trên người Hàn Nhạn dường như lại trở nên hồ hững. Nhưng ngay sau đó, tay Hàn Nhạn cầm một lọn tóc đen của hắn lên, nhìn một cách chăm chú. Hắn hơi mất tự nhiên mà quay đầu đi nhưng Hàn Nhạn lại túm một góc áo hắn, kéo hắn lại gần hơn, hơi thở hai người gần nhau trong chớp mắt. Hàn Nhạn hít một hơi thật sâu.

Mái tóc vốn đen nhánh đã hơi trắng, tựa như một tầng sương thật mỏng kết lại, che lên mái tóc đen, nhìn vô cùng chứng mắt. Đó là tóc của Phó Vân Tịch. Hàn độc đã phát triển tới mức này rồi sao? Dù cho cách rất gần cũng không cảm giác được chút ẩm áp nào trên người Phó Vân Tịch. Vòng ôm đã từng mang theo sự ẩm áp nhàn nhạt nay đã không còn. Hàn Nhạn ngồi bên cạnh hắn tựa như chạm tới một pho tượng được điêu khắc từ tuyết.

“Tiểu tẩu tử.” Là Thành Lỗi nói: “Có phải tẩu có cách gì không?”

Trong lòng Thành Lỗi, Hàn Nhạn không gì không làm được. Rất nhiều người trong kinh thành biết chuyện của nàng. Huống hồ Thành Lỗi với tư cách là bạn tốt của Phó Vân Tịch, từng nghe không ít chuyện của Hàn Nhạn tại Huyện Thanh vương phủ. Hắn biết Hàn Nhạn là người khôn khéo, có rất nhiều cách làm, sở trường là biến cục diện bất lợi thành có lợi. Kể từ khi Phó Vân Tịch để Y Lâm Na vào ở Huyện Thanh vương phủ, đã rất lâu Thành Lỗi không có tin tức của Hàn Nhạn. Nhưng lúc này Hàn Nhạn thành công xuất hiện, hơn nữa dường như biết rất nhiều chuyện. Vậy có phải là có nghĩa Hàn Nhạn có cách gì khác?

Hàn Nhạn lắc đầu, muốn nói lại thôi.

“Thông minh.” Phó Vân Tịch ngồi bên cạnh lại bỗng nói. Thấy Hàn Nhạn nhìn hắn, khóe môi nhếch lên thành nụ cười nhạt. Thoạt nhìn hắn có vẻ vẫn thảnh thơi như cũ, giống như không có chuyện gì nguy cấp. Hàn Nhạn cảm thấy trong lòng xót xa, nắm lấy tay áo của hắn, nắm thật chặt, mấp máy môi nhưng chỉ nói một chữ “Huynh”.

Phó Vân Tịch lặng lẽ ngồi bên cạnh Hàn Nhạn. Nàng biết rõ mọi chuyện nhanh như vậy, thật sự là hơi quá sức tưởng tượng của hắn. Chuyện hoàng huynh đuổi giết Hàn Nhạn, tuy vừa bắt đầu hắn đã đề phòng nhưng vẫn không ngờ Hoàng huynh lại ra tay nhanh như vậy. Hoàng huynh ngồi trên vị trí kia quá lâu, lâu tới nỗi không cho phép bất cứ ai đe dọa tới địa vị của huynh ấy. Một khi biết Hàn Nhạn là nữ nhi của Đông hầu vương, mà Đông hầu vương được tiên hoàng hạ chỉ làm Hoàng đế, liền lập tức hạ sát thủ. Tuy Hàn Nhạn chỉ là một nữ tử, căn bản không thể làm Hoàng thượng. Nhưng một khi thân phận của nàng lộ ra, mọi người sẽ biết vị trí của a Hoàng thượng là danh bất chính ngôn bất thuận. Mọi người sẽ đứng lên phản đối huynh ấy. Đây là chuyện hoàng huynh không thể chịu được. Cho nên dù biết Hàn Nhạn rất đáng thương, cho dù biết có lẽ Hàn Nhạn mới là công chúa thật sự, có lẽ hoàng huynh vẫn sẽ giết nàng. Lấy thân phận của người thống trị mà nhìn thì chuyện này không có gì là không ổn.

Nhưng Phó Vân Tịch lại không thể ngồi yên không để ý tới. Hoàng thượng và Thái hậu đạt được sự ăn ý trong chuyện Hàn Nhạn. Hai người cũng đều không muốn nàng sống. Lúc đầu nha hoàn của Đường Tiểu Kiều - vương phi Đông hầu vương ôm Hàn Nhạn trốn ra khỏi Hầu vương phủ, giao nàng cho Vương thị, nàng dùng thân phận Trang Hàn Nhạn mà sống tại Trang phủ, cũng không ai biết. Thế lực của Thái hậu có bao nhiêu, ít nhất tra ra Hàn Nhạn đang ở kinh thành là chuyện thừa. Nhưng khi biết nàng chính là cá lọt lưới của Đông hầu vương thì nàng cũng không bị thủ tiêu, bởi vì thánh chỉ kia còn chưa tìm được.

Di chiếu tiên hoàng lập Đông hầu vương làm Hoàng thượng đến bây giờ còn chưa được tìm thấy. Thái hậu biết tiên hoàng giao di chiếu ột người, người kia chậm chạp không xuất hiện, vì vậy Thái hậu muốn dùng Hàn Nhạn để lôi người kia ra. Chỉ cần Hàn Nhạn ở đây thì người kia biết nàng là con gái của Đông hầu vương, nhất định sẽ giao thánh chỉ cho nàng. Nhưng nhiều năm như vậy mà người kia vẫn không xuất hiện.

Thái hậu muốn dứt khoát giết Hàn Nhạn đi nhưng cứ như vậy thì không còn mối nhử để dụ người kia xuất hiện. Vì vậy bà để Vệ Như Phong cưới nàng. Bởi vì Vệ vương là tâm phúc của Thái hậu, vậy thì đồng nghĩa với việc giám sát tất cả mọi việc của Hàn Nhạn. Nếu nàng có gió thổi bay thì Thái hậu có thể biết ngay lập tức.

Lúc đầu đại Chu thị vào Trang phủ cũng là vì điều tra xem rốt cuộc thánh chỉ này ở đâu. Thái hậu vẫn hơi không tin được Trang Sĩ Dương, sợ ông ta lấy được thánh chỉ thì liền giấu riêng, vậy nên để cho Trương Thái sư đi thăm dò. Trương Thái sư liền để đại Chu thị có quan hệ với Chu thị vào Trang phủ, tiếp cận Trang Sĩ Dương, lấy lý do Chu thị sắp thai mà ở Trang phủ thêm vài ngày, tra xem tung tích thánh chỉ ở đâu cho tốt. Nhưng Trương Thái sư không ngờ rằng những đại Chu thị không tra được tung tích thánh chỉ mà còn bị phát hiện có gian tình với Trang Sĩ Dương trước mặt mọi người, để ông ta biến thành trò cười của toàn kinh thành.

Việc này phát triển tới mức này, là có nguyên nhân từ rất nhiều năm trước. Ngai vàng của Hoàng thượng

thật ra là của Đông hầu vương. Hàn Nhạn mới là lá ngọc cành vàng thật. Thái hậu định giết người diệt khẩu, bây giờ âm mưu của bà ta mới nổi lên. Nhưng bây giờ Phó Vân Tịch trúng hàn độc, có lẽ không thể chữa khỏi.

Lông mày nàng nhú lại thành một cục, cục diện lúc này thật là quá khó giải quyết, tới nỗi có cảm giác không biết làm thế nào. Trong chuyện này Phó Vân Tịch không sai, mình cũng không sai, nhưng nếu thân nhiên mà ở bên nhau như không có gì, lại hơi tế nhị kỳ lạ.

“Nàng biết,” Phó Vân Tịch nói: “Nàng định làm gì?”

Hàn Nhạn quay sang nhìn hấn. Còn có thể làm gì? Không thể xông vào hoàng cung bây giờ, cướp lấy ngai vàng được. Nàng không muốn làm như vậy. Nếu có thể duy trì tình trạng hiện nay mới là tốt nhất. Nàng vẫn là nữ tử bình thường không ai biết tới, hấn vẫn là vương gia hoàng gia quyền khuynh ở trong triều đình và ngoài nhân gian.

136. Chương 137: Vĩnh Viễn Không Tuyệt Vọng

Ngô thái y và Thành Lỗi liếc mắt nhìn nhau, hai người lặng yên không tiếng động lui ra ngoài, để lại không gian cho hai người. Chắc là Hàn Nhạn và Phó Vân Tịch có rất nhiều lời muốn nói.

“Phó Vân Tịch,” Hàn Nhạn hỏi: “Rốt cuộc hàn độc của huynh thế nào rồi?”

Ba chữ “Phó Vân Tịch” này vừa ra khỏi miệng, Hàn Nhạn liền hơi khựng lại. Phó Vân Tịch cũng thế. Lúc trước khi ở bên hấn, mỗi khi Hàn Nhạn hí hửng thì sẽ gọi thẳng tên hấn không phải là “vương gia” lạnh băng băng, không có sự khách sáo và xa cách, chỉ có sự thân mật tế nhị. Đã lâu như vậy, lại được nghe Hàn Nhạn gọi hấn như thế, thậm chí Phó Vân Tịch có cảm giác như đã cách mấy đời.

“Tạm thời..” Hấn nói: “Còn chưa chết.”

Hàn Nhạn quay sang nhìn hấn, thanh niên tuấn mỹ tuy nằm trên giường bệnh nhưng phong thái vẫn xuất sắc, không hề có cảm giác sa sút ảm đạm. Như thể trên thế gian này không có chuyện gì có thể làm khó hấn. Nhưng người lại ngay cả vận mệnh của mình cũng không nắm được. Nàng không biết nên nói gì, dường như không cần nói gì. Sau khi biết chân tướng thì ngay cả giải thích cũng là dư thừa. Nàng vẫn khư khư nắm lấy tay áo Phó Vân Tịch như thể sợ hấn chạy mất, hoặc có lẽ là để bình ổn sự bất an trong lòng. Phó Vân Tịch cũng chú ý tới động tác này của nàng, chủ động vương tay ra bao lên bàn tay nhỏ bé của nàng. Tuy tay hấn lạnh băng băng nhưng Hàn Nhạn lại gần như cảm nhận được một tia ấm áp. Điều này khiến nàng an lòng không ít trong sự mờ mịt luống cuống.

“Có thể nói cho ta biết một chút về chuyện hàn độc không?” Rất lâu sau Hàn Nhạn mới hỏi.

Phó Vân Tịch hơi khựng lại, khẽ cười: “Được.” Liền bắt đầu từ từ nói ra đoạn ký ức đã phủ bụi nhiều năm, chưa từng nói với người ngoài.

Mẫu thân Tĩnh phi của Phó Vân Tịch là một đại mỹ nhân. Điều này có thể nhìn ra từ tướng mạo của Hoàng thượng và Phó Vân Tịch. Hai huynh đệ hấn đều thừa kế về ngoài vô cùng tốt của mẫu thân ruột. Tính cách Tĩnh phi này đôn hậu dịu dàng, sống như một đóa hoa sen trong hoàng cung. Người như vậy không thích hợp sống trung cung, nhưng Tĩnh phi lại là một điều bất ngờ. Bởi vì Hoàng thượng vô cùng cưng chiều bà. Hoàng thượng không chỉ cưng chiều mình bà mà còn không để ý tới chuyện hậu cung, phúc khí của Tĩnh phi là ở đây. Lúc đó Thái hậu cũng rất thích Tĩnh phi. Sự uy nghiêm của Thái hoàng thái hậu trong cung là không thể nghi ngờ, cho nên không ai dám động tới Tĩnh phi.

Tĩnh phi dịu dàng, không tranh thủ tình cảm với người khác, càng như vậy, Hoàng thượng lại càng yêu thích bà. Nhưng sự cưng chiều của thiên tử cũng không phải là chuyện tốt. Trong số nữ nhân ghen ghét với bà trong hậu cung thì Hoàng hậu là người ghét bà nhất.

Làm Hoàng hậu đứng đầu lục cung, bình thường phải duy trì dáng vẻ hiền đức. Chuyện này cũng không nói lên rằng Hoàng hậu sẽ tha thứ cho bất kỳ nữ nhân nào chiếm đoạt Hoàng thượng. Nhất là sự cưng chiều của hoàng thượng với Tĩnh phi đã khiến Hoàng hậu có cảm giác nguy hiểm, khiến bà cảm thấy hậu vị của

mình hơi bất ổn. Lúc Tĩnh phi dưỡng dục hai người con của hoàng thượng, lúc sắp sinh con thứ ba thì rốt cuộc Hoàng hậu ngồi không yên.

Hoàng hậu không có con trai. Mẫu bằng tử quý, Hoàng thượng vốn thiên vị Tĩnh phi, bây giờ Tĩnh phi lại liên tiếp sinh hạ cho Hoàng thượng hai người con trai, địa vị càng thêm vững chắc. Thậm chí bà còn bí mật vượt mặt vị Hoàng hậu này. Nếu Hoàng thượng có lòng muốn lập con trai của Tĩnh phi làm Thái tử thì địa vị của mình sẽ tràn ngập nguy cơ. Chẳng lẽ cả đời mình sống như vậy, cố gắng đóng vai Hoàng hậu hiền đức rộng lượng, kết quả là đúng là may quần áo cưới vì người khác?

Vì vậy lúc Tĩnh phi sinh con, bà mua chuộc nha hoàn thiếp thân của Tĩnh phi, thêm chút nhang trong phòng Tĩnh phi. Nhang này có thành phần xạ hương, có thể khiến người ta sảy thai và không thể có thai. Tĩnh phi thích hương liệu, đủ loại hương liệu trộn vào nhau sẽ không phân biệt được. Vậy Hoàng hậu mua chuộc nhơn nha hoàn bên cạnh Tĩnh phi thế nào? Đơn giản chính là uy hiếp lợi dụng. Tĩnh phi không để tâm quá nhiều tới người bên cạnh mình, Hoàng hậu rất dễ dàng có thể nắm chắc. Hai tháng trước khi Tĩnh phi sinh, Hoàng hậu muốn tới Ngũ Đài Sơn, lấy danh là cầu phúc cho đứa trẻ trong bụng Tĩnh phi. Bởi vì cái đêm Tĩnh phi gặp chuyện không may kia, Hoàng hậu không có ở đó, cho nên không có chứng cứ.

Mỗi năm trong cung đều có rất nhiều nữ nhân chết tới mức đếm không xuể. Cho nên tuy Tĩnh phi là nữ nhân Hoàng thượng thích nhất thì Hoàng thượng cũng chỉ đau buồn một chút, liền không nói gì nữa. Cho dù trong lòng biết chuyện này ít nhiều đều không thoát khỏi liên quan tới Hoàng hậu, nhưng cũng không thể tránh được. Hoàng hậu cũng không chỉ là một nữ nhân, sau lưng bà là thế lực Hoàng thượng cần có. Hoàng hậu là nhìn trúng điều này mới lớn mật mà làm chuyện này.

Tĩnh phi và tiểu hoàng tử sắp ra đời chết đi, Phó Vân Tịch và đại hoàng tử vẫn còn. Hoàng hậu liền nuôi bọn họ dưới danh nghĩa của mình. Lúc Thái hậu còn làm Hoàng hậu thì không phụ với lời ca ngợi của người ngoài là khoan dung hiền đức. Ngay cả Tĩnh phi cũng vô cùng thân với bà. Lúc đó Phó Vân Tịch và đại hoàng tử cũng vô cùng thân thiết với bà.

Hoàng thượng không có lý do gì từ chối, nuôi Phó Vân Tịch và đại hoàng tử dưới danh nghĩa của hoàng hậu, sau này kế vị Thái tử cũng là danh chính ngôn thuận. Nhưng Hoàng thượng lại sợ Hoàng hậu làm việc gì ngoài ý định của ông, liền ám chỉ rõ ràng rằng muốn hai huynh đệ cách xa hoàng hậu ra. Có điều tình tình trẻ con đơn thuần, căn bản không biết nhân gian hiểm ác, cũng không biết ẩn dưới mặt nạ mỉm cười là dã tâm thế nào. Sau khi tiên hoàng mất, Hoàng hậu thành Thái hậu, đại hoàng tử kế vị, rất nhanh, Thái hậu liền hoàn toàn lấy được sự tín nhiệm của hai huynh đệ.

Ngày nào Thái hậu cũng dặn dò ngự thiện phòng chuẩn bị được thiện cho hai huynh đệ. Thiên sơn tuyết liên này quá mức quý giá, Hoàng thượng lại thương yêu đệ đệ thể nhược nhiều bệnh, dứt khoát đưa được thiện cho Phó Vân Tịch. Nhưng lại không ngờ khiến người thân nhất của mình ăn phải độc được gấp đôi, vì vậy hàn độc đâm rễ trong người hắn từ lúc đó.

Lúc Phó Vân Tịch mười mấy tuổi, có một ngày sau giờ Ngọ định đi tìm Thái hậu nói chuyện, trong lúc vô tình bắt gặp Hoàng hậu và cô cô thân cận nói chuyện với nhau, mới biết nguyên nhân cái chết của Tĩnh phi năm đó. Ngay lúc đó hắn vừa phần nộ lại vừa kính hoàng, nhiều năm nhận giặc làm cha như vậy, coi người hại mẹ ruột mình là người thân nhất, khiến hắn hận không thể xông lên giết nữ nhân giả mù sa mưa đó ngay lập tức. Nhưng hắn biết mình không đủ sức. Hoàng huynh mới lên ngôi không lâu, thế lực còn chưa vững vàng, trong triều có rất nhiều người là người phe Thái hậu, một khi trở mặt, tới lúc đó chỉ mang tới rắc rối cho hoàng huynh.

Hắn chỉ có thể nhịn tất cả đau khổ, không thể nói chuyện này cho hoàng huynh. Tính tình hoàng huynh càng xúc động hơn hắn, có lẽ sẽ trực tiếp chất vấn Thái hậu cũng không chừng. Hắn muốn báo thù, phải giúp hoàng huynh ngồi vững trên giang sơn này, chỉ có thể giấu tài, bồi dưỡng thế lực của mình. Cho tới khi có một ngày có thể không cần phải kiêng dè thế lực của Thái hậu, công khai tội trạng của bà trước dân chúng, báo thù ẹ mình.

Cách bồi dưỡng thế lực nhanh nhất chính là lấy được binh quyền. Nhưng chỉ có binh quyền còn chưa đủ, còn phải xây dựng nên uy danh của mình trong quân đội. Hắn còn là thiếu niên, không quan tâm tới sự phản đối của hoàng huynh mà xuất binh đánh Tây Nhung, một là vì muốn rời xa cung điện một thời gian để suy nghĩ cách đối phó, hai là vì tích trữ sức mạnh, có một ngày có thể chống lại Thái hậu.

Hơn nữa chuyện đại hoàng tử ngồi vững trên ngai vàng nhiều năm như vậy, vốn chính là chuyện bất ngờ. Ban đầu Thái hậu vốn định dùng hàn độc khống chế hai huynh đệ này, chờ bọn họ chết đi thì sẽ bồi dưỡng một con rối khác. Ai ngờ được thiên đều bị Phó Văn Tịch ăn, Hoàng thượng bình yên vô sự. Tính toán của Thái hậu thất bại, mắt thấy thành tích của hoàng thượng càng ngày càng xuất sắc, người của hoàng thượng trong triều đình càng ngày càng nhiều hơn, trong lòng cũng vô cùng lo lắng. Bà ta càng không ngờ Phó Văn Tịch tuổi còn trẻ, một năm sau giành thắng lợi trở về, lập được chiến công hiển hách, lập tức thành lập uy danh trong võ quan, cũng đã không thể khinh thường.

Hai người này đã sắp thoát khỏi sự khống chế của bà ta, khiến bà ta cảm thấy chuyện hơi khó làm. Thế lực của Thái hậu yếu dần, thế lực của mình trở nên mạnh mẽ, là cơ hội rất tốt ỉn.

Nhưng vào giờ khắc quan trọng này, hàn độc của Phó Văn Tịch lại phát tác.

Không biết phải nói là vận may của hắn tốt hay không, hàn độc gấp đôi khiến hắn phát bệnh quá sớm, vừa hay lại được Ngô thái y gặp được. Tuy không thể chữa khỏi nhưng y thuật của Ngô thái y cao siêu, rốt cuộc ức chế được một chút độc tính.

Rốt cuộc hắn có đầy đủ khả năng tung hoành trong triều đình, không còn ai dám khinh thường hắn. Hoàng huynh cũng đã trở thành một minh quân, quốc gia yên ổn giàu có, nhưng kẻ địch vẫn chưa bị trừng phạt, mạng của mình lại sắp mất.

Giọng điệu của hắn rất bình thản, tựa như không phải đang nói chuyện của mình. Hàn Nhận lại có thể nghe ra một chút khác thường từ trong giọng điệu bình thản đó. Thiếu niên thận trọng cất giấu thù hận trong lòng, vì bảo vệ mình và huynh đệ trong hoàng cung giết người không thấy máu, rốt cuộc trưởng thành thành người lạnh nhạt khô ngô tuần tú.

“Lúc đó... Huynh có từng tuyệt vọng không?” Hàn Nhận hỏi. Thật ra thì khi Phó Văn Tịch còn sống, suy cho cùng gần như giống Hàn Nhận ở kiếp trước như đúc. Mẹ mất sớm, tự mình đối mặt với người ẩn giấu mưu mô, nhưng Phó Văn Tịch phát hiện ra bộ mặt thật của Thái hậu sớm hơn. Hàn Nhận cũng ở một khắc mình chết đi kia mới phát hiện cuộc đời mình là một lời nói dối. Trong hoàn cảnh như vậy, không ai có thể giúp được mình, thật ra là vô cùng đau khổ. Phó Văn Tịch như vậy, cũng từng giống Hàn Nhận, bất lực mà tuyệt vọng sao?

“Không hề.” Phó Văn Tịch cup mắt: “Tuyệt vọng không thể báo thù.” Hắn nói.

Tuyệt vọng là chuyện không chút ý nghĩa. Mục đích của Phó Văn Tịch khi làm việc rất rõ ràng. Sở dĩ Thái hậu không ngờ chuyện sẽ phát triển tới mức bây giờ, một nguyên nhân trong đó chính là lúc đó đã đánh giá thấp sự nhẫn nại của thiếu niên này. Hắn có thể nhẫn nhịn hơn tất cả mọi người, hơn nữa không hề mềm lòng với mình chút nào. Hắn có trái tim thích hợp với cuộc sống trong cung, quá mức cứng rắn và nhạy bén. Hắn không tuyệt vọng là bởi vì tuyệt vọng hoàn toàn không mang tới cho hắn bất cứ sự giúp đỡ nào trong chuyện báo thù này. Điều hắn muốn làm thì ngay cả người có dã tâm nhất cũng không làm được.

Hắn làm được. Khi phát hiện ra chuyện đó, có thể có quyền lợi và địa vị không thể khinh thường, bất cứ ai cũng không thể rung chuyển hắn. Cho dù đang nằm trên giường vẫn có thể thông thả mà sắp xếp tất cả, ví dụ như, phản kích Thái hậu.

Hàn Nhận nói: “Vậy bây giờ huynh cũng không tuyệt vọng, có đúng không?”

137. Chương 138: Chợt Truyền Ra Tin Người Đã Chết

Một người chỉ cần không tuyệt vọng thì tất cả đều có hy vọng. Trong hoàn cảnh đó mà Phó Văn Tịch cũng không tuyệt vọng, bây giờ cũng hắn sẽ không buông bỏ hy vọng. Sợ nhất là hắn không làm gì cả mà chỉ cam chịu số phận, đó mới là chuyện đáng sợ nhất.

Nghe vậy, Phó Văn Tịch mỉm cười: “Đúng.”

Nụ cười này khiến khuôn mặt lạnh như băng của hắn có thêm chút ấm áp. Hàn Nhận vươn hai tay ôm chặt eo của hắn, vùi đầu mình thật sâu vào lòng hắn. Người Phó Văn Tịch lạnh lẽo, ngay cả Hàn Nhận dán lên

mà cũng cảm thấy như bước vào hầm băng khí lạnh bức người, toàn thân lạnh không chịu nổi. Mình còn như vậy, vậy Phó Vân Tịch chịu hàn độc hành hạ mỗi ngày mỗi đêm phải chịu đựng thế nào đây?

Nàng khàn khàn nói: “Phó Vân Tịch, chúng ta cùng nghĩ cách đi.”

Tối bây giờ nàng đã tháo tất cả thái độ lạnh nhạt và xa cách xuống, thay vào đó là sự ỷ lại sâu sắc và đau lòng. Nếu không chữa khỏi bệnh cho Phó Vân Tịch, ít nhất cũng có thể giúp hắn bảo thủ Thái hậu. Nói theo cách khác, Thái hậu là kẻ thù chung của bọn họ. Tuy Hàn Nhạn chưa từng gặp vợ chồng Đông hầu vương nhưng máu mủ tình thâm, mối thù hận thấu xương này nói thế nào cũng đều không thể quên được.

Phó Vân Tịch cúi đầu nhìn Hàn Nhạn đang ôm chặt mình. Nhiệt độ truyền tới từ trên người nàng rõ ràng, hóa giải cái lạnh như băng mấy ngày nay. Hàn độc tàn phá bữa bãi trong người, tựa như băng châm vào từng kẽ xương, động đậy đều đau đớn khó chịu, không cảm giác được ấm áp. Tuy ôm chần ngồi trước lò sưởi nhưng vẫn lạnh thấu xương. Nhưng tiểu nha đầu với đôi mắt lạnh lùng này xông tới, ngồi nghe mình nói chuyện một cách yên lặng, liền ôm chặt lấy mình. Người nàng vẫn nhỏ nhỏ như cũ nhưng đã có dáng người duyên dáng của thiếu nữ. Suýt chút nữa đã quên, nàng đã cập kê rồi. Về mặt Phó Vân Tịch hơi thay đổi. Lần trước, lúc Hàn Nhạn cập kê, là hắn phá hủy lễ cập kê đó. Thật ra long đông vật vả mệt mỏi quay về, lúc liếc nhìn thấy nàng, trong lòng Phó Vân Tịch hơi động. Nha đầu nhỏ nhỏ trước kia đã trưởng thành thành thiếu nữ thanh tú. Hắn vui mừng nhưng là không thể thể hiện ra. Thế nhưng từ đó về sau, Hàn Nhạn liền khẳng khái cho là lễ cập kê vẫn chưa xong, coi như mình chưa cập kê. Nàng kiên trì không chịu búi búi tóc dành cho thiếu nữ, vẫn búi thành hai búi tròn tròn.

Một tay hắn vuốt ve búi tóc tròn này, thăm thở dài một tiếng thật khê. Thôi được, như vậy mà còn không đẩy nàng ra được, mà nha đầu này lại cố chấp như thế, mình cần gì phải tự chủ trương thay nàng. Huống hồ cách bảo vệ như vậy còn không bằng đặt nàng bên cạnh mình thì ổn hơn. Nàng vì mình mà chịu không ít uất ức. Sau khi thân phận con cô của Đông hầu vương bại lộ, không biết sẽ có bao nhiêu rắc rối. Nếu bây giờ mình còn một hơi thở thì bảo vệ nàng bên người cho tốt thôi.

Hắn nói: “Được.”

Lời này vừa nói ra liền nhất thời cảm giác trong lòng mình trống rỗng. Hàn Nhạn chui ra khỏi lòng hắn, ngửa đầu nhìn hắn. Phó Vân Tịch nhìn lại thì thấy Hàn Nhạn đầu còn một chút đáng vẻ tiểu nữ nhi hờn dỗi. Về mặt nàng kiên nghị bình tĩnh, nói rất nhanh: “Thái hậu sẽ hành động, nhưng bà ta cũng đã nhận ra, loại bỏ sự nghi ngờ của bà ta đi.”

Đầu tiên là Phó Vân Tịch sưng sốt, ngay sau đó bật cười. Mình vậy mà lại quên mất, Hàn Nhạn này, ngay vào lúc này, là không có thừa thời gian để làm nũng khoe mẽ. Nàng chỉ biết phân tích ra đối sách trong thời gian ngắn nhất.

“Nàng định làm gì?” Phó Vân Tịch nói.

Hàn Nhạn liền kéo cổ áo hắn vào sát mình, ghé vào tai hắn nói nhỏ vài câu rồi buông hắn ra, hỏi: “Sao?”

Phó Vân Tịch nói: “Có thể.”

Hai ngày sau.

Hôm nay, trong miệng dân chúng trong kinh thành đều bàn tán một chuyện, Huyền Thanh vương Phó Vân Tịch bệnh nặng không chữa được, qua đời trong đêm qua. Vốn là nhân vật phong lưu, tiền đồ vô hạn, lại tuấn mỹ như thần tiên, văn thao vũ lược, không gì không giỏi, trong nhất thời, tất cả dân chúng đều bóp cổ tay than vãn. Những khuê nữ chưa xuất giá biết tin này thì khắp nơi đều vang lên tiếng thở dài buồn bã. Bình thường uy vọng của Phó Vân Tịch trong dân chúng cực cao. Hắn qua đời, với người trong thiên hạ mà nói cũng đều là một việc đáng tiếc.

Trong Trang phủ yên lặng dị thường, ngay cả bọn hạ nhân thích bí mật nói chuyện phiếm cũng không lên tiếng. Tứ tiểu thư Trang phủ đã từng là người Phó Vân Tịch muốn lấy, tuy sau này bị bỏ, nhưng cũng không thấy tỏ ra hận Huyền Thanh vương. Mọi người liền đoán rằng thật ra trong lòng Hàn Nhạn vẫn còn yêu thương Phó Vân Tịch. Hôm nay Huyền Thanh vương bệnh mất, Tứ tiểu thư nhà họ Trang đang đau khổ buồn bã trong lòng, hay là trong lòng vô cùng vui vẻ đây?

Suy nghĩ của Hàn Nhạ, đương nhiên mọi người không đoán được. Nhưng Trang Hàn Minh vì lo cho Hàn Nhạ mà đặc biệt tới an ủi nàng, lại bị nàng chặn ngoài cửa. Mọi người đoán rằng vì Hàn Nhạ đau lòng quá độ, không muốn để người khác nhìn thấy dáng vẻ của mình hiện giờ việc ủa nàng. Trang Hàn Minh tới vài lần cũng đều không có kết quả, chỉ có thể bất đắc dĩ mà rời đi. Lúc gần đi cậu còn dặn dò hạ nhân phải chăm sóc Hàn Nhạ cho kỹ. Nhưng Trang Sĩ Dương lại không hề tới lấy một lần. Đường như ông ta đang kiêng dè điều gì đó ở Hàn Nhạ. Kể từ lúc nàng trở về Trang phủ, gần như ngay cả mặt mũi Trang Sĩ Dương cũng đều khó gặp dù chỉ một lần. Có điều mắt không thấy tâm không phiền, Hàn Nhạ còn vui vẻ tự do.

Lại nói về Thanh Thu Uyển, chiều hôm đó có một đám khách không mời mà tới. Nữ tử dẫn đầu vung roi thép lên, quát “bốp” một cái vào người thị nữ vẩy nước quét sân đứng cạnh cửa. Thị nữ này thấy có người, đang định tới nghênh đón, thỉnh linh bị quát một roi trước như vậy, mà roi này còn dùng hết sức khiến thị nữ này té nhào xuống đất. Ngay sau đó, roi này rút khỏi người nàng, người dùng roi còn có khí thế hung hăng mà chất vấn: “Trang Hàn Nhạ ở đâu?”

Thị nữ kia đau tới mức không thốt nên lời. Nữ tử cầm roi thép trong tay thấy thế thì càng ra tay không lưu tình, quát tới tấp vào người người thị nữ. Thị nữ bị đánh đau tới mức lăn lộn trên đất, tiếng kêu thảm thiết khiến người trong phòng lập tức giật mình tỉnh giấc.

Lại nghe thấy “kéo kẹt” một tiếng, cửa khuê phòng Thanh Thu Uyển bỗng mở ra, Hàn Nhạ đi ra từ bên trong, lạnh lùng nói: “Ai dám làm càn ở đây?”

Nữ tử tay cầm roi thép thấy Hàn Nhạ thì lập tức dừng hành động trên tay lại, kêu một tiếng: “Trang Hàn Nhạ!”

“Ta nói là ai mà lại không có giáo dục như vậy,” Hàn Nhạ liếc thị nữ vết thương đầy mình trên mặt đất, lạnh lùng nói: “Thì ra công chúa nước Tây Nhung.”

Đương nhiên Y Lâm Na nghe ra sự châm biếm trong lời này, nhưng hôm nay không phải nàng ta tới để cãi lộn với Hàn Nhạ. Toàn thân nàng ta có vẻ vô cùng nóng nảy, nhìn Hàn Nhạ hỏi: “Người có biết vương gia qua đời không?”

“Người nào trong kinh thành cũng nói, đương nhiên ta biết.” Hàn Nhạ nói.

Vành mắt Y Lâm Na đỏ ửng, rõ ràng đã khóc lóc một trận. Nàng ta lắc đầu, nói: “Ta không tin, nhất định là giả, là các người thông đồng lừa ta. Trang Hàn Nhạ, chắc chắn người biết chân tướng.”

Hàn Nhạ lạnh lùng mà nhìn nàng ta: “Hình như công chúa hỏi nhầm người rồi. Ta cũng nghe từ lời người khác mới biết chuyện vương gia. Huống hồ công chúa cho rằng ta thông đồng với vương gia lừa gạt người, sao chúng ta phải lừa người? Lừa người thì có ích gì?”

“Chuyện này...Chuyện này...” Y Lâm Na mở miệng mà nhìn Hàn Nhạ: “Ta không biết, nhưng sao hắn lại đột nhiên chết đi...Dù cho...” Nói tới đây, nàng ta chợt khựng lại, dừng một chút, lớn tiếng nói với Hàn Nhạ: “Chắc chắn người biết hắn còn chưa chết, có đúng không!”

Đường như nàng ta chắc chắn như vậy, nhìn một nha hoàn khác đang đứng xa xa trong viện, lại quát một roi qua: “Rốt cuộc vương gia ở đâu?”

“Đủ rồi!” Hàn Nhạ lạnh lùng nói. Giọng nàng vô cùng nghiêm khắc. Y Lâm Na nhú mày, động tác trên tay dừng lại theo bản năng, chỉ nghe thấy Hàn Nhạ nói tiếp: “Rốt cuộc Huyền Thanh vương có chết hay không, người không nên tới chỗ này của ta để hỏi. Đã nhiều ngày ta không ra khỏi cửa. Là công chúa buồn chán muốn tùy tiện tìm lý do giải trí, vậy đừng ngại mà tìm một trò. Coi chừng họa là từ miệng mà ra.” Thấy Y Lâm Na vẫn có bộ dạng không tin, Hàn Nhạ nói tiếp: “Hơn nữa phải biết chuyện vương gia qua đời là thật hay giả còn không biết à? Công chúa là Huyền Thanh vương phi chưa qua cửa, tự nhiên có quyền nhìn đi thể vương gia một lần, thấy vương gia thì mình nhìn xem. Mắt thấy là thật, chẳng phải tốt hơn à?”

Lời này chọc trúng chỗ đau của Y Lâm Na. Nàng ta không tin Phó Vân Tịch cứ chết đi như vậy. Tuy bệnh của hắn càng ngày càng nghiêm trọng nhưng mấy ngày trước vẫn còn tốt mà. Hắn vẫn có thể nói chuyện, sao chỉ chớp mắt một cái mà người đã không còn? Nàng ta kêu khóc nổi điên, đập đồ của vương phủ, đánh

hạ nhân trong vương phủ. Cuối cùng, là Thành Lỗi nhìn không được, dẫn nàng ta tới linh đường. Cũng là ở đó, Y Lâm Na nhìn thấy thân thể lạnh như băng của Phó Vân Tịch đang nằm trong quan tài.

Nàng ta run rẩy vươn tay sờ thân thể hắc. Người lạnh như băng không có chút độ ấm. Hắc đã qua đời thật rồi. Trên thế gian này không còn Phó Vân Tịch nữa. Sao Y Lâm Na có thể cam tâm? Nàng ta cố gắng lâu như vậy, chẳng phải là vì để trở thành thê tử của hắc, chiếm lấy nam nhân này sao? Nhưng còn chưa đợi được tới ngày đó thì hắc đã chết.

Nàng ta không thể chấp nhận sự thật này, cho nên mới tới tìm Hàn Nhạn. Người trong lòng Phó Vân Tịch là Hàn Nhạn, cho tới bây giờ chưa hề thay đổi. Nàng ta chỉ giữ một chút ý nghĩ may mắn, mong có thể biết được sự thật về Phó Vân Tịch từ đây. Thật ra chính nàng ta cũng biết chuyện này có lẽ là cực kỳ nhỏ bé, nhưng nếu như ngay cả một tia hy vọng cũng không có thể Y Lâm Na thật sự không biết phải làm sao mới tốt.

“Người thích hắc như thế, nhưng hắc đã chết, người cũng không hề khó vượt qua chút nào. Cho nên, người biết căn bản hắc không chết có đúng không?” Y Lâm Na nhìn Hàn Nhạn. Phát hiện này khiến nàng ta mừng rỡ khôn xiết. Hàn Nhạn này cư xử thật sự là quá kỳ lạ. Vậy có phải đã chứng minh rằng tất cả còn có hy vọng không?

Hàn Nhạn lẳng lặng nhìn nàng ta, nói: “Sao ta phải khổ sở? Công chúa, hình như người đã quên một chuyện, vương gia hừ ta trước mặt mọi người. Người cho rằng vì cái gì mà ta còn thích hắc?”

138. Chương 139: Tiền Đồ Của Mình

Y Lâm Na sửng sốt. Đúng vậy, Phó Vân Tịch cho Hàn Nhạn sự khó chịu lớn như vậy trong lễ cập kê. Nếu đổi thành mình thì nhất định là trong lòng vô cùng căm ghét Phó Vân Tịch, thế phải trả thù. Nhưng... Một khi đổi thành trên người Hàn Nhạn thì nàng ta lại không thể tin. Bởi vì nếu Hàn Nhạn cũng đều thừa nhận là Phó Vân Tịch đã chết, vậy tất cả thật sự không còn chút hy vọng nào. Nàng ta bỗng cười lạnh hai tiếng: “Sao người có thể không sao? Hắc yêu người như vậy, vì người mà ngay cả tính mạng mình cũng không cần. Hắc đã chết, người thậm chí ngay cả nước mắt cũng không rơi một giọt. Trang Hàn Nhạn, lòng dạ người thật ác độc!”

“Lời này của công chúa sai rồi,” Hàn Nhạn nhìn nàng ta, ánh mắt lạnh lẽo: “Trên đời này, mối quan hệ giữa người với người luôn là qua lại. Ta vương mắc với vương gia, ngay từ ngày ta chuyển ra khỏi Huyền Thanh vương phủ đã chấm dứt. Vì vậy, vương gia với ta mà nói chỉ là một người xa lạ. Trên thế gian này, mỗi ngày người xa lạ chết đi đếm không xuể, nếu ta đều vì thế mà đau lòng khóc lóc, chẳng phải là không thể tưởng tượng nổi sao?” Nàng mỉm cười: “Ta khác công chúa. Có lẽ công chúa lương thiện ngay thơ,” Giọng nàng dường như có chút giễu cợt: “Nhưng từ trước tới nay Hàn Nhạn luôn tâm địa sắt đá, cho nên lời chất vấn vì sao Hàn Nhạn không đổ lỗi của công chúa, thứ cho Hàn Nhạn không phụng bồi.” Dứt lời, nàng xoay người, bỗng như nhớ tới điều gì đó, nói với Y Lâm Na: “Có điều nếu công chúa nghi ngờ có phải vương gia chết thật không, đừng ngại chờ xem Hoàng thượng phản ứng thế nào. Nếu Hoàng thượng cũng ban hành chiếu lệnh thì nhất định là sự thật, quân vô hí ngôn.” Lần này nói xong mới đi vào phòng, đóng cửa đánh “cạch” một tiếng.

Y Lâm Na giật mình trong chốc lát, chợt phản ứng kịp, định bước lên đập cửa tranh cãi, liền bị một thị nữ bên cạnh sợ hãi mà kéo lại. Hình như thị nữ này là tâm phúc của Y Lâm Na. Nàng ta khẽ nói: “Công chúa điện hạ, đồng tử của Trang Hàn Nhạn đó.”

Đồng tử đó? Y Lâm Na dừng một chút, nhớ tới giọng điệu không chút gợn sóng của Hàn Nhạn. Đúng là dường như hơi khác với ngày thường. Đồng tử đó, chẳng lẽ là nàng ta đã khóc? Từ trước tới nay Trang Hàn Nhạn này hiểu thấu, lúc đối mặt với người khác cũng luôn như vậy. Luôn khiến người ta đoán không ra trong lòng nàng đang nghĩ gì, cũng sẽ không thể hiện cảm xúc trên mặt. Chẳng lẽ nàng đã biết tin Phó Vân Tịch chết thật, trong lòng buồn rầu, lại không muốn bị người khác nhận ra nên mới giả vờ chẳng hề để ý ngoài mặt? Nói vậy, hình như cũng phù hợp với tính cách của nàng. Nhưng... Chính vì điều này, Y Lâm Na mới hết hy vọng thật sự. Dáng vẻ của Hàn Nhạn căn bản chính là cho thấy Phó Vân Tịch đã chết thật. Một chút hy vọng đã không còn, mình tận mắt thấy, tận tai nghe, cũng đều là tin người chết thật. Nhưng

còn ngây thơ cho rằng Phó Vân Tịch không chết. Bây giờ ngay cả mình cũng không tự lừa mình được nữa rồi.

Nghĩ tới chuyện ngàn dặm xa xôi theo Phó Vân Tịch tới Đại Tông, còn chưa từng cảm nhận được sự dịu dàng của hắn, hắn lại thành linh biến mất khỏi thế giới này, không còn Phó Vân Tịch nữa. Bất kể là mỹ thiếu niên tư thế oai hùng phần chấn bùng bùng, hay là thanh niên lạnh lùng lạnh nhạt hôm nay, đều không thuộc về thảo nguyên Tây Nhung. Nàng lập tức xụi lơ trên đất, tựa như bị rút đi tất cả sức mạnh, bỗng che kín mặt, khóc òa lên hu hu.

Vệ vương phủ.

Vệ vương phủ hôm nay vô cùng náo nhiệt. Trên mặt hạ nhân đa số đều chứa ý cười, đơn giản là vì Huyền Thanh vương của Đại Tông qua đời. Vệ vương và Huyền Thanh vương luôn bất hòa, đây là điều tất cả mọi người đều biết. Hôm nay Huyền Thanh vương bệnh chết, với Vệ vương mà nói đương nhiên là chuyện vui lớn như trời. Nước lên thì thuyền lên, tự nhiên bọn hạ nhân Vệ vương phủ cũng lòng tràn đầy vui vẻ. Thỉnh thoảng có mấy tiểu nha hoàn đang trong độ tuổi đẹp nhất của đời người, trên mặt mang theo chút buồn rầu, đó là thương xót cho sự qua đời của Phó Vân Tịch phong hoa tuyết đại này trong lòng.

Trong chỗ ở của nữ quyến Vệ vương phủ có một hậu viện, tận bên trong viện có một căn phòng tối thui. Phòng này xộc xệch dựa vào tường viện, xung quanh đều là vết bẩn và những thứ linh tinh, nhìn sẽ khiến người ta cảm thấy trong lòng không yên. Có một hạ nhân xách theo một cái giỏ, đi thẳng tới viện, móc chìa khóa ra, mở cửa “kẹt” một tiếng, lập tức một mùi thúi thúi chua chua đập vào mặt. Hạ nhân này là một thị nữ trung niên gầy đét, ngửi thấy mùi này thì không kiềm được mà nhú mày, đặt mạnh cái giỏ trong tay lên bàn, làm bay lên một đám bụi.

Trong phòng tối om, một lát sau, có tiếng sột sột soạt soạt vang lên, một chút ánh sáng mặt trời chiếu vào từ bên ngoài khiến người ta có thể nhìn thấy một người dơ dáy bẩn thỉu bò dậy từ trên giường. Thị nữ lui lại một bước, dường như là ghét mùi thúi trên người người này. Người nọ đi thẳng tới bên cạnh bàn, vươn bàn tay gầy đét mở cái giỏ ra, mùi thơm của thức ăn nhẹ nhàng lan ra.

“Đây là...” Trong giọng nói khàn khàn dường như lộ ra vài phần vui mừng, ngay cả ánh mắt cũng sáng lên.

“Huyền Thanh vương bệnh chết, Thế tử gia dặn dò hôm nay tất cả mọi người trong phủ được thêm thức ăn.” Thị nữ này giải thích một cách không kiên nhẫn: “Có lợi cho người đó, ăn nhanh đi.”

Huyền Thanh vương? Người nọ hơi sững sốt, chợt kích động mà ho khan vài tiếng, nắm chặt lấy tay thị nữ kia: “Huyền Thanh vương chết rồi?”

Thị nữ hoảng sợ, tay vỗ “bốp” lên mặt người nọ, vùng vẫy giãy ra: “Đúng vậy. Sao thế?” Bà hơi sợ mà nhìn người nọ, lại thấy người đó chợt ngửa mặt lên trời cười to, nói: “Trang Hàn Nhạn, Phó Vân Tịch, các người cũng có ngày hôm nay, ha ha ha ha ha!” Bà ta cười điên cuồng, dưới ánh mặt trời lơ mơ, gương mặt đó gầy đét khô quắt như bà lão bốn mươi tuổi, nhưng có thể lơ mơ nhìn ra dáng vẻ không tồi trước kia.

Rõ ràng chính là Trang Ngữ Sơn.

Thị nữ không biết xảy ra chuyện gì, liền hơi cảnh giác mà trốn tới cạnh cửa, chỉ sợ người này lại bỗng làm chuyện điên rồ. Nhưng bà ta lại thấy Trang Ngữ Sơn từ từ cúi đầu xuống trong bóng tối, dường như là lâm vào hồi ức vô biên.

Huyền Thanh vương, Trang Hàn Nhạn, hình như đã lâu hai cái tên này không xuất hiện trong tai Trang Ngữ Sơn rồi. Nếu không phải hôm nay thị nữ này nói ra một câu thì thậm chí Trang Ngữ Sơn còn cho rằng căn bản người tên Trang Hàn Nhạn này không từng tồn tại. Dường như chẳng qua mình chỉ mơ một giấc mơ về tất cả mọi chuyện ở Trang phủ mà thôi. Nàng ta bị giam trong căn phòng nhỏ tối tăm này, sống cuộc sống ngăn cách với nhân thế đã suốt một năm rồi.

Một năm có thể xảy ra rất nhiều chuyện. Ví dụ như địa vị càng ngày càng lên cao của nàng ta trong Vệ vương phủ, rốt cuộc bị Vệ Thế tử phi Lý Giai Kỳ thế chỗ. Ví dụ như đã một năm Vệ Như Phong không hề gặp nàng ta một lần. Ví dụ như con trai của mình cũng đã sắp không phải là con của mình nữa. Ví dụ như...Nàng ta trở thành người còn dễ tiện hơn một hạ nhân trong Vệ vương phủ.

Người thay đổi tất cả chuyện này chỉ có mình Lý Giai Kỳ.

Sau khi Lý Giai Kỳ qua cửa, chiếm vị trí chính thê của Vệ Như Phong, sống hoành hành ngang ngược. Ban đầu lúc Trang Ngũ Sơn còn là một nữ tử đợi gả, tiếp xúc với Lý Giai Kỳ, cũng biết nữ tử lá ngọc cành vàng được chiều chuộng không dễ đối phó. Có điều khi đó Trang Ngũ Sơn càng có khuynh hướng lợi dụng Lý Giai Kỳ. Bởi vì tuy Lý Giai Kỳ bá đạo nhưng cũng không có đầu óc. Liên kết với nàng ta đối phó Hàn Nhạn, có thể giảm bớt rất nhiều chuyện. Nhưng khi người hoành hành ngang ngược lại không có đầu óc này thành người đối địch với mình, giảm lên người mình thì Trang Ngũ Sơn đã cảm thấy không bình thường.

Lòng ghen tỵ của Lý Giai Kỳ vô cùng nặng, nhất là lúc vừa vào cửa, gần như ngày nào cũng bá chiếm Vệ Như Phong, căn bản không để Trang Ngũ Sơn có cơ hội tới gần hần. Tuy Trang Ngũ Sơn không thích Vệ Như Phong nhưng hần là chỗ dựa cho nàng ta đi lên. Thân là nữ nhân trong hậu viện, một khi mất đi sự cưng chiều của nam nhân thì nửa bước khó đi. Trang Ngũ Sơn liền tìm đủ mọi cách tới gần Vệ Như Phong. Sau khi bị Lý Giai Kỳ nhìn thấy thì càng không vui, chiến tranh của hai người bắt đầu thăng cấp.

Không bao lâu sau, Lý Giai Kỳ đã mang thai. Trang Ngũ Sơn cũng đồng thời phát hiện mình mang thai. Nàng ta hoang mang không thôi, không dám nói cho ai khác biết. Minh và Lý Giai Kỳ cùng có con, thế nào mọi người cũng yêu thương con của Lý Giai Kỳ, mà khi con của mình ra đời thì cũng là con vợ lẽ. Con trai của Lý Giai Kỳ là con trai trưởng. Con trai trưởng và con vợ lẽ khác nhau, nàng ta biết rõ. Nàng ta hận Trang Hàn Nhạn cũng bởi vì Hàn Nhạn có thân phận đích nữ. Sao có thể để cho con mình đi theo vết xe đổ được?

Trang Ngũ Sơn liền nghĩ cách hại Lý Giai Kỳ sảy thai.

Thật ra thủ đoạn của nàng ta khá inh, theo hai tỷ muội mưa dầm thấm đất, tuy nhiều lần thua trong tay Hàn Nhạn, đó là bởi vì Hàn Nhạn sống lại một đời. Đặt ở chỗ khác, Trang Ngũ Sơn cũng được coi là một cao thủ trạch đấu. Đầu óc Lý Giai Kỳ ngu xuẩn, đương nhiên không nghi ngờ tới mình, Trang Ngũ Sơn nghĩ vậy.

Lý Giai Kỳ không đủ thông minh nhưng Trang Ngũ Sơn ngàn không nên chơi thứ không thể chơi, không nên đánh giá thấp thế lực sau lưng Lý Giai Kỳ. Con gái của Hữu tướng, sao có thể là đèn đã cạn dầu. Không lâu sau, chuyện Trang Ngũ Sơn hại Lý Giai Kỳ sảy thai liền lộ ra. Hữu tướng giận dữ, định giết Trang Ngũ Sơn để đền mạng cho cháu ngoại mình. Lúc đó Trang Ngũ Sơn mới nhận ra tính chất nghiêm trọng của chuyện này. Nàng ta xin Trang Sĩ Dương giúp đỡ. Trang Sĩ Dương thương yêu mình nhất. Nhưng bây giờ ông ta chỉ là một quan ngũ phẩm nho nhỏ, Trang Ngũ Sơn phạm phải sai lầm lớn, chọc giận Hữu tướng, ông ta tức giận còn không kịp, bỏ lại một câu “Nữ tử này không liên quan gì tới ta, mặc cho Hữu tướng đại nhân xử lý.” Liền rời đi ngay. Khoảnh khắc đó, Trang Ngũ Sơn mới cảm thấy tuyệt vọng.

Ngày trước, lúc Trang Ngũ Sơn thấy Trang Sĩ Dương tuyệt tình với Hàn Nhạn, chỉ vui sướng khi người gặp họa. Nhưng bây giờ nàng ta mới hiểu được, lúc đó tại sao Trang Sĩ Dương đối xử với Hàn Nhạn thế nào thì sau này sẽ đối xử với mình như vậy. Ông ta là người trong mắt chỉ có quyền lực, tất cả người cản trở đường làm quan của ông ta, cho dù là máu mủ ruột rà cũng có thể đá văng một cước không lưu tình. Nàng ta hiểu ra thì đã quá muộn.

Không ai có thể giúp được Trang Ngũ Sơn. Chu thị trong tù, đại Chu thị đã sớm chết rồi, nàng ta không có ai có thể nhờ giúp đỡ. Nhưng bởi vì cái thai trong bụng nên Vệ Như Phong bằng lòng tha cho nàng ta một mạng. Sau khi sinh con thì liền bị nhốt trong căn phòng tối om này, ngày ngày không gặp được người. Đứa trẻ được Lý Giai Kỳ nuôi bên cạnh, con của mình lại gọi người khác là “mẫu thân”, đáng sợ hơn là Trang Ngũ Sơn biết, Lý Giai Kỳ sẽ không đối xử thật lòng với con của mình.

Nửa đời sau của nàng ta thật không có gì có thể trông cậy vào. Chỉ có một tin tức đột ngột khiến nàng ta tạm thời thoải mái một lần.

139. Chương 140: Mạo Hiểm Bức Vua Thoái Vị

Trong điện Thái Phượng.

Thái hậu nghiêng người dựa vào ghế trên cao, Thất hoàng tử đứng phía dưới: “Hoàng tử mẫu, hôm nay Phó Vân tịch đã chết rồi.” Hần không nói tiếp nhưng trong ánh mắt mang theo chút hưng phấn.

“Gấp cái khi gì?” Thái hậu mỉm cười: “Người này xảo trá nhiều thủ đoạn, Ai gia thấy con vẫn nên dò la cho thỏa đáng. Nếu bị người lừa thì liền thua lớn.”

Thất hoàng tử đã tính trước, cười cười: “Hoàng tổ mẫu cứ việc yên tâm. Bồn cung đã phái người đi thăm dò, bây giờ Huyền Thanh vương phủ loạn thành một cục. Ngay cả Trang Hàn Nhạn cũng đều tránh trong phòng, đóng cửa không ra, chắc là âm thầm rơi lệ.”

“Nàng ta cũng là người giàu tình cảm,” Đường như Thái hậu hơi khinh thường, nói: “Dù thế thì Phó Vân Tịch cũng chết thật rồi.” Bà ta thở dài một hơi thật dài: “Cuối cùng ai gia đã đợi được ngày này rồi. Đã vậy, chúng ta liền đi gặp Hoàng thượng đi. Vân Tịch chết rồi, người làm hoàng huynh này chắc hẳn cực kỳ bi thương.”

Thất hoàng tử gật đầu: “Phía ngự lâm quân...”

“Con can thiệp quá nhiều,” Về mặt Thái hậu hơi đổi, giọng trở nên lạnh lùng: “Đừng quên, bây giờ con chẳng phải là gì cả.”

“Dạ.” Thất hoàng tử vội khom lưng đáp, nhưng trong ánh mắt thoáng qua một tia sáng loáng, nhưng trong chớp mắt lại khôi phục như thường.

Ngự thư phòng.

“Phụ hoàng!” Thái tử vội vàng chạy vào từ bên ngoài, vừa vào liền lớn tiếng gọi.

“Con học phép tắc vậy đó hả? Ngay cả thư phòng của trẫm cũng dám xông vào!” Hoàng thượng ngẩng phắt đầu lên, tức giận mà quát một tiếng, ánh mắt của hắn hơi đỏ lên.

“Phụ hoàng!” Thái tử không sợ vẻ mặt nghiêm nghị của hắn chút nào, đứng thẳng trước mặt hắn: “Bọn họ đều nói vương thúc đã chết rồi! Con không tin!”

“Cần quấy!” Hoàng thượng mặt rùng giận dữ: “Con nói bậy gì vậy!”

“Hoàng thượng bớt giận!” Hoàng hậu vội vàng chạy tới ôm chặt Thái tử: “Nó chỉ là quá đau lòng, nên mới mất lý trí...”

“Hừ!” Con giận củnha hoàng thượng còn chưa tan: “Trẫm thấy lá gan của nó càng ngày càng lớn, lại dám hét lên với trẫm. Rốt cuộc trong mắt nó có còn Hoàng thượng là trẫm không! Nàng dạy nó quy củ như thế đấy hả!”

Sự quả trách nào thật quá không đầu không đuôi. Lúc này trong lòng Hoàng hậu cũng hơi uất ức, lại thấy Thái tử vẫn ngừn cổ như cũ, nói: “Trước kia nghe nói vương thúc bệnh nặng, nhi thần định tới đó thăm, là phụ hoàng ngăn cản. Hôm nay nhi thần ngay cả mặt vương thúc cũng không gặp được. Những người đó nói vương thúc chết rồi! Nhi thần không tin!”

“Vương thúc con đã chết?” Hoàng thượng không nhịn được nữa: “Chuyện của đệ ấy còn chưa tới phiên con bình luận!”

“Con không tin, con không tin!” Lúc Thái tử nghe những lời này củnha hoàng thượng thì nước mắt tràn mi, quăng lại một câu: “Con không tin!” Liền xoay người chạy như bay ra ngoài. Hoàng hậu nhìn Hoàng thượng một cái, trong như như có ánh lệ mờ mờ: “Hoàng thượng, có đôi khi thần thiếp thật sự không biết rốt cuộc người đang nghĩ gì.” Dứt lời, cũng không quan tâm xem sắc mặt Hoàng thượng thế nào, rời đi theo Thái tử.

Đợi bọn họ đi rồi, Hoàng thượng mới từ từ ngẩng đầu lên, để vương tử trước tới nay không hiện vui giận trên mặt, trong mắt là sự bi ai thấp thoáng. Ông quét hết toàn bộ sổ con trên bàn xuống. Thái giám bên cạnh thở mạnh cũng không dám. Hoàng thượng và Huyền Thanh vương huynh đệ tình thâm, hôm nay Huyền Thanh vương bệnh chết, Hoàng thượng cực kỳ bi thương cũng là hợp tình hợp lý.

Thái tử chạy ra ngoài ngự thư phòng, dừng lại trước đình trong hoa viên. Cậu đã cao hơn một năm trước không ít, trên mặt không còn hơi thoáng vẻ ngây thơ trẻ con. Nhi tử để vương gia, từ trước tới nay luôn phải trưởng thành sớm hơn trẻ con cùng lứa. Cậu cố gắng để mình càng chín chắn chừng chạc hơn, nhưng

khi nghe được tin Huyền Thanh vương mất vì bệnh thì đưa trẻ cố gắng duy trì hình tượng Thái tử này vẫn không kiềm được mà khóc lên.

Cậu nhớ khuôn mặt luôn lạnh lùng của vương thúc. Tuy không nói cười tùy tiện nhưng ít nhất lúc mình yêu cầu người chơi với mình thì sẽ không quả quyết từ chối như Phụ hoàng. Tuy người có vẻ rất nghiêm nghị nhưng thật ra là người rất dịu dàng. Dạy mình bắn tên cưỡi ngựa, càng có thể khiến Thái tử nhỏ tuổi cảm nhận sự ấm áp của tình thân. Ai nói hoàng gia không có tình thân? Ít nhất Phó Vân Tịch là người thân mà Thái tử nhận định. Hôm nay Phó Vân Tịch đã vĩnh viễn không còn, thậm chí cậu không kịp chạy tới gặp vương thúc lần cuối, sao có thể không đau lòng muốn chết được.

“Hoàng đệ đừng quá đau lòng,” Một giọng nói đột ngột vang lên sau lưng. Thái tử xoay người, lại thấy Thất hoàng tử chứa ý cười chói mắt đang đi tới: “Sinh lão bệnh tử là chuyện thường tình của đời người. Dù bị thương thế nào thì vương thúc cũng không thể sống lại.”

Thái tử cắn răng mà nhìn hắn. Mỗi quan hệ thù địch của Thất hoàng tử và vương thúc, Thái tử cũng biết một chút. Tuy không biết cụ thể rốt cuộc là chuyện gì nhưng ít nhất Thái tử biết một điều đó là vương thúc chết, với Thất hoàng tử mà nói thì là chuyện tốt.

Thấy Thái tử không nói lời nào, Thất hoàng tử càng cười kiêu ngạo hơn: “Không ai nói chính xác chuyện trên đời được. Có lẽ tuy bây giờ hoàng đệ đau lòng nhưng không bao lâu sau là có thể gặp vương thúc cũng không chừng.”

Thái tử như bị sét đánh, không thể tin được mà nhìn Thất hoàng tử chằm chằm. Thất hoàng tử cười xấu xa, xoay người rời đi, để lại Thái tử ngơ ngác đứng đó. Không biết vì sao câu kia của Thất hoàng tử cho cậu một cảm giác bất an mãnh liệt. Trong hoàng cung này hình như sắp xảy ra chuyện lớn.

Lại nói sau khi Phó Vân Tịch chết, đương nhiên binh quyền trong tay Huyền Thanh vương tập trung vào tay Hoàng thượng. Binh quyền lớn như vậy, Hoàng thượng không yên tâm khi giao cho người khác. Quân đội cứ tạm thời để đó như vậy. Nếu không phải hai ngày sau Tây Nhung tiến đánh Đại Tông trên diện rộng thì không ai ý thức được tầm quan trọng của chuyện này.

Trong điện Kim Loan.

“Hoàng thượng! Người Tây Nhung đã ép tới kinh thành!” Thám tử thuộc hạ báo lại, vẻ mặt hết hoảng vô cùng. Tuy Đại Tông và Tây Nhung giằng co nhiều năm như vậy nhưng đây là lần đầu tiên đánh tới kinh thành. Trong khoảng thời gian ngắn, lòng người bàng hoàng, dân chúng trong kinh thành người người cảm thấy bất an. Mà người Tây Nhung vô cùng tàn bạo, tới mức, đốt giết cướp giạt, không chuyện ác nào không làm. Nhất thời, tiếng kêu than dậy trời đất, dân chúng lầm than.

Văn võ bá quan đều im lặng không lên tiếng mà đứng thẳng, Hoàng thượng giận dữ: “Trẫm nhắc lại lần nữa, ai bằng lòng lãnh binh chiến đấu!” Chuyện này thật kỳ lạ. Trong cung điện to lớn như vậy, nhiều tướng lĩnh như vậy, mà không ai sẵn lòng mang binh đánh giặc. Thành Lỗi mất tích một cách khó hiểu, ai cũng không tìm được hắn. Các tướng lĩnh mới nhậm chức không dám ra chiến trường. Các tướng lĩnh già thì đưa đẩy, nói mình tuổi già sức yếu, không gánh được trách nhiệm nặng nề như vậy. Một vài người trung thành và tận tâm thì mang binh tướng, nhất thời cũng khó có thể chống đỡ binh lính Tây Nhung như nước lũ. Hậu phương không có người phù hợp, thật sự là tiến thoái lưỡng nan.

Đám văn thần võ tướng đều không lên tiếng. Người Tây Nhung thế tới hung ác, chắc là đã chuẩn bị chu đáo. Trận chiến này có bao nhiêu thảm thiết cũng có thể đoán được. Đùa à, Huyền Thanh vương mười ba tuổi đã có thể đánh lui người Tây Nhung chỉ có một, đổi thành người khác thì không phải là đi chịu chết trước à. Bởi vì người không vì mình trời tru đất diệt, mọi người cũng không muốn làm người dẫn đầu.

Xung quanh không có tiếng đáp lại, Hoàng thượng ngồi trên cao bỗng cười lạnh: “Được! Được! Được!”

Nói liên tục ba từ “được”, để vương bỗng đứng bật dậy, quét mắt quần thần phía dưới một cái: “Đây chính là rường cột nước nhà mà trẫm nuôi! Bề tôi trẫm nuôi thật là tốt!” Ông tức giận tới mức phát run, hai tay cũng đều hơi không ổn định. Còn chưa kịp thu hồi nỗi bi thương khi mất đi huynh đệ của mình, người Tây Nhung đã tiến công quy mô lớn, bây giờ lại không có ai sẵn lòng chủ động xuất binh đánh trận. Đây là lần đầu tiên trong đời để vương cao cao tại thượng cảm nhận được mùi vị của sự cô đơn. Nhưng thái độ của quần thần như vậy cũng có phần quá kỳ lạ.

“Hoàng thượng dừng sốt ruột,” Bỗng một giọng nói chậm rãi truyền tới, Thái hậu từ từ đi ra từ trong điện, sau lưng là Thất hoàng tử mặc áo bào màu vàng.

Thất hoàng tử đi tới trước mặt Hoàng thượng, không quỳ xuống, chỉ hơi khom lưng một chút: “Nhi thần sẵn lòng lãnh binh đánh trận, đối phó với binh lính Tây Nhung.”

Trong điện yên lặng như tờ, Hoàng thượng lẳng lặng đứng tại chỗ, ánh mắt rơi trên con rồng vàng sắp tung cánh bay trên vạt áo hắn: “Con muốn dẫn binh đánh trận?” Giọng hắn không nghe ra là đã hết giận.

Thất hoàng tử nói: “Vâng, xin Hoàng thượng ban binh phù.”

Xin Hoàng thượng ban binh phù.

Chỉ là một miếng bài bằng đồng là có thể lệnh cho thiên quân vạn mã. Trong lịch sử có biết bao nhiêu người vì binh quyền mà tranh nhau tới đầu rơi máu chảy. Thứ này là đồ tốt, cũng có thể là thứ gây chuyện. Ở Đại Tông, binh phù trên tay Phó Vân Tịch không chỉ đại diện cho binh phù mà là đại diện cho quyền lực vô hạn. Có binh phù này thì tương đương với khống chế được tất cả binh lính Đại Tông. Tất cả tướng lĩnh đều phải cúi đầu xưng thần, nói theo cách khác, quyền lợi của hoàng thượng cũng không bằng binh phù này.

“Hoàng thượng, Thất điện hạ sẵn lòng xuất chiến, ai gia cho rằng con nên đưa binh phù cho nó mới phải.” Thái hậu từ từ nói. Hôm nay khóe mắt sự phấn khởi nơi khóe mắt bà ta thoát nhìn hết sức bức người.

“Trẫm không cho.” Hoàng thượng nói.

Về mặt Thất hoàng tử không thay đổi, chỉ nói: “Hôm nay người Tây Nhung áp sát Đại Tông, lại không có ai dám xuất chiến, nhi thần sẵn lòng mặc giáp mang binh, Hoàng thượng lại không cho. Nhưng nếu không đánh thì mất nước, nhi thần không muốn thấy điều này.” Giọng hắn mang theo chút uy hiếp lơ mơ: “Xin Hoàng thượng ban binh phù!”

“Con dám uy hiếp trẫm!” Hoàng thượng giận tím mặt.

Văn võ bá quan cũng đều không lên tiếng. Mắt bọn họ đang nhìn Thái hậu.

Bầu trời Đại Tông sắp thay đổi, ngay từ rất lâu trước đây, hình như đã có người từng nói thế. Hôm nay chuyện này đã thành sự thật, trên đại điện chỉ có mùi hương thoang thoảng, nhìn một màn bức vua thoái vị.

“Binh phù không có trên người trẫm.” Hoàng thượng cười lạnh, nói: “Con có thể làm gì?”

Thất hoàng tử bị thương mà nói: “Vậy nhi thần cũng chỉ có thể gánh tiếng xấu bất hiếu thôi.” Dứt lời, khẽ vung tay lên, lập tức có chừng trăm thị vệ mặc giáp đeo đao xông ra đại điện. Không biết từ lúc nào ngự lâm quân đã bị binh lính lao ra giữ lại. Hoàng thượng không ngờ tới tình hình xảy ra chuyện như vậy, nhưng trên đại điện không ai dám nhúc nhích. Thái hậu vẫn bình tĩnh, quần thần im lặng.

Trong không khí tràn đầy mùi hương xơ xác tiêu điều. Hoàng thượng lạnh lùng mà nhìn Thất hoàng tử chằm chằm, cơ thể dưới long bào màu vàng sáng cứng ngắc. Phó Vân Tịch mới chết hai ngày những người này đã rục rịch góc đầu dậy, mưu đồ đã lâu, hôm nay rốt cuộc đã ra tay. Thất hoàng tử nhếch môi: “Phụ hoàng, nói cho nhi thần biết binh phù ở đâu?”

Trong giọng điệu nhẹ nhàng băng quơ, sát khí hiện ra hoàn toàn.

140. Chương 141: Một Mẻ Bắt Gọn

Editor + beta: SuniePham

Không khí giống như là đông cứng lại, tất cả mọi người đều ngừng thở, Đế Vương từng bước lui về phía sau, chăm chú nhìn hoàng tử ép bức mình, làm gì còn có tình cảm phụ thân. Đây chính là hoàng gia, đây chính là phụ tử. Không có dịu dàng, không có hòa hoãn, chỉ có quyền lợi và song gió.

“Nếu như Trẫm nói không. . .” Hoàng thượng trầm giọng nói, nhưng lời của ông còn chưa nói xong thì đã bị lời của Thất hoàng tử cắt đứt: “Phụ hoàng, chỗ đó là thuộc về nhi thần.”

Hắn giương một tay lên, thị vệ bên ngoài toàn bộ tràn vào.

Lại nói ở ngoài cửa thành, các tướng sĩ thủ thành vẫn ngăn cản không nổi, từng đợt rồi lại từng đợt binh lính Tây Nhung vọt lên, bọn họ hung hãn vô cùng, đây hoàn toàn là lối đánh liều chết. Trong lúc nhất thời binh lính Đại Tông từ trước đến nay trên chiến trường luôn chiếm thế áp đảo thì lần đầu tiên lại cảm thấy quân địch mạnh mẽ tới vậy. Nhưng mà nguy hiểm cũng không giải trừ được, càng ngày càng nhiều binh lính Tây Nhung lao qua, mắt thấy cửa thành đã không còn ngăn cản không nổi nữa, nhưng người Tây Nhung lại càng đánh càng hăng. Bọn họ giống như là đã sớm biết trận pháp của binh lính Đại Tông, phá trận rất nhanh. Quân chi viện của Đại Tông lại chậm chạp không chịu tới, nhìn thấy binh sĩ ngã xuống càng ngày càng nhiều, người trấn thủ thành chính là một vị lão tướng đã hơn sáu mươi tuổi. Lúc này đây đột nhiên Tây Nhung xuất binh, ông chủ động xin đi giết giặc, vốn là một viên tướng thủ thành, ở sa trường cũng lập được không ít công lao, nhưng dù sao thì ông cũng đã lớn tuổi lại bị dày vò như vậy đúng là có chút không chịu nổi.

Ông lấy lại bình tĩnh, đột nhiên chống mạnh cây thương đang cầm trên tay xuống đất, rồi rống lớn nói: “Thành còn thì ta còn!” Rống xong thì ông cầm theo cây thương xông vào trong vòng vây của quân địch. Chiến sĩ nhìn thấy thì hai mắt đều ửng hồng, lập tức trong miệng gào thét lên những lời giống như ông rồi xông vào vòng vây của địch. Đây chính là quân đội đã từng ăn nằm với chiến trường, đã từng cùng người Tây Nhung giằng co, nhưng chưa từng gặp tình trạng thảm hại tới như vậy. Nếu có Huyền Thanh Vương và Thành Tướng quân ở đây thì tốt rồi, hai người bọn họ là trên chiến trường chính là Tu La, dù có xảy ra chuyện gì cũng làm cho người khác đứng vững, cũng sẽ lập tức khích lệ sĩ khí của binh sĩ nâng lên vô hạn. Kẻ địch vừa nhìn thấy họ thì đã sợ tới mất mặt, nhưng mà bây giờ Huyền Thanh vương đã bệnh qua đời, Thành Tướng quân thì không rõ tung tích. Trong triều đình chỉ còn dư lại vài tiểu tướng trẻ tuổi không có kinh nghiệm gì, còn lại cũng đều là hạng người ham sống sợ chết, đối mặt với việc binh lính Tây Nhung đã tính toán kỹ càng mọi chuyện, thật sự là không có phần thắng, ông trời muốn diệt Đại Tông sao!

Trong khoảnh khắc tập kích ngắn ngủi cũng không làm cho binh lính Đại Tông có thêm hy vọng nào, khắp nơi đều là tiếng của binh khí và tiếng kêu rên của binh lính, máu bắn tung tóe khắp nơi, tiếng kêu thảm thiết hòa cùng với tiếng kêu khóc. Cơ hội được sống sót dường như chìm trong tuyệt vọng, máu tươi nhuộm đỏ cả trời chiều. Cửa thành của Đại Tông rốt cuộc cũng bị người Tây Nhung một lần lại một lần tiến công vào làm nứt ra một khe hở.

Thành! Bị phá rồi!

Đó chính là thiên quân vạn mã, trong mắt người Tây Nhung lập tức hiện lên ánh mắt vui mừng, đồng thời cũng cùng nhau chạy về phía cửa thành. Một khi đã tiến vào trong kinh thành, bọn họ có thể muốn làm gì thì làm, những đao phủ này sẽ giết sạch dân chúng Kinh Thành, cướp đi của cải của họ, bắt giữ thê nữ, chiếm lĩnh đất đai! Bọn họ sẽ không chút lưu tình mà đem người của Đại Tông coi như nô lệ của mình!

Nhưng đột nhiên vào lúc này từ xa xa lại truyền đến một tiếng của binh lính, tiếng trống trận vang lên. Bọn lính Tây Nhung đều qua đầu lại nhìn, đã thấy vô số con ngựa đang phi nhanh tới, con ngựa cao to nhất đi phía trước ở trên là một người đang mặc áo giáp, trong tay cầm trường kiếm. Người này chính là Thành Lỗi đã mất tích nhiều ngày nay.

Không hẹn mà cùng hiểu, lúc nhìn thấy Thành Lỗi thì có một vài binh lính Tây Nhung trở nên có chút luống cuống. Lại thấy Thành Lỗi không chút do dự mà cầm kiếm trên tay chỉ về phía trước hét lớn: “Các huynh đệ, giết sạch những cường đạo này, xông lên!”

Móng ngựa nâng lên đập cuồn cuộn bụi mù đập vào mặt, quân đội này quả thật là vô cùng dũng mãnh, làm cho sĩ khí đều trở dậy, bọn binh lính Tây Nhung vừa mới đắc thắng bây giờ lại có chút chần chừ, quân đội đã bị kỵ binh làm cho rối loạn. Một khi quân đội bị quấy rầy, thì việc tiến công sẽ dễ dàng hơn nhiều. Bất quá chỉ trong một nén nhang ngắn ngủn bọn lính Tây Nhung vừa rồi còn phách lối đã bị chia rẽ, đánh cho tới bời.

Tiếng hoan hô tại thành lâu vang lên, bọn lính đều vô cùng vui mừng. Thành Lỗi đứng ở phía trên cửa thành, cười vô cùng hăng hái vì bản thân mình là một vị tướng quân, vui vẻ khi thắng được một trận đánh. Trận này đánh vô cùng sáng khoái, cả Thành Lỗi cũng cảm thấy vui mừng. Nhịn lâu như vậy, cuối cùng có thể làm được một trận rồi. Không biết Vân Tích ở bên kia ra sao rồi?

Lại nói về điện Kim Loan.

Vô số đại đao thị vệ đều chỉ kiếm về phía hoàng thượng, lưỡi kiếm sáng bóng vô cùng chói mắt, sắc mặt Hoàng thượng trở nên tái nhợt. Thái hậu không nhanh không chậm vỗ vỗ ở phía sau lưng Hoàng thượng, giống như là đang giúp ông lưu thông khí quản: “Hoàng thượng đừng vội, Ai gia thấy con nên đưa binh phù cho Thất hoàng tử đi. Giang sơn này là giang sơn của Đại Tông, không thể để bị người Tây Nhung chiếm lấy, nếu chậm chạp không chịu đem binh phù cho Thất hoàng tử thì có khả năng khi người Tây Nhung đánh vào cổng thành thì mọi chuyện sẽ trở nên vô cùng xấu.”

Chẳng qua chỉ là muốn đoạt quyền mà thôi, cần gì phải nói chuyện đường đường chính chính tới vậy. Hoàng thượng cười lạnh một tiếng: “Giang sơn của Đại Tông? Sợ là đưa binh phù cho lão Thất thì cái giang sơn này sẽ thật biến thành giang sơn của người Tây Nhung mất thôi.”

Lời này vừa nói ra, sắc mặt của Thái hậu hơi biến đổi, nhưng mà cũng xảy ra trong khoảng khắc. Rất nhanh liền trở lại như thường, bà mỉm cười nói: “Hoàng thượng nói đùa. Chỉ là nếu như Hoàng thượng cứ tiếp tục nắm giữ binh phù như vậy e là không giống như một minh quân tí nào. Dù sao thì Thất Điện Hạ cũng là cốt nhục của người, vậy nên người cần gì lo lắng.” Chuyện đã tiến hành đến bước này, Thái hậu đã hoàn toàn nắm chắc, Hoàng thượng có chịu hay không đã không còn quan trọng, người Tây Nhung đã vào Kinh rồi, ngự lâm quân cũng bị khống chế, người của bà đã canh giữ ở bên ngoài điện Kim Loan, bức vua thoái vị đã gần ngay trước mắt. Vì ngày này, bà đã đợi mấy chục năm rồi, hôm nay Phó Vân Tịch đã chết, bà cũng không còn lo lắng nào nữa. Mọi chuyện đều thực hiện vô cùng tốt, một khi Thất hoàng tử kế vị, nếu nghe lời, thì có thể để cho hắn cả đời này là một con rối Hoàng đế, còn nếu hắn không nghe lời thì đến con rối cũng sẽ không cho hắn làm. Nói cho cùng thì Thất hoàng tử cũng không phải cháu ruột của bà, coi như là cháu ruột đi nữa nếu như dám đối nghịch với bà thì bà cũng sẽ diệt trừ không chừa đường lui.

Hoàng thượng nhìn vạt áo như rồng bay của Thất hoàng tử, người này là con ruột của ông, mặc dù nói bậc đế vương xưa nay rất vô tình, nhưng khi thấy chuyện phụ tử tàn sát lẫn nhau xảy ra ở trên người mình thì ông lại khó mà tiếp nhận được. Bất kể là Đế Vương mềm lòng với thần tử hay là nhi tử phản bội phụ thân đi nữa. Thì hành động của Thất hoàng tử đã tổn thương sâu vào trong trái tim của ông. Ông làm sao có thể giao binh quyền ra, một khi giao ra, thì bản thân ông cũng không có đường lui rồi, Thất hoàng tử là người lòng dạ độc ác, đối với Thái tử sẽ xuống tay cũng không có một chút lưu tình nào. Mà Thái hậu luôn miệng nói mình không phải là một minh quân, ngay cả nhi tử ruột thịt cũng đều nghi ngờ mà không có căn cứ nào, đây không phải là một cái cớ vô cùng hoàn mỹ hay sao. Trong lịch sử chuyện bức vua thoái vị thành công, thì người ngồi trên ngai vàng kia đầu tiên sẽ làm chính là xóa đi tất cả các vết bẩn của mình, không để cho sử sách ghi lại bất kỳ khuyết điểm nào.

Rõ ràng bọn họ đã có lòng muốn xóa ngôi, nhưng còn muốn đưa ra đáng về yêu nước, chẳng phải là vô cùng buồn cười hay sao.

“Người, đừng mơ!” Ông nói với âm thanh vô cùng uy nghiêm.

Thất hoàng tử chợt nhíu mày: “Nếu vậy thì xin thứ lỗi cho việc nhi thần bất hiếu!” Hắn đang muốn lấy Hoàng bài điều lệnh quân đội ra, đột nhiên vào lúc này lại nghe thấy bên ngoài truyền tới tiếng nói: “Khoan đã!”

Thời gian vào lúc này giống như là dừng lại, âm thanh kia mang theo sự quen thuộc vừa cuồng vọng lại vô cùng lạnh lùng, giống như là gió ở trên cao từ trời đông giá rét thổi xuống, đánh thức mọi người. Ở ngoài cửa đại điện, có một nam tử mặc một bộ áo trắng như tuyết, mái tóc đen, đôi mắt lạnh như băng, giống như là Tu La bước ra khỏi địa ngục, giờ đây đang chậm rãi đi đến.

“Vương. . . Vương gia!” Một đại thần đứng đầu rung giọng nói, trong ánh mắt đều là vẻ không thể tin. Sắc mặt Thái hậu trắng bệch, trong mắt lộ ra vẻ lo lắng. Còn Thất hoàng tử thì đã sợ tới ngây người, hắn phách rất nhiều thám tử đi, tất cả tin tức lấy được đều là tin Phó Vân Tịch thật sự đã chết rồi. Vì vậy hắn cũng không có nghi ngờ gì, đến cả quan tài cũng đã được hỏa thiêu, sao lại có thể đột nhiên xuất hiện. Tuy không rõ tại sao Phó Vân Tịch lại có thể chết đi sống lại, nhưng mà Thất hoàng tử cũng biết, sở dĩ hắn và Thái hậu quyết định động thủ cũng là bởi vì Phó Vân Tịch đã chết rồi, đã không còn gì có thể uy hiếp được hắn. Nhưng mà hôm nay Phó Vân Tịch vừa xuất hiện, hắn đột có một loại dự cảm là chính mình sắp bị hủy diệt.

“Bắt hẩn lại cho ta!” Thất hoàng tử hét lớn.

Nhưng mà, không có một người nào để ý đến hẩn. Những người đứng ở dưới không có bất kỳ động tác nào, bọn họ đều đưa ánh mắt nhìn về phía Phó Vân Tịch.

Thất hoàng tử sợ hãi, cảm giác được mọi chuyện không tốt rồi, còn có Thái hậu, bà cũng nói: “Vân Tịch, con không chết? Sao con có thể đều động nhiều thị vệ tới như vậy, làm cho Ai gia bị hù dọa rồi. . .”

Phó Vân Tịch lạnh lùng nhìn bà, rồi nói với Hoàng thượng: “Người Tây Nhung đã chiến bại rồi, bây giờ Thành Tướng Quân đang đóng ở cửa thành. Bảo vệ cho Kinh Thành.”

Thái hậu lão đảo một cái, dường như là đứng không vững: “Tây Nhung chiến bại rồi sao?”

Hoàng thượng vỗ tay cười nói: “Trẫm biết Thành Lỗi có thể làm được mà, Vân Tịch, mấy ngày nay vất vả cho đệ rồi.”

Nghe lời của họ nói chuyện với nhau, đến kẻ ngu cũng hiểu ra là mình rơi vào cái bẫy rồi. Thái hậu cố cười nói: “Chuyện này quá tốt rồi. Cuối cùng Đại Tông cũng không còn nguy hiểm.”

“Thái hậu và Thất hoàng tử thông đồng với người Tây Nhung, nội ứng ngoại hợp, thông đồng với địch phản quốc, kéo xuống nhốt vào đại lao, tùy ý thẩm tra!” Phó Vân Tịch nói xong câu đó, thì các thị vệ sau lưng liền đồng loạt xông lên, bắt lấy Thái hậu và Thất hoàng tử. Thái hậu giãy giụa nói: “Oan uổng! Hoàng thượng, oan uổng! Các người dám động vào Ai gia! Ai gia không có thông đồng với địch, Huyền Thanh vương, người có chứng cứ không!”

Thất hoàng tử cũng la lên: “Đúng đấy, Vương thúc, người nói chúng ta thông đồng với địch phản quốc, người có chứng cứ gì?!”

Phó Vân Tịch lạnh nhạt nói: “Thư gửi cho địch quốc có được gọi là chứng cứ hay không?”

Lần này đến lượt bọn người Thái hậu há hốc mồm, trên tay Phó Vân Tịch sao lại có thư của bọn họ. Đường nhiên là bọn họ không biết Trác Thất đóng một vai như thế nào trong chuyện này, nếu không thì sẽ vô cùng khiếp sợ.

Thái hậu không cam lòng gào thét nói: “Buông Ai gia ra, Ai gia là Thái hậu! Các người phản rồi phải không!” Nửa đời sau của bà đều trừ tính chuyện này, bà hận con của nữ nhân kia lại có thể trở thành Hoàng đế, thành một Vương gia quyền khuynh thế triều, họ vẫn luôn là cái đinh trong mắt bà, lúc sắp trừ khử được rồi thì cuối cùng lại thất bại trong gang tấc. Làm sao bà có thể cam tâm cho được!

“Phụ Hoàng, nhi thần sai rồi, Phụ Hoàng! Xin người tha cho nhi thần một mạng!” Thất hoàng tử cũng kêu lên, tội thông đồng với địch phản quốc, một khi xác định thì chỉ có một chữ chết, huống chi thủ phạm trong chuyện này lại chính là hẩn. Hẩn không muốn chết, dã tâm của hẩn còn chưa thực hiện được sau có thể chế dễ dàng như vậy. Xưa nay Hoàng thượng luôn rất tốt với hẩn, nể tình bọn họ là phụ tử, chắc nên tha cho hẩn một cái mạng.

Đáng tiếc lúc Thái hậu và Thất Hoàng Tử bị dẫn đi thì Hoàng thượng cũng không có nói một câu nào.

“Vi thần may mắn không làm nhục sứ mệnh.” Phó Vân Tịch nói.

“Đệ làm rất tốt.” Đế Vương một lần nữa lại ngồi lại địa vị cao ngất trên kia, nhìn quần thần lạnh run ở dưới.

Thì ra là khối đá thử vàng, vào thời điểm mấu chốt mới biết rõ được ai là người trung thành.

Phối hợp đùa giỡn diễn lâu như vậy rồi, cuối cùng cũng đã một mẻ hốt gọn, bây giờ cũng tới lúc nên tính sổ rồi.

141. Chương 142: Thân Phận Của Đường Môn

Editor + beta: SunniePham

Thời gian như nước chảy, tất cả đều được phủ kín lại êm ả không chút gợn sóng, Kinh Thành khôi phục sự bình tĩnh như cũ, nếu không phải ba ngày sau sẽ có việc chém đầu răn đe mọi người thì có lẽ họ thậm chí

sẽ cho rằng người Tây Nhung đánh vào Đại Tông, Thất hoàng tử và Thái Hậu cấu kết tạo phản chỉ là một giấc mộng. Nhưng sự thực chứng minh chuyện này không phải một giấc mộng, thời điểm mấu chốt mới biết được ai phản bội ai trung thành, hoàng thượng tiến hành quét sạch các đại thần trong triều, đồng thời cũng dứt khoát tiến hành cải cách hắc hoi. Những kẻ có lòng riêng, đồng thời kết thành vây cánh với Thái Hậu và Thất hoàng tử, toàn bộ đều bị diệt trừ sạch sẽ không chừa đường lui, ví dụ như cả nhà Vệ vương đều bị tru di cửu tộc.

Trang Sĩ Dương cũng không thoát khỏi liên quan, trực tiếp bị đẩy đến biên cương làm khổ dịch, nói là làm khổ dịch, nhưng mà đường đi núi cao sông dài, bao nhiêu người đã nộp mạng ở trên đường rồi, đặc biệt là Trang Sĩ Dương, ông ta đã quen với cuộc sống nhàn nhã lâu rồi. Quả nhiên chỉ mới đi được có một ngày thì Trang Sĩ Dương đã bị bệnh nặng chết trên đường đi. Tuy là nói như vậy, nhưng ai biết rốt cuộc trong đó xảy ra chuyện gì. Sau khi nghe xong tin tức thì Hàn Nhạn chẳng có tí cảm giác nào. Nàng cho là mình sẽ rất vui vẻ, bởi vì Trang Sĩ Dương là kẻ thù kiếp trước của nàng, hại chết mẫu thân ruột của nàng, bỏ mặc cho thê thiếp trong phủ khi dễ sỉ nhục nàng, nhưng mà nàng không có. Nàng sẽ cho là mình vô cùng chán nản, bởi vì dù sao thì Trang Sĩ Dương cũng đã cho nàng sống bình an ở trong Trang phủ mấy chục năm, cho nàng một nơi sinh hoạt, nhưng mà nàng không có. Nàng chỉ bình tĩnh tiếp nhận sự thật này. Rồi nàng đột nhiên phát hiện bọn họ đối với cuộc sống của nàng đều là người dư thừa, cho nên cảm xúc vui buồn cũng chỉ là dư thừa.

Về phần thái hậu, bà ta làm những việc ác kia, kể cả chuyện ám hại Tĩnh phi trong cung toàn bộ bị chiêu cáo thiên hạ, các dân chúng đều vì hoàng thượng và Huyền thanh vương mà thở dài. Dù sao thì bà cũng là thê tử kết tóc với tiên hoàng nên hoàng thượng cho bà toàn thân. Thậm chí chính là Thất hoàng tử, thân là nhi tử lại rút đao khiêu chiến với phụ thân, thân là thần tử nhưng lại phản bội Quân Vương qua lại với địch quốc, thật sự tội ác vô cùng, bị xử tử lăng trì, sau khi chết không được nhập Hoàng lăng. Ngày hành hình Thất hoàng tử có rất nhiều dân chúng đến vây xem, nhưng không ai cảm thấy đồng tình với Thất hoàng tử. Vì tranh đoạt ngôi vị Hoàng Đế không từ thủ đoạn cũng không sao, nhưng hận nhất chính là lại đi bán đứng quốc gia của mình, đây mới là việc làm cho dân chúng cảm thấy tức giận.

Ngày đó Hàn Nhạn không có đi xem.

Cấp lam hỏi: “Tiểu thư, chúng ta không đi coi sao?” Thất hoàng tử gây ra nhiều chuyện xấu đối với tiểu thư của các nàng như vậy, cuối cùng cũng bị trừng phạt, ác giả ác báo, coi như là đã xả được cơn giận, cũng nên đi coi một chút.

“Nếu muội muốn đi thì cứ đi đi.” Hàn Nhạn cười nhẹ một tiếng, nụ cười kia cũng chưa hoàn toàn hiểu rõ, nhìn cũng không vui vẻ gì lắm.

Thu Hồng có chút lo lắng nhìn Hàn Nhạn, nàng đương nhiên là sẽ không vui vẻ gì. Chuyện của Thái Hậu và Thất hoàng tử đã qua một thời gian rồi, nhưng mà đến bây giờ hàn độc của Phó Vân Tịch vẫn chưa giải được, mắt thấy thời gian từng ngày trôi qua, bệnh tình của Phó Vân Tịch cũng càng ngày càng nghiêm trọng, Hàn Nhạn làm sao có thể yên tâm cho được. Nhưng mà các nàng cũng không phải là thần y, đối với chuyện này cũng không giúp gì được.

“Vương Gia vẫn chặn Y Lâm Na ở ngoài cửa.” Thu Hồng do dự một chút rồi mới nói: “Giống như là nhất quyết không cho Y Lâm Na chữa bệnh.”

Hàn Nhạn quay đầu: “Ta biết rồi.” Phó Vân Tịch không cho Y Lâm Na bước vào Huyền Thanh Vương phủ không phải là bởi vì bỏ đi hy vọng sống sót, mà vì cổ trùng của Y Lâm Na có thể tạm thời giảm bớt hàn độc, nhưng mà loại đồ vật này lại có tính ỷ lại vô cùng mạnh, đến lúc đó hàn độc chỉ mới bị khống chế nhưng Phó Vân Tịch lại phải nghiệm thêm một loại độc khác. Phó Vân Tịch đương nhiên sẽ không để cho bản thân mình trở thành một quân cờ để người khác khống chế rồi. Huống chi phương pháp của Y Lâm Na chỉ là trị ngọn không trị gốc, có thể một ngày nào đó hàn độc sẽ tái phát.

Huynh ấy còn rất rộng lượng, thậm chí còn an ủi mình. Hàn Nhạn nghĩ đến mấy ngày trước Phó Vân Tịch từ trong cung lúc trở về, hoàng thượng đi phía sau huynh ấy. Lúc đó hoàng thượng nhìn chằm chằm Hàn Nhạn một lúc lâu, rồi cuối cùng để cho nàng có một con đường sống. Làm một đế vương, thật ra không thể nào để ột người như Hàn Nhạn sống ở trên thế gian này được. Bất kể tân vương nào cũng sẽ không chừa đường lui cho dư nghiệt của triều đình, bọn họ sẽ không cho phép bất kỳ ai có khả năng uy hiếp đối với

ngôi vị hoàng đế của chính mình được tồn tại.

Nhưng mà thái độ của Phó Vân Tịch quá mức cứng rắn, cứng rắn đến mức hoàng thượng cũng không thể không mềm lòng, thậm chí còn có một loại nếu như Hàn Nhạn không được sống thì khắp thiên hạ này đều phải chôn cùng. Cuối cùng Hoàng thượng chỉ đành thỏa hiệp, làm để vương có thể không phục mà thỏa hiệp, ngoài ra Phó Vân Tịch thì thiên hạ còn có ai đây? Thật ra hoàng thượng không có muốn diệt đường sống của nàng, nhất là vào lúc có thể một ngày nào đó ông sẽ mất đi đệ đệ ruột của mình.

Lúc đó Hàn Nhạn đứng ở xa tỉnh táo nhìn Phó Vân Tịch và hoàng thượng đàm phán với nhau, dáng vẻ của hắn làm gì mà giống như một người bị bệnh. Hắn luôn có thể an bày tốt mọi chuyện, mà ngay cả bệnh tình của mình cũng có thể lợi dụng để làm thành một cái bẫy, dẫn dụ Thất hoàng tử và thái hậu nhảy vào.

Lúc hắn nằm ở trên giường bệnh thì đã sắp xếp hết mọi chuyện, bao gồm cả cái chết của mình, việc người Tây Nhung tiến công, ngự lâm quân bức vua thoái vị, toàn bộ đều là bọ ngựa bắt ve. Mặc dù tình trạng của Phó Vân Tịch không tốt nhưng vào đúng lúc cũng có thể đùa rất tốt. Hàn Nhạn sống lại một đời, có lẽ cũng nên kêu huynh ấy một tiếng sư phụ rồi.

“Tiểu thư, bên ngoài có một ông già muốn gặp người.” Nha hoàn từ bên ngoài vội vã đi vào, có chút kỳ quái nói: “Đúng là lạ mà, đuổi hoài cũng không chịu đi.”

Hàn Nhạn dừng lại, khoát khoát tay nói: “Để ta ra xem sao.”

Bây giờ cả Trang Phủ chỉ có một mình nàng ở, Trang Hàn Minh đã theo Thành Lỗi học hỏi, hoàng thượng tiếp tục an bài nàng ở trong Trang Phủ, mặc dù Trang Sĩ Dương phạm tội nhưng Hàn Nhạn lại có thể bình an vô sự. Hoàng thượng hạ thánh chỉ như vậy đúng là có chút không hợp tình hợp lý, tất nhiên trong chuyện này có một phần công lao của Phó Vân Tịch.

Trước cửa Trang Phủ có một ông già mặc một bộ đồ màu xám, nhìn dáng vẻ dường như ông đã hơn sáu mươi tuổi, râu tóc trắng phao, nhưng lại cho người khác có cảm giác ông là một người vô cùng khỏe mạnh. Trên lưng vác một cây đoản kiếm, nhìn như là người trong giang hồ.

Hàn Nhạn ho nhẹ một tiếng, ông già kia liền quay lại nhìn nàng, khi nhìn thấy Hàn Nhạn thì ngẩn người ra, ngay sau đó cả người đều run lên, giống như là cả người đều không còn tí sức nào, môi cũng run rẩy nói không nên lời.

“Ông là?” Hàn Nhạn cau mày, người này thật sự là rất kỳ lạ, mặc dù mình nghĩ như vậy nhưng mà trong tích tắc nàng lại có một cảm giác vô cùng thân quen, loại này cảm giác này vượt qua hết mọi thứ, kể cả cách ăn mặc kỳ lạ và cử động kỳ quái cũng không có gì đáng kể.

“Tiểu Kiều!” Người nọ rốt cục kêu ra tiếng.

Hàn Nhạn sững sờ, Tiểu Kiều? Trong đầu của nàng nhanh chóng hiện lên một cái tên: Đường Tiểu Kiều?

Chuyện nàng là nữ nhi của Đông Hầu Vương đã vĩnh viễn trở thành một bí mật, Hàn Nhạn đã đồng ý với chính mình là sẽ vĩnh viễn không đem chuyện này nói ra ngoài. Đó là bởi vì nếu nói ra cũng sẽ không thay đổi được gì, bản thân nàng cũng không thể trở thành hoàng thượng được, ngược lại thân phận này sẽ mang lại nhược điểm cho nàng, đồng thời cũng sẽ cho nàng thêm nhiều phiền toái.

Cho nên nàng chỉ có thể là Tứ tiểu thư của Trang phủ, nhưng mà người trước mặt này, sao có thể nhìn nàng rồi gọi “Tiểu Kiều” ?

Hay ông ta là bạn cũ của Đường Tiểu Kiều? Hay là. . . người thân?

“Ta không phải Tiểu Kiều” Hàn Nhạn nói: “Tên của tiểu nữ là Trang Hàn Nhạn, có phải ông tìm lầm người rồi hay không?”

Lão già kia hơi sững sờ, giống như là bị những lời nói này của Hàn Nhạn làm cho hồi phục lại tinh thần, ông có chút kích động tiến lên hai bước: “Quá giống, người. . . người và Tiểu Kiều. . .” Giống như là nghĩ tới điều gì, ông lại tiếp tục nói: “Ta tên là Đường Sinh, ta là. . . Là bảo chủ của Đường Môn.”

Hàn Nhạn lập tức liền hiểu rõ, người này thật sự cùng Đường Tiểu Kiều có một chút liên quan, nhưng mà nếu ông có thể tìm tới nơi này, thì dĩ nhiên sẽ biết được thân phận của nàng. Trước mắt nơi này cũng không

phải là nơi thích hợp để nói chuyện.

“Đường bảo chủ từ xa đến, không bằng vào trong uống một ly trà.” Hàn Nhạn nói.

Đường Sinh nhìn nàng chăm chú, rồi mới gật đầu: “Vậy thì cung kính không bằng tuân mệnh.”

Hai người lập tức đi vào trong đại sảnh của Trang phủ, Hàn Nhạn bảo tất cả hạ nhân lui xuống dưới, bây giờ chỉ còn lại có hai người chính là nàng và Đường Sinh. Hàn Nhạn nói: “Đường Tiểu Kiều là gì của ngài?”

Đường Sinh không ngờ rằng Hàn Nhạn lại đột nhiên hỏi như vậy, chỉ là khi nghe thấy đầu tiên ông lộ ra vẻ kinh ngạc, rồi sau đó sắc mặt trở nên bi thương.

“Nàng là nữ nhi của ta.” Ông nói.

Hàn Nhạn sững sờ, người này là phụ thân của Tiểu Kiều, vậy thì là. . . ông ngoại của mình? Đột nhiên cái mũi của nàng trở nên đau xót, trên đời này nàng thật sự còn có người thân sao, nàng không còn một mình trên thế gian này nữa rồi. Hàn Nhạn cẩn thận đánh giá ngũ quan của người ngồi đối diện, lúc này nàng mới phát hiện ra, mình và người này vô cùng giống nhau.

“Ông ngoại.” Nàng nói. Người quan minh chính đại như Đường Sinh nhất định là biết rồi thân phận của nàng cho nên mới đến xác minh, mới vừa rồi thấy nàng và Tiểu Kiều rất giống nhau, cho nên Đường Sinh mới bỏ đi nghi ngờ của mình. Bây giờ nàng đã nói là cháu ngoại của mình, vậy thì ông cũng không cần thiết phải che giấu nữa.

Hướng chi, nàng thật sự rất muốn nhận người ông ngoại này.

Lời này vừa nói ra, ánh mắt của Đường Sinh lập tức trở nên kích động, từ trước đến nay ông ở trên giang hồ luôn là người oai phong một cõi, nhưng vào lúc này lại nhìn thấy cháu gái cách xa lâu ngày mới được gặp thì ông lại lộ ra sắc mặt không biết phải làm sao. Hốc mắt của ông trở nên có chút ướt: “Được. . . . Được. . . . Con rất giống mẫu thân của mình. . . .” Ông nói năng có chút lộn xộn, làm cho trong lòng Hàn Nhạn nổi lên một chút chua xót.

“Ông ngoại.” Nàng lại gọi một tiếng: “Người thật sự là ông ngoại hay sao?”

Rốt cục Đường Sinh cũng nhận không được mà rơi lệ, nắm lấy tay của Hàn Nhạn mà nói: “Ta là của ông ngoại của con, nhóc con.” Ông bơ vơ hơn nữa đời người, nhưng thật không ngờ con của Tiểu Kiều vẫn còn sống, nếu không có người nói cho ông biết, thì chưa chắc ông biết trên cõi đời này còn có con của Tiểu Kiều, đã nhiều năm như vậy, Hàn Nhạn chịu biết bao nhiêu khổ, bị bao nhiêu buồn phiền, đều là do ông ngoại như ông không tốt, không chăm sóc tốt cho nàng.

Đường Sinh nhìn Hàn Nhạn rồi nói: “Con trở về Đường Môn với ta có được không?” Ở cùng một chỗ với người thân, cho dù là trong giang hồ nhưng cũng sạch sẽ hơn so với triều đình. Chuyện của Hàn Nhạn Đường Sinh cũng có nghe thấy, nàng ở chỗ này rất nguy hiểm, hướng chi tâm tư của hoàng thượng từ trước tới nay không thể nắm rõ.

“Ông ngoại. Có phải Đường Môn chuyên dùng độc không?” Hàn Nhạn không trả lời ông, ngược lại mở miệng hỏi một vấn đề không liên quan.

142. Chương 143: Đại Kết Cục

Editor + beta: SunniePham

Đường Sinh nhìn Hàn Nhạn: “Sao vậy?”

Nói như vậy chính là chấp nhận, Hàn Nhạn hỏi: “Nếu vậy thì so với việc dùng độc thì việc giải độc thì sao?”

“Nhạn nhi, con muốn hỏi gì?” Đường Sinh có cảm thấy có chút kỳ lạ, Hàn Nhạn sẽ không vô duyên vô cớ hỏi vấn đề này.

Hàn Nhạn lắc đầu: “Ông ngoại, người chỉ cần nói, có hay không thôi?”

Đường Sinh nói: “So với các môn phái khác, đương nhiên là tốt hơn nhiều rồi. Nhưng mà giải độc không là của sở trường của chúng ta, trong người Đường Môn luyện độc nên chuyên dùng độc, mỗi lần bọn họ luyện chế một loại độc được, cũng sẽ không cho bản thân bất kỳ giải được nào. Chỉ là. . . . Độc tính và được tính vốn chính là tương sinh tương khắc, những người luyện độc thì bình thường cũng sẽ giải độc được.”

Ánh mắt Hàn Nhạn sáng lên, lời này của Đường Sinh cũng không có nói là y thuật của bọn họ tinh thông thế nào, thế nhưng người dùng độc thường sẽ có kiến thức rộng rãi, biết rõ các loại độc được, độc tính. Cộng thêm Ngô thái y, nói không chừng có lẽ sẽ còn có một con đường sống. Nghĩ tới đây, nàng lập tức quỳ xuống, dập đầu một cái với Đường Sinh rồi nói: “Ông ngoại, con có một chuyện muốn nhờ.”

Đường Sinh bị hành động đột ngột này của Hàn Nhạn làm cho hoảng sợ, có chút không biết làm sao lập tức lập tức đỡ Hàn Nhạn dậy, trong miệng không ngừng nói: “Con làm cái gì vậy, có chuyện gì thì cứ nói cho ông ngoại nghe, ông ngoại nhất định sẽ giúp con.”

“Vậy thì xin ông ngoại cứu Huyền Thanh Vương.” Hàn Nhạn dừng một chút, rồi mới tiếp tục nói: “Huynh ấy trúng hàn độc rất hiếm gặp, sắp chết rồi.”

“Huyền Thanh Vương?” Đường Sinh sững sờ, chuyện của Hàn Nhạn và Huyền Thanh Vương, ông cũng có nghe qua. Huyền Thanh Vương này ở trên giang hồ cũng là một nhân vật có tiếng tăm lừng lẫy. Là một thanh niên phong lưu tuấn mỹ, bản thân cũng là một nhân vật nổi trội. Nếu là trước kia thì Đường Sinh nói không chừng sẽ cam tâm tình nguyện giúp đỡ cháu gái này. Nhưng mà bây giờ. . . ông nhún mày nói: “Nhạn nhi, chần lè bây giờ con còn si mê lưu luyến gì hấn sao? Phải biết rằng lúc trước là hấn đã vứt bỏ con, còn muốn thành thân với công chúa Tây Nhung gì đó. Nam tử như vậy con còn nhớ mong làm gì, con muốn phụ quân thì ông ngoại dẫn con về Đường Gia Bảo, chỗ đó có rất nhiều nam nhân tốt. Hàn Nhạn vừa thông minh lại vừa xinh đẹp, không lo tìm không ra. . .”

Nghe người trước mặt cứ thao thao bất tuyệt một đàn, Hàn Nhạn dường như muốn dờ khóc dờ cười. Nàng chỉ tốt bụng mở miệng nói: “Ông ngoại, người hiểu lầm, huynh ấy không có ý làm vậy đâu. Chuyện ở phía sau con sẽ từ từ kể cho người nghe. Nhưng mà bây giờ thời gian gấp gáp, nếu không cứu thì huynh ấy sẽ mất mạng đó.” Hàn Nhạn cắn răng nói: “Ông ngoại nếu không đồng ý thì con sẽ không đứng lên.”

Đương nhiên là Đường Sinh sẽ không để cho cháu ngoại mình cứ quỳ mãi như vậy, cho dù trong lòng ông vô cùng khó hiểu về chuyện của Phó Vân Tịch, nhưng mà nhìn thấy Hàn Nhạn như vậy, cũng chỉ có thể nói: “Không phải ông ngoại không muốn đồng ý với con, chỉ là chuyện giải độc này, Đường Môn cũng không nắm chắc được có thể trị hết không.”

Hàn Nhạn lắc đầu: “Cũng không dám cầu có thể trị được, chỉ cần có hi vọng, thử một lần là tốt rồi.” Nàng nhìn Đường Sinh: “Ông ngoại, trước kia còn không cầu gì với người, lúc này đây con chỉ cầu người cứu huynh ấy thôi.”

Đường Sinh nhìn thấy dáng vẻ kiên quyết của Hàn Nhạn, đột nhiên lại nghĩ tới rất nhiều năm về trước, Tiểu Kiều cũng là như thế này quỳ ở trước mặt mình, cầu cho nàng được thành toàn với Đông Hầu Vương. Lúc đó giang hồ và triều đình cũng giống như bây giờ, rắc rối và phức tạp, quan hệ lợi ích với nhau, cho nên ông không cho phép họ ở chung một chỗ. Nhưng mà Tiểu Kiều từ trước đến nay vừa mạnh mẽ vừa hoạt bát, ông lại thấy nàng lần đầu tiên đau khổ như vậy mà cầu mình thành toàn cho nàng. Ông vừa đau lòng, vừa phẫn nộ, vừa bi ai, nhưng mà cũng không có cách nào khác. Nữ nhi đã yêu thương nam nhân kia như vậy, người làm phụ thân như ông còn có thể cưỡng bức bọn họ tách ra sao. Huống chi Đường Sinh rất hiểu tính tình của Tiểu Kiều, thà làm ngọc vỡ chứ không làm ngói lành. Một khi ông đã ngăn cản thì không chừng nàng còn có thể làm ra chuyện kinh hãi hơn nữa. Cho nên ông chỉ có thể đồng ý thôi.

Đúng là Đông Hầu Vương đối Tiểu Kiều rất tốt, hấn là một người vừa trẻ tuổi lại rất có tài hoa, vậy mà có thể toàn tâm toàn ý yêu một nữ tử giang hồ như vậy đã là việc vô cùng hiếm có rồi. Nhưng mà yêu không phải là hết thấy, Đông Hầu Vương không có chiều cố tốt Tiểu Kiều, cứ như vậy mà cả nhà Đông Hầu Vương bị diệt, còn liên quan đến nữ nhi vô tội của mình. Mọi người đều chứng kiến Đường Sinh của Đường Gia Bảo trong một đêm mà dường như đã già đi mười tuổi. Ông ở trên giang hồ nhiều năm như vậy, vậy mà nữ nhi của mình cũng không thể bảo vệ được.

Hôm nay không dễ gì mà tìm được cháu ngoại dường như đã mất này, chẳng lẽ lại phải giống như mẫu thân của nó, vì một nam nhân trong triều đình mà từ bỏ tất cả. Nhưng mà Đường Sinh đã nhìn ra từ trong mắt

Hàn Nhạn đối Huyền Thanh Vương đã vô cùng chung tình rồi. Ông còn có thể nói cái gì? Làm cái gì đây?

Đường Sinh thở dài: “Chẳng lẽ Đường gia sinh ra toàn là kẻ si tình hay sao?” Ông nói tiếp: “Con đứng dậy đi, ông sẽ thử một lần.” Trong lòng Hàn Nhạn vui vẻ, vội vàng nói: “Cảm ơn ông ngoại.” Đường Sinh thấy đáng vẻ vui mừng của nàng, thì lo lắng ban đầu cũng không còn. Giờ phút này lòng cũng trở nên bình tĩnh lại, cả lòng mày cũng giãn ra, cả hai đều nhìn nhau rồi cười, rồi nói chuyện phím của những năm gần đây.

Lại nói bên trong phủ Huyền Thanh Vương.

Ngô thái y nhìn Phó Vân Tịch: “Thân thể của người càng ngày càng tệ rồi.”

Người nằm trên giường bệnh càng ngày càng trở nên gầy gò, đôi mắt lạnh như băng dường như không có gì cả. Hắn chỉ nói: “Ta biết rồi.”

Người này cho tới bây giờ cũng không có kinh hoảng gì, nghe tin mình đối mặt với cái chết cũng vậy, có lẽ thứ mà có thể cho hắn sinh ra cảm xúc e là chỉ có nha đầu kia thôi. Ngô thái y lắc đầu: “Người tính cái gì cũng không làm sao?”

“Như vậy đã rất tốt rồi.” Phó Vân Tịch nói. Cái gì cũng không cầu, khoảng thời gian này, ngược lại chính là khoảng thời gian bình tĩnh nhất của hắn từ lúc chào đời tới nay, đại thù đã báo, tâm sự đã xong, không có tâm nguyện gì khác nữa rồi. Trên thế gian này còn có gì mà hắn không bỏ xuống được? Giang sơn của hoàng thượng đã vững vàng rồi, tương lai mấy chục năm cũng sẽ không có vấn đề gì, còn Tây Nhung thì đã bị tổn thương nặng, trong vài chục năm nữa cũng không dám hành động thiếu suy nghĩ, thế cục triều đình đã ổn định lại, cuộc sống của dân chúng cũng không có gợn sóng gì. Trừ. . . người kia thôi. Đôi mắt của hắn khẽ động, dường như vẫn còn có một chút tiếc nuối.

“Phó Vân Tịch.” Giọng nói thanh thúy vang lên, hình như trong nháy mắt hắn đã sinh ra ảo giác rồi, nha đầu kia lại xuất hiện trong ảo giác của mình. Nhưng mà rất nhanh hắn liền hiểu rõ đây là sự thật vì Hàn Nhạn đang đi về phía hắn. Gương mặt nàng cong cong, trên đầu vẫn búi hai búi tóc tròn, rõ ràng là đáng vẻ của một thiếu nữ với đôi mắt sáng, răng trắng tinh, nhưng mà hết lần này tới lần khác lại khiến cho Phó Vân Tịch nhớ tới thật lâu trước kia, dưới cây hồng mai có một tiểu cô nương không biết điều trốn vào áo khoác của mình, giống như là một con thú nhỏ đang bị hoảng sợ.

Đang lúc nghĩ ngợi, thì Hàn Nhạn đã đi vào đứng trước mặt hắn: “Đang ngăn người gì đó?”

Lúc Ngô thái y nhìn thấy Hàn Nhạn đi vào thì đã lặng lẽ đi ra rồi. Hàn Nhạn tự nhiên ngồi xuống bên cạnh Phó Vân Tịch. Những ngày này lúc ở cùng Phó Vân Tịch thì nàng càng thoải mái rồi. Có lẽ là bởi vì biết bệnh tình của hắn, biết rõ cuộc sống có hạn, cơ hội ở chung cũng không dễ dàng gì, cho nên bọn họ không muốn lãng phí thời gian một cách vô nghĩ nữa. Họ chỉ nói chuyện với nhau, vụn vặt, nhưng lại vô cùng ấm áp.

“Đến bao giờ mới chịu bỏ búi tóc này đây?”. Ánh mắt Phó Vân Tịch dừng lại ở hai búi tóc của Hàn Nhạn, thật ra thì nàng đã qua tuổi cập kê lâu rồi, tại sao lại cố chấp búi kiểu tóc như thế này, hay là bởi vì ngày hôm đó mình phá hủy lễ cập kê của nàng, làm cho nàng đến bây giờ vẫn còn kháng nghị?

Hàn Nhạn bật cười hi hi, nhìn hắn nói: “Chờ huynh tốt lên rồi, cưới ta thì ta có thể làm phụ nhân búi tóc rồi.”

Phó Vân Tịch hơi sững sờ, lại nhìn thấy ánh mắt của Hàn Nhạn trở lên nghiêm túc.

Nàng nói: “Huynh phải lấy ta đó”

Im lặng một lúc lâu, một lát sau Phó Vân Tịch mỉm cười nói: “Ta sắp chết rồi”

“Ta biết rõ.” Hàn Nhạn nhìn hắn: “Nếu không gả cho huynh, thì không có cơ hội rồi.”. Nàng thoải mái mà cười nói: “Ta còn muốn nên thử, cảm giác được làm Huyền Thanh Vương Phi.”

Phó Vân Tịch im lặng nhìn nàng, nụ cười thản nhiên ở khóe môi cũng đã biến mất. Trên thực tế, căn bản bây giờ hắn không biết nên nói gì.

Một lúc lâu sau hắn mới thở dài một tiếng, nhưng mà lần thở dài này lại chứa đựng một chút vui vẻ, hắn nói: “Chờ hàn độc giải xong thì chúng ta sẽ thành thân.”

Hàn Nhạn trừng mắt liếc hắt hủ một cái, nhưng lại nói: “Được”

Cuộc sống khó có được cái mà mình yêu thích, niềm vui chính là được yêu thích một người. Sống lại một đời ơn nặng nhất chính là trời cao, cẩn thận một chút là như vậy, quan trọng hơn nữa là cuộc sống âm u đã cách ngày một xa. Kiếp trước nàng không được người khác yêu, nhưng kiếp này thì khác rồi.

Kết cục kiếp trước của Phó Vân Tịch không biết là như thế nào, Hàn Nhạn cũng không biết rõ. Chỉ là nếu hắt hủ không có lấy Y Lâm Na, thì mọi chuyện sẽ phát sinh không giống nhau.

Hàn Nhạn chống người đứng dậy, khẽ hôn lên môi của hắt hủ một cái: “Hàn độc này, phải đi nhờ ông ngoại tới xem mới được.”

Chỉ là hứa hẹn này, hai người không biết là rốt cuộc có thể thực hiện được hay không thôi.

Hai năm sau.

Cảnh xuân của vùng sông Giang Nam từ trước tới nay luôn vô cùng tốt, khắp nơi đều có cây liễu rũ xuống, tiếng chín hoàng oanh kêu thanh thoát. Đưa mắt nhìn thôi cũng đã đủ để sau lòng người rồi.

Ở cạnh bờ đê ven sông, ở chỗ hàng liễu cuối cùng rũ xuống, có rất nhiều du khách ở chỗ này ngắm hoa thả diều.

Trong đám người này lại có một nam một nữ làm cho người khác vô cùng chú ý, hai người này dáng vẻ như trời sinh. Nam tử cả người mặc quần áo màu trắng, mái tóc đen được búi lên bởi một cây trâm trắng tinh, nhìn vào làm cho người khác chẳng có tí cảm giác chán ghét nào.

Khuôn mặt tuấn tú, xứng với mái tóc, nhìn vào thì có chút phong vị của một vị thần tiên. Vẻ mặt của hắt hủ lạnh lùng, chỉ khi nhìn về nữ tử ở bên cạnh thì trên mặt mới lộ ra vẻ dịu dàng.

Nàng kia ước chừng mười chín tuổi, dáng vẻ thanh tú, hết lần này tới lần khác luôn có một loại quý khí không cách nào sánh bằng, đồng thời chứa đựng một ít phóng khoáng của giang hồ, hai loại này hợp lại với nhau, tuy là nàng không được coi như tuyệt sắc, nhưng lại làm cho người khác không dời mắt được. Bụng của nàng có chút nhô lên, một tay cầu ngàn vuốt ve bụng của mình, hình như là nàng đang có thai. Hai người đi trong đám người, tạo thành một cặp vô cùng xứng đôi.

Hai người này đúng là Phó Vân Tịch và Hàn Nhạn.

“Đúng là cảnh sắc Giang Nam tốt hơn Kinh Thành nhiều.” Hàn Nhạn nói: “Chúng ta có thể ở đây chơi thêm mấy ngày nữa không, sau đó đến Đường Gia Bảo cũng không muộn.” Lần này bọn họ chủ yếu là tới Đường Gia Bảo, đồng thời dọc đường đi cũng du sơn ngoạn thủy, làm cho tinh thần cũng trở nên hăng hái khác thường.

“Coi chừng hài nhi.” Phó Vân Tịch chợt nhíu mày, ánh mắt rơi vào trên bụng của Hàn Nhạn.

Hàn Nhạn có chút thẹn thùng, chỉ mới có ba tháng vậy mà người cả ngày lại vô cùng khấn trương, nàng làm cái gì cũng sợ đứa bé sẽ lọt ra. Nhưng mà, nàng mỉm cười, nàng cũng muốn nhanh nhìn thấy tiểu quý nhỏ trong bụng rồi.

Thời gian mới đây đã hai năm rồi, lúc trước Đường Sinh và Ngô thái y liên hợp lại, nghiên cứu chế tạo ra một loại thuốc khắc chế hàn độc. Dù sao thì Đường Môn cũng không phải môn phái chuyên về nghiên cứu chế tạo y thuật, nhưng hai người này liên hợp lại cũng chỉ có thể tạm thời khắc chế độc tính của Phó Vân Tịch mà thôi. Hàn động trong người Phó Vân Tịch có lẽ còn có thể tái phát, nhưng cũng không biết là sẽ bao nhiêu năm nữa, năm năm? Mười năm? Không biết được.

Tóm lại, Hàn Nhạn và Phó Vân Tịch thành thân rồi.

Thành thân nửa năm sau hai người mới viên phòng, trong nửa năm này thân thể của Phó Vân Tịch càng ngày càng tốt, đến cuối cùng cũng nhìn không ra có vấn đề gì. Chỉ là mái tóc đen huyền giờ đây có một ít tóc bạc. Đường Sinh nói đây là bởi vì hậu quả của độc tính bị bức đi ra. Cũng may Hàn Nhạn và Phó Vân Tịch đều không so đo những thứ này.

Trác Thất đã tới tìm Hàn Nhạn mấy lần, nhưng mà lần nào cũng đều bị Phó Vân Tịch đuổi đi, Hàn Nhạn không rõ là hai người đã xảy ra chuyện gì, hình như là có đấu với nhau một chút. Đương nhiên là Trác Thất

không từ bỏ thứ có lợi ỉnh rồi, sau đó thì dẫn Y Lâm Na trở về Tây Nhung, bọn họ cũng có đại sự của mình. Trác Thất là người có dã tâm, sẽ không vì một nữ nhân mà ở lại Đại Tông. Trong lòng Hàn Nhạn chỉ có thể nói một tiếng xin lỗi với hăng, dù sao thì ban đầu cũng là nàng lừa gạt hăng hợp tác với mình, mới lấy được chứng cứ phản quốc của thái hậu đưa cho Phó Vân Tịch.

Nhưng mà những chuyện này đều là chuyện xưa rồi.

Nàng nhìn về phía Phó Vân Tịch cười nói: “Sợ cái gì, chàng lợi hại như vậy, nó cũng sẽ không kém gì đâu.”

Phó Vân Tịch cười nhạt một tiếng, cẩn thận dắt tay của nàng, đi vào trong đám người.

Trên đời này chắc chắn sẽ có người luôn dành ỉnh cho dù vất vả và khổ sở nhiều hơn nữa, thì cũng sẽ có một người để mình yêu. Thời gian quá mức ngắn ngủi, sao không nắm chặt trước mắt, truyện về sau cần gì phải hỏi.

Sau tất cả mọi chuyện, thì mùa xuân này sẽ vô hạn, mà còn có thêm một này nắng tốt.

Hoàn

143. Chương 144: Ngoại Truyện: Trăm Năm Hảo Hợp

Hàn độc trên người Phó Vân Tịch, ước chừng khoảng nửa năm rồi không có phát tác nữa,

Ngô thái y tấm tắc khen ngợi, cho rằng đây là một kỳ tích. Trên thực tế cũng đúng là như thế, lúc còn trẻ Phó Vân Tịch từng trúng độc hai lần, độc tính cực kỳ mãnh liệt, bởi vậy muốn trị khỏi thì đã rất khó. Huống chi về sau mạng Phó Vân Tịch lại treo lơ lửng, tình huống đã trở nên vô cùng nguy hiểm rồi.

Ai ngờ đến nửa đường Hàn Nhạn lại có thể dẫn Đường Sinh tới, tuy Đường Sinh không giỏi về y thuật, nhưng mà dù sao thì ông cũng là cao thủ dùng độc, kiến thức của ông mang lại cho Ngô thái y rất nhiều trợ giúp. Hai người treu ghẹo treu ghẹo, cuối cùng cũng có thể khống chế được bệnh tình của Phó Vân Tịch.

Hàn độc một khi không phát tác, thì Hàn Nhạn liền chủ động thương lượng với Phó Vân Tịch về hôn sự của hai người. Đối với chuyện này nàng thân là nữ nhi vậy mà lại không có chút hổ thẹn nào, ngược lại còn hết sức chủ động. Mọi người đều biết Phó Vân Tịch ngại bệnh tình của mình nên cũng không muốn liên lụy Hàn Nhạn, cho nên Hàn Nhạn mới cố chấp như thế. Nhưng mà Phó Vân Tịch lại đồng ý, điều này vượt quá dự liệu của mọi người, nhưng nghĩ lại với tính tình của Phó Vân Tịch, thì cũng không có gì là lạ.

Một ngày kia chính là ngày thành thân của Hàn Nhạn.

Phó Vân Tịch căn cứ theo cấp bậc mà đưa ra sính lễ, sính lễ cũng không ít gì, phú quý ngập trời khiến người ta không thể tưởng tượng nổi. Nhiều nữ tử khuê các trái tim tan nát trốn trong phòng không muốn ra ngoài. Mà có lẽ Đường Sinh vì muốn đền bù tổn thất nhiều năm không chăm sóc tốt cho cháu ngoại này, nên số của hồi môn, so với hoàng thân quốc thích cũng không thua kém gì.

Cấp Lam và Thu Hồng đều làm nha hoàn hồi môn của nàng, đương nhiên cũng sẽ cần tới, chỉ là hai người này trong nửa năm trở lại hình như có tình cảm với hai ám vệ Mộc Phong và Mộc Nham bên cạnh Phó Vân Tịch. Cấp Lam hoạt bát, tính tình gần giống như Mộc Phong, Thu Hồng tinh táo, thích hợp với người trầm ổn như Mộc Nham, coi như là trời đất tạo nên nhân duyên tốt. Trong lòng Hàn Nhạn suy tính coi bao giờ sẽ tổ chức hôn sự cho hai nha đầu này.

Cấp Lam và Thu Hồng giờ đang đứng ở sau lưng Hàn Nhạn, bà mai sau khi nhìn cách ăn mặc và trang điểm của Hàn Nhạn thì mới cười nói: “Cô nương rất giống tiên nhân, Vương gia đúng là rất có phúc.”

Hàn nhạn chậm rãi ngẩng đầu lên, nhìn mình trong gương, người trong gương mắt sáng răng trắng, nụ cười mang theo vẻ xấu hổ, mặt phấn hoa đào, tóc búi đẹp đẽ, trang sức quý giá, quả thật là một nữ tử vô cùng xinh đẹp. Đột nhiên nàng nhớ tới kiếp trước, mình cũng ăn mặc như vậy, nhưng bây giờ thì lại có phong thái hơn lúc trước, chẳng lẽ sống lại một đời, gặp gỡ cũng sẽ thay đổi luôn tướng mạo hay sao?

Nàng ngồi ngẩn người một lúc rồi mới tự cười chính mình, hình như mình đã quá khản trương rồi.

Dáng vẻ của Cáp Lam và Thu Hồng đều vô cùng kích động, trong thế giới của các nàng điều làm cho các nàng vui vẻ nhất chính là Hàn Nhạn tìm được hạnh phúc của mình. Tiểu thư là người tốt như vậy, thì cần có một người tốt yêu thương nàng. Nhưng mà hết lần này tới lần khác sống mạng của tiểu thư đều khổ, nhưng bây giờ thì tốt rồi, khổ tấn cam lai (cuộc sống cực khổ đã qua).

Đặng Thiên đứng ở trong cùng, sau khi đem hộp phấn đang cầm trên tay đưa cho Cáp Lam thì đi tới nắm lấy tay của Hàn Nhạn: “Thật tốt, cuối cùng ngươi cũng được gả cho Vương gia rồi.”

Hàn Nhạn mỉm cười: “Ngươi và Thành Tướng Quân, bao giờ mới có hỉ sự đây?” Hàn Nhạn đã biết chuyện của Đặng Thiên và Thành Lỗi, một người là võ tướng, một người là con của văn thần, nhưng lại thích hợp khác thường.

Gương mặt của Đặng Thiên đỏ lên, cũng không có phủ nhận, chỉ là có buồn bực, suy nghĩ một chút rồi lại cười rộ lên: “Ngươi là bằng hữu tốt nhất của ta, lúc trước là ngươi đã cứu cả nhà ta. . . .”

Kiếp trước, hình như là Đặng Thượng Thư đã đắc tội người nào đó, cuối cùng phải rơi vào kết cục tan cửa nát nhà. Kiếp này, thực sự là bởi vì nàng và Phó Văn Tịch mưu tính, Hoàng thượng trình diễn một màn đùa giỡn, mới nhận rõ ai là trung thần, ai là gian thần. Lúc ấy Đặng Thượng Thư đang ở trong phòng lạnh lẽo đột nhiên lại viết ra một bài văn thanh cao đầy khí phách, cho nên một lần nữa mới chiếm được sự tin tưởng của hoàng thượng, rõ ràng chính vì vậy mà cũng thay đổi được vận mệnh của mình. Tuy Đặng Thiên không biết rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì, sau đó mới biết rõ đây là kế hoạch của Hàn Nhạn và Phó Văn Tịch, đồng thời phụ thân của mình mới một lần nữa chiếm được sự tín nhiệm Hoàng thượng, nói gì đi nữa cũng là nhờ Hàn Nhạn đã giúp đỡ.

Hàn Nhạn không có nói cho Đặng Thiên biết kết cục kiếp trước của Đặng Thượng Thư, nếu như nói kiếp trước của nàng là một cơn ác mộng, như vậy cả đời này giống như là mình đã tạo ra được một tương lai tươi sáng. Đặng Thiên không có gả cho năm tử Viện Hàn Lâm kia, mà là theo Thành Lỗi. Thành Lỗi này bản tính thiện lương, cho nên dĩ nhiên sẽ đối đãi tốt với Đặng Thiên. Tất cả đều rất tốt.

Nàng cười cười: “Nói bấy bạ gì đó, cái này không có liên quan gì tới ta hết.”

Đặng Thiên còn muốn nói gì nữa, thì đã nghe thấy bên ngoài có tiếng vang lên: “Giờ lành đã đến, thỉnh tân nương lên kiệu.”

Đến giờ lên kiệu rồi.

Hàn Nhạn được bà mai phủ khăn voan lên đầu, nắm tay đi tới cạnh cửa.

Tân nương phải được huynh đệ nhà mẹ đẻ công trên lưng rồi đưa lên kiệu, ở nơi đó Trang Hàn Minh đang chờ Hàn Nhạn. Ban đầu lúc biết rõ mọi chuyện, Hàn Nhạn mới biết được, Trang Hàn Minh cũng không phải là đệ đệ ruột của mình, cả đời Vương thị đều vì Đông Hầu Vương mà bảo vệ trinh tiết, Trang Hàn Minh cũng là một đứa con của bạn tốt của bà, bà ta chưa thành thân mà đã sinh con cho nên mới đến năn nỉ Vương thị giúp đỡ, Vương thị mềm lòng, mà Trang Sĩ Dương cũng không để ý đến bà, cho nên bà mới thu dưỡng đứa bé kia, người khác không biết chỉ nói là Vương thị sinh. Về sau một nhà bạn của Vương thị đều rời khỏi kinh thành, vì vậy đã qua nhiều năm nhưng cũng không có rồi rắm gì.

Hàn Nhạn và Trang Hàn Minh không có liên hệ máu mủ gì, nhưng những ngày trước kia, những ngày mà Vương thị còn sống, thì tình thân không thể nào giả vờ được. Hàn Nhạn không có nói thân thế cho Trang Hàn Minh cũng có thể đoán được, hai người đều không có nói toạc, nhưng lại biết rõ lòng dạ lẫn nhau.

Hàn Nhạn nằm úp sấp trên lưng của người nọ, lúc trước mình đã từng hứa sẽ bảo vệ thiếu niên này, hôm nay cậu cũng đã trở thành một nam tử hán có thể đảm đương mọi chuyện. Hàn Nhạn nghe được thanh âm quen thuộc thật nhỏ vang lên: “Nếu huynh ấy dám khi dễ tỷ, tỷ liền nói với đệ, đệ nhất định sẽ báo thù cho tỷ.”

Hàn Nhạn sững sờ, trong nội tâm âm áp, chỉ nghe thanh âm kia tiếp tục vang lên: “Tỷ vĩnh viễn là tỷ của đệ.”

Thốt ra lời này xong, Trang Hàn Minh cảm giác cái cổ của mình hình như là có cái gì nóng nóng chảy qua.

Hàn Nhạn nhẹ nhàng mà ừ một tiếng, rồi không nói gì nữa.

Bị công lên kiệu, rèm để xuống. Nam tử ngồi ở con ngựa cao to mặc quần áo đỏ thẫm, thường ngày chỉ thấy hắn mặc quần áo màu trắng, nhưng hôm nay lại mặc quần áo cưỡi màu đỏ, làm cho người khác có cảm giác Phó Vân Tịch đã trút xuống sự lạnh lùng thấu xương và hờ hững, cộng thêm ngũ quan tuấn mỹ bây giờ lại càng thêm dịu dàng, đồng thời lại có một loại phong lưu diễm lệ không nói nên lời. Mà hắn lẳng lặng ngồi yên ở trên ngựa, nhìn tiểu thê tử của mình được đưa vào kiệu.

Thế là, khua chiêng gõ trống, mười dặm một màu đỏ tươi.

Muôn người đều đổ xô ra đường, các dân chúng đều tụ tập ở phía trước để xem náo nhiệt, nhìn người cưỡi ngựa và đồ cưỡi được phô trương, kể cả công chúa chân chính thành thân chỉ sợ cũng không có đãi ngộ như vậy. Đương nhiên các dân chúng không biết, người ngồi ở trong kiệu vốn chính là công chúa chân chính. Vốn là số mệnh phượng hoàng, kiếp trước và kiếp này hoàn toàn không giống nhau. Cái này hình như chỉ có thể nói rõ, phương thức sinh tồn thay đổi thì số mệnh cũng được thay đổi theo.

Cấp Lam dọn dẹp đồng đồ trang điểm ở trên bàn, phát hiện ra có một cái hộp bằng ngọc thạch rất kỳ lạ, cái hộp này nhìn là biết không phải vật phàm, ánh sáng lung linh, khi mở ra xem bên trong lại là một vòng tay bằng ngọc óng ánh trong suốt, tuyết trắng sáng chói, vô cùng quý giá. Cấp Lam cảm thấy kỳ lạ, vật trân quý như vậy, sao nàng lại không có ấn tượng, cũng không nhớ nổi là ai đã đưa. Nghĩ đi nghĩ lại nàng quyết định hay là trước tiên cứ cất đi sau đó thì hỏi lại Hàn Nhạn.

Cả đám người chen chúc chật chội để xem náo nhiệt, ở tầng hai của một lầu bên đường có một nam tử mang mặt nạ cầm chén rượu trong tay, khoé miệng có chút nhếch lên, chỉ là nụ cười có chút cô đơn và khổ sở.

“Ta cho là người tới để cướp tân nương?” Đột nhiên sau lưng có một âm thanh vang lên.

Nam tử mang mặt nạ quay đầu lại, đôi mắt màu xanh như lang sói hiện lên sự lạnh lẽo, thấy người tới mới cười lạnh nói: “Cho nên người cố ý đến đây để ngăn cản ta, có thể làm phiền được Thành Đại Tướng quân, thật sự là ta đây đã quá vinh hạnh rồi.”

Thành Lỗi mỉm cười: “Không cướp tân nương, vậy thì chúc phúc. Người cũng cảm thấy như vậy, không phải sao?” Bối đường thành thân, xóc khăn voan, tất cả đều diễn ra trước thời gian quy định.

Động phòng hoa chúc, trong phòng có hai người đang quần lấy cánh tay với nhau, cả hai đều cầm rượu giao bôi đưa ra bên miệng đối phương, bóng dáng thật đẹp được phản chiếu ở trên bình phong, quả nhiên là liêu chết triền miên.

Nam tử đem rượu trong tay uống một hơi cạn sạch, một lúc lâu sau mới nhìn nữ tử đang nghi ngờ rồi nhíu mày nói: “Cảm thấy kì lạ tại sao Bốn vương không có ngắt phải không?”

Nữ tử cả kinh, tay vung lên muốn tránh ra xa, nhưng thân thể lại bị giam cầm ở trong lòng đối phương, hơi thở ẩm áp xông vào mũi.

“Phó Vân Tịch, huynh lừa đảo!” Tân nương cực kỳ tức giận.

“Nàng bỏ thuốc cho ta rồi còn bảo ta lừa đảo?” Người nào đó đã thay đổi dáng vẻ lạnh nhạt trước kia, cười nhẹ nói: “Vương phi như vậy là không muốn động phòng với ta, hình như là nàng đã quên nửa năm trước ở hồ Thanh Trì, người nào đó có ý vô lễ với Bốn vương.”

Hàn Nhạn nhướn mày, mình vẫn chưa chuẩn bị tốt tinh thần để viên phòng. Cho nên mới tìm Đường Sinh muốn bỏ thuốc mê cho huynh ấy, không nghĩ tới nhanh như vậy đã bị phát hiện rồi. Phó Vân Tịch này là mũi chó hay sao?

Phó Vân Tịch tiện tay cởi hỉ phục đỏ chót trên người mình xuống, lộ ra quần áo trong trắng như tuyết ở bên trong, đi đến trước giường nằm xuống, nhìn thấy Hàn Nhạn đang đứng ngây ngốc tại chỗ, liền nhẹ giọng nói: “Tới đây.”

Hàn Nhạn trừng mắt nhìn hắn, nam tử đang nằm nghiêng trên giường, quần áo tùy ý để lộ ra, lộ ra viền áo được thêu với chỉ màu xanh dương. Cánh tay lười kéo hơi dùng lực, tiểu nữ tử đứng ở trước giường liền bị kéo vào trong lòng ngực ẩm áp.

“Huỳnh làm cái gì vậy?” Hàn Nhạn trừng mắt, khuôn mặt nhỏ đỏ bừng lên, không biết là tức giận hay là do trang sức phản chiếu.

Trên khuôn mặt tuấn mỹ hiện lên một nụ cười đùa giỡn, thân thể thon dài hơi động một chút, tay xoa tiểu nữ tử ở trong ngực, nhẹ nhàng gạt một cái làm cho búi tóc của tân nương bung ra.

“Huỳnh, huỳnh, huỳnh đừng làm xằng bậy à.” Thiếu nữ lại càng hoảng sợ, muốn giãy giụa thoát khỏi giam cầm của hắn. Lại nghe thấy một câu đầy sâu xa đồng thời cũng động lòng người: “Vương phi chỉ đợi Bồn vương có nửa năm, nhưng Bồn vương đã đợi Vương phi bảy năm rồi.”

“Hả?”

“Chuyện phu thê nên làm, ta và nàng hôm nay liền làm thôi.”

Bên trong màn che được thêu hoa phù ung tràn đầy âm áp đêm xuân, ánh trăng như vậy cũng rất tốt, nàng không biết bọn họ rất nhiều năm trước đã gặp qua một lần, hắn cũng không biết người trong ngực có một kiếp trước vô cùng thâm thắm.

Nhưng mà dù thế nào đi nữa, thời gian vẫn còn rất dài, bọn họ là phu thê, trong những ngày sau này, cùng nhau đi qua tất cả, cũng có thể từ từ vì đối phương mà nói những lời êm tai.

HOÀN TRỌN BỘ

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/quy-nu-kho-cau>